

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 3 - Bích Huyết Hán Khanh

Contents

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 3 - Bích Huyết Hán Khanh	2
1. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 1: A Hán Người Ấy	2
2. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 2: Khéo Bày Bầy Rập	6
3. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 3: Xác Định Luận Đề	8
4. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 4: Sơ Nhập Hồng Trần	10
5. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 5: Cái Gọi Là Kỳ Duyên	14
6. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 6: Thế Nào Là Thụ Hình	18
7. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 7: Vương Giả Trở Về	25
8. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 8: Thế Nào Là Hồng Nhân	29
9. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 9: Giúp Người Nói Tốt	33
10. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 10: Biến Cố Lôi Đình	36
11. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 11: Ra Mặt Cầu Tình	39
12. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 12: Cái Giá Là Bao Nhiêu	43
13. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 13: Kinh Hiện Tình Dịch	45
14. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 14: Đêm Đầu Như Thế	48
15. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 15: Xuất Ly Phần Nộ	51
16. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 16: Năm Tháng Thảm Đổ Thay	55
17. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 17: Cô Lang Độc Thương	57
18. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 18: Chuyện Cũ Rõ Ràng	62
19. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 19: Dị Pháp Liệu Thương	64
20. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 20: Ôn Nhu Khó Yêu	67
21. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 21: Lời Hứa Gió Bay	74
22. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 22: Giải Thích Phong Ba	77
23. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 23: Hình Phạt Lục Tâm	81
24. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 24: Bán Đứng Như Thế	83
25. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 25: Đã Biết Than Đau	87
26. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 26: Tự Sát Là Gì	90
27. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 27: Cậu Là Vai Phụ	94
28. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 28: Động Cơ Như Vậy	97
29. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 29: Nỗi Đau Tuyệt Thế	100
30. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 30: Ma Giáo Quạt Khởi	104
31. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 31: Thiên Nhai Gặp Lại	107
32. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 32: Truyền Thừa Thần Kỳ	111
33. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 33: Mà Nay Đã Mất	115
34. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 34: Thân Tuyệt Sắc	119
35. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 35: Vương Tử Thở Than	122
36. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 36: Công Pháp Thần Kỳ	126
37. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 37: Cách Thế Kỳ Duyên	129
38. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 38: Lịch Thế Bi Lương	132
39. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 39: Phiên Ngoại: Thiên Ma Châu	136
40. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 1: Giáo Chủ Ma Giáo Xui Xẻo Nhất Trong Lịch Sử	144

41. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 2: Chết Không Nhắm Mắt	147
42. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 3: Cửu Trùng Thiên Vương Tôn	150
43. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 4: Dị Khách Kinh Động Chuông Mạ Đến	152
44. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 5: Càn Đạt Bà Vương Danh Dao Quang	155
45. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 6: Đồ Ngốc Và Ngụy Quân Tử	159
46. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 7: Bát Vương Phong Vân Động	162
47. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 8: So Với Đồ Đần Còn Đần Hơn	165
48. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 9: Phương Pháp Mưu Lợi	168
49. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 10: Kim Sí Đại Bằng Vương	171
50. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 11: Chân Tướng Bại Lộ	174
51. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 12: Tân Nhiệm Giáo Chủ Ma Giáo	178
52. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 13: Bích Ngọc Hàn Băng	182
53. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 14: Thanh Tâm Nhiếp Hồn Âm	186
54. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 15: Năm Đó	188
55. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 16: Độc Chiếm	191
56. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 17: Trở Về	193
57. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 18: Tự Hối	197
58. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 19: Ảnh Vẽ	199
59. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 20: Giữa Thượng Và Hạ	202
60. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 21: Đổi Người	205
61. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 22: Bắt Đầu Nhậm Chức	208
62. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 23: Quyền Và Trách Nhiệm Của Chư Vương	211
63. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 24: Làm Việc	213
64. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 25: Công Vụ?	216
65. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 26: Quyền Hạn Của Giáo Chủ	219
66. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 27: Cái Gọi Là Xin Chỉ Thị	222
67. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 28: Trừng Phạt	224
68. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 29: Giải Thoát	227
69. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 30: Biết Hết	231
70. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 31: Quyết Định	233
71. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 32: Mỗi Người Mỗi Ngã	236
72. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 33: Thói Quen	239
73. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 34: Ta Là Người	242
74. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 35: Trọng Bàng Tạc Đạn	245
75. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 36: Điều Tự Tính Toán	247
76. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 37: Bái Kiến Giáo Chủ	250
77. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 3 - Chương 1: Tự Chương: Kinh Biển	253

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 3 - Bích Huyết Hán Khanh

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, xuyên việt giá khôngEditor: Yển/ Độc ẢnhNgười khiến giáo sư đau đầu nhất chính là y, là người m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lau-truyen-thuyet-quyen-3-bich-huyet-han-khanh>

1. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 1: A Hán Người Ấy

A Hán là ai?

A Hán là một công dân bình thường sinh năm 5432, vũ trụ lịch. Trước mắt đang ở trên một nhánh nào đó

của năm tháng bao nhiêu trong quá khứ, tiến hành bài thực tiễn luận văn tốt nghiệp của y. Nói cách khác, vị công dân này, cho đến trước mắt, còn là một học sinh.

A Hán là người thế nào?

Vấn đề này thì khá là phức tạp.

Cán bộ liên bang thở dài: “Cậu ta vốn là người chúng tôi gửi gắm kỳ vọng rất lớn?”

Một nhà khoa học nổi tiếng đã viết trong nhật ký: “A Hán vốn là người có thể làm cho khoa học nhân loại tiến lên tầng cao hơn.”

Tổng viện trưởng của học viện Tinh Tế ghi lại trong sổ ghi chép với vẻ mặt đầy tiếc nuối: “Tôi từng cho rằng, A Hán sẽ trở thành ngôi sao của học viện, hy vọng của nhà trường, quang vinh của tất cả thầy trò.”

Những than thở này, đều cho thấy A Hán mặc dù chỉ là một công dân bình thường, nhưng y có chỗ cực không bình thường, song một loạt những lời này, quan trọng nhất lại chỉ là một hai từ, tỷ như những từ “vốn” “từng” này, cho mọi người biết rất rõ, tất cả hy vọng tốt đẹp với A Hán, cuối cùng đều tiêu tan trước mặt sự thật lạnh băng.

A Hán là ai?

Đầu tiên, y là một công dân bình thường, thân thể bình thường, diện mạo bình thường. Đương nhiên, thân thể với dung mạo có bình thường hay không thì tại thời đại mà người ta có thể tùy tiện đổi thân thể, mặc ý sửa chữa mặt mã di truyền này, hoàn toàn không quan trọng. Quan trọng là, sóng điện não, tinh thần lực.

Dung lượng não người hiện đại khai phá gần như đạt đến trăm phần trăm. Sóng điện não sục sôi, tinh thần lực cường đại, đã không phải là điều người cổ đại có thể tưởng tượng.

Nhưng mà, A Hán vừa ra đời, kiểm tra sóng điện não của y cho thấy, cường độ sóng điện não của y gấp ba người thường, tinh thần lực mạnh gấp năm lần người thường. Mà cường độ dị thường như vậy, dù cho trong hàng tỷ người cũng chưa chắc có được một người.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần y sẵn lòng, chỉ cần y chịu cố gắng, y sẽ có lực lượng lớn mạnh hơn xa người thường, y học tập lĩnh ngộ bất cứ tri thức nào, đều sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều.

Mọi người tin rằng xã hội hiện đại rất nhanh lại sẽ xuất hiện một kỳ tài. Người trong các ngành các nghề đều bắt đầu tranh đoạt y, trong đó giới khoa học là nỗ lực nhất, mà giới quân đội và chính trị cũng khá dụng tâm.

Khoa học hiện đại đã phát triển đến cực hạn, dừng bước không tiến rất lâu rồi, dung lượng não của nhân loại đã không thể dung nạp thể thức phức tạp hơn, phép tính tinh vi hơn, tưởng tượng thần kỳ hơn. Họ cần có được người năng lực siêu thường đến thay ca, đến gõ mở cánh cửa đóng chặt rất lâu, triển hiện một thế giới mới.

Chiến tranh sớm đã biến mất mấy ngàn năm, quân đội tồn tại như một vật phẩm trang sức, kỷ niệm danh từ lịch sử đã thành dòng nước trôi đi mất hút, họ rất hy vọng có người có được trí tuệ và sáng ý siêu thường, cho quân đội một thế giới rực sáng.

Chính giới cũng có cách nghĩ như vậy. Tại thời đại mà khoa học kỹ thuật đã phát triển đến tận cùng này, hết thầy đều có thể giao cho máy móc xử lý, mọi người từ khi ra đời đã không lo áo cơm, mỗi người đều có thể có được cuộc sống hưởng thụ cao nhất. Không cần bỏ ra, không cần cực nhọc, dưới tình trạng kiểu này, mọi phạm tội đều không tồn tại, mọi nghĩa vụ đều không cần, chính phủ trở thành thứ có thể có hoặc không, tương đối, chính thể cũng không tiến hóa phát triển nữa, nhân loại căn bản không muốn tìm kiếm thể chế chính trị tốt nhất.

Rất mong mỗi có một người có thể phá tan vũng nước tù triu nặng này, có thể cho nhân loại thấy hy vọng tương lai, có thể khiến nhân loại một lần nữa có được sự nhiệt tình, theo đuổi, chấp nhất của người xưa. Có thể cho chính thể có phát triển mới, phát hiện mới.

Mọi người gửi gắm hy vọng cực lớn lên người A Hán từ nhỏ có được lực lượng siêu thường này. Bất kể y lựa chọn con đường nào, tin rằng y đều có thể sáng chế một sự nghiệp khiến người kinh ngạc.

Thế mà, mọi người rất nhanh chóng phải thất vọng.

A Hán đích xác có tinh thần lực cường đại không gì sánh bằng, nhưng mặt khác, y còn có một nhược điểm khiến người phiên muện hết sức, y lười cực kỳ.

Bao nhiêu năm sau, hầu như tất cả những người biết A Hán, bình luận về y đều chỉ có một chữ: “Lười!”

Người hiện đại có thể tùy ý đổi thân thể, mọi người có thể dùng những thân thể bất đồng, hưởng thụ đủ loại lạc thú xác thịt, sống phóng túng, xa hoa vô tận, lao băng băng chiến đấu, rèn luyện khí lực.

Mà A Hán từ khi ra đời đến nay, chỉ mang một thân thể bất biến, cả ngày có thể nằm là tuyệt không ngồi, có thể ngồi là tuyệt không đứng.

Nhân loại hiện đại đã có thể tự do biến ảo ra bờ cát biển khơi, mưa rền gió dữ, mỗi ngày một cái mới lạ, mỗi ngày một loại biến hóa, nhân sinh vĩnh viễn không lặp lại.

A Hán lại có thể liên tục ba trăm năm, lơ lửng giữa biển sao, nhìn sao, tỉnh thì ngẩn người, ngẩn người xong lại ngủ tiếp.

Tri thức hiện đại vô cùng vô tận như vũ trụ, cho dù dùng thiết bị truyền tri thức, cũng thường vĩnh viễn không học hết.

Thế nhưng A Hán lại chỉ dùng một giờ, sử dụng thiết bị truyền học xong tri thức sinh tồn phổ thông cùng thường thức cần thiết của nhân loại, rồi tiện tay vứt ngay, trong nhân thể này, dường như không còn chuyện gì có thể hấp dẫn y, không còn tri thức gì, có thể khiến y nguyện ý cân nhắc đi học tập nữa.

Xã hội hiện đại, mặc dù người người đều không lo áo cơm, mà khoa học kỹ thuật cường đại cũng có thể làm ra các chủng các dạng biến ảo, tình yêu đẹp đẽ, nhân sinh lãng mạn, kinh lịch truyền kỳ, hết thấy hết thấy, khoa học đều có thể cung cấp, trên tinh thần, chẳng ai lo âu mệt mỏi. Song nhân sinh đặng đặng chung quy vẫn có lúc tịch mịch, đại bộ phận mọi người sẽ lựa chọn chút công tác, chút sự nghiệp, làm ra đại thành tích hay chẳng ngược lại không quan trọng, không có áp lực công việc, làm người cảm thấy thoải mái vui vẻ bội phần. Mọi người có thể tự do lựa chọn mọi việc mình thấy hứng thú mà làm.

Song với A Hán mà nói, sự nghiệp duy nhất của y, chính là ăn ngủ ngủ ăn, dùng lời của nhân loại thời viễn cổ mà nói, đó là nhân sinh hạnh phúc như heo.

Đương nhiên, mọi người sẽ không để kỳ tài mà họ gửi gắm bao nhiêu hy vọng cứ thế lãng phí sinh mệnh. Từ lúc A Hán hiểu chuyện đến nay, những người ở bên du thuyết y, dạy dỗ khích lệ y nhiều không đếm xuể.

Mà y, trước giờ chỉ vừa ngáp dài, vừa giờ dự luật nhân quyền chương thứ sáu trăm tám mươi mốt, điều thứ năm mươi hai lên, phóng to bảng biểu viết trong sách, “Người sống có quyền lựa chọn cách sống của mình, không ai có thể tiến hành can thiệp bằng bất kỳ phương thức nào.”

Thế là, mọi lời ồn ào bên cạnh nháy mắt chấm dứt. A Hán hạnh phúc ngáp phát nữa, thế giới cuối cùng đã an tĩnh.

Đương nhiên, cũng có người ngữ trọng tâm trường, nói chuyện lịch sử nhân loại, hiện trạng nhân gian, ý nghĩa nhân sinh với y, quả là hiểu lấy đại nghĩa, vô cùng đau đớn, giống như sinh tử tồn vong của toàn nhân loại chỉ quyết định bởi việc y có can cù hay không.

Mà y chỉ mở đôi mắt buồn ngủ mông lung, uể oải nói: “Thế giới này tốt lắm mà. Mọi người chỉ cần nguyện ý là đều có thể ăn ngủ ngủ ăn, vĩnh viễn không rầu rĩ vì cuộc sống, làm gì còn phải vất vả đi thay đổi.”

Tóm lại, lý luận của y chính là, hết thấy bên ngoài có lẽ không hoàn mỹ, nhưng muốn bảo y vất vả lao động để làm cho hết thấy hoàn mỹ, vậy thì y thà an nhàn hưởng thụ sự không hoàn mỹ hiện tại.

Thế giới cũng đã đại đồng, nhân loại sao còn không biết đủ.

Đương nhiên đã quyết định nhận hết thấy không hoàn mỹ này, thế thì những chuyện khiến kẻ lười phải buồn bực dưới chế độ không hoàn mỹ, y cũng chỉ yên lặng chịu đựng.

Tỷ như mọi người đều có quyền lựa chọn cách sống, nhưng người phải được giáo dục, đây không phải quyền lực, mà là nghĩa vụ, mỗi người đều phải đến trường. Mặc dù dưới nền khoa học hiện đại, những người phân

bổ ở các nơi trên tinh hệ có thể học cùng một ban. Có thể dưới sự giáo dục của cùng một giáo viên mười năm, lại không cần gặp mặt một lần. Có thể cách biến sao nghiên cứu đầu đề, lại không cần chen chúc trong cùng một phòng học như người xưa.

Chỉ là, luận văn thực tiễn trước tốt nghiệp thì vô luận thế nào cũng không thể mưu lợi, không thể làm biếng.

A Hán có không tình nguyện hơn nữa, cũng không thể không chỉnh đốn hành trang, lần đầu tiên, toàn ban học sinh và một vị đạo sư, đi đến một nơi, đổi mặt hội nghị. Sau đó, thông qua Tiểu Lâu, chờ đến ngày tháng năm nào đó của một tuyến thời gian nào đó.

Tiểu Lâu là cánh cửa thời gian của họ, cũng là cứ điểm của họ ở cổ đại.

Lần đầu tiên đến cổ đại, mọi người không hề hiểu kỳ rong chơi khắp nơi, trong vô số lần mô phỏng quang điện, hết thấy tri thức liên quan đến cổ đại, họ đã hiểu nằm lòng toàn bộ. Cổ đại sớm đã chẳng có gì mới lạ thú vị đáng nói.

Mọi người có thời gian một tháng, học tập sống cùng quần thể, để hòa nhập cuộc sống của người xưa, trong thời gian một tháng này, phải chọn đề mục luận văn cho mình, sau đó hóa thân thành một phôi thai nhỏ nhỏ, tiến vào cơ thể mẹ, chậm rãi tại nhân gian sinh ra lớn lên triển khai một đoạn nhân sinh.

Trong một tháng này, gồm cả A Hán, toàn ban hai mươi học sinh, một vị đạo sư, sớm chiều ở chung, giữa người với người có sự hiểu biết rất sâu.

A Hán là người thế nào, đạo sư và bạn học có những đánh giá không đồng nhất về y.

Giáo sư Trang cứ nhắc đến A Hán là đau thắt tim, ông cả đời đã gặp vô số học sinh, tính tình cổ quái nào ông cũng có thể dạy dỗ, riêng có A Hán này, khiến ông chỉ có thể thất bại thở dài: “Cậu ta là một học sinh so với ưu sinh Tiểu Dung nghe lời nhất còn ngoan hơn, rồi so với tên học sinh hư không nghe lời nhất là Khinh Trần lại khiến giáo viên đau đầu hơn.”

Nhắc đến A Hán, ưu sinh Tiểu Dung luôn sẽ cười cười: “Nếu cậu ta chịu chăm chỉ một chút, tôi sẽ chẳng còn cơ hội lấy danh đệ nhất nữa.”

Nói đến A Hán, học sinh hư Phương Khinh Trần luôn rất buồn bực: “Mấy người cứ nói ta cực đoan, nhưng ta có hư hơn nữa, cũng tốt hơn chán tiểu tử đó. Mấy người nói ta lòng dạ sắt đá, hừ, tiểu tử kia ngược lại lòng chẳng phải sắt đá, là cả một cái dùi kim cương.”

Kính Tiết tính cách chính trực nhất luôn nói lời công bằng: “Cậu ta là người rất không tồi, tuy rằng thoát nhìn rất lười nhác, nhưng chỉ cần là chuyện đã đồng ý, nhất định sẽ làm được. Chuyện ngoài phần mình mặc dù cậu ta chưa bao giờ làm, nhưng chuyện thuộc phần mình, cũng tuyệt không đẩy cho người khác. Tuy là cậu ta luôn nói không quản chuyện, nhưng nếu có người bất hạnh trước mặt, nhất định ra tay tương trợ. Cậu ta không hiểu lừa gạt, không biết dối trá, không minh bạch nhân loại có thể có bấy tám cái mặt nạ, tùy thời thay đổi. Trên người cậu ta có trung thành, thiện lương, thành khẩn, trong sáng, hồn nhiên hết thấy mỹ đức mà nhân loại e rằng đã dần quên mất.”

Đương nhiên, những từ quá hay như vậy có phóng đại quá hay không, việc này còn phải bàn thêm. Lại liên tưởng tính cách khá nhân hậu của Kính Tiết một chút, độ tin cậy của lời này sẽ giảm bớt.

Tóm lại thầy trò toàn ban, ngoại trừ A Hán, những người khác nghe xong lời này đa phần lắc đầu thở dài, mà bản thân A Hán thì mở đôi mắt vừa thức dậy, nửa mơ nửa tỉnh hỏi: “Có người tốt vậy à? Là ai, có rảnh thì giới thiệu cho tôi biết với.”

Mà Trương Mẫn Hân nói đến A Hán, hai mắt sẽ lập lòe phát sáng: “A Hán hả, cậu ta chính là người thú vị nhất trên đời, nhân thể này nếu không có A Hán, sẽ phải tịch mịch nhàm chán biết mấy.”

Mỗi khi Trương Mẫn Hân biệt danh Tiểu Lâu Ma Nữ nói lời này, những học sinh khác sẽ vừa gắng sức thở dài vừa rùng mình.

Lúc này, A Hán hăng còn trẻ, lúc này, y mới đến cổ đại lần đầu tiên. So với tất cả bạn bè, y là người duy nhất chưa từng nghiên cứu cuộc sống cổ đại, cũng chưa từng chơi trò chơi cổ đại, càng chưa từng dùng khoa học kỹ thuật tìm tòi hết thấy về cổ đại.

Nhận thức của y với cổ đại như một tờ giấy trắng, đại não chưa bao giờ nguyện ý suy nghĩ không thể không vì bản thân lựa chọn luận đề gì mà vất vả chuyển động.

Ngay lúc này, nữ đồng nhân cuối cùng trong lịch sử nhân loại, nữ ma đầu đáng sợ nhất Tiểu Lâu Trương Mẫn Hân mang theo vẻ tươi cười quỷ dị khiến người trông thấy mà mất mặt, đứng ngay phía sau y.

Toàn bộ học trò nín thở, lông tơ dựng thẳng, cảm ứng được nguy hiểm, nhao nhao thối lui. Chỉ có tên quỷ lười trì độ vẫn còn ngồi đần ra đó.

Bánh xe lịch sử quay về phía trước, nữ thần vận mệnh mỉm cười ló ra từ trong mây.

Mô phỏng mệnh định kia của A Hán sắp sửa bắt đầu.

2. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 2: Khéo Bày Bẫy Rập

“A Hán, cậu muốn chọn đề mô phỏng kiểu gì?” Con sói giả làm bà ngoại thân thiết, vẻ mặt mỉm cười đặt câu hỏi.

Khăn đỏ chớp chớp ánh mắt hồn nhiên: “Bất kể đề mục gì, chỉ cần không phải vất vả, ăn ăn uống uống ngủ ngủ cho qua là được.”

“Vậy cậu đã chọn được rồi chứ?” Thời điểm loài động vật ác độc nào đó chúc tết gà, vẻ tươi cười vĩnh viễn đều hiền lành ngọt ngào.

Gà con rõ ràng bị thiếu ý thức nguy hiểm: “Làm Hoàng đế, làm đại quan, như thế chắc sẽ khỏi phải làm việc, khỏi phải vất vả nhỉ?”

Trương Mẫn Hân lắc đầu lia lịa: “A Hán à, cậu quá không hiểu cổ đại, cậu cho là Hoàng đế quá khứ cũng giống như quan chấp chính của chúng ta hiện tại, chẳng cần quản chuyện gì, làm vật bài trí trên ghế, hết thấy giao cho khoa học kỹ thuật và chế độ tự hành không chế sao? Đến đây đến đây, tôi cho cậu xem tư liệu.”

Cô đưa tay tùy ý ấn vài nút, mở lượng tấu chương xử lý mỗi ngày của Chu Nguyên Chương, Ung Chính mấy vị Hoàng đế có tiếng can chính, cùng bảng nhật trình làm việc bình thường. Sau khi vừa lòng thấy sắc mặt A Hán tái nhợt, lại cười hi hi nói: “Làm đại thần phải ưu quốc ưu dân, phải trên báo quân ân, dưới báo bách tính, cuộc sống đó lắm lắm, ăn bữa cơm cũng không được yên, trong lịch sử có một trung thần nổi tiếng, mỗi lần ăn cơm chỉ ít phải gián đoạn ba lượt, nhà cơm trong miệng ra, tạm thời chạy đi làm việc, đến cả gọi cái đầu cũng có công sự quần thân, phải nắm mái tóc ướt sũng chạy ra làm việc.”

A Hán đầu óc lằng lằng hỏi: “Cổ đại này không có chế độ bảo hộ công tác của nhân loại à? Nếu mệt quá mà chết thì phải làm thế nào?”

“Đâu có biện pháp, với giác ngộ lạc hậu của nhân loại nguyên thủy, chúng ta không thể kỳ vọng quá cao...” Trương Mẫn Hân sầm muộn thở dài một tiếng.

A Hán nghĩ nghĩ, mới do dự hỏi: “Tôi có thể làm một Hoàng đế chỉ hưởng phúc, không làm việc không?”

“Có thể chứ, việc này quá dễ, cậu xem...” Trương Mẫn Hân giây lát đã mở Trụ Vương, Dương Quảng bao nhiêu Hoàng đế hậu kỳ cùng xỉ cực xa, bạo chính vô số, khiến dân không sống nổi. Hai mắt lấp lánh như muốn hỏi “Cậu muốn làm loại Hoàng đế này hay là...” Ngón tay điểm liên, sau đó lại là tư liệu về một đồng tham quan quyền thần thi hành ác chính, bóc lột bách tính, bán nước khi quân, cả ngày ăn chơi đàng điếm hưởng hết vinh hoa “Trong những người này có kiểu của cậu?”

Đối mặt với câu hỏi thuần khiết như vậy, nhiệt tình như vậy, quan tâm như vậy, mồ hôi nhỏ giọt trên đầu A Hán: “Việc này, việc này, dường như quá đáng quá.”

“Vậy cậu muốn làm gì?”

A Hán lại chống cằm nghĩ cả buổi, mới hơi không xác định hỏi: “Nếu không, tôi làm hoàng hậu là được, tìm một quốc gia nữ chủ cầm quyền, nữ tôn nam tì, tôi làm hoàng hậu vậy. Chung quy không phải quản quốc sự chứ?”

“Nhưng phải quản lý cả hậu cung đó, trong hậu cung tranh sủng đoạt ái, đấu đá lẫn nhau, âm mưu ám toán, đã đủ đáng sợ. Hậu cung mấy ngàn người, hơn trăm tiểu lão công, cộng thêm nuôi cho Hoàng đế một đồng con trai con gái, cậu xác định cậu làm được?” Ngón tay Trương Mẫn Hân chạm lên nút hậu cung phong vân trước nay vẫn được giới phim ảnh yêu nhất, tùy tiện mở vài tác phẩm cũng có thể dọa trò A Hán thuần khiết ngây sắp.

“Tôi làm phi tử đi, phi tử không cần quản hậu cung.”

“Nhưng phi tử phải phụ trách tranh sủng đoạt ái, cực kỳ vất vả, còn phải sớm chiều thỉnh an hoàng hậu, trời chưa sáng đã phải sơ tẩy trang điểm đi dập đầu thỉnh an hoàng hậu. Đi trễ là bị mắng bị phạt, cả đời đừng mong ngủ nướng, cậu xác định chưa?”

“Tôi làm thiếu gia nhà có tiền hoặc nhà làm quan, chức vị, kiếm tiền đều là chuyện của người làm cha, tôi chỉ cần phụ trách ăn uống ngủ là được?”

“Thật vậy sao? Đến đây đến đây, tôi giới thiệu quyển kiệt tác thiên cổ ‘Hồng lâu mộng’ cho cậu xem, vị thiếu gia này có tiếng là thanh nhàn không có việc gì làm, cậu xem đoạn này, y đến trường, đoạn này, y làm bài tập, còn đoạn này nữa, bài tập không tốt, học nghiệp không giỏi bị ông già chửi rửa thậm tệ, còn đoạn này nữa này, bị đánh...”

“Thật sự không được, tôi làm lão bách tính bình dân vậy?”

“Bách tính bình dân? Ôi trời ơi, cậu cho rằng thời đại chúng ta đang ở này, người vừa ra đời là được hưởng hết thảy sao? Ở cổ đại, bách tính bình thường vừa sinh ra đã phải khổ vì áo cơm, một ngày không làm thì một ngày không có ăn. Làm ruộng, làm công, buôn bán, có loại nào là không cần cả ngày lao tâm lao lực, chẳng trách người xưa sống đến bảy mươi tuổi là cổ lai hi, cuộc sống áp lực quá mà.”

“Vậy tôi làm ẩn sĩ...”

“Làm ẩn sĩ tốt lắm, có họ Đào bày đặt không thêm làm quan, chạy đi hái cúc dưới bờ gấu đông, kết quả đói móp bụng, mỗi ngày dẫn vợ ra đồng làm việc.”

“Việc này, quên đi, tôi cứ làm đại hiệp là được, nghe nói đại hiệp không cần nhọc lòng vì sinh kế...”

“Tôi nói, đại hiệp cậu chỉ là trong hiện thực hay trong phim, mấy cái phim làm từ tiểu thuyết võ hiệp đó không tin được đâu, đại hiệp trong đó chưa bao giờ cần thay đồ, chẳng cần dùng nhà vệ sinh, tiền thì tha hồ moi, mấy ngàn mấy vạn dùng để cứu tế người nghèo, mấy chục vạn mấy trăm vạn đánh bạc uống rượu, chưa bao giờ cho hay tiền này từ đâu tới, cậu tưởng đại hiệp ai cũng có cả châu châu báu báu? Đại hiệp trong hiện thực, còn không phải cũng cần làm việc, kiếm tiền nuôi sống mình còn chưa đủ, ăn cơm rau dưa của mình, còn phải quản chuyện bất bình toàn thiên hạ, đó gọi là mệnh lao lực trời sinh ấy.”

“Vậy tôi chọn...”

“Kỳ thật...”

“Hoặc là cứ...”

“Việc này...”

A Hán cố xúc tỉnh thần, nỗ lực đưa ra bao nhiêu lựa chọn, Trương Mẫn Hân thì cười khanh khách gập chiêu chiết chiêu, nhất nhất bác bỏ. Tóm lại cuộc sống của người xưa, toàn vây trong nước sôi lửa bỏng, làm Hoàng đế phải ngày lo vạn điều, làm ăn mà phải ăn xin, lại phải hiếu kính tên ăn mày đứng đầu, rốt cuộc không thân phận nào có thể cho A Hán tiếp tục những năm tháng hạnh phúc như heo kia.

Các học sinh ở bốn phía đều tự làm việc mình, tự nói chuyện mình, lại đều đồng thẳng tai nghe họ đối thoại, người người bên miệng lộ ra vẻ tươi cười đầy thâm ý.

Cũng chỉ có cái tên hiểu biết về cổ đại chỉ bằng tờ giấy trắng như A Hán này, mới bị Trương Mẫn Hân lừa gạt. Trương Mẫn Hân đưa ra chẳng qua là trường hợp đặc biệt thôi. Làm Hoàng đế chỉ cần tuyển được đại thần đủ tư cách, mười mấy năm không quản triều chính cũng chẳng khiến quốc gia rung chuyển đi đâu, làm quan thì chỉ cần chọn công tác nhân rồi thích hợp, cầm lương khỏi làm việc, cứ thế nhàn nhả cả đời. Mà

công tử không làm việc đàng hoàng, ngồi ăn sản nghiệp tổ tiên càng là quơ một phát nguyên một mớ, chỉ tội nghiệp trò A Hán y như thỏ non.

A Hán mặc dù bị đả kích liên tiếp, nhưng chưa thể nói có sầu lo gì. Bản tính y với bất cứ việc gì đều không để ý lắm. Tìm được nhân sinh có thể làm biếng cố nhiên tốt, không tìm được cũng chẳng phí tâm vô nghĩa nữa, cùng lắm thì đến cuối cùng tùy tiện tìm một luận đề, sau đó cứ mặc cho số mệnh, quan tâm chi tương lai ra sao.

Ngay khi tất cả cần cù của y đều đã dùng hết vào việc đối đáp với Trương Mẫn Hân, hai mắt dần hợp lại, mắt thấy sẽ kết thúc cuộc nói chuyện này, Trương Mẫn Hân lại cười mỉm chỉ nói: “Tôi lại biết cuộc sống mỗi ngày chỉ cần ăn ăn uống uống, không cần làm việc, mọi chuyện đều có người ta nhọc lòng, còn được người sủng ái thương tiếc.”

A Hán thoáng phần chấn tinh thần: “Cái gì?”

Trương Mẫn Hân cười như gió xuân: “Nam sủng.”

3. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 3: Xác Định Luận Đề

“Nam sủng là cái gì?” Tri thức của A Hán với những chức nghiệp cổ đại túng thiếu đến mức chỉ biết có đế vương quan tướng, ngư tiều canh độc, sĩ nông công thương, tối đa thêm hạ nhân với ăn mày, những thứ khác thì chẳng còn khái niệm.

“Việc này khá là phức tạp, đến đây đến đây, tôi cho cậu xem tư liệu.” Hai tay Trương Mẫn Hân lại nhanh chóng điểm điểm ấn ấn sờ sờ chạm chạm.

Giữa màn hình hư ảo xuất hiện vô số hình vẽ và văn tự “Đây là tôi từ trong văn học cổ đại đã bị chôn vùi, phát hiện một đóa kỳ hoa, nhân xưng đam mỹ, mà người thích tác phẩm kiểu này đa số là nữ giới, lại xưng là nữ đồng nhân. Đây là những tàn chương đoạn thiên tôi tìm được từ trong những tập tin đã thất tán rất lâu, nghe nói thường ra từ hai khu vực văn học cổ đại, một tên Tần Giang, một tên Tây Phất.”

Lẽ ra vô luận có bao nhiêu tập tin tư liệu, chỉ cần dùng máy truyền là có thể truyền vào đầu trong giấy lát, nhưng Trương Mẫn Hân kiên quyết phản đối hành vi này.

Lý do hùng hồn cô cho A Hán là: “Trong óc cậu nếu là một không gian trống rỗng, máy truyền chẳng qua truyền hết sách vở thu được vào đầu cậu, làm não cậu thành một thư viện, nhưng muốn lật xem chương đoạn tình tiết nào đó, vẫn phải cố gắng tìm kiếm trong vô số sách chồng chất. Cho dù có truyền cho cậu tri thức vô tận, với tính cách lười biếng đó của cậu, cũng chẳng qua là để hết thảy dần bật tin sâu trong đầu, từ từ quên mất, căn bản sẽ chẳng đi lật tìm, đi nhớ lại, đi suy xét. Thư viện mà không ai xem thì còn ý nghĩa gì nữa? Đến đây đến đây, chúng ta cùng vận dụng phương thức truyền thống của nhân loại, dùng mắt mình để xem, miệng mình để đọc, não mình để nhớ đi.”

Tóm lại, A Hán cứ thế bị buộc bá vương giường cung, để Trương Mẫn Hân quán ba ngày ba đêm, nhìn màn hình hư không, xem hết vô số truyện đam mỹ.

Mà nội dung, trên cơ bản na ná như nhau.

Cũng chính là tiểu thụ nào đó, không biết ở đâu đặc biệt nổi bật, ở đâu đặc biệt nhân ái, tóm lại bởi vì đủ loại nguyên nhân với người đời sau mà nói là hoàn toàn không nhìn ra liền được tiểu công yêu. Mà tiểu công trên cơ bản toàn là đại nhân vật, Hoàng đế này, Vương gia này, tề hơn cũng là trang chủ, giáo chủ gì đó. Sau khi yêu tiểu thụ, họ tự nhiên sẽ coi tiểu thụ như tâm can, yêu thương luyến tiếc, nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan. Nào còn nỡ để y lao tâm lao lực, việc gì cũng không cho làm, an trí ở hậu cung, hoa viên, căn cứ bí mật một loạt nơi, tóm lại phải có trời trong nắng đẹp, bách hoa tỏa hương, lầu đài đình các, vân vân và vân vân, lại thêm hạ nhân này, mỹ thực này, đại sàng tinh mỹ nhất này...

Mấy cái giường này, bình thường đều rất lớn, rất mềm, rất hoa quý, rất thoải mái, nguyên nhân đương nhiên là tiểu công thường xuyên muốn ở trên, kéo tiểu thụ làm loại vận động nguyên thủy nào đó.

Vận động này thoát nhìn rất mệt, có điều, may mà bị mệt thường là tiểu công, tiểu thụ cơ bản không phải làm gì, cứ tùy người ta bừa bãi là được.

Mà những Hoàng đế, Vương gia, trang chủ, giáo chủ này, cơ bản chẳng có chính sự gì để làm, công tác quan trọng nhất mỗi ngày, chính là quan tâm tiểu thụ ăn có ngon, ngủ có ngon, cuộc sống có nhàn nhã không? Sau đó chính là gian khổ vận động trên cái giường đẹp để thoải mái nhất.

Trương Mẫn Hân mở vô số tập tin đam mỹ, với phương thức nhanh chóng, lại thêm giải thích của chính cô, để A Hán xem tất cả tình tiết cô muốn y xem. Mà tình tiết cô không muốn y xem, tỷ như tiểu thụ từng là Trạng nguyên, Tướng quân, thiếu niên anh tài nào đó, cho dù được Hoàng đế Vương gia giáo chủ thu làm nam sủng, cũng vẫn ưu quốc ưu dân ưu võ lâm, lao tâm lao lực, không ngừng phải chịu đựng ô nhục hiểu lầm, vì quốc gia vì dân tộc vì bách tính vì võ lâm đồng đạo mà dâng hiến bản thân, không ngừng hy sinh hết thảy. Cả ngày mệt đến mức cơm nước không nhớ, lại còn ba ngày hai đầu học máu, sau cùng tâm lực quá mệt mỏi, nội dung phạm đề cập đến vất vả này, một mực lướt như bay, cho dù người ta tập trung tinh thần nhìn chằm chằm cũng chẳng theo kịp tốc độ văn tự lướt qua, huống chi A Hán hoàn toàn là hơi thở thoi thóp, hai mắt như mở như nhắm, nói là xem tập tin, không bằng nói là bị Trương Mẫn Hân ma ám đòi mạng truyền bá giới thiệu tình tiết.

“Tóm lại, ở cổ đại, nam phong là một loại thời thượng rất lưu hành, nếu rảnh, cậu có thể coi thử ‘Phẩm hoa bảo giám’, quên đi, tôi thấy cậu cũng chẳng rảnh đâu, mà giữa nam với nam, phát sinh quan hệ cũng là chuyện rất bình thường, sẽ không dẫn đến sự phản cảm của xã hội đại chúng. Quan hệ giữa nam giới có bao nhiêu loại, có trên dưới, có ngang hàng, có chủ tòng, mà trong nhiều loại quan hệ này, có thể để một phương không cần nhọc lòng chuyện gì, mỗi ngày chỉ cần ăn ăn uống uống ngủ ngủ, tối đa ở trên đại sàng đẹp đẽ, nhắm mắt để người ta vất vả vất vả, cũng chỉ có nam sủng. Thân là nam sủng, không cần nhọc lòng vì áo cơm, tất cả mọi thứ tự có chủ nhân mua cho, công việc của y chính là ăn uống no đủ ngủ thật say, cho chủ nhân có một đối tượng để vất vả abc xyz.”

A Hán nhìn hoa cả mắt, lẩm bẩm: “Cậu nói Hoàng đế đại quan cổ đại đều rất vất vả, phải lo nghĩ cho thiên hạ, ngày lo vạn điều, nhưng tôi thấy phiên nào lớn nhất của họ dường như chỉ là tiểu thụ không cao hứng, quốc gia cũng vậy, bách tính cũng thế, toàn bộ không bằng tiểu thụ quay đầu cười, xem ra tất cả họ đều rất nhàn nhã.”

Trương Mẫn Hân không chút hoang mang, thông dong trả lời “Đúng là nhàn nhã, nhưng cậu xem họ, ngày cũng vận động, đêm cũng vận động, một ngày hai mươi bốn giờ, sinh mệnh không nghỉ, vận động không ngừng, cậu nhìn kỹ lại xem, những chi tiết vận động này chú trọng cỡ nào, phức tạp cỡ nào, phải chú ý nhiều như vậy mới có thể hoàn thành một lần vận động hoàn mỹ, song phương đều cao hứng, cậu xác định chuyện vất vả như vậy cậu làm được? Cho dù làm được một lần, cậu xác định cậu một ngày mười hai canh giờ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, cả đời mấy chục năm, có thể vĩnh viễn vận động không nghỉ, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi?”

A Hán rùng mình: “Việc này, việc này, thôi quên đi.”

“Tóm lại, nói chung là.” Sau khi đã trần thuật ngắn gọn sự thật, Trương Mẫn Hân tổng kết phát ngôn “Nghề thích hợp làm biếng nhất, không qua được nam sủng.”

A Hán gật đầu: “Vậy thì, luận đề của tôi, chính là cuộc sống của nam sủng cổ đại đi.”

“Như vậy sao được? Vậy cũng quá không có gan thách thức, không có cảm giác thành tựu. Tôi giúp cậu chọn một cái, cứ gọi là luận những nghề vực nghi kỵ tàn nhẫn độc chiếm dục và thương tổn trong tình yêu.”

A Hán ngăn ra: “Tại sao?”

“Ồ, cậu không nhìn kỹ à? Nam sủng bình thường tuy là cũng có ăn có uống, nhưng chưa chắc vĩnh viễn thanh nhàn như vậy, thỉnh thoảng còn phải hầu rượu, diễn vũ, tấu nhạc, tham gia công tác tiêu khiển. Chỉ có cái kẻ được tiểu công nâng niu trong tay kia là không cần, cả ngày giấu trong nhà, đến nhìn cũng chẳng chịu để những người không liên quan nhìn nhiều một cái. Đây là vì sao? Thông thường mà nói, những tiểu thụ này đều từng bị tiểu công hiểu lầm, thương tổn. Sau đó chân tướng rõ ràng, tiểu công hối hận, đau không muốn sống, từ đây hồi báo tiểu thụ trăm ngàn lần, tiểu thụ nói một, tuyệt không nói hai, tiểu thụ nói mặt trời mọc ở đằng tây, y lập tức hạ lệnh, nhất loạt xử trăm những kẻ nói mặt trời mọc ở đằng đông. Chỉ sau khi đã có được địa vị này, mới có thể chân chính cả đời thanh thản không lo.”

Trương Mẫn Hân vừa nói vừa điểm màn hình, mở bao nhiêu đoạn cho A Hán thưởng thức.

A Hán lấp bắp nói: “Nhưng mà, tiểu thụ lúc bị hiểu lầm, sẽ chịu rất nhiều thương, sẽ bị bọn họ việc ấy...”

“Việc này thì có gì đâu? Vung roi đến mỗi nhừ tay đâu phải cậu, ra sức làm vận động kịch liệt để trừng phạt kia cũng đâu phải cậu. Tiểu thụ trong sách kêu thảm là họ sợ đau, tôi còn chẳng sợ đau, cậu tinh thần lực mạnh hơn tôi mấy lần mà còn sợ đau à? Vừa không cần chịu khổ như tiểu thụ trong sách, lại có thể được hết thầy ưu đãi mà tiểu thụ trong sách có được, tôi chọn cho cậu luận đề này không tốt sao?”

“Nhưng mà... Nhưng mà... Việc này... Cái đó...”

“Nhưng mà cái gì, cứ làm như vậy đi?” Nữ vương Trương Mẫn Hân phất tay quyết định, mười ngón tức thì phóng đến: “Người mô phỏng, A Hán, luận đề, luận những ngờ vực nghi kỵ tàn nhẫn độc chiếm dục và thương tổn trong tình yêu, thân phận lựa chọn đầu tiên, nam sủng, đến xác định đi.”

Một phen nắm tay A Hán, đặt lên nút xác định.

A Hán chần chờ một chút, nhưng cũng không giãy giụa phản đối.

Máy tính sau khi xác nhận bản thân A Hán, phát ra tin tức tiếp nhận, đang lựa chọn điều kiện tương ứng.

Trương Mẫn Hân cười khoan thai, sau khi luận đề xác nhận, sẽ không thể sửa đổi nữa. Máy tính sẽ căn cứ điều kiện của A Hán, chọn lựa cha mẹ thích hợp cho A Hán, để y đi đầu thai, cũng kiến nghị nhân sinh thích hợp với luận đề, cũng sẽ đem loại người tính tình tàn bạo đa nghi lạnh lùng quả ân thích hợp với luận đề đó làm đối tượng thí nghiệm, cho A Hán tin tức tiếp cận. Chuyện về sau nhất định sẽ vô cùng phấn khích.

Cứ thế, vận mệnh của A Hán đã bị quyết định. Y là người đưa ra nội dung luận đề sớm nhất, cũng là người tiếp thu tin tức tương quan của máy tính sớm nhất mà đầu thai đến nhân gian.

Đời thứ nhất của y, sống đến mức mỗi học trò nhìn thấy đều dở khóc dở cười, mà giáo sư thì chỉ đành thở dài, đến cả máy tính ghi lại tin tức liên quan cũng tuyệt vãng treo luôn.

Đánh giá của Kính Tiết với việc này là, cười khan đôi tiếng: “Trò A Hán khá thuần khiết thiện lương, không biết trong nhân tính có một mặt hắc ám xấu xa. Tuy nhiên, ngây thơ quá chính là ngu xuẩn, hồn nhiên quá, chính là... Tôi nói, chúng ta vẫn nên đối đãi tài đi.”

Tiểu Dung than thở: “A Hán đáng thương quá, nếu không chúng ta giúp cậu ta ra vài chủ ý.” Mà sau đó, phải chăng càng giúp càng bung bét, tự nhiên phải chờ sự thật chứng minh.

Chỉ có Khinh Trần nhắc tới A Hán là cười khẩy một tiếng: “Các người thật sự cho là y hồn nhiên ngu xuẩn mới mắc mưu à? Đó gọi là đại trí giả ngu, y căn bản vô tình đến mức thờ ơ với hết thầy, trong hết thầy này bao quát bản thân. Trên đời này, không có gì là y để ý, cái gì cũng miễn cưỡng, cái gì cũng có thể. Y thích sống cuộc sống lười nhác, nhưng nếu không thể lười nhác cũng chẳng hề gì. Y không phải bị ác nữ lừa gạt, y chỉ không thích lại có một người không ngừng làm phiền bên tai, cho nên cứ theo ý cô ta. Y là cái thứ cho dù biết trước mắt có bấy, cũng chẳng buồn vòng qua đó. Chỉ có người như thế, mới là lạnh lùng chân chính, vô tình chân chính, hừm... Ta phải học tập y, có phải chỉ như vậy, mới có thể hoàn toàn không bị thương... Ê ê ê... Sao các người toàn trưng ra cái vẻ này, ta bị thương rồi đó, tại sao các người không tin... Ta tổn thương người?... Ta tổn thương người cũng là vì bản thân ta bị thương quá nặng, đồng tình... Không ai đồng tình ta, tại sao ta phải đồng tình người khác... Đùng đi mà, nghe ta nói xong đã...”

4. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 4: Sơ Nhập Hồng Trần

Đời thứ nhất, A Hán sinh trong một hộ gia đình bần cùng. Trước y đã có năm ca ca, ba tỷ tỷ. Trong nhà căn bản nghèo tới mức chẳng có gì ăn, cho nên đứa bé không quan trọng như y phải bị bán đi cũng là chuyện đương nhiên.

Lúc y còn ở cái tuổi chưa cần tham gia lao động gì thì đã bị nhiều lần bán lại. Khi y năm sáu tuổi, đã lộ ra chút mi thanh mục tú, xem diện mạo sẽ không quá kém, vậy là lần bán lại cuối cùng, y bị đưa vào nam xướng quán.

Đương nhiên trong đây không phải là hoàn toàn không có lực lượng của Tiểu Lâu dẫn đường, tuy nói người trong Tiểu Lâu không được phép sử dụng lực lượng khác người, nhưng nếu không trợ giúp dẫn đường, trời đất bao la, e rằng sẽ cách luận đề nhà mình mười vạn tám ngàn dặm, đời này xong luôn.

Muốn nghiên cứu tình yêu của đế vương, chung quy phải có đủ thân phận và cơ hội tiếp cận quân chủ, muốn nghiên cứu cuộc sống của người giàu có, ít nhất phải có tư cách và lý do ở lại bên người giàu. Mà thân phận A Hán chọn đầu tiên đã là nam sủng, vậy nam tướng quán đương nhiên là nơi thích hợp để đào tạo y.

A Hán thời điểm năm tuổi rưỡi, vào nam tướng quán. Sinh hoạt giữa nhân thế đã làm cho y mở rộng tầm mắt, cổ đại khoa học kỹ thuật lạc hậu mà nguyên thủy đã là mỗi người đều biết, cũng may với những hưởng thụ ngoài thân, y chưa từng có yêu cầu lớn, ngược lại có thể thích ứng rất nhanh. Chẳng qua cuộc sống tâm tính, đủ loại quy củ của người cổ đại khiến người cảm thấy quá kỳ lạ. Song cho dù tò mò và kinh ngạc, y cũng chỉ thản nhiên nhìn, đây là thế giới của người khác, thiên địa của người khác, hết thảy có không hợp lý nữa, kỳ lạ nữa, y cũng chỉ là người bàng quan. Không có bất bình, không có kích động, không có nhiệt tình.

Làm một người can dự ngẫu nhiên, với rất nhiều chuyện, y cơ hồ thấy quái không quái. Nhưng mà, trong nam tướng quán, y vẫn được mở rộng tầm mắt một phen.

Các chủng các dạng huấn luyện hầu hạ nam nhân, đủ loại yêu cầu khó bề tưởng tượng trái với sinh lý tự nhiên của thân thể, A Hán tới nay mới nghe lần đầu.

Trong nam tướng quán, y là đứa trẻ rất được quân sự ưa thích.

Bao nhiêu đứa trẻ vừa vào đã kêu gào ầm ĩ, khóc lóc thảm thiết, nhỏ chút thì la hét gọi mẹ, ngày ngày đòi về nhà, lớn một chút hiểu chuyện một chút thì dúi trời dúi đất muốn chạy trốn.

Đời đời năm năm tháng tháng ngày ngày, người từ bên ngoài vừa đến, vĩnh viễn là như thế, cần người lớn vất vả dạy dỗ, làm từng đứa phục tùng.

Chỉ có A Hán là rất ngoan, ngoan đến lạ thường, mặc dù y luôn uể oải, nhưng thứ phải học, luôn học rất ngoan ngoan nghiêm túc. Chuyện ngoài phần mình y chưa bao giờ làm, nhưng chuyện của mình cũng chưa từng dùn dẩy trách nhiệm.

Nam tướng quán nhỏ nhỏ, đương hồng, quá thì, ông chủ, nam tướng, tạp dịch, học đồ, lại là một bức tranh chúng sinh, vô số tâm cơ và phân tranh phiền phức, vô số đấu đá. Nhưng trong đây, chưa từng có A Hán.

Y không chum đầu kê tai với bất kỳ ai, không kết giao quá sâu với bất kỳ ai, không kéo bè kết phái, không phá phách sinh sự, chưa từng than phiền tiền tiêu vật ít, thức ăn dở. Mỗi ngày sau khi học xong, y chẳng ngoài ăn ngủ ngủ ăn, làm tất cả quân sự được bớt lo vô cùng.

Đứa trẻ này bởi vì lười, tương lai có lẽ sẽ không đại hồng đại tử, nhưng nó chưa bao giờ kết thù, không gây chuyện, diện mạo cũng thanh tú, làm nam tướng không cao không thấp, thu nhập bình bình, hẳn là không thành vấn đề.

Lúc A Hán mười hai tuổi, ngày khai bao đã định, nhưng mà trước đó ba hôm, y đã gặp Dịch Phi.

Bởi A Hán trước nay luôn rất ngoan ngoãn nghe lời, cho nên quân sự hầu như không ước thúc gì, y có thể tự do ra vào nam tướng quán, tùy tiện đi lại khắp nơi, chẳng qua A Hán trước giờ rất lười, ngay cả sổ lần ra ngoài tản bộ cũng ít đến thăm.

Hôm nay nhận được nhắc nhở của máy tính, bảo y ra bờ sông gặp người mệnh định, y bấy giờ mới uể oải ra cửa.

Y ở bờ sông chờ mãi, chờ đến tối, người đi đường đều không thấy, mới nương ánh trăng loáng thoáng trông thấy thượng du có thứ gì đó rất lớn, giống thân thể người đang xuôi dòng trôi xuống.

Y lấy một khúc cây, kiễng chân cố gắng kéo, may mà thế nước rất chậm, may mà chỗ y đứng rất bằng phẳng, cuối cùng đã kéo được cái người đang hôn mê kia lại.

Người nọ đầu đầy cỏ dại bùn đất, không nhìn rõ diện mạo thế nào, nhưng vết thương khắp mình, đến bây giờ vẫn còn chảy máu, thoát nhìn khá dọa người.

A Hán vất vả mà cố gắng nhóm một đồng lửa, cẩn thận cời hết y phục người nọ ra hong khô, lau sạch vết máu cho y, lại xé quần áo mình thành từng mảnh băng bó giúp.

Chờ mọi việc đã làm xong, y mệt lử đặt móng ngồi xuống bên cạnh người nọ, ôi, muốn làm nam sủng, kỳ thật cũng vất vả ghê.

Bằng lương tâm mà nói, y muốn canh đêm, trông nom nam nhân này đang hoạn, nhưng sau một lần lao động nặng nhất trong đời, vẫn không cự được cơn ma ngủ dụ dỗ, cái đầu nhỏ xíu từng chút chìm vào cõi mộng.

Lúc tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng mà uy nghiêm, thanh âm nghe được bên tai cũng lạnh tanh: “Tiểu hài tử, là người đã cứu ta sao? Người muốn báo đáp gì?”

A Hán không nghĩ ngợi gì đáp ngay: “Ta là tiểu quan trong nam xưởng quán, ông để ta làm nam sủng của ông đi.”

Y không chú ý đến đôi mắt kia, sau khi thoáng ngẩn ra đã nổi lên vẻ khinh miệt và coi thường. Hoặc cho dù đã chú ý đến, cũng sẽ không để ý.

Một ngày sau, A Hán được chuộc khỏi nam xưởng quán, đưa vào Kinh Thiên trang, trở thành một trong những nam sủng của Dịch Phi trang chủ Kinh Thiên trang khổng lồ.

Tất cả chỉ thị của máy tính cho y đến đó là kết thúc, hết thảy sau này phải dùng năng lực của chính A Hán đi ứng phó. Hoàn thành luận đề thế nào, đây là bài tập của mỗi một học sinh, Tiểu Lâu sẽ không có bất cứ trợ giúp nào nữa.

Tất cả thành bại được mất, hết thảy hậu quả, đều phải do mỗi học sinh tự mình gánh vác. Từ đây về sau, liên hệ chỉ đạo của Tiểu Lâu với A Hán đã gián đoạn, mà liên hệ ý niệm cũng chỉ có Tiểu Lâu bên này chủ động phát tin tức, A Hán mới có thể tiếp thu. Dưới mọi tình huống, y đều không thể đơn phương cầu trợ Tiểu Lâu.

Lúc này, những học trò khác cũng đã lũ lượt vào đời, tiến vào luân hồi, triển khai lịch trình của mình, phòng khổng chế trung ương của Tiểu Lâu chỉ còn lại giáo sư Trang nắm giữ toàn cục, đối với đạo sư phải đồng thời chú ý hai mươi học trò này mà nói, cũng không thể đặt nhiều lực chú ý lên người một học sinh.

A Hán cực kỳ hạnh phúc mà bắt đầu cuộc sống nam sủng ăn uống no đủ không làm việc của y.

Trong một góc Kinh Thiên trang lớn đến hù chết người, có một loạt phòng, trong mỗi một gian là một nam nhân không cần làm gì, cả ngày chỉ ăn ăn uống uống, chờ chủ nhân gọi đến.

Những người này nhỏ nhất là A Hán mười hai tuổi, lớn nhất cũng không quá hai mươi hai tuổi, đa phần bộ dạng âm nhu xinh đẹp, tuấn tú khác thường.

Viên có một trù phòng đơn độc, một ngày ba bữa, mọi người đến ăn ở đại thực đường ngoài trù phòng, mỗi người đều có phần, sau khi ăn xong thích làm gì thì làm.

Mỗi người mỗi tháng có hai lượng bạc tiêu vặt, mỗi người cũng phải tuân thủ một vài quy củ. Nào là không được tùy tiện tìm người thân mật, ra ngoài phải báo, được cho phép mới có thể ra, nào là cấm địa nào đó trong trang không thể xông vào, trước trang chỗ nào không thể tùy tiện đi này kia.

Những quy củ này tự nhiên cũng từng có người máy móc nói bên tai A Hán bao nhiêu lần, A Hán mặc dù mỗi lần đều nửa ngủ nửa tỉnh nửa mơ hồ mà nghe, nhưng với sự lười nhác của y, căn bản cũng chẳng có khả năng đi trái với quy củ.

Cả trong viện ngoại trừ những nam sủng này thì chính là mấy hạ nhân, hai đầu bếp phụ trách nấu cơm, ba hạ nhân phụ trách quét tước khắp các phòng, làm bao nhiêu tạp vụ, một quản sự, phụ trách quản lý các sự vụ lớn nhỏ cùng chi tiêu tiền bạc.

Các nam sủng trong viên không khác mấy với tiểu quan trong nam xưởng quán. Đại bộ phận rất thích ăn diện. Tuy nói hết thảy áo cơm chi tiêu đã có trang chi, nhưng rất nhiều người vẫn tình nguyện dùng một nửa bạc phân lệ của mình để mua y sức đẹp, hoặc hương liệu đặc biệt nào đó nghe nói, hoặc dầu cao đặc

biệt có tác dụng dưỡng da mềm mại, nửa khác thì đa phần dùng để cho quần sự ưu đãi, cầu y giúp họ tìm cơ hội có thể tiếp cận chủ nhân nhiều hơn.

Đối với những nam sủng này mà nói, so với theo niên hoa già đi thì chưa già mà không lường được càng đáng sợ hơn. Chỉ có được chủ nhân sủng ái, mới có thể một bước lên trời, thoát khỏi bể khổ, hưởng chỉ chỉ bằng mỗi một lần hầu hạ chủ nhân, tháng đó có thể được thêm mười lượng bạc, hơn nữa trong vòng ba ngày, trừ phòng chỉ làm thức ăn mình thích, còn cho hạ nhân cung kính đưa đến tận phòng, không cần đến đại thực đường chen chúc ăn cơm, đã là chỗ tốt.

Cho dù không được sủng ái, hầu hạ vài lần, tích góp chút tiền, tương lai cũng là một đường ra.

Cho nên, mình tranh đấu trong cái viên nho nhỏ này, đúng là chưa từng ngừng. Không được gọi thì ngày ngày oán, nhón nhác sốt ruột, được phụng vài lần thì vênh váo hống hách, hất hàm sai khiến.

Thường có người tự dưng rơi xuống hồ, cũng có người bệnh vặt, cư nhiên càng chữa càng không xong, còn có người bị xét thấy rất nhiều tài vật không thuộc về mình ở trong phòng, cực lực biện bạch chưa bao giờ biết là chuyện gì, lại cũng có người, nửa đêm trần truồng ở cùng người khác bị phát hiện, mặt như tro tàn.

So với nam xướng quán ân khách đông đúc, tại cái nơi chỉ có một vị chủ nhân để phụ thuộc trông chờ này, đủ loại tuồng thường xuyên trình diễn, người xem hoa cả mắt.

Song hết thấy đều không liên quan đến A Hán. Y vẫn giống như trước đây, mỗi ngày ngoại trừ đến thực đường ăn cơm thì hầu như không ra ngoài, mỗi ngày đóng cửa ngủ ngon, tranh tranh đấu đấu bên ngoài căn bản chẳng chạm đến nửa chéo áo.

Lúc mới đến, mọi người đều phòng bị y, cho y là tân sủng của chủ thượng, thế nhưng liên tục ba tháng, chủ thượng không triệu y một lần. Dần dần địch ý của mọi người với y cũng tiêu tan. Người không được sủng cũng bắt đầu muốn lôi kéo, người được sủng ái thì ăn nói bóng gió, cực lực châm chọc y.

Nhưng vô luận là thiện ý hay ác ý, y đều không để tâm. Tất cả âm mưu phân tranh, đều chẳng thể gần người y, chẳng vào được lòng y.

Cuộc sống của y, vô hạn an nhàn tự tại, hạnh phúc khoái hoạt, y cơ hồ phải cảm kích Trương Mẫn Hân.

Nhưng mà, khoái hoạt thế này chẳng kéo dài được bao lâu, trong cái viên nhỏ này, nam sủng không được sủng vẫn thường có, nhưng chưa từng được gọi đến hầu hạ lại chỉ có mình y, dần dần bọn hạ nhân đều bắt đầu lạnh nhạt nhìn y. Dần dà lúc đi ăn, cho dù y đến sớm, cũng bị đuổi ra sau cùng, trong bát dành cho y chỉ có cơm thừa canh cặn.

Dần dần, quần áo đồ dùng phân cho mỗi người mỗi tháng, đồ y được phân, thường là thứ phẩm, vải vừa cũ vừa nát, vừa mở ra đã rách thành cái quạt, bất kỳ thứ gì, phân đến tay y cơ hồ không thể sử dụng, thậm chí cả bạc phân lệ mỗi tháng cũng chẳng phát đến tay y nữa.

Lúc này y còn chưa biết, bởi vì mình không được chú ý, bởi vì mình không được ngó ngang, cho nên quần sự đã bắt đầu chiếm hết thấy đồ đạc trên danh nghĩa là của y một cách đúng lý hợp tình.

Nhưng y cứ bình chân như vại, cơm lạnh một chút, đồ ăn ít một chút thì có làm sao, yêu cầu của y với cuộc sống luôn rất thấp. Người khác gạt bỏ y, mọi chuyện đều đuổi y đến cuối cùng cũng chẳng sao cả, chờ thêm một lúc là được.

Người ta trào phúng y? Việc này, đó là trào phúng à? Xấu hổ quá, không nghe rõ, chỉ lo vừa đi vừa gà gât.

Y không tranh không cãi không oán hận, cứ yên lặng tiếp nhận hết thấy. Ban đầu cả quần sự cũng hơi ngại khi khắt khe với y quá. Nhưng lòng người xưa nay không chừng, dung quá mức để cùng an thuận, một khi để người ta quen thói, sẽ có càng nhiều yêu cầu quá phận.

Đầu tiên là sự phụ ở trừ phòng yêu cầu y giúp bổ củi thái rau, sau đó thì đầy tớ yêu cầu y hỗ trợ quét tước phòng viện, sau đó nữa, là những nam sủng khác lý đương nhiên, đúng lý hợp tình sai y như đầy tớ.

A Hán không thích làm việc, không thích hết thấy công tác vất vả mệt nhọc, nhưng y chưa từng lảng tránh trách nhiệm. Nam sủng không cần làm việc, có thể ăn uống miễn phí, nhưng y biết, mình không như người

khác tận trách nhiệm nam sủng, ở trên giường để chủ nhân vận động, vậy thì yêu cầu y làm việc, dường như là chuyện đương nhiên.

Vì thế, tuy rằng không tình nguyện, nhưng y vẫn không khước từ, thế là, bởi vì y rất dễ nói, công việc thêm lên người y càng ngày càng nặng, thậm chí muốn y một mình làm việc của hai ba người. Y vẫn không cãi không ồn, nguyên nhân chẳng phải vì y tốt tính, mà là y cảm thấy cãi nhau đánh nhau thật sự rất phí tinh thần, rất lao tâm lao lực. Mặc dù công việc cũng rất mệt, nhưng ít ra không cần tổn tâm tư, chỉ là làm việc chết.

Cho dù A Hán làm công việc của bốn năm người, cảm giác cho người ta vẫn là y rất lười, bởi vì y hết như một khúc gỗ, chưa từng chủ động làm việc, người đá một cái y mới động một cái, người bảo y xuống bếp lấy muối, vậy thì cho dù lọ tương bên cạnh bị đổ, y cũng tuyệt không thuận tay nâng lên, trừ phi người tự mình dọn dò thêm một câu “Dựng cái lọ đó lên.”

Mỗi buổi sáng, cần người đi gọi y dậy, mỗi một công việc, cần người giao cho y, thiếu một câu là y sẽ không làm.

Cho nên, việc của y tuy nặng nhọc nhất trong viên, mọi người vẫn rất đương nhiên mà mắng y lười như heo.

A Hán không hề tức giận, chẳng qua cũng ít nhiều có phần buồn bực, giấc mộng không làm việc hưởng thụ nhân sinh kia của y sao cứ thế tan biến. Không thể chủ động liên hệ với Tiểu Lâu, y đành phải tự mình động não suy nghĩ, đúng rồi, Trương Mẫn Hán từng nói, làm nam sủng bình thường không được, phải làm nam sủng đương sủng, mới có thể đạt thành giấc mộng, mà nam sủng đương sủng làm thế nào đây?

Y bắt đầu gắng sức nhớ lại chi tiết của những tiểu thuyết đam mỹ từng bị bắt xem trong lúc nửa mơ nửa tỉnh đó.

Trong ấn tượng, những nam sủng đó, căn bản không cần làm chuyện gì đã đương sủng.

Chỉ cần người là tiểu thụ, chỉ cần người là nhân vật chính, vậy thì cho dù người chỉ là một kẻ tướng mạo bình thường nhất, tri thức kém nhất, bản lĩnh thấp nhất trong cả đồng nam sủng, tiểu công cũng sẽ gặp người, chú ý người.

Người đi đường sẽ đụng phải tiểu công, bị ngã sẽ ngã vào lòng tiểu công, nhảy qua tường sẽ đáp lên đầu tiểu công, ca hát thì tiểu công nhất định nghe thấy, bỏ trốn khẳng định tiểu công đụng trúng, cho dù nhắm mắt ngủ, tiểu công cũng sẽ từ trên trời giáng xuống, rớt ngay bên cạnh người.

Tiểu thụ không cần phí bất cứ tâm cơ gì, không cần mảy may cố gắng, cũng không cần có tài năng đặc biệt xuất chúng, chỉ cần tiểu công vừa đụng phải người, sẽ lập tức cảm thấy người không như mọi người, những người khác toàn là bụi đất dưới chân, tức khắc xem người như châu như bảo, sủng người lên trời.

A Hán cố gắng suy nghĩ, nghĩ một hồi, kết luận cuối cùng chính là, không phải không sủng, thời điểm chưa tới, cứ chờ đi, tiểu công một ngày nào đó sẽ xuất hiện, một ngày nào đó sẽ yêu y, một ngày nào đó y sẽ được quay về cuộc sống hạnh phúc như heo kia.

Vì thế, y cũng chẳng buồn phí tâm tư nữa, mỗi ngày vẫn làm công việc của mình. Mặc dù rất vất vả, y cũng không oán giận, cuộc sống cứ thế trôi đi như nước. Nháy mắt đã bốn năm, A Hán mười sáu tuổi, vẫn chưa từng gặp lại chủ nhân của y.

5. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 5: Cái Gọi Là Kỳ Duyên

Buổi sáng cái ngày đại loạn kinh đến ấy, A Hán còn đang ngủ nướng. Rất kỳ quái là, lảng máng biết đã muộn lắm rồi, nhưng chẳng có ai đến gọi y làm việc. Bên ngoài dường như đang hỗn loạn, bất quá, việc này chẳng liên quan tới y. Trở mình, tiếp tục ngủ. A Hán chưa bao giờ có được mỹ đức cần cù, lười biếng được thì cứ lười biếng, tự động tự giác tham gia lao động, cách tư tưởng cảnh giới của y xa lắm.

Người tự trời sụp đất vùi, y tự một giấc say sưa. Thế giới của y biến thành thế nào, lại có liên quan gì tới y.

Một giấc này có thể xem như vui sướng thoải mái nhất trong mấy năm nay, ngủ từ tối đến sáng, lại từ sáng đến tối, ngủ mãi đến lúc bụng cơ hồ réo ục ục, lúc này mới mơ mơ màng màng bò dậy.

Ra khỏi phòng, phát hiện các phòng trái phải đều im ắng, trong tiểu viện không một bóng người qua lại. Y cũng chẳng buồn suy nghĩ, thẳng hướng đến đại phạn đường. Trong phạn đường trống không, đừng nói người, cả một hạt cơm cũng chẳng có. Chạy ngược về trù phòng, bếp lò đều lạnh ngắt, hiển nhiên nơi này đã tắt lửa từ rất sớm.

A Hán chẳng muốn suy xét nguyên do vì sao, nếu không phải đã đói bụng dữ lắm, không chừng y sẽ dứt khoát quay đầu tiếp tục giấc nồng, nhưng hiện tại bản năng sinh tồn buộc y không thể không đi thẳng ra ngoài, tìm người để hỏi, tìm đồ để ăn.

Từng con đường, từng khu viện, toàn bộ trống không, đất trời yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng hô hấp. Chỉ có dưới đất thường rơi rớt ít quần áo tạp vật, dường như mọi người luống cuống tay chân ôm một đồng đồ mà chạy rồi vô ý làm rớt.

Nếu là người bình thường, vừa ngủ dậy, phát hiện mình dường như đã bị toàn thế giới vứt bỏ, cho dù không nổi điên cũng sẽ khẩn trương sợ hãi đến cực điểm, chỉ có A Hán là quái vật, chẳng biết trì độn hay thờ ơ, cả tâm tình cũng không chút biến hóa, tiếp tục đi về phía trước, ngoại trừ bụng đói đến hơi khó chịu, trên cơ bản chẳng chuyện gì có thể làm y bối rối.

Sau đó nữa, đỉnh đầu có tiếng gió ập tới, y mới khó khăn ngẩng đầu, một bóng đen đã nặng nề đè lên mình y, hai người cùng ngã sấp dưới đất.

A Hán dùng hai tay chống đất, từ từ đứng dậy, cúi đầu nhìn, thấy đôi mắt lạnh lùng mà uy nghiêm.

A Hán cười, hóa ra tiểu thuyết đều là thật, hóa ra quả nhiên bất kể tiểu thụ đang làm gì, tiểu công nhất định sẽ từ trên trời giáng xuống bên cạnh.

Huyết tích đầy người hết như bốn năm trước, tóc tai tán loạn dơ bẩn hết như bốn năm trước, y vẫn không thấy rõ khuôn mặt người này, nhưng y nhớ đôi mắt này.

Tinh thần lực cường đại cho A Hán có được trí nhớ cùng sức học tập mạnh nhất, bất cứ sự vật nào, nhìn một lần, nghe một hồi, chỉ cần y nguyện ý là nhất định có thể nhớ rõ. Chỉ là, bản tính lười biếng khiến y vĩnh viễn thiếu sức sáng tạo, sức mở rộng, cho nên bình thường mà nói, người như y không có thành tựu lớn, nhưng cũng không nên quá thảm mới đúng.

Đáng tiếc A Hán lúc này, mặc dù đã sống trên trần thế mười sáu năm, hiểu biết với thế giới của người xưa thật sự chẳng hơn tờ giấy trắng là bao.

Cho nên, y cư nhiên cười hì hì nói với Dịch Phi: “Chủ nhân, ta là A Hán, là một trong những nam sủng của ông, ông có thể sủng ái ta nhiều hơn không?” Mà đối với năm ngón tay đang chụp tới yết hầu mình, căn bản không nhìn thấy.

Với Dịch Phi mà nói, sinh tử nguy nan, thành bại được mất, đều đã là việc tầm thường. Thế giới này, giang hồ này, trước nay vẫn thế, tất cả mọi thứ đều phải tranh đoạt từ trong máu lửa, tất cả mọi thứ, cũng tất phải mất đi trong máu lửa.

Sinh sinh tử tử, đều chẳng qua là quy tắc ban đầu của trò chơi.

Cho nên, lần này bị ngũ đại bang liên thủ sát thân bị trọng thương, mà dưới tình huống cao thủ phân đà các nơi còn chưa chạy đến trợ giúp, y nhanh chóng hạ lệnh toàn trang cao thấp mau chóng sơ tán, sinh tử họa phúc đều do mỗi người tự phụ trách.

Nhưng y cũng không hoàn toàn bạc tình vô nghĩa, bản thân mang thương ra ngoài, nhiều lần xung sát, thu hút tối đa lực chú ý của ngũ đại bang, cuối cùng phá trùng vây mà đi. Ngũ đại bang khẩn cấp điều phái nhân thủ, rải đại võng khắp trời, bất kể y đào tẩu theo đường nào, đều nhất định không thoát được thư tập.

Nhưng mà chẳng ai ngờ tới, y lại quay về trang viên y vừa chạy ra. Thứ nhất, y thân bị trọng thương, vô lực trốn xa, thứ hai, khi người ta lùng bắt y tứ xứ, thường dễ dàng bỏ qua nơi y vừa chạy ra nhất.

Vậy là, y lặng lẽ một mình, mang theo một thân thương tích, cố đề một hơi chân khí cuối cùng chạy về. Đây cũng là một trong những nguyên nhân y hạ lệnh cho mọi người rời khỏi. Trong nhân thể thiết huyết này, y không tin bất kỳ ai, cũng không cần bất kỳ ai tin tưởng y. Trong trang nhiều người hỗn tạp, chẳng giúp được gì, lại chỉ thêm phiền, không ai biết thời điểm cuối cùng người bán đứng y sẽ là ai.

Nhưng y tuyệt đối không ngờ được, vừa mới về đã bị người đụng trúng.

Y đã không còn nhận ra tiểu hài bốn năm trước kéo y từ trên con đường tử vong trở về. Y càng không biết, có một ân nhân cứu mạng, dưới cánh y, bị mọi người bỏ qua mà sống, lúc đại nạn kéo đến, không một ai nhớ gọi một tiếng, nhắc nhở một câu, cứ thế nhao nhao tản đi.

Khoảnh khắc nhìn thấy A Hán này, duy nhất dâng lên trong lòng y, chỉ có sát khí. Bất kể thiếu niên vẻ mặt mơ hồ này là ai, y cũng không thể lưu lại may mắn hậu hoạn cho mình, vào lúc sinh tử tồn vong này, há dung lương tâm.

Y thình lình đưa tay, mười ngón thành câu, chụp thẳng yết hầu A Hán, thế mà bên tai bỗng nghe được một câu. “Chủ nhân, ta là A Hán, là một trong những nam sủng của ông, ông có thể sủng ái ta nhiều hơn không?”

Cho dù là Dịch Phi cả đời nhiều lần gặp đại biến, bất kể đối mặt với việc quý dị nào đều có thể mặt không đổi sắc, lúc này cũng bất giác ngẩn ra, tay chợt khựng.

Cho dù người này hoàn toàn không biết tu sĩ, nóng lòng đòi sủng, nói ra lời kiêu này cũng trắng trợn quá? Mà hiện tại đâu phải thời cơ để nói lời thế này?

Y gần như cho là mình thương thế quá nặng, sinh ra ảo giác.

Chỉ thoáng chần chừ, chân khí vừa đề lên đã hoàn toàn tan rã, ngực như giảo như sôi, đau không thể chịu, phun ra một búng máu, nhuộm đỏ một khoảng nổi bật trên người A Hán.

A Hán một phen đỡ lấy người vừa đứng dậy, nháy mắt lại lão đảo chục ngã, vẻ mặt ân cần, lời nói ra đủ để tức chết người: “Ông đừng chết, ông chết rồi ai lo việc ăn ở của ta.”

Dịch Phi giận đến mức sắc mặt vốn đã trắng bệch nháy mắt đỏ tía, người này rốt cuộc là thế nào đây, không phải cố ý chạy tới sỉ nhục y chứ.

Sẽ không ai tin, A Hán hoàn toàn là thành thật biểu đạt tâm tình của mình. Dịch Phi hận không thể giết A Hán cho rồi, thế nhưng chân tức đã tan rã rốt cuộc không đề nổi, cả đưa tay còn chẳng được, càng khỏi nói chuyện giết người. Võ công tuy đã tạm thời mất đi, nhưng nhĩ lực nhiều năm tập võ cho y nghe được tiếng tuần mã, tiếng bước chân càng lúc càng gần, y rất rõ, không cần đến một nén hương, người của ngũ đại bang sẽ toàn diện giết vào trang, lục soát mọi nơi.

Y nỗ lực đề tinh thần, hầu như không ôm hy vọng lắm mà nói: “Đỡ ta đến hậu viên.”

Lời của phụ mẫu áo cơm, đương nhiên phải nghe. A Hán rất có đạo đức nghề nghiệp mà theo chỉ thị của Dịch Phi, đỡ y đi, nhanh chóng đến bên ngoài một đại phòng rất trang nghiêm ở hậu viên, mở cửa phòng, lại thấy bày bên trong là một cỗ quan tài lớn màu đen.

Nếu là người khác, ít nhiều cũng sẽ ngẩn ra một chút, A Hán lại không kiêng kỵ, cũng không thường thức, rất nghe lời mà dìu Dịch Phi vào phòng, rất nghe lời nhưng cũng rất phỉ sức mà đẩy nắp quan tài nặng nề.

Dịch Phi vỗ nhẹ quan tài: “Giang hồ chém giết, sinh tử vô định, từ ngày trang này kiến thành, ta đã luôn chuẩn bị quan tài cho mình. Chúng hiển nhiên đi tứ phương tìm tung tích ta, hiển nhiên sẽ tìm kiếm tất cả mật đạo mật thất trong trang, làm sao biết...” Dưới sự trợ giúp của A Hán, y cật lực trèo vào nằm trong quan tài, ánh mắt nhìn chằm chằm A Hán một hồi, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Người đi lại lối vào một lần, nếu thấy mặt đất có vết máu thì lau sạch đi, đừng để người ta tra được đến nơi này, không được nói ra hành tung của ta, về sau, ta tự nhận ân tình của ngươi, ngươi muốn cái gì ta sẽ cho cái đó.”

A Hán vừa nghe lập tức cao hứng, mặt mày hớn hở gật đầu: “Được.”

Ánh mắt Dịch Phi lạnh lùng, vẻ khinh thường nhàn nhạt lại nổi lên, loại người này thật sự có thể tín nhiệm sao? Chỉ là, cũng đâu còn cách khác. Dịch Phi thảm thán một tiếng: “Đẩy nắp quan tài lên đi.” Sau đó ngón tay nhẹ nhàng nhấn cơ quan đầu đó, quan tài lật xuống, cả người tức thời không thấy tăm hơi, nơi này vẫn là một cỗ quan tài trống trơn.

A Hán đẩy nắp quan tài, rất ngoan ngoãn đi ra ngoài, một đường nhìn mặt đất có thể có vết máu, hề thấy màu đỏ là chùi, cứ thế từ từ đi về trước, cho đến khi nghe tiếng bước chân chạy như sấm, ngẩng đầu trông

thấy vô số người nhanh chóng chạy tới, bốn phương tám hướng vây qua.

Tứ xứ đều truyền đến tiếng kêu: “Có người, nơi này có một người.”

Sau một khắc, hai tay A Hán bỗng bị bẻ quặt ra sau lưng, đầu bị đá một cái thật mạnh, thân bắt do kỷ quỳ xuống, tóc bị người kéo, đầu bị bắt ngẩng lên, tầm mắt nhìn đến, trước mắt bỗng thêm một người.

Vóc người rất cao lớn, vẻ mặt rất dữ tợn, trên mặt còn có một vết sẹo dài.

A Hán tự hỏi một chút, biểu tình thần thái không đẹp, lại không có gì đặc biệt lãnh tuấn, phiêu dật, thông dong, thậm chí tàn khốc, diện mạo cũng không xuất chúng như vậy, theo kinh nghiệm tổng kết từ đàm mỹ văn mà nói, hẳn không phải nhân vật chính, ngay cả làm tiểu công thứ ba thứ tư cũng chẳng đủ tư cách.

Bên tai nghe được một thanh âm lạnh lùng: “Người là ai?”

A Hán rất ngoan ngoãn trả lời: “Ta là A Hán, là nam sủng của chủ nhân.”

“Mọi người đều đi cả rồi, tại sao người còn ở đây?”

“Ta vẫn ở đây mà, ngủ dậy thì mọi người đã đi, ta không biết họ đi đâu, cũng không biết ta phải đi đâu.”

Mặt theo gật gật đầu, một tên diện mạo bình thường, vóc người gầy gò còn không biết võ công như vậy, cho dù là nam sủng cũng khẳng định chẳng được sủng, người lại nhỏ thế này, chưa trải mưa gió, đối mặt với chuyện đột nhiên xảy ra, không biết theo ai, đến lúc này vẫn không đào tẩu, cũng là hợp lý.

Hắn cũng chẳng buồn phí tinh thần với một tiểu nhân vật như vậy, rất công sự hóa hỏi một câu: “Biết Dịch Phi ở đâu không?” Hắn căn bản không mong nhận được đáp án, chỉ định chờ người này đáp một câu không biết là trực tiếp một đao chém chết cho xong việc.

Thế mà, ngay sau đó hắn nghe được câu trả lời hoàn toàn bất ngờ: “Ta biết.”

Thành thật là một mỹ đức đã bị người đời lãng quên, A Hán luôn rất thành thật, y chưa bao giờ nói dối.

Kính Tiết bảo y không biết nói dối là gì, Tiểu Dung cho rằng y chẳng thèm nói dối, mà Khinh Trần, trước giờ chỉ cười khẩy “Ta thấy tiểu tử đó, căn bản là lưỡi bịa đặt thôi.”

Biết chính là biết, đối với A Hán thực sự cầu thị mà nói, trả lời câu hỏi một cách thành thật, là chuyện rất bình thường.

Bốn phương tám hướng bỗng vang lên tiếng kinh hô khe khẽ, trong mắt mặt theo chợt lóe ra lục quang như sói: “Y ở đâu?”

“Ta không thể nói.”

Mặt theo ngăn ra: “Tại sao?”

“Bởi vì ta đã đồng ý.”

Từng vấn đề kinh dị khó hiểu hơn, từng hồi đáp đơn giản trực tiếp hơn.

Chuyện đã đồng ý nhất định phải làm được, đây là nguyên tắc làm người cơ bản nhất. Với A Hán mà nói, nhân sinh chính là đơn giản như thế. Cho nên y vĩnh viễn không thể hiểu được, trên mặt những người này, đỏ cam vàng lục lam chàm tím, màu sắc đổi tới đổi lui là thế nào.

Mặt theo cúi đầu, mắt to như trâu cố định trước mặt A Hán mà tam công phân xử: “Người giúp chúng ta tìm được Dịch Phi, sau này vinh hoa phú quý mặc người hưởng dụng.”

A Hán cân nhắc một chút: “Vinh hoa phú quý có phải ý là ta sau này có thể không lo ăn lo uống, chẳng cần làm gì, mãi đến khi chết già, ngay cả việc ở trên giường bồi chủ nhân vận động cũng có thể không làm?”

Mặt theo ngăn người, lúc này mới nói: “Phải.”

“Tốt quá.” A Hán vẻ mặt tươi cười cảm thán một tiếng, sau đó lại lắc đầu “Nhưng mà, ta đã đáp ứng chủ nhân từ trước rồi, cho dù vinh hoa phú quý tốt hơn làm nam sủng, ta cũng không thể nói. Nói chuyện không thể không giữ lời.”

Mặt theo cắn răng, một phen nắm áo A Hán xách y lên: “Tiểu tử không biết sống chết, không cho người thấy khổ hình của ngũ đại bang chúng ta, người còn không biết Mã vương gia có ba con mắt.”

Khổ hình? A Hán thoáng ngẩn người, ký ức ngũ say tận sâu trong óc bắt đầu hiện ra.

Đường như tiểu thụ trong những truyện đam mỹ đó rất ít người không phải thụ hình. Phần lớn thời điểm là bị tiểu công ngược, cũng có lúc là bị địch nhân của tiểu công ngược.

Trương Mẫn Hân nói, nếu người ngược là nhân vật thứ ba thứ tư, vậy thì bất luận tiểu thụ có thâm thù đại hận gì với họ, sau khi sâu sắc lý giải cao phong lượng tiết cốt khí bất khuất của tiểu thụ, họ đều sẽ quyết một lòng yêu tiểu thụ, thương y hộ y bảo y, vì cứu y mà phản tổ chức cũng là chuyện thường.

Nếu người ngược chỉ là vai phụ, thế tiểu thụ không chừng còn phải chịu khổ khá nhiều, bởi vì mấy vai phụ bình thường chỉ biết phi lễ tiểu thụ, cưỡng gian tiểu thụ, sẽ tuyệt đối không yêu tiểu thụ, chẳng qua, ý nghĩa tồn tại của tất cả hành vi đề tiện vô sỉ của họ, chính là để tôn lên ánh sáng toàn thân tiểu thụ trên dưới, đó gọi là một ánh vàng lấp lánh mà khí lành ngàn đường, sau đó tiểu công sẽ càng yêu tiểu thụ, càng sủng tiểu thụ, ngày ngày che chở trong lòng, không nỡ cho tiểu thụ làm việc gì. Tiểu thụ cũng có thể mượn việc từng bị thương bị hình, lý đương nhiên mà không cần làm gì hết.

Tóm lại, nói chung là, tổng kết của Trương Mẫn Hân là, không trải mưa gió sao thấy cầu vồng, cho nên, khổ hình không cần sợ, ngược đãi không cần sợ, tất cả đau khổ đều là để chuẩn bị cho kết cục hoàn mỹ cuối cùng. Mẹ kế tuy nhiều, nhưng hạnh phúc sớm muộn cũng đến.

A Hán lại tử tế nhìn mặt theo lần nữa, lần thứ hai xác định, người này tuyệt đối, tuyệt đối, không có khả năng là vai thứ ba, thứ tư. Chà, bão táp, mây tới đi, tao không sợ mây, bất quá...

Y hơi chột dạ nghĩ, kỳ thật yêu cầu của ta với cầu vồng không cao lắm, như vậy, bão táp phải chăng có thể không cần quá mạnh.

Nghĩ tới nghĩ lui, y cẩn thận giơ một tay: “Việc này, ta có thể ra một yêu cầu không.”

Mặt theo sau khi phát ra uy hiếp, thấy vẻ mặt A Hán trầm tư, trong lòng cười khẩy, xương cốt cứng nữa, nghe đến hình đường của ngũ đại bang cũng phải sợ nhũn ra thôi.

Quả nhiên, A Hán nhanh chóng bắt đầu đưa ra yêu cầu. Hắn ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Người cứ việc nói.”

“Trước khi cho ta kiến thức khổ hình, có thể cho ta ăn một chút không, ta thật sự đói lắm.”

6. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 6: Thế Nào Là Thụ Hình

A Hán rất nhanh chóng được kiến thức các loại khổ hình của người xưa, mà bao nhiêu người dụng hình của ngũ đại bang, sau khi kiến thức một người thụ hình quỷ dị đệ nhất trong lịch sử cũng đều đổ sụp.

Chuyện rằng, ban đầu là một đại hán cao lớn vạm vỡ mặt mũi dữ tợn, trong hình phòng âm trầm u ám, liêu mạng quất A Hán.

Mắt thấy đầu A Hán dần dần cúi xuống, tiên thủ rất vừa lòng gật đầu, bị giao tiên ngấm nước đánh một trận như vậy, đối ai khác cũng phải toàn thân thoát lực, gần như ngất đi. Chẳng qua, hắn là một cấp dụng hình sư từng qua huấn luyện cao đẳng, hạ roi vô cùng biết nắm giữ lực đạo, làm sao khiến người đau đến cực điểm, rồi lại không để người ngất đi, đây là một loại kỹ xảo cực cao.

Cho nên, hắn xoa xoa cánh tay có hơi đau nhức, ngoác miệng lộ ra hàm răng vàng khè: “Người còn không thú nhận cho lão tử.”

Không có động tĩnh, không ai để ý.

Tiên thủ gầm lên giận dữ, tiên vang từng tiếng vun vút giữa không trung: “Tiểu tử, người còn chưa chịu đủ tội phải không?”

Trong hình phòng vẫn im ắng y nguyên.

Tiên thủ cười gằn một tiếng, tiểu tử khá lắm, xương cốt vẫn còn cứng, chậm rãi giơ roi lên, đang chuẩn bị cho y trận nữa, bỗng nghe một thanh âm quý dị vô cùng.

Hắn chớp chớp mắt, nhất định là nghe lầm rồi.

Nhưng mà, tiếng tiếp theo lại vang bên tai, hắn không thể không lắc lắc đầu, khẳng định là nghe lầm.

Lúc tiếng thứ ba vang lên, hắn rống một tiếng, bỏ tới nắm tóc A Hán, xách cái đầu đang gục xuống lên, thấy hai mắt y nhắm chặt, cũng vô cùng rõ ràng nghe được tiếng ngáy.

Tiên thủ sắc mặt tái mét, lão đảo lui lại, tự tôn tự tin, vinh quang và tôn nghiêm của một tiên thủ vĩ đại, nháy mắt nát bét dưới đất.

Trời ơi, hắn toàn lực ứng phó, đánh đến nổi tay mỗi vai đau, kết quả là để người thụ hình thoải thoải mái ngủ mất.

Bang chủ ơi, tôi đã cô phụ sự tín nhiệm của ngài, sư phụ ơi, con có lỗi với sự dạy dỗ của người.

“Mẹ kiếp người tỉnh lại cho ta, mau tỉnh lại.” Nước lạnh giội lên đầu cùng tiếng la hét cuồng loạn, khiến A Hán không thể không tỉnh lại từ trong mộng cảnh ngọt ngào.

Vừa mở mắt, liền trông thấy một khuôn mặt vặn vẹo biến hình: “Người, người, người, người dám ngủ lúc ta dụng hình, người, người, người...”

Bởi vì quá kích động, tiên thủ căn bản nói cũng chẳng rõ.

A Hán thoáng sửng sốt, nhìn đối phương đáng vẻ như chịu đủ kích quá độ, không khỏi hơi có lỗi, vội vàng thành tâm thành ý xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, là ta không tốt, ta lâu lắm rồi không ăn cơm, bụng đói lắm, không có tinh thần. Nếu không thì người cho ta ăn một chút, ta sẽ tận lực biểu hiện đau đớn một chút.”

Tiên thủ càng thêm điên cuồng: “Người người người, người dám bốn cột ta...”

A Hán ngạc nhiên: “Ta không có nha...”

Tiên thủ căn bản không đợi y nói xong, rống lên như điên: “Lão tử hôm nay sẽ cho người biết, cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không thể.” Soạt một tiếng ra đòn sát thủ của hắn. Một cây roi to như cánh tay trẻ con, mặt trên treo đầy móc câu. Trên roi dẹt sắc ám trầm, giống như vô số máu tươi đã biến thành màu đen.

Ngay sau đó, cây roi tàn nhẫn quất lên người A Hán, kéo theo một tảng lớn máu thịt.

A Hán ngáp một cái, cổ chống mí mắt chực sụp xuống, không thể ngủ không thể ngủ, nếu còn ngủ nữa, người này khả năng sẽ điên thật, nhưng thật là nhầm chán mà. Nơi nơi đều âm âm u u, trong hình phòng chỉ có tiếng vung roi đơn điệu, đúng rồi, tiếng người kia thở dường như cũng từ từ lớn lên.

Trong không khí đều là mùi hôi thối, trên người chỉ có cảm giác đau. (Cái này... hắn là đau nhĩ...)

Tinh thần lực của người trong Tiểu Lâu cường đại hơn xa người thường, khiến cho sự nhẫn nại với đau đớn của họ vượt người thường hơn chục lần, mà tinh thần lực của A Hán còn mạnh hơn những người khác trong Tiểu Lâu bốn năm lần, đem so sánh, đau đớn thân thể nếu muốn khuấy động y, thật là quá khó.

Hiện tại, y thật sự vừa đói vừa mệt, thật sự rất muốn rất muốn ngủ. Nhưng nếu bởi vì y ngủ mà khiến người ta mất lý trí, lâm vào điên cuồng, lương tâm nhỏ nhỏ kia của y, ít nhiều vẫn bất an. Cho nên không thể không khổ mệnh chống đỡ.

Cho đến khi ai đó nghe đâu là tiên thủ đệ nhất trong ngũ đại bang thở hổn hển, vứt roi ngã ngồi, lồng ngực phập phồng không ngừng, không thể không dựa vào hai tay chống đất, mới miễn cưỡng không ngã xuống.

A Hán cực kỳ quan tâm hỏi: “Có phải rất mệt? Nếu mệt rồi thì nghỉ ngơi một chút, không sao, ta không vội...”

Tiên thủ hổn hển: “Ta vội...”

Hắn cắn răng đứng dậy, lại cầm lấy roi.

A Hán hỏi rất nghiêm túc: “Người thật sự không mệt à? Roi đó dường như rất nặng, người trước trước sau sau dường như đã vung hơn trăm phát? Lưng không mỏi à? Chân không đau, tay không tê à...”

Ngũ khí của y chân thành là vậy, vẻ quan tâm lộ rõ ra mặt.

Tiên thủ run rẩy giờ cao roi, ngẩng đầu nhìn A Hán, khoanh khắc vung xuống đó, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương khiến A Hán giật thót: “Người đánh đi, người đánh đi, ta không có ý kiến!”

Song tiên thủ đã không thể nghe bất cứ lời nào của y, vừa kêu thảm vừa quay người lao ra hình phòng, rất lâu rất lâu sau, tiếng thét chói tai thê lương kia vẫn không ngừng truyền đến.

Chuyện rằng tiên thủ bài danh đệ nhất trong ngũ đại bang, trong một lần hành hình nào đó, bỗng nhiên điên khùng. Dưới sự chăm sóc hết lòng của người nhà hảo hữu, mất đủ ba tháng mới từ từ bình phục. Chỉ là từ sau đó, chỉ cần vừa bước vào gian phòng u ám, vừa nhìn thấy thứ dài như roi là sẽ không ngừng thét lên.

May mà ngũ đại bang thất bại trong giang hồ tranh đấu, không cần tiên thủ nữa, tiên thủ một nhà rút khỏi giang hồ, hồi hương cày bừa làm ruộng, vui vẻ thuận hòa, bình yên vượt qua mấy chục năm cuối đời.

Sau khi tiên thủ mất tích, mặt theo lại xuất hiện. Trong phòng giam lạnh băng âm u bắt đầu ấm áp sáng rực. Lò nóng hừng hực được nhóm lên, một loạt que lửa sắp chỉnh chỉnh tề tề.

Mặt theo mặt âm trầm cầm que lửa đốt đỏ rực đến gần, hơi nóng hừng hực tạt vào mặt, theo tiếng da phồng nát, hần chậm rãi nhếch miệng thành một nụ cười dữ tợn: “Người có thú không?”

“Thú cái gì?” A Hán hỏi rất thanh thuần rất vô tri.

“Địch Phi ở đâu?” Gân xanh giật giật trên trán mặt theo.

“Nhưng ta đã đáp ứng không thể nói mà?” A Hán cảm thấy người này rất không nói lý.

“Người rượu mời không uống thích uống rượu phạt.” Mặt theo nghiêng răng nghiêng lợi, liềm mạng ẩn que sắt lên ngực A Hán.

A Hán hơi nhú mào, mùi da thịt bị đốt trụi thật khó ngửi.

Mặt theo cố gắng làm cho khuôn mặt hung ác của mình hiện ra nụ cười ôn nhu: “Người muốn vinh hoa phú quý không?”

“Muốn.”

“Người đã đói lâu như vậy, muốn gà vịt thịt cá không?”

“Muốn.”

“Người muốn thôi bị người tra tấn như vậy không?”

“Muốn.”

Mặt theo tận lực dùng giọng điệu cảm dỗ: “Vậy thì, nói ra tung tích của Địch Phi đi.”

“Không được.”

Mỗi một câu trả lời của A Hán đều là thành thật, đều phát từ chân tâm, cho nên căn bản không cần đấu tranh tư tưởng gì, vô cùng dứt khoát gọn gàng.

Trước khi mặt theo phát điên, y lại rất tốt bụng nhắc nhở một câu: “Khối sắt này nguội rồi, cầm nữa cũng chẳng ích gì, thứ nặng như vậy mà giờ trong tay hần rất mệt, bỏ xuống đi.”

Tiếp đó, bởi vì thanh âm hoàn toàn phát điên vang lên bên tai, mà không thể không nhú mào, thật là quá chói tai quá khó nghe.

Sau mặt theo, A Hán cảm thấy mình bắt đầu được coi trọng gấp bội, trong hình phòng thường xuyên đông nghẹt. Nam nữ già trẻ, đa phần y phục thập phần gọn gàng lượng lệ, mỗi người đều có xu thế mắt mọc trên đỉnh đầu, lại đều vẫn có thể hạ thấp tôn quý cúi đầu cẩn thận đánh giá y.

A Hán rất phiền muộn, bởi vì người đến nhiều, y hầu như chẳng có cơ hội để ngủ, còn phải lên tinh thần ứng phó cả đồng vấn đề, mà còn là vấn đề đơn điệu đã hỏi rất nhiều lần, hoàn toàn không cần phải lặp lại nữa.

Canh ngoài hình phòng, với động tĩnh, đối đáp trong hình phòng, đều cơ hồ có thể nhắm mắt đọc thuộc lòng.

Trong tiếng roi xé gió, thường lặp lại câu hỏi.

“Người là ai?”

“Nam sủng của chủ nhân.”

“Người tên gì?”

“A Hán.”

“Người vào trang mấy năm rồi?”

“Bốn năm.”

“Chủ nhân người tốt với người chứ?”

“Cũng tốt, cho ta ăn cho ta ở.”

...

...

Khi mùi da thịt khét lẹt cùng tiếng chày rui vang lên, vấn đề bắt đầu tiến một bước.

“Chủ nhân người có từng triệu người hầu hạ không?”

“Không có.”

“Chủ nhân người cho người cái gì mà người trung tâm với y như vậy?”

“Ông ấy lo cho ta ăn ở.”

...

...

Trên cơ bản, lúc này thanh âm hỏi đã có phần không đủ bình ổn, mà hỏi đáp vẫn dứt khoát gọn gàng, vô cùng đơn giản.

Tiếng xương cốt bị bẻ gãy nghe mà sồn gai ốc. Lúc này câu hỏi đã bắt đầu hơi phần nộ.

“Người thật sự biết y ở đâu?”

“Ta biết.”

“Tại sao người nhất định không nói, người thật muốn bị đánh chết tươi sao?”

“Ta đã đáp ứng không nói, đương nhiên không thể nói.”

Tiếng nghiêng răng vang lên.

“Tại sao người không thể nói, tại sao người trung tâm như vậy?”

“Bởi vì ta đã đáp ứng.”

Đối đáp vô cùng đơn điệu không hề lo lắng, cuối cùng đều sẽ kết thúc trong cảnh người dụng hình tâm tình bi thương ngửa mặt lên trời thét dài khóc không ra nước mắt.

Mà lúc này, nếu không phải A Hán đang buồn ngủ, nếu A Hán khá quan tâm tình trạng tâm lý người trước mắt, y khả năng sẽ cẩn thận đưa ra vài câu hỏi.

“Việc này, ta có thể hỏi mấy vấn đề không?”

Vì moi tin, người dựng hình trên cơ bản đều sẽ cố giả bộ tươi cười: “Người hỏi?”

“Tại sao người phải bắt chủ nhân?”

“Giang hồ tranh bá, thắng làm vua thua làm giặc, xưa nay vẫn thế. Y đã danh chấn thiên hạ, phong quang vô lưỡng, tự nhiên có vô số người muốn đá y xuống, thay thế y.”

“A, các người muốn đá chủ nhân xuống, thay thế ông, sau đó giống như ông luôn khiến bản thân cả người đầy máu, một thân thương tích, chạy trốn khắp nơi, để người đuổi hết người nhà, bắt đánh thủ hạ của các người.” A Hán càng nghĩ càng hồ đồ, giá trị quan của người xưa kỳ quái thật, tình cảnh của chủ nhân rất đáng để hâm mộ à? Tại sao phải vất vả muốn thay thế như vậy.

“Không phải như thế.” Đại danh nhân giang hồ đang dựng hình, gân xanh trên trán đã nhảy múa “Thân là bá chủ vô lâm một phương, sẽ có vinh hoa phú quý quyền thế địa vị vô hạn.”

A Hán trừng to đôi mắt thuần khiết như hổ trắng: “Nhiều vinh hoa phú quý, quyền thế địa vị như vậy, ông ấy không phải cũng biến thành một thân thương tích, người của mình cũng không bảo được.”

“Kẻ trở thành bá chủ tự nhiên sẽ có vô số người muốn khiêu chiến lật đổ, chúng ta chiến thắng bá chủ, là bản lĩnh của chúng ta.”

A Hán gật đầu: “Sau đó người từ từ để người đến khiêu chiến lật đổ, kẻ đó mình đầy thương tích chạy trốn, ời, vất vả như vậy chỉ vì mục đích kiểu này.”

Người thẩm vấn đã bắt đầu muốn phát điên: “Không phải, đó là quyết sách của các bang chủ, làm bá chủ là bang chủ không phải ta.”

“A, hóa ra không phải người ngu, là bang chủ ngu, vậy người giúp bang chủ làm những việc này là vì cái gì?”

“Đương nhiên là vì vinh hoa phú quý, vì sau này có thể không lo ăn mặc, có thể một đời an nhàn.”

A Hán lắc đầu: “Nhưng mà ta cũng không lo ăn mặc, ta vốn cũng có thể một đời an nhàn, không cần ngày ngày làm việc vất vả như người, người có từng cân nhắc phải đổi nghề chẳng hạn.”

“Trời ơi, ta van cầu người, cho ta biết Dịch Phi ở đâu đi, bằng không bang chủ sẽ không tha cho chúng ta. Lão Trương nổi điên, lão Lý rần rần không được, bị đánh chết, lão Vương hôm qua còn thẩm người ở hình phòng, hôm nay đã bị đưa vào hình phòng.”

“Hả, bang chủ của các người sao lại xấu xa như vậy? Các người tại sao vẫn muốn làm việc cho y? Bất kể làm gì, có bỏ ra thì phải có thu hoạch, làm đầu bếp cũng vậy, làm ngư dân cũng thế, chỉ cần làm việc tốt, đều có thể một đời thanh nhàn, áo cơm không lo, tại sao phải làm chuyện vất vả như vậy, hầu hạ chủ nhân khó hầu như vậy, còn tùy thời bị đánh bị giết? Đúng rồi, chủ nhân ta là người rất không tồi, ta ở bên ăn không uống không bốn năm mà ông ấy chẳng hề quản ta, cũng chưa bao giờ mắng ta đánh ta. Nếu không người cứ...”

Khi tiếng kêu thảm vang lên, hai thủ vệ canh ngoài hình phòng cùng lắc đầu, kẻ hy sinh thứ bảy sụp đổ đã xuất hiện.

Người này tên gì, hình như ngoại hiệu là Sư Hồn Thủ gì đó, nghe nói vô luận là người tiết liệt dũng nghị cỡ nào dựng trướng y đều sẽ khóc lóc xin tha.

Lúc đầu bang chủ còn đáp ứng, lần này chỉ cần có thể hỏi ra khẩu cung, sẽ trực tiếp thăng y làm đường chủ hình đường.

Kỳ thật A Hán không phải hoàn toàn không thêm để ý hình phạt như vậy.

Lúc đầu bị roi đánh, bị lửa đốt cũng thôi. Sau đó ghế hùm nước ọt cũng còn chưa việc gì. Chỉ là mười ngón tay bị kéo đứt ba, kẹp nát ba, còn có ba ngón bị nhổ cả móng, một ngón cuối cùng bị một cây châm tàn nhẫn xuyên từ đầu tới cuối, việc này lại hơi quá đáng.

Sau đó nữa, toàn thân trên dưới đều bị tưới một loại hồ nóng gì đó không biết, chờ nguội lại xé xuống, lột theo từng mảng lớn da thịt trên người, thật sự có hơi đau.

Chẳng qua, so với đau đớn trên người, sự khó hiểu và hiếu kỳ của y càng đậm hơn.

Khi bị dụng hình quá mức, y sẽ nhịn không được hỏi: “Các người thật là thông minh ghê, sao mà biết nhiều phương pháp làm thân thể người cảm thấy đau đớn như vậy?”

Đương nhiên hình đường đường chủ đại nhân đang hành hình đánh mặt: “Bổn tọa dốc hết tâm huyết hơn ba mươi năm, tinh thông mọi thủ đoạn tra tấn, nếu người còn không cung khai, cứ chờ nhất nhất ném hết đi.”

“Ba mươi năm, trời ơi.” A Hán kinh hô “Suốt ba mươi năm chỉ nghiên cứu loại chuyện này? Hèn chi quan niệm của các người ngu muội như vậy, cuộc sống của các người lạc hậu như vậy.”

A Hán cảm thấy rất khó tin, mấy người xưa này, dùng hết bao nhiêu thời gian, tinh lực, tâm tư như vậy, chỉ để nghiên cứu làm sao thương tổn thân thể đồng loại, làm sao hủy ý chí đồng loại, nếu dùng thời gian này để phát triển khoa học kỹ thuật, kiến thiết tổ quốc, cuộc sống của nhân loại ấy, nhất định sẽ tăng lên.

Nếu trời sinh đã lười như y cũng đành, nhưng rõ ràng cần lao như thế, lại dùng lao động vào chỗ vô nghĩa nhất, thật là...

Ôi, giá trị quan của người xưa thật sự khiến người không thể lý giải.

Bởi vì đầu óc dồn đến ngũ cụt, lực chú ý tự nhiên bị phân tán, cho nên, thân thể tuy là đau kịch liệt, nhưng cũng không phải hoàn toàn không chịu được.

Kỳ thật A Hán cũng xem như may mắn. Thủ đoạn bức cung tuyệt không chỉ những thứ y chịu này. Tỷ như vạn mũi cần thân, tỷ như huyết mạch toàn thân xông ngược, thậm chí rút gân lột da người sống hàng loạt thủ đoạn quỷ dị, tuyệt đối có thể khiến tinh thần lực cường đại như A Hán cũng phải khóc thét kêu thảm.

Nhưng thân thể A Hán quá yếu, y chưa từng luyện võ, bốn năm qua ăn uống càng ngày càng kém, tạo thành dinh dưỡng không tốt, lại bị tra tấn nhiều ngày, thân thể cực yếu, cho dù là người của ngũ đại bang, cũng không dám đem hết khổ hình không hề giữ lại dùng lên người y, chỉ sợ nam sủng nhỏ này không chịu nổi, chưa kịp hỏi ra khẩu cung đã chết mất tiêu.

Vì thế, sau khi đường chủ hình đường bị nhục, mấy vị bang chủ của ngũ đại bang cuối cùng đã lộ diện. Giang hồ bá chủ, tứ phương kỳ anh tiếng tăm lừng lẫy không thể không nhìn thẳng một nam sủng con con vô danh. Mà bang chủ quả nhiên thông minh hơn thủ hạ, họ nhanh chóng tìm ra nhược điểm của A Hán, đồng thời thực thi. A Hán cũng rất nhanh chóng khuất phục cầu xin.

Phương pháp đối phó A Hán rất đơn giản, không để y ngủ, không cho y ăn. Thế là đủ.

Phải người một ngày mười hai canh giờ coi chừng y, mỗi lần đợi thấy A Hán không cầm được híp mí mắt, một chậu nước lạnh tức khắc gội xuống, lập tức gội tỉnh người.

Đồng thời ở ngoài cửa lao, bày thịt cá rượu ngon món ngon, tên mặt thẹo vừa hồi phục trạng thái ăn uống thả cửa. Thấy đôi mắt A Hán toàn là vẻ khát vọng, trong lòng vô cùng thống khoái, thật là thù giết cũng được báo.

Cho đến khi khỏe miệng A Hán bắt đầu chảy nước miếng, mặt thẹo mới rề rề cầm cái đùi gà to dùng quơ trước mặt A Hán, vừa lòng nhìn A Hán bị mùi dụ hai mắt nhắm nhắm: “Muốn không?”

“Muốn!” Quả thật không cần nghe trả lời, nhìn mặt y thêm nhỏ dãi là biết.

“Cho ta biết Dịch Phi ở đâu?”

“Không thể nói.”

Mặt thẹo lại nghiêng răng, đưa đùi gà tới trước mũi A Hán: “Người không muốn cái này?”

“Muốn.”

“Nói, Dịch Phi ở đâu.”

“Không thể nói mà.” A Hán cảm thấy mình thật vô cùng ủy khuất.

“Muốn không?”

“Muốn.”

“Nói.”

“Không được.”

Sau khi vắn đáp đơn điệu lặp lại bao nhiêu lần, mặt theo tức giận hất cả bàn đồ ăn xuống đất.

A Hán mân mê hết sức đáng thương, cố gắng nhịn nước miếng, thật là quá quá quá quá lãng phí mà.

Mặt theo thôi dùng đồ ăn dụ dỗ A Hán, chỉ càng trừng lớn đôi mắt to như chuông đồng, nhìn chăm chăm A Hán. Chỉ cần y vừa buồn ngủ là ngay lập tức có nước lạnh hầu hạ.

Như thế không quá hai ngày, A Hán đã lên tiếng cầu xin: “Van cầu người, cho ta ngủ một lúc đi.”

Mặt theo nhảy cẫng, túm lấy A Hán: “Người nói cái gì?”

Cả thanh âm cũng đã run rẩy, thật khiến A Hán hết sức kinh ngạc, ngơ ngác nhìn hắn, qua một hồi mới hiểu, nói: “Van cầu người, cho ta ngủ một lúc đi.”

“Người cầu ta, người cuối cùng đã cầu ta.” Mặt theo kích động đến mức toàn thân run rẩy, trong mắt đầy những giọt lệ nam nhi không dễ rơi, trời ơi, trên đời không có việc khó, chỉ sợ người có tâm.

Về mặt đặc ý, ngón tay hắn chỉ thẳng chóp mũi A Hán: “Người cũng phải cầu xin, cốt khí của người đâu, trung can nghĩa đảm của người đâu? Người cũng bắt quá là một người bình thường, người cũng yếu đuối ti tiện, người cũng chẳng qua như thế, ha ha, người có xấu hổ không, ha ha ha ha...”

Vừa nói vừa ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, chỉ cảm thấy ủy khuất nhiều ngày khoảng khắc này rốt cuộc tẩy sạch.

A Hán kinh ngạc nhìn hắn, chỉ cảm thấy thật khó hiểu: “Tại sao ta không thể cầu xin, ta muốn ngủ, người không cho ta ngủ, ta xin người cho ta ngủ. Việc này thì có gì không nên, tại sao ta phải xấu hổ, ta không giết người, không đánh người, cũng chưa bao giờ mắng người. Lại chẳng phải ta làm chuyện xấu, chẳng phải ta không cho người khác ngủ, con người sinh ra đã phải ngủ, thuận theo thiên tính này, có gì phải xấu hổ sao?”

Nhìn sắc mặt tên mặt theo lại bắt đầu xanh xám, y do dự một chút, mới đặc biệt cẩn thận thỉnh giáo: “Hay là có chuyện gì ta không biết, ta không hiểu? Người dạy ta là được. Có phải muốn ngủ chính là yếu đuối ti tiện, nếu phải cũng không sao, chỉ là ta thật không rõ tại sao nhất định phải xấu hổ. Người có muốn ngủ không? Người cũng xấu hổ à? Hay lý giải xấu hổ của các người bất đồng với ta, người có thể giải thích một chút không...”

Mặt theo nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, lại cố sức thở ra, sau đó đột nhiên phát ra một tiếng rống lời đình: “Ngậm miệng.”

A Hán lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, kỳ thật cá nhân y rất kỳ vọng đối phương lệnh cho y nhắm mắt. Thật sự rất muốn rất muốn ngủ một giấc.

Mặt theo nghiêng răng ken két, hồi lâu mới hỏi: “Nói, Dịch Phi ở đâu, nói rồi sẽ cho người ngủ.”

A Hán thở dài, tại sao lâu như vậy, hay là họ muốn hỏi không ngừng: “Ta không thể nói mà, ta đáp ứng rồi.”

“Người không muốn ngủ sao?”

“Ta muốn chứ.”

Sắc mặt tay mặt theo vừa khôi phục chút hồng hào lại bắt đầu hóa xanh: “Người cũng đã cầu xin.”

“Cầu xin là cầu xin, chuyện không thể nói vẫn không thể nói.” A Hán mù mờ hỏi “Đây hoàn toàn là hai việc khác nhau mà.” Y tin chắc, quy luật của người xưa cũng khẳng định có vấn đề.

Mặt theo hiện tại toàn thân bắt đầu phát run, càng lúc càng kịch liệt, cuối cùng lại ngửa mặt lên trời hô to: “Trời ơi.”

Ngày thứ ba sau khi khôi phục thần trí, hấn lại lần thứ hai sụp đổ.

Ác nhân không cho người ngủ đi rồi, thế giới khôi phục yên lặng. A Hán suýt nữa phải cảm kích đến lệ nóng doanh tròng. Vội vàng nhắm mắt, ngủ đi ngủ đi, mau ngủ đi, rồi nhanh chóng mộng đẹp trầm trầm.

Đương nhiên, hạnh phúc thế này không có khả năng kéo dài, chẳng bao lâu sau toàn thân lại chợt lạnh, kích thích lạnh băng khiến y không thể không tỉnh lại từ trong mộng.

Chỉ là sau nhiều lần, y cũng từ từ thích ứng với nước lạnh, cả người cư nhiên không lập tức tỉnh táo, vẫn trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, mơ mơ màng màng, lảng máng nghe thấy vài câu đối thoại.

“Người này cứ lì lợm như vậy sao?”

“Vâng, bang chủ, đều do bọn thuộc hạ vô năng.”

“Nghe nói, người này chẳng qua là một nam sủng con con? Hình đường các người luôn xưng hảo hán xương cốt cứng nhất thiên hạ rơi vào tay các người, cũng có thể nhũn thành vũng bùn, lại không đối phó được một nam sủng con con.” Thanh âm kiêu căng mà bất mãn, tràn ngập lạnh lùng.

Tiếng phịch kia đại biểu cho cái gì, tiếng bịch bịch bịch đó không phải đập đầu chứ, A Hán mơ mơ màng màng nghĩ, nếu là thật, dùng sức như vậy sẽ có nguy cơ chấn thương sọ não.

“Bang chủ tha mạng.”

“Được rồi, cứ cho các người một cơ hội nữa. Kẻ này đã là nam sủng, không chừng trời sinh ti tiện, dụng hình bức không được thì tìm mấy nam nhân, cho hấn khoải hoạt một phen, biết đâu hấn sẽ nói hết.”

Trong thanh âm lạnh buốt kèm theo ác ý rõ ràng.

A Hán run rẩy, nửa mơ nửa tỉnh cảm thấy hết thấy dường như vô cùng quen thuộc. Đúng rồi, trong đồng truyện đam mỹ Trương Mẫn Hân cho y xem, mười tiểu thụ thì có chín người phải thụ hình, chín thụ hình có tám sẽ nghe được lời thoại na ná thế. Vậy thì, chờ y bên dưới lại là gì đây?

Cường gian? Cường dâm? Gian sát? Gian xong lại sát? Sát xong lại gian? Vừa gian vừa sát? Vừa sát vừa gian?

Việc này, bão táp đến trước mắt, có phải hơi quá mạnh, cầu vòng ơi cầu vòng, tại sao mày luôn thông dong đến chậm.

7. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 7: Vương Giả Trở Về

Sau khi vị bang chủ kia truyền đạt mệnh lệnh, hình phòng từ người hành hình lớn nhỏ đến trông coi từ trong ra ngoài cùng nhau tụ tập lại. Chẳng qua sau khi vây quanh A Hán trầm mặc nửa nén hương, mọi người bắt đầu cười gượng nghị luận.

“Việc này, bang chủ đi rồi.”

“Bang chủ cũng thuận miệng nói vậy thôi chứ chưa hấn đã là thật nhỉ.”

“Đúng vậy đúng vậy, hấn không phải thật.”

“Tiểu tử này cũng chỉ mạnh miệng được hai ngày, đoán không lâu nữa sẽ khai thôi.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta cũng không cần phí tâm tư đó nhiều.”

Mọi người người một câu, ta một câu, cười ha ha rồi nhanh chóng tản đi các nơi.

A Hán bị họ vây quanh ồn ào, có buồn ngủ hơn cũng phải tỉnh. Trong lòng mơ mơ hồ hồ, sao không giống trong truyện vậy. Lòng dạ y vốn tinh thuần, nghĩ là hỏi ngay, tuyệt không chần chờ chút nào: “Không phải có người hạ lệnh bắt các người cường gian ta à, tại sao các người đều đi cả vậy?”

Mấy người chưa đi xa còn nghe rõ lời y, cùng trợn trắng mắt, làm ra vẻ muốn té xỉu.

Người hành hình gần nhất nhảy dựng lên một cước hung hãn đá lên người y: “Mẹ kiếp, tiểu tử ngươi không có tự trọng hả? Không cho người làm là người không thoả mái phải không? Ngươi cũng không ngấm lại bộ dáng người chẳng ra người quý chẳng ra quý này của ngươi, ai chịu thương ngươi? Mẹ kiếp ai lại mù mắt mà thương ngươi?”

A Hán không tức không giận, càng không có khả năng cảm thấy xấu hổ giận dữ muốn chết, y cứ nhiên chỉ cúi đầu nhìn nhìn máu tươi đã hóa đen khắp người, cùng những vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ, thậm chí đã bắt đầu thối rữa chảy mủ, sau đó rất thành thật, không mảy may không cam lòng gật đầu: “Ngươi nói đúng.”

Với y mà nói, hết thấy chỉ như hỏi một cộng một là mấy, đối phương đáp hai, hoàn toàn là một vấn đề cực kỳ đơn giản.

Trước kia lúc bị Trương Mẫn Hân buộc xem sách đã từng hết sức khó hiểu với tình tiết kiểu này.

Tuy nói cổ đại nam phong thịnh hành, nhưng dẫu sao cũng không phải người người đều yêu thích, vẫn có không ít người căn bản không thích điệu này, thậm chí có khả năng có cảm giác chán ghét. Mà cho dù có thích kiểu này, cũng không phải người người thích biểu diễn xuân cung sống động trước mặt mọi người, ít nhiều phải có mấy người có cảm giác không sạch hoặc không thích ứng chứ.

Thế nhưng, dưới rất nhiều tình huống, thường chỉ cần người thượng vị ra lệnh một tiếng, tất cả hạ nhân, trong đó có hộ vệ, bảo tiêu, binh lính, canh gác, người hầu, ít nhất mười mấy hai mươi người, nhiều thì năm sáu mươi người, đều lập tức biến thành đồng tính, không chút do dự, hoàn toàn không có mảy may tâm lý né tránh, thậm chí tranh nhau xâm phạm tiểu thụ, việc này cũng quá là kỳ quái.

Chẳng lẽ quân sự hóa huấn luyện, hoặc là bang phái huấn luyện của cổ đại, vì theo đuổi đoàn kết thống nhất, phối hợp khăng khít, ngay cả tính hướng cũng huấn luyện thành một kiểu?

Vả lại, cho dù là có tính hướng mặt này, động chút thực thi cường gian một kẻ bị giam cầm tra tấn trường kỳ, còn vô hạn tiêu hồn, vẫn khiến người không thể lý giải. Mà chưa nói đến, một người bộ dạng đẹp hơn, vóc dáng đẹp hơn, sau khi trải qua thời gian dài tra tấn, chịu hình pháp lớn nhỏ, trên cơ bản cũng chẳng thành hình người. Trường kỳ giam cầm bình thường cũng sẽ không giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân. Để máu tươi chồng lên máu khô, vết thương lộ trong không khí, nhiễm trùng, chảy mủ, lở loét, thậm chí có thể có giới bọ, đóng cở trong phòng giam khả năng sẽ có vô số bọ sát nhỏ, không khí ẩm thấp, môi trường hôi thối là nơi tốt nhất để vi khuẩn có hại sinh sôi. Nhìn một người máu me nhầy nhụa, trước mắt vô số ruồi bọ bị máu tanh thu hút đến bay loạn, một tay sờ qua, máu đen ngưng tụ, niêm mạc trắng bệch, mủ vàng nhầy nhụa, nhấp nháy hôi rình một tay. Cần tinh thần kiên định, ý chí ngoan cường, tính xúc động lợi hại chừng nào, mới có thể sinh ra dục vọng với người như vậy, mới có thể hoàn toàn không ngại mỹ cảm, hưởng thụ, cùng vấn đề vệ sinh để thực thi hành vi? Mà còn một lần là mười đến hai mươi, thậm chí năm mươi người đồng thời như thế?

Mà cho dù xem nhẹ hết thấy, quá nhiều người cùng thực thi cường dâm một người, tình dịch của người ta còn chưa khô, mình đã dính thương lên ngựa. Cho dù mỗi người đều tâm lý biến thái, nhưng không ai suy nghĩ phương diện an toàn sao? Thật sự không ai quan tâm sẽ gặp phải bệnh đường sinh dục gì sao? Chẳng lẽ những người cổ đại này, cứ cách một thời gian là kiểm tra toàn thân để xác định mọi người đều không có bệnh, mọi người đều có thể yên tâm? Khả năng này thật sự quá nhỏ.

Giải thích duy nhất chỉ có thể là những người đó quá trung tâm, quá nghe lời, vì một câu của lão đại mà mạo hiểm tâm lý thân thể đồng thời chịu nguy hiểm cực lớn, kính dâng sinh mệnh và kiện khang để hoàn thành khổ hình quỷ dị kiểu này.

Cổ nhân đúng là thần kỳ, loại hình pháp cật lực không kết quả, hại người không lợi mình mà họ cũng nghĩ ra được.

Đối chiếu mà nói, tổ chức kỷ luật của ngũ đại bang rất không đủ, tuy nói mệnh lệnh này của bang chủ rất không nhân đạo, nhưng bang chủ vừa đi, họ đã dám bằng mặt không bằng lòng như vậy, xem ra, bang phái thể này hẳn chẳng có tiền đồ gì lớn.

Nghiêm túc suy xét vấn đề học thuật, A Hán uể oải động não một hồi, rồi cũng chẳng muốn nghiên cứu sâu hơn, đã không có ai tính cường gian, y cũng liền nhắm mắt, tiếp tục mộng đẹp ngọt ngào.

Người hành hình đã sớm hết hy vọng, cũng chẳng buồn đánh thức y, tự mình bước ra cửa lao đi làm biếng. Một giấc này A Hán ngủ rất say, rất thơm, rất ngọt, dường như có vài tiếng kêu thảm tử từ rất xa truyền đến, y cũng lười suy nghĩ, lười mở mắt, kiên trì để thần trí nghỉ ngơi trong mộng đẹp ấm áp.

Y không biết cửa lao mở ra, có một đôi mắt uy nghiêm mà lạnh lùng đang đánh giá y.

Y không biết, giữa lúc y nằm mộng, thế giới bên ngoài đã long trời lở đất, Dịch Phi biến mất đã lâu bỗng nhiên xuất hiện, chẳng những thương thế khỏi hẳn, công lực dường như còn cao hơn một tầng.

Mà tất cả lực lượng ngấm trên tay Dịch Phi, nháy mắt đồng thời bạo khởi làm loạn.

Ngũ đại bang chớp mắt bị đánh tan. Địa vị bá chủ một phương này, đến tay còn chưa được một tháng đã đổi mặt với vận mệnh hủy diệt.

Dịch Phi trước cửa lao ngấp ngừng một chút, nhíu mày vì mùi hôi kia, cách cửa lao nhìn vào, cái thứ đen thui cuộn tròn nọ chắc là người. Ẩn ẩn có tiếng ruồi bọ vo ve, nơi nơi đều là vết máu loang lổ hóa đen. Y không hề sợ máu tươi, lại tuyệt đối ghét dơ bẩn và mùi hôi như vậy.

Y quay người ra khỏi lao phòng, đi qua thông đạo âm u, cho đến khi lại nhìn thấy trời trong nắng đẹp, mới nhân nhạ hỏi: “A Hán là ai? Các người đã điều tra ra chưa?”

Có người ở bên cạnh cung kính nói: “Y ở hậu viện bốn năm, các công tử và hạ nhân trong viện đều nói y là kẻ không có chí lớn, chỉ ham an nhàn, nói đến ẩn tượng của mọi người với y, đều là muôn miệng một lời, lười như heo.”

Dịch Phi nhướng mày, một kẻ lười như heo lại muốn an nhàn, chẳng trách lúc ấy lại nói như vậy, vì vinh hoa phú quý, nên trả giá một chút.

“Y từ đâu đến, tại sao trong viên của ta lại thu nạp loại người này.”

“Hồi đó y là Lý tổng quản đưa vào, mà Lý tổng quản đã bị giết trong chiến tranh với ngũ đại bang, phó tổng quản thường xuyên làm việc bên cạnh Lý tổng quản sau lần đó cũng không biết đã chạy đi đâu, đến bây giờ còn chưa trở về báo danh, cho nên chúng ta tạm thời không rõ, căn nguyên của y rất cuộc thế nào, lại vì sao mà bị đưa vào trang.”

Dịch Phi gật đầu: “Lý tổng quản là người lão thành, đã là người ông ta đưa đến hẳn không có vấn đề gì. Huống chi lúc ấy y còn rất nhỏ, trên người một tiểu hài có thể có âm mưu gì, có lẽ là y lúc nhỏ bộ dáng thanh tú xinh xắn, Lý tổng quản bèn tùy ý làm chủ, thu vào trang.”

“Chủ thượng nói rất phải.” Thanh âm kia dừng một chút, mới nói: “Chỉ tiếc Lý tổng quản kinh nghiệm lão đạo như vậy cũng nhìn nhầm, lúc nhỏ thì thế, lớn chưa chắc đẹp, người này dung mạo hiện tại, chẳng qua bình bình mà thôi.”

Dịch Phi trầm mặc một chút, mới nhân nhạ phân phó: “Chiếu cố y cho tốt.”

“Vâng.”

Sau khi A Hán tỉnh lại, thế giới đã thay đổi. Nhà tù tối tăm biến thành gian phòng hoa lệ, cỏ tranh tiểu trùng nơi nơi biến thành giường chăn mềm mại thơm phức.

Trên người không biết từ khi nào đã trở nên sạch sẽ, tất cả vết thương đều được băng bó ổn thỏa, bên cạnh có một đồng nha hoàn, một đồng đầy tớ dốc lòng hầu hạ, cộng thêm một đồng đại phu chuyên tâm khám chữa cho y.

Ý nghĩ đầu tiên của y chính là, cầu vòng cuối cùng đến rồi, cuộc sống hạnh phúc cuối cùng đến rồi.

Cuộc sống sau đó quả nhiên vô cùng hạnh phúc. Y không cần làm gì, không cần nói gì, tất cả mọi chuyện, người khác thay y làm thỏa thỏa đáng đáng, đến cả lau người thay đồ, chuyện kiểu này, y cũng chỉ cần nhắm mắt hưởng thụ là được.

Mặc dù thuốc hơi đắng, mặc dù thương trên người hơi nhiều, nhưng vậy lại có gì hệ trọng.

Có ăn có uống có ngủ, y chẳng cần nhọc lòng gì, cả ngày cứ ngủ mơ màng.

Đại phu chữa bệnh cho y nói thân thể y suy yếu, dễ dàng mê man, cẩn thận thoa thuốc, trị thương cho y, luân phiên canh giữ bên cạnh.

Y bị thương cực nghiêm trọng, xương sườn gãy quá nửa, xương cánh tay không gãy thì sai vị, mười ngón tay trên cơ bản là nửa tàn. Mà từng mảng lớn những vết thương lở loét chảy mủ trên người càng thêm không đỡ. Lại thêm thời gian dài bị tra tấn thân thể vô cùng yếu, cho nên khôi phục thập phần chậm chạp.

Chẳng qua, y lại là một bệnh nhân cực phối hợp, chưa bao giờ ồn ào la lối, cả ngày chỉ thêm thiếp, ngủ ngủ tỉnh tỉnh, mặc người làm gì thân thể mình.

Trong khoảng thời gian này, Dịch Phi cũng tới một hai lần, nhưng y mỗi lần đều không biết là hôn mê hay ngủ, chưa từng tỉnh táo lần nào. Dịch Phi nhìn tình hình của y, hỏi qua đại phu vài câu rồi lại đi ngay.

Mất đủ nửa năm, A Hán mới không còn cần ngày ngày nuôi bằng thuốc nước, bên cạnh cũng không cần đại phu ngày đêm tùy thị nữa. Chỉ là mười ngón tay đã có sáu ngón hoàn toàn không còn tri giác, chỉ là y bước đi đã trở nên vô cùng chậm chạp, mà còn tập tễnh, tư thế khó coi, chỉ là quần áo trên người y phải mặc kín bưng, từ cổ áo đến ống tay đều không thể lộ ra một chút, nếu không sẽ rất dễ dọa người, chỉ là y từ đây rốt cuộc không thể dùng lực mạnh, không làm được việc nặng, chỉ là từ đây, hễ gặp thời tiết mưa dầm, mỗi một khớp xương đều sẽ rên rỉ đau đớn.

Chẳng qua hết thấy với A Hán mà nói, đương nhiên không tính là gì. Y có một gian phòng lớn đến hù chết người, còn có viện lạc nở đầy những kỳ hoa dị thảo, nuôi rất nhiều chim quý thú hiếm chỉ thuộc về y. Hạ nhân chuyên hầu hạ từ trong ra ngoài mười mấy người. Đồ ăn thức uống mỗi ngày an bài cho y đều là mỹ vị tinh trí nhất, bởi vì thân thể y suy yếu, thậm chí còn mời được thiện sư phụ đến làm đồ ăn cho y.

Cách vài ngày sẽ có tặng phẩm của trang chủ đưa đến cửa, từng đồng vàng bạc châu báu, cả đám đồ cổ đồ ngọc, trên danh mục xếp hết chuỗi này đến chuỗi khác, rất nhiều thứ còn có tên rất dài dòng, rất khó đọc, rất không dễ nhớ, nhưng nghe nói đại biểu cho cực kỳ trân quý.

Từ nay về sau, không lo áo cơm, cuộc sống ăn ngủ ngủ ăn, rốt cuộc đã trở lại.

A Hán chẳng buồn nghĩ nhiều, chỉ lo tận tình hưởng thụ nhân sinh. Y không rảnh để cùng hạ nhân bên cạnh làm bất cứ giao lưu tình cảm chủ tớ mức độ thâm sâu nào, nhưng cũng chưa từng đưa ra bất cứ yêu cầu nào, chưa từng sai sử người, chưa từng đánh người mắng người.

Cuộc sống của y hạnh phúc hết như heo. Mỗi ngày ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh, thì thào nói một tiếng đói là có người đưa lên đồ ăn ngon nhất, ăn uống no nê thì vươn vai, ra vườn đi lại, phơi nắng một chút, mệt thì ngái ngủ mông lung về ngủ tiếp.

Thậm chí cả mấy hạ nhân bên cạnh tên gì y cũng lười hỏi nhiều, đối với bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, thế giới này có biến hóa gì, càng hoàn toàn không thêm để ý.

Chẳng qua, y không quan tâm, tự nhiên cũng có người động chút là nói bên tai y.

“Ngũ đại bang tan thành tro bụi, mấy bang chủ kẻ chết kẻ tàn, kẻ bắt kẻ trốn, môn hạ của năm bang kết cục đều thế thảm.”

A Hán ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ, ngũ đại bang xong đời, những hỏa kế ra ra vào vào hình phòng đó ra sao rồi? Ở chung lâu như vậy, ít nhiều vẫn có chút cảm tình với họ. Ôi, sớm nói giang hồ bá chủ gì đó tranh tới tranh lui đã đủ xuẩn, còn cố chạy đi làm thủ hạ cho kẻ xuẩn đường như càng xuẩn hơn, vinh hoa phú quý còn chưa tới tay nói không chừng đã mất mạng.

Đúng rồi, Dịch Phi dường như cũng là bá chủ gì đó, cũng thường xuyên một thân thương chạy trốn, ai nha nha, ông ngàn ngàn vạn vạn đừng để người đánh ngã nữa, bằng không lấy ai nuôi ta.

“Trang chủ có thể tuyệt xứ phùng sinh, bại trung thủ thắng đều là vì công tử thiết cốt boong boong, lăm lăm liệt chẳng sợ, thế chết giấu giếm hành tung cho trang chủ. Trang chủ vô cùng cảm niệm công tử, vô luận công tử muốn thứ gì, trang chủ nhất định sẽ đáp ứng.”

Đối với hạ nhân mà nói, tiền đồ của chủ nhân chính là tiền đồ của mình, nịnh bợ lấy lòng là chuyện không tránh được, tiếc là vị chủ tử này dường như trời sinh thiếu căn cấn, thuộc hạ bởi vì tranh thủ vị trí gần y hơn, để lấy được tư cách có thể hầu hạ bên cạnh y, ngấm đầu sống đầu chết, y lại hết như đến bây giờ

vẫn chưa hiểu, giữa tôi tớ bên cạnh với hạ nhân quét rác ngoài viện có gì khác nhau, thậm chí cả tên cũng không biết, đùng phải loại chủ tử vô tâm vô phế này cố nhiên khiến người buồn bực. Chẳng qua, nếu có thể làm cho y càng củng cố địa vị vững chắc hơn, chỉ ít ở bên ngoài vẫn có cơ hội tỏ uy phong chiếm tiện nghi.

Đương nhiên rất đáng tiếc là A Hán hoàn toàn không thể lĩnh hội loại ám chỉ rõ ràng này, y gật đầu, ngáp một cái đứng dậy: “Mệt rồi, ta đi ngủ đây.”

Bỏ đám gia hỏa tức đến nổi mặt mày hóa xanh lại đằng sau, trời ạ, ăn ngủ ngủ ăn, người, người, người, người là heo hả.

Lại là một giấc tỉnh dậy, thần hồn của A Hán dường như còn đang trong mộng đẹp trầm trầm chưa trở lại hiện thế, bên tai chỉ nghe một tiếng cười lạnh: “Thái dương lặn người mới tỉnh, thật là phúc khí ghê ha.” A Hán mơ màng mở mắt, nghiêng đầu qua, trông thấy đôi mắt lạnh lùng mà uy nghiêm.

Người trước giường, diện mạo anh tuấn cực kỳ, mày bay tựa kiếm, mắt lạnh như sao, ngũ quan như đao khắc rìu đục có một luồng khí cương nghị bức người mà đến. A Hán đã gặp là không quên, khuôn mặt này tuy xa lạ, y lại nhận ra đôi mắt ấy, lập tức cười thoải mái, vội vàng ngồi dậy, bất kể thế nào cũng phải có sự tôn trọng tương ứng với áo cơm phụ mẫu, thân là nam sủng, nhất định không thể quên đạo đức nghề nghiệp: “Chủ nhân.”

Địch Phi im lặng nhìn y một hồi, lúc này mới nói: “Người đã khỏi rồi.”

A Hán gật đầu: “Khỏi rồi.”

Địch Phi lại trầm mặc một chút, mới nói: “Thời gian này ta rất bận, dù sao ngũ đại bang mới bị tru diệt, lắm việc vụn vặt rắc rối, cũng không có thời gian đến thăm người? Người sống tốt chứ?”

A Hán gật đầu: “Tốt.” Cuộc sống tốt như vậy, thật sự là tốt đến không thể tốt hơn.

Địch Phi lại do dự một lúc, mới nói: “May mà người giữ bí mật cho ta, để ta có cơ hội liệu thương hồi phục, ta đã đáp ứng, chỉ cần người giữ bí mật giúp ta, vô luận người muốn gì, ta đều cho, người hiện tại muốn gì?”

Trên giang hồ y có tiếng là lời hứa ngàn vàng, tuyệt không thay đổi. Một lời hứa của y, thật sự vô cùng đáng giá, giờ này khắc này, y đã quyết định, vô luận A Hán muốn gì, y đều nhất định cho, dù là đòi một nửa quyền lực và tài phú cũng thế.

Quyền lực và tiền tài, chỉ cần cố gắng sẽ có càng nhiều hơn, sinh mệnh lại chỉ có một.

Tuy y xưa nay độc ác tàn nhẫn vô tình, nhưng lời nói ra lại chưa từng không làm được.

A Hán ngẩn ra, muốn gì? Nhưng cuộc sống của y vô cùng thỏa mãn, vô cùng hạnh phúc, y có thể muốn gì đây? Y cẩn thận nghĩ nghĩ, nhớ Trương Mẫn Hân nói, làm nam sủng nếu muốn vĩnh viễn được cuộc sống hạnh phúc thế này, nhất định phải được chủ nhân sủng ái, như vậy...

Mất sáng ngời, y khắp khởi nói: “Chủ nhân, ông có thể sủng ái ta không?”

Mặt Địch Phi đầu tiên là xanh, tiếp đến lại trắng, sau đó y hít sâu một hơi, nhắm mắt, ngũ khí lạnh lùng nói không nên lời: “Lời đã là ta nói, vô luận thế nào cũng phải làm được. Đây đã là yêu cầu của người...”

Y từ từ đứng dậy, ngồi lên giường, bỗng vươn tay, quần áo của A Hán bị xé cả ra.

A Hán lúc ngủ mặc đương nhiên là đơn y vừa vặn, sau khi bị xé ra, y mới ngẩn người, thân trên trần trụi đã bị ôm vào lòng, tiếp đó, nụ hôn lạnh băng dừng trên trán.

8. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 8: Thế Nào Là Hồng Nhân

Địch Phi khẳng định y đã rất cố gắng, bất kỳ lúc nào, đối mặt với bất kỳ ai, y đều có thể thề lúc ấy y thật sự rất cố gắng. Y biết những vết sẹo trên người A Hán rất xấu, cho nên y xé quần áo A Hán nhưng ngay cả nhìn cũng không một lần. Y chỉ nhắm mắt hôn A Hán. Y chỉ xem đây là một trách nhiệm phải tận lực hoàn thành.

Có ải khó thì phá bỏ ải khó, có khó khăn thì giải quyết khó khăn, chưa từng trốn tránh, chưa từng thối lui, đây là tác phong của y.

Nhưng, cho dù nhắm mắt không nhìn, xúc cảm hai tay vẫn tổ giác với y rằng thân thể người này kinh khủng thế nào.

Đây một khối cứng là sẹo gì, đây một khối xúc cảm rất thô lại là da gì, đây một khối bấp thịt có phải sớm đã hoại tử?

Cho dù không nghĩ nữa, cảm giác của tay vẫn cứ truyền vào đầu y một cách trung thực, y rất tự nhiên mà ở trong đầu tưởng tượng người trong lòng, những vết sẹo lớn bé khắp toàn thân cùng màu sắc bấp thịt vì bị thương mà đậm nhạt không đều.

Y cắn răng, ta nhẫn.

Tay từ từ trượt xuống, không có cảm giác mềm dẻo như thân thể những người bình thường, không có cảm giác bóng loáng như da thịt những người bình thường, hết thấy chạm tới, đều là thô ráp.

Y hít sâu, ta nhẫn.

Trong lúc vô ý chạm tới tay đối phương, những ngón tay mà khớp xương buồng thông, cơ bắp vỡ nát hoàn toàn không co giãn làm y liên tưởng đến trạng thái hư thối khi nhìn thấy trong nhà tù kia.

Y rùng mình, ta nhẫn.

Tay lại hướng xuống chút nữa, chân hơi dị dạng, y phải tách đôi chân kia ra, nhưng...

Không thể nhẫn được nữa.

Y bỗng đẩy A Hán ra sau, buông tay đứng lên, sắc mặt xanh xám.

A Hán bị đẩy ầm một tiếng ngã lại giường, bởi vì vị trí ngồi không đúng, ót trực tiếp va phải thành giường, vang một tiếng thật lớn.

Địch Phi nhú mày, môi mấp má, muốn hỏi một tiếng, rồi lại chuyển thành hừ lạnh.

A Hán ngược lại chẳng để bụng, lại ngồi dậy, nhìn người kia không hiểu.

Vừa rồi Địch Phi ôm, y cũng biết đây là muốn sủng ái y. Y cũng không phải hoàn toàn không hiểu, trước năm mười hai tuổi, trong nam xướng quán, nên học đều đã học xong.

Chỉ là bởi vì động tác của Địch Phi quá cứng nhắc, môi quá lạnh giá, không giống tình hình từng học lắm, y cũng không dám dùng những động tác vận vẹo tới lui, mấy tiếng hừ hừ ha ha quyền rũ gì đó học được trong nam xướng quán kia, sợ không cẩn thận dùng sai chỗ.

Cho nên lúc này y chỉ mù mờ nhìn Địch Phi, không biết người kia có ý gì.

Địch Phi nhàn nhạt hỏi: “Người muốn ta sủng ái người, kỳ thật cũng là vì củng cố địa vị, vinh hoa phú quý, hưởng mãi không suy, có thể vĩnh viễn sống cuộc sống an ổn, khỏi cần nhọc lòng áo cơm nữa đúng không?”

A Hán hơi giật mình mở to mắt: “Đúng vậy đúng vậy, sao ông đoán ngay ra được, ông thật là thông minh quá.”

Địch Phi ngạc nhiên, y nói lời này hoàn toàn là vì cho mình một lối thoát, đã chuẩn bị tốt, vô luận A Hán có biện bạch thế nào, phân trần tình sâu thẩm thiết thế nào, mình cũng chỉ làm như không tin, kiên trì ý kiến ban đầu, tuyệt đối không ngờ A Hán phối hợp như vậy, hoàn toàn thuận theo lời mình, việc này cũng quá...

Y trừng to mắt, hiếm khi giật mình mà nhìn A Hán, do dự cả buổi vẫn chẳng thể hiểu được, A Hán lời đó rốt cuộc có phải là trào phúng hay chế giễu, hoặc là thủ pháp dĩ thoái vi tiến gì đó.

Nhưng giữa ánh mắt chờ đợi kia của A Hán, y ho khan một tiếng nói: “Đã như thế, cứ cách vài ngày ta lại qua đêm ở chỗ người, ta chỉ làm chuyện của bản thân, không chạm người, người cũng không cần để ý tới ta. Chỉ cần để mọi người cho là ta tin sủng người, địa vị của người tự nhiên sẽ vững như bàn thạch, thế nào?”

“Được.” Mắt A Hán sáng lấp lánh, nam sủng mặc dù có thể ăn không uống không khỏi làm việc, công tác trên giường vẫn phải làm, tuy nói việc thể lực là do chủ nhân làm, nhưng ít nhiều vẫn phải bỏ chút sức lao động, hiện tại chủ nhân ngay cả những việc này cũng không để y làm, thật là quá quan tâm.

Y cảm động vô cùng: “Chủ nhân ông tốt quá, ông là chủ nhân tốt nhất trên đời, gặp được ông ta thật là quá may mắn.”

Mắt Dịch Phi trừng càng to, đây, đây, đây, đây là chính thoại hay phản thoại, đây là khen y hay mắng y, từ lúc nào mà cả ý tứ trong biểu tình và lời nói của người khác y cứ nhiên cũng bắt đầu phân không rõ.

Sau đó, A Hán lại nói thêm một câu khiến y gần như học máu.

“Việc này, chủ nhân, ta hiện tại có thể ngủ tiếp chứ?”

Mắt Dịch Phi cơ bản đã có thể sánh bằng chuông đồng, y chậm chậm gật đầu, thanh âm cơ hồ rít ra từ kẽ răng: “Có thể.”

A Hán gật gật đầu, một lần nữa chui vào chăn, nhắm mắt, nhân sinh hạnh phúc ghê, chủ nhân của ta thật là người tốt đệ nhất thiên hạ. Trương Mẫn Hân, may mà cô chỉ cho ta một con đường sáng.

Dịch Phi vẫn đứng tại chỗ, hệt như khúc gỗ, hoàn toàn mất đi năng lực hoạt động, y y y, thật sự cứ thế ngủ luôn.

Tuy nói mình ghét bỏ y, nhưng y là nam sủng nha, tốt xấu cũng phải nói mấy câu, ta không cần gì hết, chỉ cần chủ nhân, ta trung tâm cần cần với chủ nhân chứ. Tuy biết rõ thứ y muốn chính là vinh hoa phú quý, nhưng lời hình thức cũng phải nói vài câu chứ. Y cứ thế ngủ mất, vứt chủ nhân mình ở chỗ này.

Tuy rằng cái câu người không cần để ý tới ta đó là mình nói, nhưng mà y chấp hành có phải cũng hơi triệt để quá.

Y là chủ nhân, chủ nhân nha, người này cứ nhiên không nhìn y thêm một lần, lời khách khí cũng không nói một câu, chẳng có chút ý tứ chiều đãi chăm sóc hầu hạ, từ đầu đến cuối cả giường cũng chưa xuống, hiện tại cứ thế trực tiếp đòi ngủ.

Đây tính là gì?

Bờn cợt? Giận dỗi? Lạt mềm buộc chặt? Hay là khuê trung tình thú, thủ đoạn cảm tâm gì mới mà y hoàn toàn không hiểu.

Dịch Phi cương lại tại chỗ, không động đậy nổi, chỉ ngạc nhiên nhìn A Hán, mãi đến khi tiếng ngáy của A Hán vang lên, y mới thật sự tin tưởng, người kia đã chân chân chính chính ngủ mất tiêu.

Sau khi ngủ một giấc tới chập tối, sau khi ném chủ nhân này qua một bên, cứ thế thoải mái mái không hề áy náy ngủ giấc nữa.

Ngủ ngủ ngủ, chỉ biết ngủ, đúng là y như con heo.

Dịch Phi chấp tối đến phòng A Hán, để xây dựng sự thật là tin sủng y, không thể không nán lại nơi này tận đến sáng.

A Hán ngủ an an ổn ổn, y chỉ đành đứng đực ra, ngồi đực ra, bước qua bước lại, cảm thụ sự nhàm chán, cô độc, không vui, buồn bực, đủ loại cảm xúc tiêu cực.

Nghe từng tiếng ngáy, im lặng kiên trì chịu đựng thời gian, một lần lại một lần nghiêng răng đến mức phát ra tiếng ken két đáng sợ, bàn tay nắm rồi buông, buông rồi nắm. Người này cứ nhiên ngủ thật, đêm khuya như vậy lạnh như vậy dài như vậy mà tên này thật sự thoải mái mặc kệ y.

Dịch Phi hít sâu, thở ra thật dài, ngồi xuống. Thôi thôi thôi, đêm dài đằng đẵng, không có gì để làm, không bằng cứ luyện công đi.

Y trầm ngưng nhắm mắt, thăm vận nội tức, thế nhưng vốn phải thiên địa đều quên, tại sao tiếng ngáy vang dội kia vẫn cứ đinh tai nhức óc, hại y cơ hồ cả chân khí cũng rã rời mà tẩu hỏa nhập ma.

Y không thể không nhắm mắt, tiếp tục hít sâu, không ngừng nói thầm trong lòng “Nói lời giữ lời, phải có chữ tín.” để phòng bản thân không nhẫn nại được nhảy dựng lên, một chưởng đánh chết A Hán, hoặc là dứt khoát tông cửa chạy lấy người.

Khổ sở chờ mãi, chẳng dễ dàng gì, đợi đến lúc trời vừa tờ mờ sáng, vị bá chủ một phương trẻ tuổi dừng hẳn tiếng tầm lưng lấy trong chốn giang hồ, chưa từng sợ hãi bất cứ tuyệt đại ca thủ nào này, quả thật chạy như trời chết.

Mà sau đó, viên nhà A Hán náo nhiệt đến không thể hơn nữa, vô số người tới bái phỏng, chuyện phiếm, tặng lễ, kết thân, hết thấy Dịch Phi không biết, cũng chẳng buồn quan tâm.

A Hán thống khổ lắm, y không rõ vì sao lại có ngàn ấy người từ sớm đến tối cứ phải lượn lờ trước mặt, nói không ngừng.

Y muốn ngủ, y muốn nghỉ ngơi, y muốn mặc kệ mọi thứ.

Khách tới chơi ngược lại không dám quấy rầy giấc ngủ của y, chỉ từng kẻ chờ đợi bên ngoài. Đợi từ sớm đến tối, một câu bất mãn cũng không có.

A Hán không thích xã giao, nhưng y không biết phải cự tuyệt thế nào, y cũng biết, đóng khách ở ngoài cửa là hành vi rất không lễ phép. May mà y là người rất thông minh, y nhanh chóng học được bảo hạ nhân đóng cả cửa chính cửa sổ mỗi khi có khách đến chơi, khiến ánh sáng hóa tối, mà bản thân thì ngồi trong góc phòng u ám nhất chiêu đãi khách.

Y từ từ luyện thành tuyệt chiêu ngồi ngay ngắn bất động, nhắm mắt ngủ, vừa ngủ vừa thường gật đầu với tiết tấu bất đồng, thỉnh thoảng lại ừ, à, ồ mấy tiếng.

Mà nhất nhất ứng phó như vậy, cư nhiên rất lâu vẫn không có ai phát hiện sự cổ quái trong đó. Y thích ngồi ở chỗ tối, lại có ai dám kêu y đứng dậy. Y không muốn đứng lên tiễn khách, lại có ai dám bất mãn mấy may.

Tóm lại, nói chung là, y hiện tại là hồng nhân, có thể xu nịnh y, đó chính là phúc phận.

Người được chủ thượng sủng ái, kiêu ngạo một chút, hồ hững một chút, cũng là đương nhiên.

Chỉ là, phải chăng thật sự có người trong lòng không để ý thì rất khó nói.

Người đến bái phỏng y, cố nhiên có đệ tử địa vị khá thấp trong trang, nhưng cũng có rất nhiều những quân sự, đàn chủ địa vị cực cao, vì tạo quan hệ tốt với trang chủ nên đến bái kiến y. Cũng có những đại thương gia có làm ăn lui tới với trang, để làm ăn lớn hơn cũng đến nịnh bợ tân sủng của Dịch Phi. Thậm chí có cả nam sủng hoặc cơ thiếp của Dịch Phi đến làm thân, cũng có một hai nam sủng cũ lúc trước ở cùng trong viên, sau vì việc ngũ đại bang mà đào vong, gần đây chạy về, dày mặt đến bắt quàng, tạo quan hệ.

Mà A Hán thì mặc kệ người tới là ai, đều đối xử như nhau, đãi ngộ như nhau. Những người này sau khi được A Hán tiếp đãi, cũng đều cười hì hì cáo từ.

Bất quá, nghe đâu có người vô cớ đánh gãy đầu sư tử đá trên đường, nghe đâu có người sau khi về nhà đã đập nát cái bàn tử đàn trong nhà, nghe đâu có người trong vòng một ngày đập vỡ tất cả khay chén trong phòng.

“Một kẻ xú bát quái như vậy, chẳng biết chủ thượng thích gì ở hắn?”

“Hừ, đây gọi là tiểu nhân đắc chí, thật cho là mình giỏi lắm ấy.”

“Chúng ta xem hắn có thể nhảy nhót mấy ngày.”

Những lời tương tự truyền lưu trong rất nhiều người, nhưng không ai dám nói trước mặt A Hán.

Bởi vì A Hán thật sự rất được sủng ái, bất kể có bận chừng nào, bất kể có mệt cỡ nào, cứ cách độ bảy ngày, Dịch Phi sẽ qua đêm ở chỗ A Hán. Việc này với Dịch Phi chưa bao giờ trường tình với bất kỳ ai mà nói, quả thật là chuyện khó tin, phạm thuộc hạ của Dịch Phi, cùng tiểu bang tiểu phái dựa vào hơi thở của y, hoặc những thương hộ có qua lại với y, không thể không thừa nhận địa vị đặc thù của A Hán.

Cho nên, trong khoảng thời gian rất dài, tất cả bất mãn với A Hán, vẫn chỉ có thể kiềm nén trong tối, mọi người khi đối mặt với A Hán vẫn cười hơn hớn. Nơi A Hán ở, vĩnh viễn khách đến như mây, lễ vật các kiểu vẫn được đưa đến như nước chảy, các loại lễ đơn đều dài thật dài.

A Hán xưa nay vẫn lười để tâm mấy việc này, lễ vật quý trọng hay không y cũng hoàn toàn chẳng có khái niệm. Y chưa từng tra hỏi những lễ vật này, cũng chưa bao giờ xem xét lễ đơn. Người ta tặng là y nhận, nếu y không nhận, người ta sẽ quần lấy không đi, ảnh hưởng việc nghỉ ngơi, y nhận, người ta lập tức mặt mày hơn hớn. Để người ta cao hứng là một loại mỹ đức, y luôn rất thuận tiện với người.

Lúc này, kẻ hầu bên cạnh cũng sớm nhìn thấu chủ tử nhà mình hoàn toàn là kẻ hồ đồ. Hầu hạ y không cần cung kính, không cần chu đáo, chỉ cần để y ngủ ngon ăn ngon là được, thật là thoải mái.

Giương chiếu bài của y, cho dù là một người quét rác trong viên này, ra ngoài cũng xem như nhân vật vang lừng keng, đi đến đâu cũng có người nịnh bợ. Dưới từ gác cổng, trên đến quần sự, người người đủ béo bở, tất cả người tặng lễ đều không quên một phần ưu đãi kia cho họ.

Quan trọng hơn là, A Hán người này dễ khống chế.

Chỉ cần thừa lúc y mơ hồ, nói một tiếng: “Công tử gia, chuyện của vị Lý đàn chủ này, cậu đã đáp ứng làm cho y.”

A Hán mơ mơ hồ hồ hỏi: “Ta đáp ứng rồi?”

“Đúng vậy.”

“Vậy người ghi lại, ta làm cho y.”

“Được.” Quần sự mặt mày rạng rỡ múa bút thêm một nét thật nặng lên quyển sổ dày cộp.

Đây thật là chủ tử dễ bịp nhất. Người lại dễ nói chuyện, hơn nữa y từng nói, chỉ cần đã đáp ứng là nhất định làm được. Cũng phải, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn, nhận nhiều lễ trọng như vậy không thể không làm gì. Chẳng qua là bản thân y mơ hồ, chẳng buồn nhớ, mọi chuyện đều phải có người ghi giúp. Sau đó từng dạng cứ chiếu theo ghi chép mà làm là được.

Những việc lớn nhỏ này cũng không cần hoàn toàn xong xuôi, chỉ cần làm non nửa, thù lao sau đó đã đủ cho đám làm hạ nhân họ vinh hoa phú quý ba đời.

Theo chủ tử như vậy, thật là hạnh phúc.

9. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 9: Giúp Người Nói Tốt

Địch Phi lại đến chỗ A Hán. Tất cả người hầu đều rất thức thời mà lui xuống như dĩ vãng, để lại cho họ một thế giới nhỏ tuyệt đối thanh tĩnh.

Địch Phi cả nhìn cũng chẳng nhìn A Hán ăn no lại ngủ, ngủ chán lại ăn kia nhiều một cái, tự mình ngồi xuống trước bàn, lấy từ trong tay áo ra một quyển sổ, tiện tay lật xem dưới đèn.

Ngay cả Địch Phi cũng không ngờ được, y chung sống cùng A Hán, cuối cùng lại lấy phương thức bình tĩnh như thế mà kéo dài.

Y còn nhớ sự không thoải mái không tự tại của mình buổi tối đạt thành ước định ấy. Y cũng nhớ sự nhàm chán và vô vị trong những ngày thực hiện ước định.

Thời gian mấy tháng, khiến y không thể không thừa nhận, A Hán thật sự có thể tùy tiện xem y là một người không liên quan, tự đi ngủ yên như cũ. Có thể quý dị, nhưng không có dối trá, có thể khó tin, nhưng dường như thật sự không phải lật mềm buộc chặt.

Mà y, cũng từng có thời gian rất dài, không thể thích ứng đối đãi kiểu này, thái độ kiểu này. Cho dù là tự y ghét bỏ A Hán trước, nhưng bị A Hán lãnh đạm như vậy, vẫn khiến y cực không quen.

Nếu không phải y xưa nay có chữ tín, nếu không phải nhiều lần nhắc nhở mình phải giữ lời, e rằng y sớm đã không thể kiềm chế, hung hãn giáo huấn A Hán một phen.

Song, xuất phát từ việc tuân thủ hứa hẹn, khiến y không thể không tiếp tục cắn răng chịu đựng sự xem thường và không nhìn như vậy, không thể không cách vài ngày lại qua đêm ở đây, không thể không kiến tạo một giả tượng sủng ái A Hán vô cùng trước mặt người ngoài.

Từ sưng sốt lúc đầu, đến phần nộ sau này, đến bất bình dần nổi lên. Từ đứng ngồi không yên, đến hoang mang lo sợ, đến bức dọc khó chịu, sau đó lại đến cảm xúc từ từ bình phục, tâm linh dần dần bình tĩnh.

Có lẽ, thói quen của người ta thật sự là khả năng vô cùng đáng sợ, y lại dần bắt đầu chấp nhận thái độ kỳ lạ hoàn toàn không để mắt tới y này, y vậy mà có thể tâm bình khí hòa vượt qua một rồi lại một đêm dài đằng đẵng.

Y thường mang theo sổ sách tư liệu, lẳng lặng ở nơi này lật xem, y cũng sẽ một mình tĩnh tọa suy tư đủ loại mưu đồ kế hoạch, y cũng từng nghiền mực trước đèn, đem ý tưởng ngẫu nhiên nổi lên, quyết định sau khi vắt óc suy nghĩ ghi lại hoặc viết thư tay mệnh lệnh. Nếu có tinh thần, y sẽ lặng lẽ ngồi xuống tu luyện võ công, nếu mệt mỏi, y cũng vươn vai, thoải mái lên giường, đá người đang ngủ say đến mức sét đánh bất động kia vào góc, tự mình chiếm cả cái chăn mà dùng một cách đúng lý hợp tình.

Trước nay, bên cạnh y chưa từng thiếu người. Ấu thời, y là nghịch tử trong nhà, thiếu thời, y là đệ tử tuyệt đối hậu sinh khả úy mà cả sư phụ cũng dần bắt đầu sợ hãi. Xuất đạo giang hồ, làm ác hành thiện, có người kính, có người úy, có người sợ, có người hận. Từng bị vô số địch nhân mình thương ám toán, cũng từng đánh ngã vô số địch nhân, về sau vẫn sẽ có vô số minh đao ám tiễn của địch nhân chờ y.

Từng được vô số người ủng hộ, hầu hạ, tôn làm chủ, cũng từng bị phản bội thương tổn rất nhiều lần, hiện tại vẫn được vô số người tôn làm chủ thượng, nhưng tương lai cũng ắt sẽ tiếp tục gặp phải phản bội.

Bất kể là thái độ nào, chưa từng có người có thể xem y như không.

Bên cạnh y có rất nhiều người, nhưng y không tin bất cứ ai. Bất kể là cơ thiếp sủng ái nhất, hay thủ hạ có năng lực nhất, hoặc là thị tòng cận thân nhất, đều như nhau.

Người đến bên cạnh y, đều muốn được gì đó từ trên người y, đây là lý đương nhiên. Khi y đủ cường đại, mọi người thần phục y, vậy khi y yếu đuối vô lực, mọi người rời bỏ y cũng không có gì là không đúng.

Lúc này, y không yêu bất kỳ ai, cũng không cần bất kỳ ai yêu y.

Thuộc hạ sẽ tra nhan quan sắc, người hầu sẽ phỏng đoán tâm ý, cơ thiếp sẽ tận lực cầu hoan.

Y không ghét, cũng không cự tuyệt, cảm giác như vậy cũng không phải là không tốt.

Chỉ là những khi trù tính cơ mật, chưa từng dám để bất kỳ ai đến gần, chỉ là khi ngẫu nhiên thương cảm, chưa từng dám để bất kỳ ai ở lại bên cạnh.

Chỉ là, khi muốn được an tĩnh, cho dù người bên cạnh vắng lời không phát ra một chút thanh âm, y cũng biết thế giới mình đang ở không hề thanh tĩnh, y vẫn sẽ lo lắng, ngẫu nhiên buồn bã, mất mát phứt chốc, sẽ làm nhược điểm của y phơi bày rõ ràng trước mặt người.

Điều duy nhất y có thể làm, chỉ là vẫy lui mọi người, bảo hộ mình trong một không gian cô độc.

Mà hết thủy, hiện tại, dường như đều đã thay đổi.

Sau khi y bắt đầu quen với việc A Hán trong mắt không người, y cũng dần học được xem A Hán như không. Y có thể thoải mái đọc tư liệu tối cơ mật trong phòng A Hán, bởi vì y biết A Hán căn bản lười nhìn lên. Y có thể không chút nghi kỵ ghi chép kế hoạch mới nhất mình nghĩ ra trong phòng A Hán, bởi vì y biết con heo kia căn bản chẳng biết nhìn trộm. Y có thể tự tự nhiên nhiên vận hành tâm pháp cao thâm nhất trước mặt người, mà hoàn toàn không lo bị người tra ra võ công sư thừa cùng nhược điểm của y, bởi vì...

Loại ngu ngốc đó, không thể nào có loại nhãn lực hoặc tri thức này.

Thậm chí khi y bỗng nhiên buồn bã thương cảm, cũng không cần lo bị người phát giác. Người nọ nhất định là đang ngủ khò khò, tuyệt không như mấy hạ nhân trung tâm, tất cung tất kính đứng trước mặt lại tùy thời chú ý nhất cử nhất động của y, đoán mỗi một chút tâm tư và hành động của y, có lẽ đó cũng là một trong những biểu hiện của trung thành, chẳng qua, trung thành không phải vĩnh viễn đều cho người cảm thấy thoải mái, huống chi y chưa từng tin tưởng sự trung thành.

Sau khi đã nhiều lần thăm dò, nhiều phiên thực tiễn, Dịch Phi xác định A Hán chỉ là một tên đàn may mắn. Mà y, không hề ghét dưới tình huống nào đó, cùng một tên gốc như heo sống chung một phòng.

Tuy nhiên, đôi khi y vẫn sẽ vì không cam và tức giận mà vô cớ nghiêng răng ken két, nhưng cũng chỉ như vậy thôi.

Vô luận y đọc sách cũng vậy, vạch kẻ cũng thế, thậm chí chỉ ngồi đực ra không làm gì, hoặc ngủ trên giường, trong gian phòng nhỏ nhỏ này, vĩnh viễn có tiếng ngáy của một người khác, hơi thở của một người khác. Khiến y cảm thấy, kỳ thật, y không hoàn toàn vứt bỏ cả thế giới, kỳ thật, đêm tắm tối này, không hề cô đơn lạnh giá.

Tốt biết mấy, có sự ảm áp của một người, có hơi thở của một người, lại không cần bị người làm phiền.

Người kia sẽ không ồn ào y, sẽ không cậy sủng đòi hỏi, sẽ không mượn cớ tiếp cận, sẽ không thoát ần thoát hiện trước mắt, chỉ im lặng, thỏa mãn, sống những ngày nhàm chán như heo của mình, dường như cũng không có gì là không tốt.

Nơi có người sẽ có phân tranh thị phi, nơi có người sẽ có tâm cơ được mất, nhưng mà, hết thấy dường như đều không hề liên quan với A Hán.

Cảm giác được y, lại không cần chung sống với y, Dịch Phi cơ hồ cho là cách sống bớt lo như vậy sẽ vẫn tiếp tục, cho đến ngày này, y lại đến phòng A Hán, muốn giống như trước kia, tự mình ngồi xuống xem sổ sách. A Hán vốn phải ngủ lại từ trên giường ngồi dậy: “Chủ nhân, ta có thể nói một số việc với ông không?”

Dịch Phi cơ hồ hơi ngạc nhiên nhìn sang y: “Người nói.”

A Hán lấy từ dưới gối ra một quyển sổ dày cộp, bước xuống giường, đưa cho Dịch Phi.

Dịch Phi ngạc nhiên tiếp nhận, tiện tay mở ra, vừa nhìn lập tức sững sờ.

“Ngày bốn tháng bảy, Vương tổng quản phân đà Giang Châu tặng ngọc bích một đôi, thỉnh cầu công tử giúp con ông ta vào tổng đà làm việc.”

“Ngày năm tháng bảy, ông chủ Lý của Cẩm Tú trang tặng gấm vóc thượng hạng năm mươi xấp, hy vọng công tử có thể giúp khuyên trang chủ, tiếp tục ký hợp đồng cùng Cẩm Tú trang.”

“Ngày sáu tháng bảy, Lâm Phong phó phân đàn chủ Lâm Giang tặng vàng trăm lượng, cầu công tử hỗ trợ, cho y chức đàn chủ còn trống.”

“Ngày bảy tháng bảy, Lâm Phong Nhi thị cơ của trang chủ tặng hảo ngọc hoàn năm đôi, cầu công tử khuyên nhủ trang chủ, lúc nhàn hạ cũng đến Phong Lâm viện của nàng một chút, nếu có thể chia chút mưa móc, tất không quên đức của công tử.”

“Ngày tám tháng bảy...”

Từng hàng ghi chép này, Dịch Phi nhìn mà tròn mắt há mồm: “Đây, đây là cái gì?”

“Có rất nhiều người tặng lễ cho ta, rất nhiều người hy vọng ta làm việc giúp họ. Ta không đáp ứng họ sẽ không đi. Họ đều nói chuyện phải làm rất đơn giản, chỉ cần nói tốt vài câu với chủ nhân là được, ta nói ta không biết nói tốt thế nào, nhưng quân sự bên cạnh bảo, nói tốt rất đơn giản, chỉ cần lựa lúc rảnh, tùy tiện đề cập một chút với chủ thượng, chủ thượng ghi trong lòng là được, ta nghĩ đã rất đơn giản, vậy đừng để họ ngày ngày ở lì không đi, vả lại, lúc tiếp khách ta cũng mơ mơ màng màng rất buồn ngủ, không rõ lắm, quân sự nói ta đáp ứng rồi, ta nghĩ cứ coi như đáp ứng rồi đi, cũng đâu phải chuyện quá khó.”

A Hán gãi đầu, nói tiếp: “Bất quá, sự tình nhiều lắm, lúc họ nói ta cũng không nghe cẩn thận, chẳng nhớ được gì, toàn để quân sự ghi giúp, nhiều chuyện như vậy, nói từng chuyện với ông thì vất vả lắm. Những người có việc cầu ta và cả quân sự hạ nhân bên cạnh đều đã nói sự tình rất đơn giản, chỉ cần tùy tiện đề cập với chủ nhân là được, vậy ta đương nhiên sẽ tùy tiện đề cập, sau đó giao quyển sổ cho chủ nhân, chủ nhân ông tự xem đi.”

Dịch Phi cứ đăm đăm mắt, đăm mắt nhìn A Hán rất lâu, cúi đầu nhìn quyển sổ cổ quái trên tay, lại ngẩng đầu nhìn A Hán vẻ mặt thản nhiên và đôi mắt trong suốt tinh thuần, sau đó cất tiếng cười to

10. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 10: Biến Cố Lôi Đình

Địch Phi nội tức thâm hậu, chưa đến nỗi cười không thở nổi, song cũng khó tránh đưa tay ôm bụng, vì thể diện bá chủ một phương mà phải tỉnh bơ che giấu sự thật cười đến đau cả bụng.

Y vừa cười vừa nhìn A Hán: “Người... Người... Người chính là giúp người nói tốt như vậy, giúp người... làm việc như vậy...”

Lời nói đứt quãng, là bởi vì cứ nói được mấy chữ lại nhin không được buồn cười.

“Đúng vậy, ta làm theo chuyện ta đáp ứng, có gì không đúng sao?” A Hán thản nhiên trả lời.

Địch Phi nhìn mắt A Hán chăm chăm, rất lâu rất lâu, trong ánh mắt trong suốt đó, không tìm ra một chút giả dối, nửa điểm hài hước, cơ hồ ngay cả bản thân y cũng thật sự tin tưởng, A Hán hoàn toàn cho rằng sự tình nên làm như vậy, cho nên mới làm. Trong đó không có bất cứ tâm cơ thủ đoạn gì, vừa không phải để tỏ vẻ trong sạch, cũng không phải muốn lấy phương thức đặc biệt làm người chú mục.

Địch Phi khẽ cười: “Nếu ta không đáp ứng những việc người phải làm giúp người này thì sao?”

“Có gì liên quan? Ta chỉ đáp ứng nói tốt giúp họ, nhưng nghe lời nói tốt của ta hay không là quyền của ông, chuyện ta đáp ứng nhất định phải làm được, ta làm được rồi là hết trách nhiệm, chẳng qua...” A Hán nhú mày, đột nhiên nói “Nếu ông không đáp ứng, lẽ vật họ tặng ta, có phải ta nên trả lại?”

Địch Phi hơi nhếch môi: “Người không nỡ bỏ những lễ vật quý giá đó?”

“Việc này và bỏ được hay không có liên quan gì?” A Hán đâm chiêu ử đột nói “Nhiều người như vậy, phải đến cửa trả lễ vật cho từng người thì vất vả lắm.”

Địch Phi lại sửng sốt, lập tức lắc đầu mỉm cười thoải mái, đây không phải là cách trả lời tiêu chuẩn của A Hán sao, trên mình người này, phát sinh bất cứ chuyện gì không hợp tình lý, đều chẳng đáng giật mình.

“Không cần người làm, người chỉ cần phân phó một tiếng, bảo quản sự đưa trả tất cả lễ vật là được?”

“Vậy thì tốt, không cần ta làm là được.” A Hán tức thời mặt mày hớn hởi, phiền não bay hết.

Địch Phi nhìn y một cái thâm sâu, quái vật này, vô luận cao hứng hay ưu sầu, lý do đều khó tin như thế. Vô luận y dùng hết thị lực để thăm dò phỏng đoán thế nào, nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành, mỗi một chút biểu tình biến hóa của A Hán, đều không thấy mảy may giả dối gượng ép, giá trị của những tài vật kinh người đó với y mà nói, thật sự hoàn toàn không ý nghĩa.

Không biết vì sao, y nhú mày. Y truy tìm vinh quang, nắm giữ quyền lợi, y thích cảm giác đứng ở chỗ cao, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh kia, y thích thiên hạ vạn vật đều khoái ý trong tay, mà tiền tài phú quý, với y chẳng qua là cận bã. Những năm gần đây, lịch khắp giang hồ, gặp vô số người khác nhau, cũng quả có kẻ siêu trác thoát khỏi vòng vây danh lợi, xem tiền tài phú quý như phù vân. Nhưng vô luận là bản thân y hay những người khác, đều không so được với A Hán. Trong lòng A Hán, căn bản không tồn tại tiền tài phú quý.

Y nhìn A Hán vẻ mặt vui mừng, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện nhỏ như vậy, cũng đáng cho người chốc lát rầu rĩ, chốc lát cao hứng, người ở trong viên này lâu như vậy, còn chưa học được sai khiến hạ nhân thế nào sao?”

A Hán đáp ngay không nghĩ ngợi: “Sai khiến người khác cũng phải phí tâm tư. Họ đều là người, có tay có chân có đầu óc, nên làm gì thì tự mình nghĩ, vì sao ta phải nghĩ giúp họ, sau đó lại nói cho họ, họ đâu trả công cho ta.”

Nhìn nhận nghiêng lệch này khiến Địch Phi nghe mà ngạc nhiên. A Hán lại nói “Ta là nam sủng, công việc của ta đâu phải sai khiến hạ nhân.” Y gật đầu, đúng lý hợp tình mà tổng kết “Công việc của ta là hầu hạ chủ nhân thôi.”

Địch Phi bức bối, hầu hạ chủ nhân, nói thật là dễ nghe, tên này từng hầu hạ mình sao? Hoặc giả trong đầu y, thấy chủ nhân đến, bản thân đành đặc chui vào ổ chần lười biếng ngủ mất, cả chào cũng không được một tiếng có nghĩa là hầu hạ.

Oán ngôn buồn bực vòng trên đầu lưỡi một vòng, lại cẩn thận thu về, y vẫn sợ mình nói ra sự không cam trong lòng, tiểu tử này sẽ thật sự nhào tới, rất nỗ lực, rất tận chức mà hầu hạ mình.

Quên đi, y không cần con heo này hầu hạ, cái thứ heo này, vẫn chỉ thích hợp ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn. Cùng lắm thì chờ nuôi béo, ngày nào đó lòng không thống khoái sẽ mổ ra rang thịt, hầm xương, luộc huyết.

Lòng y đang buồn bực, A Hán đã quay đầu đi về đại sảnh kia của mình. Y rất tự nhiên hỏi một câu vừa ra khỏi miệng thì ngay lập tức ý thức được là mình ngu xuẩn: “Người làm gì?”

“Ngủ chứ gì. Sự tình đã làm xong, đương nhiên phải đi ngủ.” A Hán gấp một cái, trèo lên giường.

Địch Phi nhắm mắt, hít sâu, bắt đầu nói thầm trong lòng, không được giận, không được giận, ngàn ngàn vạn vạn, không được giận.

Sau khi lặp lại mười lần, lúc này mới mở mắt, nhìn tên trên giường đã chui vào chăn kia, chậm rãi nói: “Những lễ vật đó người ta tặng người thì chính là của người, người làm được việc hay không, cùng quyền sở hữu của những lễ vật đó đã không liên quan, khỏi cần cho người đưa trả nữa.”

A Hán hàm hàm hồ hồ ồm một tiếng, hiển nhiên, phải đưa trả lễ vật, y sẽ chỉ vì bỏ ra lao động mà phiền não, không trả lễ vật, y cũng chưa đến mức vì có mớ tài phú này mà cao hứng. Y không hề nghĩ ngợi, tự nhiên nhiên rất nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Sau khi nắm đấm đã nắm vang rắc rắc, răng thì nghiêng ken két, Địch Phi mới ý thức được sau thời gian tâm bình khí hòa dài như vậy, lại một lần giận không thể nén.

Trong lòng dần dâng lên sự mê mang và khó hiểu. Y rất ít khi thật sự nổi giận, bởi vì cơ bản chẳng ai có cơ hội chọc giận y.

Nhìn người không thuận mắt, giết chết là được, đối mặt với địch nhân, tiêu diệt là xong. Bị người đánh bại, bị người ám toán, có một chút phẫn nộ, một chút thù hận, nhưng cảm giác càng nhiều hơn, cũng bất quá là mình còn chưa đủ mạnh, đáng đời. Bị người bán đứng, không may mắn bất ngờ, diệt trừ phản đồ là xong.

Giận chân chính, thật sự là lâu lắm lâu lắm rồi chưa từng có. Cũng như vui vẻ chân chính, rất lâu rất lâu rồi chưa từng buông xuống. Cho dù giết chết địch nhân đáng sợ nhất, cho dù được thế lực cường đại nhất, cảm giác cũng đã chết lặng.

Mà ngay tối nay, ngay trong thời gian nửa nén hương ngắn ngủi, y đã từ cười vui ảm ĩ đến bực mình không chịu nổi.

Bao lâu rồi chưa từng cười tùy tiện như vậy tận hứng như vậy, y đã quên mất, chính như y cơ hồ không nhớ trừ A Hán thì còn người nào có thể làm mình tức đến thế.

Kích động giết người, cảm giác phẫn nộ rít gào dưới đáy lòng, cúi đầu từ từ lật quyển sổ dày cộp kia, nhìn từng dòng ghi chép, từng tên người, khoe môi dần nhếch lên một độ cong lãnh khốc, trên đời này, người hoặc sự có thể dùng để giải hận, chưa bao giờ quá ít.

A Hán vừa ngủ dậy, Địch Phi sớm đã không thấy bóng dáng như những lần trước kia. Y tự nhiên hoàn toàn không để bụng, uể oải đứng lên, mới vươn vai, ngoài cửa đã nghe một thanh âm xa lạ cung kính hỏi: “Công tử dậy rồi?”

Phản ứng của A Hán rất trì độn, chẳng may may cảm thấy không thích hợp, bèn thuận miệng đáp: “Ừm!”

Hai cánh cửa bị im tiếng đẩy ra, dưới ánh dương ngập trời, một nam tử trung niên xa lạ cung kính khom lưng đến thấp nhất: “Giờ chúng tiểu nhân sẽ hầu hạ công tử rửa mặt.”

Vừa dứt lời, đã có một thiếu nữ và một ấu đồng, bưng nước sạch, khăn mặt, muối và vài thứ khác, nhanh chóng mà im lặng tiến vào, một trái một phải, quỳ trước mặt A Hán.

A Hán không chút lưu tâm nhìn quét họ, một nam một nữ này đều mặt mày thanh tú xinh đẹp, nhưng cũng tuyệt đối xa lạ. Bất quá ngay cả chuyện của mình y còn lười quan tâm, bọn hạ nhân đến đến đi đi, đương nhiên càng không để bụng.

Chỉ là, trung niên nam nhân vừa rồi đã lưu loát gọn gàng bái: “Tiểu nhân Phương Hồng, bắt đầu từ hôm nay dẫn dắt mười tám hạ nhân, làm việc vì công tử, chờ sau khi công tử rửa mặt dùng cơm, tiểu nhân sẽ dẫn tất cả hạ nhân qua thỉnh an công tử.”

A Hán thần nhiên ừm một tiếng, tự lo rửa mặt.

Phương Hồng thoáng run sợ trong lòng, một nam sủng nho nhỏ, được người đại lễ hầu hạ như thế, không thấy may mắn không tự tại, thần nhiên nhận, mặt mày bất động, trong một đêm, tất cả hạ nhân bên cạnh bị đổi sạch, cả ánh mắt cũng chẳng biến một chút. Nhân vật này chỉ sợ thật không đơn giản, chẳng trách chủ thượng phải đem hết những người bên cạnh y...

Nghĩ đến kết cục của người tiền nhiệm, trong lòng càng lo. Đâu chỉ có hắn, dù là hai nam nữ triline đang quỳ trước mặt A Hán kia, nghĩ đến kết cục của những người tiền nhiệm, trong lòng cũng đều kinh sợ, thấp thỏm giơ dụng cụ rửa mặt, mí mắt cũng không dám ngẩng một chút.

Họ nào biết, A Hán tuy là không có quan niệm giai cấp người chia ba bảy loại gì đó, nhưng có quan niệm mỗi người đều được tự do lựa chọn cách sống. Y sẽ không bảo người ta quỳ, nhưng người ta tự mình quỳ trước mặt, y cũng tuyệt đối chẳng phí công phu đi bảo người ta đứng lên.

Y chỉ là người lười, không thể tính là người tốt. Nếu có người thoi thóp chờ chết trước mặt, biết đâu y sẽ dựa theo chủ nghĩa nhân đạo thuận tay cứu, nhưng nếu có người tự sát trước mặt, thế y cũng nhất định tôn trọng lựa chọn của người ta.

Quỳ trước người y sẽ không cảm thấy nhục nhã, người khác quỳ trước mình, y cũng sẽ không bất an. Y hầu hạ người ta, cảm thấy đây chỉ là chức trách, người ta hầu hạ y, y cũng thần nhiên tiếp nhận.

Về phần người bên cạnh bị đổi sạch mà không kinh không động, không phải bởi vì định lực của y tốt, thuần túy là vì y căn bản chẳng ý thức được rằng nên ngạc nhiên.

A Hán không biết trong cảm nhận của người ta, mình đã thành một nhân vật bí hiểm đáng sợ, thậm chí có khả năng tâm ngoan thủ lạt, giết người không thấy máu, nháy mắt diệt trừ toàn bộ những kẻ đắc tội với mình. Sau khi rửa mặt, y nhàn nhã dưới thái dương dạo một vòng quanh hoa viên.

Phương Hồng theo sát phía sau một tấc không rời, trong tay cầm danh sách cùng sổ sách chi tiêu, cung kính hỏi A Hán có muốn xem sổ, hoặc cho tập thể hạ nhân mới tới qua bái kiến.

A Hán nào có sự cần mẫn đó, tất nhiên là lắc đầu không ngừng: “Các người nên làm gì thì làm, không cần hỏi ta, có hỏi ta cũng không quản.” Y vừa nói vừa đi về hướng nhà ăn.

Phương Hồng chau mày khổ não theo sau, có thể chủ sự thì ai thèm hỏi người. Nhưng ngẫm lại kết cục của đám người trước kia, ai còn gan lớn như trời, dám tự chủ trương.

Lời oán thăm thế này, hắn tất nhiên không dám nói ra miệng, chỉ rảo bước đi theo.

A Hán đã ngồi trước cái bàn bày đầy thức ngon, ăn rất vui vẻ.

Phương Hồng không dám quấy rầy, đành phải buông tay đứng sau A Hán, chờ y ăn xong rồi nói tiếp.

Ai ngờ chưa bao lâu, bên ngoài đã truyền đến tiếng hỗn loạn.

“Tránh ra.”

“Vương quân sự, xin tự trọng!”

“Mẹ kiếp, đám sói con các người, lúc lão tử chưởng sự các người không biết còn vọc bùn ở đâu, dám can lên đầu ta.”

“Vương quân sự, biệt viện của công tử, người ngoài không thể xông loạn, quy củ của chủ thượng ông cũng biết.”

“Tránh ra, nếu không đừng trách lão tử không khách khí.”

Xa xa từ chỗ cửa viện, truyền đến tiếng cãi vã huyên náo vang dội.

Mắt Phương Hồng thoáng động, nghiêng mắt nhìn A Hán còn đang ăn uống, như là căn bản chẳng nghe thấy gì, tự nhiên càng không nghe ra người đang cãi vã chính là Vương quân sự đã hầu hạ y rất lâu.

Đi theo hầu hạ mấy tháng mà cả một chút biểu tình biến hóa cũng không đổi được, bạc tình như thế, nhẫn tâm như thế?

Lúc này ngoài viên đã truyền đến tiếng tranh chấp giằng co ẩu đả.

Phương Hồng nhíu mày, hẳn muốn chờ A Hán tỏ vẻ, nhưng A Hán không lên tiếng. Hẳn muốn xin chỉ thị, lại nghĩ đến vừa rồi A Hán nói, cho dù có hỏi, y cũng không quan tâm.

Hắn âm thầm căn rằng, vị chủ tử này thật đúng là bí hiểm, khó hầu hạ đến cực điểm.

Đành phải cố kiên trì bước ra, chỉ huy hạ nhân khác đi chặn đường.

“Vương lão ca, người cũng là lão nhân trong trang, sao lại làm khó huynh đệ ta...”

“Ta phi, huynh đệ cái gì, người nếu thật là huynh đệ, thật nhớ ta từng chiếu ứng người, dẫn dắt người, hôm nay ta gặp nạn, người nên đưa tay đỡ ta qua.”

“Vương lão ca, người không phải là muốn tính mạng ta đây sao? Thiết lệnh của trang chủ, ai dám chống lại.”

“Ta chẳng muốn đòi co với người, mau tránh ra cho ta.”

“Đã như thế thì không thể trách ta không khách khí.”

Cãi vã bên ngoài đã leo thang thành đánh nhau, tiếng gió vù vù, tiếng kêu thảm, không biết là người hay đồ gì rơi xuống đất, hỗn tạp vô cùng.

Hai hạ nhân hầu hạ trước bàn mặt mũi trắng bệch.

A Hán lại vẫn vừa rót vừa uống, đùa hạ như bay.

Không phải y không biết có người đang đánh nhau bên ngoài, không phải không biết người kêu là Vương quân sự ngày trước, nhưng việc này lại liên quan gì đến y?

Nói y là Thái Sơn sụp trước mặt mà không biến sắc cũng chẳng sai, với sự lười biếng của y, chỉ cần núi kia không nện lên đầu, y sẽ không động nhiều một chút, huống chi là người ta gây sự.

Y là nam sủng, không phải cảnh sát, không phải viên quản lý trị an, cho nên, muốn nói y nhẫn tâm, từ phương diện nào đó mà nhìn, đích xác không người sánh được.

Chuyện bình thường, chỉ cần không ồn đến trước mí mắt, y tuyệt đối vui lòng nghe mà không thấy.

Nhưng mà Vương quân sự nói cho cùng vẫn là lão nhân trong trang, tuy là một thủ lĩnh hạ nhân, rốt cuộc vẫn thật có một thân công phu lão luyện, xông được khỏi ngăn trở, một thân máu me, đầu đầy bụi đất xông vào, vừa thấy A Hán liền bổ đến. Ôm chân A Hán mà quỳ dưới đất: “Công tử cứu mạng.”

11. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 11: Ra Mặt Cầu Tình

A Hán ngạc nhiên nhìn lão: “Sao vậy?”

Vương quân sự lão lệ giàn giụa, nước mắt nước mũi cùng máu tươi tro bụi trên mặt khóc cả lên quần áo A Hán: “Trang chủ muốn tính mạng chúng tôi, hiện tại, chỉ còn công tử gia là có thể cứu chúng tôi?”

A Hán chẳng hiểu ra sao: “Ông ấy muốn giết các người làm gì?”

Sắc mặt Vương quân sự trắng bệch, liều mạng dập đầu xuống đất: “Công tử gia, chúng tiểu nhân biết sai rồi. Chúng tiểu nhân không nên giật dây công tử nhận hối lộ, chúng tiểu nhân không nên ngừ ông đắc lợi từ đó, chúng tiểu nhân không nên lừa gạt công tử số lượng lễ vật, trộm tài vật của công tử dùng cho mình, chúng tiểu nhân không nên cậy uy thế của công tử, hoành hành bên ngoài, chúng tiểu nhân không nên cậy công tử từ thiện, lơ là công tử...”

Hể nói một câu là lão lại đập ngay đầu xuống đất một cái, máu tươi lâm li cứ thế bắn lên mặt đất dưới chân A Hán.

A Hán nghe một hồi, cuối cùng đã hiểu được.

Té ra là bọn hạ nhân này do Vương quản sự cầm đầu, sau khi phát giác mình là kẻ lười nhác hồ đồ, trên hầu hạ thì qua loa cho xong, trên moi móc thì cực tận tâm lực, chẳng những thu lễ lung tung bên ngoài, thậm chí lễ người ta tặng mình, họ cũng lén giảm số lượng trong lễ đơn ghi chép, âm thầm gạt đi quá nửa. Mà cây y được sủng, ở bên ngoài hoành hành ngang ngược, dọa nạt bắt chẹt, đánh người mắng người, bắt nạt người địa vị thấp, càng thường xuyên phát sinh. Không ngờ Địch Phi tính sổ một lần, cho nên chạy tới cầu A Hán cứu.

A Hán nghe xong chỉ cảm thấy khó hiểu: “Là người đã phạm pháp, là ông ấy muốn xử lý người, tìm ta làm gì?”

Vương tổng quản không ngờ y phải sạch, thoáng ngẩn người mới khóc lóc: “Công tử, xin niệm chúng tôi hầu hạ cậu, không có công lao cũng có khổ lao...”

“Việc này...” A Hán nhìn Vương tổng quản “Người có lấy tiền công không?”

Vương tổng quản lại sửng sốt.

A Hán không đợi lão trả lời, gật gật đầu: “Hắn là có lấy. Đầu tiên, người phải rõ quy luật, thứ nhất, người làm việc cho chủ nhân, không phải làm việc cho ta. Là chủ nhân cho người đến chăm sóc ta, không phải yêu cầu của ta, cho nên, ta không nợ nhân tình của người.” Y đưa một ngón tay, ôn hòa giải thích “Thứ nhì, chủ nhân cũng không nợ nhân tình của người, bởi vì người trả công tác, mà ông ấy trả thù lao đầy đủ.” Y đưa hai ngón tay, lại hướng dẫn từng bước “Thứ ba, người cầm đủ tiền lương, lại không làm tốt công tác tương ứng, là người thất trách. Làm ông chủ của người, làm người trả tiền công, chủ nhân có quyền yêu cầu xử phạt người.”

Y nhìn Vương quản sự đã hoàn toàn ngây người, hòa hòa khí khí tiếp tục giải thích: “Thứ tư, người phụ trách quản lý đồ của ta, lại ăn cắp tài vật của ta, ừm... Đây là tội hình sự, nói cách khác, nếu do quan phủ xử lý, phải bị đánh roi lên giáp côn, nhốt vào ngục. Ta biết luật pháp nơi này rất nghiêm khắc, trộm một cái màn thầu phải nhốt nhiều năm, bị bắt trộm tiền phải chặt ngón tay, đây đều là chuyện rất bình thường. Như vậy, tính thử người đã trộm của ta bao nhiêu đồ, bao nhiêu tiền, ta không để bụng, nhưng làm người chấp pháp, người quản lý cả trang, chủ nhân phải xử lý nghiêm khắc, đó cũng là hoàn toàn hợp tình lý. Thứ năm, người thu nhận hối lộ, việc này, ta biết, người có công chức trong người, nhận hối lộ là phạm pháp, người chỉ là quản sự riêng, có thể không tính là phạm pháp, nhưng xuất phát từ góc độ cả trang, chủ nhân lấy thân phận trang chủ xử phạt người vẫn là đương nhiên. Thứ sáu, chuyện các người ở bên ngoài ức hiếp người, ta không biết các người đã làm bao nhiêu, cũng không biết làm đến mức độ nào, nếu đánh người, hoặc chiếm lợi ích của người dùng cho mình, đó cũng là phạm pháp, cũng phải xử phạt. Thứ bảy, vấn đề các người hầu hạ ta tận lực hay không, ta cũng không rõ, dù sao ta không lạnh không đối, ta cũng sẽ không để ý việc này, nhưng tổng hợp lại đã ngoài sáu điểm, chủ nhân vô luận trên tình lý hay pháp lý, đều có lý do tuyệt đối để xử phạt nghiêm khắc các người, ta chẳng có bất cứ lý do nào để nhúng tay can thiệp, toàn sự kiện không liên quan tới ta, công lao khổ lao gì gì đó cũng không liên quan. Người hiểu rồi chứ...”

A Hán nhìn Vương quản sự đã hoàn toàn đại ra, xem chừng là không hiểu, bất quá, quên đi, y chỉ là một nam sủng mà thôi, việc truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc cao thượng như vậy, không trong phạm vi chức trách của y.

Y cầm đĩa lên, chuẩn bị tiếp tục bữa sáng chưa xong.

Vương quản sự ngăn ra cả buổi, A Hán nói cả đồng nhất nhì ba tư năm, lão quả thật chưa hoàn toàn hiểu rõ, có điều, ý tứ đó cũng rất đơn giản, không ngoài là, người đi chết đi, ta mặc xác.

Lão lại vội ôm chân A Hán gào khóc: “Công tử đại từ đại bi, đại nhân không so đo cùng tiểu nhân...”

A Hán tự nhận rất nói lý hơi đau đầu đầu nhú mảy, đành phải tiếp tục nói đạo lý với lão: “Sao người vẫn không rõ tình hình vậy, cả sự kiện không liên quan tới ta, đầu phải ta bảo chủ nhân bắt người, hơn nữa, thứ nhất, ta chưa từng đại từ đại bi, về sau cũng không định đại từ đại bi. Thứ hai, người là một người trưởng thành,

mỗi người đều phải có trách nhiệm với việc mình làm, người đã phạm pháp, phải nhận xử phạt, nếu ta nói giúp một kẻ nên xử phạt, để y trốn tránh trách nhiệm vốn phải do y gánh vác thì cũng là phạm tội. Người ngầm xem, nếu có thanh quan muốn xử trăm tội phạm giết người, có người chạy ra nói giúp kẻ giết người, vậy người đó có phải cản trở tư pháp công chính... Sao, lời này người nghe có phải là không hiểu...”

Mắt thấy A Hán lộ vẻ không kiên nhẫn, Phương Hồng dẫn một đám người đứng trước cửa làm tư thế chờ A Hán chỉ thị rồi cuộc âm thầm thở dài, Vương lão ca ơi Vương lão ca, tiểu đệ đã cố hết sức cho người cơ hội, thế nhưng chủ tử của người quá nhẫn tâm, không trách được ta. Lập tức vung tay, mấy hạ nhân liền chạy qua lối Vương quản sự đi.

Wương quản sự biết thời gian không nhiều, mặt không chút máu hô to: “Công tử, cho dù chúng tôi có tội, nhưng đây là hơn trăm tính mạng, cậu phát chút từ bi đi...”

A Hán rút cuộc sững sốt một chút, ngẩng đầu kêu bọn hạ nhân đang muốn lôi Vương quản sự ra ngoài: “Các người từ từ đã.” Sau đó chú mục nhìn Vương quản sự “Hơn trăm tính mạng...”

Wương quản sự cảm thấy cơ hội đang ở ngay trước mắt, vội nói: “Sáng sớm hôm nay, trang chủ cầm quyển sổ của công tử, bảo người theo ghi chép mời hết những người đã tặng lễ trong sổ đến làm khách, trên tiệc nói đã được một vật mới lạ, muốn mời mọi người xem xét, mọi người đều rất cao hứng tiến đến nói muốn xem thử, tuyệt đối không ngờ trang chủ bảo người đưa quyển sổ kia, nhất nhất lật cho mọi người xem. Sau đó trang chủ giữa tiệc trở mặt bắt toàn bộ khách, lệnh người cẩn thận thẩm vấn, phát hiện lễ của rất nhiều người tặng số lượng không khớp với trong sổ, lại lệnh cho người đi bắt chúng tôi, tách mọi người ra vừa đánh vừa dọa vừa tra, tất cả những việc phạm pháp mà chúng tôi đã làm đều bị trang chủ tra rõ. Trang chủ nổi giận, muốn đánh chết toàn bộ hơn trăm người liên quan đến việc này. Chúng tôi quỳ khóc xin tha, trang chủ mới nói, trừ phi công tử có thể ra mặt cầu tình, ông ấy có thể sẽ cân nhắc tha mạng cho chúng tôi. Công tử gia, cứu một mạng người hơn tạo phạt thập bảy tầng...”

Câu tiếp sau của Vương quản sự, A Hán đã không nghe rõ lắm, y nhú mày, hết sức sàu não thở dài: “Hơn trăm mạng người, việc này, dường như thật sự quá nghiêm trọng.”

“Y đang ở đâu?” Dịch Phi cúi đầu xem mấy xấp danh sách giang hồ thế lực mới nhập vào trang, thờ ơ hỏi.

“Còn đang chờ trang chủ ở Di viên.” Thanh âm hồi đáp cung kính mà cẩn thận, hơn nữa người trả lời, thuyết minh bằng phương thức cực kỳ cẩn thận mà không để ai đó chờ.

Dịch Phi hơi nhướng mày, tiếp tục lật xem danh sách, chỉ là từng cái tên trong mắt dần mờ hồ, đã đủ mười canh giờ, y tuy định lực tự hồi rất tốt, cũng không khỏi dần không yên lòng.

Thủ đoạn sét đánh sấm rền gió cuốn sáng sớm hôm nay đã dọa mọi người kinh hồn táng đảm, run rẩy không ngừng, lại không biết trong lòng Dịch Phi, hết thấy đều chẳng qua là chút việc nhỏ nhặt.

Thu nhận hối lộ, để được lợi ích càng nhiều, vị trí càng cao, cơ hội càng gần chủ nhân, càng vất óc suy tính luồn cúi, đây đều không coi là gì.

Người có tư tâm, mới sợ hãi quyền thế lực lượng, ham vinh hoa phú quý, người có tư tâm, mới để y không chế, mới có thể bị y sai dùng.

Y không phải quân tử, không phải người tốt, không phải thanh quan, y chẳng qua là một đại hào bá chủ hắc đạo mà thôi. Đối với tư tâm của thủ hạ, cùng một số mờ ám bên dưới, y luôn mắt nhắm mắt mở. Nước quá trong không có cá, phải biết rộng rãi, thật muốn so đo nhiều, sẽ rất khó có bá nghiệp hôm nay.

Y không để ý những việc nhỏ này, mấy chuyện mờ ám này, chỉ cần không quá đáng lắm y cũng cho qua. Y phải phòng chỉ là mức độ. Người có tư tâm thì không sao, người muốn tranh thủ lợi ích cho mình cũng không sao, nhưng nếu vì tư tâm ấy mà tổn hại lớn đến lợi ích của trang thì tuyệt không cho phép.

Không cho người lợi ích, thì làm sao có thể khiến người trung tâm, làm chủ nhân, với thủ hạ bên cạnh được lợi, phần lớn đều ngầm đồng ý, nhưng thủ hạ nếu vì lợi mà lớn gan lừa gạt chủ nhân, mới là tối kỵ của người thượng vị.

Y không sợ thủ hạ thiếu đạo đức, y chỉ hận có người to gan lớn mật. Y không sợ thủ hạ lén cấu kết, y chỉ cần cho mọi người biết, y đủ khôn khéo để nhìn thấu âm mưu, y đủ lãnh khốc để xử phạt.

Cho nên, thời điểm cần mơ hồ, mơ hồ một chút cũng không sao, nhưng ngẫu nhiên phát tác một phen, thật ít đánh ít, giết mấy con gà cho tất cả lũ khỉ xem, cho người biết y là chủ tử không thể khi, hiện tại mọi người có thể minh minh ám ám được ít nhiều ưu đãi, đều là chủ tử khoan dung, nếu thật dám bịp bợm lừa dối, cho là y có thể bị thao túng ảnh hưởng, vậy thì kết cục sẽ cực kỳ thảm thương.

Lần này, cùng với nói là bởi vì chuyện A Hán, làm y thấy không khí bất chính bên dưới, có tâm ra sức uốn nắn, chỉ bằng nói là từ sau khi y đánh bại ngũ đại bang, thủ hạ ngày càng ngang tàng, hành sự gàn dở, y vừa lúc mượn cơ hội này, dốc sức chỉnh đốn một phen. Về phần hơn trăm người kia, tự nhiên sẽ không giết hết. Trong những người đó tuy có tội tổ hạ nhân, cũng quả có người khá có năng lực trong số thuộc hạ. Còn một số người có làm ăn lui tới với trang, chỉ là đồng bạn hợp tác, không phải thuộc hạ, tuy nói đều sợ uy thế của y mà khom lưng uốn gối, tuy nói không phải y không dám giết, nhưng giết nhiều quá, khiến lòng người đều lạnh, đều sợ, khiến người thiên hạ nghe thấy hai chữ Địch Phi mà sinh nghi kỵ sợ hãi, với bá nghiệp tương lai của y, không hề có lợi.

Y vốn chỉ định tìm một cơ hội để A Hán đến cầu tình, thừa cơ làm khó A Hán một phen, sau đó sẽ làm thịt vài tiểu nhân vật nhỏ nhặt không đáng kể, cùng mấy nhân vật hành sự quá không ổn, lại không nghe giáo huấn lắm, xem như cảnh cáo, những người khác thì thêm trách phạt tương ứng rồi thả là được.

So với kết cục của hơn trăm người này, y càng hiếu kỳ là, A Hán liệu có bị Vương quân sự thuyết phục, liệu có ra mặt quân chuyện này, liệu có đến cầu mình?

Nhớ tới cái tên luôn không để mình vào mắt đó, trong mắt trong lòng Địch Phi cũng bất giác dâng lên ý bất bình, nếu y đến cầu mình, mình nên đùa bỡn y thế nào, mới có thể giải hận đây.

Cả ngày, Địch Phi vẫn xử lý công việc như thường, vẻ mặt không thấy mấy may biến hóa, cảm xúc cũng không có thay đổi gì lớn, chỉ là sâu trong nội tâm vô cùng chờ mong A Hán đến, cứ cách nửa nén hương là có người kịp thời đến thông báo hết thay biến hóa chỗ A Hán.

Mà lúc biết A Hán sau khi gặp Vương tổng quản, liền phá lệ rời viên đến tìm mình, trong mắt y rốt cuộc lộ ra khoái ý, nhàn nhạt phân phó hạ nhân bên cạnh: “Các người đã biết làm thế nào?”

Vì thế, A Hán bắt đầu không ngừng quay vòng trong trang, hỏi Trương Tam, Trương Tam nói, chủ thượng ở phía nam, đến phía nam không thấy người, hỏi Lý Tứ, Lý Tứ nói, chủ thượng ở phía bắc, chạy đến phía bắc không tìm thấy người, hỏi Vương Nhị, Vương Nhị nói, chủ thượng rõ ràng là phía đông mà, chạy đến phía đông lại hỏi Triệu Ngũ, Triệu Ngũ đáp, chủ thượng vừa mới ở đây, chẳng qua hiện tại đã đi về phía tây.

Cứ thế, A Hán dưới sự chỉ sử của cả đồng người, vòng quanh cả cái trang lớn bằng non nửa thành, đi đủ ba bốn vòng. Cho dù là đồ ngốc cũng nên phát giác có cổ quái, nhưng A Hán cứ nhiên thật sự không ngừng cười meo meo mà đi, cười hì hì hỏi người, không tìm thấy lại đến trạm sau, chẳng mấy may sót ruột.

Mọi người bội phục sát đất định lực của y. Người này thật là giỏi tu dưỡng. Nào biết được A Hán là kẻ nếu có thể không động não thì tuyệt không suy nghĩ nhiều. Người ta chỉ đông, y liền đi về đông, người ta chỉ tây, y liền sang tây, dù sao không tổn đầu óc, tối đa là hai chân mệt một chút thôi. Về phần có người đang trù tính y, làm khó y, chỉnh y, ý niệm kiểu này, căn bản lười nổi lên.

Đi nhiều một chút cũng không mệt lắm, thời gian hơi dài thì sợ gì, dù sao y có cả đồng thời gian.

Vì thế, đi đi hỏi hỏi, hỏi hỏi đi đi, từ đầu đến cuối y cứ cười meo meo, mà đám người phụng mệnh trêu đùa y, từ lạnh nhạt buồn cười, chờ xem kịch vui ban đầu, biến thành ngạc nhiên, khó hiểu, vô cùng không minh bạch, tiếp đó là ngâm đánh cuộc, y có thể kiên nhẫn đến khi nào mới phát tác, mới sót ruột, mới có phản ứng mạnh, mà chờ sau khi bạc mọi người cược đều đã lỗ hết, sự nhẫn nại của mọi người trái lại đã bị mài sạch.

May mà sức chịu đựng của Địch Phi đủ mạnh, nhàn nhạt phân phó một tiếng: “Nói ta có việc, bảo y chờ ta ở Di viên, ta làm xong việc sẽ đi gặp y.”

Chúng thuộc hạ đã chán ngán trò trốn tìm lúc này mới thở phào một hơi, hấp tấp chạy đi truyền lời tháo gánh nặng.

Di viên là một góc của trang, nói là viên, kỳ thật là nơi hoàn toàn hoang phế, đã nhiều năm không người quét tước, trong cái viên nho nhỏ, cây cối không được chăm sóc mọc thật lộn xộn, đình cũ nát, ao đầy mùi, cả viên héo úa thậm chí có lá rụng khô giòn cùng bùn đất, rất ít ai có thể nán lại đây quá nửa nén hương.

Thế mà, A Hán lại ở đó đợi Dịch Phi đủ bốn canh giờ. Mà phương pháp chờ đợi là...

Là hái mấy cái lá to lột xuống đất, tự mình nằm xuống, lấy một cái lá to che lên mắt, an an ổn ổn đánh một giấc.

Lúc này, cơ hồ cả trang đều kinh động vì chuyện giữa Dịch Phi và A Hán. Mọi người đều đang âm thầm chú ý sự phát triển của sự kiện.

Nói cho cùng vẫn là hơn trăm mạng người, công phu trấn định của A Hán tốt hơn, chắc cũng không cố được bao lâu, đã chậm trễ gần cả ngày, y hẳn cũng phải nghĩ đến, thời gian hơi dài, vạn nhất y còn chưa nhìn thấy người, người đã bị giết sạch thì phải làm thế nào. Bất kể thế nào, chắc y cũng không thể nhẫn nại đến cuối.

Ngay cả Dịch Phi cũng ôm tâm tình khác thường, chờ mong tương lai phát triển. Đồng thời trong lòng đưa ra đủ loại phỏng đoán với phản ứng cầu tình, phương thức cầu tình có thể của A Hán, lại không biết A Hán sớm một mộng say sưa, ngủ ngon vô cùng, về phần hơn trăm người đang chờ y cứu kia... Việc này, y rất có tâm đồng tình mà muốn ra chút sức, rất có tâm công đức mà tìm người khắp nơi. Hiện tại người ta cũng nói có việc phải làm, bảo y chờ, y đương nhiên phải ngoan ngoãn chờ. Về phần loại lo lắng dư thừa trước kéo dài thời gian giết hết người, người lại đến cầu tình cũng không kịp này, với sự lười biếng của y, căn bản chẳng có khả năng suy nghĩ.

Cho nên, y không chút đa tâm, càng không mấy may có tâm sự, đã phải đợi chủ nhân, đã phải đợi rất lâu, đã không có việc khác để làm, vậy y đương nhiên có thể chẳng chút chột dạ tự ngủ đến trời đất mịt mù.

12. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 12: Cái Giá Là Bao Nhiêu

“Người đứng dậy cho ta.” Tiếng gầm như sấm cùng cảm giác hoa mắt khi đột nhiên bị ném lên chín tầng mây làm A Hán từ trong mộng mở mắt, một khắc sau liền rớt cái bộp xuống đất, A Hán dụi mắt, nhìn khuôn mặt xanh xám trên đỉnh đầu kia cười: “Chủ nhân, buổi sáng tốt lành.”

Định lực của Dịch Phi luôn rất tốt. Y từng kiên nhẫn dùng đủ ba năm chờ đợi, đổi lấy nhất cử thành công thiên hạ kinh. Y từng vì thư sát một kẻ địch đáng sợ nhất, vui mình dưới cát suốt chín ngày. Y từng vì tìm kiếm một cơ hội thích hợp, lãnh nhận bằng quan sát phạt, đợi vô số quân địch và người mình thương vong gần hết, mới ra tay vào thời cơ tốt nhất.

Nhưng lần này, không ngờ được, chỉ trong một ngày một đêm mà sự nhẫn nại của y đã bị tên nam sủng con con này mài sạch.

Y ôm nỗi chờ mong ẩn mật như vậy, chờ đợi, lại lần nữa không có bất cứ hồi ứng nào làm y vui vẻ. Trong tay nắm hơn trăm người, không ít kẻ đều là thanh tráng cốt cán khá có tài năng bản lĩnh trong trang, rất nhiều kẻ sau lưng đều có quan hệ bối cảnh làng nhàng. Rất nhiều người hợp tác chỉ phục tùng lại chưa bị y hoàn toàn nhập vào thế lực. Hiện tại giết không được, thả không xong, ngược lại y tự mình cương ở đó.

Gần một ngày một đêm, những đồn đãi bất lợi, lòng người thấp thỏm, đã khiến tình thế phát triển theo hướng ác liệt, mà vô số mũi nhọn tạm thời tránh y, địch nhân đang rình rập trong tối đã bắt đầu hành động, hoặc lấy lợi dụ, hoặc lấy thế bức, dao động tâm ý của những người khác cũng thần phục dưới thế lực của y, hoặc muốn cùng y hợp tác. Có cả đồng người phen này bị bắt làm nhân chứng sống, để người ta biết hợp tác cùng Dịch Phi y sẽ không có kết cục tốt, cũng đủ để cho rất nhiều người sinh ra hai lòng.

Vốn chỉ định mượn cơ hội giết mấy kẻ râu ria lập uy dọa khỉ chút thôi. Vốn chẳng qua là muốn cho con heo đường như vĩnh viễn không quan tâm bất cứ chuyện gì động dung mà thôi.

Vốn cho rằng, A Hán nếu có chút lương tâm, tất không nỡ để hơn trăm người vì y mà chết, cho dù y không có lương tâm, nghĩ đến oán hận oan cừ phải nhận khi hơn trăm người vì y mà chết, cũng nhất định sẽ đến cầu, y chẳng qua muốn làm khó tên này, nhìn đáng về thống khổ, biểu tình luống cuống của tên này, y chẳng qua là sau khi buồn bực quá lâu, muốn được thống khoái chút thôi, yêu cầu này quá đáng lắm sao?

Tại sao y chờ chờ chờ, chờ đến chỉ là từng tin tức của đám mật thám tận chức âm thầm đưa tới, những lòng người thấp thỏm, những lời đồn quỷ dị, những người lén lút chạy qua chạy lại đó.

Có lúc địch nhân cũng làm người ta không thể không bội phục, mặc dù ngồi ở vị trí này là biết có vô số người mơ ước, biết thời khắc phải đối mặt với địch ý và ám toán, nhưng hành động của thể nhân đúng thật ngoài dự liệu, gần một ngày một đêm, đã có thành tựu lớn như vậy.

Ngồi chờ địch nhân hành động, không phải phong cách của y, nhưng mà, là bản thân y chính miệng nói, trừ phi A Hán tự mình đến cầu, bằng không y tuyệt không tha mạng một người, bậc thang này bảo y làm sao bước xuống. Cuối cùng không thể không nhin một hơi buồn bực trong ngực, đích thân tới gặp A Hán, lại vạn vạn không ngờ, cái tên mà y cho là đang một mực khổ chờ y, hẳn đã chờ nóng ruột kia, kỳ thật lại ngủ ngon lành như thế.

Vì người này, y không thể không ở trong một cục diện bế tắc tiến thoái lưỡng nan, vì người này, y không thể không đối mặt với nội tâm bởi vì người không đến khốc lóc rơi lệ liều mạng cầu xin mà sinh ra thất vọng và ủ rũ, không thể không thừa nhận chờ mong và hy vọng trong lòng mình từng có.

Một ngày một đêm này, y sốt ruột chờ đợi, mà người này, lại ngủ thoải mái tự tại như thế.

Sát ý trong nháy mắt này cũng là lẽ đương nhiên. Vì sát khí tăng vọt này mà rống lên, đồng thời túm một người đang ngủ say ném lên trời, đương nhiên càng thêm hợp tình hợp lý.

Đáng tiếc, A Hán đối với họa sát thân trước mắt, hoàn toàn không nhận ra, cười hì hì chào hỏi xong liền trực tiếp vào chủ đề: “Chủ nhân, ta nghe nói, ông nguyên nhân bởi vì ta mà muốn giết hơn trăm người, họ đều đã phạm tội sao?”

Địch Phi xanh xám mặt, nắm đấm từ từ nắm vang rắc rắc, ngắt từng chữ: “Bọn chúng vì mưu tư lợi mà thực thi thủ đoạn hối lộ, chính là có tội.”

A Hán gật đầu, hơi khó hiểu hỏi: “Ta biết hối lộ là có tội. Nhưng ta không biết là tử tội?”

Địch Phi cười gằn: “Ta nói tử tội, chính là tử tội.”

A Hán thoáng ngẩn ra, y hoàn toàn không nghe ra trong lời này của Địch Phi ám chỉ ta tức là pháp, chính là biểu hiện cực đoan của người trị. Thế giới của y cơ bản không có người nào đi trái pháp luật, pháp luật cũng thành bài trí. Nhưng trong tri thức có tính thường thức, y vẫn biết rõ nguyên tắc pháp chế của thế giới. Mà sau khi đến cổ đại này, phân biệt bị phong bế trong nam xưng quán cùng trang này sinh hoạt mãi đến hiện tại, căn bản chưa thật sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài, lý giải vắn vắn với pháp luật của thế giới này, chỉ là rất không nhân đạo, có lúc trộm cái màn thầu cũng phải ngồi lao mấy năm, từ đó suy ra, hối lộ phải xử tử cũng là chuyện rất bình thường.

Địch Phi đã nói thế, vậy khẳng định là tử tội. Điều này làm mặt y lộ ra một chút do dự. Phạm pháp đương nhiên phải chịu pháp luật trừng trị, bất quá, chỉ hối lộ đã phải giết, pháp luật này có phải quá nghiêm. Nhưng ác pháp cũng là pháp, trên lý luận, nếu không hài lòng với pháp luật thì nên yêu cầu sửa đổi pháp luật một cách hợp lý, mà không phải để thẩm phán của pháp luật hiện có vô hiệu. Hơn nữa, pháp luật cổ đại tuy quá nghiêm khắc mà vô nhân đạo, nhưng đương thời, pháp luật kiểu này có thể xuất hiện, cũng có thể thực thi, tự có cơ sở xã hội của nó. Một người vượt thời đại đến thời đại nguyên thủy thảo luận vấn đề nhân quyền, căn bản là trò cười, cũng là không tôn trọng cách sống của người xưa.

Y không biết có nên mở miệng cầu tình hay không, nhưng hơn trăm tính mạng, cho dù là người lười như y, cũng không dám quá coi thường. Khó xử một thoáng, quyết định cùng lắm là tận lực nói một chút, nếu Địch Phi thật sự xử lý công bằng, chí công vô tư, vậy y chẳng có chuyện gì nữa, trở về tiếp tục ăn ăn uống uống phối nằng rồi ngủ là được.

“Việc này...” A Hán gãi đầu, vì cân nhắc lời nói mà thoáng khổ não “Ta muốn nói, có thể xử phạt nhẹ không, ý ta là, dưới tình huống không ảnh hưởng công chính, trong phạm vi cho phép mà xử phạt nhẹ bớt.”

Trên mặt Địch Phi từ từ lộ ra nụ cười dữ tợn, gương mặt vốn tuấn lãng cực kỳ chợt hơi quỷ dị: “Người muốn chỉ bằng một câu này, không cần trả giá gì đổi đi hơn trăm mạng người sao?”

“Trả giá?” A Hán ngẩn người, nhìn khuôn mặt Địch Phi đột nhiên dường như hơi vắn vẹo, lại nhìn gân xanh không ngừng nổi trên trán. Việc này, biểu tình của chủ nhân dường như rất không đúng, cứ như sắp phải phát điên, tại sao?

Y nhúu mày, bắt đầu khốn khổ suy tư. Với chút kiến thức đáng thương kia của y, tham khảo duy nhất có thể dùng để suy nghĩ, tự nhiên cũng chỉ có đồng đam mỹ ngày trước đang mơ màng buồn ngủ lại bị Trương Mẫn Hân ép xem.

Trí nhớ của y tuyệt đối tệ nhất thiên hạ, nhưng tiền đề là y thật sự dụng tâm nhớ. Mà lúc ấy y hoàn toàn mơ mơ hồ hồ, chỉ vì ứng phó Trương Mẫn Hân, đọc nhanh như gió, lộn xộn lung tung, nhìn vô cùng hỗn loạn, nhớ cũng chẳng đặc biệt rõ.

Trong ấn tượng, trong mọi câu chuyện, lý do tiểu công phát cuồng, đều chỉ có thể là vì tiểu thụ.

Như vậy, chủ nhân chính bởi vì ta mà phát cuồng. Ta vì người khác cầu tình, ông ấy vì ta mà phát cuồng, giữa hai sự kiện này lại có liên hệ gì nhỉ?

A Hán không thể không bắt đầu tăng tăng suy luận.

À, đúng rồi, tiểu công trong một trăm câu chuyện, đến chín mươi lăm kẻ là có quyền có thể lại còn hử chút không coi mạng người là gì, đừng nói hơn trăm mạng người, thoáng chốc giết mấy vạn người, diệt mấy tòa thành, dường như đều là rất bình thường. Mà trên cơ bản, lúc này, tiểu thụ thiện lương đều sẽ tranh luận theo lý, tận lực ngăn cản. Mà điều kiện để tiểu công bỏ đi ý niệm tàn nhẫn ban đầu không hề ít, nhưng loại nhiều nhất là tiểu công sẽ yêu cầu tiểu thụ quật cường thanh cao thỏa hiệp. Bảo tiểu thụ cùng tiểu công lên giường, thân thiết, luyến ái... Thậm chí là làm ra rất nhiều động tác quyến rũ...

A Hán gật gật đầu, sau đó đứng dậy giang hai tay ôm lấy Dịch Phi, hôn mặt Dịch Phi cái chóc, kể đó hỏi: “Chủ nhân, hiện tại có thể xử trí nhẹ hơn chưa?”

13. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 13: Kinh Hiệٰn Tình Dịch

Địch Phi một hơi chân khí rẽ ngoặt, ngực tức thời đau nhức, sắc mặt phút chốc trong tái nhợt lộ ra xanh xám, chẳng còn một chút nhân sắc. Y không thể không nhắm mắt, dùng hết tất cả ý chí lực khắc chế nỗi kích động muốn giết người, hợp lực thu nạp chân khí đang đâm lung tung trong cơ thể về vị trí cũ.

Một nam sủng con con, lại làm được chuyện mà tất cả cường địch đều không làm được, chọc giận y đến nông nổi cơ hồ tẩu hỏa nhập ma.

Toàn thân kịch liệt run rẩy, không ngừng hò hét trong lòng, trấn định, trấn định, không cần để ý đến y. Y là một tiểu nhân vật nào, không cần vì y mà mất chừng mực.

Nói y không muốn lấy oán trả ơn, giết chết A Hán, chẳng bằng nói y sợ sát ý cùng phần nộ dâng cao quá mức khiến y không cách nào khống chế chân khí sôi trào tứ tán nữa.

Nhưng mà, ngay cả như thế, sự phần nộ cực độ trong lòng kia vẫn khiến y kích động chừng như phát cuồng.

Người này, y, y, y, y dám...

Y là cái thá gì, bằng diện mạo vô kị này, bằng thân thể bất kham như vậy, cư nhiên còn dám không biết tu sĩ không tự lượng sức chạy tới sắc dụ mình như thế.

Y nghĩ Dịch Phi là ai, y nghĩ bản thân y lại là ai?

Địch Phi giận đến mức muốn thét lên, song không biết vì sao, khi phần nộ tột cùng, lại vẫn có cảm giác muốn cười ầm lên.

A Hán nhìn toàn thân Dịch Phi run rẩy không ngừng, vừa lòng gật gật đầu, ôi, hóa ra đồng đam mỹ tiểu thuyết kia đều là thật, sự chấp nhất của tiểu công trên tình cảm, thật là quá khó tin, chỉ hôn một cái đã kích động thành thế này, nếu thân mật hơn chút nữa...

Địch Phi nỗ lực đưa chân khí tán loạn về lại kinh mạch, từ từ mở mắt, nhìn vào đôi mắt A Hán trong veo không lẫn mấy may tạp chất kia. Thiếu niên trước mắt trong mắt trên mặt đều là ý cười, vui mừng khôn xiết hỏi lại lần nữa: “Hiện tại có thể xử nhẹ chưa?”

Sự vui mừng và khoái lạc thuần túy như vậy khiến Dịch Phi bỗng sững sốt một chút. Y thủy chung không thể xác định, thiếu niên này rốt cuộc là cố ý đùa bỡn y, hay thật sự dần đến độ chuyện không có khả năng

nào cũng tin là thật, thế nhưng, đôi mắt tinh thuần dường như trẻ con kiêu này, lại làm cánh tay đột nhiên giờ lên kia thoáng do dự, không hạ xuống.

Nội lực cường đại sớm đã ngưng tụ, chưởng hạ xuống có thể đập tan sắt đá, huống chi đây chỉ là thân xác máu thịt. Song, tại sao lại ngưng giữa không trung, nếu nói Huyết Tu La Dịch Phi y lại có tâm không đành, ngay cả bản thân y cũng chẳng tin. Nhưng mà, một chưởng này chung quy không đánh xuống, chỉ là nếu không trả thù, một bụng uất hận này làm sao bình được, dù là bản thân y cũng không cam tâm.

Y mở mắt, vùng chưởng, ngừng tay bất quá là chuyện trong nháy mắt, sự chần chừ do dự vô cớ trong lòng kia cũng chỉ giằng co trong thời gian rất ngắn.

Nếu để y suy xét quyết định, rốt cuộc là giết hay không, có lẽ ngay bản thân y cũng không biết kết quả thế nào. Bởi trước khi ý nghĩ này kết thúc, ngoài cổng viên đã truyền đến một tiếng hô kính cẩn: “Trang chủ!”

Dịch Phi nhướng mày, sự tức giận cùng sát ý lặng lẽ lan đầy trời, trước khi vào y đã nói, nếu y không gọi, bất kỳ ai cũng không được quấy rầy. Chẳng lẽ từ khi có quái vật A Hán này, thủ hạ của y đều phải học từng kẻ làm y không hài lòng, hay là cảm thấy y thật sự đã thành Bồ Tát sống, lòng dạ từ bi, quét rác không hại con kiến.

Dường như cảm giác được nguy cơ sắp đến, nam tử đứng trước cổng kịp thời nói một câu: “Chúng tôi đã tìm được y.”

Thân hình Dịch Phi chấn động, sau đó đột nhiên quay người, bởi vì động tác quay người quá nhanh kéo theo một trận gió lớn, bởi hiềm A Hán cản trở trước mắt nên tiện tay đẩy một cái, A Hán theo đó ngã hoa cả mắt. Y ôm đầu lắc lắc ngẩng lên, lại thấy trong mắt Dịch Phi phát ra ánh sáng vô cùng mãnh liệt, hai quyền vô ý thức nắm chặt bên người, trong thanh âm cũng mang theo vẻ khấn trương không thể che giấu: “Là y?”

Nam tử trước cửa trầm mặc gật đầu.

“Đi!” Sau một chữ dứt khoát, Dịch Phi đã ra ngoài cửa viên.

A Hán lúc này mới tỉnh ngộ, cả tiếng nói: “Chủ nhân, ông còn chưa đáp ứng ta?”

Thân ảnh Dịch Phi mất thấy sắp bay mất thoáng ngừng, quay đầu nhìn A Hán, trên mặt là vẻ không kiên nhẫn rõ ràng, trong mắt là ác ý dữ tợn: “Người đã có lòng cầu tình cho chúng, vậy cứ thay chúng gánh chút tội đi. Tổng cộng một trăm mười sáu người, người quỳ đủ một trăm mười sáu canh giờ, ta sẽ tha cho chúng.”

Còn chưa dứt lời, người đã không thấy bóng dáng.

Dịch Phi không biết, nếu y muốn để A Hán làm công một trăm mười sáu giờ, A Hán không chừng sẽ mặc xác một trăm mười sáu mạng người. Bất quá, nếu chỉ phải quỳ đơn giản như vậy, chẳng cần làm gì khác, vậy ngược lại không phải không thể cân nhắc.

A Hán cũng không biết, Dịch Phi vừa rời khỏi liền phân phó người đem mấy người bị nhốt, chọn thân phận lớn nhỏ, phạm tội nặng nhẹ, lựa chọn thả nhốt phạt xá, về phần A Hán có quỳ không, kỳ thật đã không còn quan trọng.

Nhưng A Hán khá thật thà, nói được tất sẽ làm được, động tâm cơ giở thủ đoạn, bày trò che mắt dối trá, hoàn toàn đều không thể lý giải.

Cho nên, y thật sự quỳ đủ một trăm mười sáu canh giờ, không ai giám sát, không ai phụ trách, không ai bức bách. Y chỉ cảm thấy, nếu muốn được, thì phải bỏ ra, hết thấy đều là đương nhiên. Cho nên, nắng gắt như lửa cũng thế, gió đêm tập kích cũng thế, quanh thân chết lặng cũng thế, hai gối như có vạn châm đâm cũng thế, hư thoát vô lực thoi thóp cũng thế, thống khổ, ưu sầu, phần nộ, bất bình, những cảm xúc này, căn bản đến một chút gợn sóng cũng không nổi được.

Về phần một đồng người không có bất cứ quan hệ gì với y, liệu có cảm kích hồi báo, vấn đề kiêu này càng không phải việc kẻ lười y sẽ tốn sức cân nhắc.

Thân thể y nói cho cùng cũng giống người thường, thậm chí chưa từng luyện võ công. Nếu không phải y có lực ý chí và tinh thần siêu cường, cho dù có ý niệm xả thân cứu người vĩ đại, cũng tuyệt đối không cầm cự nổi.

Ngay cả như thế, chờ sau khi y quỳ đủ một trăm mười sáu canh giờ, cũng lập tức bệnh nặng hơn một tháng trời mới từ từ điều dưỡng khỏe lên.

Cũng may sau khi trải qua phong ba lần này, người hầu phái đến hầu hạ bên cạnh y không dám mảy may không chu đáo, toàn tâm toàn ý chăm sóc y. Lại có đại phu tốt nhất xem bệnh, thuốc tốt nhất dùng để điều dưỡng thân thể, y cuối cùng cũng dần dần khá lên.

Cái viên nhỏ của y cũng bắt đầu dần náo nhiệt, lại có rất nhiều người thường tới cửa, thường xuyên nhận được lễ vật như xưa.

Chẳng qua, khách khứa bây giờ tới cửa phần lớn là thị thiếp nam sủng của Dịch Phi, đưa tới không còn là tài vật quý giá, mà thường là mấy gốc hoa xinh xắn, chút điểm tâm ngon, hoặc là món vật phụ nhân nào đó tự mình xuống bếp làm, chút lương được dưỡng thân, mấy vật bài trí tinh xảo nhưng không thể nói đến quý giá lắm.

Khách tới càng nhiệt tình, hơn nữa người người tự quen thân, gặp mặt là gọi đại ca, huynh đệ, người người nói luận thân phận họ đều là huynh đệ tỷ muội. Vừa thấy y muốn rời giường liền vội vàng ngăn cản, đừng ngồi dậy, thân thể còn chưa khỏi đừng ra gió.

Đây bắt quả là lời khách sáo, A Hán ngược lại coi là thật, y vừa vặn cũng lười ứng phó khách, lúc này dứt khoát khỏi dậy, trực tiếp ngồi trong chăn, cách màn như ngày trước ứng phó khách mơ mơ màng màng, cứ cách một lúc lại đáp một tiếng là xong.

Những người khách này chưa bao giờ cầu y việc gì, chỉ đặc biệt thích ngồi nói chuyện phiếm. Người người đều như vô cùng thân mật với A Hán, mỗi kẻ moi tìm đối đãi, dường như mọi người đều hận không thể đem hết lịch sử từ khi mình ra đời đến giờ kể cho A Hán nghe, gặp trang chủ khi nào, được trang chủ thu nạp khi nào, chân tâm chân ý đi theo trang chủ thế nào, những năm qua hầu hạ trang chủ thế nào, đều nói tường tận chu đáo.

Song lại đều khó tránh khỏi nói A Hán có ý nghĩa đặc biệt với trang chủ cỡ nào, trang chủ quan tâm yêu thích A Hán cỡ nào. Bọn họ với việc này lại bội phục cỡ nào, cao hứng cho trang chủ cỡ nào, toàn tâm toàn ý cỡ nào, hy vọng cùng A Hán thân cận nhiều hơn, vì làm sao cùng nhau chăm sóc trang chủ mà tận tâm.

Những lời này A Hán hết thấy vào tai phải ra tai trái, cách màn ừ à ứng phó.

Trò chuyện chỉ coi A Hán hồ đồ này thật sự là vô mông ngựa liền quên mất mình nặng mấy lượng, quả thật thân nhiên tiếp nhận tất cả kích lệ, mỗi lần đến lúc này, mười người thì tám sẽ làm ra vẻ nghĩa phần: “Đáng tiếc, gần đây trang chủ bị yêu nghiệt kia quấy rối, dù lạnh nhạt chúng ta cũng đành, nhưng cả huynh mà cũng bỏ mặc không nhìn.”

Hai người còn lại không giận ra mặt thì sẽ nhàn nhạt nhìn như không chút để tâm mà đề cập, gần đây trang chủ lại đưa vật báu vô giá gì đến Di viên, hôm qua trang chủ lại thưởng vị chủ tử kia cái gì, hôm nay đã là ngày thứ mười liên tục trang chủ ngủ lại bên kia, sau đó lại như bỗng nhiên nhớ tới mà hỏi: “Hán huynh đệ, từ sau khi huynh bệnh, trang chủ có đến thăm huynh chưa? Mấy ngày trước thân thể người kia không khỏe, trang chủ đã trông y ba bốn ngày liền. Trang chủ xưa nay yêu thương huynh, chắc hẳn cũng không thua y nhỉ.”

Các loại người đến làm khách, bất kể dùng ngôn ngữ kỹ xảo kiểu nào, mục đích rất rõ ràng đều chỉ có một.

Nhưng tiếc rằng, A Hán là kẻ tri độn lười nhác, có lớp màn dày che giấu, y có thể thoải mái ngồi ngủ, lời khách nói, tới nay mười câu chỉ nghe được một, lại qua hơn một tháng, sau khi đám người liên can mỗi ngày thay phiên tới đây làm khách, mỗi kẻ lộ ra vẻ mệt mỏi, người người tiếng khàn lực cạn, mỗi vị đều mắt chuyển hồng nồn nóng ẩm thực mất thăng bằng, còn có vài người tới thăm bản thân cũng bị bệnh, y mới miễn cưỡng kết hợp vài ba câu mỗi lần ngẫu nhiên nghe được, minh bạch một chuyện.

Chủ nhân có tâm sủng, y có tình dịch.

14. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 14: Đêm Đầu Như Thế

Đối với A Hán mà nói, nam sủng chỉ là một phần chức nghiệp. Một phần công tác có thể đảm bảo cho y không lo ăn mặc, thế nên loại tình cảm đố kỵ này, y không có khả năng có được, bất quá, nghe nói chủ nhân có tân sủng, lại còn sủng ái đặc biệt lợi hại, từ sau đó chưa từng đến chỗ một nam sủng hoặc thị thiếp nào, bao quát chỗ mình, y ít nhiều vẫn hơi lo lắng.

Lo lắng tự nhiên là ngày nào đó Dịch Phi phát giác không cần dùng y, chẳng muốn phí tiền nuôi không một người nữa. Về phần trước kia y rốt cuộc có để Dịch Phi dùng được hay không, vấn đề này đương nhiên sẽ chẳng phải việc kẻ lười có khả năng tự giác nghĩ lại.

Y cuối cùng đã hơi nghiêm túc bắt đầu nghe ngóng, tân sủng của chủ nhân là người thế nào.

Vô luận là hạ nhân bên cạnh hay là khách đến chơi, tự nhiên đều không nói nửa câu tốt đẹp về người kia.

“Tên họ Bạch đó, sinh được cái mặt trắng, mặc bộ quần áo trắng còn thà chết không chịu đổi, cũng không thử nghĩ lại, với bộ dáng bệnh tật yếu ớt, hở ra là học máu với hải đường đỏ, thật sự nghĩ mình là bạch y kiếm khách hay sao.”

“Chúng ta chỉ coi y là người giống huynh mà sống chung tốt đẹp, chỉ nói mọi người đều hầu hạ trang chủ, thường đi lại cũng không sao, thế mà y vĩnh viễn trưng ra vẻ lạnh nhạt hờ hững, chúng ta một phiên nhiệt tâm, đựng ngay cái mặt lạnh tanh, thật cho là chủ thượng sủng y rồi mất mọc trên đầu luôn chắc.”

“Đối với chúng ta lạnh băng, ngược lại rất hòa khí với bọn hạ nhân ti tiện, nghe nói với những kẻ bên cạnh, y chưa từng nói nặng, còn không cho hạ nhân quỳ trước y, không cho người ta gọi y là chủ tử. Nói gì mà đều là người như nhau, không có ai cao ai thấp. Hừ, biết mua chuộc lòng người như vậy, có thể là thứ gì tốt đẹp.”

“Chủ thượng vô cùng quan tâm y, vì y mà trong mười ngày, biến Di viên hoang phế thành nơi tinh mỹ nhất trong trang. Vì y dẫn nước sông dài, vì y dời cây non xa, vì y nuôi vô số chim quý thú hiếm, vì y đưa vàng bạc châu ngọc vào viên như nước chảy. Vì y nói một tiếng muốn ăn bánh bao Trịnh Ký kinh thành mà phái người đêm tối nhập kinh, một chết ba con ngựa, bắt đầu bếp Trịnh vang danh kinh thành kia tới làm đầu bếp riêng của y, vì món bánh y thích, trong vòng một ngày đưa hết những món bánh cùng loại trong toàn thành chất cả đến Di viên.”

“Người kia là tên quỷ bệnh lao, đi hai bước một lần suyễn, ba ngày hai đầu sinh bệnh, có lần thân thể không dễ chịu, trang chủ không phải đã trông suốt một ngày một đêm. Nếu đổi là chúng ta, được trang chủ thâm tình đối xử như vậy, còn có thể không trăm chết báo đáp, vậy mà y, lại là kẻ hoàn toàn không có tâm can, luôn lạnh lùng với trang chủ, thường xuyên chọc giận trang chủ. Nghe nói trang chủ thường đứng cả đêm trong Di viên, khi gió sương ướt áo hoặc cuồng phong bão táp, trang chủ cũng luôn đứng ngoài viên, nhìn vào bên trong. Dù là lòng gang dạ sắt cũng phải cảm động, thế mà súc sinh này lại không hề động dung, tội nghiệp trang chủ của chúng ta một tấm chân tâm, thương cho thân thể của trang chủ chúng ta...”

Bình thường khi nói đến tình huống kiểu này, người nói đều sẽ đỏ hoe mắt, rút khăn chấm khóe mắt ghen ngào một hai tiếng như vậy, hồng thể hiện mình quan tâm lo lắng cho Dịch Phi là áo cơm phụ mẫu biết bao, lại nghiêng rằng thống hận cái đing trong mắt lấy oán trả ơn nọ biết bao.

Vô luận là thật lòng yêu Dịch Phi cũng vậy, lo lắng cho cuộc sống tương lai cũng vậy, sợ không có chỗ dựa cũng thế, nhìn vô số vàng bạc châu báu tiến vào Di viên, mà mình lại không mấy may được một chút nên đỏ mắt cũng thế, tóm lại trừ A Hán, mỗi một thị thiếp nam sủng bên cạnh Dịch Phi đều hận nam tử họ Bạch kia đến nghiêng rằng nghiêng lợi.

Trước kia Dịch Phi tuy sủng A Hán, cũng chưa từng lạnh nhạt ai. Đãi ngộ của mọi người đều không sai biệt lắm, bản thân A Hán cũng ru rú trong nhà, chưa bao giờ đi lung tung ngứa mắt người, càng chưa từng làm chuyện gì ngang tàng khiến người không hài lòng.

Nhưng vị kia vừa đến, Dịch Phi không còn chạm bất kỳ ai nữa. Người kia tính khí lạnh băng, cho dù chạm mặt trên đường, người vẽ mặt tươi cười ngênh đến, y lại ngay cả khóe mắt cũng không nhìn người một chút, liền sụt vai mà qua, đủ chọc giận người đương trường té xỉu.

Y đương hồng đặc sủng, mọi người đều dâng bốc y, tất cả quang hoa đều thuộc về y, mọi người đều phụng nghênh y, mọi người đều ở ngoài Di viên khoan lỗi.

Làm hạ nhân ai không biết xem chân mày khoe mắt, đồ phân lệ của họ bên kia tuy vẫn đưa tới, lại không được quý báu tinh xảo như ngày trước, lâm thời muốn ăn món gì ngon, phòng bếp bên kia nói, phải làm cho Bạch công tử trước. Vừa ý tơ lụa trang sức gì, quần sự nói, chỉ có phần đó đã đưa Bạch công tử trước. Ngẫu nhiên muốn đi dạo, bọn thủ vệ nói, vườn này hôm nay Bạch công tử đang du ngoạn, xin tránh đi, cánh rừng chỗ kia ngày mai Bạch công tử muốn đi, xin các vị ngày mai cũng đừng qua đó...

Ai có thể nhịn được hơi này. Chẳng qua lại có ai không biết Dịch Phi là chủ tử khôn khéo mà tàn nhẫn, thật sự muốn dùng thủ đoạn, chưa chắc giấu được mắt y, vạn nhất để y biết, thủ đoạn trả thù chẳng ai chịu nổi. Huống chi trước đó Dịch Phi ngoại trừ A Hán, chưa bao giờ tỏ vẻ có gì đặc biệt với ai. Ai dám cam đoan ồn ào ra, Dịch Phi sẽ quan tâm tính mạng họ.

Đã như thế, chẳng bằng đi lừa cái tên A Hán nghe nói đặc biệt ngu ngốc, đặc biệt dễ lừa kia xuất đầu, y dù gì cũng là người Dịch Phi từng chuyên sủng, hoặc nhiều hoặc ít, vẫn đủ cân hơn họ.

Lại không biết A Hán nghe những lời này, cũng khá đau khổ trải qua một phen đấu tranh tư tưởng.

Vị Bạch công tử không biết từ đâu đến, cũng không biết tên gì kia, sao làm người ta nghe quen như vậy, quen đến mức khiến cảm giác đầu tiên sinh ra chính là, Dịch Phi yêu người này là lý đương nhiên, Dịch Phi nếu là vai chính, nếu là tiểu công, thế thì không yêu vị Bạch công tử kia mới là không hợp lý, nhưng mà...

Ông ấy yêu Bạch công tử rồi, liệu có đuổi ta đi không?

A Hán rất phiền muộn rất bi thương, trong ấn tượng, tiểu công dụng phải tiểu thụ yêu thích, mười người thì đến chín sẽ bỏ hết thị thiếp nam sủng.

Vậy bảo y về sau phải ăn của ai uống của ai mặc của ai ngủ của ai đây?

Làm sao đây làm sao đây?

Ra tay với Bạch công tử kia? Tranh sủng?

Nhưng mà, tranh sủng ấy à? Chuyện vất vả biết bao, mệt nhọc biết bao, phí não lực tâm lực tinh lực biết bao? Y sở dĩ chọn làm nam sủng, chính là để ăn ăn uống uống không làm việc, sống cuộc sống hạnh phúc như heo, nhưng nếu vì làm nam sủng mà hao hết sức lực, dùng hết tâm lực, mệt chết mệt sống, vậy, vậy, vậy... Vậy y còn cần làm nam sủng làm gì?

Nghĩ thông vấn đề, A Hán tự giác đại triệt đại ngộ, cũng chẳng để ý mấy tiếng lải nhải một ngày ba mươi lần vang bên tai nữa. Đó chính là, sáng nay có rượu sáng nay say, đâu quan tâm ngày mai không có gạo nấu. Qua một ngày là một ngày, hưởng thụ một ngày hay một ngày. Không chừng Dịch Phi tốt tính, cho dù phải phân phát nam sủng, còn cho một khoản tiền lớn, để y có thể tiếp tục ăn rồi chờ chết thế này.

Tân sủng của chủ nhân không hề mang đến nhiều ảnh hưởng hơn cho cuộc sống hạnh phúc an nhàn của A Hán. Vị tân nhân nghe nói được vinh sủng vô hạn kia, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện trước mặt A Hán, A Hán cũng chẳng đủ lòng hiếu kỳ, để y lao động đôi chân quý giá đi xem đối phương là nhân vật thế nào.

Chỉ ngoại trừ, chủ nhân không còn xuất hiện ở chỗ y, với y mà nói, chỉ cần có ăn có uống, chủ nhân tồn tại hay chẳng không hề quan trọng.

Chỉ ngoại trừ, hạ nhân hầu hạ không còn quá cung kính, người phụng nghênh không còn nhiều không đếm hết. Với y mà nói, chỉ cần không đói không lạnh, có thể ngày ngày ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, những việc này bớt, y ngược lại còn cảm thấy đỡ phiền.

Chỉ trừ những tỷ muội huynh đệ tới chơi đó, dần dần tiếng khàn mắt đỏ, vẻ mặt tiêu tụy, bất quá... Ôi, dù sao y cũng chẳng phải người tâm tế như trần gì đó.

Cuộc sống cứ thế bình lặng qua đi, lúc biến cố đến, rất đột nhiên, hoàn toàn không có điềm báo gì.

A Hán ban ngày vẫn ăn ngon uống tốt, đến tối, giường cao gối mềm mọng đẹp, từ đó, vẫn không hề có mấy điềm báo không rõ như bất an, chột dạ hay tim đập nhanh.

Tĩnh lại là bởi vì một tiếng quát to như sấm kia: “Không ai được phép vào đây.”

A Hán ngạc nhiên mở mắt, như còn ngẩn ngơ, lại nghe ầm một tiếng, cách chẵn cũng thấy hàn khí lành lạnh. Y vội ngồi dậy coi thử, lại thấy Dịch Phi vẻ mặt xanh xám đang đứng trước cửa phòng, đại môn sớm bị chấn mở tung, gió lạnh đêm khuya không chút kiêng kỵ ủa vào. Đèn không có, trăng sao ảm đạm, trong bóng đêm, diện mạo Dịch Phi thấp thoáng trông thấy.

A Hán ngây ra một chút, Dịch Phi hơn ba tháng rồi không xuất hiện, y gần như đã cho là trong cuộc sống của mình chẳng có người này? Với lại, ngày trước chưa từng thấy Dịch Phi nửa đêm canh ba, hùng hùng hổ hổ bỗng nhiên xuất hiện thế này.

Y chỉ ngạc nhiên kêu một tiếng: “Chủ nhân.”

Dịch Phi hừ lạnh một tiếng, bỗng phát tay áo, cửa phòng ầm một tiếng đóng kín, ngay sau đó, bóng dáng Dịch Phi đã trực tiếp xuất hiện trước giường.

A Hán lại chỉ ngây người ngồi trước giường không nhúc nhích. Cho nên hai cánh tay giấy lát bị đôi tay cứng như thép nắm chặt.

Trong bóng đêm, vẻ mặt Dịch Phi mơ hồ, chỉ có cặp mắt kia, như ác lang dữ tợn, đầy vẻ tàn nhẫn giết chóc, mà mùi rượu phả vào mặt càng làm A Hán hơi nhũn mảy, y gọi khẽ: “Chủ nhân...”

Dịch Phi chỉ nhìn cố định y, trong ánh mắt lại giống như đồng thời tồn tại vẻ cuồng nhiệt như muốn đốt cả thiên địa lẫn vẻ lạnh băng như muốn đóng băng trần thế, tay y từ từ siết chặt, A Hán có thể nghe được tiếng khớp xương trên người mình bị bóp vang rắc rắc.

“Các người đều là một kiểu, lạnh lùng, vô tình, không có tâm can...” Thanh âm của Dịch Phi, thông thả, lạnh băng, tràn đầy sát ý và hận ý “Ta đối xử với các người như vậy, có gì không tốt, có gì có lỗi với các người, các người phải giẫm đạp trái tim tốt đẹp của ta như vậy...”

A Hán chỉ nghe mà váng đầu mê mang, lại khó hiểu hỏi: “Chủ nhân...”

Dịch Phi lại bỗng ngửa mặt lên trời cười dài: “Người thật cho là mình thanh cao xuất trần nhường nào, ta thật sự không dám chạm một đầu ngón tay người sao? Người cũng bắt quá là một nam sủng, người cũng bắt quá là một món đồ chơi của ta.”

Trong mắt y toàn là ý say cuồng nhiệt, thanh âm lại như thanh tĩnh bình tĩnh đến cực điểm. Chấn sớm bị tung xuống giường, một khắc sau, tiếng gầm rách đại biểu cho quần áo A Hán đã bị xé rách.

Bởi vì lạnh lẽo, khiến A Hán theo bản năng đưa tay muốn kéo lấy tấm chăn bị tung ra hòng chống lạnh, có lẽ Dịch Phi khoảnh khắc này tưởng y muốn phản kháng, tay phải của A Hán mới vừa đưa lên, cổ tay đã bị nắm chặt, lập tức phát sinh một thanh âm rất thanh nhưng cũng rất giòn, thuyết minh tay phải của y đã bị bẻ gãy.

A Hán chỉ khẽ a một tiếng, cũng không có phản ứng gì lớn, cả người đã bị lật lại, đè trên giường, tiếp đó hạ thân chợt lạnh, chắc khổ đã bị tứ phân ngũ liệt.

Hai chân bị vô tình mở ra, sau đó là hơi đau.

Không hề bôi trơn, tuyệt nhiên vô tình, lấy thương tổn làm mục đích mạnh mẽ đâm vào, nếu đổi một nam tử bình thường chưa trải việc đời sợ phải kêu thảm ngất đi.

Nhưng với A Hán, cũng chẳng qua là hơi đau.

Cả người y bị đè trên giường, không thể quay đầu, không thể nhấc người dậy, không nhìn thấy hết thấy phía sau, chỉ cảm thấy một thân thể đang không ngừng ở trên lưng mình trên trên dưới dưới đè tới đè lui, đè không thoải mái lắm, phía sau có thứ gì đó ra ra vào vào, rõ là vận động quá đơn điệu quá nhàm chán.

A Hán dùng cánh tay không bị thương mà chống cằm, bắt đầu tự hỏi. Được rồi, y biết, y cuối cùng đã bắt đầu công tác của nam sủng, đây hẳn tính là hầu hạ nhỉ, mặc dù tình hình hơi bất đồng với trước kia nam xướng quán dạy. Có phải y nên cố gắng nhớ lại chút chuyện trước kia từng học như vận vẹo thân thể rồi kêu lên quyền rũ thế nào, hòng cho chủ nhân được hưởng thụ tốt nhất.

Ý nghĩ vừa mới chuyển đến đây, y lại khê rên một tiếng, chân y sau khi thụ hình hơi dị dạng, không thể mở đến mức lớn nhất, Dịch Phi đang trong cơn cuồng nhiệt cảm thấy không kiên nhẫn, dứt khoát kéo một chân y đến gần cả xương, lúc này mới có thể tùy ý vui sướng.

15. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 15: Xuất Ly Phần Nộ

Cho dù là cao thủ tuyệt thế, say rượu tỉnh lại cũng phải đau nứt cả đầu.

Dịch Phi khê rên rĩ gượng nhồm dậy, tay đè trên trán cả buổi, mới từ từ buông ra. Ánh mắt tản mạn chạm đến thân thể không hề có động tĩnh dưới thân, mới đột nhiên ngưng lại.

Hết thấy phát sinh đêm qua, xa xôi đến độ tưởng như mộng ảo, rồi lại rõ ràng đến mức có thể nhớ mỗi một chi tiết.

Tranh chấp, phần nộ, thống khổ giữa y với người kia, như lửa như thiêu, bây giờ nghĩ đến vẫn thấy đau lòng.

Nhưng hận đến cực điểm, vẫn không đành lòng ra tay với người kia, rất hiểu sự kiêu ngạo của y, biết rõ một khi dùng sức mạnh, thứ vỡ nát, sẽ không thể ghép lại nữa. Rất rõ ràng y thể nhược, tuy có lực bạt núi, lại tuyệt đối không nở tổn thương một ngón tay y.

Nhưng lửa hận đầy lòng, đau phần đầy bụng này, lại phải đi đâu phát tiết.

Dịch Phi vô ý thức nhíu mày, cúi đầu nhìn A Hán đang bất tỉnh nhân sự.

Dường như hơi giật mình, lại dường như là đương nhiên.

Khoảnh khắc mượn rượu tiêu sầu đến mức lý trí sụp đổ đó, đến nơi này, dường như là lựa chọn bình thường duy nhất.

Bên cạnh y cũng chỉ có một kẻ như vậy, giống người kia, coi thường mình như thế, cũng chỉ có một kẻ như vậy, giống người kia, phẳng phất chưa bao giờ nằm trong tay y.

Y không hề thương tiếc mà trút hết phần nộ và thù hận lên người A Hán. Nhưng lúc này tỉnh lại, nhìn tay chân A Hán vụn vụn, nhìn toàn thân y bầm tím, nhìn chất dịch còn chưa sạch khắp người, còn có máu tươi khắp giường kia, cho dù là Dịch Phi, ít nhiều vẫn hơi chột dạ.

Tuy y xưa nay tâm ngoan thủ lạt, nhưng A Hán dù sao cũng từng cứu mạng mình. Đối đãi như vậy, dường như có hơi quá đáng.

Y còn nhớ rõ đêm qua mình đã điên cuồng cỡ nào, với thân thể y mà sáng nay tỉnh lại cũng phải có cảm giác suy yếu, đủ thấy đã phóng túng chừng nào, trong một đêm, không biết y đã điên cuồng phát tiết bao nhiêu lần. Mà phương thức lại cực kỳ thô bạo. Đối người thân thể hơi yếu một chút, cho dù chết trên giường cũng chẳng kỳ lạ. A Hán chỉ bị ngất đi, đã xem như thân thể vô cùng khỏe.

Dịch Phi tùy tiện cầm tấm màn tạm coi như sạch sẽ lên lau người. Tìm kiếm bốn phía trên giường, phát hiện quần áo mình đêm qua cũng đã bị xé rách, không còn cách nào khác, chỉ đành từ đó tìm ra hai ba miếng vải hơi lớn, quần tạm lên người.

Y trước kia chưa từng chân chính lên giường cùng A Hán ở nơi đây, chưa từng chuẩn bị quần áo, mà thân hình A Hán thì nhỏ hơn y nhiều, quần áo của A Hán y không cách nào mặc được. Tuy rằng trên lý thuyết, y xé rách quần áo trong phòng nam sủng nhà mình cũng chẳng coi là chuyện gì to tát, nhưng không vì sao, y nhất định không muốn để hạ nhân bên ngoài đến thay quần áo cho y, đến chứng kiến đáng vẻ của y bây giờ.

Lúc này bên tai chợt nghe một thanh âm thoải mái gọi: “Chủ nhân, buổi sáng tốt lành.”

Dịch Phi chợt ngẩn ra, đưa mắt nhìn, thấy A Hán nhìn mình với ánh mắt trong sáng, vẻ tươi cười trên mặt cũng giống lời chào hỏi vừa rồi, tự nhiên thân thiết đến mức có phần khó tin.

Không phải y chưa từng say rượu làm bừa, cũng không phải y chưa từng đối đãi tàn bạo với cơ thiếp nam sủng. Ngày kể tỉnh lại, đối phương không phải vẻ mặt tái nhợt, hữu khí vô lực, chính là giận mà không dám

nói, nước mắt lưng tròng, cho dù có mấy người miễn cưỡng cười vui, cũng rõ ràng nhìn ra là cười gượng ép cỡ nào. Mà vẻ tươi cười cùng chào hỏi của A Hán lại không mấy may bắt đồng với dĩ vãng, tự nhiên phóng khoáng, tự nhiên như là mặt trời mọc mặt trăng lặn vậy.

Tiếp đó, sau một khắc, Dịch Phi lại nghe được một câu mà y hoàn toàn không thể lý giải.

“Ta có giống búp bê không?”

“Cái gì?” Dịch Phi cảm thấy mình nên cố sức ngoáy tai để xác định tai mình chưa hỏng.

“Xem ra là không giống?” A Hán gật gật đầu “Đã ngay cả búp bê cũng không giống, trên người ta lại chẳng có vải, cho nên tự nhiên càng không có khả năng là búp bê vải rách?”

Dịch Phi đưa tay, muốn gõ đầu mình, xác định mình thật sự đã tỉnh rượu, mấy lời kỳ lạ vừa rồi nghe được không phải ảo giác.

A Hán hơi tổn sức mà nhồm dầy, đánh giá những vết xanh tím khắp nơi, vô số vết bầm, cộng thêm thân thể dính rất nhiều thể dịch màu trắng, nghe thứ mùi lạ trong không khí, lại nhìn nhìn máu trên khăn trải giường, sau đó, lại thử giơ tay chân bị gãy, không có vấn đề gì, trên cơ bản thì chẳng có gì khác biệt với vô số trường hợp miêu tả trong truyện? Đích xác không có gì có thể khiến người liên tưởng đến vải rách, cộng thêm búp bê gì đó, vậy tại sao trong một trăm lần có chín mươi lăm lần sẽ nhìn thấy từ này? Rõ ràng trên người cả một mảnh vải cũng không có mà? Trần trường qua lại không vương bận, theo lý thuyết, liên tưởng đến tử thi hoặc hài nhi mới ra đời, hoặc là bùn lầy gì đó, trên lý luận càng giống hơn chứ.

A Hán dùng cánh tay không bị thương, tiếp tục chống cằm, nghiên cứu vấn đề học thuật.

Dịch Phi không ngờ, tên bị tra tấn một đêm này lại như thể không có việc gì, bỏ mặc mình ở đây, y ngăn người, mới hiểu ra mà gầm một tiếng: “A Hán!”

Người trì độn như A Hán, nghe thanh âm này cũng biết không thích hợp, y mù mờ ngẩng nhìn: “Chủ nhân, có phải ông không cao hứng lắm?”

Dịch Phi mặt trầm như nước, từ kẽ răng rít ra: “Người nói xem?” Rõ ràng vừa rồi y còn cảm thấy có lỗi với A Hán, sao chỉ chớp mắt, y cảm thấy rõ ràng là A Hán nợ y.

A Hán hết sức ngượng ngùng đưa tay gỡ đầu: “Việc này, ta biết, ta làm không được tốt lắm. Nam tướng quán nói, nam sủng phải lấy lòng chủ nhân. Phải ôm chủ nhân không ngừng sờ sờ hôn hôn, làm chủ nhân vui vẻ, cho dù cảm giác buồn tẻ vô vị, cũng phải không ngừng rên hừ hừ, kêu mấy tiếng, ta muốn, ta muốn, tâm can của ta, chủ tử của ta, tổ tông của ta, người tha cho ta đi, người giết ta đi, người làm chết ta đi. Như vậy chủ nhân sẽ khoái hoạt. Lúc bị đánh bị hành hạ, phải nũng nịu, muốn chết mà còn ngênh hô, đừng mà, đừng mà, sẽ hỏng mất gì gì đó. Những điều này tối qua ta đều chưa làm tốt, bất quá, thật sự không thể trách ta được. Ta rất nỗ lực muốn sờ ông hôn ông, nhưng ông bẻ gãy tay ta, lại dè ta không động dấy nổi. Ta cũng rất dùng sức muốn kêu cho ông nghe, nhưng mà ông không ngừng ở bên tai ta rỗng rỗng rỗng, rỗng mấy lời mà ta cũng chẳng hiểu là nói gì, bất kể ta kêu gì, đều bị tiếng ông ép không nghe thấy. Đương nhiên, hôm qua ta ngủ mất là có phần không nên, nhưng mà suốt bốn canh giờ, ông đều không ngừng trên trên dưới dưới, đâm đâm đụng đụng, không ngừng lặp lại một động tác cùng kiểu, thật sự là quá đơn điệu, tuy rằng sinh mệnh không ngừng, vận động không ngừng, nhưng nhàm chán quá à, ta ngủ cũng là rất bình thường, phải không?”

Theo sát hổi của A Hán, mặt Dịch Phi càng lúc càng trầm, đến cuối cùng, trên cơ bản còn đen hơn đít nôi, gần như A Hán cứ nói một chữ, gân xanh trên đầu y sẽ ra sức nẩy một cái, chết tiệt, vừa rồi y cứ nhiên cảm thấy áy náy, y cứ nhiên cảm thấy có lỗi với tên này.

“Người muốn nói, người căn bản không ngắt, mà là đang ngủ.”

Dịch Phi chậm chậm nói từng chữ.

“Đúng vậy.” A Hán thành thật, gật đầu thành thật.

Dịch Phi cũng gật đầu, y vừa gật đầu, vừa đưa tay, từ từ siết từng ngón tay vang rắc rắc, y vô cùng xác định, mình cực kỳ cực kỳ cực kỳ muốn túm cổ xách tên này lên, từ từ xé nát vẻ tươi cười của y, tự tay nghiền xương y thành tro.

Có lẽ là vì biên độ động tác hơi lớn, mấy miếng vải rách y vừa khoác lên người, rất tự nhiên trượt xuống, lập tức mất ruyi.

A Hán nhìn nhìn thân thể y trần trụi đứng thẳng trước mặt, cười nói: “Chủ nhân, vóc người ông thật là đẹp.”

Sáng sớm, từ lúc Dịch Phi nửa đêm xông vào, bọn hạ nhân bên cạnh A Hán vẫn thủ ngoài cửa, để phòng trang chủ hô hoán. Thủ từ tối đến sáng bình, mặt trời lên cao ba sào, nắng gắt giữa trời. Chỉ nghe cửa phòng ầm một tiếng mở ra, một trận gió lớn xoáy qua. Có người hoa mắt, có người bị kính phong kéo ngã nhào xuống đất.

Hoa mắt thì dụi mắt, ngã dưới đất thì đứng dậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau, cái bóng đó là trang chủ sao? Nhanh quá, không nhìn rõ, chắc đúng nhỉ?

Cái đó, việc này, tại sao... Trang chủ, dường như không mặc quần áo...

Đây đây đây, đây khẳng định là nhìn lầm, tuyệt không thể.

Trang chủ của chúng ta tuy hành sự ngoài dự liệu, tác phong khác thường, nhưng chưa từng nghe nói y có sở thích lỏa lồ mà chạy. Tuyệt tuyệt đối đối không thể nào. Cho dù khinh công của y giỏi đến mức chúng ta đều không nhìn rõ bóng dáng y, cũng tuyệt không đến mức không mặc quần áo chạy khắp nơi.

Khẳng định là chúng ta nhìn lầm.

Mọi người sau khi dùng ánh mắt trao đổi và suy luận xong, hai tiểu tư hầu hạ bên cạnh A Hán tiến vào nhìn nhìn, chờ khi trở ra, vẻ mặt đầy đồng tình.

Mọi người vây đến, đồng dạng dùng ánh mắt hỏi, thế nào?

Hai tiểu tư cùng lắc đầu, ai nha, thăm thăm thăm, sao một chữ thăm mà được.

Chúng ta từ lúc được điều đến bên vị chủ tử này, vẫn là lần đầu tiên gặp trang chủ ngủ lại, hóa ra được tin sủng lại phải trả cái giá lớn như vậy, sủng ái này đến quả nhiên không đơn giản.

Làm hạ nhân, đương nhiên không dám nghị luận loại chuyện này, hai tiểu tư vội vàng gọi người, múc nước, lấy thuốc, tẩy rửa cho chủ tử nhà mình.

A Hán uể oải nằm trên giường, vừa rồi Dịch Phi không biết làm sao, bỗng giận đến xanh xám mặt, cúi đầu tùy tiện cầm một miếng vải lớn quấn quanh hông, quay người tông cửa chạy mất. Y vì mình không làm hết chức trách chiều ý chủ nhân của nam sủng mà áy náy một xú xiu, rồi cũng chẳng để bụng nữa.

Hai tiểu tư cẩn thận tiến vào, nhìn nhìn tình huống của y rồi lại lặng lẽ lui ra, không bao lâu sau, thùng tắm đầy nước ấm, khăn và quần áo sạch sẽ thoải mái, toàn bộ chuẩn bị tốt cho y.

Song, chuyện đầu tiên phải làm, lại là giúp y rửa sạch vết thương ẩn mật nhất.

A Hán tùy ý nằm sấp, tiểu tư phụ trách tẩy rửa nhìn vết thương bị xé rách hoàn toàn ấy của A Hán, sắc mặt tái nhợt, như bị thương ngược lại là mình. Gã thấp thỏm đưa tay, toàn thân run lẩy bẩy chẳng ra sao, chẳng dễ dàng gì nén xuống, nhất định không dám thò vào trong.

Cơ thiếp nam sủng của trang chủ đều rất nhiều, không được sủng, không ngoài cho một nơi, một người một gian phòng, bao người ăn ở, hết thấy do người tự mình lo liệu, tự sinh tự diệt, cũng như vị chủ tử này ngày trước.

Hơi có địa vị, phòng lớn một chút, có một người hầu hạ tùy thân. Được sủng hơn chút nữa thì sẽ có viên độc lập, ba đến mười thủ hạ.

Như vị chủ tử này cùng vị kia ở Di viên, cư nhiên có thể có nhiều người hầu hạ như vậy, đã là đặc lệ.

Họ đều là điều đến từ chỗ chủ tử khác. Trước kia gã cũng từng hầu hạ công tử gia được sủng ái khác. Không phải chưa từng thấy chủ tử bởi vì trong lòng trang chủ không vui mà bị thô bạo làm bị thương. Thay chủ tử xử lý, rửa sạch thân thể, là một khổ sai. Chủ tử chịu tội không dám dị nghị trang chủ, nộ khí phát trên

người những tiểu nhân vật họ, lại tuyệt không có vấn đề. Không sai còn phải tìm ra lỗi để đánh chết, huống chi thân thể sau khi bị thương, đặc biệt dễ bị đụng đến chỗ đau.

Nếu rửa sạch chỗ kia, càng cơ hồ phải mạo hiểm bị đánh chết mất chết, mới có thể có cơ hội qua cửa.

Thế nhưng, trước kia chưa từng thấy chỗ bí của vị công tử nào, lại thương thành thế này, gã đã không dám trông mong không làm đau chủ nhân, nhưng phải thế nào mới có thể làm được, vừa rửa sạch cho y, lại không để y đau quá lợi hại.

Nghĩ đến trình được sủng ái của vị chủ tử này, nghĩ đến những kẻ trước kia hầu hạ y suýt nữa bị đánh chết hết, trên mặt tiểu tư trẻ tuổi này quả thật không còn chút máu.

A Hán đợi cả buổi, không thấy động tĩnh, quay đầu trông thấy khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên này, cùng biểu tình hết như chịu chết của những hạ nhân khác. Y thoáng sững sốt, dường như hơi hiểu, cười cười nói: “Ta không sợ đau đâu, người tùy tiện dùng sức cũng được, làm sạch là được.”

Quay đầu tự tại tại tại, an an tâm tâm, gối đầu lên gối, lại đợi hồi lâu, vẫn không có động tĩnh, y thuận miệng nói một câu “Người mau chút đi.”

Tiểu tư kia rung mình, toàn thân run bắn, ngón tay thò vào trong, sau đó cứng đờ, cùng thời gian đám người khác cũng đồng thời ngừng thở, chỉ dùng mắt nhìn, họ cũng có thể tưởng tượng chớp mắt vừa rồi kia đau đến kịch liệt cỡ nào.

Thế mà A Hán ngay cả hô hấp cũng không chút biến hóa, y lại đợi một hồi, mới nói: “Sao không tiếp tục.”

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn A Hán, tiểu tư phụ trách lau rửa cơ hồ cơ giới hóa mà bắt đầu động tác, mãi đến khi nhiệm vụ gian khổ này hoàn thành, hai mắt gã vẫn đăm đăm, hoàn toàn không khôi phục năng lực suy nghĩ.

A Hán chẳng coi là gì, những người khác toàn thân quần áo đều bị mồ hôi ướt đẫm, người bình thường một phen tẩy rửa vừa rồi kia hết như chịu khổ hình địa ngục, không kêu thảm mấy ngày liền, mắng không dứt miệng, không vừa đánh vừa mắng người bên cạnh mới là lạ, sao vị này cứ như thế chưa hề phát sinh chuyện gì.

Nghe nói y chính bởi vì bị địch nhân bắt, chịu đủ khổ hình cũng không bán đứng trang chủ, cho nên mới có địa vị hôm nay, quả nhiên là một quái vật đặc biệt có thể chịu đau.

Bởi vì tay chân A Hán đều gãy, không cách nào tắm rửa, mọi người đành phải trực tiếp ôm y đến một cái bồn lớn, vừa phân ra hai người đi đổi hết khăn giường đệm chăn, vừa lau rửa thân thể cho A Hán.

A Hán thoải mái thản nhiên mở rộng thân thể, mặc cho mọi người làm việc. Càng làm mọi người sinh ra cảm giác cực khó tin. Họ là người được điều động tới từ chỗ thị cơ nam sủng các nơi, từng hầu hạ đủ loại chủ tử, giúp chủ tử lau người thay đồ, xử lý những dấu vết trên thân thể sau hoan ái đều là chuyện thường. Nhưng cho dù là thị thiếp nam sủng xuất thân thanh lâu, đối với chuyện kiểu này, ít nhiều vẫn hơi ngượng ngùng, với việc hết thấy những chỗ ẩn mật trên thân thể mình do người lau rửa, đều sẽ có một chút không tự tại, để người thấy hết bộ dáng của mình sau khi thỏa sức hoan ái, cũng không thể hoàn toàn thích ứng như thường.

Nhưng A Hán thì khác, y hoàn toàn không quan tâm, dường như để người hầu hạ lau chùi như vậy, tẩy rửa như vậy, cũng như thường ngày hầu hạ y ăn cơm mặc đồ, là chuyện không thể bình thường hơn.

Với A Hán mà nói, thời đại của họ, sống tư tưởng có thể tự do phân ly ngoài thân thể, nhân loại có thể tùy ý đổi thân thể, hết thấy tính thần mật thần thánh của thân thể đều đã không còn tồn tại.

Đến hiện thế, mỗi một lần vào đời, mỗi một phiên luân hồi, thân thể sử dụng cũng bất quá là cái xác lâm thời, là công cụ hoàn thành luận văn, đem công cụ bị bắn cho người ta rửa, việc này có gì đáng để ngạc nhiên đâu.

16. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 16: Năm Tháng Thâm Đối Thay

A Hán tay chân gãy, một thân thương, vốn nên lập tức tìm đại phu đến xem, chỉ là những dấu vết hoan ái trên người quá mức khiến người khó kham (mặc dù bản thân y hoàn toàn chẳng có cảm giác khó kham), cho nên đám hạ nhân giúp y tẩy sạch thân thể, thay quần áo sạch sẽ, đưa nằm lại trên giường đàng hoàng, mới mời đại phu giỏi nhất trong trang tới.

Đại phu trong trang này bắt mạch cho A Hán, nhìn tình trạng, cũng ít nhiều biết là chuyện gì, để lại thuốc dùng cho chỗ mật, nẹp lại tay chân bị gãy giúp y, kê chút thuốc bảo thân. Vốn nên dặn dò phải tránh phòng sự, có điều, người làm chủ không phải A Hán, mà muốn bảo Địch Phi kiêng phòng sự, lời này ai dám mở miệng, vậy là bèn bỏ qua phần phiền toái này.

A Hán lại bắt đầu chuỗi ngày tĩnh dưỡng nằm bẹp trên giường, may mà y trời sinh lưỡi nhác, không cho là khổ, ngược lại cũng chẳng dễ bụng. Trong trang có đại phu giỏi nhất, thuốc tốt nhất, lại có người chuyên tâm hầu hạ, cuộc sống trái lại rất thông dong.

Chỉ trừ nửa tháng sau, Địch Phi lại xuất hiện, sau một đêm, A Hán cực thương còn chưa khỏi lần thứ hai thương càng thêm thương. Sau đó lại là tẩy rửa, thu dọn, mời đại phu.

Sau đó nữa, cả sự kiện liên hình thành một quy luật, cứ cách một khoảng thời gian, Địch Phi đều phải xuất hiện một lần, mỗi lần sau khi y vội vàng qua lại, tình hình của A Hán đều thảm cực.

Suốt một năm trời, thương của A Hán đúng là chưa bao giờ khá lên.

Hạ nhân đại phu biết nội tình lại không dám nhiều lời với người ngoài đều thở dài lắc đầu, bây giờ muốn sung sướng thật là không dễ dàng, ngay cả những người hầu hạ bên cạnh A Hán, hiện tại ánh mắt nhìn y cũng dần dần có đồng tình. Lại nào biết được, trong cả sự kiện, người phiền muộn nhất chẳng phải A Hán, mà là Địch Phi.

Có lẽ là hận cũ chưa tiêu, có lẽ là bởi vì, đích xác toàn trang trên dưới chỉ A Hán mới có thể cho y cảm giác vô lực mà trước mặt người kia mới có, có lẽ là bởi vì, y cảm thấy A Hán đã không sợ đau, vậy cứ dứt khoát mạnh tay làm y đau. Hay là chỉ bởi vì, y không phục, A Hán có thể thông dong đối mặt với đủ loại tra tấn. Cơ hồ mỗi một lần y bị người kia chọc giận, mỗi một lần chân tâm bị người kia khinh thường, y không thể nhịn được nữa, lại không nỡ phát tiết trên thân người kia, mỗi một lần y đầy bụng dục hỏa, rồi lại không nỡ dùng sức mạnh với người kia, đều sẽ rất tự nhiên đi tìm A Hán, sau đó, trên người A Hán, lại tìm thấy suy sụp càng nhiều, càng phần nộ càng sâu.

Lần đầu tiên là nhất thời mất khống chế, lần thứ hai là cố ý đi tìm phiền toái, lần thứ ba là trong cơn giận dữ sau khi liên tục thất bại, sau lần thứ tư, trên cơ bản cũng chẳng còn lý trí gì nữa.

Bắt đầu chỉ là gặp phải suy sụp bên người kia mới đến bên A Hán phát tiết, sau đó chỉ cần trong cuộc sống hơi có sấu muộn là sẽ xuất hiện ở chỗ A Hán, sau đó nữa, cho dù chẳng có chuyện, cứ cách một thời gian, y đều sẽ nhịn không được đến chỗ A Hán.

Loại chấp niệm cùng không cam tâm kỳ lạ như vậy, khiến y trong khoảng thời gian hơn một năm này, dùng hết mọi phương pháp tàn nhẫn mà y có thể nghĩ ra với A Hán.

Đánh cũng thế, mắng cũng thế, roi da cũng vậy, nện cũng thế, châm cũng thế, trói cũng thế, tóm lại y phí hết tâm cơ, mệt chết mệt sống, A Hán mỗi lần đều vì cảm thấy nhàm chán mà không cố động rồi giữa chừng ngủ mất tiêu.

A Hán chưa từng chống cự, vì thế hết thấy hành vi cường bạo, ngược lại chẳng còn lạc thú, A Hán chưa từng sợ hãi, vì thế hết thấy tàn nhẫn đều không có ý nghĩa, A Hán chưa từng cầu xin, vì thế cuối cùng y chỉ có thể xanh xám mặt lần lượt siết tay rắc rắc.

Cũng từng yêu cầu A Hán làm ra tư thái ti tiện mà kỹ nữ thấp hèn nhất cũng không chịu làm, sau đó trào phúng y không biết nhục. A Hán hỏi với vẻ mặt kinh ngạc: “Tại sao phải nhục? Ta không giết người không phóng hỏa không làm chuyện hại người, tại sao phải nhục? Tư thế là ông muốn ta làm, nếu ông không nhục thì tại sao ta phải nhục.”

Địch Phi trán nổi gân xanh hỏi: “Ta giết người, ta phóng hỏa, cho nên ta phải nhục?”

A Hán gật đầu thở dài: “Đúng vậy, sinh mệnh là vật thường quý giá nhất của trời cao, người không hiểu được sự tốt đẹp của sinh mệnh, đương nhiên phải cảm thấy nhục, bất quá ông có thể kịp thời lĩnh ngộ, sớm sửa đổi vẫn là...” Thấy sắc mặt Địch Phi xanh xám, y đành phải kịp lúc chữa lại “Ông yên tâm, tuy rằng trên đạo nghĩa ông rất không đúng, nhưng ta không phải là kẻ vệ đạo, ta chỉ là một kẻ lười, tối đa chỉ nói chút thôi, ông thật sự không chịu thay đổi, ta cũng chẳng thể làm gì ông.”

Y cũng từng cho A Hán uống xuân dược mạnh nhất, dùng hết biện pháp mà khiêu khích. Y lại không biết, tinh thần lực của A Hán vô cùng cường đại, có thể dễ dàng xem nhẹ cảm giác của thân thể. Cảm giác đau đã không thể kích thích y, cùng lý, khoái cảm cũng thế thôi.

Cho dù thân thể không nén được mà cong lên, cho dù tứ chi bất an ngo ngoáy, cho dù chỗ bí tự nhiên dâng trào, tinh thần y lại cách biệt ngoài thân thể, vô cùng rõ ràng, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Khi y cười khẩy nói: “Chạm cũng chưa chạm, người đã ngóc dậy, quả nhiên trời sinh dâm tiện.”

A Hán cư nhiên có thể nói rõ ràng: “A, vậy chủ nhân ông cũng là trời sinh dâm tiện.”

Địch Phi giận dữ: “Người thật lớn gan?”

A Hán kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ không phải như thế sao? Ta uống loại thuốc này biến thành dâm tiện như vậy, ông uống loại thuốc này rồi cũng sẽ vậy thôi? Chẳng lẽ ông lại không bị? Chẳng lẽ ông lại không có phản ứng sinh lý bình thường? Việc này, chẳng lẽ...” Y hơi không đành lòng nói “Ông không thể...”

Nhìn y vẻ mặt thông cảm, Địch Phi mất sạch lý trí bỏ về phía A Hán: “Người thử xem ta có thể hay không?”

Y đã hoàn toàn quên mất mình vốn định để A Hán bị xuân dược tra tấn sống dở chết dở, mở miệng xin mình đừng.

Đương nhiên cũng từng lệnh cho A Hán như lần đầu tiên y từng nói, làm ra động tác thân thiết và tư thái mê say. A Hán là người tuyệt đối tuyệt đối thiếu sức sáng tạo lại có khả năng ghi nhớ và bắt chước kinh người (đương nhiên, tiền đề là y có lòng đi nhớ, mà không phải vô tâm ngủ mất), cho nên một khẩu lệnh một động tác. Y quen thuộc mỗi một phân một tấc của thân thể người, mỗi một động tác đều chỉ thẳng vị trí mẫn cảm nhất, vô lực chống cự nhất của thân thể, thanh âm của y vô hạn kích tình, vẻ mặt y vô cùng say mê, ngay cả mắt cũng mê mông si túy.

Nếu Địch Phi trước kia không biết A Hán, chỉ là lần đầu tiên lên giường cùng y, nhất định sẽ vì sự hầu hạ của y mà được hưởng thụ cao nhất, nhất định sẽ bởi vì biểu hiện của y mà tự giác hùng phong thiên hạ vô địch, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nhưng chính bởi vì A Hán một mệnh lệnh một động tác, khiến y cảm giác được, hết thấy đều là giả dối, y không có bất cứ khả năng gì khiến A Hán trầm mê, cho nên biểu hiện của A Hán càng hoàn mỹ, tâm tình y càng buồn bực.

Hơn nữa, A Hán diễn tốt như vậy, tốt đến mức hoàn toàn không nhìn ra một tẹo sơ hở, khiến y đồng thời mất đi tự tin, cũng không khỏi hoài tưởng, trước kia khi tất cả nam sủng thị thiếp bên cạnh cùng y hành phòng, đều là say mê khoái hoạt, đều nói y rất lợi hại, hiện giờ nghĩ đến, nói không chừng toàn là giả, toàn là gạt người, toàn là màn kịch vì lấy lòng y mà diễn. Nói không chừng y căn bản là... không thể... Bằng không sao mà cả một nam sủng con con cũng chẳng hàng phục được, bằng không, sao lại mất nhiều khổ tâm như vậy, cũng khó mà đả động người kia.

Sự buồn bực và mất mát cực độ, làm y một lần nữa như ác lang bỏ đến A Hán, ý đồ lấy hành động tìm về tự tin, đương nhiên, kết quả cuối cùng vẫn là sáng sớm xám xịt một mình đào tẩu.

Cuộc sống cứ thế tiếp tục, A Hán bị thương bị thương lại bị thương, mình chính ngôn thuận trốn trên giường ấm, không cần phải dậy. Địch Phi càng buồn bực càng tra tấn A Hán, càng tra tấn A Hán càng buồn bực, tuần hoàn ác tính càng ngày càng nghiêm trọng.

A Hán người bị hại đệ nhất này hoàn toàn không có tình cảm phản nộ gì, thế nhưng những thị thiếp nam sủng khác, đều sắp sứt ruột đến phát điên.

Đã hơn một năm, chủ thượng bận rộn công vụ xong là chạy đến Di viên bên kia làm cái bao trút giận cho bằng nhân kia, thỉnh thoảng đi gặp tên quái vật suốt ngày chỉ biết ngủ nọ, ngoại trừ như thế, những người khác, đừng nói là chạm, ngay cả hứng thú nhìn một cái cũng chẳng có.

Vị này đã một năm không có thêm đồ mới, người kia cảm thấy trang sức của mình đã lỗi thời. Đây một vị ngày hôm qua cùng một quân sự Di viên nghênh diện đụng nhau, cư nhiên để một hạ nhân châm chọc một trận. Kia một người than vãn, thân thích bằng hữu trong nhà không còn tới cửa xu nịnh nữa.

Người này nói, tiền tiêu hàng tháng giảm, người kia than, nha hoàn lại điều hai kẻ đến Di viên. Mọi người oán khí ngút trời, cửa nhà A Hán lại bị đập phá.

Thế nhưng A Hán dựa vào lý do bị thương, có bệnh này nọ, cả công phu ngồi dậy cũng bớt, trực tiếp nằm trong chăn tiếp khách. Những lời người ta nói y có nghe hay không, thật sự là quý cũng chẳng biết.

Không ai có thể lý giải, tại sao vị chủ tử đương hồng đức sủng kia lại chưa bao giờ quan tâm đến kẻ duy nhất có thể phân sủng là A Hán. Chính như không ai hiểu nổi, tại sao A Hán đối với người chiếm hết sự sủng ái của trang chủ kia, chẳng những không có địch ý, thậm chí ngay cả một tạo hiệu kỳ cũng chẳng có.

Song, hiện tại, trông mong có thể nói được bên tai trang chủ, có cơ hội dao động tâm ý trang chủ, cũng chỉ còn lại kẻ đã hơn một năm nay ân sủng không giảm này.

Chỉ là, cho dù người bên ngoài hao hết tâm cơ, A Hán lại hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng chỉ làm kẻ lười nhác. Cho đến một cuộc mưu sát tàn nhẫn, phá tan hết thủy bình tĩnh.

Thân thể vừa còn sống sờ sờ, cứ thế máu chảy đầm đìa nằm trước mặt A Hán, không còn mấy may động tĩnh.

17. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 17: Cô Lang Độc Thương

Kẻ chết vô tội nằm trước giường A Hán, sự hoạt bát đáng yêu vừa rồi đã biến thành tử khí nặng nề. Trong phòng tĩnh lặng, máu tươi đổ đến chói mắt người.

Cả gian phòng chỉ còn lại từng tiếng khóc tê tâm liệt phế, khiến người đau tai váng đầu.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch của ta.” Như Cơ xinh đẹp lão đảo chực ngã, nước mắt lưng tròng, thống khổ tràn lòng, tiếng khóc ấy, thật là người thấy thương tâm, người nghe rơi lệ. Mà ánh mắt nàng, chỉ biết si si nhìn con mèo nhỏ thất khiếu đổ máu chết dưới đất.

Hai nha hoàn bên cạnh vội gắng sức đỡ nàng, “Phu nhân, đừng quá thương tâm.”

“Đúng vậy, Tiểu Bạch nó là một con mèo nhỏ, có thể được phu nhân yêu thương như vậy, dù chết cũng đáng.”

Như Cơ khóc lóc không ngừng: “Các người làm sao biết được, nó tuy chỉ là một con mèo, nhưng toàn thân trắng như tuyết, xinh đẹp đáng yêu không nói nên lời. Cuộc sống trong trang này, tuy là phú quý vinh hoa, nhưng cũng tịch mịch thê lương. Nếu không phải sớm sớm tối tối có nó bên cạnh làm bạn, ta đã sớm chẳng chịu nổi, ai ngờ được, ai ngờ được...”

Như Cơ ôm mặt khóc nức nở.

Hai nha hoàn cùng gạt đầu: “Nói đến cũng lạ, con mèo kia vừa rồi còn ngoan ngoãn trong lòng phu nhân, ai ngờ món bánh ngọt nọ vừa bưng lên, nó liền nhảy lên giành ăn.”

Như Cơ vừa khóc vừa nói: “Đều là ta chiều hư nó, vừa ngủi được mùi thơm, nó liền tham ăn, ta thì món ngon gì cũng không tiếc cho nó, ai ngờ...”

Mắt nàng chợt lạnh, quay đầu giận dữ nhìn nha hoàn vừa bưng bánh lên: “Bánh này là ai làm?”

Sắc mặt nha hoàn tái nhợt: “Hứa sư phụ ở đại trù phòng bên kia làm, công tử thích ăn, chúng em mỗi ngày đều bưng lên đây, trước giờ chưa từng xảy ra chuyện.”

Như Cơ lớn tiếng hỏi: “Trong đại trù phòng không có người nào?”

“Đại trù phòng chưa từng cho người không liên quan vào, bên trong có người nào thì chúng em không biết, em vẫn đều nhận đồ ở bên ngoài.”

Như Cơ suy xét một chút, lúc này mới hỏi: “Trên đường đến, các người có đụng phải ai không?”

Nhà hoàn thoảng do dự, bấy giờ mới nói: “Trên đường trở về, em gặp Tiểu Anh làm việc ở Di viên, nói chuyện một hồi rồi không gặp người khác việc khác nữa.”

Như Cơ biến sắc, cảm hận nghiêng rằng: “Quả nhiên là người không có ý thương hổ, hổ lại có tâm hại người.” Nàng quay đầu nói với trong màn: “Đệ đệ, người khoan dung độ lượng như thế, tiếc là lại có người trời sinh ác độc, căn bản không thể dung được người.”

A Hán đối với những quan hệ quái lạ, luận thứ bậc này, ngần ấy những người gọi y là ca ca đệ đệ, căn bản chưa từng phân rõ ai là ai. Vừa rồi con mèo nhỏ đáng yêu kia sau khi giành ăn sạch bánh ngọt của y, bỗng nhiên thất khiếu đổ máu rồi chết, y ít nhiều cũng cảm thấy hơi buồn. Dù sao một con mèo tròn vo như cục tuyết, thật sự khiến người yêu thích, khiến người rất muốn ôm vào lòng yêu thương một phen.

Bất quá, Như Cơ này thương tâm khóc lóc lại thật sự khiến y hơi giật mình, nhìn Như Cơ khóc như vậy, y hoài nghi cho dù Dịch Phi chết, Như Cơ cũng chưa chắc đã thương tâm đến thế.

Bất quá, chúng sinh bình đẳng, cho dù nàng dành tình cảm cho một con mèo còn sâu hơn người, A Hán ngoại trừ bội phục nàng cảnh giới cao thì cũng chẳng có ý kiến gì khác.

Chỉ là Như cơ khóc nửa ngày, A Hán lại chẳng có tinh thần phụng bồi nửa ngày, dần dần lại mơ hồ, cho nên câu vừa rồi Như Cơ nói kia, y căn bản không nghe rõ.

Như Cơ nói xong, chỉ nói A Hán cho dù không nổi trận lôi đình cũng phải nghiêng rằng nghiêng lợi, ai ngờ đợi cả buổi, cuối cùng thanh âm nghe được, lại dường như là tiếng ngáy nho nhỏ.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Như Cơ tức khắc vặn vẹo như quỷ quái, lấy lòng, dụ dỗ gì đó, sách lược sớm định đã quên sạch, thét lên một tiếng the thé: “A Hán.”

A Hán nửa dựa nửa ngồi trên giường đang dormộng dormĩnh, bị hù giật mình, vội vàng ngồi thẳng: “Chuyện gì?”

Như Cơ nghiêng rằng nghiêng lợi: “Họ Bạch muốn hại chết người? Vừa rồi nếu không phải Tiểu Bạch của ta cản một kiếp cho người, người đã...”

A Hán mù mờ hỏi: “Họ Bạch nào?”

Cả người Như Cơ run lên, suýt nữa đã ngã, cũng chẳng biết là rốt cuộc hận ai, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Họ Bạch ở Di viên kia?”

“Y hại ta?” A Hán càng thêm mù tịt “Hiện tại là y được sủng, theo kinh nghiệm của ta, bây giờ chuyện nên có thể phát sinh nhất, là chúng ta hãm hại y, trên cơ bản thì chín mươi phần trăm xung đột hí kịch đều đến như vậy, dù thế nào cũng không thể là y hãm hại ta?”

Quyển tiểu thuyết nào cũng chưa từng nói tiểu thụ được sủng lại phải hại người không được sủng, bị vắng vẻ, người không được sủng liên hợp muốn hãm hại tiểu thụ đương hồng, đây lại là lẽ bất dịch, lý đương nhiên.

A Hán tất nhiên là người nói vô tâm, Như Cơ tuyệt đối là người nghe có ý, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Không biết là bởi vì thù hận, hay bởi nguyên nhân nào khác, lúc nàng nói, thanh âm lại run run: “Tiểu Bạch là ăn bánh người muốn ăn mới xảy ra chuyện, người cầm bánh từng gặp thủ hạ của họ Bạch, nếu không phải hãm hại ác độc thì là ai?”

A Hán sờ sờ mũi: “Phải không? Chẳng lẽ ta kỳ thật cũng rất được sủng.”

Y cũng không chú ý biểu tình của Như Cơ cơ hồ tức đến phát ngất, ôi, quả nhiên được sủng là sẽ có thị phi, tất cả tiểu thụ trong truyện vừa được sủng là sẽ bị mình đao ám tiễn làm mục tiêu, ôi ôi ôi. Thôi thôi, bị người hạ độc hãm hại là số mệnh của nhân vật chính, cũng không cần quá kỳ quái.

Như Cơ tức đến mức ngón tay run run, người này, rốt cuộc có hiểu được trọng điểm ở đâu không: “Hắn hiện giờ muốn hại người, người định làm thế nào?”

“Làm thế nào?” A Hán hơi ngạc nhiên “Việc này, y muốn hại ta, đây chỉ là suy luận, là nghi ngờ, không có chứng cứ, không thể nhận định là sự thật.”

Như Cơ tức đến xanh xám mặt: “Y sắp tâm hại người, đâu dễ dàng để người bắt được thóp như vậy, nếu người không phản kích, chỉ sợ y sẽ không thu tay.”

A Hán lại gãi đầu: “VẬY... Về sau, thứ ta ăn mọi người chú ý một chút, đừng để những người khác hoặc mèo con chó con đụng đến.”

Như Cơ đợi, mọi người trong phòng đều đợi, thế mà, không còn phần sau nữa.

Qua rất lâu, Như Cơ mới kinh ngạc hỏi: “Chỉ như vậy.”

“Đúng thế, chỉ như vậy.” A Hán nói “Ta biết cô vì mèo của mình ăn nhầm đồ của ta rồi chết mà cảm thấy khổ sở, về sau hẳn sẽ không có hiện tượng kiểu này nữa, cô có thể yên tâm.”

Như Cơ thoáng lão đảo, nàng đã mất sạch lý trí muốn bỏ đến, bóp cổ A Hán quát lớn: “Người rốt cuộc có hiểu không, hiện tại cần thảo luận gì...”

Song, khi nàng sắp sửa làm ra hành vi khả năng thô bạo, người hầu bên cạnh A Hán đã kịp thời lao đến chặn trước giường.

Đối với những kẻ ngày đêm tùy thị bên cạnh A Hán mà nói, họ ít nhiều đã hiểu bốn sự tức chết thần quỷ kia của chủ tử nhà mình đáng sợ cỡ nào, Như Cơ phu nhân không sợ chết, họ lại không dám để vị chủ tử này bị trầy chút da giấy.

Như Cơ bị khó khăn ngăn lại, A Hán chỉ cảm thấy khốn nhiều kinh khủng, chẳng qua là một cuộc bãi phỏng rất bình thường, sao lại là chết, lại là độc, lại là khóc, lại là ồn, y đang do dự, không biết lúc này tiến khách phải chăng vô lễ.

Bên ngoài chợt truyền đến một tiếng hô to: “A Hán công tử, trang chủ cho mời.”

Mọi người đều cả kinh, Dịch Phi tuy thường sung hạnh A Hán, nhưng mỗi lần đều là tự thân tiến đến, chưa bao giờ triệu A Hán đi. Về phần trước kia từng cùng thị cơ khác du viên, vũ nhạc, uống rượu, mua vui, các loại hoạt động, từ sau khi vị chủ tử Di viên kia đến thì không còn phát sinh nữa, tự nhiên sẽ không cần triệu người lại trợ hứng, một phen hành động khác biệt với dĩ vãng này, khiến đám hạ nhân đều ngạc nhiên, khuôn mặt Như Cơ vốn đã rất xanh lại trắng, càng khó coi thêm mấy phần, khiến người vừa nhìn rất dễ dàng sinh ra sự hoài nghi cực đại với nhân quang của Dịch Phi, làm sao lại từng sung hạnh nữ nhân khủng bố như vậy.

Về phần A Hán, phản ứng duy nhất của y chỉ có thể là ngáp dài, hơi oán giận Dịch Phi lảm chuyện, rồi lại rất tận chức trách nam sủng mà uể oải xuống giường.

“A Hán công tử, sự tình trọng đại, lão phu đành phải ngụy truyền lệnh của trang chủ, mời cậu đến, mong rằng cậu đừng trách.” Lão nhân tóc trắng mày trắng râu trắng thần sắc ngưng trọng nói.

A Hán vì diện mạo y như ông già Noel trong truyền thuyết cổ đại kia mà rất ngạc nhiên: “Ông là ai?”

Lão nhân sững sốt: “Sự quá khẩn cấp, công tử đừng đùa.”

A Hán kinh ngạc: “Ta hỏi ông là ai? Đây là đùa sao?”

Lão nhân lộ ra vẻ nhìn kỹ: “Cậu thật sự không biết ta.”

A Hán thành thật gật đầu, biểu tình thập phần trung hậu thành thực, làm người rất khó hoài nghi tính chân thật trong lời y nói.

Trong mắt lão nhân chợt lóe tinh quang, ẩn ẩn có vẻ tức giận. Ông ta là ai, ông ta chính là phó trang chủ Kinh Thiên trang danh chấn thiên hạ, là nhân vật thứ hai của cơ nghiệp lớn như vậy trong trang, dưới một người, trên vạn người, cho dù là Dịch Phi cũng phải ba phần khách khí với ông ta.

Trong trang từ trên xuống dưới, cho dù chưa gặp ông ta, vừa thấy bộ dáng râu trắng mày trắng, tựa như thần tiên này, cũng có thể nhận ra ông ta là nhân vật tôn quý thể nào. Cho dù là vị chủ tử Di viên kia, với trang chủ cũng không giả sắc thái, gặp ông ta, cũng ít nhiều bảo trì chút lễ nghi.

Thế mà tên nam sủng con con này, ý vài phần sủng ái của trang chủ, lại như cả ông ta cũng không thèm nhìn vào mắt, người này rốt cuộc là thật sự không nhận ra, hay là vờ không nhận ra, kỳ thật đều không quan trọng, quan trọng là, rõ ràng người này trước giờ chưa từng quan tâm đến nhân vật thứ nhì vang leng keng này, chẳng những chưa gặp mặt, như là cả bộ dạng diện mạo của ông ta cũng chưa từng nghiêm túc thăm dò.

Hiện giờ xem ra, việc hôm nay, y nguyện cũng thế, không nguyện cũng thế, đều không thể do y không làm. Nếu có thể lập công, là tạo hóa của y, còn nếu mất mạng, đó cũng chẳng qua là mệnh số của y.

Lão nhân suy tính trong lòng, trên mặt lại thần sắc bất động: “A Hán công tử, ta là ai đã không quan trọng, quan trọng là, trang chủ đã bị trọng thương.”

A Hán sợ hãi dừng: “Ông ấy bị thương, có nghiêm trọng không, sẽ không chết chứ.”

Lão nhân tất nhiên không biết, A Hán thuần là lo lắng vạn nhất Dịch Phi chết, chẳng còn ai lo ăn lo ở, chỉ bởi vì lời nói không có giáo dưỡng kia mà nhú mày.

Rõ là vô học, chết hay không lại đeo trong miệng, cả một tiếng không việc gì cũng chẳng biết nói.

“Đây chính là điều chúng ta lo lắng. Trang chủ nội ngoại thương rất nặng. Lại không chịu để đại phu khám chẩn, cũng không chịu bôi thuốc băng bó, nếu từ đó ác hóa, chỉ sợ tính mạng cũng khó giữ.” Lão nhân sắc mặt ngưng trọng.

A Hán ngạc nhiên: “Tại sao ông ấy bị thương mà không chịu chữa?”

Lão nhân cười khổ: “Nói đến thì đây cũng là một thói quen cổ quái trang chủ trước nay vẫn có. Sau khi bị thương, tuyệt không gặp đại phu, thậm chí không cho bất kỳ ai đến gần bên cạnh, nếu có nội thương cần điều tức, liền đuổi tất cả mọi người đi thật xa, tự mình vận công, người khác dù chỉ nhìn một cái cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Nếu là ngoại thương thì càng không ngó ngang, chỉ do vết thương tự mình cầm máu kết vảy. Về phần đây rốt cuộc là vì sao, những thuộc hạ chúng ta cũng thật sự không hay biết. Trang chủ võ công tuyệt đại, vốn ít bị thương, người làm thuộc hạ chúng ta bình thường dĩ nhiên không thể nói gì. Nhưng tình huống lần này lại khác, trang chủ gặp phải bảy đại ca thủ Quan Đông liên thủ phục kích, thân trúng ba chưởng hai chỉ một chân, mà đao thương kiếm thương ám khí thương lại nhiều không đếm hết. Nhưng trang chủ vẫn tính tình quật cường như dĩ vãng, tự mình trở về Kinh Thiên viên của mình, đuổi hết hạ nhân đi xa, nghiêm lệnh kẻ vào phải chết. Bất kể chúng ta khuyên thế nào cũng không để chúng ta gọi đại phu đến xem. Đừng nói y nội thương cực kỳ nghiêm trọng, mà một thân ngoại thương cũng khá đáng sợ, nếu không xử lý, chỉ sợ...”

Lão nhân nói đến đoạn sau, mặt mày ưu sầu vô hạn, biểu tình của những người khác trên đường đều thấp phần trầm trọng.

Nếu nói họ quan tâm sinh tử an nguy của Dịch Phi, tự nhiên là không sai.

Kinh Thiên trang chẳng dễ dàng gì từ trong tiến công của ngũ đại bang cự mình lại, hiện giờ là bá chủ một phương, mà nay mọi người ở đây, ai không bởi đó được lợi, thân gia tài sản, quyền thế phú quý, đều hậu hĩnh hết sức. Nếu lúc này Dịch Phi có bất trắc, các thế lực lớn trong thiên hạ giậu đổ bìm leo, quần khởi tấn công, hết thảy trước mắt có, giây lát sẽ hóa nước chảy hoa rơi.

A Hán há biết tư tâm của mọi người sâu như vậy, chỉ gật đầu: “Ta hiểu rồi, vậy gọi ta tới làm gì?”

“Trang chủ nghiêm lệnh, thuộc hạ chúng ta không dám vi phạm. Nhưng tính mạng trang chủ lại là yêu cầu tây trời, không thể chậm trễ. Chúng ta buộc phải mời A Hán công tử đến, trang chủ xưa nay sủng ái công tử, nếu công tử chịu vào khuyên bảo, trang chủ cho dù giận, nghĩ cũng không đến nỗi làm gì công tử.” Lão

nhân ôn hòa giải thích, chuyện liên quan đến những năm qua, những đệ tử trong lúc Dịch Phi bị thương, không được triệu mà vào, hoặc là bị họ ra lệnh ép buộc vào trong, bị đánh sườn vỡ xương gãy, chết không toàn thân thể nào, đương nhiên chẳng nhắc một câu.

“Nhưng mà, Bạch công tử của Di viên không phải còn được sung hơn ta à? Tại sao không tìm y?” A Hán hỏi.

Lão nhân thở dài một tiếng: “Công tử cũng nên biết, Di viên vị đó tính tình xưa nay quái gở, chỉ sợ quan tâm trang chủ chưa chắc sâu sắc được như công tử.”

Mọi người bốn phía cùng gật đầu: “Đúng vậy, còn ai có thể quan tâm trang chủ hơn A Hán công tử đây.”

Trong lòng suy nghĩ, cùng trong miệng nói, đương nhiên lại là những lời hoàn toàn bất đồng.

Cứ đùa, đi tìm vị kia, vị công tử đó, gặp trang chủ, trước giờ mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, nghe nói trang chủ sắp chết, không chừng y còn cao hứng hơn bất cứ ai ấy chứ.

Hơn nữa, vạn nhất trang chủ tức giận, lỡ tay đánh chết y, quay lại hỏi chúng ta đòi người, ai giao ra được?

Đó chính là tâm can, là mệnh căn của trang chủ, ai dám lấy tính mạng của y ra đùa.

Người tuy cũng thường được sung hạnh, nhưng thật cho chúng ta là người mù kẻ điếc, thật cho chúng ta là những nam sung thị cơ không được sung tai mắt cũng không linh thông kia chắc, lần nào y từ chỗ người ra, người không phải bị thương nằm bẹp trên giường. Đủ thấy, trang chủ cho dù thích người, sợ cũng rất có hạn.

Lại nói, cái thứ chỉ biết ăn ngủ ngủ ăn như người, chết cũng là chết uống, vừa vặn bớt được lương thực.

A Hán không nghe được những lời chửi thề của mọi người, chỉ cảm thấy họ nói thật có lý, bèn gật đầu: “Hiểu rồi, ta nên làm thế nào?”

Lão nhân mừng rỡ: “A Hán công tử đáp ứng rồi.”

“Đương nhiên là đáp ứng, nếu ông ấy chết, ta cũng không sống nổi.” Không ăn không uống, đương nhiên là không sống nổi.

Chỉ là, lời này nghe lại thật có ý đồng sinh cộng tử, ngay cả lão nhân cũng phải hơi sững sốt, thoáng do dự, lúc này mới nói: “Xin công tử vào Kinh Thiên viên, khuyên trang chủ đồng ý cho đại phu chẩn trị, nếu thật sự không khuyên được trang chủ, ít nhất phải làm cho trang chủ bôi thuốc băng bó.”

A Hán gật đầu, không chút do dự nói: “Được.”

Vì nhân sinh ăn uống no đủ, hạnh phúc như heo của y, có gì là y không dám làm, không thể làm, không muốn làm đâu.

Cho nên, rất nhanh, y liền đem theo thuốc trị thương tốt nhất này, vải này, linh chi này, tuyết liên này, nhân sâm này, cộng thêm cả đồng các chủng các dạng bốc mùi thơm hoặc hơi bất đồng mà người ta gọi là linh đan diệu dược, đi đến Kinh Thiên viên.

Không thể phủ nhận, Dịch Phi rất không có thiên phú đặt tên, cơ nghiệp của bản thân gọi là Kinh Thiên trang, viên của y gọi là Kinh Thiên viên, nơi y ở gọi là Kinh Thiên lâu, hoàn toàn chẳng may có tính thần sáng tạo.

Kinh Thiên viên nói là một cái vườn, kỳ thật vừa vào cổng viên, là một dải hồ nước lớn, chỉ để một cây cầu nhỏ thông qua.

Đang là đêm khuya, trời đất lạnh lẽo, trên mặt hồ dường như có chút sương mù bao phủ, cầu nhỏ giữa sương mù, như thấy mà không, như có tựa không. A Hán vượt cầu mà qua, giữa khói bụi sương mù này, lại như hư bước, lội nước mà đi.

Bằng qua cầu nhỏ, chính là một dải hoa lớn. Không có hoa cỏ cây cối gì danh quý, lại như hoa cỏ đại thường thấy nhất trên núi, giữa sương mù dày đặc, thần nhiên nở ra.

Mỗi một bước đạp xuống, đều là mềm mại, không biết đã giẫm mất bao nhiêu sinh mệnh hoa cỏ, mỗi một bước đi, đều lạnh ngắt, cây hoa mang theo sương sớm lặng lẽ thấm ướt vạt áo.

Nếu đổi người khác, chẳng biết sẽ sinh ra bao nhiêu tình hoài, mấy phen suy nghĩ.

Đáng tiếc A Hán là tên trời sinh trì độn, hoàn toàn không có một chút thi ý tình hoài, cứ thế xông thẳng vào, đẩy đại môn, bước vào đại sảnh không một bóng người, từng bước lên lầu cao, dựa theo sự chỉ điểm của lão đầu tóc bạc kia, tìm được gian phòng phải tìm, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa hờ khép, trước mắt là bóng tối khắp trời đất, cùng một đôi mắt lạnh khốc, trong bóng tối sinh quang sáng chói.

18. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 18: Chuyện Cũ Rõ Ràng

Rất nhiều người đều biết, Huyết Tu La Địch Phi có tật xấu là khi bị thương, tuyệt đối không cho người tới gần, không cho người trị thương, lại chưa một ai từng biết, quái tính này của y làm sao mà đến.

Y vẫn nhớ khi y còn nhỏ, vẫn nhớ quãng thời gian khổ nạn ngày ngày luyện công dưới roi ấy, các đệ tử ưu thắng liệt thải, kẻ yếu cho dù bị kẻ mạnh đánh chết, cũng không coi là chuyện gì to tát. Các sư huynh đệ ấu thời cùng nhau luyện võ, từng người chết đi, theo thời gian trôi qua, đã chẳng còn nhớ rõ dung nhan lắm. Duy nhất suốt đời không quên, là tiểu sư đệ y vẫn yêu quý chiều cố bảo hộ ấy, trong buổi đồng môn luận võ mỗi năm một lần, sau khi y chẳng dễ dàng gì đánh bại bao nhiêu địch thủ, lại nhảy lên đài, khiêu chiến người đã bị vô số nội ngoại thương.

Là gặp gỡ tiểu sư đệ như thế nào, là vì sao cảm thấy gã tốt hơn người khác, vì sao không nhẫn tâm nhìn gã bị ức hiếp, vì sao phải tận lực giúp gã hộ gã, đều đã quên hết.

Quên không được chính là trên lôi đài, chiêu chiêu thức thức vô tình công kích, quên không được chính là mỗi một kích đều nhắm ngay chỗ bị thương, bức y chịu đựng tra tấn thể xác không gì sánh bằng, quên không được chính là tiếng kêu diên cuồng kia, người là mạnh nhất, đánh bại người, ta chính là mạnh nhất, không còn ai có thể ức hiếp ta nữa, không bao giờ còn phải lo lắng đề phòng nữa.

Đã quên mất y mang theo thân thương tâm thương trong ánh mắt lạnh lùng của tất cả đồng môn sư trưởng, cùng người mình bảo hộ chu toàn như thế nào, quên không được chính là, y tay không xuyên qua thân thể tiểu sư đệ, gắt gao chế trụ tim gã, sau đó, chẳng chút lưu tình siết chặt. Độ ấm trong tay, màu đỏ của máu, ánh mắt tuyệt vọng mà oán độc của tiểu sư đệ, y đều đã không còn nhớ, nhớ được, chỉ là tâm tình như băng tuyết khi một kích lạnh lùng.

Ngần ấy năm giang hồ tranh sát, vô số khổ nạn, vô số gian nguy, y đều đã dần quên, duy nhất nhớ được chỉ là, vinh viễn vinh viễn không được yếu thế trước người, vinh viễn vinh viễn không được để người nhìn thấy vẻ yếu đuối của người, vinh viễn vinh viễn không được để người cảm thấy, người của một khắc nào đó, yếu đến mức chỉ cần nhẹ nhàng một kích, là có thể bị đạp nát.

Bởi vì, nhân tâm quá yếu đuối, yếu đuối đến mức không thể chống cự bất cứ hấp dẫn gì. Bởi vì, nhân tính vốn ác độc, chỉ cần một cơ hội nho nhỏ, người sẽ nhảy mất biến thành ma quỷ.

Cho nên, y đã học được, bị thương càng nặng, biểu hiện càng như không việc gì, thân thể càng yếu, cười càng ngạo mạn tự đắc. Lúc bị thương, y luôn lệnh không cho bất cứ ai đến gần. Có lúc y bị thương rất nhẹ, lại giả làm rất nặng, dẫn đến người ngoài tự cho là đắc kế, thừa cơ mà vào, bị y tùy tay chém giết.

Y khắc ý làm mấy chuyện vờ thương dụ địch hoặc dẫn dụ người mình lộ ra bộ mặt thật, sau đó dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để giết chóc tra tấn, cũng cố ý tuyên truyền hành vi này cho thiên hạ đều biết.

Quả nhiên, từ đó về sau, chẳng còn ai dám vào khi y bị thương, không được y gọi, đến bên cạnh y, bất kể thương là nặng thật hay nặng giả, không ai muốn lấy tính mạng ra mạo hiểm.

Song, lịch duyệt của y chung quy vẫn không đủ, lòng y chung quy vẫn còn một góc ấm áp nhu nhược. Y vẫn nhớ nữ tử dịu dàng mỉm cười dưới ánh đèn ấy, sủng ái y, ái mộ y, gọi y là chủ thượng, coi y như phu lang. Vì y tiến chằm tịch, vì y chiến giang hồ, vì y nấu canh thang, vì y may đồ mới, sau đó, vì y một thân đau thương sau đại chiến, nước mắt như mưa.

Là bị thương làm người ta yếu đuối chẳng? Là thống khổ làm người ta không thể cự tuyệt người khác đến gần chẳng? Y vẫn nhớ nữ tử nọ là vô hạn quan tâm, đem độc dược mạnh nhất, làm như thương được, rắc lên vết thương của y như thế nào.

Khi y bị thống khổ tra tấn vạn kiến cắn thân, cương đao xẻo thịt, khi y chân khí biến mất, ngực buồn nôn, cần bản vô lực đánh nhau, phục binh tứ phía ra hết.

Y đã không nhìn thấy vẻ tươi cười đắc ý trên dung nhan xinh đẹp của nữ tử đó, y đã không nghe thấy sự tàn nhẫn ác độc trong tiếng cười như chuông bạc của nữ tử đó, y không nhìn rõ, cũng không nghe thấy. Y không thể suy nghĩ, y vô lực đào thoát.

Nói là dựa vào nghị lực chống đỡ, không bằng nói, y là dựa vào bản năng như sói mà liều mạng. Sói ác, sói liều, sói hung hãn, sói không sợ chết, cho nên, y vậy mà không chết, cho dù hiện giờ hồi tưởng, y vẫn còn ngạc nhiên, trong khôn cảnh như thế mà y lại không chết.

Tuy là trận chiến ấy khiến y lân thương khắp người, tuy là trận chiến ấy khiến y tỉnh dưỡng nửa năm trời mới từ từ bình phục, nhưng y chung quy không chết.

Chỉ là, từ sau đó, tính cách cổ quái sau khi bị thương không cho ai tiếp cận đó, từ đây chân chính không gì phá nổi, chỉ là, từ đó về sau, thương nặng hơn, y cũng không chịu dùng được.

Y biết, thanh danh hiển hách lại như thế nào, thiên hạ kinh sợ lại như thế nào, trong xương cốt, y chẳng qua là một con sói cô độc. Bị thương, chỉ biết tìm một nơi không người, lặng lẽ chữa thương.

Nội thương nặng hơn nữa, chỉ cần đủ kiên trì, chung quy có thể áp chế, ngoại thương nặng hơn, cứ mặc nó đi, máu sẽ tự ngừng, vết thương sẽ tự kết vảy, mạng của sói, trước nay đều là hèn hạ. Sinh sinh tử tử, do thiên mệnh đi thôi.

Trong nhân thế này, không có bất cứ người nào y tin tưởng, y cũng không kỳ vọng người khác tin y.

Y được quyền thế địa vị mà người đời ao ước nhất, thế nhưng, y không biết mình muốn quyền thế đó rồi cuộc có ích gì, chỉ là, sinh mệnh đằng đằng như thế, tranh quyền đoạt lợi đã có thể giết thời gian, vậy thì cứ tranh đoạt đi.

Y có vô số thuộc hạ, nhưng mà y chưa từng tin tưởng họ, y chỉ cảm thấy đó bất quá là giao dịch, y cho họ quyền thế phú quý, họ hồi báo bằng trung thành tạm thời, nếu có một ngày y không thể cho quyền thế phú quý này, hoặc người khác cho nhiều hơn, vậy thì trung thành đổi chỗ cũng là đương nhiên.

Y không sợ phản bội cũng không hận phản bội, bởi vì sớm đã chẳng còn chờ mong trung thành, nếu một người sẽ vì sự phản bội của người khác mà chết, thế cũng chỉ bởi vì sự ngu xuẩn của y, không trách được người ta.

Y từng có vô số cơ thiếp nam sủng, vô số niềm vui trên giường, nhưng y chưa từng để bất cứ ai sinh hạ huyết mạch cho mình, y không có thân nhân, cũng không cần thân nhân. Bởi vì, chính y cũng chẳng được bất cứ ai cần.

Y chỉ là một con sói cô độc, bị thương, chỉ cần một mình, tìm một nơi vắng vẻ, lặng lẽ ẩn nấp, chờ đợi, y ở trước mặt người, chỉ có thể là phong quang, uy nghiêm, cường đại. Sự yếu đuối, vô lực, cô đơn, tịch mịch của y, y không cho bất cứ ai nhìn lên. Chỉ trừ...

Lần này thật sự bị thương rất nặng nhĩ, nặng đến mức khi trở về, y lại dừng bước trước cửa Di viên, có một khắc như thế, y thật sự rất muốn vào, rất muốn nhìn người kia một lần cuối cùng, nghe y nói một câu cuối cùng.

Lần này, thật sự bị thương quá nặng, y không biết mình có thể sống nổi nữa không. Nhưng mà y cũng không để ý lắm. Chỉ là nháy mắt trừ trừ trước Di viên ấy lại chung quy khiến y cảm thấy đau đớn.

Chỉ là, vẫn không bước vào.

Nam nhi ở đời, há có thể dùng vết thương, làm chuyện kém cỏi mong thương hại.

Khi y phong quang vạn tượng, y nguyện dâng ra tất cả trên bảo để đổi lấy một nụ cười của người kia, khi y thâm bất đắc dĩ, y có khả năng lựa chọn, cũng chỉ có thể là một người, một mình nhìn vết thương từ từ chảy xuôi dòng máu nóng.

Cuối cùng, y vẫn không cần bất cứ người nào, chính như bất cứ người nào cũng không cần y.

Không còn y, người Kinh Thiên trang vẫn sẽ ở giữa trường danh lợi này, tiếp tục truy đuổi tranh đấu, không có y, những nam nhân nữ nhân luôn miệng nói yêu y yêu muốn chết đó, vẫn có thể mang theo khoản tích góp nhiều năm của họ, tiếp tục sống tốt, biết đâu sẽ tìm được một người có quyền thế khác, nói với người nọ, yêu người yêu muốn chết nhỉ.

Không có y, người kia, có thể khoái hoạt hơn một chút.

Y một mình suy nghĩ trong bóng tối, đau đớn của thân thể đã không còn quan trọng. Cố gắng rất nhiều lần, vẫn không thể thuận lợi làm cho chân khí chuyển động bình thường trong cơ thể, chỉ là hơi thở càng lúc càng dồn dập, chỉ là, cảm thấy, trong thiên địa, rất lạnh, rất lạnh.

Y từ từ cuộn tròn người, giống như những đứa trẻ chưa ra đời ấy, vô trợ mà nhu nhược, chẳng qua bốn phía là bóng tối trống trải tịch mịch, mà không phải sự ấm áp vô tận trong cơ thể mẹ.

Trong bóng tối, y nở nụ cười lãnh khốc mà mĩa mai. Y bị thương nặng, mọi người cũng biết y bị thương nặng, thế nhưng có vô số tiền lệ trước kia để noi theo, bất kể là hảo ý hay ác ý, người khác vẫn không dám tiến vào, không dám tới gần y.

Có lẽ y cứ thế này, trong thế giới tăm tối mà lạnh giá này, một mình từ từ chết đi, để thi thể cứng dần từng chút, qua rất lâu rất lâu rất lâu sau, mới có người lớn gan tiến vào, nhìn thấy y, e rằng đã thành một thi thể thối rữa sinh giới.

Y khe khẽ thở dài trong lòng, rốt cuộc, vẫn là nhân sinh thất bại, con sói kiêu ngạo nhất, khi chết đi, cũng biết tìm một nơi không ai có thể nhìn thấy, một mình trở về, không cho người tìm được thi thể nó nữa. Đáng tiếc, ngay cả một chuyện đơn giản như thế, y cũng chẳng cách nào làm được.

Tiếng cửa mở khiến y cả kinh, thình lình mở mắt, lại thấy trước mắt choáng váng từng trận, y căn bản đã vô lực nhìn rõ bóng người trong bóng tối đang dần dần đến gần.

Là ai, lại lớn mật như thế? Chỉ là, đã vào được, vậy thì, không phải y chết, chính là người kia chết, kết quả đã định, là người nào, đã không còn quan trọng.

Y nhắm mắt, bình tĩnh điều hòa hô hấp, bình tĩnh vận nội tức cuối cùng, đưa tay đánh ra một chưởng. Y không để ý tính mạng mình, cũng không để ý người khác. Đến nếu là thuộc hạ quan tâm thương thế của y, biết rõ cấm kỵ của y còn muốn tiến vào, chết là đáng, đến nếu là thích khách muốn nhân y bị thương mà lấy mạng y, một chưởng này khẳng định không đủ thương được người, chết nên chính là y.

Bất quá, ai chết ai sống, quan trọng sao?

Y hơi cười khẩy, sau đó, nghe một thanh âm quen thuộc vang lên: “Chủ nhân, ông sẽ không chết chứ.”

Lòng hơi kinh hãi, não còn chưa suy nghĩ, tay lại tự nhiên lệch đi, trọng kích nhắm thẳng ngực sườn qua vai A Hán.

19. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 19: Dị Pháp Liệu Thương

A Hán kêu một tiếng, ngã xuống đất, đồng chai chai lọ lọ thuốc bột bằng vải trong tay rơi đầy đất. Y đau lòng kêu to, cũng chẳng nhìn bả vai đau đớn, vừa luống cuống nhặt vừa hơi yên lòng mà gọi: “Chủ nhân, khí lực của ông còn lớn như vậy, hẳn sẽ không chết nhỉ.”

Địch Phi nghiêng rằng, âm thầm mắng bản thân, vừa rồi sao lại tự dừng dờ chưởng lực, cứ nhiên không đánh chết tiểu tử này? Người này vừa mở miệng là đủ tức chết người.

A Hán ôm cả đồng đồ trong lòng, cẩn thận tới gần Địch Phi.

Địch Phi trong bóng tối lạnh lùng trừng bóng đang dần dần đến gần kia, khàn giọng nói: “Ra ngoài?”

A Hán thở dài: “Chủ nhân, nếu ông ngoan ngoãn uống thuốc bồi thuốc, ta sẽ lập tức ra ngoài.”

Địch Phi từ từ siết chặt nắm đấm, tại chỗ sâu vô cùng trong bóng tối, lạnh lùng cười.

A Hán đã đến bên cạnh y, nhẹ nhàng bỏ mấy thứ trên tay xuống, đưa tay muốn chạm người mang theo hơi thở lạnh băng kia, sau đó trước ngực truyền ra tiếng xương cốt gãy giòn vang, cả người bay ra ngoài. Người ngã bay ra sau, trong tiếng kinh phong lướt qua bên tai không thể thiếu một thanh âm lạnh băng: “Không đi, sẽ chết.”

Sau một tiếng “Rầm”, A Hán đâm sầm lên tường, sau đó từ từ trượt xuống. Mà Địch Phi cũng đang tận mọi lực lượng áp chế tiếng thở dốc không thể khống chế. Chậm chậm thu hồi chưởng phải vừa đánh trúng ngực A Hán, dùng tay trái nắm lại, cả cảm giác ngoại trừ lạnh băng thì vẫn là lạnh băng.

Cho đến khi tiếng ho khan trầm thấp hơi kinh động y, ngược mắt, trong bóng đêm mơ hồ, bóng dáng nhỏ nhả kia chậm chậm động đậy.

Địch Phi nhắm mắt, chậm rãi hít vào, nhất định nhất định là y đã bị trọng thương, khí lực không đủ, tuyệt đối tuyệt đối không có khả năng là vì mềm lòng hoặc bất cứ nguyên nhân gì khác, mới không ra hết toàn lực, lại để tên kia sống sót.

A Hán chậm chạp thử động đậy, muốn đứng dậy, nhưng ngực đau kinh người. Đau đớn của xương cốt gãy thậm chí lệch vị không hề gì, nhưng xương sườn bị đánh gãy không xử lý, bất cứ động tác nào hơi lớn, đều khiến những mẫu xương gãy không ngừng đâm vào nội tạng, hơi không cẩn thận một chút, nội tạng trong người có thể sẽ bị đâm trọng thương, loại đau đớn đáng sợ này mới khiến A Hán cũng hơi nhíu mày.

Y không dám đứng lên, cũng vô lực đứng lên, đành phải chậm chậm bò đến chỗ Địch Phi, không dám có động tác khá lớn, y vừa bò vừa ho kịch liệt, không thể không dùng tay bưng miệng, cảm giác có thứ gì đó ẩm ướt không ngừng rơi lên lòng bàn tay.

Địch Phi lạnh tanh nói lần thứ hai: “Ra ngoài.”

A Hán thở dài: “Chủ nhân, ta thật sự rất muốn nghe lời ông...” Một cơn ho khan mãnh liệt khiến y vô lực nói cho hết lời, chẳng dễ dàng gì đợi ho xong, mới có thể hổn hển nói “Nhưng mà, nếu ông không trị thương, không cẩn thận sẽ chết mất.”

“Người thật không sợ chết.” Địch Phi tận lực làm cho ngữ khí lạnh lùng mà uy nghiêm, chỉ có bản thân y mới biết, hai chưởng vừa rồi cường hành đánh ra, đã dùng hết toàn bộ sức lực cuối cùng của y, hiện tại, uy hiếp tử vong cũng chỉ có thể nói ngoài miệng chút thôi.

A Hán tiếp tục thở dài: “Ta sợ chết, cho nên mới không thể để ông chết, ông chết rồi, không có ai lo cho ta, ta sẽ đói chết mất.”

Địch Phi bức bối, a a a, vừa rồi lúc thấy y vừa ho vừa bò đến, mình khẳng định không cảm động, tuyệt đối tuyệt đối không có một chút xíu cảm động ngu xuẩn nào.

A Hán từ từ bò đến bên cạnh Địch Phi, đưa tay lần mò muốn kiểm tra thương tích của y: “Nơi này sao cả nền cũng không đốt.”

Địch Phi phẫn nộ đưa tay muốn ngăn y: “Người tránh ra.”

A Hán đứng lúc nắm tay y.

Địch Phi bỗng nhiên run lên, sự ẩm ướt đột nhiên từ đầu ngón tay truyền đến ấy, khiến y thanh tỉnh ý thức được, trước khi A Hán đến, thân và tâm mình lạnh nhường nào, rét nhường nào. Mà sự ôn nhuận đầu ngón tay cảm giác được, khiến y xác định đó nhất định là máu khi ho đã phun ra lòng bàn tay.

Y mới bỗng thất thần, bên tai chợt nghe thấy một thanh âm tận lực ôn nhu: “Ng Sloan, đừng sợ, uống thuốc không đáng chút nào đâu.”

Trong khoảnh khắc, Địch Phi cảm thấy mình hoàn toàn có thể học máu đâm tường cho xong. Trời ạ, tại sao y phải thất thần vì loại ngu ngốc này.

Y ra sức muốn rút tay lại, song khiến y kinh ngạc là, đến cả lực lượng như vậy mình cũng đã mất, cứ thế bị A Hán nắm chặt tay, tiếp tục khuyên y trị thương: “Ta biết ý chí của mỗi người đều nên tuân trọng, ta biết cho dù có người chán sống, một lòng muốn tìm chết, đó cũng là quyền tự do của y, bất quá, ta thật sự không thể để ông chết, ông chết rồi, ta làm sao sống được?”

Tại sao rõ ràng nên là lời rất cảm động, Dịch Phi lại vô cớ cảm thấy, mình nên hận đến nghiến răng mới càng thích hợp, hợp lý hơn.

Thế nhưng, lúc này thân thể y yếu đuối đến mức căn bản không thể kháng cự, nếu người này cố bôi thuốc giúp, y cũng vô lực cự tuyệt.

Trong lòng phần nộ như lửa thiêu tim, với y mà nói, tình nguyện chết vì bị thương nặng, cũng không muốn bất lực mặc người bài bố mình. Đang giận dữ, bỗng động lòng, nhớ tới một chuyện cực xa xôi, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Người thật sự muốn chữa cho ta?”

“Đúng vậy.” A Hán đáp luôn miệng.

“Được.” Dịch Phi lạnh lùng nói “Cởi quần áo.”

A Hán ngần ra.

Dịch Phi nói từng chữ: “Cùng ta hành phòng, thương của ta sẽ khỏi.”

A Hán lại ngần ra, không trả lời ngay.

Dịch Phi cười lạnh: “Không phải người muốn cứu ta sao?”

A Hán sờ đầu: “Ừm, việc đó, thật sự có thể trị thương?”

“Người khác không thể nhưng ta có thể.” Con người lãnh khốc kia của Dịch Phi, trong bóng tối lóe lên dị sắc lạnh băng.

Nếu là người khác nghe đề nghị hoang đường như thế, sẽ tuyệt đối không tin, nhưng A Hán lại không có thói quen hoài nghi người khác, vừa rồi hỏi thêm một câu để xác định, đã là rất hiếm gặp. Dịch Phi đã nói như vậy, y liền không do dự nữa, thật sự lập tức cởi áo tháo dây lưng.

Trong bóng tối, Dịch Phi không nhìn rõ động tác của y, chỉ nghe được tiếng, cực thông thả, cực lạnh băng nói: “Ta bị thương quá nặng, không có khí lực, mọi chuyện, đều phải do người làm.”

A Hán ừm một tiếng, không mấy may hoài nghi.

Bản thân Dịch Phi lại hơi nhú mào, y biết xương ngực A Hán gãy không chỉ một, nếu thật sự hành phòng, để y là một phương tiếp nhận làm hết chuyện chủ động, tất có rất nhiều động tác cực lớn, đau đớn như vậy, cho dù là thiết hán kiên cường nhất, cũng sẽ hận không thể chết đi cho xong, A Hán có thể chịu đau nữa, cũng nên...

Suy tư khoảnh khắc này bỗng nhiên ngừng lại, bởi vì một thân thể ấm áp ngay trong bóng tối lặng lẽ kề đến. Khi hai thân thể vô cùng thân mật tiếp cận một chỗ, ấm áp vô cùng vô tận kia làm thân thể y tự nhiên vi phạm ý chí bản thân, đi dựa, đi ôm, đi dung nhập.

Đôi môi ấm áp kia từ lúc nào bắt đầu từ trên trán chạm rãi dời xuống, bàn tay thần kỳ kia từ khi nào bắt đầu chậm chậm từ vai trượt xuống dưới.

Dịch Phi cười khẩy trong lòng, đúng vậy, suýt nữa quên mất, tiểu tử này cũng là từ nam xướng quán ra, chỉ kỹ xảo mà nói, vĩnh viễn không thể kém.

Y nghe thấy tiếng kêu rên khe khẽ, y biết, thân thể dây dưa cực độ, nhất định lại làm nội phủ của người nọ bị xương gãy đâm. Nhưng trừ tiếng kêu rên nhẹ gần như không nghe thấy kia, thân thể trong lòng theo bản năng run nhẹ nhẹ, cơ hồ khiến người không thể tra thấy sự đau đớn của y.

Ôm hôn hết sức nhiệt tình, thân thể mềm mại không xương, tay lạng lẽ dạo chơi, đang cởi quần áo y, thế mà lại lặng lẽ cương tại không trung.

Địch Phi hơi cười khẩy: “Cho dù quần áo bị máu lạnh đi bết lại, xé ra là được, người cho rằng trên đời này chỉ có người không sợ đau sao?”

Đôi tay kia như phụng chỉ, ra sức xé một phát, Địch Phi đau đến hơi run run, âm thầm nghiêng răng, tiểu tử, cần nghe lời như vậy sao? Một báo trả một báo, y chợt hai tay ôm lấy người trong lòng, đột nhiên lăn xuống đất.

Thân thể giữa hai tay kịch liệt run một chút, tiếng rên rỉ cực lực kiềm chế kia khiến y dâng lên cảm giác thỏa mãn cực độ.

Trong bóng tối y cười dữ tợn, hôn đến phương hướng ẩm áp nhất kia.

20. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 20: Ôn Nhu Khó Yêu

Một quá.

A Hán cảm thấy, sinh mệnh đàng đàng của y chưa bao giờ mệt mỏi như thế, khoảnh khắc tỉnh lại này, mí mắt nặng đến mức khiến y hoài nghi, e rằng mình căn bản chẳng có sức lực mà mở ra.

Đã tăng sáng rồi nhỉ, dường như có ánh dương mờ mờ chiếu vào lầu các vốn tối om, chỉ là đầu vầng mắt hoa, căn bản chẳng nhìn rõ người đang đứng thẳng dưới ánh dương kia.

Y mấp máy môi, định gọi một tiếng, lại cảm thấy, cả phát ra tiếng thôi cũng là chuyện vất vả hết sức. Cho tới khi khuôn mặt kia chậm rãi kề đến trước mặt, y mới miễn cưỡng nhận ra khuôn mặt Địch Phi.

Người đêm qua còn phải bị thương nặng chờ chết, hôm nay lại thần thanh khí爽, mặt mày thư thái một cách thần kỳ, không mấy may nhìn ra vẻ trọng thương mỗi mệt, chẳng qua trên mặt lại đầy chế giễu: “Tỉnh rồi, cảm giác thế nào?”

A Hán gọi khẽ: “Chủ nhân.” Thanh âm nhỏ bé cơ hồ không nghe thấy. Y định ngồi dậy, lại phát hiện, dường như cả hơi động ngón tay, cũng gian nan vô cùng.

Đến cả đau đớn cũng đặc biệt đặc biệt trì hoãn, chỉ cảm thấy rất vô lực, rất vô lực, rất mệt, rất mệt. Phảng phất toàn bộ lực sinh mệnh trong nháy mắt đã bị rút sạch. Khiến người chẳng thể nghĩ được gì, chẳng có sức làm gì, chỉ muốn cứ thế ngủ mê mệt, chìm vào sâu nhất trong thế giới tối tăm, mãi đến khi thiên hoàng địa lão, không tỉnh lại nữa.

Loại cảm giác này cùng y bình thường ham ăn ham ngủ, hưởng thụ nhân sinh, chỉ muốn ngủ trong chăn ấm, vĩnh viễn không dậy, cảm giác hoàn toàn tương phản.

A Hán thoáng khó hiểu. Mặc dù tối qua gãy xương, mặc dù một đêm hoan ái khiến cho y thương càng thêm thương, nhưng với tinh thần lực của y, ngay cả hơi thấy đau, cũng có thể tận lực xem nhẹ loại đau đớn này, sao lại biến thành như vậy được? Rõ ràng đêm qua chủ nhân chẳng có bao nhiêu khí lực, không hề thô bạo vô tình như bình thường tìm hoan, cũng không khắc ý gia tăng vết thương khác trên người y, tại sao lại sẽ...

Sau một đêm, Địch Phi đã thần hoàn khí đủ, lạnh lùng nhìn nhìn A Hán: “Đây là kết cục của việc người không biết sống chết.”

A Hán hơi mù mờ nhìn y, thời gian đã lâu, hết thấy trước mắt có thể miễn cưỡng thấy rõ. Địch Phi cứ bằng thân thể trần trụi như thế, từ trên cao nhìn xuống y. Hóa ra hành phòng có thể trị thương, việc này lại là thật, trong một đêm, người hấp hối lại có chuyển biến tốt đẹp như kỳ tích. Bất quá, đoán loại chuyện này chỉ có thể trị nội thương, không thể trị ngoại thương. Những vết thương lớn nhỏ trên người Địch Phi, lại vẫn dữ tợn đáng sợ như thế. Bởi vì đêm qua một mực vận động kịch liệt, cho nên máu trên vết thương không thể đông lại, đến bây giờ, trên người y vẫn còn rất nhiều chỗ đang chảy máu.

Bất quá, Địch Phi hiển nhiên không để tâm những vết thương vất vả này, chỉ lạnh lùng nhìn nhìn A Hán, rồi tự mình bỏ đi, nơi này là phòng y, tùy tiện lấy vài kiện quần áo chuẩn bị thay, nếu không phải tai mắt y cực kỳ linh mẫn, gần như không nghe thấy một tiếng gọi mỏng manh đến mức hầu như chẳng thể nghe kia: “Chủ nhân.”

Địch Phi nhướn mày, quay người: “Người còn muốn nói gì nữa?”

A Hán chậm rãi dùng tay chống đất, muốn ngồi dậy, động tác đơn giản như vậy, y lại làm vô cùng chậm chạp, y có thể xem nhẹ từng cơn đau đớn từ ngực truyền đến, nhưng không cách nào khiến thân thể bủn rủn vô lực làm ra động tác vượt qua cực hạn bản thân.

Địch Phi thờ ơ, lẳng lặng nhìn y giãy giụa và cố gắng.

Rất lâu rất lâu, A Hán mới có thể miễn cưỡng ngồi dậy, đầu toàn mồ hôi, động tác cực chậm chạp, lại liên tục không ngừng sờ soạng tìm nhột dưới đất một cách chậm rãi. Có lúc, không thể không dựa vào hai tay hỗ trợ, dùng tư thế bò sát, mới có thể đạt được mục đích của y... ngoài vài bước ngắn ngủi.

Địch Phi nhìn y chậm chạp, nhất nhất nhất bằng vải, thuốc trị thương trong tay, nhìn y chậm chạp ngẩng đầu nhìn mình, rất chậm rất chậm, vịn tường gượng đứng dậy, sau đó vào khoảnh khắc cất bước về phía mình kia, lại ngã xuống lần nữa.

Cú ngã nặng nề như vậy, Địch Phi cảm thấy lòng mình cũng theo đó chấn động nặng nề, xương cốt trước ngực y vẫn gãy, động tác ngã nhào mạnh như thế, không cẩn thận có thể khiến nội tạng nào đó bị đâm thủng mất.

Mất thấy mặt A Hán trong tái nhợt lại lộ ra xanh đậm thâm đậm, một tay vẫn đang ôm mấy thứ thuốc đó, một tay bắt đầu run rẩy vịn tường, định đứng dậy lần nữa.

Đôi mày rậm nhíu chặt, Địch Phi cuối cùng rảo bước đến gần, đỡ lấy thân thể đã hoàn toàn không chịu ý chí khổng chế, đang run rẩy kịch liệt: “Người muốn làm gì?”

A Hán thở phào một hơi, định trả lời, lại cảm thấy ngay cả sức lực để nói cũng chẳng còn. Y chỉ có thể chậm chạp dùng đôi tay run rẩy mở lọ thuốc, rắc bột thuốc lên cánh tay Địch Phi đang chảy máu.

Ký ức rõ nét từng có hiện lên trong đầu, Địch Phi không tự chủ được hơi run rẩy, song y vừa không buông tay, cũng không đẩy tay A Hán ra.

Y lẳng lặng nhìn vô số thuốc bột rắc lên vết thương, y lẳng lặng nhìn A Hán dùng đôi tay đã run rẩy chẳng ra làm sao, mà không có mấy may sức lực định bằng bó cho mình, rồi lại lần lượt thất bại.

Rất lâu, y mới nhẹ nhàng hỏi: “Người thế này, chính là để băng bó vết thương cho ta?”

“Ừm.” A Hán tận lực dùng thanh âm không mất sức nhất trả lời.

“Người không phát hiện, ta đã không còn đáng ngại sao?”

A Hán không thể không xóc lại tinh thần, rồi lại thật sự hữu khí vô lực nói: “Nhưng mà, ông vẫn đang chảy máu, ta đã đáp ứng, nhất định phải xử lý tốt vết thương cho ông...”

Trừ suy yếu, vẫn là suy yếu, trừ mỗi một, chỉ có mỗi một, A Hán rõ ràng đã mệt đến mức chỉ muốn từ bỏ tất cả ý thức, từ đây chìm vào giấc ngủ dài, thế mà lại ra sức đấu tranh không chịu nhắm mắt, chỉ bởi vì, trước mắt y vẫn có máu tươi đỏ thắm đang chảy xuôi.

Địch Phi ngây người nhìn y tiếp tục kháng cự thân thể yếu ớt, hoàn thành công tác trị thương cho mình. Đồ dẫn này chẳng lẽ không phát hiện, tình trạng thân thể y gay go hơn ta bao nhiêu sao?

Y chậm chạp cắn răng, nhưng mà nói ra lại là: “Người mệt thì ngủ đi, vết thương ta tự mình băng bó?”

A Hán cả kinh, lộ ra biểu tình mừng rỡ: “Ông đồng ý xử lý vết thương?”

Địch Phi gật đầu.

A Hán lập tức nắm chặt cơ hội ra điều kiện: “Phải trị thương cho đảng hoàng, phải gặp đại phu nữa?”

Địch Phi lộ ra biểu tình nhản nại, thoáng do dự, cuối cùng vẫn gật đầu.

A Hán nhìn y cười, một khắc sau, hoàn toàn chìm vào trong thế giới tăm tối. Ở trong lòng Địch Phi, tay chân buông xuống, cúi đầu.

Nháy mắt ngắn ngủi này, tim Địch Phi chợt nhảy dựng, cơ hồ cho là người đã suy yếu đến tận cùng này cứ thế chết đi trước mắt mình. Hô hấp mỏng manh như vậy cùng tiếng tim và mạch đập nhẹ đến mức hầu như không thể cảm thấy kia, khiến người cơ hồ chẳng dám tin, đây vẫn là một người sống.

Lâu lắm như thế, y vẫn chờ mong nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của A Hán, y vẫn hy vọng mình có thể bằng bản lĩnh thật sự khiến A Hán ngất đi, thế mà hết thấy phát sinh trước mắt, y lại phát hiện, kỳ thật mình không hề đặc biệt cao hứng.

Các nhân vật cao tăng trong trang ở ngoài viên đọi một ngày, cuối cùng đến tảng sáng, nhìn thấy chủ nhân của họ ôm tiểu nam sủng kia đi ra. Chủ nhân thần thanh khí爽, bước đi thông dong, hoàn toàn không nhìn ra mảy may dáng vẻ trọng thương. Xem ra thương ngày hôm qua, cũng chỉ là nghiêm trọng ngoài mặt thôi, căn bản không thể thật sự ảnh hưởng đến chủ nhân. Giang hồ vẫn truyền rằng, thương thể của Huyết Tu La Địch Phi nặng hay nhẹ, căn bản không ai có thể nhìn ra được, mỗi một kẻ muốn thừa lúc y bị thương nặng định giết y, kết cục cuối cùng là bản thân thương nặng mà chết.

Hiện giờ xem ra, quả nhiên như thế.

Mọi người cảm thán, đưa mắt nhìn nhau, vị chủ tử này của chúng ta, quả nhiên sâu không thể lường. Về phần người sống chết không biết trong lòng y kia, chẳng có ai thêm cho bao nhiêu quan tâm.

A Hán không biết là Địch Phi một đường ôm y trở về, A Hán không biết Địch Phi dặn dò mấy người bên cạnh mình những gì, A Hán không biết mình hôn mê suốt mười ba ngày, bất kể linh đan diệu dược gì, đổ vào nhất loạt nôn ra, A Hán không biết trừ Địch Phi, hầu như mỗi người đều cho là y chết chắc.

Tinh thần cường đại hơn, cũng cần thân thể gánh vác. Tinh thần lực có thể coi thường tất cả thương tổn và đau đớn, lại không thể vượt quá cực hạn của thân thể, khi thân thể bởi vì dùng hết tất cả lực sinh mệnh mà không thể duy trì thanh tỉnh nữa, cho dù có được tinh thần cường đại như thần linh, chung quy cũng chẳng có chỗ nương tựa.

Mãi đến khi A Hán tỉnh lại, cảm giác yếu ớt hư bại kia vẫn chẳng sao đuổi đi. Không như trước kia y bởi lười nhác mà thích nằm ỳ trên giường, hiện tại cho dù bên ngoài có ánh dương đẹp hơn, y cũng chẳng có sức lực, chẳng có ý nguyện, đứng dậy khỏi giường.

Trước kia, ngoại trừ ngủ, y thích nhất là ăn ăn uống uống, hiện tại, cho dù thức ăn mỹ vị nhất thế gian đặt trước mặt, y cũng chẳng muốn ăn.

Song hạ nhân bên cạnh lại dường như đặc biệt cương quyết, bất kể y có bằng lòng hay không, mấy thứ xác định bổ cho thân thể, nên ăn, nên uống, cho dù y không chịu, bóp miệng y ra cũng phải kiên quyết dốc xuống cho y.

Nhiều ngày qua, Địch Phi chưa từng đến thăm một lần. A Hán cũng không để bụng. So với sự lười nhác trước kia, hiện tại y chẳng làm gì mà cả ngày cũng mỗi một kinh khủng, chuyện gì cũng chẳng có sức lực mà nghĩ, chẳng có sức lực quan tâm.

Y tự nhiên càng không biết, hầu như mỗi ngày quân sự bên này đều tự mình báo cáo tình hình liên quan đến thân thể y với Địch Phi. Mỗi một lần, Địch Phi đều chỉ mặt không biểu tình mà nghe, ngẫu nhiên hạ vài mệnh lệnh rất cứng rắn.

“Bất kể y có thích hay không, thuốc và đồ bổ hàng ngày đại phu kê, nhất định phải đủ số lượng cho y.”

“Không cần để ý y nằm ỳ trên giường hay không, lúc bên ngoài nắng đẹp, có dùng dây thừng trói lại cũng phải trói y ra, đi lại dưới ánh nắng, y không đi được thì đỡ, y không đứng được thì ngồi trên ghế đẩy cũng được.”

Vô luận thế nào, dưới sự xử trí cứng rắn của Địch Phi, thân thể A Hán sau hai ba tháng, rốt cuộc bắt đầu khá dần. Chỉ là, dường như ông trời cũng không nhìn nổi khi A Hán chậm rãi bình phục, tiếp tục cuộc sống như heo vô ích với thể nhân.

Vì thế, vào một đêm nọ, nhân vật thứ hai trong trang, lão đầu lông mày lẫn râu đều bạc phơ kia, tự mình đến phòng A Hán, vừa đưa tay, mấy hạ nhân hầu đêm đều bị điểm trúng huyệt ngũ, trầm trầm thiếp đi.

Mà A Hán vốn ngủ say lại bị đánh thức, mắt còn chưa kịp mở hoàn toàn, ý thức còn đang mơ mơ màng màng, đã nghe một thanh âm nói: “A Hán công tử, trang chủ lại bị thương rồi.”

A Hán mở mắt, ngơ ngàng phút chốc, nhưng y lập tức hiểu được, chẳng nói gì, chỉ yên lặng rời giường. Động tác của y vẫn không được lưu loát lắm.

Lão nhân nhìn thần thái y lộ rõ đau yếu, hơi nhú mảy, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng bàng quan. Chỉ đợi A Hán mặc quần áo, xuống giường bước đi, đi quá chậm, lão mới hơi sốt ruột đưa tay tóm A Hán bay vút.

Trong gió mạnh buổi đêm, A Hán hiểu kỳ hỏi: “Tại sao chủ nhân lại bị thương, không phải nói chủ nhân lợi hại lắm à? Sao mà luôn bị thương?”

“Gần đây hầu như cứ cách vài ngày là lại có cao thủ đứng đầu trên giang hồ đến tìm trang chủ quyết đấu. Trang chủ lần trước bị thương, mặc dù không nghiêm trọng lắm, nhưng rốt cuộc vẫn chưa khỏe hẳn, liên tiếp quyết đấu với người, nguyên khí vẫn không thể phục nguyên, dù là người sắt luân phiên quyết đấu, cuối cùng cũng không gượng được, mãi đến hiện tại mới bị thương nặng, đã là cực tài giỏi rồi.” Về mặt lão nhân đột nhiên nặng trĩu “Nói đến thì giang hồ nhân sĩ xưa nay ba phần kính sợ trang chủ, không biết tại sao gần đây có lắm người đến khiêu chiến thế này. Chúng ta nghi tin trang chủ từng bị thương nặng đã tiết lộ ra ngoài, nhưng việc liên quan đến thương thế của trang chủ, chúng ta luôn toàn lực bảo mật. Việc này quả thật khiến người nghĩ mãi không ra. Cho nên, lần này để bảo đảm tin tức không lộ ra ngoài, ta không thể không làm cho những kẻ không liên can khác mê man hết, công tử đừng trách.”

A Hán nghe mà ù ù cạc cạc: “Đã bị thương, tại sao còn phải không ngừng quyết đấu với người ta. Tại sao người ta muốn quyết đấu, là nhất định phải ứng chiến?”

Lão nhân thì càng thêm ù ù cạc cạc: “Người ta muốn quyết đấu, chúng ta sao có thể không ứng chiến? Uy danh của trang chủ còn cần không, thể diện của trang chủ còn cần không, thân phận cự kinh giang hồ có còn cần không?”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, đều cảm thấy đối phương hoàn toàn không thể câu thông.

Lúc này đã đến bên ngoài Kinh Thiên viên, bao lớn bao nhỏ bình lớn bình nhỏ được vật theo lệ nhét vào tay A Hán. A Hán cũng không nói thêm gì nữa, lập tức đi thẳng vào.

Địch Phi đang lặng lẽ bó gối vận khí chữa thương trong bóng đêm, một lần nữa nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, một lần nữa trông thấy cửa phòng bị đẩy ra, ánh trăng đêm nay cực sáng tỏ, một bóng dáng dường như cực nhỏ yếu cực trợt, đập ánh trăng từ ngoài tiến vào, bước vào rất rất chậm.

Địch Phi cảm thấy mình cần phải ngạc nhiên, đã trải qua giáo huấn nghiêm trọng như vậy, sao y còn dám tới. Địch Phi lại cảm thấy mình hoàn toàn không nên ngạc nhiên chút nào, lúc này, tình hình kiểu này, có thể từ trong bóng đêm đập ánh trăng đến gần y, cũng chỉ có thể là người kia.

A Hán đi rất chậm rất chậm, nhưng rốt cuộc vẫn đã đến bên cạnh Địch Phi. “Chủ nhân.” Y khẽ gọi, kèm chút vui sướng: “Hôm nay không ngửi thấy mùi máu tanh, ông bị thương không nặng như lần trước đâu nhỉ.”

Địch Phi trầm mặc không nói, chẳng biết vì sao, bỗng nhiên không muốn trả lời bất cứ câu hỏi nào của A Hán.

A Hán thấy y không trả lời, cũng chẳng nói thêm gì nữa, khom lưng, bỏ hết ngân ấy thứ đồ trên tay xuống, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Nghe thấy tiếng cởi đồ, thân thể Địch Phi đang yên lặng bất động kia đột nhiên chấn động, bỗng nhiên nhảy dựng lên như bùng nổ, một phen túm lấy A Hán, sức lực mạnh đến mức gần như muốn bóp nát y: “Người điên rồi à? Người muốn làm gì?”

“Trị thương cho ông?” A Hán rất bình thường cũng rất không hiểu mà đáp “Không phải ông nói làm thế này có thể trị thương sao? Hơn nữa lần trước hiệu quả tốt như vậy?”

Địch Phi giận đến mức bỗng run lên: “Người rốt cuộc có phải đồ điên không, lần trước ta khỏe nhanh như vậy, người lại biến thành bộ dáng đó, ai cũng biết là do ta hút tinh khí chân nguyên của người tạo thành?”

A Hán mù mờ khó hiểu: “Ông hút tinh khí chân nguyên của ta?”

Địch Phi tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Mỗi người đều có tinh nguyên độc nhất vô nhị, mà tà phái thường dùng cách giao hợp để lấy tinh nguyên của người khác, tăng công lực của mình, lấy thuật thải bỏ tà đạo, trực tiếp hút đi tinh nguyên của người khỏe mạnh, có thể trị liệu thương thế hữu hiệu hơn mọi linh đan diệu

được, khiến người phục nguyên rất nhanh, chỉ là người bị hút, nặng thì đương trường bỏ mạng, nhẹ thì cả đời tê liệt, cho dù khá hơn một chút, không chết không tàn, cũng nhất định chết sớm nhiều năm, người có biết không?”

Y nói phần nộ như thế, kích động như thế, A Hán nghe thấy lại bình tĩnh đại ngộ: “Chẳng trách ông nói hành phòng có thể trị bệnh, hóa ra đây gọi là thả hổ?”

Địch Phi lạnh mắt, buông tay, bởi vì bỗng nhiên rời xa ấm áp kia, làm lòng bàn tay trống vắng, y nhắm mắt, trầm lòng, chờ ấm áp kia trong buổi đêm lạnh lẽo sau khi hoàn toàn hiểu ra nhanh chóng rời đi.

Thế nhưng, một khắc sau, một thân thể trần trụi mà nóng hổi, cứ thế ôm chặt lấy y.

Địch Phi đột nhiên chấn động, chấn động kịch liệt kia, khiến y cho là trái tim sắp sửa nhảy khỏi lồng ngực, y buột miệng hỏi lần nữa: “Người muốn làm gì?”

“Trị thương cho ông.” A Hán lại đáp lời, đáp thật đơn giản trực tiếp “Thả hổ đã có thể chữa khỏi cho ông, vậy thì quá đơn giản.”

Trong bóng tối, đôi môi phẳng phất nóng rực hơn ngàn vàng thái dương kia hôn xuống, sâu sâu nặng nặng, triền miên vô tận.

Địch Phi cắn chặt răng, y muốn đẩy kẻ điên này ra, không biết tại sao, công lực mấy chục năm phẳng phất nháy mắt tan biến cả, tay chân cứng đờ mặc cho ấm áp kia từng chút xâm nhập thân thể cô tuyệt, vô tình đuổi đi từng tác băng hàn ban đầu.

Đôi tay kia ôn nhu mà linh động, khéo léo nhen lên mỗi một tác da thịt trên thân thể y, đôi môi nóng rực mà ấm áp kia, từ trán thông thả trượt xuống nơi mẫn cảm nhất bên gáy mà di chuyển từng chút, chậm rãi tiến đến vành tai y, thanh âm nhẹ như tơ nhện vang lên: “Chủ nhân, ta cầu ông một việc?”

Địch Phi vẫn cắn răng, thanh âm cứng nhắc đáp: “Người nói.”

A Hán hiếm khi cầu y, nếu là trước kia, y sẽ đắc ý sẽ cười khẩy, mà lúc này, y lại chỉ muốn lẳng lặng lắng nghe, bởi vì y biết, thỉnh cầu này, nhất định so với điều y nghĩ, y tưởng, mọi người bình thường có khả năng nêu ra, cực kỳ bất đồng.

“Nếu như lần sau ông lại bị thương, đừng tìm người khác, đừng dùng thuật thả hổ với người khác, cứ đến tìm ta đi.” A Hán nghĩ nghĩ, lại bổ sung “Trước khi ta chết, cứ đến tìm ta đi.”

Địch Phi đưa tay, lại túm lấy thân thể kẻ sát y, thanh âm bỗng hơi khàn khàn: “Người có biết người như vậy không thể sống lâu?”

“Cho nên, ta mới nói, chỉ ít trước khi ta chết, đừng tìm người khác.” A Hán mỉm cười, người này cho y áo cơm, cho y an cư, hiện giờ bị thương, mình bỏ ra một chút, giúp ông ấy phục nguyên là đương nhiên. Tất nhiên cách trị thương này sẽ tổn hại sinh mệnh, tại sao phải để những người khác chịu. Tất cả sinh mệnh đều quý giá ngang hàng, giết chóc tàn nhẫn của thời đại này, y lười can dự, nhưng việc phần mình, tại sao không làm tốt, ít nhất trước khi y chết, có thể trợ giúp sinh mệnh khác, gánh kiếp nạn này.

Với y, đây chẳng qua là cách nghĩ rất tự nhiên, với Địch Phi, lời nói như vậy, yêu cầu như vậy, lại như sấm sét chớp điện, chấn tâm hồn người. Y khàn giọng nói: “Ta đáp ứng người.”

Sau một khắc, rốt cuộc buông ra tất cả tự chế, ôm chặt lấy thân thể kia, mặc thần trí từ đây sa vào hạnh phúc và đau khổ vô hạn.

Lúc A Hán tỉnh lại, người đang nằm trên đệm chăn mềm mại, trong tấm màn ấm áp, bên tai có thanh âm nhẹ nhàng hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

A Hán lẳng lặng nhìn Địch Phi ánh mắt có phần quan tâm, sau đó mới nói: “Hơi suy yếu, bắt quá so với lần trước thì tốt hơn nhiều lắm.”

Địch Phi cười cười: “Dù là thả hổ cũng có nặng nhẹ sâu nông, người thi thuật có thể nắm giữ hạn độ, trong khi trị liệu cho mình, cũng tận khả năng giảm bớt thương tổn của đối phương, tuy nói như vậy, hiệu quả trị liệu có thể sẽ hơi kém hơn, bắt quá, thế cũng đủ rồi, chỉ ít hiện tại, bỗng dưng đến một hai cao thủ, ta vẫn có thể ứng phó như thường.”

Nhìn vẻ mặt A Hán mệt mỏi và sắc mặt vẫn nhợt nhạt như trước, y vẫn có chút áy náy, thở dài: “Vốn thân thể người còn chưa khỏe hoàn toàn, ta không nên đối xử với người như thế. Chỉ là, tin ta bị thương nặng đã bị người truyền ra ngoài, rất nhiều người đều muốn giầu đồ bìm leo, vì sợ ta trốn tránh, mỗi kẻ đều trắng trợn đến khiêu chiến, theo tin tức thám tử của ta báo, không quá hai ngày, sẽ có ít nhất ba lộ cao thủ đến đây. Nếu ta muốn bảo vệ địa vị hôm nay và uy thế đủ để chấn động thiên hạ, thì không thể không nhanh chóng làm mình phục nguyên. Ta không tin được đại phu, cũng chưa bao giờ thích dùng thuốc, huống chi, cho dù dùng y được, cũng rất ít có công hiệu tức thời, người lại bảo ta đáp ứng, không thể thi thuật với người khác...”

Thanh âm của y tận lực ôn nhu, vừa nói vừa nhẹ nhàng đưa tay vuốt lại mớ tóc tán loạn trên trán A Hán, thuận tay kéo chăn giúp.

A Hán kinh ngạc nhìn y, sắc mặt cực phức tạp, qua một lúc mới nhẹ nhàng nói: “Chủ nhân, ông chưa từng đối đãi ta như vậy, chưa từng trò chuyện với ta như vậy?”

Địch Phi cười nói: “Ta thế này không tốt à?”

A Hán vẫn dùng ánh mắt cực kỳ lạ nhìn y, lại qua rất lâu mới hỏi: “Chủ nhân, đây là sự ôn nhu của ông à?”

Địch Phi mỉm cười: “Người nói sao?”

Thân thể A Hán giống như thoáng chấn động kịch liệt, nhưng lại chẳng nói tiếng nào, chỉ là ánh mắt biến ảo khó lường, lướt qua đủ loại ánh sáng, nhìn thẳng Địch Phi, rất lâu, rất lâu, cũng không chịu thoáng chuyển mắt, thân thể càng lâu lâu dài dài, bảo trì tư thế này, chưa từng động đậy.

Cho dù với định lực của Địch Phi, dưới ánh mắt kiểu này, cũng chẳng chịu được bao lâu, liền không kiềm chế nổi hỏi: “Người đang làm gì đây?”

“Chủ nhân, ta là đang rất dụng tâm, rất dụng tâm, rất nỗ lực, rất nỗ lực mà yêu ông, thích ông, vì sự ôn nhu của ông mà cảm động.” A Hán thản nhiên đáp.

Mấy lời tình ý sâu đậm Địch Phi nghe cũng đủ nhiều, nhưng vẫn chưa từng nghe lời nói trắng ra như vậy, đơn giản như vậy, y vốn biết A Hán quyết không nói dối, nhất thời trong lòng vui mừng lắm, lại thấy khoan khoái không nói nên lời, nhin không được cười sang sảng ra tiếng: “Ồi đồ gốc này.”

Lần này sau khi A Hán ngắt tại Kinh Thiên lâu, Địch Phi chẳng những tự mình đưa y về, tự mình dẫn dò người lau mình thay đồ cho y, tự mình đưa y lên giường, tự mình đắp chăn cho y, trông bên giường y cả một đêm. Sau khi A Hán tỉnh, còn một mực lưu lại nơi này đủ một ngày một đêm, ngày thứ ba, mới đi xử lý công việc.

Vinh sủng như thế, quan tâm như thế, về Địch Phi với A Hán mà nói, đúng là chưa từng có. Cho nên sau khi Địch Phi rời khỏi, những người bên cạnh A Hán trực tiếp xem y như Bồ Tát mà cẩn thận hầu hạ.

A Hán lại như lòng có lo nghĩ, một mình ngơ ngác ngẩn người, ngẩn đủ một ngày một đêm, cuối cùng vẫn là buổi sáng ngày thứ ba, khi Phương Hồng qua thỉnh an, y nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Phương quân sự, có chuyện, ta nghĩ đã rất lâu mà vẫn chưa nghĩ ra, người có thể giúp ta nghĩ một chút không?”

Phương Hồng vội vàng cười nói: “Công tử xin cứ hỏi, thuộc hạ biết tất nói, nói tất nói hết.”

“Nếu có một người ba ngày hai đêm quyền đâm cước đá người, ức hiếp người, nhục mạ người, người sẽ hận y chứ?”

Phương Hồng còn tưởng y muốn hỏi vấn đề thâm sâu cỡ nào, đến nỗi mà khi vừa nghe thấy lời đơn giản như vậy còn ngần ra một chút, lúc này mới đáp: “Sẽ hận.”

“Vậy thì, nếu có một ngày, y bỗng nhiên không đánh người, hoặc là đánh rất nhẹ, người sẽ không hận y chứ?” A Hán như một học trò nhỏ hiếu học mà hỏi.

“Đương nhiên vẫn hận, tôi sẽ không vì người khác vốn có thể giết tôi, lại chỉ chặt một bàn tay tôi mà không hận y.”

“Vậy thì?” A Hán suy tư “Nếu có một ngày, y bỗng nhiên, chẳng những không đánh người, còn rất tốt với người, người ngả, y đỡ người dậy, người bị thương, y ân cần thăm hỏi, người vẫn sẽ hận y sao?”

“Nếu y tra tấn tôi ba năm, lại một ngày nào đó hơi tốt với tôi, tôi liền quên mất toàn bộ thống khổ trong ba năm, vậy tôi chính là thánh nhân.” Trong lòng Phương Hồng tuy khó hiểu, lại vẫn đáp rất tự nhiên.

A Hán lộ ra vẻ mê mang: “Nhưng mà ta từng nghe nói, có rất nhiều người đều là thế này, bị người tùy ý tra tấn, vừa đánh vừa mắng rất rất lâu, lại bởi vì một lần vô tâm ôn nhu nào đó của người ta mà cảm động rơi nước mắt, cảm thấy người ta vốn có thể vô cùng thô bạo với mình, ai ngờ lần này cư nhiên không thô bạo trái lại còn rất ôn nhu, y tốt biết bao, thiện lương biết bao, quan tâm ta biết bao, thế là từ đây liền chịu sinh tử vì y.”

Phương Hồng ngạc nhiên: “Loại người này nếu không phải kẻ điên thì chính là trời sinh phạm tội. Bất cứ một người bình thường nào cũng không thể sau khi bị quất roi một trận lại cho một viên kẹo, chỉ nhớ viên kẹo kia.”

A Hán gật đầu rất chậm rất chậm: “Nói cách khác, sau khi được một người thường đánh người ngẫu nhiên ôn nhu đối đãi, không thích y là hoàn toàn bình thường.”

“Đương nhiên.”

A Hán nhú mày, chống cằm, bắt đầu thở ngán than dài.

Chủ nhân ơi chủ nhân, ông không thể trách ta được. Ta thật sự đã rất rất cố gắng học tập biến hóa tình cảm của những tiểu thụ Trương Mẫn Hân cho ta xem đó. Sau khi phát hiện sự ôn nhu trăm năm khó gặp người làm chủ nhân ông bỗng nhiên cho, ta thật sự rất dụng tâm rất dụng tâm đi cảm thụ sự ôn nhu của ông, cố gắng khiến mình cảm động, ta rất dụng tâm nghĩ, ông vĩ đại cỡ nào, cao quý cỡ nào, tài ba cỡ nào, lại chịu ôn nhu đối đãi ta như vậy là trọng đại cỡ nào, ta phải cảm động cỡ nào, kích động cỡ nào, động lòng cỡ nào cỡ nào.

Nhưng mà, ta thật sự chẳng tìm được dù là một chút xíu cảm giác như vậy.

Tại sao một trăm tiểu thụ, có chín mươi kẻ sau khi đã bị giày vò bội phần, lại bởi vì chút ôn nhu người tra tấn y ngẫu nhiên biểu lộ, liền yêu sống yêu chết, yêu đến độ đứt khoát không hối?

Chủ nhân đích xác không thể tính là người quá xấu, chẳng qua thường đánh ta mắng ta làm nhục ta thích bóp gãy xương cốt ta thôi, ta cũng không như vô số tiểu thụ kinh điển, khóc lóc chảy nước mắt, thề thốt ta hận người. Cho nên, sau khi ông bỗng nhiên ôn nhu một phen với ta, ta đương nhiên cũng chẳng thể làm được như tiểu thụ kinh điển, lập tức ném bay lời thề thốt từng nói như đánh rắm, chớp mắt đã yêu sống yêu chết.

A, Phương quản sự nói đúng, không chừng ta còn thật sự là một người bình thường, một người bình thường, vừa không phải kẻ điên, cũng không phải trời sinh phạm tội, cho nên, không cách nào trở thành một tiểu thụ hoàn mỹ.

Giờ phải làm sao đây, chủ nhân của ta, ta xin lỗi ông, cuộc sống ăn uống không lo, được tiểu công che chở trong tay như trân bảo mai sau, sẽ không bị ảnh hưởng chứ!

So với thương tổn của thải bỏ với thân thể, loại không xác định với cuộc sống an nhàn tương lai này, mới chân chính khiến A Hán cảm thấy thống khổ cực độ.

A Hán nằm trên giường ngẩn người, Phương Hồng cũng đứng bên giường ngẩn người, a a a, bỗng dừng lại hỏi cả đồng lời thế này, rốt cuộc là ý gì? Hán tận lực suy tư, bỗng nhiên nghĩ đến thương thế thường xuất hiện trên người A Hán, cùng với sự ôn nhu hiếm thấy của trang chủ mấy ngày nay. Sắc mặt thoáng chốc biến thành trắng bệch. Việc này... Cái đó... Chẳng lẽ nói... Không phải chứ.

Huyết sắc trên mặt hoàn toàn nhợt đi, quản sự đáng thương, sau khi phát hiện khả năng mình trong lúc vô tâm đã dẫm vào tai họa, âm thầm thề, vô luận dưới bất cứ tình huống nào, cũng vĩnh viễn không nhắc tới một phen đối đáp vừa rồi với bất kỳ ai.

21. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 21: Lời Hứa Gió Bay

Cuộc sống sau đó đã chứng minh lo lắng của A Hán dường như chỉ là lo thừa. Hiện tại Dịch Phi đối đãi A Hán thực sự rất tốt. Số lần đến chỗ A Hán dần dần nhiều lên, khi đối mặt với A Hán, trên mặt dần có vẻ tươi cười. Có thứ gì tốt, trừ phần chính cố định kia của Di viên, những thứ khác hầu như đều chuyển qua A Hán bên này.

Cho dù thấy A Hán dùng lưu ly châu Nam Hải y phí hết tâm huyết đoạt về, nằm bò dưới đất chơi bắn bi, y cũng chỉ cười cười tiến đến chơi cùng.

Chuyện trên giường, nhìn chung cũng rất khác mọi khi, không còn thô bạo như dĩ vãng, mặc dù cũng chưa thể nói ôn nhu bao nhiêu, nhưng ít nhiều vẫn chú ý cảm thụ của A Hán.

Chỉ là, Dịch Phi vẫn thường bị thương. Chuyện khiêu chiến chẳng những không ngừng, trong phạm vi thể lực của y lại phát sinh bao nhiêu ám toán, rối loạn, ám sát, y mệt mỏi ứng phó ngòi lửa các nơi, tâm lực đều quá mệt nhọc, còn không thể không vừa tỏ ra yếu thế với người khiêu chiến, vừa phải bày ra tư thái siêu cường để chấn nhiếp thuộc hạ mình.

Hầu như chỉ có ở bên cạnh A Hán, y mới thoáng lộ ra vẻ mệt mỏi.

Mỗi một lần, chỉ cần vẻ mặt y hơi ảm đạm nhợt nhạt là A Hán chỉ biết im lặng ôm lấy y, dùng thân thể mình để ủ ấm y, dùng cánh tay mình chống đỡ cho y, dùng sinh mệnh mình, cho y sinh mệnh.

Mỗi một lần, y cũng chỉ cười khổ lắc đầu: “Đồ đàn này.”

Y không thể cự tuyệt A Hán, bởi vì trong trùng trùng nguy cực trước mắt, y càng cần cường đại hơn mọi thời điểm thường ngày. Y không thể cự tuyệt A Hán, bởi vì nếu y ngã xuống, sẽ chẳng ai có thể bảo vệ mọi thứ y muốn bảo vệ, trong đó bao quát A Hán.

Y chỉ tận lực nắm giữ độ tiến lui trong đó, chỉ cần có thể thoáng không chế được thương thế, để không đến mức ác hóa, để mình khi đối mặt với mọi điều bất trắc đều có thể áp chế thương thế ứng đối là đủ. Y đành phải tận khả năng giảm thiểu thương tổn A Hán có thể phải chịu. Đại phu giỏi nhất, linh được tốt nhất, được thiện sư phụ tốt nhất, dưới mệnh lệnh của y, đều ở trong viên nhà A Hán, vừa triệu là đến ngay.

Nhưng cho dù như thế, y cũng luôn là thương cũ chưa lành lại thêm thương mới. Song với y mà nói, chỉ cần không thương đến nguyên khí thì đều không quá để tâm.

Theo mối quan hệ của y và A Hán hòa hoãn lại, phòng sự không phải để chữa thương cũng dần dần nhiều lên. Nhưng bởi vì tinh thần của A Hán quá cường đại, cảm giác đau đớn và khoái cảm, với y mà nói, cũng không cách nào có xúc động lớn. Cho nên, Dịch Phi thô bạo hoặc ôn nhu, ảnh hưởng với y cũng đều rất nhẹ.

May mà y từng được huấn luyện tuyệt đối chuyên nghiệp, cho nên dù chẳng hề cảm thấy thoải mái khoái hoạt thể nào, phản ứng nên có cũng sẽ không thiếu. Chỉ là, có lúc phản ứng quá nhiều, cũng không phải chuyện quá tốt.

Tỷ như, khi Dịch Phi đang chuyên tâm vận động, A Hán tay chân quấn chặt lấy Dịch Phi, khớp với y như là một người, lại bỗng nhiên ném ra một câu: “Chủ nhân, ông gần đây thời gian ngắn hơn trước kia nhiều lắm, có phải sau khi bị thương thì không thể nữa.”

Dịch Phi đang khẩn yếu quan đầu suýt nữa trực tiếp từ trên giường rơi xuống, định thần lại, cắn răng đáp: “Người câm miệng.”

A Hán dần dà cũng chẳng còn kính sợ chủ nhân này lắm, không như trước kia bảo sao nghe vậy, nhún vai: “Lại không cao hứng rồi, ông luôn không cao hứng.”

Dịch Phi thở hổn hển lạnh lùng nói: “Trên đời này, lại có chuyện gì đáng cao hứng?”

“Ông mỗi ngày làm ngần ấy chuyện, không phải để cho mình vui vẻ khoái hoạt sao?” A Hán khó hiểu hỏi “Nếu không phải chuyện mình thích, tại sao phải làm?”

Địch Phi không đáp, ra sức động mấy cái, lúc này mới nghiêng răng nghiêng lợi: “Loại ngu ngốc như người không thể hiểu đâu.”

“Cả ngày làm chuyện mình không thích, rốt cuộc ai mới là ngu ngốc.” A Hán khẽ lẩm bẩm.

Địch Phi cầm hận trừng y: “Người tại giang hồ, thân bất do kỷ người có hiểu không?”

“Cho dù ta tại giang hồ, ta cũng sẽ tuyệt không làm chuyện mình không thích không muốn làm.” A Hán lớn tiếng phản bác “Người nào tại giang hồ, thân bất do kỷ? Thật sự không do mình sao? Hay căn bản chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, chưa từng thử. Chuyện không tốt chính là không tốt, chuyện không chính xác chính là không chính xác, chuyện khiến người khác và mình đều không vui vẻ, chính là không nên làm, điều này và người có tại giang hồ không thì liên quan gì?”

Địch Phi đột nhiên trầm mặc, bỗng phục xuống, theo luật động kịch liệt nào đó, hung hãn cắn vai A Hán một phát.

A Hán khẽ kêu một tiếng, nói đây là đau đớn, không bằng nói là kinh ngạc.

Ném máu và mồ hôi của A Hán, Địch Phi mới trầm giọng nói: “Người không hiểu, sau phong quang của việc thân tại địa vị cao là áp lực và gánh nặng thế nào đâu, người làm sao hiểu được? Đi nhằm một bước chính là tan xương nát thịt, đi sai nửa bước, sẽ bị thế nhân coi thường? Có rất nhiều chuyện, cho dù không thích, cũng không thể không làm, có rất nhiều trận, cho dù không muốn, cũng không thể không đánh.”

“Nếu bản thân ông không coi thường mình, người khác coi thường ông hay không, có gì hệ trọng? Nếu bản thân ông không muốn, người khác thật sự có thể miễn cưỡng ông sao?” A Hán vẫn không hiểu.

Địch Phi lạnh mắt: “Đủ rồi, chỉ biết trốn dưới cánh ta, những mưa gió bên ngoài, người biết được bao nhiêu? Nếu ta chết rồi ngã rồi, người cho là, người còn được bao nhiêu ngày an nhàn.”

Lời này lập tức nói trúng tâm bệnh của A Hán, vội vàng nói: “Phải thế nào, ông mới không chết, không ngã?”

Địch Phi biết y quan tâm mình, tuy rằng ngoài mặt lườm y một cái lạnh băng, trong lòng ít nhiều vẫn cao hứng, rồi lại không thể không thở dài: “Trừ phi ta là thiên hạ đệ nhất cao thủ, ai cũng không thể đánh bại.”

A Hán bừng tỉnh đại ngộ, hỏi nhỏ: “A, làm thiên hạ đệ nhất cao thủ là phải thường xuyên luyện công, như vậy võ công mới giỏi, đúng không?”

Địch Phi đang lúc tối tối trọng yếu, chẳng có khí lực trả lời y nữa, chỉ tùy tiện gật đầu, thân thể cấp tốc động mấy cái, mắt thấy sắp đạt tới đỉnh điểm khoái lạc, bỗng nhiên...

Tay chân vốn quán chặt lấy y bỗng buông ra toàn bộ, thời điểm nguy cấp nhất, thời khắc y hoàn toàn không phòng bị, một thân thể đang nhanh chóng rời khỏi y.

Địch Phi đầu tiên sững sốt, lại cảm thấy bên người chợt lạnh, trong lòng cả kinh, sau đó là một loại buồn bực cực độ trên dưới đồng loạt muốn xuất huyết, y điên cuồng quát một tiếng: “Người làm gì đó?”

A Hán hấp tấp bỏ ra hai bước: “Ta cuối cùng cũng hiểu rồi, tất cả bá chủ anh hùng trong truyện, tuy nói rất giỏi, nhưng vì sao lại lẩm cẩm không như ý đến thế, chính bởi vì, mọi người đều ngày cũng vận động, đêm cũng vận động, không có lúc nào là không nghĩ vận động, gác hết việc luyện công lại, cho nên mới luôn trùng trùng thất bại, hử chút trúng ám toán, hoặc rơi vào âm mưu, hoặc bị người mưu phản lật đổ. Ta nói, thôi ông đừng không công vận động lãng phí thời gian thế này nữa, người ta không phải nói một tắc thời gian một tắc vàng, tắc vàng khó mua tắc...”

Địch Phi nếu còn có thể kiên nhẫn nghe y nói cho hết thì đã chẳng phải Tu La, mà là Phật Tổ, điên cuồng rống một tiếng, hai mắt đỏ lừ kêu lên: “Ta phải giết ngươi.” Bỏ đến đề A Hán không kịp đào thoát không thể động đậy, hạ thế hung tợn đâm xuống, cứ thế thống khoái đâm li.

Mà lúc này, A Hán vẫn còn ồn ào: “Vận động này lại chẳng vui, một chút thú vị cũng chẳng có, vừa không thoải mái vừa lãng phí thời gian như vậy, có nhiều thời gian đến thế, tại sao ông không luyện công, làm thiên hạ đệ nhất cao thủ, không ai có thể lật đổ nữa, tốt biết mấy.”

Y ở đây vì tương lai an nhàn của mình mà kêu la không ngừng, về phần tự tôn tự tin phương diện nào đó của ai đó, cứ thế bị đâm dầm dĩa máu tươi, y lại hoàn toàn không ý thức được.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi đi, giữa Dịch Phi và A Hán, mặc dù không ngừng đụng chạm, nhìn chung vẫn tường an vô sự. Chỉ ít A Hán không bị chinh gần chết nữa, mặc dù khi tức giận, Dịch Phi cũng sẽ đập nát cả phòng, trừ A Hán ra thì chẳng còn một thứ hoàn chỉnh.

Tuy rằng A Hán bắt đầu ra sức từ chối việc vận động, mỗi lần gặp mặt đều hết mực khuyên bảo Dịch Phi đi luyện công đường hoàng, bắt quá, cuối cùng y vẫn nhớ bốn phận của nam sủng, nếu Dịch Phi khẳng khái, y cũng không cự tuyệt.

Cái ngày sự tình phát sinh đó, ánh dương xán lạn, Dịch Phi đi qua chiếc cầu cong cong, chợt thấy một gốc hoa đào bên hồ nước, nở tươi đẹp đoạt mắt người, ánh nước dưới ao, đều là màu hồng rực rỡ.

Y bất giác mỉm cười, không biết vì sao, bỗng nhớ cái người luôn lười biếng trốn trong tiểu viên, không muốn đi lại nửa bước kia.

Cảnh xuân tươi đẹp như thế, sao có thể để tên lười kia cô phụ được.

Là ngày đó đặc biệt nhàn rỗi chẳng? Là ánh dương ngày đó đặc biệt ấm áp, là hoa nhài ngày đó đặc biệt tươi đẹp chẳng, cho nên, y đột nhiên không muốn đi làm việc. Cười bảo người dọn bàn cạnh gốc hoa bên hồ nước, sai người đi gọi A Hán đến bồi y ngắm cảnh.

Lúc A Hán đến, vẫn đắm chiêu ủ dột, thấy y liền mở miệng nói ngay: “Nhàn nhã như vậy, có thời gian như vậy, tại sao không đi luyện công?”

Câu này của y Dịch Phi đã nghe quá nhiều, đã mất cảm giác, vốn sẽ tuyệt không quan tâm, chỉ là lúc này chợt có gió xuân lướt qua mặt, khiến tâm tình bỗng hơi ôn nhu, vậy là nhẹ giọng nói: “Người yên tâm, ta không phải là người tâm can sắt đá, người đối xử với ta như vậy, chẳng qua là thấy ta gần đây bị thương quá nặng quá nhiều, cho nên mong ta luyện võ công cho tốt, không còn bị người đả thương nữa.”

A Hán sững sốt, chuyện không phải như thế đâu, y mở miệng định giải thích. Dịch Phi lại như hiếm khi tâm tình tốt, mỉm cười như gió xuân mà vỗ vỗ cái ghế bên cạnh: “Đến ngồi bên cạnh ta đi.”

A Hán tự nhiên ngoan ngoãn nghe lời. Dịch Phi cười rót cho y một chén rượu, cười nói: “Đúng rồi, đang muốn nói với người, Tiểu Kiết hầu hạ người hôm qua đánh nhau với tiểu tư chỗ khác. Người ta không dám đánh trả, lại bị gã một đánh ba, còn đánh người ta chạy khắp nơi. Đây vốn cũng chỉ là đám tiểu tử đánh lộn gây sự, không cần ta phí tâm, vì là người bên cạnh người, mới báo đến chỗ ta. Người nói ta nên xử trí như thế nào mới được?”

A Hán ngạc nhiên: “Đánh người là không đúng, người ta không đánh trả còn đánh người ta, càng không đúng, phải xử phạt.”

Dịch Phi nhìn y: “Gã dù sao cũng là người của người. Lần trước bọn người kia đối đãi người không tốt, phạt thì cũng phạt, hiện giờ đám người này chăm sóc người thật sự chu đáo cẩn thận, ngày ngày sống chung, cũng nên có chút cảm tình, người thật sự muốn để gã bị phạt?”

A Hán không hề suy tư: “Y chăm sóc ta, cùng y làm sai chuyện, đây là hai việc khác nhau, không nên kéo lại một chỗ. Không thể vì y từng chăm sóc ta, là có thể làm chuyện không nên làm.”

Dịch Phi ngưng mắt nhìn y, hơi không yên lòng nói: “Người và y, quả nhiên bất đồng.”

A Hán không hiểu: “Gì cơ?”

Dịch Phi lấy lại tinh thần, cười cười: “Không có gì, ta chỉ nghĩ, người nói thế này, là không thể có tâm phúc.”

A Hán cười rộ lên, ánh mắt trong sáng mà vô tư: “Ta cần tâm phúc làm gì, ta có chủ nhân là được rồi.”

Dịch Phi hơi chấn động, ánh mắt rốt cuộc có biến hóa phức tạp, y lẳng lẳng ngưng mắt nhìn A Hán hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Từ nay về sau, có ta một ngày là còn có người một ngày. Người muốn cái gì, ta chung quy sẽ tận lực làm bằng được cho người.”

A Hán a một tiếng: “Vậy thì, ông có thể để ta làm nam sủng ông sủng ái nhất không?”

Trương Mẫn Hàn từng nói, chỉ có trở thành kẻ được sủng ái nhất kia, mới có thể cả đời dưới sự che chở của bá chủ, Vương gia, Hoàng đế, ngăn ấy tiểu công, sống cuộc sống hạnh phúc suốt đời ăn no chờ chết.

Địch Phi nhìn y một cái thâm sâu, không biết vì sao, khóe môi khẽ dương lên, sau đó bất tri bất giác cười to ra tiếng, cao giọng nói: “Được, ta đáp ứng người.”

A Hán vừa mới lộ ra vẻ tươi cười, chưa kịp nói gì, đã cảm thấy một cổ ý lạnh lẽo, bức người mà đến, liền thấy Địch Phi vẻ tươi cười vừa rồi còn trên mặt, bỗng nhiên sững sờ.

Một thanh âm lạnh lạnh xa xa truyền đến: “Hóa ra, y chính là nam sủng người sủng ái nhất.”

A Hán nghe thấy quay đầu, bên hồ nước uốn lượn, trên chiếc cầu nhỏ, người nọ một tập bạch y khiến nắng gắt cũng mất màu.

22. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 22: Giải Thích Phong Ba

Nam tử nọ cực kỳ tuấn mỹ, chỉ một tập bạch y như vậy, đứng trên tiểu kiều, liền khiến ánh mắt mọi người không thể dời khỏi người y. Dem so sánh, A Hán vốn đã dung mạo bình bình, thân lại tàn tật, quả thật đối lập xấu xí kinh khủng.

Cơ hồ mỗi một thị tòng bên cạnh, đều rất tự nhiên sinh ra một phần cảm khái, có nhân vật tuyệt phẩm như vậy ở trước mắt, chủ thượng sao lại thích một kẻ tàn phế mà ngay cả đám hạ nhân họ cũng chẳng buồn nhìn lấy một cái.

Duy nhất không bị dung mạo tuấn nhã của nam tử kia chấn động, chỉ có A Hán. Dung nhan của nam tử nọ trong những người bình thường, đương nhiên cũng tính là tuấn mỹ vạn dặm mới tìm được một. Nhưng A Hán đến từ những năm tháng rất xa, trong thế giới của y, thân thể có thể tự mình chế tạo, tự do thay đổi, dù là nam tử đẹp gấp trăm lần người kia, cũng thường đầy rẫy trước mắt, tùy tay túm một cái là có cả đống.

Ngược lại loại quái vật lười biếng chưa bao giờ thêm đổi thân thể như A Hán, luôn lấy tướng mạo vốn có mà gặp người, trở thành phẩm loại hi hữu, đi đến đâu, tỉ suất quay đầu vĩnh viễn cao hơn mỹ nam tử không biết bao nhiêu lần.

Bạch y nam tử nọ chỉ đứng ở đầu cầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn bên này, không nói tiếng nào quay người đi mất.

A Hán chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh đẩy đến, người bay ra hai thước, rầm một tiếng, cũng không biết đụng phải cái gì, đầu óc choáng váng khá là đau. Y bò dậy, sờ sờ cái đầu sưng một cục bự chẳng, nhượng mày không cho là đúng. Ôi, đúng là thành thói quen rồi, chủ tử nhà y có việc hay không đều thích đột nhiên tập kích, tự dưng quăng chướng ngại chắn đường là y văng xa cho bớt việc.

Y cười cười đưa mắt nhìn phía trước. Không ngoài dự đoán, sau khi ra sức đẩy y, Địch Phi đã lướt vội đi. Tốc độ của nam tử kia tất nhiên không thể nhanh bằng Địch Phi, người vừa xuống cầu đã bị Địch Phi kéo lại, ngã thẳng vào lòng y. Nam tử kia ra sức giãy khỏi đôi tay Địch Phi. Địch Phi kích động nói gì đó, nam tử kia cũng lạnh lùng đáp gì đó.

Bởi vì cách xa nên không nghe rõ lắm, chẳng qua có thể nhìn ra, hẳn là một cuộc tranh chấp khá nghiêm trọng.

A Hán sờ cái đầu ần ần đau mà nghĩ, hả, đãi ngộ của nam sủng được sủng ái nhất chính là thế này hả? Là định nghĩa của y với nam sủng được sủng ái nhất có sai lầm, hay hứa hẹn của người xưa kỳ thật là căn bản không giữ lời.

Đang mơ hồ, chợt nghe Địch Phi gầm một tiếng: “Mọi người cút ngay.”

Tiếng còn chưa dứt, mọi người đều đã tản đi hết, A Hán còn chưa kịp phục hồi tinh thần, đã bị hai thị tòng mỗi người cắp một tay khiêng đi.

Hai người này là thị tòng bên cạnh Dịch Phi, gác cổng nhà Tể tướng, địa vị bất đồng với người khác, với A Hán cũng dám quở trách: “Công tử gia của tôi, chủ thượng chúng ta nói chuyện riêng với Bạch công tử, cậu còn đứng đó không đi, chẳng phải tìm chết sao?”

“Đừng nghĩ chủ thượng sủng cậu rồi không biết tiến thoái, chút nhân sắc như vậy cũng không biết nhìn sao?”

Vừa nói vừa lao như bay, quãng A Hán về lại viên cửa y rồi cũng tự đi các nơi các việc.

A Hán đi về phòng mình, chui vào giường, sờ sờ cái đầu sưng cục, a a a, chủ nhân của y đặc ý gọi y ra ngoài, chính là vì nói mấy câu vô nghĩa như vậy, sau đó lại đẩy ngã y rồi âm thầm đuổi đi sao?

Thế giới của người xưa, thật là kỳ lạ mà.

Ba ngày kế tiếp, cho dù là kẻ trì độn như A Hán, cũng phát giác không thích hợp. Hạ nhân bên cạnh chỉ lạng lẽ làm việc, ngay cả một câu tán dóc cũng chẳng có, thế giới đột nhiên tĩnh mịch tiêu điều.

Chỉ có khi đêm khuya tĩnh lặng, hạ nhân ở ngoài cửa khẽ khàng trò chuyện, A Hán thính lực cũng không tệ lắm, không phải lúc quá buồn ngủ, ngẫu nhiên có thể nhặt nhạnh được đôi câu thế này.

“Hôm nay Tiểu Ngọc bên cạnh trang chủ bị đánh gần chết, lại còn A Phong, chẳng phạm lỗi gì cũng bị đuổi ra.”

“Không mất mạng đã là may mắn rồi, ai chẳng biết, lần này trang chủ và Bạch công tử tranh cãi gay gắt như vậy, tâm tình cực không tốt. Người nào trong trang không thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ họa trời giáng.”

“Lý tiên sinh nói, đây gọi là thất hỏa gì đó, mấy kẻ làm cá chúng ta sẽ phải xui xẻo.”

“Ôi...”

Người ngoài phòng thở dài.

“Ôi...” A Hán trong phòng cũng thở dài, trong trang thật sự người người tâm tình không tốt sao? Chẳng trách đồ ăn hai hôm nay đều không vừa miệng, chắc đại sư phụ cũng lo mình biến thành con cá nướng, cả ngày nơm nớp lo sợ, không chừng muối đường cũng chẳng phân rõ.

“Trang chủ...”

Sau tiếng kinh ngạc, là tiếng cửa phòng âm âm đổ xuống.

A Hán mặt không đổi sắc uể oải từ trong chăn đứng dậy, cửa phòng y trên cơ bản chính là đồ bài trí, chuyên môn dùng cho trang chủ đại nhân luyện chiêu thức, trước kia cũng không biết đã tráng liệt hy sinh bao nhiêu lần. Chẳng qua thời gian này, Dịch Phi rất ít phát hỏa, cánh cửa tận trung cương vị này, công tác được thêm một thời gian.

Cũng chẳng qua là mọi thứ trở lại như trước, không có gì đáng lo lắng. A Hán đứng dậy vén màn, lại bắt giác sững sờ: “Chủ nhân, ông sao thế?”

Mới mấy ngày không gặp, Dịch Phi như đã biến thành một người khác, cả người gầy rộc, thần sắc mệt mỏi, vẻ mặt tiêu tụy, hai mắt đầy tơ máu. Y nhào người qua túm lấy cổ tay A Hán. Dùng sức khá lớn, khiến A Hán có thể nghe được tiếng xương cốt mình vang giòn.

Gãy xương đã quen, nên cũng lười nhắc nhở Dịch Phi xương cổ tay mình từng bị y bóp gãy, hiện tại tuy đã liền lại, nhưng quy vẫn khá yếu, không chịu nổi sức mạnh như vậy.

May mà Dịch Phi dường như vẫn chưa hoàn toàn mất lý trí, cuối cùng kịp thời khống chế lực đạo, thanh âm hơi khàn khàn nói: “Người đi, đi giải thích với y.”

A Hán lẳng lẳng hỏi: “Cái gì?”

“Người đi giải thích với Kinh Hồng.” Ánh mắt Dịch Phi cơ hồ hơi điên cuồng “Người là nam sủng của ta, cho dù được sủng hơn, cũng chỉ là nam sủng, nhưng y...” Thanh âm của Dịch Phi kèm chút đau đớn “Y thì khác, ta chưa từng dám đối đãi y như nam sủng, y là người ta coi trọng nhất.”

A Hán cuối cùng hơi hiểu ra: “Bạch công tử mất hứng.”

“Phải, y mất hứng, mà còn không thừa nhận y mất hứng.” Địch Phi hỗn hển, nhất thời chẳng biết nên tức giận hay là nên cao hứng. Biết người nọ không cao hứng, không thoải mái, trong lòng y quả thật hơi vui mừng. Nhưng mình muốn giải thích, người nọ lại lạnh lùng một câu “Ta là người thế nào, sao có thể can thiệp được Địch đại trang chủ thu nam sủng nào, sủng ái người nào.” Rồi rốt cuộc không chịu gặp y, không chịu để ý đến y nữa, thật sự khiến y thấp thỏm sốt ruột, thần hồn không yên.

Là phó trang chủ lâm thời một câu: “Bách công tử đã là bởi vì A Hán mà tức giận, tại sao không bảo A Hán đi giải thích. Nếu trong lòng y thích trang chủ, không chịu gặp trang chủ vốn là bình thường, nhưng nếu trong lòng y ghen ghét A Hán, lại chính muốn gặp A Hán, âm thầm so sánh mới phải.” đã đánh thức y.

Y cũng là bệnh cấp tìm thầy lung tung, giờ này khắc này cũng bất chấp cảm thụ của A Hán, vội vàng chạy đến ngay.

Cũng vừa hay A Hán lại là một tên trì độn đến mức hoàn toàn không cảm thấy có gì thương tổn, thống khổ, đây đã là yêu cầu của chủ nhân, cho nên y không hề nghĩ ngợi gật đầu nói: “Được.”

Trái lại Địch Phi nghe y nói dứt khoát như vậy, thoáng sững sốt, lúc này mới định thần, nhìn A Hán còn chưa mặc quần áo đã bị mình xách dậy, bởi vì quần áo khá mỏng mà có vẻ không chịu được lạnh, rốt cuộc hơi mềm lòng, sự sốt ruột mấy ngày nay vẫn quán quanh không đi thoáng lui bớt, âm thầm cảm thấy hơi hổ thẹn.

Y thoáng chần chừ, lúc này mới nói: “Ta biết việc này làm khó người, chỉ là...” Y thở dài “Mong người lượng giải, Kinh Hồng với ta không phải tầm thường mà sánh được. Y hiện giờ hiểu lầm ta, chỉ người mới có thể hóa giải, ta...”

Ánh mắt y nhìn A Hán chăm chú: “Người có thể đối đãi ta như vậy, vô luận thế nào, ta cuối cùng sẽ có báo đáp, không đến mức phụ người là được.”

A Hán lại chẳng hiểu y nói chuyện trịnh trọng như thế là có dụng ý gì, chỉ cười nói: “Ta đi tìm y giải thích được rồi, cũng đâu phải đại sự gì.”

Rất lâu về sau, A Hán không thể không thừa nhận, đại sự trong mắt thế nhân, cùng với y tưởng, là hai việc hoàn toàn khác nhau. Mà lúc ấy, đời đầu tiên, A Hán với thế sự nhân tình vô tri như tờ giấy trắng, vô luận thế nào cũng không thể ngờ, một việc con con nghe chủ nhân phân phó đi làm, lại phát triển đến bước đó.

“Người tới làm gì?” Bạch Kinh Hồng vẫn đóng cửa không gặp Địch Phi, lại thật sự chịu gặp A Hán, tuy rằng thái độ tiếp kiến lạnh băng mà khinh thường.

“Chủ nhân bảo ta tới cho người biết, ta là nam sủng của ông ấy, cho dù được sủng hơn, cũng chỉ là nam sủng, nhưng người thì khác, ông ấy chưa từng dám đối đãi người như nam sủng, người là người ông ấy coi trọng nhất.” Không thể không thừa nhận, A Hán tuyệt không có thiên phú làm thuyết khách, Địch Phi cũng mê muội lắm rồi, mới gửi gắm hy vọng trên loại người này. Y chỉ hoàn toàn đem lời Địch Phi nói lặp lại một lần không sót một chữ, mà còn chẳng có bất cứ cảm xúc gì pháp phồng.

Cho dù là đồ ngốc cũng chẳng tin tưởng, người nói lời này có thể có bao nhiêu thành ý, cho nên phản ứng của Bạch Kinh Hồng cũng là đương nhiên.

“Ta là người nào, sao xứng đánh đồng với nam sủng của Địch đại trang chủ.”

A Hán nghĩ nghĩ, cư nhiên gật đầu: “Nói cũng phải, người đích xác không thể so với nam sủng.”

Bạch Kinh Hồng sững sốt, suýt chút từ trên ghế rớt xuống: “Người nói cái gì?”

A Hán giống như hoàn toàn không nghe ra ý chế giễu của y, cười nói: “Nam sủng cũng là một nghề nghiệp, cho phục vụ, cũng được thù lao. Chủ nhân cho ta ăn uống, cho ta quần áo chỗ ở, ta liền làm việc cho chủ nhân, ông ấy bảo ta làm gì thì ta làm cái đó. Ông ấy ở trên giường muốn thế nào, ta đều nghe. Nhưng Bạch công tử người...” Y nghiêng đầu nghĩ nghĩ “Mặc dù ta và người không quen, nhưng ta thường nghe người ta nói đến người. Chủ nhân cho người ăn ngon nhất, ở tốt nhất, mặc đẹp nhất, có thứ gì tốt đều tặng cho người, nhưng người lại chẳng làm gì, chẳng bỏ ra cái gì, chỉ yên tâm thoải mái hưởng thụ, hơn nữa, thoát nhìn như là chủ nhân vĩnh viễn nợ người mười vạn lượng bạc vậy, như thế là rất không tốt, làm người phải hiền hậu chứ.”

Y nói hùng hồn lý lẽ, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Bạch Kinh Hồng mới đầu là bởi vì kinh ngạc, sau đó lại là vì phẫn nộ, mà trở nên vắn vẹo: “Người cầm miệng, người là cái thá gì, dám dùng ngữ khí như vậy làm nhục ta.”

Y phẫn nộ hét lớn, đứng bật dậy.

A Hán cả mắt cũng không chớp: “Ta là nam sủng của chủ nhân, ta cũng không có làm nhục người, ta đang nói đạo lý.”

Bạch Kinh Hồng giận dữ: “Người, người, người sao dám lấy nam sủng bán thân thể ra so sánh với ta.”

A Hán bình tĩnh hỏi lại: “Nam sủng bán thân thể, công nhân bán sức, sư gia bán tri thức, mỗi người đều đang bán một thứ của mình để đổi lấy thù lao, việc này lại có gì không đúng. Đây chẳng qua là một phần chức nghiệp thôi. Nam sủng bán chỉ là thân thể, không phải tôn nghiêm, không phải lương tâm, nam sủng chưa từng giết người phóng hỏa, chưa từng thương người hại người, tại sao không thể lấy ra so sánh. Chí ít nam sủng cũng đang sống bằng sức mình, chí ít nam sủng nhận được bao nhiêu thì bỏ ra bấy nhiêu. Không hề nợ bất kỳ ai. Mà người, hiện tại...” Y thần nhiên nói “Dường như chẳng làm gì, không công để người ta nuôi. Người cảm thấy thân phận kiểu này tốt hơn nam sủng sao?”

Sắc mặt Bạch Kinh Hồng lúc xanh lúc trắng, nghiêng ngả lão đảo xông về trước mấy bước, khiến người cơ hồ hiểu lầm là y muốn xông qua đánh nhau với A Hán, song y trừng A Hán cả buổi, cũng chỉ tức giận nói: “Người thì biết cái gì? Hết thấy đâu phải ta muốn, là y có phải cho... y... ta...” Bởi vì buồn phẫn cực độ, ngay cả nói chuyện cũng có phần chẳng đâu vào đâu.

A Hán bình tĩnh đại ngộ: “A, ý người là, sơn trân hải vị mỗi ngày người ăn đều không phải người tự nguyện ăn, là ông ấy bóp cổ bịt mũi bức người mở miệng ăn, lụa là gấm vóc người mặc mỗi ngày đều không phải tự mình muốn mặc, là ông ấy lột hết quần áo người, ép tròng lên từng chiếc, những hạ nhân mỗi ngày người dùng này, đều không phải người muốn dùng, là ông ấy lấy đao kề cổ người, bức người nhận, người mỗi ngày...”

Y nói thật bình thản, Bạch Kinh Hồng lại đỏ bừng mặt, đưa tay chỉ A Hán, ngón tay run rẩy không ra sao: “Người... Người cầm miệng...”

Y hét lên, sau đó đột nhiên há miệng phun ra một búng máu.

Bốn phía vang lên tiếng kinh hô, vô số người nhanh chóng lao đến, vô số khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng, vô số thanh âm đều đang hô loạn: “Bạch công tử.”

Chỉ có A Hán khẽ a một tiếng, bỗng nhiên nhớ ra, có người từng nói, vị công tử này nhân rồi vô sự cũng có thể phun ra hai búng máu với hoa hải đường.

Y hơi sầu não gãi đầu, không nghiêm trọng như vậy chứ. Y thật sự không có ác ý gì cả. Chẳng qua ngày trước lúc xem mấy quyển sách của Trương Mẫn Hân, cứ thấy tiểu thụ hết đồng này đến đồng khác, rất khinh thường bao nhiêu Vương gia Hoàng đế giáo chủ gì đó, nói ta chẳng để ý tiền của người, ta chẳng cần người sủng ái, ta không ham đồ tốt của người. Mặt khác, lại không hề bất an mà ăn sơn trân hải vị của người ta, mặc lụa là gấm vóc của người ta. Y thật lòng cảm thấy, làm nam sủng, dù thể nào cũng tốt hơn mấy người này.

Y chẳng qua là muốn nói rõ, rất nhiều chuyện, kỳ thật người ngoài không thể bức bách. Cái gọi là thân bất do kỷ, gọi là bị ép, phần lớn thời điểm chẳng qua là một thủ đoạn dùng để lừa gạt mình thuyết phục mình thôi.

Y chỉ nói lời thật thôi, sao lại khiến người học máu? Chẳng lẽ chân tướng vĩnh viễn đều khiến người không thể đối mặt, không thể nhìn thẳng như thế sao?

A Hán cảm thấy mê mang mà buồn bực. Bạch Kinh Hồng lại run rẩy mà kiên quyết đẩy hai người đến đỡ y ra, hai mắt nhìn thẳng A Hán, vẻ mặt cũng không biết là bi hay hỉ, rất lâu sau mới cười bi thảm: “Người nói đúng lắm, ta xưa nay tự cho là rất cao, nhưng hóa ra, ta lại là thứ mà cả nam sủng cũng chẳng bằng.”

Một câu nói xong, hai mắt nhắm lại, trực tiếp ngã ra sau, tiếp theo lại là tiếng kêu sợ hãi vang rung trời.

A Hán ngạc nhiên, hử, việc này, việc này, dường như còn nghiêm trọng hơn học máu một chút.

Kế tiếp, chính là hỗn loạn. Đám hạ nhân thần sắc thảm đạm, đại phu khẩn trương cuồng quát. Tiếng hô to gọi nhỏ, bước chân chạy qua chạy lại, cùng với tiếng rống tức giận và ánh mắt lãnh khốc như băng tuyết kia của Dịch Phi.

23. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 23: Hình Phạt Lục Tâm

Tiếng chiếc roi thô ráp mang theo vẩy lân cắt qua không trung đơn điệu chói tai, lực đạo mạnh mẽ khiến cho mỗi một roi giao kích với máu thịt, đều bám theo từng vết máu dài, cùng với tiếng bắp thịt bị xé rách.

Máu lắng đọng nhỏ xuống, nhanh chóng đọng thành một vũng máu con con.

Trong thiên địa tĩnh lặng, an tĩnh đến độ chỉ còn lại tiếng vung roi, tiếng roi và máu thịt đập vào nhau, tiếng máu nhỏ giọt. Đơn điệu mà nặng nề.

Mọi người đều trầm mặc đứng thẳng tắp, chưa bao giờ thấy trang chủ nổi giận như thế, chưa một lần nào xử phạt một nam sủng nho nhỏ, lại phải triệu toàn trang ngân ấy người đồng thời đến xem hình, chưa một lần nào, vị Bạch công tử chiếm hết sủng ái kia, sắc mặt lại khó coi như vậy.

Cho dù là phó trang chủ dưới một người, lúc này cũng im như thóc, rất không tự tại mà ngồi ở bên cạnh, cẩn thận nhìn trộm Dịch Phi sắc mặt xanh xám, cùng Bạch Kinh Hồng vẻ mặt hồ hững đang ngồi chính giữa.

Tất cả những người xem hình đều có cảm giác như đang kiên trì chịu phạt, sự tức sát và lạnh trầm trong không khí, khiến người hô hấp không thuận. Hầu như người người trong lòng đều thầm oán trách A Hán, sao đang yên đang lành lại rước lấy một hồi đại họa thế này, tự dưng khiến mọi người chịu tội cùng.

Hình phạt đã duy trì rất lâu, đây là lần tiên thô nhất nặng nhất độc địa nhất, cho dù là thiết hán xương cốt cứng nhất, bị đánh thời gian dài như thế cũng phải đau không muốn sống.

Song từ đầu chí cuối, A Hán đều im lặng lạ thường, y thậm chí không như trước kia, lảm nhảm mấy lời hết sức nhảm chán, cũng không khó hiểu mà nêu ra cả đồng câu hỏi, y im lặng nhìn sự thái biến hóa, im lặng nhìn Dịch Phi hỗn hển, im lặng nghe Dịch Phi phát lệnh, im lặng bị người cởi áo, treo lên quất trước đám đông.

Thân thể gầy gò của y cứ thế chẳng hề che giấu phơi bày trước mặt mọi người, trên mình y có vô số vết thương, chỉ là đã chẳng còn ai nhớ được, những vết thương đó, là vì trong khốn cảnh bảo vệ trang chủ của họ mà lưu lại.

Đem so sánh, mọi người càng cảm thấy tò mò hơn với thân thể không hề có mỹ cảm và còn hơi dị dạng kia của y, hứng thú của trang chủ với y suốt một thời gian dài, rốt cuộc là vì đâu mà đến.

Dịch Phi lúc đầu chỉ kéo Bạch Kinh Hồng nổi giận dùng dùng xem hình, lúc đầu, mặc dù hạ lệnh quất A Hán trước mặt mọi người, cũng gọi mọi người đến xem hình, nhưng bản thân y thì cả nhìn cũng không nhìn A Hán lần nào, y chỉ vô cùng lo lắng giải thích với Bạch Kinh Hồng. Vô cùng đau lòng mà lo cho thân thể bị chọc tức của Bạch Kinh Hồng, vô cùng tức giận thâm hận, A Hán ngày thường im hơi lặng tiếng, hóa ra đã sớm ôm hận đồ kỵ Bạch Kinh Hồng, hôm nay có cơ hội này, lại mở miệng tổn thương người như vậy.

Người y nâng niu trong tay như châu như bảo, không nỡ đụng một ngón tay, lại bị A Hán sỉ nhục trước mặt mọi người như vậy.

Y nôn nóng như thế, lo lắng như thế, mất hồn mất vía như thế. Song, có lẽ là thời gian dần dà dài, từng tiếng roi kia rốt cuộc vẫn chậm chạp gọi trở về tâm trí của y, có lẽ là vì Bạch Kinh Hồng một mực lạnh tâm lạnh mặt không thêm đếm xỉa, y nói quá nhiều mà chẳng được đáp lại, vì thế chợt phân tâm, bỗng nhiên nhớ A Hán đang chịu hình.

Thế là y chuyển mắt, đưa mắt nhìn thấy A Hán nửa người trần trụi, toàn thân trừ khuôn mặt, hầu như đã chẳng tìm được một chỗ toàn vẹn.

Người bị cột giữa không trung kia, gầy trơ xương, vết thương trải rộng, thương mới thương cũ chồng chất lên nhau, chẳng sao phân rõ.

Đồng tử hơi co lại, không nói không rằng. Ngần ấy vết thương, có bao nhiêu là vì bảo vệ y mà lưu lại, bao nhiêu là bị chính y lưu lại.

Thân thể gầy gò như thế, sao ngần ấy nhân sâm tổ yến lộc nhung hà thủ ô, vẫn chẳng béo lên được?

Nhớ rõ y từng thương tổn người kia thế nào, lại quên mất thân thể ủ ấm mình trong bóng đêm khi đèn đóm đã cháy cạn yếu ớt gầy gò cỡ nào.

Trường tiên cắt qua không trung, kéo theo tiếng vun vút. Rơi lên thân người, thanh âm vô cùng nặng nề. Thân thể bé nhỏ kia giữa không trung rung rung xoay vòng, vô số máu tươi theo mũi tiên rơi xuống.

Địch Phi chậm chậm áp tay vào tay áo, mọi người chỉ nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của y, không biết sự lạnh lẽo của đầu ngón tay y.

Thời gian dừng hình đã bao lâu, nửa canh giờ hay một canh giờ? Y hơi hoang mang nhìn từng roi vừa nặng vừa mạnh vung xuống, trước kia tại sao chưa bao giờ phát hiện, người hành hình của y dụng tâm như thế, ra sức như thế.

Ngẩng đầu nhìn mặt A Hán, trên khuôn mặt kia, không có phần nộ thù hận hay đau đớn cầu xin.

Cũng giống như vô số năm tháng dĩ vãng, dung nhan thản nhiên, đôi mắt trong suốt, chỉ là, kèm chút khó hiểu, chút bối rối đậm đậm.

Cách trường không, cách ánh dương tươi đẹp, cách vô số dòng người, ánh mắt họ gặp nhau giữa không trung, ánh mắt lạnh lẽo nhất thiên hạ, con người trong suốt nhất thế gian. Đôi mắt lãnh khốc nhất nhân gian, đồng tử trong veo không vương bụi nhất hồng trần.

Địch Phi thoáng chần động, bình sinh không sợ bất cứ huyết chiến gì, cường địch gì, nhưng khoảnh khắc này lại bỗng nhiên có cảm giác muốn quay đầu, không cùng người nọ tầm mắt đối nhau.

Y từng không chút lưu tình xử phạt vô số người, y từng gặp quá nhiều những tiếng kêu thảm thiết, đau đớn giãy giụa trong vũng máu, có người đến chết vẫn mắng không dứt miệng, có người đến cuối cùng vẫn bi ai cầu xin, nhưng mà chưa bao giờ có sự bình tĩnh như vậy, sự bình tĩnh thoáng có nỗi hoang mang và khó hiểu kia.

Thiếu niên nọ vẫn như vô số lần trước kia, xem y là chủ nhân, vô luận yêu cầu của y là gì, chỉ im lặng chấp nhận.

Cho dù y không hiểu, y cũng chẳng phản kháng, cho dù y hoang mang, y cũng chẳng hoài nghi.

Địch Phi vẽ mặt lạnh lùng, ép buộc mình nhìn qua, y không thể biểu lộ sự yếu đuối trước mặt thuộc hạ, y càng không thể để Bạch Kinh Hồng nhìn thấy sự mềm lòng của y lúc này.

Máu thịt đầm đìa như thế, gầy yếu trơ trọi như vậy. Ánh mắt trong suốt không vương mảy may tạp chất hồng trần, con người trong veo như vậy, phẳng phất chẳng thuộc nhân gian.

Biết đâu một ngày nào đó về sau, y lại sẽ tựa như vô tâm mà hỏi: “Chủ nhân, ông nói sẽ cho ta làm nam sủng ông sủng ái nhất, người ông sủng ái, ông sẽ quất roi y à?”

Sau đó mình sẽ lại dở khóc dở cười mà lắc đầu.

Y luôn như vậy.

Địch Phi siết chặt từng ngón tay trong tay áo. Đúng vậy, gần như quên mất, A Hán chính là như thế. Có lẽ bản thân y cũng không phát hiện, y kỳ thật chỉ là một hài tử khờ dại, chẳng biết chuyện hồng trần, hài tử không biết nói dối, hài tử chỉ biết nghĩ gì nói đó, hài tử không hiểu cách nghĩ phức tạp. Cho nên, y luôn sẽ nói mấy câu mà người lớn không thể tiếp thu, không thể tin.

Đúng vậy, y quên mất. A Hán ngay cả y cũng có thể chọc nổi trận lôi đình, huống chi là Kinh Hồng tâm cao khí ngạo. Sai không phải A Hán mà là chính y. Là y dùng người không thích đáng, là y bệnh cấp cầu thấy lung tung. A Hán nói lời tổn thương người, chỉ sợ cũng không phải là cố ý. Chỉ là lúc này cho dù nhớ ra, cũng là uống phỉ.

Lời nói ra, không thể thu hồi, nếu không làm trang chủ, uy tín của y ở đâu, sau khi Bạch Kinh Hồng đã bị thương tổn như thế, nếu y không tỏ vẻ, thì làm sao hóa giải oán hận này.

Cho nên, vô luận trong lòng phải chăng có hối hận oán giận, y vẫn chỉ mặt không biểu cảm ngồi im, mặt không biểu cảm nhìn trường hình phạt không kết thúc này.

Đôi mắt như thế, cách vô số thời gian và không gian, vô số người và vật, xa xa trông lại, không hận không oán, chỉ có vẻ khó hiểu nhàn nhạt. Mỗi một roi đánh xuống, máu thịt tung tóe, y chỉ nhìn qua đây như thế.

Tay Dịch Phi chậm chậm nắm thành nắm đấm trong tay áo. Y bỗng nhiên cực sợ hãi, sợ A Hán sẽ lớn tiếng gọi y thế này: “Chủ nhân.” Sợ A Hán cứ thế rõ ràng chất vấn: “Chủ nhân, tại sao?”

Y không thể trả lời, tại sao? Bởi vì y tự hỏi lòng mình, lúc ban đầu, y không kinh sợ, không phẫn hận, không mất đi lý trí, sau khi nhìn thấy Bạch Kinh Hồng học máu ngất đi, y có thể làm, cũng vẫn chỉ là hạ lệnh, xử phạt.

Trên đời này không có thị phi, không có đúng sai, không có thiện ác, chỉ có lợi hại. Trước Bạch Kinh Hồng, A Hán còn con, xưa nay luôn nhỏ nhặt chẳng đáng. Vì Bạch Kinh Hồng, giết chết bất kỳ ai, hy sinh bất kỳ ai, lại có gì quan trọng.

Nhưng mà, máu tươi kia tại sao đỏ như thế, chói mắt như thế, tiếng roi đánh xuống kia, tại sao chói tai, khiến ngũ tạng người ta buồn bực đến vậy. Hình phạt đẳng đẳng này rốt cuộc đã bao lâu, A Hán đã bị bao nhiêu roi, tại sao y còn chưa ngất, tại sao y không kêu khóc, tại sao y không xin tha, tại sao y không hô to, chủ nhân, niệm tình ta đã cứu ông, tha cho ta.

Chỉ cần y nói ra một câu, mình còn có đường xuống, chỉ cần y chịu chỉ ra, từng cứu tính mạng mình, vậy thì cả Bạch Kinh Hồng cũng không có lý do để làm khó nữa.

Nhưng mà, y chẳng nói gì hết.

A Hán trước nay đều không nói, A Hán chưa bao giờ làm khó y, chưa bao giờ kể công trước mặt y, chưa bao giờ có bất cứ yêu cầu gì hơi cao với y.

Y chỉ nói, chủ nhân, xin sủng ái ta đi. Chủ nhân, để ta làm nam sủng ông thích nhất đi.

Một yêu cầu lớn nhất của A Hán với y, một lần ra điều kiện duy nhất, chỉ là nói, ông phải để đại phu xem thương thế của ông.

Y trước nay luôn không nói, cho dù bị tra tấn đến thương tích đầy mình, cho dù bị đánh đến lân thương khắp người, y cũng sẽ không nhớ nhắc nhở thế nhân, y từng dùng sinh mệnh mình, cứu Huyết Tu La Dịch Phi.

Nhưng mà, y không biết, thế nhân chóng quên cỡ nào, sau khi bản thân người không nhắc tới nữa, thế nhân cũng liền lý đương nhiên mà cho là hết thấy chưa từng xảy ra.

24. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 24: Bán Đứng Như Thế

Dịch Phi lẳng lặng chờ, y gần như hơi vô vọng mà chờ đợi. Y chờ đợi, bất cứ một ai, không nhìn nổi xử phạt vô tình này nữa, đứng ra nói giúp một hai câu.

Nhưng mà, y biết, y sẽ không đợi được.

Sẽ chẳng có ai xuất đầu vì A Hán, bởi vì không đáng.

A Hán chưa từng biết kéo bè kết phái, cho nên bất cứ thị cơ nam sủng nào cũng sẽ không nói giúp y. A Hán chưa từng biết phải thu phục người bên cạnh như thế nào, cho nên bên cạnh y cũng sẽ không có thuộc hạ trung tâm hộ chủ. A Hán chưa từng biết làm sao lấy lòng người khác, cho nên nhân vật thực quyền trong trang, đều chẳng có giao tình với y.

A Hán không phải Bạch Kinh Hồng, Bạch Kinh Hồng thiện đãi mỗi một hạ nhân, bên cạnh có người phạm lỗi, vô luận cố tình hay vô ý, y luôn đứng ra nói giúp. Bất cứ một ai bên cạnh y, trung thành với y khả năng hơn cả trung thành với mình.

Bạch Kinh Hồng thân thiết ôn hòa, trừ lạnh nhạt với các nam sủng thị cơ, đối đãi tất cả các nhân viên chấp sự trong trang, đều ôn hòa hữu lễ, có người cần giúp, y sẽ nhất loạt giúp đỡ, có người cần y nói gì trước mặt mình, y cũng nhất định chịu xuất đầu.

Bạch công tử có thể cho mọi người lợi ích lớn như thế, nếu y ở trong hoàn cảnh này, có lẽ sẽ có rất nhiều người đoán chuẩn tâm tư trang chủ, biết chỗ tốt của cầu tình, đều nhảy ra liều mạng bảo vệ.

Nhưng một nam sủng nho nhỏ động chút là bị trang chủ khiến cho một thân thương, một kẻ đàn độn rõ ràng đã nghe cả đồng lời đồn, lại không thức thời chưa từng gia nhập một cuộc tranh sủng ác đấu nào, một tên không biết điều, nhận cả đồng kỳ trân hi thế, rồi lại có thể mặt không đổi sắc giao ra toàn bộ, không chịu giúp người cùng cho nhận, một kẻ mà người bên cạnh phạm lỗi, cũng có thể thản nhiên nói, làm sai thì phải bị phạt, cùng y có phải người bên cạnh ta, có hầu hạ ta không, chẳng hề liên quan...

Người như thế, ai chịu xuất đầu vì y?

Đáy lòng Dịch Phi lạnh băng mà tuyệt vọng, y đang đợi, chỉ ít sẽ có một hai người, còn nhớ người này đã từng cứu mình, chỉ ít sẽ có một hai người vẫn còn nhớ, khi y bị thương, người này từng giúp y chữa thương, lập công lao.

Song, y lại thanh tỉnh tàn khốc mà biết rõ, cho dù có người nhớ, cũng sẽ chẳng có ai đứng ra, cũng như chính y, dù rằng hiểu rõ hết thấy, nhìn thấu hết thấy, lại đồng dạng biết, dưới tình huống không thể xuống đài, dưới tình huống không thể xác định phải chăng sẽ khiến Bạch Kinh Hồng hiểu lầm, càng thêm tức giận, y vẫn chỉ có thể lãnh khốc mà nhìn trường hình phạt dài dòng vô tận này tiếp tục kéo dài.

Y không thể mạo hiểm vĩnh viễn mất đi Bạch Kinh Hồng, y không thể để A Hán trở thành hào rọng vĩnh viễn không thể kéo gần giữa y với Bạch Kinh Hồng, y không thể để Bạch Kinh Hồng cảm thấy mình coi trọng A Hán không tầm thường, y không thể để thế nhân phát giác, với một nam sủng nho nhỏ, y lại không bỏ xuống được như thế.

Vì thế, y cứ trầm mặc, chờ đợi, trong lòng biết rõ tuyệt vọng lại vẫn im lặng nhìn chăm chăm máu tươi đầm đìa kia, lắng nghe tiếng roi chối tai kia.

Mọi người đều im như thóc, chỉ trừ... Bạch Kinh Hồng.

Y chậm rãi đứng dậy, ánh mắt hờ hững, thanh âm lạnh lạnh: “Xin lỗi, trò hề này, ta đã chẳng còn hứng thú xem nữa.”

Y quay người, thoải mái ném xuống hết thấy huyết tinh tàn ngược, thông dong mà đi.

Dịch Phi đột nhiên đứng dậy, đưa tay nắm cánh tay y: “Kinh Hồng...”

“Thế nào, Dịch đại trang chủ còn muốn ta tiếp tục ngồi bên cạnh xem người này bị đánh chết tươi? Sau đó để người nghị luận sự lãnh huyết vô tình của ta.” Bạch Kinh Hồng nhướng mày cười lạnh “Hoặc giả, người hy vọng ta mềm lòng, nói tốt giúp y? Xin lỗi, lấy đức báo oán, lấy gì báo đức.”

Sắc mặt Dịch Phi tái nhợt, chậm rãi nói từng chữ: “Ta biết người xưa nay coi thường nhất chính là nam sủng, y thân phận như vậy, còn làm nhục người như thế, với tính người dù phải giết chết y cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Chỉ là người này sinh đã ngu độn, cũng chưa hẳn thật sự cố tình. Ta đánh y đến bước này, cũng là giúp người trút giận.”

Bạch Kinh Hồng hoàn toàn không đếm xỉa những người bàng quan, lạnh lùng hất tay Dịch Phi, thoải mái nói: “Đúng vậy, ta bị người chỉ mũi máng là nam sủng cũng không bằng, Dịch đại trang chủ tùy tiện bắt một kẻ vớ vẩn đánh một trận, ta phải hả giận ngay, tuyệt không thể không biết điều như vậy nữa. Đáng tiếc, Dịch trang chủ, người xưa nay chỉ biết dùng cường quyền xúc phạm người, chỉ sợ không thể biết cái gì là sĩ có thể giết, không thể nhục. Dù người giết y trước mặt ta, nỗi nhục này ta cũng suốt đời khó quên.”

Dịch Phi chỉ cảm thấy ngực đột nhiên đau nhói, ngay cả thanh âm cũng đã khàn khàn: “Kinh Hồng, người hà tất như thế, người biết rõ ta...” Mắt y chợt đỏ ngầu “Ta đối đãi người...”

Bạch Kinh Hồng thấy y kích động như thế, cũng bất giác hơi chấn động, vẻ mặt chợt hóa bi thương, lại cắn răng lạnh mặt, lạnh lùng nói: “Thôi, sớm biết như bây giờ, lúc đó người cần gì phải phái một người như vậy đến làm nhục ta tới bước này.”

Địch Phi lại đưa tay túm lấy y, trong mắt tình hoài mãnh liệt như sóng cả vạn trượng: “Người nói, người nói, người muốn thế nào, người muốn thế nào, mới chịu tin, việc này không phải ta sai sử, người muốn thế nào, mới không so đo với ta nữa, người muốn thế nào...”

Y phần nộ như vậy, kích động như vậy, chỉ cảm thấy dù là moi tìm ra, đổi được, cũng bất quá là coi khinh và chà đạp: “Người muốn thế nào... mới chịu tin... lòng ta...”

Chỉ một câu đơn giản như thế, y nói ra lại gian nan đứt quãng như vậy, ngừng mấy lần, cuối cùng vẫn không nói xong.

Bạch Kinh Hồng rút cuộc động dung, ngơ ngẩn nhìn y cả buổi, đột nhiên nói: “Người giao y cho ta xử trí.”

Địch Phi chấn động, trong nháy mắt chợt mất đi năng lực trả lời.

Bạch Kinh Hồng lẳng lặng nhìn y, sau đó khẽ cười rộ, vẻ tươi cười bi thương mà đậm đặc: “Đúng vậy, ta có tư cách gì mà xử trí nam sủng người yêu quý nhất.”

Y nhẹ nhàng phát tay, dường như phát tung một đám bụi mà hất Địch Phi ra.

Địch Phi đột nhiên nắm chặt y, thanh âm dường như cũng đã khản trương: “Y bất quá là một nam sủng...”

Bạch Kinh Hồng thoáng bi thương mà cười: “Đúng vậy, y bất quá là một nam sủng, nhưng, nhìn thấy, nhìn thấy người đối với y...” Y cười khẽ, lắc đầu “Thôi, y nói đúng, ta quả nhiên đúng là kẻ ngay cả nam sủng cũng chẳng bằng.”

Trước khi y lại muốn phát áo rời đi, Địch Phi đột nhiên ra sức ôm y vào lòng. Bên tai nghe thấy tiếng kinh hô khe khẽ, trong lòng cảm thấy sự chống cự cực lực, song y lại không chịu buông tay. Đây lòng đầy ý đều là, y đang ghen, y lại thực sự đang ghen, y vậy mà chịu ở trước mặt ta nhận là y ghen.

Kinh hỉ lẫn lộn, khiến y nháy mắt hoàn toàn quên mất A Hán.

Bạch Kinh Hồng giống như không ngờ rằng y dám ở trước mặt bao nhiêu người thế này, làm ra loại chuyện này, cố gắng giãy giụa mấy cái, giãy không thoát, tai lại nghe y khẽ gọi: “Kinh Hồng, Kinh Hồng...”

Mặt y thoát tiên đỏ lên, sau lại trắng nhợt, tiếp đó cắn răng, khẽ tai nói: “Giao người kia cho ta, người đã nói người thích ta, thì ta không dung được bên cạnh người có người khác, người đã nói người thích ta, thì ta không dung được người như vậy đến làm nhục ta, trừ phi người nói toàn là giả dối.”

Địch Phi cúi mắt, nhìn mắt Bạch Kinh Hồng. Thanh âm phần nộ như vậy, nhưng nghe đến lại khiến người mừng như điên.

Y không dung được, y không dung được, y cuối cùng cũng chịu không dung được.

Song y vẫn chần chừ: “Y... Y nói cho cùng cũng từng cứu ta...”

“Đúng vậy, y nói cho cùng cũng từng cứu người.” Trong mắt Bạch Kinh Hồng lướt qua ánh sáng vi diệu “Ta không giết y, ta chỉ muốn giáo huấn y. Ta chỉ muốn cho y biết, bất kể y được sủng ái cỡ nào, cũng không thể đối xử với ta như vậy.”

Y mỉm cười: “Người đã quên, ta xưa nay là người có thù tất báo.”

Địch Phi lẳng lặng nhìn Bạch Kinh Hồng, đã bao lâu, họ chưa từng thân cận như vậy, đã bao lâu, y chưa từng mỉm cười với mình như vậy.

Rất nhiều rất nhiều năm trước chợt gặp, khi đó y một tập bạch y, xòe một chiếc ô trúc xanh, ngồi trên một chiếc thuyền con, từ nơi khói nước mê mông mà đến, phảng phất từ trong vô số truyền thuyết, vô số thần thoại, cuối gió cuối mây cuối nước mà đến, phảng phất người trong tranh, nhanh nhẹn nhập hồng trần.

Sau đó, là vô số huyết lệ giao triền, vô số tranh chấp sát phạt, vô số thương tổn lẫn nhau. Y dùng bao nhiêu tâm tư, phí bao nhiêu thời gian, lần lượt dâng lên trái tim nóng rực, lại lần lượt không thể không nhìn thẳng vào khoảng cách như trời vực giữa hai bên, ngay khi y cho là tuyệt vọng, rồi cuộc, rồi cuộc...

Kinh Hồng không thể dung nam sủng của Địch Phi, hóa ra trên đời này vẫn có kinh hỉ, chỉ là, nam sủng kia dù sao cũng là... A Hán...

Hết thấy vốn đã quên mất kia, bỗng nhiên bức người mà đến, những người sự vật ngoài thân vừa tự nhiên tan biến mất màu, lại trở về bên cạnh. Tiếng roi da vẫn vang vọng trời cao. Tiếng máu nhỏ giọt vẫn rõ nét nghe được.

Thân thể Dịch Phi chợt cứng đờ, y không cần quay đầu cũng có thể tưởng tượng ra đôi mắt từ đầu chí cuối chưa từng dời khỏi người y kia.

Y nhìn Bạch Kinh Hồng. Dung nhan tuyệt thế như vậy, phong hoa tuyệt phẩm như vậy. Vì được nhất cổ của y, không tiếc khuynh quốc, khuynh thành, khuynh hết thấy của nhân gian này.

Sau đó y khẽ cười, y nghe thấy rõ ràng thanh âm lãnh khốc của mình nói: “Được.” Y cảm giác được rõ nét, mình thậm chí còn rất ôn nhu mà cười với Bạch Kinh Hồng.

Đây là một trường phản bội, hiển nhiên, rất lâu trước kia, khi y vì Bạch Kinh Hồng mà điên cuồng, chưa từng nghĩ mặt lên trời quá to, chỉ cần có thể có được người kia, không tiếc phản bội bất cứ ai sao? Nếu người khác có thể phản bội y, tại sao y không thể phản bội người khác. Sai không phải kẻ phản bội, mà là đồ ngốc đi tén nhiệm người ta.

Đây là một trường bán đứng? Đương nhiên. Nhưng là Huyết Tu La giết người như ma, trong lòng còn tồn tại lương tri sao? Bán đứng lại ngại gì. Bao nhiêu lần khi y vì Bạch Kinh Hồng mà đau khổ, say rượu như cuồng, nếu có thể có được người kia, y không tiếc bán đứng tất cả, không phải sao?

Bán đứng, lại ngại gì.

Y ở dưới đáy lòng cười lạnh lùng, thờ ơ nhìn mình hết sức ôn nhu với nam tử phong hoa tuyệt thế kia.

Tiên hình đột nhiên ngừng lại, Dịch Phi phân phó mọi người tan đi. Nháy mắt cả đám người đã biến mất không thấy bóng dáng, y lại nói thầm với Bạch Kinh Hồng điều gì, kể đó mau chóng rời đi. Y đi nhanh như vậy, như có thứ gì đang đuổi theo sau lưng, y đi vội như vậy, cho nên mới không có thời gian nhìn thẳng đôi mắt trong suốt lại bị y vứt bỏ kia.

Bạch Kinh Hồng khẽ cắn dặn một tiếng, A Hán lập tức được cởi xuống từ giữa không trung. Sau khi y ra hiệu, mấy người cuối cùng ở đây cũng nhanh chóng lui đi không thấy bóng dáng.

Y chậm rãi đi qua, tuyệt không để ý máu tanh đầy đất, đi đến bên cạnh A Hán, từ từ khom lưng, nhìn thân thể máu thịt lẫn lộn kia: “Người cho là, ta thật sự sẽ bị mấy câu của người chọc giận thành như vậy? Ta chẳng qua muốn người nhìn y, tự tay giao người cho ta thôi.”

A Hán ngạc nhiên ngược mắt, hành vi thật kỳ quái, tâm lý thật quỷ dị.

Bạch Kinh Hồng lẳng lặng nhìn y, trong đôi mắt mỹ lệ, toàn là tối tăm ảm đạm: “Người vĩnh viễn, vĩnh viễn, sẽ không biết ta là ai.”

“Ta biết.”

Bạch Kinh Hồng ngẩn ra, vẻ kinh hãi chợt lóe qua trong mắt.

“Ta biết.” A Hán bình tĩnh nói “Thanh âm ta nghe qua, người ta gặp qua, chỉ cần ta muốn, ta có thể ghi nhớ, sẽ tuyệt không quên.”

Thân thể Bạch Kinh Hồng run khe khẽ nhẹ không thể thấy, ánh mắt càng u lãnh, nhìn chòng chọc A Hán cả buổi, thấy ánh mắt y vẫn thản nhiên, lúc này mới từ từ nói: “Người thật sự biết...” Ngữ khí chợt hóa sắc bén “Đã như thế, người nên biết ta vì sao hận người. Là người phá hỏng đại sự của ta, là người hại thân nhân của ta. Là người khiến ta sa thành tù nhân...”

“Tù nhân.” A Hán vẫn kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Bạch Kinh Hồng cười thẳm “Nhìn ta phong quang thế này, ai có thể biết được, ta là bị ai cấm võ công, ta là bị ai đoạn sinh lộ, ta là bị ai cầm tù ở đây, đều là người...”

“Xin lỗi!” Hai chữ chợt đến của A Hán, khiến những lời vốn khí thế của Bạch Kinh Hồng, như bị một cây đao chém đứt ngang xương, đột nhiên ngừng lại.

“Ta không biết ngươi là tù phạm, tưởng ngươi cũng giống ta, ở đây ăn không uống không còn chẳng làm việc, cho nên lần trước chỉ trích ngươi, là ta không đúng.” A Hán thẳng thắn thành khẩn nói “Tuy rằng ta cảm thấy nơi này có ăn có uống có ở, là nơi vô cùng tốt, không cần phải có oán khí gì, nhưng mà bị nhốt lại và tự nguyện vào ở là bất đồng. Ta không nên nói ngươi không tốt.”

Bạch Kinh Hồng lẳng lẳng mở to mắt, nhìn A Hán cả buổi, chợt lắc đầu cười thầm: “Muộn rồi, bất kể lời ngươi nói là thật hay giả, bất kể ngươi có phải thật sự hiểu được, đều đã muộn rồi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, cũng như ta sẽ không bỏ qua cho y, sẽ không bỏ qua cho bản thân ta vậy.”

Y mỉm cười, vẻ tươi cười thê lương không nói nên lời, lại tuyệt vọng không nói nên lời, y chậm rãi ghé sát vào mặt A Hán, quan sát từ khoảng cách cực gần, thanh âm cực khẽ cực nhu: “Ngươi nói, ta nên đối phó ngươi thế nào mới được. Ta biết ngươi không sợ đau? Ta biết ngươi cũng không sợ người làm nhục, bất quá...”

Y đưa tay khẽ vỗ vai A Hán, như hảo hữu nhiều năm, đối với máu tươi giấy lát nhuộm đầy tay, nhìn mà không thấy, đối với máu thịt vì đựng đau mà tự nhiên co giật kia, y chỉ nhướn mày cười nhạt: “Cho dù giết ngươi, nếu ngươi không đau, ta làm sao khoái hoạt? Cho nên, vì đối phó ngươi, ta đã nghĩ rất lâu, rất lâu, cuối cùng đã nghĩ ra một chủ ý.”

Y kể môi đến bên tai A Hán, thanh âm thân thiết: “Ngươi muốn nghe không?”

25. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 25: Đã Biết Than Đau

Khi vào Di viên, ánh mắt Dịch Phi nhanh chóng quét đến một chỗ tường viện.

“Tai mắt ngươi vẫn linh như vậy.” Bạch Kinh Hồng mỉm cười “Ta bảo người giáo huấn người kia ở ngoài tường. Có phải ngươi muốn nhìn thử?”

Dịch Phi nhàn nhạt ừm một tiếng, không chút để ý: “Theo ý ngươi nhĩ?”

Người kia đang chịu tội, y biết, bất quá khó được Kinh Hồng chịu người giận, khó được Kinh Hồng chịu chủ động mời y ngắm hoa tán gẫu, khó được Kinh Hồng không nhớ chuyện không khoái hoạt kia nữa, vậy thì tại sao y còn phải nhắc thêm.

Hôm nay, là hoa chính tươi, nước chính đẹp, ánh dương chính rực rỡ nhĩ. Cho nên Kinh Hồng mới mỉm cười với y, cho nên Kinh Hồng mới bằng lòng tâm sự với y, những việc đã qua từng khiến họ khoái lạc đó.

Y không chần chừ, ôm nam tử kia vào lòng. Người nọ hơi giãy giụa, nhưng cũng rất nhanh ôm lại y. Phải chăng chờ đợi bao lâu, rốt cuộc đã có kết quả, phải chăng sự kiên trì đằng đằng, rốt cuộc có thể chờ được hồi báo, thế nhưng tại sao y rõ ràng đang đồng thẳng hai tai, ngưng tụ tất cả nội lực, cẩn thận lắng nghe.

Không có tiếng roi, không có tiếng kinh phong, không có tiếng gào thét, hẳn không phải quát roi, bất quá, những hình phạt còn độc địa hơn tiên hình, nhiều không đếm xuể.

Cách khá xa, y lại phải phân tâm nghe Kinh Hồng nói chuyện, cho nên y không thể xác định, cách một bức tường bên kia, người dụng hình có động tác gì.

Bất quá, không nghe thấy tiếng kêu thảm, không nghe tiếng gào thét, hẳn là y không đau đớn lắm đâu nhĩ.

Kinh Hồng đang nói gì, vừa rồi không nghe rõ, bất quá, không sao, chỉ cần mỉm cười với y, chỉ cần đáp mấy tiếng “Đúng vậy” là được. Cứ chuyện tâm một chút thì hơn, để Kinh Hồng biết lòng ta đang không yên, lại sẽ cấu gât không đau.

Kỳ thật, Kinh Hồng cũng chỉ là muốn hả giận, vô luận thế nào cũng sẽ không thật sự giết y. Kỳ thật, y xưa nay không sợ đau. Kỳ thật, chuyện này, y cũng không phải hoàn toàn không có trách nhiệm. Kỳ thật, y chưa bao giờ ghi hận, cho nên, chờ sự tỉnh sáng tỏ, bảo người xem thương thế cho y, đối đãi tốt một chút là được.

Bạch Kinh Hồng cười nắm tay y, cùng y sóng vai ngồi xuống, đưa chén trà xanh, cười nói đến những điều tốt đẹp và vui vẻ từng có.

Y lắng lắng nghe, mỉm cười ngưng mắt nhìn nam tử đời này y yêu nhất, nhìn chân mày khóe mắt đối phương, dần dần có vui vẻ.

Mỗi một câu Kinh Hồng nói, y đều nghe rõ mồn một, y có thể mỉm cười, có thể gật đầu, có thể đúng lúc chen vào vài câu điệu ngữ, hai người cùng nhau ngửa đầu cười to.

Khi Bạch Kinh Hồng đề nghị chơi cờ, y mỉm cười gật đầu.

Bạch Kinh Hồng hưng trí bừng bừng đứng dậy đi lấy bàn cờ. Để tiện cùng Dịch Phi gặp gỡ, y đã sai đi tất cả hạ nhân, chút việc nhỏ này, tự mình đi làm, tất nhiên là không sao.

Sau khi y đi, Dịch Phi chậm rãi buông tay, cúi đầu nhìn bóng mũi chân mình. Y ngồi trên chiếc ghế dài, im lặng lạ thường, chỉ có bản thân y biết, chớp mắt ấy, y cần bao nhiêu sức mạnh, mới có thể khắc chế mình không nhảy dựng lên, chạy đến nơi chỉ cần nhảy hai ba bước là có thể tới kia.

Đúng vậy, y không sợ đau. Cho nên y đáng bị thương tổn.

Đúng vậy, y chưa từng ghi hận, cho nên có thể không hề cố kỵ bán đứng y.

Đúng vậy, Kinh Hồng sẽ không giết y, cho nên trường phản bội này, có thể không mấy may có cảm giác tội ác.

Cảm giác lạnh lẽo ở đầu ngón tay vẫn chảy vào lòng. Người kia không biết đau, nhưng đau đớn vô tội phải chịu đó là y cho, người kia không ghi hận, nhưng oan khuất lần lượt đó là y tạo thành. Kinh Hồng không giết người kia, nhưng người không chút lưu tình đẩy người kia ra, là... là bản thân y... là Dịch Phi y...

“Dịch Phi.” Tiếng hô hoán, trong sáng mà vui vẻ.

Y ngẩng đầu, thấy Bạch Kinh Hồng tươi cười ôm bàn cờ.

Vẻ tươi cười y từng thể nguyên, dùng cả thế giới để đổi lấy.

Cách một bức tường, người yêu y đang chịu khổ, người y yêu đang mỉm cười, y còn có thể đưa ra lựa chọn gì đây.

Nhân tính trước nay như vậy, thế sự tự cổ như thế, lựa chọn của y chỉ có thể là...

Y đứng lên, mỉm cười, nhận bàn cờ mà bày ra, cười nắm quân cờ: “Đoán trước!”

Bạch Kinh Hồng ý cười trong mắt ung dung: “Lẽ!”

Ánh dương như thế, hoa tươi như thế, nước hồ như thế, thanh trà như thế, nhân gian như thế.

Hết thấy trong hồn trong mộng y cầu mà không được, hiện giờ đã ở hết trước mắt.

Y là Huyết Tu La Dịch Phi, y không thể nói không giữ lời. Y không thể lại đòi về người y tự mình giao ra. Y không thể phá hỏng hết thấy tốt đẹp đến thế ở trước mắt.

Hôm nay tâm tình Kinh Hồng tốt, là vì sao?

Vì đã báo được mối thù chịu nhục, vì đã xác định trong lòng ta, nam sủng còn con kia, nhỏ nhất không đáng kể.

Vô luận là vì điểm nào, y cũng không thể ngu xuẩn đến mức mở miệng cầu tình, một lần nữa đẩy người đã đi đến trước mắt ra xa.

Cho nên, y hơi nhắm mắt, thu nạp chân lực tiềm tàng, không đi thử tra xét nơi cách một bức tường, đã xảy ra chuyện gì nữa. Y không muốn nhìn người nọ máu thịt đầm đìa, y không muốn nghe người nọ rên rỉ trầm thấp. Y chỉ cần mỉm cười xòe tay, dưới ánh mặt trời, nói với nam tử dung mạo như họa kia: “Năm quân, người trước.”

Cảm giác này là gì, quen thuộc lại xa lạ. Quen thuộc là, từ sau khi gặp Dịch Phi, vẫn luôn bị cảm giác kỳ lạ này làm phiền. Xa lạ là, trong vô số những năm tháng trước kia, chưa bao giờ cảm giác được rõ ràng như thế, sâu sắc như thế, đau kịch liệt như thế.

Đau đớn như vậy, khiến A Hán vừa bỡ ngỡ, vừa vô thố.

Lời của Bạch Kinh Hồng, phảng phất còn vang bên tai: “Trên đời này, thật sự có người hoàn toàn không sợ đau sao? Trừ phi y là người chết, hoặc tri giác tê liệt. Chẳng qua có người cảm giác linh mãnh, có người cảm giác trì độn thôi. Chính như cùng bị kim đâm vào tay, tiểu thư trong khuê phòng sẽ thấp giọng kêu đau, nông phu ngoài ruộng, e rằng căn bản chẳng cảm thấy, nhưng một đao ra sức chém đứt cả tay, bất kể là ai, đều sẽ đau đến không muốn sống. Bất kể là kiên cường cũng vậy, không sợ đau cũng thế, đều có một cực hạn, chỉ cần có thể phá tan cực hạn này, kẻ kiên cường đệ nhất thiên hạ cũng chẳng qua là một kẻ đáng thương.”

Là như thế này sao. Tinh thần cường đại hơn, cũng vẫn có cực hạn.

Người bình thường bị một đao, y chỉ xem như bị muỗi chích một cái. Nhưng nếu ngàn đao đau đón đồng thời phát tác, dù là y cũng phải đau không chịu nổi.

Đây là đau nhĩ. Cho nên, thân thể kịch liệt run rẩy, không phải xuất phát từ bản năng thân thể, mà bởi vì linh hồn đang rên rỉ, đây là đau nhĩ, cho nên tay chân mới ra sức co quắp, mười ngón ra sức cào tảng đá dưới đất, không phải bởi vì phản ứng tự nhiên, mà bởi vì, tinh thần đang kêu thảm. Đây là đau nhĩ, cho nên mới xa lạ như vậy, đáng sợ như vậy, khiến người cảm thấy sự tồn tại của sinh mệnh như vậy, ý thức thanh tỉnh, là trừng phạt đáng sợ nhất trên trời.

Là ai nâng đầu y lên, bức mắt y cách hốc tường, nhìn người sống vai mà đứng trong lâm viên mỹ lệ kia, là ai không ngừng lặp lại bên tai y: “Công tử có giao, bảo chúng ta không được chỉ lo dụng hình, người nhìn thêm phong cảnh bên trong mới được.”

Nhưng mà, đau quá, đau quá đi, ta có thể ngất đi không, có thể không cần nhìn không.

Trong truyền thuyết, nhân loại vì bảo vệ bản thân, cho nên khi cảm thấy đau đón cực hạn, sẽ tự nhiên đình chỉ tất cả cảm giác với bên ngoài.

Nhưng là người trong Tiểu Lâu, là sinh mệnh tinh thần lực đứng ngoài hết thấy tồn tại, họ sớm đã quên mất, làm sao để thân chí cường đại của mình khi gặp phải thương tổn trốn tránh vào trong thế giới tâm tới kia.

Trong truyền thuyết, người bình thường khi phải chịu đựng đau đón, sẽ cao giọng kêu to, hồng giảm bớt đau đón của thân thể, nhưng mà, A Hán chưa bao giờ cảm thụ được đau đón cường đại như thế, dưới tình trạng xa lạ này, thật sự luống cuống, y thậm chí không biết, y kỳ thật có thể kêu to rống to lớn tiếng gào thét.

Cách hốc tường nhìn qua, trong vườn hoa đang rộ, cây cỏ xanh mướt, nước ao xanh biếc. Bạch Kinh Hồng ánh hoa rơi nước chảy đều ảm đạm nọ nhẹ nhàng ngẩng đầu, nói gì đó với chủ nhân, cho nên chủ nhân ôm chặt y vào lòng, không chịu buông ra nữa.

A Hán muốn lắc đầu, lắc bay choáng váng đầy đầu kia, y muốn nặng nề thiếp đi, chẳng tỉnh lại nữa, tại sao không thể ngất đi, lại chỉ cảm thấy mê ảo.

Đau quá, đau quá, cả thân thể như đang bị từng điểm từng phân từng tắc xé rách thiêu rụi. Tại sao lại đau như vậy.

“Công tử bảo trang chủ, người đang chịu hình ở bên này, trang chủ ngay cả hỏi cũng chẳng hỏi nhiều một câu, một nam sủng còn con như người, thật cho mình là cái thá gì? Dám mạo phạm công tử.”

A Hán hơi mê mê mang mang, phảng phất phát phát nhìn về phía trước, lúc Bạch Kinh Hồng mỉm cười, trong mắt chủ nhân, là ôn nhu sao? Ông nói, muốn ta làm nam sủng ông sủng ái nhất, ta nghĩ, nam sủng sủng ái nhất, hẳn sẽ chẳng phải đãi ngộ thế này đâu. Chủ nhân, kỳ thật nói chẳng giữ lời.

Khẽ hít một hơi, thân thể đau đón run rẩy, rồi lại như cả run rẩy cũng chẳng có sức. Nhân loại thông tuệ như thế, từ trong một phiên mộng muội, đi đến cả vũ trụ, từ ăn lông ở lỗ, đến có thể gần như tay nắm thế gian hết thấy. Nhưng mà tại sao trí tuệ như vậy lại chỉ biết dùng trên chuyện tàn khốc như thế. Tại sao sinh là thể trí tuệ cao nhất, lại lấy nghiên cứu làm sao thương tổn đồng loại càng sâu làm vui.

Dòng nước lạnh băng giội xuống đầu, một lần nữa kéo A Hán đang mơ hồ xây xẩm xẩm về lại vực sâu đau đón. Thật sự đau lắm. Trương Mẫn Hân nói, không trải qua mưa gió, làm sao gặp được cầu

vòng. Nhưng mà, nếu ta không chờ mong cầu vòng, phải chăng có thể không cần trải qua mưa gió như vậy.

Tại sao nước lại lạnh vậy, hệt như kết thành vô số tảng băng đâm loạn khắp trong thân thể, cắt nát xé rách mỗi một mảng máu thịt. Trương Mẫn Hân nói, tiểu thụ nhất định phải bị tiểu công ngược, hiện tại ngược càng thâm, tương lai tiểu công hồi hận càng sâu. Đau khổ hiện tại tiểu thụ phải chịu, tương lai đều sẽ từng chút báo hết lên người tiểu công.

Nhưng mà, đau đớn thế này. Nếu như ta cũng đau đến khó sống thế này, chủ nhân làm sao chịu được.

Ta không muốn ông ấy đau, vậy thì phải chăng có thể cầu ông ấy, đừng làm ta đau.

A Hán nỗ lực nhìn qua hốc tường. Hai nam tử kia, một anh vĩ, một tuấn tú. Ngồi một chỗ, nhàn nhã thưởng trà, thỉnh thoảng nói cười mấy câu, mặt mày toàn là tươi cười khoái ý.

Nhớ Bạch Kinh Hồng từng nói “Nếu người không chịu nổi thì cứ kêu chủ nhân của người đến cứu người. Xem trước mặt ta, y lựa chọn cuối cùng lại là ai. Sẽ không có ai bịt miệng người, đau cực, người có thể khóc, có thể kêu, xem trước mặt ta, y liệu có vì người mà nhủu mày không?”

Đau quá, đau quá, nhưng mà họ đang rất vui vẻ. Quấy rầy sự vui vẻ của chủ nhân, là không nên nhĩ. Kỳ thật chủ nhân, dường như là một người rất ít vui vẻ. Ông ấy có nhiều như thế, tại sao không khoái hoạt. Ta rất khoái hoạt, có ăn có uống lại có ngủ, nếu chủ nhân có thể sủng ái ta hơn một chút thì càng tốt.

Thật sự đau lắm, nhưng chủ nhân thật sự thích Bạch công tử, cho nên đừng gọi ông ấy.

Trương Mẫn Hân nói, một ngày nào đó, tiểu công sẽ yêu tiểu thụ, một ngày nào đó, y sẽ đối với tiểu thụ rất rất rất tốt, nâng trong tay, ngậm trong miệng, cho y mọi thứ tốt đẹp.

Nhưng mà, ta kỳ thật không cần nhiều như thế, ta chỉ cần ông hơi tốt với ta một chút, ta chỉ cần ông, ông đừng, để ta đau thế này.

Chủ nhân, ta không giận ông, ta không trả thù ông. Tương lai, ông hồi hận, ta sẽ không phốt lờ ông, sẽ không khiến ông khổ sở, khiến ông bị giày vò, vậy thì, phải chăng, ông có thể, có thể, từ bây giờ, bắt đầu yêu ta. Đừng chờ về sau.

Bởi vì, ta thật sự, thật sự đau lắm.

Kỳ thật, ta rất sợ đau.

Cho nên, chủ nhân, xin ông, mau một chút, yêu ta, một chút, được không?

26. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 26: Tự Sát Là Gì

Bỏ xuống một quân quyết thắng thua, Bạch Kinh Hồng ngẩng đầu cười: “Ta thắng.”

Địch Phi mỉm cười: “Kỳ nghệ tăng thấy rõ.”

Ánh mắt Bạch Kinh Hồng nhàn nhạt lướt qua bàn cờ: “Ta thắng, là người phân tâm, hay là, người căn bản chưa từng nghiêm túc ứng đối sự khiêu chiến của ta.”

Địch Phi hơi nhướng mày: “Người cũng quá xem thường ta.”

“Phải không?” Bạch Kinh Hồng mỉm cười “Đúng vậy, người không phân tâm, bởi vì người biết ta sẽ không giết y, ta sẽ không thất hứa với người, ta mặc dù thường giận dữ, nhưng ta chưa bao giờ vượt qua hạn độ người khoan dung, ta mặc dù luôn cấu kỉnh, nhưng ta cũng chưa từng thật sự gây chuyện vô cớ, người biết, ta biết nắm giữ đúng mực hơn bất kỳ ai, chỉ cần ta còn muốn đạt được, ta phải mưu toan hết thảy.”

Về tươi cười trên mặt Địch Phi hơi cứng lại, nháy mắt lại biến thành không chút để ý, y tùy tay thu dọn quân cờ, hỏi như vô ý: “Người nói gì?”

“Những ngày qua ta khổ tâm cô nghệ, ta âm thầm ẩn nhẫn. Ta tận lực thiện đãi mọi người bên cạnh, không dấu vết mua chuộc lòng người, có thể giúp người, ta nhất định giúp, chỉ cần có cơ hội là sẽ để người nợ nhân tình. Ta đang từng chút dao động căn cơ của người, ta vẫn cho là đắc kế, cho đến một ngày ta phát hiện, kỳ thật hết thảy những điều này, người sớm đã biết cả.” Bạch Kinh Hồng dùng ngón tay thuôn dài, chậm

rải nhón một quân cờ, chơi đùa giữa mấy ngón tay “Đây thật là một ván cờ nực cười, người sớm biết, lại thờ ơ đứng xem, người sớm phát hiện, lại không hé một tiếng, người cao cao tại thượng, ngồi xem hành vi như trò hề của ta, cảm giác này, có phải đặc biệt tốt.”

Địch Phi không nói không rằng. Y ngẩng đầu nhìn Kinh Hồng, lắc đầu, đột nhiên chẳng còn muốn giải thích bất cứ chuyện gì nữa.

Đúng vậy, y biết, y đương nhiên biết, có thể từng từng giang hồ lâu như vậy, y dựa vào, chưa bao giờ là may mắn.

Rất lâu rất lâu trước kia, khi ngẫu ngộ Bạch Kinh Hồng, trong vô số năm tháng uống rượu dưới trăng, đấu kiếm trước hoa, gác chân mà ngủ, suốt đêm trò chuyện, y có lẽ chưa từng phòng bị, chưa từng hoài nghi.

Nhưng mà ngũ đại bang luân phiên ám toán, đều trúng chỗ thế lực của y bạc nhược nhất, cuối cùng mọi người vây diệt, chiêu chiêu thức thức đều nhằm vào sơ hở trong võ công của y, nếu vẫn không tỉnh ngộ, há chẳng phải nực cười lại đáng thương.

Sau đó liên phiên ác chiến, sau đó khổ tâm cô nghệ, sau đó phản kích thành công. Y trừ sạch ngũ đại bang, lại chung quy không giết Bạch Kinh Hồng. Trải rộng cơ sở ngầm tìm kiếm y, ra tay cấm võ công của y, không phải muốn giam cầm trói buộc, mà là chỉ sợ y dưới sự kích phấn, tùy tiện trả thù, mình tuy có tâm dung nhượng, chung quy không thể cam đoan y đi khắp thiên hạ, không bị thủ hạ khác tự lại đả thương.

Biết y nội thương chưa lành, vì y tìm lương được khắp thiên hạ, sợ y buồn giận sâu não, trồng hoa cỏ y yêu nhất khắp Di viên, tất cả trân ngoạn bảo vật, nhất loạt đưa đến trước mặt y.

Biết mọi hành động trong tối của y, không nói gì, không ngăn cản, để y có chút việc mà làm, y chung quy sẽ an tâm một phần. Để y cảm thấy đang từng bước thành công, y chung quy sẽ không đến mức ngày ngày buồn phiền.

Biết y lén thông báo tin mình bị thương ra ngoài, âm thầm giật dây cao thủ các phương như thủy triều không ngừng đến khiêu chiến, chỉ lặng lẽ ngăn trở phó trang chủ âm thầm điều tra, sau đó nén xuống từng lần trọng thương, cố làm như vô sự, nghênh đón người khiêu chiến kế tiếp.

Đúng vậy, y là Địch Phi, y là Huyết Tu La, há là người khi được lừa được giấu được bịp được.

Cho nên, thủ hạ âm thầm chạy vạy, xu nịnh A Hán và Bạch Kinh Hồng, y biết. A Hán vô tri vô giác, thuần khiết thuần nhiên, y biết. Bạch Kinh Hồng nhìn như cao thượng, lại ngấm ngấm trong bụng, y biết.

Cho nên, nam sủng thị cơ thông đồng cấu kết, lén lút loại nhau, y biết. A Hán thông dong ứng đối, không xú vị tương đầu, cũng không khinh miệt coi thường. Tất cả âm mưu phủ bóng, mách khéo bí mật y biết, A Hán mỉm cười tiếp nhận, không hại người, nhưng cũng không tán đồng, không cho là đúng, nhưng cũng không mở miệng châm biếm, rõ ràng không thích, lại vẫn nhẫn nại, y biết.

Bạch Kinh Hồng dưới mắt vô trần, đối với người cho rằng không có tác dụng, không cần dung nạp mà thân phận còn hèn mọn như rác rưởi là thái độ gì, y cũng biết.

Thế nhưng, người y yêu là Bạch Kinh Hồng.

Thế nhưng, trải qua ngàn ấy phản bội và giết chóc, lần lượt bị trọng thương, y rốt cuộc vẫn rơi vào ái tình của mình.

Biết rõ là bị phụ, bị lừa. Bị thương, y vẫn không nói lời nào.

Biết rõ Bạch Kinh Hồng oán hận A Hán là bởi vì việc ngũ đại bang mà ra, y lại luôn ở trong lòng bảo với mình, đây là việc đáng vui mừng, bởi vì người kia đã ghen tị.

Biết rõ phía sau ánh dương như thế, nước ao như thế, vẻ tươi cười như thế nhất định có dụng tâm khác, y lại nhiều lần tự nhủ mình, đừng nghĩ, đừng nghĩ, khoảnh khắc này, chỉ ít hãy để ta tin tưởng, ánh dương này, nước ao này, hoa cỏ xanh tươi này, cùng vẻ tươi cười kia đều là chân thật.

Cho dù là giả dối, y cũng tình nguyện sự giả dối này kéo dài lâu một chút.

Kinh Hồng, Kinh Hồng, người chưa bao giờ biết, quyền thế người muốn, chỉ cần người mở miệng nói với ta, ta sẽ lập tức cho người như nguyện.

Kinh Hồng, Kinh Hồng, người chưa bao giờ biết, ta đã vì người mà giày vò hùng tâm bá chủ, ta đã vì người mà chém hết ngạo khí nam nhi, ta đã vì người, xóa sạch chút lương tâm cuối cùng.

Kinh Hồng, Kinh Hồng, người chưa bao giờ biết, cho nên người mới hãm hại ta, ám toán ta, vây diệt ta, hiện giờ vẫn mưu tính ta.

Kinh Hồng, Kinh Hồng, người chưa bao giờ biết, người khổ sở mưu đồ, muôn vàn suy nghĩ muốn đạt được, kỳ thật chỉ cần người thật lòng thẳng thắn nói một câu với ta, là có thể tới tay.

Nhân gian này, có chuyện gì, là người mở miệng mà ta không thể đưa cho người.

Chỉ là, ta làm hết mọi thứ, người không tin ta, ta cần gì phải nhất định mở miệng nói ra, khẩn cầu. Kinh Hồng, người có biết, ta có thể chết vì người, nhưng không chấp nhận được người giẫm đạp như thế.

Nói đến cùng, Huyết Tu La Dịch Phi vẫn là một kẻ ngu xuẩn nhĩ, cho dù từng chịu bao lần phản bội, cho dù từng gặp vô số đau đớn, nhưng mà một khi đã yêu, chung quy không thể lấy lại, nhưng mà một khi đã yêu, cho dù bị phản bội, bị khi nhục, bị thương tổn, cũng vẫn không thể quay đầu.

Không phải ta không muốn quay đầu, ta chỉ là, vô lực quay đầu.

Hóa ra, trong xương cốt Huyết Tu La Dịch Phi, cùng một kẻ gốc tên là A Hán, đều ngu xuẩn như nhau.

Dịch Phi nắm chặt năm ngón tay, mấy quân cờ trong lòng bàn tay khiến người đau nhói. Ngoài viên cách một bức tường, có người đang chịu hình, trong viên cách một bức tường, có người đang chịu nạn.

Người chịu hình kia thân đau, lại không biết đau. Người chịu nạn kia lòng đau, lại quên mất, hóa ra mình kỳ thật đang đau lòng.

Tại sao, Kinh Hồng, tại sao người phải đem một tầng phù hoa hư ảo cuối cùng ở trước mặt ta, nhấn tâm xé nát như thế.

Bạch Kinh Hồng nhìn Dịch Phi, đôi mắt lạnh tức như sương tuyết: “Người tuy tra biết động tĩnh của ta, nhưng vì không để ta sinh nghi, không hề an bài thám tử bên cạnh ta, động tĩnh lớn người có thể tra biết trước đó, nhưng mấy việc nhỏ người không phải hoàn toàn nắm giữ, tỷ như hiện tại người kia đang chịu hình gì.”

Dịch Phi đột nhiên ngẩng đầu, y không nhìn thấy vẻ mặt mình, song Bạch Kinh Hồng lại nhìn thấu vẻ sợ hãi sâu nhất trong đôi mắt nam tử như thiết kia. Sau đó, y mỉm cười, dù rằng y cũng chẳng biết nụ cười của mình lúc này thấm đậm xiết bao: “Ta trước kia có mưu đồ, đương nhiên không dám chọc giận người quá mức, đương nhiên chưa đến nỗi nói không giữ lời, khiến người sinh phòng bị, nhưng hiện giờ ta phát hiện, hết thấy mưu đồ của ta hóa ra sớm nằm trong lòng bàn tay người, người cho là ta còn cố kỵ gì nữa.”

Quân cờ rơi đầy đất, có bóng người phóng lên cao.

Bạch Kinh Hồng im lặng bất động, cúi đầu nhìn bàn cờ vỡ tan và quân cờ lăn lóc đầy đất, đen đen trắng trắng, một phiên hỗn loạn. Một ván cờ này, thắng, rốt cuộc là ai.

Trong tiếng vang ầm ầm, bụi mù bốn phía, y biết bức tường viện kia đã bị người một chuồng đục thủng, song y không hề ngẩng đầu, chỉ cười thầm.

Tường viện bỗng nhiên vỡ vụn khiến hai hán tử dụng hình đại biến sắc mặt, bất chấp A Hán máu thịt mơ hồ, nhao nhao lui lại, nhìn Dịch Phi bước ra từ trong bụi mù, hai người cùng quỳ mọp xuống, gọi “Trang chủ.”

Không biết vì sao, thân thể lại run rẩy, không biết vì sao thanh âm cũng run rẩy theo, không biết vì sao lại ngắc ngứ giải thích thêm: “Là Bạch công tử lệnh chúng tôi ở đây dụng hình.”

Dịch Phi cúi đầu nhìn A Hán, y từng trông thấy vô số huyết tinh, vô số tử vong, song chưa từng trông thấy thảm trạng như thế.

Bên trái là một thùng nước nóng hầm hập, phía dưới gác củi khô. Bên phải là đồng lửa đang cháy rực.

Hai cái bàn chải sắt to tướng, một ngâm trong nước đến nóng nhất, một trực tiếp đốt đỏ trong đồng lửa, rồi từng chút từng chút, chà lên người.

Từng chút từng chút, chà đến thịt nát xương tan, chà đến không thành hình người, lúc này vẫn còn một chiếc bàn chải nằm lại trong người A Hán, một chiếc khác do một người dụng hình ngõ ngang cầm trong tay, trên bàn chải còn đeo bao nhiêu máu thịt. Bên cạnh còn ném cả đồng bàn chải to tướng đã vô dụng, bởi vì phía trên dính hàng loạt thịt vụn, không còn sắc bén nữa.

Địch Phi nhắm mắt, hít sâu một hơi, sau đó mở ra, bình tĩnh hỏi: “Các người dùng hình gì?”

“Bạch công tử nói, người này da thô thịt dày, không biết đau, vậy cứ chà mỏng ra. Người này đã...” Rõ ràng trang chủ không như tức giận, nhưng tại sao thân thể lại run rẩy như lá rụng trong gió, tại sao thanh âm lại điều linh chẳng giống tiếng người.

Địch Phi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn A Hán, sắc mặt y rất bình tĩnh, rất nhợt nhạt, không giận, không hận, không kích động.

Thân thể nho nhỏ kia đang nằm dưới đất, bốn phía đều là máu tươi, máu nhiều như thế, như một hồ nước nho nhỏ, thân thể một người sao có thể chảy ra lắm máu tươi như vậy.

“Từ nay về sau, có ta một ngày là còn có người một ngày. Người muốn cái gì, ta chung quy sẽ tận lực làm bằng được cho người.”

Y chậm rãi đến gần. Thân thể nho nhỏ kia. Máu thịt đã thành bùn, máu thịt tứ chi hầu như đều đã chà nát, lộ ra xương cốt trắng ớn, mà ngay cả xương cốt cũng có vết chà rất sâu.

Nếu y không xuất hiện, họ vẫn sẽ chà tiếp như vậy, cho đến khi xương cốt cũng chà thành bùn.

“Người có thể đối đãi ta như vậy, vô luận thế nào, ta cuối cùng sẽ có báo đáp, không đến mức phụ người là được.”

Y chậm chậm gấp một gối quỳ trước mặt A Hán, khom lưng kề sát thân thể A Hán.

A Hán đã ruột xuyên bụng nát, bàn chải sắt còn nằm trên người y kia, chính vì chà trong phủ tạng, trên nội tạng, lấy ra không tiện, cho nên mới chưa bị người kịp thời lấy xuống.

Đây là đau đớn thế nào, Địch Phi đã không thể tưởng tượng.

Y chậm rãi đưa tay, nâng đầu A Hán lên.

Y vẫn còn sống, vẫn có đôi mắt trong sáng như trẻ thơ, chẳng mấy may vương tạp chất hồng trần.

Ánh mắt này, từng nhìn y như thế, nhẹ nhàng hỏi: “Ông có thể để ta làm nam sủng ông sủng ái nhất không?”

Tay Địch Phi cứ nhiên không hề run rẩy, y khẽ khàng gọi: “A Hán.” Thanh âm cực nhẹ, cực nhỏ, nhỏ đến độ bản thân y cơ hồ cũng chẳng nghe thấy.

Ánh mắt A Hán cuối cùng đã có tiêu cự, y nhìn Địch Phi, khẽ mở miệng, thanh âm nhỏ như thế, nhỏ như thế: “Đau quá.”

Địch Phi dùng tay phải, cẩn thận đỡ đầu A Hán, tay trái thu về gấp trong tay áo, sau đó truyền đến thanh âm cực khẽ cực nhỏ, như là xương cốt đã bị bẻ gãy.

Y kêu đau, tên gốc không biết đau này đang kêu đau. Cái người vô luận đánh mắng thế nào cũng chẳng biết đau này, hóa ra cũng biết sợ đau.

Địch Phi cảm thấy mình phải ngửa mặt lên trời thét dài, phải rơi lệ đầy mặt, nhưng mà thanh âm của y lại trầm ổn đến mức chẳng mấy may dao động: “Đừng sợ, sẽ khá lên rất nhanh thôi, rất nhanh, người sẽ không đau nữa.”

“Ông... chủ nhân... không nên... gạt ta nữa.” A Hán khẽ khẽ nói “Ta chưa bao giờ gạt... người...”

Thanh âm của y càng lúc càng nhỏ, Địch Phi không thể không nghiêng người ra trước, ghé tai đến bên môi y.

“Ta... Ta sẽ... khỏe lại... thôi. Ông không cần... thương tâm.

Thương tâm, ai nói ta thương tâm, là ta đẩy người xuống địa ngục, khi máu thịt người thành bùn, ta ở ngay bên cạnh thưởng trà tán gẫu. Ta làm sao có thể thương tâm. Dịch Phi nở nụ cười lạnh lùng mà chế giễu.

Tay y chống trên lưng A Hán, tức khắc máu tươi đầy tay, chân lực của y từ từ truyền vào cơ thể A Hán.

A Hán trì độ, không biết lòng người biến hóa, tình người tráo trở, song khoảnh khắc đau đớn nhất đời kia, khi y nhìn thấy người rõ ràng là mặt chẳng có biểu tình gì ấy, không biết vì sao, y biết, đây, hẳn gọi là thương tâm nhỉ.

Có chân nguyên của Dịch Phi duy trì, y nói chuyện không còn đứt quãng nữa: “Những người trong truyện, bất kể bị thương ra sao, bất kể bị tra tấn thế nào, đều nhất định sẽ khỏe lên. Cho nên, ta sẽ khỏe lên. Chủ nhân.”

“Phải, người sẽ khỏe lên. Người chưa bao giờ gạt người. Lời người nói nhất định làm được, ta biết.” Dịch Phi mỉm cười, y từng bảo không nói ra mình ở đâu, vô luận chịu khổ hình như thế nào cũng không nói. Y từng bảo phải trị thương cho mình, cho dù bị hút hết chân nguyên cũng vẫn nhớ phải băng bó giúp mình.

Nam sủng tên là A Hán đã làm được mỗi một câu y nói, mà bá chủ tên là Dịch Phi, dễ dàng đem người y đã đáp ứng không phụ, đẩy xuống địa ngục.

“Chủ nhân, ông mau mau yêu thích ta đi. Ta đau lắm, đau lắm. Nếu ông yêu thích ta, sẽ nâng niu ta trong lòng bàn tay, đối xử thật tốt,” Thanh âm của y càng lúc càng yếu ớt, nếu không phải Dịch Phi nội lực nhiếp lực đều kinh người, căn bản không thể nghe rõ.

“Ta muốn ông đối đãi ta thật tốt, ta sợ đau, chủ nhân, ta sợ đau. Ta đáp ứng ông, lúc ông yêu thích ta, ta sẽ không tùy hứng, ta sẽ không phớt lờ ông, ta sẽ không giận ông, ta sẽ không để ông đau như ta, ta đau là đủ rồi, ông không cần đau, chủ nhân, ông liệu có thể...”

Chẳng còn tiếng động nữa, Dịch Phi lẳng lặng chờ, rất lâu, rất lâu, y vẫn duy trì một tư thế bất động, y vẫn không ngừng đưa chân khí vào, y vẫn chờ đợi, một mực.

Có một kẻ ngốc tên A Hán, y ngu xuẩn, y ngốc nghếch, y buồn cười, nhưng chuyện y đã nói, nhất định sẽ làm được.

Y nói, ta sẽ khỏe lên rất nhanh, y nói, bất kể bị thương ra sao, bất kể bị tra tấn thế nào, đều nhất định sẽ khỏe lên.

Cho nên, có một bá chủ tên Dịch Phi, đang chờ đợi. Vẫn một mực, chờ đợi.

Bạch Kinh Hồng chậm rãi đến gần, nhìn thân ảnh đã biến thành tượng, phẳng phất vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không nhúc nhích nữa kia, nhàn nhạt nói: “Ta đã đáp ứng người không giết y. Ta cũng không muốn giết y. Ta từng bảo y, nếu đau đớn kịch liệt, có thể lớn tiếng kêu cứu, người chỉ cách một bức tường, người nhất định sẽ đến cứu y. Là chính y không gọi, là chính y không cầu người cứu, cho nên, y là tự sát.”

Y mỉm cười, vẻ tươi cười tàn nhẫn lại thâm đậm: “Là người, khiến y, tự mình giết chết bản thân y.”

27. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 27: Cậu Là Vai Phụ

Đề mục Trương Mẫn Hân chọn là luận sự vĩ đại của mẫu ái. Trong tình cảm vô tư nhất tốt đẹp nhất của nhân loại, hưởng hết khoái hoạt hạnh phúc, chờ khi kết thúc mô phỏng của đời đầu tiên, tất cả các học trò hầu như đều đã về Tiểu Lâu. Mọi người tụ lại một chỗ, nói nói cười cười, thật là náo nhiệt. Ánh mắt cô quét qua, không thấy A Hán giữa mọi người: “A Hán đâu?”

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, kẻ này buông tay, kẻ kia nhún vai. Chẳng dễ dàng gì có một vị cười cười bảo: “Tiểu tử này, ngủ đủ sáu mươi năm, không biết mơ thấy mộng đẹp gì rồi.”

“Trở về sớm vậy à?” Trương Mẫn Hân cười hỏi “Thành tích thế nào?”

Thành tích? Mọi người đều thở dài lắc đầu.

Giáo sư Trang đứng lúc đi vào: “Tôi đã dạy bao nhiêu khóa học sinh, lần đầu tiên gặp phải tình hình kiểu này, cả máy tính trung ương của Tiểu Lâu cũng suýt nữa treo luôn.”

“Không phải chứ.” Trương Mẫn Hân ngạc nhiên “Cho dù tệ hơn, cũng không đến nỗi như thế chứ?”

Giáo sư Trang cười khổ: “Học sinh các khóa trước tôi dạy, cho dù kém hơn, chỉ ít vào đời lịch luyện cũng dính dáng được với luận văn. Như Kinh Trần là luận tình yêu hoàn mỹ của đế vương, mặc dù trò ấy cảm thấy không hoàn mỹ, nhưng chỉ ít có một tình yêu bày ra cho trò ấy luận. Như Tiểu Dung, luận kết cục của bề tôi ủy thác, cho dù kết cục không tốt, chỉ ít vẫn là bề tôi ủy thác. Nhưng A Hán...”

Ông buồn bực lắc đầu liên tục, vẻ kiêu ngạo của người làm gương sáng hầu như rơi vỡ đầy đất.

Phương Kinh Trần cười giải thích: “Tiểu tử này luận chính là nghi kỵ hoài nghi độc chiếm các loại tình cảm tiêu cực trong tình yêu, nhưng thế thì cũng phải có yêu trước, mới luận được chứ. Ngặt nỗi y đời này từ đầu chí cuối, ngay cả mếp của yêu cũng chẳng chạm được. Cho đến chết cũng không thấy bóng dáng tình yêu đâu, người ta yêu y cũng vậy, y yêu người ta cũng thế, tóm lại là chẳng nhìn thấy gì hết.”

“Tôi đoán cậu ta chỉ nghĩ đến cuộc sống ăn không uống không như heo, hoàn toàn quên sạch chuyện luận văn.” Kinh Tiết cười bổ sung “Chưa từng có một học sinh nào lại giống cậu ta, với việc học, không thêm quan tâm, không hề nghiêm túc thế này. Máy tính trung ương trí năng của chúng ta cũng chẳng dám tin chuyện kiểu này, vẫn cho là ghi chép của mình đã sai, không ngừng lục soát lục soát lại lục soát, chẳng lục ra được gì, liền tra đọc hết lần này đến lần khác, liệu mạng tìm bug, nếu không phải giáo sư phát hiện sớm, cả hệ thống đều sẽ sụp đổ.”

Tiểu Dung cười khẩy một tiếng: “Đáng giận nhất là, đầu sỏ gây tội này vừa về là trực tiếp chạy đi ngủ, đến bây giờ cũng chưa thấy dậy.”

Trương Mẫn Hân rút cuộc không kiên nhẫn nghe tiếp, trực tiếp lao đến bàn điều khiển, mở ghi chép mô phỏng của A Hán.

“Dậy, đồ khốn, mau dậy.” Thùng thùng thùng, buồng ngủ bị đập vang động trời.

“Ồn quá.” A Hán trở mình, muốn ngủ tiếp, trên mình thoát tiên chợt lạnh, kể đó tai chợt đau nhói, cả người đã bị xách lên “Dậy đi, giáo sư nói phải trừ điểm của cậu, cậu còn tâm tư mà ngủ nữa.”

A Hán mơ mơ màng màng mở mắt, thấy rõ ràng là Trương Mẫn Hân, cả buổi mới ừm một tiếng: “Tại sao phải trừ điểm?”

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói?” Trương Mẫn Hân trực tiếp chỉ mũi y mắng “Tài liệu thực tiễn, thành tích của đời thứ nhất hồng bút cũng thôi, lạc đề vụn vặt, mèm chút khiến hệ thống treo, hại cả Tiểu Lâu tê liệt cũng thôi, cậu cứ nhiên còn tự sát? Cậu không biết theo quy củ, trừ phi là nội dung luận văn yêu cầu, bằng không mọi hình thức tự sát, đều có nghĩa là thái độ khảo thí không đúng đắn, phải trừ điểm sao?”

A Hán ù ù cạc cạc nhìn cô: “Tôi không có tự sát.”

“Cậu không có?” Trương Mẫn Hân túm tay y kéo đi, đến tận dưới đài không chế chủ, mở ghi chép A Hán bị hình sơ tầy ngày đó “Rõ ràng chỉ cách một bức tường, cậu chỉ cần mở miệng là có thể gọi tên kia đến, tại sao cậu không gọi? Cậu có thể cứu mình nhưng không cứu, đây không phải tự sát thì là gì?”

“Tôi căn bản đâu biết là mình sẽ chết?” A Hán rút cuộc từ trong dờ mộng dờ thức đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cứ nhiên trờng cô nàng một cái: “Tôi đang muốn hỏi cậu đây, mấy câu chuyện cậu cho tôi coi đó chẳng có vai chính nào chết vì chịu hình cả, bất kể chịu hình gì, cho dù còn nghiêm trọng hơn tôi phải chịu, cuối cùng đều không chết, cuối cùng đều có thể cứu về.”

“Không sai, vai chính đích xác là quái miêu chín mạng, nhưng thân bất tử là độc quyền của vai chính.” Trương Mẫn Hân cười khẩy nhìn y “Tôi đã bao giờ nói với cậu, cậu là vai chính?”

A Hán ngẩn ra, cái gì?

Trương Mẫn Hân cười nói: “Cậu chỉ nhớ vai chính là thân bất tử, không biết cậu có còn nhớ mấy vai phụ đó, đám vai phụ yêu tiểu công nhưng không được tiểu công yêu là kết cục gì.”

A Hán ngây ra đó, không nói nên lời.

Ngón tay Trương Mẫn Hân nhanh chóng bấm bấm, nháy mắt đã mở bao nhiêu tư liệu đam mỹ cô từng cho A Hán xem: “Cậu xem, cậu xem, giáo chủ này, chỉ bởi vì tên sư đệ yêu y kia một lòng muốn tốt cho y, mắt thấy tiểu thụ đam y bị thương, đánh tiểu thụ một chưởng, y liền trực tiếp làm thịt sư đệ mình. Cậu lại coi, vị trang chủ này, chỉ bởi vì nam sủng theo y vô số năm, si tâm không đổi đổ kị tiểu thụ, mắng tiểu thụ một trận, tức khắc bảo tất cả thủ hạ cường dân nam sủng này đến chết. Lại nhìn thử vị Hoàng thượng này, chỉ bởi vì thích tiểu thụ, trực tiếp bức tử hoàng hậu, mà đó lại là vợ cả nguyên phối. Còn nữa, còn người này, muội muội y bởi vì yêu y, nguyện ý dùng mạng mình cứu mạng tiểu thụ kia của y, vị tiểu công này lại không hề chớp mắt đồng ý ngay. Lại coi thử vị này, người ta là nam phối đầu tiên, dụng tâm cỡ nào, vì y sinh, vì y tử, vì y trúng độc, vì y bị thương, vì y chịu khổ chịu tội hơn mười năm, từng cứu y giúp y bao nhiêu lần, đêm cũng chẳng đếm nổi, thế nào, chỉ bởi vì không khách khí lắm với tiểu thụ của y, bị y đánh thành thế nào? Lại nhìn người này, càng lợi hại hơn, tiểu thụ nói, nếu ta muốn giết con trai người thì sao, y lập tức đáp, người cứ giết là được. Tiểu công như thế, tiểu thụ cũng vậy, cậu xem, ngàn ấy tiểu thụ, phụ thân, mẫu thân, sư phụ, ca ca, muội muội, hôn thê, bị tiểu công người ta giết giết giết, chém chém chém, đến cuối cùng, tiểu công nói mấy câu, ta yêu người, vậy là người đã chết cũng liền chết uống. Cậu xem, cha mẹ con cái giết hết cũng chẳng sao, cậu thì tính là gì, một nam sủng con con, dám vô lễ như vậy với người y yêu, đánh chết cậu thì có gì ngạc nhiên. May được cậu bị đánh thành bộ dáng đó, lại còn chẳng chịu kêu một tiếng tha mạng, cậu muốn tôi nói cậu tốt chỗ nào?”

A Hán lẳng lặng nhìn những tư liệu đó, trầm mặc không nói, một lúc sau mới hỏi: “Lương tâm ở đâu?”

“Cái gì?” Trương Mẫn Hân hơi sững sốt, mới hỏi “Cậu cũng biết trách Dịch Phi không có lương tâm?”

“Không, tôi nói là tất cả những người trong truyện, với những người yêu mình đó, với những người từng nhiều lần giúp mình cứu mình đó, tàn nhẫn như thế, lương tâm ở đâu?”

Trương Mẫn Hân trừng mắt nhìn y, cả buổi mới lắc đầu: “Cần lương tâm làm gì? Người tốt đã sớm không được trọng, cậu không biết nam nhân không xấu nữ nhân không yêu sao? Cậu không biết, nam nhân phải tàn khốc, phải lạnh lùng, phải đẹp trai, mới thú vị sao? Cậu không biết, ma đầu quá khứ bị thảm, bại hoại tàn nhẫn nhưng vẫn còn lại một chút ôn nhu, được hoan nghênh hơn xa người tốt tiêu chuẩn sao? Đây chẳng qua là truyện đam mỹ, đâu phải sách giáo khoa tế thế cứu người khuyên người hướng thiện. Giết người như ma thì thế nào? Máu chảy thành sông thì thế nào? Giết mấy vai phụ si tâm thì có hề gì, đây không phải càng biểu hiện tiểu công đối với tiểu thụ không như tâm thường cỡ nào, yêu như trân bảo cỡ nào sao? Đây tính là đại sự gì, cậu xem những người trong truyện đó, giết người ngập thành, là vì cướp lấy tuyệt thế mỹ nam, diệt quốc diệt tộc là bởi vì trúng ý vương tử của người ta, hờ chút họa hại thiên hạ, chỉ vì thành toàn một tình yêu. Tất cả mọi thứ, dưới quang sáng tình yêu mỹ lệ, đều không còn gì đáng ghê tởm đáng nói nữa. Độc giả muốn xem, bất quá là một tình yêu oanh oanh liệt liệt, phải sinh phải tử, gạt nước mắt người, sau đó vì những nhân vật vì yêu mà sống, vì yêu mà chết, vì yêu mà khiến toàn thiên hạ không ai có cuộc sống yên lành ấy mà đau lòng dằn vặt, nói một tiếng rằng họ thật là khổ mệnh rồi cũng thôi. Những người khác chết nhiều hơn cũng bất quá chỉ một vài chữ, ai lại phí một phân tâm tư cho họ. Chỉ cần có được tình yêu mỹ lệ, chỉ cần biết đi yêu tiểu thụ mệnh định, âm hiểm, lãnh khốc, tàn nhẫn, ích kỷ, vô tình, cực đoan hơn, đều có thể lý giải, giết chóc nhiều hơn, hủy diệt nhiều hơn, làm ác nhiều hơn, đều có thể tha thứ, cậu hiểu chưa?”

A Hán lặng im, sắc mặt mê mang, như một đứa trẻ lơ rơi xuống hồng trần, vô luận thế nào cũng chẳng thể thích ứng với thế giới y không hay biết này.

“Dịch Phi không tốt hơn nữa, chỉ ít y yêu tiểu thụ mệnh định kia, vì y sinh vì y tử, vì y bán đứng hết thầy cũng chẳng có gì đáng chỉ trích.” Trương Mẫn Hân tiện tay bấm bấm, mở tất cả tư liệu về việc Dịch Phi và Bạch Kinh Hồng gặp gỡ quen biết rồi mền nhau. “Cậu xem, một bá chủ cái thế, gặp một mỹ nam tuyệt thế, bạch y phiêu phiêu, thanh quý xuất trần, tâm túy thần mê, khuyên tâm tương giao, lại chẳng ngờ bất trắc ập đến, liền tiếp bị phục kích, bàng hoàng phát giác chân tướng, đau không muốn sống, nhưng ai ngờ đối phương cũng là phỉm giả tình thật, thời khắc mấu chốt xuống tay không đủ tuyệt tình, để y có cơ hội chạy thoát, chờ Dịch Phi Đông Sơn tái khởi, ngũ đại bang chớp mắt trôi giạt tứ tán, bốn sư huynh đệ đều bỏ mạng, Bạch Kinh Hồng đến lúc này mới ôm hận đầy lòng, oán sâu như biển, sau đó còn có bao nhiêu dây dưa không ngớt như thế. Dù là ai vừa nhìn cũng biết, đây là hai vai chính tiêu chuẩn, mọi kẻ thứ ba chen vào đều là đối tượng đương nhiên phải bị hy sinh. Tình huống bình thường tự nhiên là họ tranh cãi một chút, ồn ào một chút, chết mấy người qua đường Giáp Ất Bính không quan trọng, sau đó hiểu lầm tiêu

tan, phát hiện đối phương mới là quan trọng nhất trên đời này, thế là kết cục đại đoàn viên. Cậu ấy à...” Tay Trương Mẫn Hân lại chỉ mũi A Hán, “Bình thường mà nói, cậu chính là người qua đường Giáp Ất Bính, bị chết uống, tác giả và độc giả đều sẽ không nhớ kia.”

28. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 28: Động Cơ Như Vậy

“Cậu vừa về Tiểu Lâu là không thể chờ được lao ngay đến buồng ngủ, với chuyện phát sinh sau khi chết, cậu không hiểu kỳ chút nào à?” Trương Mẫn Hân mỉm cười nhún nhút.

Trên màn hình Dịch Phi im lặng nửa quỳ trước mặt người chết, phía sau là Bạch Kinh Hồng lãnh nhàn mà đứng. Trong một phiên bình tĩnh kỳ dị, cả máu tươi đang chảy phảng phất cũng mang theo thanh âm kinh tâm động phách.

Qua rất lâu, rất lâu, lâu đến độ A Hán đứng trước màn hình cơ hồ phải buồn ngủ, Dịch Phi mới chậm rãi đứng dậy: “Người nói đúng, người giết y, không phải người.”

Y quay đầu, đối mặt với Bạch Kinh Hồng, khuôn mặt bình tĩnh lạ thường: “Chuyện này, ta không thể trách người.”

A Hán ngáp một cái rồi quay người đi ngay.

“Cậu đi đâu?” Trương Mẫn Hân hỏi.

“Ngủ.” A Hán uể oải đáp.

“Điểm cũng bị trừ, cậu còn ngủ?”

“Dù sao cũng trừ chắc rồi, lần mô phỏng sau còn chưa đến, không ngủ thì phí.” A Hán chẳng buồn quay đầu đi thẳng.

Trương Mẫn Hân nhú mày, định đuổi theo, lại thấy tay bị túm chặt, là Kính Tiết đã kéo tay cô, bình tĩnh lắc đầu.

Trương Mẫn Hân đang định vùng ra, đưa mắt lại thấy Tiểu Dung cũng dùng ánh mắt không tán đồng nhìn qua, cô nàng nhướn mày cười cười rồi cũng thôi.

Chờ sau khi A Hán rời khỏi, Phương Khinh Trần mới cười nói: “Nữ nhân tà ác nhà cô, cố ý mở đoạn này cho y xem làm gì, lúc đầu dụ y chọn luận đề nguy hiểm này thì cũng thôi, y chẳng dễ dàng gì mới thoát thân ra được, cô còn muốn đả kích người ta.”

“Tôi tà ác?” Trương Mẫn Hân cười khẩy “So với Khánh quốc Tương vương Phương Khinh Trần cậu, tôi thiện lương đến mức quả thực có thể làm thiên sứ luôn ấy chứ. Một quốc gia lớn như thế, vì cậu mà nhiều năm hỗn loạn, suy bại kinh khủng, liên lụy vô số người vô tội, cũng chẳng thấy cậu thoáng áy náy một chút. Tôi căn bản chưa đả kích đến cậu ta, cần các cậu ra thay trời hành đạo sao?”

“Cậu thật cảm thấy cậu chưa đả kích đến cậu ta sao?” Tiểu Dung nhú mày nói “A Hán vừa lười vừa trì độn, nhưng cũng không đến mức ngủ suốt sáu mươi năm lại lập tức muốn ngủ nữa. Lần mô phỏng này đã khiến cậu ta quá mệt mỏi, cho dù bản thân cậu ta còn chưa phát hiện, chúng ta chẳng lẽ hoàn toàn không nhìn ra?”

“Sáu mươi năm trước, cậu ta về đến Tiểu Lâu, giống như hoàn toàn không hiểu kỳ mọi chuyện sau khi chết, cứ thế vội vã đi ngủ. Bản thân cậu ta có lẽ không ý thức được, nhưng chúng ta đều nên biết, cậu ta nếu không bị thương, sẽ không mệt mỏi không chịu nổi như vậy, sẽ không khát vọng nghỉ ngơi như vậy.” Kính Tiết nhàn nhạt nói “Cho dù cậu ta là người trì độn, sống với người lâu ngày, ít nhiều cũng sẽ có một chút tình cảm. Cậu ta không ngốc, chỉ là lười tính kẻ người, cũng lười phỏng đoán người khác có phải đang tính kế mình không. Cho nên, tuy cậu ta không hiểu rõ tâm ý của Dịch Phi, nhưng trong lòng vẫn biết, Dịch Phi không cần mình, cho dù cách một bức tường, cậu ta bị đánh chết tươi, với Dịch Phi mà nói cũng chẳng là gì. Mặc dù cậu ta sẽ không vì thế mà quá khổ sở, nhưng ít nhiều vẫn phải hơi đau lòng. Về đến Tiểu Lâu, lập tức đi ngủ, căn bản chẳng thèm truy cứu kết quả của mọi người hiện thế, là cậu ta đang tự mình bảo vệ một cách rất tự nhiên. Cậu ta luôn trì độn, chỉ cần cậu không nhắc tới, có lẽ cậu ta vĩnh viễn không

thể phát giác. Một mộng trăm năm, mọi người và việc nằm đó đều hóa hoa rơi nước chảy, biết đâu cậu ta sẽ cứ thế tự nhiên quên mất. Cậu lại cố tình gọi cậu ta dậy, nhắc nhở cậu ta, để cậu ta đối mặt với hiện thực này, để cậu ta chân chính xác nhận, trong lòng người ta, mình rẻ mạt như bụi rác. Người rộng lượng hơn cũng phải bị thương.”

“Đã như thế, tại sao cậu không để tôi cho cậu ta xem tiếp, xem mấy chuyện có thể khiến cậu ta vui vẻ cao hứng?” Trương Mẫn Hân cười hỏi.

Phương Khinh Trần bỗng cười rộ: “Bởi vì Tiểu Dung đạo đức toàn vẹn và Kính Tiết đại thánh nhân của chúng ta, ngẫu nhiên cũng sẽ hẹp hòi như quái vật cực đoan ta đây, tên Dịch Phi kia đều cang như thế, sao có thể để A Hán đến cuối cùng còn nghĩ y rất tốt.”

Tiểu Dung lườm y một cái: “Bọn tôi chẳng có hứng thú với sự sống chết của Dịch Phi, chẳng qua cái tên A Hán này ngốc chết được, lại không dễ dàng hận người, cùng lắm cũng chỉ hơi không thoải mái như bây giờ thôi, thật thấy Dịch Phi như vậy, chẳng những không thể nói đến hả giận, không chừng còn nói mấy câu tốt cho y, còn phải trách mình không tốt, khiến y dẫn đến kết cục này. Đã sáu mươi năm, thi cốt họ Dịch cũng thành tro rồi, cần gì bận lòng vì thứ này nữa.”

Nghe ngữ khí của y, Trương Mẫn Hân không nhịn được cười: “Dung đại thánh nhân, Dung ưu sinh, nghe khẩu khí này, lòng dạ cậu thật sự cũng chẳng rộng đến đâu.”

Tiểu Dung nhướng mày, không nói gì.

“Trương Mẫn Hân.” Thanh âm có phần không khách khí khiến Trương Mẫn Hân quay đầu, nhìn Kính Tiết vẻ mặt không tốt “Thế nào?”

“Rốt cuộc cậu là vì sao mà phải biến sự việc thành thế này.” Kính Tiết hơi trầm mặt “A Hán không đắc tội cậu, hãm hại cậu ta như vậy rốt cuộc là vì sao? Trước kia bọn tôi tưởng chỉ là một trò đùa nhỏ, cũng không quản cậu. Nhưng bọn tôi đều không ngờ, nhân tính có thể hắc ám đến vậy, đời đầu tiên của A Hán thật sự khá thảm, cho dù tinh thần lực của chúng ta vượt xa người thường, hai nối tiếp ba, không ngừng gặp phải tra tấn thế này, cũng sẽ tạo thành thương tổn cho chúng ta. Cậu ta vừa lười vừa ngốc lại không biết bảo vệ mình, sau này chẳng biết còn bao nhiêu đời phải sống những ngày xúi quẩy như vậy. Rốt cuộc cậu vì sao lại trù tính cậu ta? Chỉ vì đồng sách vở vẫn cậu đã xem mà muốn tìm kích thích từ trên người thật?”

Trương Mẫn Hân trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói: “A Hán có được lực lượng mà chúng ta vô luận cố gắng thế nào cũng chẳng thể so sánh, nếu cậu ta nguyện ý tận lực phát huy, vận dụng, không ai biết thành tựu cuối cùng có thể được bao nhiêu. Thế nhưng, cậu ta lại có tâm tình lười nhác trì độn nhất, thậm chí lạnh lùng vô tình. Cậu ta không quan tâm người khác, cũng không quan tâm mình, không quan tâm thế giới của chúng ta, cậu ta chỉ muốn theo phương thức của mình, cứ thế mà sống, cứ thế lãng phí thiên phú vạn người khó cầu kia. Tôi hy vọng cậu ta thay đổi, hy vọng cậu ta có hỉ nộ ái ố, lý tưởng và khát vọng của người bình thường. Song cậu ta lại trì độn như thế, chỉ có dùng tình cảm cực chi để kích thích, mới có khả năng xúc động. Mà rất nhiều thời điểm, hận so với yêu, có được lực lượng càng mạnh mẽ hơn. Cảm xúc phụ diện trong nhân tính, vượt xa chính diện, hắc ám so với quang minh, có được lực chấn động càng mạnh hơn. Khi đã có hận, may ra mới biết thử yêu. Khi đã có kỳ vọng, hiểu được lý tưởng, biết đâu mới thật sự đi cố gắng.”

“Nhưng cậu ta có quyền lựa chọn cách sống, bất kỳ ai cũng không nên lấy phương thức khác để ép buộc.” Tiểu Dung lạnh lùng nói.

Trương Mẫn Hân cười khẩy: “Tôi đã ép buộc cậu ta sao? Tôi chỉ đề xuất kiến nghị, các cậu có thể nói là dụ dỗ, nhưng người không chịu nổi dụ dỗ là cậu ta, người thiếu thương thức là cậu ta. Cũng như Trương Tam dụ dỗ Lý Tứ, nói muốn kiếm tiền không? Cướp ngân hàng đi. Thế là Lý Tứ thật sự đi cướp ngân hàng, có thể nói cả sự kiện chỉ có mình Trương Tam sai, mình y xấu xa, mình y có trách nhiệm sao? Các cậu thật sự không cảm thấy thái độ của cậu ta với cuộc sống cực có vấn đề, cần cải tiến sao?”

Trên mặt cô dần lộ vẻ kích phẫn: “Chúng ta có được khoa học kỹ thuật và lực lượng khó tin, chúng ta có được thế giới hạnh phúc mà người xưa nằm mơ cũng không ngờ đến, vật chất vĩnh viễn sung túc và tự do tuyệt đối, không có tội ác, không có phạm nhân, không có ngục giam, đây là quốc gia thiên đường trong lòng người xưa. Nhưng đã suốt hai ngàn năm, hai ngàn năm qua, khoa học của nhân loại chẳng mấy may

tiến bộ, chế độ xã hội của nhân loại chẳng chút biến hóa, nhân loại đã mất đi sức thăm dò và sức sáng tạo, chúng ta thủ cựu, sinh hoạt trong cái nôi văn minh khoa học kỹ thuật cường đại, nhưng nền văn minh mất đi sức sống, thật sự có khả năng vĩnh viễn duy trì tiếp sao? Liệu có khả năng, cuối cùng chúng ta nhìn thấy, là sự suy tàn và hủy diệt của cả nền văn minh, là ngày diệt vong chân chính của nhân loại. A Hán có được tinh thần lực mạnh nhất, chỉ cần cậu ta chịu, chỉ cần cậu ta nguyện ý, chỉ cần cậu ta có thể chuyên tâm cố gắng thời gian dài, cuối cùng nhất định có thể đạt được thành quả vượt xa người thường hàng chục, thậm chí hàng trăm lần. Loại cường đại này, có khả năng làm cho thế giới chúng ta phát sinh biến đổi chân chính, làm thiên địa như vũng nước tù của chúng ta sinh ra biến hóa mới, với hết thảy những điều này, các cậu không hề chờ mong chút nào sao?”

“Tôi rất kỳ vọng, nếu tôi có được lực lượng của A Hán, tôi nhất định sẽ lựa chọn phương thức mà tôi cho là tốt nhất đối với nhân loại, đi cố gắng, song tôi sẽ không ép buộc người khác lựa chọn giống tôi.” Tiểu Dung thần nhiên nói “Cách sống này e rằng chán chường, e rằng buồn tẻ, e rằng không có ích với nhân loại, e rằng khiến người khinh thường, nhưng đây là quyền tự do của cậu ấy, tôi có thể không ủng hộ, nhưng không có quyền can thiệp.”

Kính Tiết bình tĩnh nói: “Từ hai ngàn năm trăm năm trước, nhân loại đã thông qua nhận thức chung với pháp luật cao nhất, dưới cơ sở không hại người khác, không hại xã hội, mỗi người đều có thể lựa chọn cách sống mình yêu thích, mọi cá nhân hoặc quốc gia, không được can thiệp dù với bất cứ lý do gì. Sự tôn nghiêm của sinh mệnh, tôn nghiêm của tự do là bất khả xâm phạm, cho dù lấy danh nghĩa quốc gia, vũ trụ, nhân loại, cũng không thể.”

Trương Mẫn Hân cười khẩy: “Lấy thiên hạ cứu một người cố nhiên là không làm, lấy một người cứu thiên hạ, cũng không làm, phải không?”

“Cứu hay không cái gì?” Tiểu Dung khẽ nhủ mảy “Có thể nào là cậu nói quá nghiêm trọng rồi không. Văn minh nhân loại đã phát triển đến cực hạn, muốn có thành tựu mang tính đột phá, vốn cũng rất khó khăn, đây không phải là trách nhiệm của A Hán.”

“Thiên hạ với không thiên hạ, nhân loại với không nhân loại cái gì, văn minh hiện đại liệu có hủy diệt, ta còn thật sự chưa nhìn ra.” Phương Khinh Trần chống cằm, uể oải nói “Ta chỉ biết, nếu ta có được lực lượng của A Hán, mà ta lại cảm thấy sống tự do tự tại thoải hoạt hơn gánh vác hy vọng của toàn nhân loại, thế ta sẽ chẳng thèm quan tâm, để toàn nhân loại lăn qua bên đi, đâu liên quan gì đến ta.”

Tiểu Dung nhìn Trương Mẫn Hân: “Cậu thật cho là, dùng phương thức kịch liệt kiểu này, đánh thức tình cảm và khát vọng của cậu ta là chính xác sao? Thần thoại viễn cổ nói, Hỗn Độn không có thất khiếu, bằng hữu của y tự cho là vì tốt cho y, đục giúp thất khiếu, lại dẫn đến cái chết của y.”

Trương Mẫn Hân trầm mặc không đáp, rất lâu sau mới chậm rãi nói “Dù sao bất kể các cậu hiện tại nói gì cũng muộn rồi, ai kêu lúc trước khi chọn đề, các cậu cùng nhau khoanh tay đứng xem nào nhiệt, hiện tại luận đề đã chọn, theo quy củ là tuyệt đối không thể sửa. Các cậu phê phán tôi nữa cũng ích gì?”

Ba nam nhân nhìn nhau, ba cái đầu nhanh chóng chụm lại.

“Bằng không thì chúng ta nghĩ cách giúp A Hán.”

“Giúp thế nào? Chúng ta vào đời, mặc dù cũng ít nhiều chịu khổ, nhưng bản thân chúng ta biết nặng nhẹ, biết làm sao tận lực tránh bị thương tổn, cho dù không thể tránh cũng có thể có biện pháp ứng phó. Nhưng cậu ta thì căn bản lười phí tâm tư bảo vệ mình.”

“Có lúc, ngay cả tôi cũng cảm thấy, bản thân cậu ta đã lười như thế, chịu tội cũng là đáng đời.”

“Không thì cho cậu ta học võ, để cậu ta làm thiên hạ đệ nhất cao thủ?”

“Cậu nghĩ tên quỷ lười đó sẽ nguyện ý luyện công mỗi ngày?”

“Tinh thần lực cường đại của cậu ta mặc dù cho cậu ta bản lĩnh nhìn qua là nhớ, võ công lại không phải chỉ dựa vào đầu óc tốt là được, phải luyện tập ngàn vạn lần, để thân thể nhớ kỹ những động tác đó, những lực lượng đó, mới hữu dụng.” Phương Khinh Trần lúc trước rảnh rỗi đến vô vị, xem một đồng tiểu thuyết võ hiệp thời thượng cổ “Vương Ngũ Yên gì đó, biết võ công toàn thiên hạ, còn không phải tùy tiện Trương Tam Lý Tứ nào cũng có thể đánh nằng bắt nằng đoạt nằng.”

“Nhưng người không biết võ công lại rất cường đại cũng có rất nhiều mà.”

“Đúng vậy, nhưng người ta thông minh, tâm nhãn vừa chuyển đã mười bảy mươi tám vòng? Cậu thấy cậu bạn yêu dấu của chúng ta, nguyện ý phí sức lực đi suy nghĩ sao?”

“Cho dù không thông minh, ít nhiều vẫn có nhất nghệ tinh, thiên dùng được, hiểu cơ quan, có thể sai khiến động vật gì đó.” Kính Tiết lắc đầu “Cứ như A Hán vậy, cho dù đầu thai thành Hoàng đế, không cần một năm, cũng phải bị người mưu triều soán vị.”

Tiểu Dung ngửa mặt lên trời thở dài, ba nam nhân cùng thở dài, đều cảm thấy phiền muộn cực độ, vô lực cực kỳ.

Khi ba nam nhân đang nhỏ to thương lượng tới thương lượng lui, Trương Mẫn Hân khoan thai ngồi xuống, dù bận vẫn ung dung mà thưởng thức từng màn chuyện cũ mở ra trên màn hình.

Vừa rồi mở hình ảnh Dịch Phi không lâu, A Hán đã đi mất, ba tên nhiều chuyện chạy tới hỏi tội, cô chưa có cơ hội xem, trên màn hình vẫn là từng màn theo sát Dịch Phi, mở ra những bi hoan ly hợp của nhân gian. Cô không thèm tắt, mỉm cười thưởng thức lần nữa.

Nói đến thì kết cục của Dịch đại trang chủ, thật sự là...

29. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 29: Nỗi Đau Tuyệt Thế

Ngày đó trước thi thể A Hán, Dịch Phi lạnh lùng buông một câu không thể trách người rồi quay người rời đi, y thậm chí chẳng quay đầu nhìn lại thi thể A Hán một lần.

Toàn bộ người của Kinh Thiên trang đều biết, trang chủ nhốt mình trong thư phòng, suốt ba ngày trời, trong đó ngoại trừ một lần phân phó bảo người hỏa táng thi thể A Hán, khi tất cả đã thành tro bụi bay đi, không còn lưu lại mây may dấu vết ở nhân gian, thì chẳng còn gặp bất kỳ ai nữa, mọi người thậm chí không thể nghe được một chút tiếng động trong thư phòng.

Ba ngày sau, Dịch Phi lệnh người mời Bạch Kinh Hồng đến.

Bạch Kinh Hồng vừa bước vào thư phòng, liền cảm thấy một đạo kinh phong nghênh diện ập tới, trong lòng hơi kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng, mấy đại huyết quan quanh thân đồng thời nóng lên, chân lực đã lâu không thấy trong cơ thể kia lưu chuyển tự nhiên, sức mạnh gần như cho là vĩnh viễn không thể lấy lại kia, lại tràn ngập tứ chi xương cốt.

Bạch Kinh Hồng ngạc nhiên nhìn qua, Dịch Phi lại đã bình tĩnh buông tay đứng đó: “Ta đã nghĩ rất lâu, bao lâu nay ta vẫn biết rõ thứ ngươi muốn là gì, lại chưa bao giờ chịu cho ngươi, dẫn đến tình trạng hôm nay đây, là lỗi của ta.”

Bạch Kinh Hồng kinh ngạc nhìn Dịch Phi, y vốn tưởng mình nhiều phen khổ tâm, sớm bị Dịch Phi nhìn thấu, sở dĩ ẩn nhẫn không phát, chẳng qua là mèo vờn chuột, cốt để vui thôi. Sau khi phát hiện Dịch Phi đối với A Hán hơi không tầm thường, bèn dứt khoát thi độc thủ, lấy đó báo thù, một lòng chỉ muốn chọc giận Dịch Phi, cho dù bị giết, chỉ ít cũng phải khiến y không thống khoái. Nhưng chẳng ngờ, mấy ngày nay không đợi được kinh phong bạo vũ của Dịch Phi, lại như được việc vui ngoài ý.

Nhưng Dịch Phi căn bản chẳng buồn nhìn y, tiện tay chỉ cái bàn chất đầy sách: “Ngươi muốn, chẳng qua là Kinh Thiên trang. Đây là tất cả danh sách và sổ sách, ngươi cầm đi.”

Bạch Kinh Hồng kinh ngạc nhìn thư án, vốn phải vui không kiềm được, song lúc này lại chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt. Thậm chí cả lòng kinh nghĩ y cũng chưa kịp sinh, Dịch Phi đã đi về hướng đại môn. Cứ như thế, lướt qua vai y, song ngay cả nhìn cũng chẳng buồn nhìn y lần nào, trực tiếp kéo cửa.

Đến tận lúc này, Bạch Kinh Hồng mới kêu lên: “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi muốn, ta cho ngươi, cũng tránh cho ngươi lại phí tâm tư.” Dịch Phi không quay đầu, chỉ nhàn nhạt trả lời.

Bạch Kinh Hồng không dám tin, cũng không muốn thừa nhận mình đang bắt đầu run rẩy: “Người, người muốn đi đâu?”

Địch Phi bình tĩnh nói: “Đã không còn liên quan tới người.”

Bạch Kinh Hồng đột nhiên quay đầu, mắt bỗng đỏ lên: “Người cứ thế ném Kinh Thiên trang này cho ta, ta phải dựa vào đâu để mọi người thần phục ta?”

“Thằng thần mà nói...” Địch Phi rút cuộc quay đầu, ánh mắt hờ hững nhìn Bạch Kinh Hồng “Việc này cũng chẳng liên quan đến ta.”

“Người...” Bạch Kinh Hồng rút cuộc thất thố bỏ về phía Địch Phi, nhưng tay y chỉ mới chạm đến chéo áo Địch Phi, chưa kịp ra sức nắm chặt. Người từng lấp đầy cả sinh mệnh y, vô luận là ao ước hay đổ kỵ, là đau hay hận, đã lướt đi xa. Bóng dáng to như thế, giấy lát đã mất, nhanh đến độ khiến người không kịp truy tìm, không kịp giữ lại, không kịp kêu gọi.

Sau khi rời khỏi Kinh Thiên trang, Địch Phi liền một mình, đàm phong tụ nguyệt, đập khắp thiên nhai. Với tên tuổi Huyết Tu La y, hiển nhiên không thể hoàn toàn thanh tịnh. Có người chỉ nói y bị người đẩy khỏi quyền vị, có ý muốn đánh chó xuống nước, có người vì cầu danh động thiên hạ, một lòng muốn khiêu chiến y, có người muốn thừa lúc y đơn độc mà báo thù, phiền toái của Địch Phi trước nay luôn đếm không hết.

Nhưng y căn bản không để trong lòng, có người tới cửa kiếm chuyện, tiện tay đuổi là được, ngay cả nghĩ cũng chẳng nghĩ nhiều. Ai thêm quan tâm y phải chẳng cạm bẫy trùng trùng, hiểm trở nơi nơi, dù sao y chẳng vướng chẳng bận, chiến được thì chiến, không chiến được thì tránh, mặc người ta đứng giữa đường cái, giậm chân mắng Địch Phi là kẻ hèn nhát, ồn ào người qua đường đều biết, y lại tránh một bên, uống rượu cả lòng mảy cũng chẳng buồn nhúc nhích, thường thức kỹ xảo chữ rửa của người.

Không cần cố kỵ uy danh, không cần lo lắng thân phận, tùy ý làm, mặc ý tiêu dao, lại có một phen tự tại mà trước đây y chưa bao giờ biết.

Chỉ là, thời điểm rất ngẫu nhiên, rất ngẫu nhiên, có lẽ đêm cực khuya, có lẽ trăng cực sáng, y sẽ bỗng nhiên nhớ đến, dường như rất lâu về trước, có người cười chê y lúc là bá chủ một phương làm toàn chuyện mình không thích, khi đó y đều đáp những gì nhỉ? Chẳng nhớ được, cũng chẳng muốn nhớ. Chỉ là, lúc này, chung quy đã có thể bỏ xuống uy nghiêm, bỏ xuống thân phận, bỏ xuống tất cả những chuyện quá buồn cười quá ấu trĩ quá nhảm chán, đi làm chuyện thật sự có thể khiến mình cao hứng nhỉ.

Song ngay cả ý nghĩ như vậy, y cũng sẽ quên rất nhanh, tự mình lang bạt thiên nhai, lại không biết cái gì có thể thật sự làm mình cao hứng. Y cười dài, y hát vang, y uống rượu, y hàm xướng, song y không biết mình rốt cuộc có tính là cao hứng không nữa.

Y đi qua rất nhiều nơi, nhìn thấy rất nhiều chuyện, cũng nghe nói giang hồ trước sau như một hỗn loạn loạn, thiên hạ trước sau như một chư quốc phân tranh. Song hết thấy những điều này, đều chẳng liên quan tới y.

Y nghe nói, Kinh Thiên trang sau khi trải qua bao nhiêu phân tranh, rốt cuộc đã yên bình, mà người cuối cùng làm chủ kia, chẳng hề bất ngờ, quả nhiên là Bạch Kinh Hồng, bất quá, việc này cũng không thể kích khởi một chút gợn sóng trong lòng y.

Mọi người nói đến Huyết Tu La, luôn lắc đầu thở dài, người này ngày trước là một bá chủ thiết huyết, cổ nhiên đáng sợ lại không khiến người đau đầu như hiện tại. Huyết Tu La hiện tại, không còn nhiều phân tranh vật vãnh như vậy, võ công dường như càng cao đến khó tin, Huyết Tu La hiện tại, không còn cơ nghiệp Kinh Thiên trang to lớn, hành sự càng khiến người không thể ước đoán.

Địch Phi trước kia vì có chỗ cầu, còn có thể cân nhắc, Địch Phi hiện tại, không ai biết chỗ cầu là gì, không ai biết hành vi thế nào, y có thể mới một khắc trước còn chẳng liên can với người, một khắc sau đã ra tay muốn tính mạng người, y có thể hôm nay còn nói cười trò chuyện với người, ngày mai đã trở mặt.

Hành động của y, hoàn toàn không có quy luật để nói.

Y từng ở trước Hoa Khôi lâu say rượu ca hát, tranh giành tình nhân với người, đánh đám Ngũ Lãng danh hiệp, Giang Nam tài tử tuần như chó rơi xuống nước. Y từng trong một đêm vét sạch trân bảo của mấy nhà

hào môn cự phú cả thành, sau đó một ngày lao đi ba trăm dặm, dốc hết vạn kim cũng chẳng qua vì mua ba vò đào hoa danh nhưỡng. Y sẽ vì vẻ tươi cười của một thiếu nữ bán hoa mà trực tiếp một quyền đánh chết tên lưu manh chồng ghẹo nữ tử đầu đường, thuận tiện chạy đi diệt sạch Ác Hồ bang gì đó mà tên lưu manh thuộc quyền, lại thuận tiện đập tan liên minh Tây Giang mà Ác Hồ bang thuộc về, rồi lại tiếp tục thuận tiện một người đơn thân như thế, ba ngày ba đêm rong ruổi ngàn dặm, dọc đường đánh mười tám liên minh phía nam mà liên minh Tây Giang thuộc quyền không còn một mống.

Nhất thời thiên hạ om sòm, vô lâm kinh chấn, vô số người đồn đãi lại có tân ma đầu gì đó sắp mang đến họa kiếp cho thiên hạ.

Song lúc này, y đã ở trong thuyền đệ nhất mỹ nhân Khánh quốc Tuyết Cơ, thưởng rượu ngắm trăng. Để được một nụ cười của mỹ nhân, y ném chén mà lên, dọc đường một chết mười ba con ngựa, lên vào hoàng cung Ly quốc, nửa đêm trộm danh cầm nguyệt tiêu. Lại chỉ nghe một thủ cầm khúc của mỹ nhân, rồi từ đây cười dài mà đi không trở lại nữa.

Một ngày nọ, y nhàn nhã uống rượu trên lầu, cũng không nhớ là công tử ca của đại thế gia nào vừa xuất đạo giang hồ, một lòng muốn danh dương thiên hạ, cứ nhiên tìm được hành tung của y, dám cầm kiếm đến khiêu chiến. Khi đó phong cảnh đang đẹp, ánh dương đang tốt, tâm tình y cũng đang tốt, chỉ lo uống rượu ngắm cảnh, xem mấy lời chửi rửa của người thiếu niên kia như thức nhắm. Nhân nhã ngồi trên lầu ló ra nhìn phố dài rộn ràng nhộn nháo, náo nhiệt phi phàm, dưới lầu có một thiếu niên quần áo rách rưới đang thổi tiêu hành khất, nhìn cách ăn vận kia, có nhìn thế nào cũng là một người đọc sách không may. Tiếng tiêu lại êm tai lạ thường, y tiện tay móc ra một đỉnh vàng lớn từ trên lầu cao ném xuống, thoải mái nói: “Hảo nam nhi hà tất hành khất giữa chợ, sao không coi đây là lộ phí, vào kinh đô giành lấy thư sinh vạn hộ hầu.”

Thiếu niên nọ ngạc nhiên ngược mắt, quần áo rách nát, lại không giấu được vẻ thanh tú tuấn nhã giữa mi mắt.

Công tử ca bị y nhìn mà không thấy kia lớn tiếng nói: “Với diện mạo này, hành khất cái gì, ra làm ông già thổ, có thể dễ dàng hơn thi Trạng nguyên nhiều.”

Trong mắt thiếu niên thấp như bụi bặm dưới lầu nọ lóe qua vẻ khuất nhục, công tử ca hoa phục quý sức trên lầu kia đã biến thành một tảng đá, rơi bịch xuống, mặt xám mảy tro còn chưa kịp đứng lên, một bàn chân đã vô tình giẫm lên mặt, thanh âm lạnh lùng đến mức khiến huyết dịch toàn thân người tức khắc đóng băng truyền vào tai: “Xin lỗi.”

Vị quý công tử từ nhỏ chưa từng gặp phải suy sụp này, tuyệt đối không thể ngờ, khiêu chiến hôm nay tuyệt không chỉ một lần xin lỗi khuất nhục là có thể kết thúc. Huyết Tu La Địch Phi một tay xách đại công tử của Nam Cung thế gia, một tay nghênh địch, từ cửa chính của Nam Cung thế gia một đường giết vào, giết đến máu chảy thành sông, bảy đại cao thủ Nam Cung gia hoặc giết hoặc phế. Chiến dịch khủng bố Nam Cung gia cả nhà đều bị đuổi ra trang viên Nam Cung, tất cả trân bảo linh dược, danh kiếm võ công, tráp mật và khê nhà khê đất bị chất chung một chỗ, cùng với cả Nam Cung trang viên, bị đốt rụi thành tro, truyền lưu trên giang hồ rất nhiều rất nhiều năm, chỉ là hầu như không ai biết, hết thấy ban đầu là vì sao.

Đại đệ tử của chính đạo đại phái Hạo Thiên bang, bởi vì cùng người vợ thủ tiết của sư đệ yêu nhau mà sư môn bất dung, gặp phải truy sát, được Địch Phi trong lúc vô ý vừa vận dụng phải. Địch Phi uể oải tiện tay cứu người, định hành sự theo quy luật dĩ vãng, hoặc là không động thủ, vừa động thủ là đánh thẳng vào ổ địch. Nam nữ được cứu quỳ xuống đất cầu xin, hết sức cảm tạ đức tương cứu của Địch đại hiệp, sư môn ân trọng, quyết không dám liên lụy, bằng không họ tuyệt không thể an tâm.

Địch Phi tựa tiểu phi tiểu đáp: “Một, ta không phải đại hiệp, hai, các người an tâm hay không, liên quan gì đến ta.” Đưa tay đánh ngắt hai người không biết là hạnh hay bất hạnh.

Chờ khi hai người họ tỉnh lại, mới biết mười tám đại đệ tử Hạo Thiên bang bị người đánh sưng cục đầy đầu, treo ngay cổng thành thị chúng, đáng thương nhất là bang chủ Hạo Thiên bang, tông sư một đời, đại hào một phương chính khí lâm liệt, bị người cỡi sạch quần áo ném lên giường lão quả phụ có tiếng phong lưu nhất toàn thành qua một đêm, từ đó vị quả phụ kia ngày ngày canh trước cửa Hạo Thiên bang, đòi ông ta phụ trách. Vị đại hiệp một đời nghe nói vai sứt gánh đạo nghĩa kia, từ đó không dám hành tẩu trên giang

hồ nữa. Hạo Thiên môn mặt xám mảy tro, đóng cửa từ chối tiếp khách rất nhiều năm, tự nhiên cũng chẳng còn quan tâm truy sát hai tên phản bang đào tẩu kia.

Trường Hà thập tam minh bá chiếm đường sông, mấy hán tử dân gian nhiệt huyết, thuần vì không chịu khuất nhục, kết nghĩa liên xã, muốn đòi công bằng, bị huyết tinh trấn áp, tàn nhẫn sát hại. Trường Hà thập tam minh ruồi thuyền truy sát mấy người lưu vong còn lại trên sông, dọc đường đuổi hết du khách ngư phủ trên các thuyền lớn nhỏ, vừa vặn Địch Phi nhân rồi vô sự, đang ở đầu thuyền câu cá, lại có kẻ không thức thời chỉ mũi quất y cắt ngay, chiếu theo nguyên tắc hành sự gần đây của y, Trường Hà thập tam minh, tự nhiên cũng nhanh chóng xóa tên khỏi chốn vô lâm.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, tên của Địch Phi cơ hồ có thể ngăn trẻ khóc đêm. Kinh Thiên trang chủ trước kia, phải cố kỵ thế lực các phương, phải chú ý lập trường cả trang, phải lo nghĩ sự phát triển của thuộc hạ, hành sự thường không dám làm tuyệt, Địch Phi hiện tại không vương không bận không gánh nặng, to gan lớn mật, hành sự cực đoan. Trên đời này, dường như chẳng thứ gì có thể khiến y sợ hãi. Cho dù thiên hạ anh hùng tề tựu, chiến được thì mạnh tay chiến một trận, không thể chiến thì thoát thân, vô lâm quần hùng, mấy lần vây quét đều bị y phá trùng vây đi mất.

Không đắc tội nổi y, tự nhiên chỉ có thể lấy lòng. Đại hào Cẩm Thành, nghe nói Huyết Tu La xuất hiện trong phạm vi thế lực nhà mình, khua chiêng gõ trống tới cửa nghênh đón, nào là rượu ngon, nào là đồ chơi quý giá đưa đến, nửa đêm còn dâng tặng miễn phí mỹ nhân ấm giường. Đêm đầu tiên, đại mỹ nhân thiên kiều bá mị bị quái vật họ Địch ném ra giữa trời lạnh, suýt nữa đông chết, đêm thứ hai liền có một thiếu nam xinh xắn trốn trong chăn của Địch Phi.

Đêm đó, Địch Phi dưới ánh nến, lạnh lùng nhìn hài tử non nớt trước mắt rất lâu rất lâu, sau đó...

Nghe nói, giữa đêm khuya, Cẩm Thành bỗng nhiên chấn động, trong nhà đại nhân vật giậm chân một cái là Cẩm Thành lắc lư ba cái kia, ánh lửa ngút trời. Không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sau lần đó, hơn hai tháng trời, vị kia mới dám ra gặp người, hơn nữa trên mặt thoạt nhìn vẫn còn bầm tím.

Tóm lại, Địch Phi là người vừa không thể trêu vào, cũng không thể lấy lòng, người trên giang hồ đành phải tránh y cho lành.

Ngay cả người của Kinh Thiên trang tìm kiếm Địch Phi, gặp mặt kêu trang chủ, xấp lại định nói gì đó, bình thường còn chưa kịp đến gần, không phải đầu vầng mắt hoa bị ném ra xa ba trượng thì là bị mấy chưởng thẳng mặt, đánh cho sao vàng đầy đầu. Trên cơ bản chẳng nói được lời nào.

Sau bao nhiêu lần như thế, không còn người nào của Kinh Thiên trang dám tìm kiếm Địch Phi nữa. Về phần những người này vì sao mà đến, có phải có kẻ sai sử phía sau, Địch Phi căn bản lười nghĩ.

Địch Phi căn bản không biết những hành vi chỉ do tùy tính đó, mang đến ảnh hưởng như thế nào cho vô lâm thiên hạ đời sau, cũng chẳng biết y cuối cùng sẽ lưu lại cho đời sau truyền kỳ thế nào.

Y chỉ sống tùy tâm sở dục, hứng khởi dạo chơi ngàn dặm, trở mặt liền giết người. Không có thân nhân, không có bằng hữu, không có lý tưởng, không có sự nghiệp, toàn bộ thời gian rỗi rãi, không phải uống rượu ngắm cảnh thì là luyện võ luyện võ luyện võ. Võ công của y cao như thần như ma, vạn dặm giang sơn gần như đã bị y đạp khắp, cuộc sống nhàn nhã như thế đâu chừng mấy năm, cho đến một ngày nọ, ánh dương xán lạn dị thường, Khúc Giang ôn nhu dị thường, bên sông hoa đào rực rỡ dị thường. Tiểu thuyền của Địch Phi đang thuận gió mà đi, chợt thấy bên sông hoa rộ như gấm, đột nhiên, vẻ tươi cười trên mặt cứng lại.

Y đứng ở đầu thuyền, chầm chậm, chầm chậm đưa tay đặt lên nơi nào đó ở ngực trái, rõ ràng đã là chuyện của kiếp trước, rõ ràng sớm đã quên sạch, tại sao khoảnh khắc này đột nhiên như thủy triều kéo đến. Ngày ấy ánh dương xán lạn, ngày ấy hoa đào rực rỡ. Dưới gốc đào bên xuân thủy kia, từng có một thiếu niên tươi cười đưa ra một yêu cầu cực buồn cười với y, mà y, mỉm cười nhận lời.

Ánh dương xán lạn ngợp trời kia vẫn như hôm đó, hoa đào rực rỡ hiện cả trước mắt kia vẫn như hôm đó, nhưng mà... nhưng mà... sẽ chẳng còn có người... dùng thanh âm trong trẻo như thế mà nói mấy lời buồn cười nhất, sẽ chẳng còn có người, dùng ánh mắt trong suốt như thế, im lặng ngưng mắt nhìn y.

Y chầm chậm ngồi xổm xuống, chầm chậm khom lưng, chầm chậm dùng hai tay cố gắng ôm chính y, rõ ràng là mùa xuân, tại sao, lạnh đến thế, lạnh đến thế.

Ngày đó, xuân đang đẹp, hoa đang đẹp, nước cũng đang đẹp. Trên bờ người đi như mắc cửi, dưới nước tiểu thuyền qua lại, mọi người nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ phiêu linh giữa sông, trong thuyền có một nam tử khôi ngô vốn có thể nâng trời bạt đất, lúc này lại như một đứa trẻ, trong ngực xuân thể này, cuộn tròn người, phẳng phát trí thân trong huyền băng vạn năm, không ngừng được run rẩy.

30. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 30: Ma Giáo Quật Khởi

Địch Phi khi nào thì dừng lại bước chân lưu lạc, đời sau đã chẳng ai có thể khảo cứu chuẩn xác. Mọi người chỉ biết, bắt đầu từ một năm nào đó, thể nhân phát hiện Huyết Tu La biến mất nhiều năm đang ẩn cư trong một danh sơn nơi nào đó. Nhà tranh rào trúc, tự gặp thanh u, hơn nữa y cư nhiên nhận một đám đệ tử.

Cũng chẳng ai biết tiêu chuẩn nhận đệ tử của y là thể nào, bao nhiêu đệ tử của y, có người căn cốt tốt hiếm thấy, nhưng cũng có người dân độn cực kỳ. Có người xuất thân bất phàm, nhưng cũng có người chỉ là con cháu nông gia, có người là người gặp nạn y thuận tay cứu, có người thậm chí xuất thân tà phái, thể nhân bất dung.

Mọi người chỉ biết, những người này khi bái nhập làm môn hạ Địch Phi, đều còn là hài tử. Lúc này, họ đều còn đôi mắt trong suốt.

Trong mười năm, từng có vô số người định tìm kiếm Địch Phi. Có thiếu niên mới ra giang hồ kia, ôm lòng hiếu kỳ với y, có nam nhi ôm mối thù khắc cốt minh tâm nọ, thể quyết báo thù, cũng có Kinh Thiên trang vài ba phiên tổ ý cầu kiến. Thậm chí ngay cả trang chủ Bạch Kinh Hồng cũng từng đích thân đến, thể mà không phải không bóng người để tìm thì là bị đệ tử của Địch Phi ra tay đuổi đi.

Có một lần mấy đại cao thủ đứng đầu giang hồ liên thủ xông vào trong núi, một ngày một đêm mới xuống núi. Chỉ là khi xuống núi người người mặt mày tái mét, sau đó thể nhân hỏi việc trên núi, mọi người đều lắc đầu không đáp. Trong đó chỉ có một người, lần nọ say rượu mới lỡ lời nói ra: “Vô công của Tu La nhân gian kia, đã đạt tới cảnh giới khó tin, nói y là đệ nhất đương thời, không còn nghi vấn nữa. Nếu muốn sống lâu mấy năm thì đừng vì bất kỳ ai, bất kỳ việc gì, đi trên chọc y nữa.”

Các đệ tử của Địch Phi dần dần trưởng thành, với thể giới dưới chân núi, dần dần hướng về. Khi nhìn thấy khát vọng dấy lên trong mắt một đệ tử, Địch Phi liền thân nhiên đuổi họ đi, cho dù đôi phương nước nở rơi nước mắt tổ ý muốn bầu bạn sư phụ, y cũng không quan tâm.

Còn trẻ như thế, há lại không có hùng tâm tráng chí, há lại chịu để thân thủ tốt, mai một sơn dã. Hiện giờ y đã vô dục vô cầu, dạy người võ công, cũng chẳng còn cầu người hồi báo, nguyện vọng trong lòng họ, khó mà nói, không tiện nói, y đã biết, không ngại giúp họ ra chủ ý này cho xong.

Ban đầu để họ lại bên cạnh, cũng không phải vì yêu tài, không phải vì thiện lương, chẳng qua là muốn nhìn đôi mắt chỉ thuộc hài tử, vẫn chưa từng bị hồng trần nhiễm kia thôi. Sau bao nhiêu năm như vậy, lại còn có ai, có thể như ai kia trong ký ức, cho dù lớn lên, cũng vẫn có vẻ trong suốt chỉ hài đồng mới có được.

Sau khi quát mắng đuổi đệ tử cuối cùng xuống núi, trên non cao chỉ còn lại mình y cô độc. Thân đơn bóng chiếc, nhìn ánh dương, ngẩng trắng sáng, thỉnh thoảng trèo lên chỗ cao nhất, đón gió cả, trông lên trời xanh.

Trừ phi rượu trong hãm đã hết sạch, bằng không y căn bản không xuống núi, cũng chẳng thu đồ đệ làm bạn nữa.

Cuộc sống của y chỉ còn luyện công, luyện công, lại luyện công.

Sống như thế, y chẳng biết có ý nghĩa gì. Cũng giống như y không biết tử vong rốt cuộc có ý nghĩa gì. Năm tháng đằng đẳng như vậy, không bằng đi luyện công đi, lảng máng nhớ rất nhiều rất nhiều năm về trước, có một người luôn trịnh trọng kêu ca bên tai: “Mau mau luyện công, mau đi làm thiên hạ đệ nhất cao thủ đi.”

Hiện tại tuy y đã rất lâu không động thủ với người, bất quá đoán chừng làm thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng xấp xỉ rồi, chỉ là, cho dù thiên hạ vô địch lại như thế nào đây?

Y nghĩ rằng cuộc sống sẽ tiếp tục như vậy, đơn giản, bình tĩnh, cho đến cuối cùng.

Mấy năm sau khi vô số nhân mã, cấm kỳ nghi trượng, ngọc mã kim xa, trùng trùng điệp điệp, khua chiêng gõ trống đóng quân trước núi, y mới bỗng nhiên biết, trong mấy năm các đệ tử lũ lượt rời núi này, y tuy ẩn cư sơn lâm lại thấp thoáng trở thành nhân vật trung tâm của những bấp bênh giang hồ mấy năm nay.

Khi mấy đệ tử kia y phục hoa lệ khí vũ hiên ngang vẻ mặt hoan hỉ quỳ lạy trước mặt, kể rõ tình cảnh lúc biệt ly, y mới biết hóa ra trong lúc y không hề hay biết, thế giới này lại đã xảy ra bao nhiêu biến hóa như thế.

Y năm đó, rõ ràng chỉ là tùy ý tùy hứng, làm xằng làm bậy, lại không biết từ khi nào đã thành ân công của rất nhiều người. Tỷ như năm đó mười tám liên minh phương nam, ép các môn phái nhỏ phương nam vô lực thở dốc, sau đó Trường Hà thập tam minh, bức các nam nhân kiếm ăn đường sông phải lấy mạng ra liều. Tương tự còn có rất nhiều người, đa phần là Dịch Phi vô tình gặp, thuận tay cứu. Hiện giờ những người và thế lực này, đều phát triển không nhỏ, rất nhiều người hành tẩu giang hồ lại trực tiếp xưng mình là môn hạ chó săn của Tu La. Nói đến Dịch Phi đều cảm động hướng về, nói y hành hiệp mà không mong báo đáp, phiêu nhiên qua lại, quả là phong phạm kỳ nhân.

Đệ tử của y sau khi lục tục xuống núi, vì sư thừa Huyết Tu La, lúc ban đầu bị người tìm y báo thù và các danh môn chính phái khác làm khó mấy lần, vì tức giận mà tập kết một chỗ thành lập Tu La giáo, muốn chống lại chính đạo, sau khi tin tức lan truyền, những người năm đó từng chịu ân nghĩa của Dịch Phi, phần lớn đều đến đầu. Rất nhiều môn phái nhỏ cũng không chịu bị đại phái ức hiếp mãi, cam nguyện sát nhập toàn bang. Có môn phái từng nhận ân nghĩa của y tuy không đến đầu, nhưng cũng gửi thư kết minh, nguyện phụ thuộc. Đôi nam nữ năm đó Dịch Phi cứu ở Hạo Thiên bang, lai lịch lại cũng không nhỏ. Nam vốn là chưởng môn đệ tử Hạo Thiên bang, người kế nhiệm bang chủ tương lai, kinh nghiệm giang hồ phong phú, tâm tư kín đáo, trường tụ thiện vũ. Thê tử lại cũng xuất thân thế gia, biết y lý, thiện thi được. Hai người vì tình nghĩa bất dung chính đạo, cùng đến đầu. Trương phu hiệp trợ xử lý hoạt động, các loại việc rườm rà trong giáo, cũng quản lý việc kết giao với giang hồ các phái. Thê tử thì phụ trách việc y được trong giáo. Khó tin nhất là, thiếu niên Trương Sở Thần ngày đó Dịch Phi ở trên lầu ngẫu nhiên tặng vàng tương trợ, mà nay quả nhiên vạn hộ hầu. Y trước đây Trương nguyên ở Ly quốc, sau vào triều đường, làm nhiều năm, khá có thế lực. Sau biết đệ tử Dịch Phi vào đời, lại khai bang lập phái, liền âm thầm liên lạc, lấy sức quan phủ ngầm giúp phát triển bang phái giang hồ. Sau Ly quốc và nước láng giềng đại chiến liên miên, đại bại nhiều mặt. Y lấy thân văn thần ra sức chủ chiến. Giữa những tiếng chủ hòa, lấy huyết thư và tính mạng thân gia nói được để vương đánh một trận cuối cùng. Y một giới thư sinh đích thân lĩnh quân tác chiến, được chúng đệ tử của Dịch Phi suất lĩnh giang hồ hào kiệt âm thầm tương trợ, lại được đại thắng như kỳ tích. Trương Sở Thần vì công mà phong hầu, nhập các bái tướng, danh tiếng nhất thời không ai bằng, âm thầm dùng sức cả nước tương trợ Tu La giáo.

Hiện giờ người thiên hạ đều biết Tu La giáo địa vị tối tôn bát vương cùng chung, người tối cao là Tu La vương, chính là Huyết Tu La Dịch Phi ngày trước. Thần bí không muốn người biết nhất chính là Bất Động Minh vương, đại biểu cho lực lượng lớn mạnh nhất của Tu La giáo không muốn người biết. Đây chính là Trương Sở Thần phía sau có sức mạnh triều đình cường đại.

Nhưng mà hầu như không ai hay, trừ đi Dịch Phi căn bản không quản lý sự vụ, cũng chẳng biết cả sự kiện, cùng Trương Sở Thần hoàn toàn không ở trong giáo, chân chính phụ trách hoạt động của cả Tu La giáo ở tầng cao nhất chỉ có sáu người. Đến cả người trong Tu La giáo cũng chỉ biết giáo chủ xuất quỷ nhập thần, mọi việc đều do lục vương ra mặt, không chịu dễ dàng gặp người.

Mà nay Dịch Phi nghe các đệ tử hưng phấn kể lại chân tướng thế nào, nhìn họ vung tay múa chân mà thuật, thế lực hiện giờ lớn mạnh cỡ nào, cùng sở hữu bao nhiêu đường khẩu, bao nhiêu phân đà, tổng đàn tráng lệ nhường nào, Tu La giáo hiện nay dường như còn lớn mạnh hơn Kinh Thiên trang ngày trước. Y chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Nhân sinh này, thật là một vòng luẩn quẩn kỳ lạ. Ngày đó y phí bao nhiêu tâm huyết, duy trì Kinh Thiên trang của y, vì sai sử mọi người, đã sử hết quyền mưu, dùng hết thủ đoạn, lấy danh lợi quyền thế để dụ, đến bây giờ chẳng cần gì, danh lợi quyền thế lại đều đưa đến trước mặt.

Đối với Tu La giáo bỗng dưng thuộc về mình kia, y hoàn toàn chẳng muốn quan tâm, chỉ bảo các đệ tử đứng dậy, nhìn hoa phục cấm y không còn thích hợp với nhà tranh rào trúc kia nữa, ngồi đối diện uống trà một lúc, lại đuổi mọi người đi, về phần đến tổng đàn gì đó, làm giáo chủ gì đó, căn bản chẳng suy nghĩ thêm.

Bất quá, y cũng không yêu cầu đệ tử làm sáng tỏ cho y, hoặc là trừ cái danh giáo chủ của y, hiện giờ Tu La

giáo thanh thế tuy lớn, dù sao căn cơ không sâu, các đại môn phái lom lom mắt hổ lại án binh bất động, chẳng qua là cố kỵ Dịch Phi y thôi, chung quy không thể thật sự để người thiên hạ đều biết y đã sớm vùng tay không quản chuyện, để mấy đệ tử trẻ tuổi mà phong mang quá thịnh này trở thành mục tiêu công kích. Y sớm đã chẳng quan tâm mọi chê khen, tên tuổi cứ cho họ mượn dùng lại tính là gì.

Các đệ tử đồng lòng khuyên bảo, đau khổ rơi nước mắt cũng thế, quỳ xuống đất khổ cầu cũng thế, chung quy không thể khuyên được, cũng đành từ bỏ.

Dịch Phi cứ như thường lệ, một mình ở trong núi, ngày nhìn ánh dương, đêm ngắm trăng, mỗi ngày trừ uống rượu chính là luyện công. Các đệ tử nếu muốn tới thăm, y cũng tiếp đãi. Muốn ở thì ở vài ngày, không còn quen rào trúc trên núi này nữa thì cũng để họ sớm rời đi.

Tu La giáo phái người vạch ra vùng cấm ở núi này, không cho người nhàn tạp tùy ý lên xuống, y cũng chẳng lưu tâm. Các đệ tử thường xuyên đưa tới cổ vật trân bảo, danh kiếm mỹ tửu, cho dù không dùng y cũng đều nhất nhất nhận lấy. Tốt xấu cũng để người ta thoải mái một chút, cảm thấy những bổ sung về mặt vật chất này, đã trả ân nghĩa sư đồ, đừng tỏ ra như đám thiếu niên anh hùng kia, người người nợ y ân huệ cao rộng như trời biển, để lòng họ tự tại một chút cũng được. Những năm gần đây, y rộng rãi đến độ ngay cả bản thân nhớ lại trang chủ Kinh Thiên trang ngày trước, cũng phảng phất lầm tưởng là một người khác.

Giáo chủ trên danh nghĩa là y đây, làm cực nhàn nhã, Tu La giáo ngày càng phong sinh thủy khởi, ngày càng uy danh truyền xa, đều không liên quan tới y. Người thanh niên không chịu được cám dỗ, dần dần ngông nghênh, ít nhiều tác oai tác quái, trong giáo tốt xấu không toàn, thỉnh thoảng cũng có người mượn uy danh giáo phái làm xằng làm bậy, thậm chí người trong chính đạo đã bắt đầu gọi Tu La giáo là Ma giáo, y cũng đều không quan tâm. Y vốn chẳng phải thánh nhân, thiện ác tốt xấu lại có quan hệ gì với y?

Các đệ tử lấy việc trong giáo đến thỉnh giáo, không đợi mở miệng, nhất loạt bị y đuổi ra cửa. Những phân tranh nhảm chán này, chẳng liên quan đến y. Hết thấy đều là lựa chọn của chính họ, thế thì họa phúc sinh tử, tự nhiên cũng chẳng liên can gì với y.

Đã chẳng nhớ lại qua bao nhiêu năm nữa, rượu trong núi lại dùng hết, y một mình nhàn bước xuống núi, lại phát hiện từ điểm lâu đời nhiều năm quang cổ rốt cuộc đã đổi chường quây, chợt đổi mặt, hai bên đều sừng sốt.

“Trang chủ.”

“Triệu phó tổng quản.”

Đời người, có khi rất đơn giản, nhàn nhạt mấy câu, là có thể khái quát hết. Ngày đó ngũ đại bang nổi lên, người Kinh Thiên trang chạy tứ tán, làm trợ thủ của Lý tổng quản chuyên môn phụ trách nhân sự của trang chủ, sau khi Lý tổng quản bị giết, Triệu phó tổng quản bỏ chạy vô tung, về sau tuy là Kinh Thiên trang lập lại, y trải qua một phen tai nạn sinh tử này, cảm thấy giang hồ phong vũ bất định, bèn dứt khoát ẩn cư dân gian, mua nhà mua đất thu tô, nhiều năm qua sống bình an vui vẻ. Gần đây bởi qua nơi này, biết ông chủ tửu trang bản địa sắp đi xa, nóng lòng bán đi tửu trang, y liền ra tay mua lại, chẳng ngờ lại sẽ gặp cố chủ.

Dịch Phi sớm chẳng còn uy nghiêm bá khí năm ấy, nhìn thuộc hạ ngày xưa, cũng chỉ nhàn nhạt cười cười, nói vài câu chuyện cũ, chợt nhớ một chuyện, thuận miệng hỏi luôn: “Lúc trước ta có một nam sủng tên A Hán, là Lý tổng quản an bài, Lý tổng quản là từ đâu tìm được y, tại sao dẫn y vào trang, y có còn thân nhân?”

Y hỏi cực kỳ tùy ý, thiếu niên tên A Hán kia, diện mạo cũng đã mơ hồ không nhớ rõ, lưu lại cho y chỉ còn mỗi một đôi mắt trong suốt. Chỉ là đã gặp gỡ thì cũng hỏi thử xem, nếu y ở nhân gian còn thân nhân, có lẽ... có thể...

Mặt Triệu phó tổng quản lộ vẻ ngạc nhiên: “Trang chủ, ông đã quên, năm đó là ông phân phó Lý tổng quản dẫn y vào trang, ông bảo, là y vớt ông lên lúc trọng thương dưới sông, tuy nói xuất thân ti tiện, phẩm cách thấp kém, bất quá đã có công lao thì phải đền đáp, để y ở trong viên, nuôi cho ăn không uống không. Y là nam xứng quán mua từ tay kẻ buôn người, chẳng biết đã qua bao nhiêu tay, căn bản không thể tra được y có thân nhân hay chẳng.”

31. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 31: Thiên Nhai Gặp Lại

Còn chưa dứt lời, Triệu phó tổng quản thân thoảng lão đảo cảm thấy hô hấp và nhịp tim nháy mắt ngừng lại. Y ngẩn người, không cảm lòng được mà lui lại một bước, đưa mắt nhìn trời, nhìn đất, nhìn Dịch Phi trước mắt, vẫn là trời cao mây trong gió tốt lành, chủ cũ trước mắt, vẻ mặt dường như chẳng mấy may thay đổi, thế nhưng chớp mắt vừa rồi kia, vì sao y lại cảm giác tim đột nhiên kéo căng, cả người đều cảm thấy khủng bố cực độ.

Thời tiết tốt như thế, ánh dương tốt như thế, hiếm khi gặp được cổ chủ ngày trước, lại cũng hòa khí như thế, nhưng tại sao chớp mắt này y bỗng nhiên bắt đầu run rẩy.

Dịch Phi vẫn vẻ mặt bình hòa nhìn qua, giống như câu nói vừa rồi nghe thấy kia cực bình thường, hoàn toàn không cần quan tâm, y tự tự nhiên nhiên đổi đề tài: “Mấy năm nay, người sống có tốt không?”

Triệu phó tổng quản được sủng mà sợ, nói: “Cảm ơn trang chủ quan tâm, mấy năm nay tiểu nhân sống cũng an tâm vừa ý, chỉ là lúc trước giang hồ sát phạt, cũng tạo chút nghiệt, mấy năm gần đây thường niệm chút kinh Phật, làm chút công đức, trông mong nếu có kiếp sau, không đến nỗi sa vào súc sinh đạo.” Y vừa nói vừa vén tay áo bên phải, lộ ra một chuỗi tràng hạt đeo trên cổ tay.

Thần sắc Dịch Phi hơi động: “Người tin Phật, tin tam sinh nhân quả.”

“Trước kia không tin, bất quá những năm gần đây sống an an tĩnh tĩnh, chung quy phải có một ý nghĩ, có một ý niệm, có một hy vọng, mới dễ chịu đôi chút.” Triệu phó tổng quản cười cười “Người một đời này, ai chẳng có tiếc nuối, trông mong, kiếp này không thể thành, chung quy ngóng trông kiếp sau có hy vọng. Người kiếp này không được thân cận, trông mong kiếp sau có thể bên nhau, kẻ thù kiếp này không đối phó được, trông mong kiếp sau có thể báo thù. Tiểu nhân cũng chính là một tục nhân, tin Phật để mình có hy vọng thì tin cũng tốt.”

Dịch Phi không khỏi cười to: “Hay cho một tục nhân, thật là tục đến diêu.”

Triệu phó tổng quản thấy mặt Dịch Phi lộ vẻ vui mừng, lại nghĩ đến từ lúc trùng phùng, y vẫn chỉ nói mấy câu chuyện phiếm, vẻ mặt cũng vẫn yên ổn như thường, lại như không thấy chút lo âu, nhin hoài nhin mãi, rốt cuộc vẫn không nhin được phải nói: “Trang chủ, hôm nay sao lại rảnh rỗi mà đến nơi này?”

Dịch Phi thấy vẻ mặt y thấp thỏm, bất giác kỳ quái hỏi: “Sao lại hỏi như thế?”

Bản thân Triệu phó tổng quản ngược lại cũng sốt: “Hiện giờ Tu La giáo đang bị thiên hạ các phái liên thủ vây quét, tiểu nhân sở dĩ đến nơi này, cũng là bởi vì nơi ngày trước ở, không ngừng có người của Tu La giáo và các phái phân tranh tư đấu, liên lụy cực lớn, bách tính bình thường cũng khó mà an thân, không thể không tránh đi xa.”

Y nói đã cực kỳ hàm súc, nhưng ngay cả người từng trải mưa gió giang hồ như y cũng cảm thấy không được an thân, không thể không chạy nạn, xem ra cuộc phân tranh này, so với chiến tranh cỡ nhỏ giữa các nước cũng chẳng kém bao nhiêu.

Dịch Phi nghe xong cũng chỉ thần nhiên gật đầu, hờ hững ừ một tiếng: “Phải không.” Rồi không nói thêm gì nữa, tự mua rượu, sai người chuyển lên núi, sau đó lướt đi trong ánh mắt khó hiểu của Triệu phó tổng quản.

Trời cao mây lác đác gió tốt lành, y thuận gió mà đi. Hóa ra lần gặp gỡ đầu tiên, so với y biết còn sớm như thế lâu như thế. Cái đêm tối tăm đó, hải tử nhỏ xíu đó. Thanh âm ngâm thơ kia “Ông để ta làm nam sủng của ông đi.”

Lúc ấy mình đã nghĩ gì, không nhớ được, chẳng qua, hẳn là khinh miệt và coi thường nhĩ.

Y hiện tại, biết ngôn từ thần nhiên như thế là tính tình thật của A Hán, nhưng lúc ấy...

Y ngẩng đầu, nhìn mặt trời mới mọc trên không, Dịch Phi năm đó là người thế nào, sao có thể lạnh bạc đến bước này, sao có thể chỉ bởi vì coi thường mà ném người đã cứu mình trong xô, chẳng thềm ngo ngoàng, cho đến khi quên mất.

Nếu, nếu lúc trước, y có thể có chút lương tâm, nếu năm đó y có thể...

Y lắc đầu, cười thâm đậm không tiếng.

Nhân thể này, lại nào có nếu gì đó...

Lúc vừa nghe Triệu phó tổng quản nói câu này, y đang nghĩ gì? Tại sao thời gian ngắn ngủi như vậy mà không thể nhớ, y tận lực suy tư, lại chỉ tìm được một khoảng trống rỗng.

Y đưa tay, đặt lên ngực trái, tại sao nơi đó vẫn đang đập, sinh mạng của người ta sao có thể ngoan cường đến mức khiến người thống hận, tại sao đã đến bước này mà trái tim kia lại vẫn có thể đập.

Tại sao, tại sao thái dương hôm nay có thể sáng rực như thế, người kia đã chết rồi, y đã hóa tro hóa bùn hóa thành bụi bặm, y đã không còn tồn tại trên nhân thể, tại sao, thái dương, người vẫn có thể như vô số những năm tháng trước kia, rực rỡ sáng ngời hết như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ra ngoài bao lâu rồi, y không nhớ, bên cạnh biển người qua qua lại lại như dòng chảy, nói cười ồn ào, lại đều chẳng liên quan tới y.

Dừng bước lúc nào, y không biết, vì sao lại cảm thấy không đứng thẳng nổi, không thể không dựa lên một gốc đại thụ, y không rõ.

Chầm chậm nhắm mắt, nắm chặt nắm đấm.

Thật sự, thật sự... rất không cam tâm...

Đồ ngọc kia, đồ đàn kia, đồ diên kia, luôn là như vậy, luôn là như vậy, cứu y hết lần này đến lần khác, lại chưa bao giờ nói chưa bao giờ nhắc chưa bao giờ kể, giống như tất cả mọi thứ chưa từng phát sinh.

Lại khiến trong nhân sinh của y, hết thấy tốt đẹp nhất, ngay trong mù mờ không biết này nhất nhất lỗ mất.

Hóa ra duyên kết dài như vậy, sâu như vậy, hóa ra y và đồ ngọc kia vốn có thể có rất nhiều rất nhiều những lời để nói dưới ánh dương, những chuyện để làm trong gió nhẹ, hóa ra...

Song đến cuối cùng, vẽ tươi cười dưới hoa đào, bên xuân thủy kia, chỉ một chớp mắt liền chẳng thể được lại nữa. Những năm tháng vui vẻ khoái lạc, hóa ra cả một ngày, một canh giờ cũng không đến, y có, lại chỉ là một khoảnh khắc, một chớp mắt.

Hết thấy hết thấy, bắt đầu bằng một tiếng hỏi của hài tử nhiều năm trước, kết cục bằng một tiếng hứa hẹn nhiều năm sau, vốn cho là có thể làm được.

Y rốt cuộc đã hứa bao nhiêu với người kia, lại rốt cuộc đã thất tín bao nhiêu lần?

Y cười thâm, ngẩng đầu, quả thật trời cao mây trong xuân còn đẹp. Chỉ là, giữa nhân thể này, còn ai có thể cùng thưởng cảnh xuân như thế.

Năm đó, Bách Hiểu Sanh ghi chép lịch sử giang hồ, chỉ để lại hai chữ thâm thiết làm bình. Năm đó, giang hồ các đại môn phái và Ma giáo liên trường huyết chiến, quả thật kinh thiên động địa, tử thương vô số.

Là những hài tử đó còn quá trẻ, thiếu niên đắc chí, không khỏi có phần tuổi trẻ khí thịnh quá mức, lại không biết trong nhân thể này hóa ra sẽ có suy sụp, có thương tổn, có minh đao ám tiễn, thủ đoạn giết chóc vô cùng vô tận, càng không biết Tu La giáo ngày một lớn mạnh, đã thành cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt bao nhiêu người.

Sau khi ngầm dò la nhiều mặt, rốt cuộc điều tra rõ Địch Phi chẳng qua là giáo chủ trên danh nghĩa, hoàn toàn không quản sự vụ trong giáo, đối với sinh tử tồn vong của những người khác, càng tỏ rõ không quan tâm, các bang phái thế lực lớn nhất trên giang hồ, rốt cuộc liên thủ làm khó.

Tập kích thành linh xảy ra, vây quét không cho người tạm nghỉ, thủ đoạn nhỏ cở tận gốc. Tu La giáo không kịp trở tay, phân đà các nơi nhất nhất bị chiếm.

Tu La giáo phát triển quá nhanh, tuyển nhận giáo chúng quá rộng mà tốt xấu lẫn lộn, càng thành vết thương trí mạng của Tu La giáo, khi đại nạn đến, có người chạy tứ tán, có người trở giáo tấn công, có người căn bản là nội ứng các phái khác phái tới. Trong phân phân loạn loạn, Tu La giáo chúng hoàn toàn không biết rốt cuộc người nào là địch, người nào là bạn, tiến thoái thất thổ, cử chỉ thất độ. Tổng đàn sau khi ngoan cố chống được một thời gian, rốt cuộc đã bị công phá.

Màn trời tối tăm đêm hôm đó dường như cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, nếu không phải Dịch Phi bỗng nhiên xuất hiện, sáu nhân vật trung tâm của Tu La giáo, có lẽ đã phải chết hết dưới cuộc vây quét.

Đêm đó, Dịch Phi lấy sức một người, bắt tiến bắt xuất, xung sát trong vây trận của gần ngàn cao thủ võ lâm, giết người như rơm rác.

Đêm đó, sức mạnh thần ma của Dịch Phi đã để lại một vết mực đậm trong lịch sử võ lâm, những người tham gia huyết chiến đêm đó, có kẻ đương trường phát điên, có kẻ lại bị dọa chết tươi, có kẻ hơn mười năm sau nghe tên Dịch Phi cũng còn không ngừng run rẩy.

Đêm đó, Dịch Phi chân chính trở thành truyền kỳ, trở thành ác mộng vĩnh viễn của chính đạo và ma thần vĩnh viễn trong lòng tà phái.

Song, Dịch Phi chung quy cũng chỉ là người mà không phải thần.

Nếu là một mình y, thiên hạ không có bất kỳ ai, bất kỳ nơi nào có thể vây khốn được, y muốn buông tay mà đi, dễ như trở bàn tay, nhưng đêm đó y đang cứu người, một lần lại một lần, cứu đệ tử của y, cứu những người vì cảm kích ân nghĩa của y, mà dùng tính mạng báo đáp Tu La giáo ấy.

Dịch nhân cố ý chuyển trọng tâm công kích lên những người bị thương vô lực bảo hộ bản thân, bức y không thể không vì phân tâm cứu hộ người khác mà không ngừng bị thương.

Dù với khả năng của Dịch Phi, lo lắng cứu người, sẽ thường không lo được cho mình, sức người cuối cùng cũng có lúc cạn, một tiếng trống tinh thần hăng hái, hai tiếng suy, ba tiếng dừng, mà y qua lại xung sát, sau mỗi một lần xông khỏi trùng vây, đưa người ra, lại quay đầu xông đến nơi hung hiểm nhất, đâm máu nhất, đao quang kiếm ý lạnh lẽo nhất, vừa đủ tám lần.

Bản thân y cứu trừ chúng đệ tử, còn có vài người nào khác, kỳ thật chính y cũng chẳng thể nhớ, chỉ là, trong cuộc chiến đấu thống khoái lâm li này, đã cảm thấy một lần tận tình khoái ý duy nhất bao năm nay.

Những đao quang kiếm ảnh, quyền cước côn bổng, độc yên độc xà ám thanh tử đó, rốt cuộc ác độc cỡ nào, y đã không nhớ được.

Trên người rốt cuộc đã bị bao nhiêu thương, chảy bao nhiêu máu, y tự nhiên cũng đều lười tính.

Láng máng thấy võ lâm minh chủ diện mục mơ hồ tên gì cũng lười nhớ kia đang rống lớn điều gì đó: “Dịch Phi, võ công của ngươi có cao hơn, bị trọng thương như thế, không lập tức kiếm đất chữa thương, ngược lại cạy vào võ công, mạnh mẽ ngăn chặn thương thế, xung sát qua lại, ngươi sẽ không thể sống quá mười ngày.”

Đó là chuyện của lần thứ mấy xông về, thứ sáu hay là thứ bảy, ôi, quên đi, không nghĩ nữa.

Dù sao chỉ nhớ thanh âm kia ồn ào muốn chết, quá là nhàm chán, nhớ lúc ấy mình đã trả lời y như thế nào nhỉ, dường như là thuận tay cho y một chưởng hay sao ấy.

Nói đến thì hai tiểu đồ đệ kia cũng cực không nghe lời, sau khi nghe mình chủ gì đó nói, cư nhiên nước mắt lưng tròng, bảo gì mà sư phụ người mau đi đi, đừng lo cho con, rõ là vô vị và vô dụng. Nam tử hán đại trượng phu, gặp chuyện chỉ biết khóc, cũng khó trách lúc ấy thấy phiền phức, một quyền đánh ngất cả hai người. Ôi, lần sau phải nhớ nhắc nhở chúng, về sau không cho nói là đồ đệ Dịch Phi nữa, thực là quá khiến ta mất mặt.

“Sư phụ.”

“Sư phụ.”

“Ân công.”

Sao mà ồn quá vậy, ôi trời ơi, còn ân công, cũng không sợ làm người ta buồn nôn chết. Dịch Phi uể oải mở mắt, nhìn thấy từng khuôn mặt rơi lệ trước mắt. Y cực kỳ buồn bức cần rằng, ôi, mấy cái kẻ này, chẳng tên nào giống nam nhân, ta có thể đuổi hết mấy tên này ra ngoài cho khỏi đau tai không.

“Sư phụ, người uống thuốc đi.”

“Sư phụ, người rốt cuộc phải thế nào mới chịu gặp đại phu.”

Lại nữa rồi, Dịch Phi âm thầm trợn mắt. May mà còn là Ma giáo lục vương gì đó, gặp chuyện cũng chỉ biết khóc rống chảy nước mắt cầu cầu cầu. Ta trước kia đúng là không thích gặp đại phu, không thích dùng thuốc. Bất quá, cho dù ta hiện tại chịu khám chịu uống thuốc lại có ích gì. Đại phu nếu thật là thương gì bệnh gì cũng có thể trị, trên đời này còn người chết sao?

Y cười lắc đầu. Y hiện tại đã không phải là Dịch Phi bị thương chỉ có thể cuộn tròn lại năm đó, những năm gần đây, võ công của y đã cao đến cảnh giới thể nhân không thể lý giải, cho dù nội ngoại thương nặng như thế, cho dù y bất cứ lúc nào cũng có thể lập tức mất mạng, nhưng chỉ cần y không muốn, trên đời này vẫn chẳng có bất kỳ ai, có khả năng bắt buộc y chịu điều trị.

“Người quả nhiên muốn chết.” Thanh âm không chút khách khí, dường như mang theo nỗi thống hận nghiền răng.

Mọi người nghe vậy chẳng những không giận, ngược lại thần sắc thả lỏng.

Ánh mắt Dịch Phi lướt qua mọi người, cười nói: “Ta nên gọi ngươi là Bất Động Minh vương, là Trương tướng gia, hay là, Âm Đế?”

Khi Tu La giáo bị vây quét, quốc vương Ly quốc bạo tử, trong triều biến loạn liên tiếp. Tiên vương chết khi còn trẻ, hai vương tử tuổi đều rất nhỏ, Trương Sở Thần ủng hộ đại vương tử chỉ mới ba tuổi, mà thái hậu lại ủng hộ nhị vương tử vền vẹn một tuổi do mình sinh ra. Nhiều phen tranh đấu, cửu tử nhất sinh. Rốt cuộc hoàn toàn không lo được tương trợ Tu La giáo.

Chờ khi y chẳng dễ dàng lật đổ được thái hậu, phù đại vương tử đăng vị, Tu La giáo bên này bụi bặm đã lắng.

Những năm gần đây, Dịch Phi ẩn cư trong núi, Tu La giáo không cho người không phận sự vào, trừ chúng đệ tử của Dịch Phi thì chỉ có Trương Sở Thần, một năm sẽ đến hai ba lượt. Y đối với Dịch Phi lại không hề khách khí chút nào, đánh mặt nói: “Ngươi cũng sắp chết rồi, còn lo được nghiên cứu xưng hô thế nào.”

Chư vương Tu La giáo, không phải đệ tử Dịch Phi thì cũng là người từng nhận trọng ân của Dịch Phi, cũng chỉ có Trương Sở Thần dám vô lễ với Dịch Phi như thế.

Dịch Phi lại cũng chẳng để tâm, cười nói: “Hiện giờ ngươi hiệp thiên tử để lệnh chư hầu, thành đế vương thực chất của Ly quốc, hiện nay trên đời, ai chẳng biết Trương Sở Thần của Ly quốc, cùng Dung Tu của Cảnh quốc, danh là bề tôi phụ trợ ấu chủ đăng cơ, thực tế là để vương nắm trong tay đại quyền cả nước, xưng hai người các ngươi là nam bắc Âm Đế, cũng thật là việc đáng mừng.”

Trương Sở Thần cố định nhìn y: “Ta đã là đế vương trong tối, vậy lời của ta bách tính dân gian phải chăng nên nghe.”

Dịch Phi uể oải nói: “Xin lỗi, tổng đàn Tu La giáo tuy nằm trong Ly quốc, mỏm núi nhỏ này của ta lại ở ngoài biên giới, không thể coi là con dân Ly quốc.”

Trương Sở Thần cắn răng: “Ngươi...”

Dịch Phi thần nhiên cắt ngang lời y sắp nói: “Ngươi cũng là nhân vật xuất tướng nhập tướng, sao cũng không có kiến thức như đám hài tử này, thương của ta có thể trị khỏi được sao?”

Trương Sở Thần trầm mặc một chút: “Ta mang đến nam nhân và nữ nhân đẹp nhất Ly quốc, tính ra cũng hơn năm mươi người, ngươi cứ nhìn thử xem, chung quy sẽ có kẻ hợp ý.”

Dịch Phi sững sốt.

Trương Sở Thần mặt không biểu cảm giải thích: “Bọn họ từng nói với ta, ngươi biết một loại thuật thải bỏ dị giáo, chỉ cần có thể kịp thời hút tinh khí của người, thương thể nặng cũng có thể kéo mệnh tục thọ.”

Mắt Dịch Phi chợt lạnh lùng: “Đa tạ, không cần, ta mệt rồi, các ngươi thay ta tiễn khách.”

Bầu không khí chợt cứng lại, Trương Sở Thần trầm mặc một chút mới nói: “Ta muốn nói chuyện riêng với ông ấy.”

Không đợi Dịch Phi nói, những người khác nháy mắt đã biến mất, Dịch Phi bực bội, đám người này rốt cuộc quan tâm ai là sư phụ ân công nhỉ, rốt cuộc đây là nhà ai.

Người không phận sự tan hết, Trương Sở Thần chậm rãi đến gần: “Nếu người không muốn hại người vô tội cũng không sao, ta đã lệnh người chọn tử tù cả nước, trong đó cũng có những người tuấn tú xinh đẹp, họ dù sao cũng phải chết...”

Dịch Phi bật cười lắc đầu: “Không muốn hại người vô tội? Ta chưa bao giờ là đại thiện nhân, ta chỉ là...” Ánh mắt y chợt xa xăm với vợ “Ta từng đáp ứng một người, không thả bỏ với người khác nữa, nhiều năm trước, ta từng tự thề với mình, phàm là chuyện ta đã đáp ứng y, vô luận thế nào, nhất định phải làm được.”

“Người...” Trương Sở Thần thành linh bỏ đến “Tại sao người nhất định không chịu cứu bản thân người?”

Dịch Phi đột nhiên đưa mắt lạnh lùng nhìn Trương Sở Thần một cái.

Thân ảnh Trương Sở Thần đang bỏ đến vậy mà chợt ngừng, y đã là nhân vật thấp thoáng để vương, nhưng lúc này bị Dịch Phi nhìn một cái, lại thấy toàn thân phát lạnh, những năm gần đây, nhìn thấy Dịch Phi, đều là dáng vẻ thần nhiên hòa khí dễ nói chuyện kia, y cơ hồ cho rằng Huyết Tu La trong truyền thuyết kia chẳng qua là truyền thuyết mà thôi.

Cho đến khoảnh khắc này, đôi tay vừa muốn bỏ đến túm lấy y mà ra sức lay, lại không dám vươn ra chạm đến vạt áo y, khoảnh khắc này, Trương Sở Thần mới chân chính ý thức được, khoảng cách giữa mình và Dịch Phi, hóa ra vĩnh viễn không thể rút ngắn, cho dù chỉ duỗi tay ra là có thể với tới, nhưng cuối cùng, chẳng có khả năng vươn tay khẩn cầu dưới ánh mắt như thế.

Y kinh ngạc nhìn Dịch Phi, trong mắt dần lộ vẻ bi thương, thanh âm gần như là cầu xin: “Phải thế nào, người mới bằng lòng cứu chính người?”

Dịch Phi hơi ngẩn ra, nhìn nhìn y, lúc này mới nói: “Năm đó, ta cũng chẳng qua là thuận tay ném một thỏi vàng không dùng, người cần gì cứ canh cánh trong lòng mãi.”

“Ai thềm vàng của người.” Trương Sở Thần quát lớn một tiếng “Ta chẳng qua, chẳng qua vẫn nhớ, người vì ta bị khuất nhục, đánh nam nhân kia thành bùn dưới chân, người không cao cao tại thượng bố thí cho ta, người xem ta như người ngang hàng, sau khi ta chịu nhục, bắt người xin lỗi ta. Ngày hôm nay ai không nịnh hót ta, ủng hộ ta, nhưng năm đó ta hành khát trên phố, lại chỉ có người, chỉ có người...”

Y rốt cuộc chẳng nói được nữa, thanh âm lại nghẹn ngào, rõ ràng hiện giờ thân bước lên triều đường, bước thẳng vào mây xanh, tại sao y lại vẫn cảm thấy, so với lúc trước một mình ăn xin trên đường, càng lạnh càng giá càng cô đơn hơn.

Dịch Phi trầm mặc nhìn y một chút, ngẫm nghĩ, cuối cùng không nói gì nữa.

Kỳ thật, ngày đó, ta không phải là vì người.

Chỉ là, lời này cũng không cần nói nữa, y đã ném đủ mùi vị thương tổn, hiện giờ tổn thương người ta làm gì nữa.

“Thật sự là người nào đến người cũng không chấp nhận sao?” Trương Sở Thần vẫn chưa từ bỏ ý định.

Dịch Phi mỉm cười, còn chưa kịp lắc đầu, lại nghe thấy một thanh âm khiến người chấn động tâm can “Nếu là ta thì sao?”

Y ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy ngoài cửa phòng, có người một tập bạch y, vẻ mặt đau thương.

32. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 32: Truyền Thừa Thần Kỳ

Bạch y như cũ, vì sao sương tuyết nhuộm trắng tóc mai, bạch y như cũ, vì sao phong trần vương chân mày. Dịch Phi cố định nhìn Bạch Kinh Hồng, rất lâu rất lâu chẳng hề chuyển dời ánh mắt.

Trương Sở Thần vẻ mặt phức tạp nhìn người này, lại nhìn người kia, cắn răng, khoảnh khắc Bạch Kinh Hồng chậm bước mà vào ấy, y quay người lui ra ngoài. Cái nhìn lần cuối ấy, ánh mắt kỳ dị, bị cửa phòng bản thân y dùng hai tay khép lại cách tuyệt.

Bạch Kinh Hồng từng bước đi đến bên cạnh Dịch Phi, gập một gối nửa quỳ trước giường y, khe khẽ nói: “Để ta cứu ngươi, được không?”

Địch Phi lẳng lặng nhìn y, một lúc lâu mới cười nhẹ nhàng: “Bọn họ cứ nhiên cũng tìm cả ngươi đến.”

Bạch Kinh Hồng ngưng mắt nhìn y: “Là ta tự mình đến.”

Ý cười của Địch Phi hơi tắt.

Bạch Kinh Hồng thoáng chần chừ, rồi cuộc vẫn nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay y.

Cảm giác lạnh lẽo kia khiến Địch Phi hơi kinh hãi, cơ hồ theo bản năng nắm lại tay y. Thế giới này lạnh giá như thế, khiến nhân loại yếu đuối, làm sao cự tuyệt cho nhận ấm áp lẫn nhau.

“Mấy năm nay ta luôn muốn gặp ngươi, ngươi luôn không gặp ta. Gần đây năm qua, ta đã nghĩ rõ rất nhiều chuyện, nhìn rõ rất nhiều chuyện, chúng ta có thể quên hết tất cả ân oán, để hết thấy trở lại một lần nữa không?” Thanh âm của Bạch Kinh Hồng đầy thâm lương “Để ta cứu ngươi, được không?”

Địch Phi lẳng lặng nắm tay y, vừa không kích động run rẩy, cũng không buông ra. Thời gian, quả nhiên là thứ vô tình nhất. Năm tháng dài lâu như thế đã trôi qua, những năm tháng si cuồng phảng phất như trong mộng kiếp trước ấy. Điều y từng vứt bỏ tất cả muốn theo đuổi, tại sao lúc này lại chẳng thể khiến y kích động hơn một chút.

Bạch Kinh Hồng hướng về y chậm chậm cúi đầu, trong mắt là nỗi bi thương nồng đậm.

Địch Phi cơ hồ là lãnh tĩnh mà nhìn y từng chút tiếp cận, sau đó bình tĩnh hỏi: “Mấy năm nay, Kinh Thiên trang phát triển không tốt lắm nhỉ.”

Thân hình Bạch Kinh Hồng chợt khựng lại, đột nhiên cứng đờ.

Địch Phi bình tĩnh dị thường ngưng mắt nhìn y: “Trước kia ngũ đại bang có thể chiếm một chỗ trong các đại môn phái giang hồ, là bởi vì năm sư huynh đệ các ngươi đồng tâm hiệp lực, hiện giờ chỉ còn lại mình ngươi, chèo chống cả Kinh Thiên trang, thuộc hạ tuy nhiều, lại không một kẻ tâm phúc, ngươi... mệt lắm nhỉ.”

Kẻ ngón tay cảm giác được áp lực cực lớn, năm ngón tay người nọ vô ý thức nắm chặt, lại cũng vô ý thức vùng vẫy.

Địch Phi thuận theo mà buông y ra, vẫn an tĩnh nói: “Giờ này ngày này, trợ giúp của Tu La giáo, rất quan trọng với ngươi nhỉ?”

Bạch Kinh Hồng nhìn y, ánh mắt chậm rãi lạnh lại: “Ngươi muốn nói gì?”

Địch Phi trầm mặc một chút, mới nói: “Kinh Hồng, ta không hận ngươi, nếu có thể, ta không ngại giúp ngươi, chỉ là ta đã không thể vì ngươi mà hy sinh bất kỳ ai nữa, cho nên...” Y nhắm mắt, bỗng cảm thấy mỗi một quá đời “Ngươi về đi.”

Bạch Kinh Hồng nhìn y chăm chăm, rất lâu, mới cười thầm một tiếng: “Ngươi luôn như vậy, trước nay đều nhìn rõ hết thấy, lại chẳng làm gì hết? Ngươi biết ta âm thầm mưu tính ngươi, nhưng ngươi mặc cho hết thấy phát sinh, ngươi biết ta sẽ không thiện đãi A Hán, nhưng ngươi tùy tiện giao y cho ta, ngươi biết y đang thụ hình, nhưng ngươi vẫn cười tán gẫu với ta, ngươi biết ta đến rốt cuộc là vì cái gì, thế nhưng ngươi vẫn chẳng làm gì... Ngươi...”

Y đánh một chưởng lên ngực Địch Phi, mắt bỗng đỏ ngầu: “Ngươi vì sao không hiểu lầm, ngươi vì sao không hồ đồ, ngươi vì sao phải nhìn rõ tất cả, sau đó lại vứt bỏ toàn bộ. Tại sao phải vạch trần toàn bộ chân tướng, thế có gì tốt? Tại sao không thể lừa chính chúng ta, tại sao nhất định phải để bản thân ngươi nhìn rõ sự lạnh huyết vô tình của ngươi, tại sao ngươi nhất định phải bức ta nhìn rõ sự bỉ ổi vô sỉ của ta, tại sao ngươi không thể hồ đồ nói, năm đó chỉ là một hiểu lầm, là ngươi vô tâm sai lầm, tại sao ngươi không muốn hồ đồ để chúng ta chí ít được bên nhau, bảo với hai bên rằng chúng ta là khoái hoạt, tại sao...”

Địch Phi không né tránh, bị một chưởng này kích thích nội thương, y khẽ rên một tiếng, bên môi rướm chút tơ máu nhàn nhạt, vẻ mặt lại chẳng có biến hóa gì lớn, bên tai nghe chất vấn hết tiếng này đến tiếng khác, tại sao y chỉ cười thâm trầm.

Đúng vậy, tại sao nhất định phải thanh tỉnh như thế, năm đó y có thể lừa bản thân nói là bị lừa bị mắc mưu mới hại chết A Hán, nhưng y biết cả sự kiện không có hiểu lầm, không có sai lầm, đó rõ ràng là một trường phản bội trắng trợn, thuần thuần túy túy. Mà nay y có thể lừa chính mình, Bạch Kinh Hồng thật sự yêu y. Song y cũng biết, như Dịch Phi năm đó, Bạch Kinh Hồng hôm nay, vô luận thời điểm nào, cũng sẽ không đặt tình yêu lên trước hết thấy.

Tại sao nhất định phải xuyên thủng tấm màn che cuối cùng của nhân tính, bởi vì đây vốn chính là sự thật. Cho nên Dịch Phi vì lấy một nụ cười của người trong lòng, mặt không đổi sắc vứt bỏ người đã cứu y bao lần, cho nên sự cứu giúp bảo vệ của Bạch Kinh Hồng bao nhiêu năm sau, vì công lợi hơn xa chân tình.

Bạch Kinh Hồng yêu y sao? Có thể, cho nên năm đó lúc ngũ đại bang vây giết, mới thủ hạ lưu tình, cho nên năm đó khi mình rời đi, mới kinh hoàng thất thổ, cho nên những năm gần đây quả thực đã nhiều lần tìm kiếm y. Bạch Kinh Hồng yêu y nhất sao? Đương nhiên không. Cho nên, dù nhất thời không thể cầm lòng mà thủ hạ lưu tình, để y lao khỏi trùng vây, lại không chút do dự nghiêm hình bức cung A Hán, truy tra tung tích của y. Cho nên năm đó khi y rời khỏi, tuy là kinh hoàng thất thổ, lại có thể nhanh chóng trấn định, giữa loạn cục nắm giữ Kinh Thiên trang. Cho nên những năm gần đây, tuy có nhiều lần phái người, thậm chí tự mình đến tìm y, lại không một lần nào thật sự tận lực. Dịch Phi chưa từng che giấu hành tung của mình, hơn mười năm trời, nếu Bạch Kinh Hồng thật sự không thể không gặp y, lại có thể không gặp được sao? Chỉ là, gặp rồi thì thế nào, để y trở về sao? Với thân phận chủ cũ Kinh Thiên trang của Dịch Phi, vô luận có ý hay không, đều sẽ khiến địa vị hiện giờ của Bạch Kinh Hồng có vẻ khó kham, gặp lại chẳng bằng không gặp. Chỉ là, có lẽ cả bản thân Bạch Kinh Hồng cũng không biết, trong lòng mình kỳ thật sợ gặp lại, y có thể lừa bản thân rằng vẫn có ân tình, vẫn có nhung nhớ, vẫn mong tương phùng, vẫn đang cố gắng, song toàn bộ tấm màn ôn tình này, khoảnh khắc này đã bị xé tan chẳng còn lại gì.

Dịch Phi thở dài, là lỗi của y nhỉ, yêu sâu như thế, đến hôm nay, đến thời khắc cuối cùng này, vẫn tổn thương người y vốn muốn bảo vệ. Người quá tỉnh táo quá thông minh, không khỏi đau khổ, người ta đã không muốn thanh minh đối diện với lòng mình, tại sao phải bức nhìn rõ.

Bạch Kinh Hồng đưa tay định đánh ra chưởng thứ hai, nhưng khi nhìn thấy vết máu bên môi y lại dừng tay, ý bi thương trên mặt đậm chẳng sao tan ra, rốt cuộc nằm lên người y, bi thương hô to: “Người vẫn luôn hận ta, người vẫn không thể tha thứ cho ta phải không?”

Dịch Phi ngập ngừng một chút, chậm rãi đưa tay, nhẹ nhàng ôm lấy y: “Người đừng để ý, ta mọi việc nhìn quá rõ, nhân sinh liền mất vui, là ta ngu xuẩn, vốn không liên quan đến người. Ta chưa từng hận người, ta chỉ là...”

Y không nói tiếp nữa.

Ta chỉ là, căn bản không thể tha thứ cho bản thân ta.

Bạch Kinh Hồng hơi run rẩy, chậm chậm ngước mắt, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng: “Kỳ thật, người người thật sự yêu, là y, đúng không?”

Dịch Phi thoáng sửng sốt, nhất thời lại không thể nói gì. Yêu y? Yêu ai? Ai là y?

Ấy vậy mà y ngẩn ra một lúc lâu, tinh thần mới trở lại.

A Hán!

Người y thật sự yêu, là A Hán?

Y trầm mặc, yêu người kia sao?

Không biết, y chỉ là không thể quên có một thiếu niên, có một tên ngốc, có một tên lười, tên là A Hán.

Yêu y sao?

Đương nhiên không, y chỉ là nghĩ, lúc người kia còn sống, y đã luôn thất tín, vậy sau khi người kia mất, cứ để y thủ mỗi một lời hứa từng hứa với người kia đi.

Yêu y sao?

Làm sao có thể? Y chỉ là, qua ngàn ấy năm vẫn không thể quên được, đôi mắt trong suốt từng chăm chú nhìn y kia.

Kinh Hồng, Kinh Hồng, người tại sao lại hiểu lầm đến tận đây.

Người ta yêu, đương nhiên là người.

Ta vĩnh viễn không thể quên được, trên trường hà kia, người một chiếc thuyền nhẹ, một tập bạch y, thừa gió thừa nước thừa mây mà đến, ta vĩnh viễn không thể quên, những gút mắt máu và nước mắt, sinh tử khó bỏ đó, một lần đau đớn xé rách linh hồn đó. Ta chỉ là, ta chỉ là, không thể quên y mà thôi. Ta chỉ là, muốn sống tiếp thay y thôi. Ta chỉ là, muốn tận lực hồi ức mỗi một câu y từng nói, muốn nỗ lực chiếu theo phương thức y từng nói mà sống tiếp thôi, ta chỉ là...

Y trầm mặc, lâu như thế, cứ trầm mặc không tiếng như thế.

Bạch Kinh Hồng chờ đợi, rất lâu rất lâu, thiên địa vẫn tịch liêu như cũ. Y nằm trên mình người kia, người kia rất phối hợp ôm lấy y, thế nhưng tại sao khiến người chẳng cảm thấy một chút ấm áp.

Thế là y cười, cười thắm. Dần dần thanh âm vang dội, thê lương mà thắm tuyệt.

Về không đành lướt qua, Dịch Phi khẽ than, sau đó nói: “Những năm gần đây, họ hiểu kính ta không ít thứ tốt, ta không dùng, toàn ném trong sơn động phía sau núi, tính ra cũng là một khoản tài phú không nhỏ, người có hứng thú, có thể đi coi thử. Mấy năm qua võ công của ta tiến bộ không ít, có điều gì tâm đắc cũng sẽ thuận tay viết xuống, ném ở đó luôn, lúc rảnh, người có thể lấy ra luyện tập, ta có thể giúp người, cũng chỉ còn lại bấy nhiêu đó. Bất quá, ta vẫn phải khuyên người, lúc bút ra được thì bút ra đi, dù có tài sản địch quốc, tài nghệ vô địch, đến cuối cùng lại có thể thế nào đây...”

Y không nhìn về mặt Bạch Kinh Hồng nữa, không nghe Bạch Kinh Hồng nói nữa, khi y nói xong một câu cuối cùng, trước lúc Bạch Kinh Hồng có thể có phản ứng gì, đã tiện tay điểm xuống. Sau đó nhồm đậy đỡ Bạch Kinh Hồng đã mất đi tri giác chậm rãi ngồi dựa trước giường, lúc này mới đề cao thanh âm nói: “Các người vào đi?”

Cửa mở ra, đám Trương Sở Thần hơn mười người thần sắc ngưng trọng tiến vào, họ tuy không khắc ý nghe lời, nhưng tiếng cười thê lương của Bạch Kinh Hồng vừa này, đã làm họ tỉnh tưởng hiểu được, kết cục chính là gì.

“Ta mệt rồi, thay ta tiễn y về, đừng để người đến quấy rầy ta nữa.”

Mọi người trầm mặc nhìn nhau, đều biết tâm ý của Dịch Phi không thể vãn hồi nữa, thần sắc hiện vẻ bi thương, trừ Trương Sở Thần, những người khác chợt đồng thời quỳ xuống.

Đại đệ tử của Dịch Phi mắt rưng rưng lệ nóng: “Sư phụ không còn việc gì muốn giao cho chúng con nữa sao?”

Dịch Phi cười cười: “Xin lỗi, ta thật sự không nghĩ ra có chuyện gì để có thể giao lại.”

Trương Sở Thần xanh xám mặt, nhìn Bạch Kinh Hồng: “Y thì sao?”

Ánh mắt Dịch Phi thoáng ngưng trên người Bạch Kinh Hồng, nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, trước nay họa phúc tự rước, việc có thể làm y đã làm hết, y đem hết thấy cuối cùng của mình cho Bạch Kinh Hồng, vậy là đủ. Y không cần phải để bất kỳ ai khác bởi vậy mà gánh vác trách nhiệm gì nữa.

Chúng đệ tử vẫn quỳ bất động, qua một lúc đại đệ tử mới nói: “Sư phụ, sau khi người đi, Tu La giáo này phải truyền cho ai?”

Dịch Phi bật cười: “Người ta không biết, các người chẳng lẽ cũng không biết, Tu La giáo này vốn không phải của ta, giáo chủ tiếp theo này, tất nhiên là các người tự mình tuyển ra, ta nào có tư cách chỉ định.”

Chúng đệ tử đều trầm mặc không nói. Trương Sở Thần chậm rãi nói: “Cho dù không nhận, người cũng là Tu La chi chủ. Cho dù người không quản việc, mấy người chúng ta tụ lại một chỗ cũng chỉ bởi vì người, người không chỉ định, bất kỳ ai làm giáo chủ, ta là người đầu tiên rút khỏi giáo, những người khác cũng sẽ không phục. Cho dù người không quan tâm, chúng ta cũng chỉ nhận phân cơ nghiệp này thuộc về người.”

Địch Phi trầm mặt: “Tại sao? Ta chưa bao giờ là một lãnh tụ tốt. Trước kia vô luận cố gắng thế nào cũng không thể chân chính khiến người toàn tâm hiệu trung vì ta, tại sao các người lại...”

“Bởi vì người trước kia chỉ coi cấp dưới là chó săn, cấp dưới có thể hồi báo người bao nhiêu chân tâm. Hiện giờ người đối đãi chúng ta như cốt nhục, chúng ta tự nhiên lấy cốt nhục để báo.” Trương Sở Thần thở dài một tiếng, ngửa mặt lên trời mà nói: “Quân chủ nếu lấy quốc sĩ đối đãi, thần tử đâu dám không lấy quốc sĩ báo đáp.”

Địch Phi cười khổ một chút, Tu La giáo rốt cuộc làm sao tạo thành, làm sao hoạt động, y hoàn toàn không biết, trong những đệ tử này người nào có tác dụng lớn nhất trong giáo, y cũng hoàn toàn chưa từng thăm dò, lại bảo y làm sao chỉ định giáo chủ kế tiếp. Đang lúc khó xử, một ý tưởng rất hoang đường bỗng nổi lên trong lòng, không biết vì sao, lại có chút khoái trá khe khẽ, như đứa trẻ muốn chơi trò đùa ác, y chợt hỏi Trương Sở Thần: “Người đọc nhiều sách vở, có tin tam sinh nhân quả không?”

Trương Sở Thần hơi sững sốt nhìn y, lúc này mới nói: “Trước kia không tin, nhưng hiện giờ, ta nguyện ý tin tưởng. Nếu có tam sinh nhân quả, người kiếp này có duyên, kiếp sau còn có thể gặp lại, nếu không có tam thế luân hồi, sau khi chết mất mù chẳng biết, người kiếp này bận lòng, lại biết đi nơi nào mà tìm.”

“Phải không?” Địch Phi mỉm cười, sau đó nhìn mọi người “Vô luận ta chọn người nào làm giáo chủ, các người đều không dị nghị?”

Mọi người đều phục đầu sát đất: “Chỉ theo sư phụ phân phó.”

Địch Phi cười nhàn nhạt, ánh mắt dần dần xa xăm: “Tu La vương ta chỉ định, Ma giáo chỉ chủ, trong tên có một chữ hán, tính cách y cực kỳ lừa nhác, hoàn toàn không lo tiến tới, nhưng chuyện đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được. Quan trọng nhất là, y có một đôi mắt mà bất cứ ai cũng không thể bắt chước, ánh mắt trong suốt nhất trên đời, không vương một hạt bụi.”

Mọi người im lặng chờ đợi, song chẳng nghe được phần sau nữa.

Cuối cùng Trương Sở Thần không kiềm chế được: “Như vậy là hết rồi.”

Địch Phi nói rất thản nhiên: “Đúng vậy?”

Trương Sở Thần cắn răng: “Người kia là ai, đang ở nơi nào?”

Địch Phi mỉm cười: “Ta không biết.”

Trương Sở Thần nghiêng rằng: “Chúng ta đi đâu tìm y?”

“Ta không biết.” Địch Phi vẫn mỉm cười “Biết đâu chân trời, biết đâu góc biển.”

Trương Sở Thần nghiêng rằng như mai: “Y khi nào sẽ xuất hiện.”

“Ta không biết.” Địch Phi tiếp tục mỉm cười “Biết đâu là hôm sau, năm sau, biết đâu mười năm sau, mấy chục năm sau, mấy trăm năm sau, dù sao chung quy sẽ có một ngày, sẽ có một nơi, sẽ có người như vậy.”

“A...” Chuyện rằng, năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó, có một thư sinh văn nhược đã nổi điên, lại muốn bóp chết tươi thiên hạ đệ nhất cao thủ cho xong. Hậu quả là...

33. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 33: Mà Nay Đã Mất

“Lời của ông ấy, các người rốt cuộc có định làm theo?”

Hội nghị cao tầng mật bí của Tu La giáo lần đầu tiên từ sau đại loạn, không khí thập phần trang nghiêm.

Mấy người nhìn nhau, không hện mà cùng gật đầu.

Trương Sở Thần cười lạnh: “Chuyện hoang đường như vậy, các người cũng định vâng theo.”

Sau một hồi trầm mặc, có người lẳng lặng nói: “Nếu sư phụ muốn ta chết, ta lập tức đi tự sát, đâu cần biết lời của người có vớ vẩn hay không.”

Không ai có dị nghị với điều này.

Đó là sự phụ họ, dạy họ nuôi họ, chưa từng có bất cứ yêu cầu gì với họ. Rõ ràng cô đơn như vậy, so với họ càng sớm hơn một bước, nhìn thấy tâm thiếu niên bay nhảy của họ, cứ thế nhẹ nhàng cười cười, tự mình làm ác nhân, đuổi họ đến thế giới tự do. Bất kể họ làm chuyện gì, đều không can thiệp, không ngăn cản. Cho dù không hề tán đồng, cũng tuyệt đối tôn trọng. Những quang hoa vinh diệu đó, chưa từng cùng họ chung hưởng, thế nhưng tất cả ác danh ô danh, lại im lặng gánh vác cho họ. Vì họ từ bỏ cuộc sống thoải mái yên bình, vì họ đứng ra đối địch với thiên hạ, giữa chiến trận đáng sợ như vậy, vì họ bất tiến bất xuất. Thân thủ tuyệt thế vô song vì họ lại vô lực tự bảo vệ. Vì cứu họ trọng thương chờ chết, không thể không vừa đối địch vừa phân tâm không ngừng đưa nội lực vào cơ thể họ, chiến trận khó khăn hơn nữa, gian khổ hơn nữa, hiểm ác hơn nữa, cũng chưa từng gián đoạn nửa phần. Ngàn ấy đao đao kiếm kiếm ám thanh tử, giết không được sư phụ, liền lấy họ làm mục tiêu. Ông buộc phải một người một đôi tay, cứu họ từng người một thế nào, ngăn trở giết chóc khắp trời đất kia thế nào, còn nhớ, chỉ là khi ngăn không được, họ không toàn, liền chẳng chút do dự dùng thân thể ngăn cản. Huyết hoa tung tóe trước mắt kia, đến bây giờ vẫn phảng phất người như thế.

Đây là yêu cầu duy nhất ông đưa ra với họ, bất kể điên cuồng cỡ nào, hoang đường cỡ nào, họ cũng chỉ có thể tuân theo.

Trương Sở Thần nghiêm nghị nói: “Các người đều đã quyết định, vậy thì chúng ta trước phải xác định, việc này chỉ mấy người chúng ta ở đây biết, tuyệt không thể mấy may tiết lộ.”

Mọi người đều gật đầu, nếu để người có tâm biết chỉ cần có một người trong tên có chữ Hán, tính cách lười nhác, ánh mắt trong suốt, là có thể làm giáo chủ Tu La giáo, vậy Tu La giáo về sau chỉ sợ không còn ngày yên bình, cả ngày phải vì biện bạch nguyên một đồng người tên Hán gì đó ai là chân giáo chủ mà mệt chết mệt sống. Người có tâm trên giang hồ biết việc này còn không biết sẽ làm ra quỷ kế gì đủ để uy hiếp cơ nghiệp Tu La giáo.

Trương Sở Thần lại nói: “Tuy ông ấy nói như vậy, nhưng trời biết người tên Hán gì đó khi nào mới xuất hiện, chính như lời ông ấy nói, biết đâu là hôm sau, nhưng cũng có thể là mấy trăm năm sau. Mấy trăm năm sau, nếu không còn Tu La giáo thì thôi, nếu còn Tu La giáo thì làm sao cam đoan lời hứa này có thể được thực hiện.”

Mọi người im lặng, giữa dòng thời gian đằng đẵng như vậy, đem lời hứa này lấy phương thức tuyệt mật truyền thừa xuống, vừa không thể để người có tâm mượn đây gây sóng gió, vừa phải cam đoan nó có thể được thực hiện, độ khó khăn trong đây thật sự là...

Mọi người ra ngoài họp, Địch Phi rốt cuộc đã được thanh tĩnh, nghĩ tới vẻ tức giận đến phát cuồng của Trương Sở Thần vừa rồi, y liền không khỏi có điểm đắc ý. Đây đúng là diệu tướng đột xuất! Kỳ thật nói ra nguyện vọng này, cũng bất quá là muốn quay một chút thôi. Họ liệu có thật sự nghe theo, thật sự tin thủ lời hứa kỳ thật sớm đã không quan trọng. Từ rất lâu trước kia, y căn bản đã không quan tâm, mình phải chăng đã bỏ ra quá nhiều, mà những người khác phải chăng sẽ cho hồi báo tương ứng. Bởi vì đồ ngọc kia chưa từng để ý. Đồ lười đó nếu nghe nói phải làm giáo chủ Ma giáo, chắc hẳn sẽ đắm chiêu ử đột, thở dài thở ngắn, a a a, ai đó bình sinh vô chí lớn, nghĩ, chẳng qua là ăn no rồi ngủ, ngủ chán lại ăn thôi, tại sao lại vô cớ bị người hãm hại như thế?

Địch Phi mỉm cười, im lặng nhắm mắt. Phật nói tam sinh có nhân quả, Triệu phó tổng quản nói, người sống phải có niệm tưởng, Trương Sở Thần nói, nếu có tam thế luân hồi, người khi sinh tiền tư niệm, còn trông mong kiếp sau gặp lại. Đời này kiếp này, Địch Phi không tin thiên không tin mệnh không tin hết thấy thần phật, như vậy, y có thể vào chớp mắt cuối cùng này, chân tâm thành kính mà tin tưởng nợ nần kiếp này, chung quy vẫn có kiếp sau luân hồi tương báo hay không?

Một thân sát nghiệt, đầy người nợ mạng như y, dù vào luân hồi, cũng nên sa vào súc sinh đạo nhỉ?

Nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau, Kinh Hồng, chỉ mong người ta vĩnh viễn không gặp nhau, ta sẽ không một người thương người tù người vây người.

Nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau, chỉ mong có thể gặp lại... hài tử gốc ghéech kia.

Có thể mười năm sau, sẽ có thiếu niên chần dề, có đôi mắt trong veo, lười biếng chẳng buồn làm việc. Y sẽ làm ác khuyến trước chân người đó, thay người đó trông coi đàn dê, vì người đó phòng bị hổ lang, cả ngày

canh giữ bên cạnh.

Có thể trăm năm sau, sẽ có thiếu niên nhà giàu, suốt ngày bình yên vô sự, chỉ phơi nắng ăn ngủ, vô sự mà qua một đời, chợt có một ngày ngược mắt, kinh hãi kêu một tiếng: “Hắc ứng từ đâu tới.”

Y sẽ vì người kia mà cam tâm mang xiềng xích hoàng kim, từ đây vì người mà đuối chó bắt thỏ, mặc người chơi đùa tìm vui, y sẽ vì người kia, từ đây vĩnh viễn vút bỏ trời cao mệnh mông vô tận, đậu lại giữa khung cửa sổ trước giường, trên vai trên tay người mãi mãi. Y sẽ vì người kia...

Có thể ngàn năm sau y là con gấu cô độc giữa cây cối rậm rạp, tuyết trắng mịn mờ, bị trường tiễn thợ săn xuyên thân, mổ nát lột da, sau nhiều lần biến chuyển sẽ trở thành dược liệu bổ thân, áo da phòng lạnh cho một thiếu niên thể nhược, từ đây vĩnh viễn, vĩnh viễn che chở cho y không bị sương giá trong thiên địa kia xâm nhập nữa.

Có thể rất nhiều rất nhiều rất nhiều năm sau, sẽ có...

Nếu có kiếp sau...

Khi Trương Sở Thần đẩy cửa mà vào đến gần Dịch Phi, trông thấy thần sắc y an tường bình tĩnh, môi khẽ mấp máy, giống như nói hai chữ, chỉ là, cách xa quá, y không nghe rõ, y vội bước đến gần, mà Dịch Phi đang nhắm mắt ngủ yên lại chẳng còn động tĩnh nữa.

Y lặng lẽ đứng bên giường Dịch Phi, lặng lẽ chờ, rõ ràng trông thấy ngực không còn phập phồng, rõ ràng cảm giác được mũi đã không còn hơi thở, nhưng mà y vẫn cứ đợi.

Có người đẩy cửa, có người tiến vào, có người lữ lượt quỳ xuống trước giường, có tiếng khóc vang lên, kiềm nén có, bộc trực có, đau đớn có, bi phẫn có, mà y vẫn đứng ngậy ra như trước.

Rất lâu, rất lâu, y mới quay người, từng bước, từng bước chậm chạp đi ra ngoài.

Năm ấy, giang hồ mưa máu gió tanh không dứt, năm ấy, Huyết Tu La Dịch Phi chết. Năm ấy, thiên hạ các nước rung chuyển không ngừng, Trương Sở Thần thấp thoáng là người đệ nhất Ly quốc, Cảnh quốc Dung Tu phụ tá ấu chủ lớn dần, làm cho Cảnh quốc vốn đổ nát đã có một phen khí tượng mới. Năm ấy, Tương vương Phương Khinh Trần của Khánh quốc lâm bệnh mà chết, nữ vương Khánh quốc bị thống vô cùng, một năm không triều, quốc chính lâm vào hỗn loạn.

Năm ấy vốn đã rối ren, mà sau năm ấy thiên hạ vẫn chưa hề được yên ổn. Trả thù điên cuồng của Tu La giáo khiến thiên hạ các phái không còn ngày bình yên, vô lâm rung chuyển không ngừng.

Bạch Kinh Hồng sau khi có được tài phú của Dịch Phi, quả thực đã khiến Kinh Thiên trang đang dần suy bại được một khoảng phong quang ngắn ngủi. Nhưng mà, Bạch Kinh Hồng được kho báu tình nhân cũ lưu lại, trong đó có tài phú địch quốc cùng võ công vô địch của Dịch Phi, tin tức thần kỳ này truyền khắp thiên hạ, từ đó Bạch Kinh Hồng không còn được an tâm ngủ ngon nữa.

Tài phú Dịch Phi để lại cho y dù thế nào cũng tuyệt không to tát được như trong truyền thuyết, mà võ công tuy cao minh, quá nhiều việc vật quấy rầy cùng chấp nhất danh lợi, khiến Bạch Kinh Hồng căn bản chẳng có thời gian luyện tập. Đủ loại minh đao ám tiễn đua nhau đến. Hắc đạo bạch đạo đại hiệp ma đầu, cướp công khai hoặc trộm lén, hoặc trực tiếp sách nhiễu, bất kể có hay không, bất kể giải thích thế nào vẫn một mực tìm đến cửa. Trợ thủ bên cạnh, tâm phúc trong bang, thị tòng theo sát, không còn ai làm người yên tâm, ánh mắt mỗi kẻ luôn khiến người cảm thấy có thâm ý khác, mỗi một câu nghe đều cảm thấy có cơ mưu giấu giếm trong đó.

Trong hoàn cảnh gian nan như thế, y khốn khổ vất lộn ba năm, trong ba năm, tóc đã bạc trắng, ba năm, liền vô có già đi mười tuổi, ba năm, chẳng còn tìm ra một chút phong thần ngày xưa nữa.

Ngày đó, khi phó trang chủ mày trắng tóc trắng, tiểu ý hiện từ kia một kiếm đâm giữa lưng, không chờ y tắt thở đã bỏ tới điên cuồng lục tìm trên người y, y lại kỳ dị mà lộ ra một tia tươi cười như trút được gánh nặng.

Khi nhìn đến tin Bạch Kinh Hồng chết trong mật báo, Trương Sở Thần chỉ thần nhiên nhướng mày, chậm rãi uống cạn rượu tôn tiền.

Trong truyền thuyết, họ Bạch chính là người lòng y quan tâm nhất, trong truyền thuyết, y là vì người này mới đem cả Kinh Thiên trang chấp tay đưa tiễn, y là vì người này mới nản lòng thoái chí, phiêu bạt thiên nhai, ẩn tích sơn lâm. Đã như thế, cứ đưa họ Bạch đi rồi y là được. Hoặc giả bản thân y không hề muốn rồi bạn như vậy nhỉ, bất quá, y đã chết, người y yêu có lý do gì mà tiếp tục sống trên thế giới này.

Trương Sở Thần cười lạnh lùng, Bất Động Minh vương của Tu La giáo, tự nhiên không tiện đi giết người Địch Phi sinh tiền yêu thương, nhưng mà Ly quốc Tể tướng đứng trên đỉnh điểm quyền lợi, hiểu rõ thủ đoạn lật đổ, mượn đao giết người hơn bất cứ ai.

Y tiện tay ném bình vàng, không vì Bạch Kinh Hồng mà tổn thêm một phân tâm tư nữa, cầm tờ mật báo thứ hai, Cảnh vương triều Dung Tu hồi kinh gấp.

Y lại cười khẩy, trung thần trung thần, phò quân phò quân, tân quân vừa tự chấp chính, trung thần vừa từ bỏ quyền lực, có thể có kết cục tốt đẹp gì. Từng chút chỉnh đốn sơn hà đổ nát, tấc tấc sơn hà tấc tấc máu vì trẻ nít vô tri mà gây dựng cơ nghiệp như vậy. Kết quả là bên này vừa rời kinh, bên kia liền cả triều chê trách, bên này còn đang ngoài tiền tuyến hộ quốc bảo dân liều mạng cùng kẻ địch, bên kia đã mười ba đạo kim bài triệu người về. Lần này cho nhân quan nhà tước mà đường, đã tính là mệnh tốt, cho dù là thiếu đầu mất mạng, cũng chẳng coi là ngạc nhiên.

Y chậm chậm buông mật báo khoanh tay, nhìn ánh nến xuất thần. Dung Tu Dung Tu, năm đó người ta cùng xưng Ấm Đế, đến hôm nay, ta vẫn nắm vạn dặm phong vân trong tay, người lại là miếng thịt trên thớt kẻ khác. Nhắm mắt, bên môi nhếch thành nét cười khẩy, ấu chủ Ly quốc mười năm sau, cũng nên tự chấp chính nhỉ, Trương Sở Thần mười năm sau, lại nên là kết cục thể nào đây?

Mười năm sau, Ly vương sắp tự chấp chính lấy vô đức vô tài làm do, chiếu cáo thiên hạ, nhường ngôi cho trọng phụ Trương Sở Thần. Đại diện đẳng cơ của Trương Sở Thần vô cùng náo nhiệt phô trương. Y đứng tại chỗ cao nhất, nhìn từng hàng đầu người phục thấp bên dưới, nhìn thiếu niên đang quỳ trước thềm, thần sắc ảm đạm, lại không thể không nâng ngọc tỷ lên cao, trong lòng vô cùng đặc ý.

Y nghĩ, cả đời này, y sẽ không quên được khoảnh khắc vinh quang cực lớn này, cả đời này, y sẽ vĩnh viễn khắc ghi phong quang hôm nay. Cho dù đến chết, y cũng nhất định nhớ rõ ngày này nhỉ.

Truyền thuyết nói, khi người ta chết, những chuyện trong đời đều sẽ lướt qua đầu như nước chảy, cuối cùng lưu lại, nhất định là một màn khắc sâu khó quên nhất kia.

Không biết, y... sau cùng nghĩ là gì nhỉ? Chính là năm tháng thiếu niên sát trá phong vân, chính là cảnh tượng khi thiên hạ vô địch, tung hoành sát trận, chính là uy thế khi thân là Kinh Thiên trang chủ, nhất hô bá ứng, hoặc giả, kỳ thật chỉ là năm tháng nào đó ngày nào đó, y cùng một thiếu niên họ Bạch sơ ngộ chẳng... Còn nhớ, y cuối cùng từng gọi cái gì đó, dường như chỉ hai chữ, vậy hẳn là gọi Kinh Hồng nhỉ.

Tóm lại, vô luận thế nào, y sẽ không nhớ, ngày ấy ánh dương xán lạn, y ở trên lầu cao ném xuống một thỏi vàng, trông thấy một thiếu niên nghèo túng ngạc nhiên ngược mắt.

Lòng chợt xót xa, Trương Sở Thần ngỡ ngàng, khi khoảnh khắc cuối cùng kia đến, y thật sự sẽ sâu sắc hồi ức phong quang lúc này sao, hay lại cảm lòng không được mà lưu luyến, ánh vàng chói mắt giữa dương quang hôm ấy, y kinh ngạc ngẩn đầu, trông thấy một nam tử như thiên thần, trường tiểu xuyên vân, khuyen y “Đoạt lấy thư sinh vạn hộ hầu.”

Mà nay ta đâu chỉ vạn hộ hầu, vì sao người lại đã chẳng còn dưới ánh dương, thét dài tận trời cao.

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Tiếng hô như núi khiến Trương Sở Thần chợt tỉnh lại, thật là, một ngày trọng đại như hôm nay, sao lại bỗng dưng thất thần.

Y nghiêm nghị ngồi vào long ỷ, một lần nữa tiếp nhận dưới triều, vẻ mặt tươi cười uy nghiêm, tâm ý lại bất tri bất giác phiêu dao. Thời gian quả thật như nước chảy, phẳng phất hôm qua còn là thiếu niên thối tiêu trên phố, hôm nay tâm tình lại già nua như vậy rồi, biết đâu ngày mai đã bước vào giấc ngủ vĩnh cửu kia. Đời người, cũng chẳng qua như thế.

Chỉ là, người nọ đến chết cũng chỉ để lại một nguyện vọng, vô luận nguyện vọng ấy có vớ vẩn cỡ nào, khó tin cỡ nào, khiến y tức giận cỡ nào, chung quy cũng phải tận lực hoàn thành. Chỉ là, thế sự như nước chảy, nhân tính thường tráo trở. Tuy ta cùng sáu người họ, vì bảo đảm di ngôn này bao nhiêu năm sau vẫn có

thể thực hiện đã phòng bị nhiều như vậy, lập nhiều thiết luật như vậy, lại làm sao có thể khẳng định, sao có thể khẳng định...

Y cố gắng thu lại những suy nghĩ đang bay ra, uy nghiêm mà không mất ung dung vẩy tay với chúng quần thần ba hô đã xong chín khẩu đã hết: “Các khanh mời đứng dậy.”

Năm ấy, Trương Sở Thần trở thành Ly vương, mà Dung Tu năm xưa cùng y xưng Ấm Đế tại vùng quê hẻo lánh hoang vắng nhất Cảnh quốc, chết vì bần bệnh cô tịch.

Lúc này, cách lần vào đời kế tiếp của A Hán, còn bảy mươi năm.

34. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 34: Thân Tuyệt Sắc

A Hán đại mộng tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là ba cái đầu to đùng đang chen chúc trước mắt mà cười gian hắc hắc.

“Tỉnh rồi à?”

A Hán hơi ngỡ ngàng: “Sao các cậu còn chưa đi?”

Các học sinh Tiểu Lâu tuy là không ngừng vào đời luân hồi nhưng không hề yêu cầu cùng tiến cùng lùi, thời gian thống nhất, giữa các lần vào đời, cách vài năm thậm chí vài chục năm cũng chẳng coi là chuyện gì ngạc nhiên. Cùng trong một thời đại, có người đã là ông già tám mươi, có người khả năng còn là hài đồng tám tuổi.

A Hán lần đầu tiên lịch thể trở về, cảm thấy cực mỏi mệt, mặc dù giữa chừng từng bị Trương Mẫn Hân đánh thức một lần, vẫn vô cùng mệt mỏi, đặt thời gian ngủ cho mình đặc biệt dài, vốn tưởng rằng chờ khi tỉnh lại những học trò khác đều đã vào đời, nào ngờ vẫn còn ba người thủ ở đây.

“Bạn thân ái của chúng ta chưa tỉnh lại, chúng ta làm sao đi được?” Ý cười giữa mi mắt Phương Khinh Trần khiến A Hán bỗng phát run, nhớ tới vẻ mặt Trương Mẫn Hân khi kéo y xem đàm mỹ lần trước.

Tiểu Dung cười kéo y dậy: “Đến đây, bọn này đã nghĩ ra một biện pháp tốt cho cậu.”

“Đẹp thật.” Nhìn người trong màn hình, A Hán rất tự nhiên nói ra hai chữ.

Phương Khinh Trần khê hoan hô một tiếng, Tiểu Dung và Kính Tiết đập tay nhau một phát.

“Cả người trì độ như cậu cũng nói đẹp, xem ra tâm huyết của bọn này không uổng phí.”

“Đương nhiên, đây chính là chúng ta hao hết tâm tư, dung hợp tất cả các truyền thuyết cổ xưa, hướng tới cao nhất đối với sự mỹ lệ của nhân loại, tra hết kho giens của tất cả tuấn nam mỹ nữ hiện đại, để mấy tính chủ trung ương giúp chúng ta thiết kế ra người mỹ lệ nhất trên thế giới.”

“Nhìn khuôn mặt này, diện mạo này, dáng người này, cơ bắp này, đường cong này. Hải Luân của Đặc Lạc Y kia căn bản không đủ nhìn, Đát Kỷ hồ ly tinh hóa thân trông thấy khẳng định đâm đầu chết. Vệ Giai khiến người nhìn mà chết được gì đó, Độc Cô Lang phong lưu gì đó, ngay cả một phần mười cũng chẳng bằng.” Cả Kính Tiết cũng không khỏi vẻ mặt hưng phấn lớn tiếng giải thích.

Tiểu Dung nhẹ nhàng vỗ vỗ vai A Hán: “Cậu đã không có ý kiến, vậy thì đời này thân thể của cậu sau khi lớn chính là thế này đây.”

“Hả!” A Hán ngạc nhiên.

Phương Khinh Trần cười hì hì bổ sung: “Đương nhiên, người vừa sinh ra đã thập phần đáng yêu, theo dần dần lớn lên, tuổi nhỏ đã là mỹ nhân tuyệt sắc thiên hạ vô song.”

“Nhưng mà...” A Hán lẩm bẫm “Tôi luôn dùng bộ dáng của chính mình.”

“Cứ bằng bộ dáng này, sự lười biếng kia của người, còn trông mong có người yêu người, còn trông mong có thể hoàn thành luận văn?” Phương Khinh Trần cười khẩy.

Tiểu Dung mỉm cười: “Được rồi, đổi một thân thể đẹp chút cũng không có gì là ghê gớm. Bởi vì luận đề của cậu, khiến cậu nhất định phải không ngừng sống cùng người tính cách lạnh lùng tàn khốc mà máy tính lựa chọn, cậu lại chẳng biết bảo vệ mình, hiện tại biến thành bộ dáng này, có được vẻ mỹ lệ như thế, người tàn nhẫn hơn cũng sẽ không nỡ thương tổn cậu.”

“Đúng vậy.” Phương Khinh Trần và Kính Tiết đồng thời gật đầu “Cho dù là bọn này đối mặt với thân thể như vậy, cũng phải có cảm giác mê mẩn động tâm, người bình thường càng không cần nói.”

Phương Khinh Trần cười meo meo nói: “Có thân thể tuyệt thế này bảo vệ, cam đoan người đời này sẽ được người nâng niu trong tay, không phải chịu khổ nữa.”

“Nhưng mà...” A Hán mới nói được hai chữ, ba người đã đồng thời đưa tay túm đến: “Đừng có nhưng mà, chúng ta cùng đi thôi.”

Ngoài dự liệu của đám Phương Khinh Trần ba người, A Hán đời này ngắn ngủi khác thường, đồng thời lần thứ hai khiến máy tính trung ương của Tiểu Lâu gần như treo luôn, mà giáo sư Trang thoát nhìn còn anh tuấn đẹp trai hơn các học sinh thì bị ai phát hiện, mình đã có một sợi tóc bạc.

Chuyện rằng đời này, A Hán vừa sinh ra thì cha mẹ đều mất, trở thành cô nhi, được một giang hồ dị nhân ẩn cư sơn lâm nhặt đi, vì y từ khi sinh ra đã là anh nhi đáng yêu nhất, theo tuổi tác dần lớn, chính là hài tử đáng yêu nhất. Cho nên dị nhân kia tuy đệ tử đông đảo, lại bảo vệ y, yêu thương y nhất.

Chỉ cần A Hán muốn, dù là sao trên trời cũng nguyện hái xuống cho y, huống chi A Hán nhu thuận nghe lời nhất, chưa bao giờ đưa ra yêu cầu quá đáng.

Trong mắt người làm sư phụ, trên đời không còn đệ tử nào đáng yêu hơn A Hán, cùng là khi luyện võ đứng tấn buồn ngủ, trong mắt sư phụ, A Hán nghe lời nhất, lúc buồn ngủ còn nghĩ đến đứng tấn, mà đồ đệ khác, không cần hỏi, tự nhiên là lúc đứng tấn chỉ muốn ngủ.

Nếu là đệ tử khác, được thiên vị như thế, sớm đã bị các sư huynh đệ ghen ghét chết, nhưng A Hán xinh xắn đáng yêu như thế, tất cả các sư huynh đệ đều chiều chuộng bảo vệ y, cưng y tới cực điểm.

Cuộc sống của A Hán vốn phải cực sung sướng, nhưng mà cho dù lười nhác như y, lúc này tự tại như thần tiên, cũng vẫn phải hoang mang. Tỷ như, tại sao theo y ngày một lớn lên, ánh mắt sư phụ y càng ngày càng cổ quái. Tỷ như, tại sao tất cả sư huynh đệ ở trước mặt y đều cười hì hì thân thiết hòa khí, nhưng y vừa quay người là xông vào đánh nhau, có mấy lần y nửa đêm dậy đi tiểu, trong lúc vô ý phát hiện sư huynh đầu kiếm, đánh hết như là sinh tử chỉ tranh gì đó vậy. Gì mà sư đệ là của ta, nghe mà chẳng hiểu gì sất.

Y lắc đầu, về phòng ngủ tiếp.

Tỷ như, bắt đầu từ khi nào, các sư huynh đệ thích nửa đêm chạy lên giường y, nói là muốn ngủ cùng. Ban đêm nghe thấy tiếng thở dốc cực kỳ kịch liệt, lười biếng chẳng buồn để ý, tiếp tục ngủ, trong mơ luôn cảm thấy có con rắn cứ quấn trên người. Hôm sau dậy, sư huynh này luôn sẽ bị sư huynh khác lấy danh nghĩa luận bàn võ công đánh gần chết.

Tỷ như, bắt đầu từ khi nào, sư phụ mấy lần cứ vô cớ một mình triệu y vào phòng, im lặng nhìn y rất lâu, lại chẳng nói gì rồi bảo y ra ngoài.

Cho đến một lần nọ, sư phụ khàn giọng nói: “Ta dạy con một loại võ công mới.”

Ông ta bắt y cởi quần áo, tay kê lên tay, ôm thẳng thẩn mà cực lực như vậy.

Tri thức đời trước từng học giấy lát nổi lên trong đầu, y an an tĩnh tĩnh hỏi: “Sư phụ, người muốn hành phòng với con à? Võ công của người có liên quan đến hành phòng à?”

Sư phụ ngạc nhiên mở mắt, nhìn đồ đệ chỉ mười một tuổi, chưa từng rời khỏi núi này.

Nhưng chỉ một khắc sau, đã như đã thú điên cuồng đè y ngã xuống đất.

Tiếp đó, cửa gỗ bị chấn bay, đại sư huynh đứng trước cửa quát lớn: “Sư phụ, ông không thể làm chuyện không bằng cảm thú này.”

Sau đó nữa, chỉ còn lại tiếng gào thét, những khuôn mặt dữ tợn, kiếm quang tung bay, máu tươi tung tóe. Những sư huynh đệ ánh mắt đỏ lừ bỏ đến, hô to không thể đó.

Sư phụ ngày xưa hiền lành, tràn trề nhảy lên kia.

Sư phụ tay không đoạt kiếm, cổ tay vừa chuyển đã giết chết tam sư huynh nuôi dạy hơn mười năm.

“Ông thật độc ác.”

“Ông không bằng cầm thú?”

“Từ nay về sau, ông không còn là sư phụ của bọn ta nữa.”

Bốn phía âm vang, tiếng cười the thé của sư phụ đâm nhói tai người: “Các ngươi cũng chẳng cần mỗi kẻ giả dạng quân tử, ta điều gì chẳng biết, các ngươi kẻ nào không phải ngày ngày muốn lột sạch rồi thượng nó.”

Nơi kiếm quang nổi lên, thân xác máu thịt bị xé sống, tàn chi đứt đoạn, bịch bịch rơi xuống trước mặt, máu tươi bắn đầy mặt A Hán.

A Hán chậm chậm đứng dậy, nhìn cuộc hỗn chiến lạnh khốc trước mắt. Y vĩnh viễn không thể lý giải, thế nhân sao có thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy với người đã sống chung bao năm trời.

Y cảm thấy cần phải ngăn cản, lại không biết mình có thể làm gì? Y vẫn lười nhác, chẳng muốn luyện công, lại vẫn được dung túng, trừ khinh công miễn cưỡng có thể gặp người thì căn bản không có lực lượng gì để tham gia phân tranh thế này.

Sau khi đã trả cái giá vô cùng thê lương, mọi người rút cuộc đã chế được sư phụ điên cuồng chém giết. Hai mươi mấy sư huynh đệ, chỉ còn năm người vẫn có thể đứng tại chỗ.

Đại sư huynh mặt đầy máu cười gằn: “Lão bất tử, ta chính là biết tâm tư không nhìn ra người này của lão, mới dẫn các sư huynh đệ ngày đêm giám thị lão. Lão dựa vào cái gì mà có thể độc chiếm...”

Tiếng kêu thê thảm, khiến quả măng đặc ý của gã đột nhiên gián đoạn, gã không dám tin mà cúi đầu nhìn mũi kiếm đâm xuyên qua ngực, bên tai nghe giọng nói âm lãnh của ngũ sư đệ: “Trong các sư huynh đệ, người võ công cao nhất, chúng ta há có thể cho người độc chiếm tiểu sư đệ.”

A Hán bắt đầu chậm chậm lui lại, y vẫn không thể lý giải hành vi kỳ dị như vậy của thế nhân, nhưng tình huống cảm giác được, hết thấy biến loạn đều đến từ mình, hiểu rõ như thế, khiến y có cảm giác chán ghét kỳ dị, thậm chí phản nộ.

Mấy sư huynh đệ cuối cùng còn đứng vững kia vội vàng đuổi theo. Xa xa truyền đến tiếng họ hô hoán.

“Tiểu sư đệ, người đừng chạy.”

“Tiểu sư đệ, không sao nữa rồi.”

“Tiểu sư đệ, sư huynh sẽ thương người.”

“Tiểu sư đệ, chúng ta sẽ đối xử thật tốt với người.”

Khi chạy đến bên vách núi, A Hán sửng sốt một chút, tại sao trong mọi câu chuyện, người chạy trốn sẽ luôn gặp phải vách núi. Y vừa chân chữ, các sư huynh đã đuổi tới.

Họ đuổi thẳng cánh tay đã nhuộm đầy máu huynh đệ và sư phụ, trong mắt toàn là vẻ điên cuồng không hiểu, luôn miệng hô: “Tiểu sư đệ.”

A Hán không biết, sự chán ghét quỷ dị này là từ đâu mà đến, lại xác thực biết, mình không hề muốn họ đụng tới mình, thế là chẳng do dự nữa, nhún người nhảy xuống vách núi. Điều cuối cùng y nghe thấy, là tiếng kêu thảm thiết thê lương dị thường của mấy sư huynh.

A Hán đời thứ hai, mười một tuổi đã chết. Nguyên nhân tử vong, nhảy xuống núi tự sát.

Chưa từng có học sinh nào, mới mười một tuổi đã mô phỏng thất bại mà về, máy tính trung ương cơ hồ tin chắc là mình đã bị loại virus thần kỳ nào đó sửa ghi chép, bằng không sao lại có nội dung vớ vẩn như thế.

Giáo sư Trang giận gân học máu, trời ạ, đối tượng A Hán tiếp xúc ở đời thứ hai, cho tới bây giờ, chỉ có dục vọng vì mỹ lệ mà đến, còn cách yêu mười vạn tám ngàn dặm, theo tốc độ này, tên học sinh này, chẳng biết phải đến năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành luận văn.

Lúc A Hán chết, Trương Mẫn Hân, Phương Khinh Trần, Tiểu Dung, Kính Tiết đều còn đang lịch thể ở nhân gian, chỉ từ trong liên hệ đơn hướng của giáo sư Trang mà biết được chuyện của A Hán, mỗi người đều kích động chực té xỉu.

Trương Mẫn Hân giận dữ xin giáo sư Trang giúp đánh thức A Hán đang ngủ say, thông qua câu thông tư tưởng, quát âm lên: “Cậu cậu cậu, cậu đời đầu tiên thành tích đã hỏng bét, đời thứ hai, cậu còn dám tự sát, cậu thật sự không sợ trừ điểm phải không?”

“Tôi đâu có tự sát.” Cô thấy phần nộ, A Hán còn ủy khuất hơn.

“Cậu nhảy xuống vách núi, còn không phải tự sát?” Trương Mẫn Hân tức ói máu.

“Tôi nhảy xuống núi sao có thể tính là tự sát.” A Hán càng thêm buồn bực “Tôi trước khi nhảy xuống làm sao biết nhảy xuống núi sẽ chết người?”

“Nhảy xuống núi sao có thể không chết người?”

“Nhảy xuống núi sao có thể chết người.” A Hán càng thêm hùng hồn “Trong mấy bộ truyện tôi xem, chưa từng có người nào nhảy xuống núi mà chết cả.”

Trương Mẫn Hân sửng sốt, cẩn thận nghĩ, đúng thật, chẳng những đam mỹ cô cho A Hán coi, dù là vô số câu chuyện lưu truyền trăm ngàn năm qua, cùng với trong game trong phim ảnh truyền hình hoàn toàn mới của thế giới hiện đại, người nhảy xuống núi cơ bản không chết, vai chính nhảy xuống núi không chết là bình thường, đến cả vai phụ cũng hử chút là được người khác cứu. Cho dù là nhân vật phản diện, cuối cùng nhảy xuống núi chết rồi, trong tập tiếp theo vẫn sẽ sống lại. Khó trách đồ đàn có rất ít kinh nghiệm về nhân thể như A Hán thật sự cho là nhảy xuống núi căn bản sẽ không chết người.

Hóa ra A Hán đời thứ hai kết thúc, nói là tự sát, không bằng nói là bởi vì một sự hiểu lầm quá hoang đường.

Mà sau khi thông qua giáo sư Trang biết được những việc A Hán trải qua ở đời thứ hai, Tiểu Dung trầm mặc rất lâu, sau đó xin giáo sư Trang giúp y nói ý niệm với Phương Khinh Trần và Kính Tiết, rất đối mâu thuẫn hỏi: “Có phải chúng ta đã sai rồi không, có phải sự tùy hứng làm bậy của chúng ta, đã mang đến tai nạn cho thế nhân, có phải sự mỹ lệ không thuộc về nhân gian mà chúng ta đem đến đời này, mới khiến họ sư đồ tương tàn, huynh đệ trở mặt, đến nỗi chết nhiều người như vậy, chúng ta có phải đã làm sai?”

35. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 35: Vương Tử Thở Than

Kính Tiết hồi lâu chẳng nói gì, mà Phương Khinh Trần cũng qua rất lâu mới nhẹ nhàng hỏi: “Trương Tam và Lý Tứ đều là ăn mày, nương tựa lẫn nhau, chiếu cố lẫn nhau, xin được miếng cơm cũng chia nhau ăn. Một người tốt bụng thấy họ có nghĩa khí như vậy, liền cho họ một thỏi vàng, hai người hết sức cao hứng, một kẻ đi mua rượu, một kẻ đi mua thịt, cùng nhau ăn mừng, kết quả đồng thời bị độc trong rượu trong thịt độc chết, có tội chính là thỏi vàng kia sao? Thiện niệm của người tốt là sai sao?”

Tiểu Dung trầm mặc không đáp.

Kính Tiết ngập ngừng một lúc, mới nói: “Cái gọi là nhật vàng ở nơi hoang dã, gặp đàn bà đẹp ở mặt thất, nghe kẻ thù hấp hối, đều là đá thử vàng tốt nhất với nhân tính. Nhưng chúng ta có tư cách gì đi thử luyện nhân tính. Nhớ cổ đại có đế vương, phái người đi hối lộ bề tôi, thần tử của ông ta nhận hối lộ, ông ta liền xử tội thần tử, một đại thần nọ dùng cảm đứng ra chỉ trích, nói rằng nếu thần tử nhận hối lộ có tội, vậy quân vương đút lót chẳng lẽ vô tội, người phạm tội tất nhiên là có lỗi, người dụ dỗ người khác phạm tội, chẳng lẽ không phải gánh vác trách nhiệm.”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Chúng ta đang dụ dỗ người khác phạm tội sao? Ai sinh con trai không hy vọng nó tuần tú, ai nuôi con gái không hy vọng nó xinh đẹp, nếu là bởi vậy mà dẫn đến tặc hái hoa, họa bức cưới, chúng ta không trách kẻ mạnh không có nhân tính, lại phải trách cha mẹ nuôi con xinh đẹp đến thế có lỗi sao?”

Tiểu Dung và Kính Tiết đồng thời ghen hờn.

Phượng Khanh Trần lại nói: “Các người muốn làm gì đây, để y biến lại như ngày trước, trở thành cỏ dại ven đường, ai gặp cũng muốn giẫm vài phát? Chúng ta chỉ muốn để y đủ mỹ lệ, có thể khiến mỗi người sinh lòng thương yêu, để cho y có thể tránh tai nạn. Chúng ta không hề muốn thử luyện bất kỳ ai, chính như chúng ta chẳng cần có trách nhiệm với nhân tính vốn đã hắc ám.”

Tiểu Dung vẫn trầm mặc.

Kính Tiết do dự một chút: “Nếu không thì thế này, đời kế tiếp cho cậu ta xuất thân đủ cao quý, cho dù người khác có dục vọng gì, cũng không dám tùy ý ra tay, chỉ có thể đứng bên dưới, tận lực bảo hộ cậu ta.”

Tiểu Dung vẫn không nói lời nào.

Phượng Khanh Trần lại không biết có phải là đã chấp nhận mà cười một tiếng, ý cười cực kỳ lạ: “Được, cứ làm vậy đi.”

“Nhưng mà...” Tiểu Dung còn định nói gì, Phượng Khanh Trần đã cười lạnh nói “Có phải người muốn cho y đời thứ ba lại bị vài lần sơ tẩy nữa?”

Tiểu Dung rút cuộc trầm mặc không nói gì nữa.

Đời thứ hai của A Hán, có lẽ là bởi quá ngắn, cho nên A Hán mặc dù cảm thấy chán ghét và phần nộ không hiểu, nhưng không mỗi một như đời đầu tiên, cũng không ngủ lâu lắm. Gần như kỳ hạn quy định vừa đến là lập tức bước vào đời thứ ba.

Đời thứ ba, giáo sư Trang dưới sự yêu cầu của mấy học sinh, đặc ý để máy tính trung ương chọn cho A Hán trở thành trưởng tử của Đới vương. Trước lúc vào đời, Trương Mẫn Hán lại ngàn dạn vạn dò.

Không được uống rượu độc, sẽ chết người, không được thắt cổ, sẽ chết người, không được nhảy núi nhảy sông, sẽ chết người, quan trọng nhất là, quyết không được tùy tiện nhảy dựng lên giúp người chấn đao chấn kiếm chấn chưởng, toàn bộ đều sẽ chết người.

A Hán ừ ừ à à một hồi rồi bắt đầu cuộc sống nhân gian thứ ba.

Y là con trai đầu tiên của Đới vương, vừa chào đời cả nước đã đón mừng, Đới vương yêu như trân bảo, lập y làm Thái tử. Sau y, vương thất hương hỏa hưng thịnh, trước sau được cả bảy năm người con trai. Theo chúng vương tử ngày một lớn lên, vẻ đẹp phong nghi của Thái tử đã thành mỹ đàm của cả quốc gia, ngay đến thái phó nghiêm khắc nhất cũng không nhẫn tâm ép Thái tử đọc sách, Đới vương càng thêm dung túng Thái tử, hoàn toàn không lấy sự nghiêm khắc của quân chủ quốc gia tương lai để yêu cầu y. Chúng hoàng đệ, hoặc văn hoặc võ, đều có thành tựu, lại đều đối đãi y cực tốt.

Cuộc sống cảm y ngọc thực như thế, khiến A Hán cảm thấy quen thuộc, dục vọng ngày càng rõ rệt trong mắt phụ vương, sự cấp thiết và bất an ngày một tăng thêm trong thần sắc đám hoàng đệ, tất cả đều quen thuộc như thế, như đã từng quen biết.

Khi trong điện các tằm tối kia, phụ thân bổ đến, y lại cảm thấy sự chán ghét từng có. Đời đầu tiên, y chưa từng cảm thấy loại chuyện này, kỳ thật sẽ khiến người chán ghét, song y già già không ra cũng trốn tránh không được. Y chẳng còn dùng ánh mắt ngây thơ nhìn người ta hỏi, ông như vậy sẽ cảm thấy khoái hoạt sao, y cũng sẽ chẳng mê hoặc không hiểu mà hỏi, luyện công cùng hành phòng có liên quan sao?

Mà cả chán ghét, cũng chỉ là nhàn nhạt, không thể khiến y có quá nhiều cảm giác khó chịu.

Y nhẹ nhàng nói: “Người thế này, sẽ có tai nạn thôi.”

Người được y gọi là phụ vương hơn mười năm kia, cười thâm trầm: “Vì người, có đại nạn gì ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Cho nên, cuối cùng khi đại nạn tới, A Hán không hề giết mình chút nào. Máu tươi khắp cung, thi thể khắp điện. Tam hoàng đệ khẽ cười với y: “Đại hoàng huynh, người như huynh, chỉ thích hợp cất giấu trong thâm cung, được chăm sóc tốt nhất, quốc gia thiên hạ quá mệt mỏi, chuyện cực khổ như thế, để hoàng đệ làm giúp huynh đi.”

Hắn đi qua, ôn nhu ôm y vào lòng, mùi máu tanh xộc vào mũi: “Coi, phụ hoàng chết rồi, thiên hạ này chính là của ta. Ta đã giết hết các huynh đệ, không còn ai dám nhìn huynh, ôm huynh như ta nữa.”

A Hán không lui lại, y biết, trong tòa cung điện rộng lớn này, lại chẳng mấy may có đường lui. Y vẫn không thích hết thấy những điều này, nhưng y lại nhớ vũng vàng, không thể tuyệt thực, không thể đâm tường, không thể lấy dao cắt cổ, rạch tay, không thể từ trên cao nhảy xuống, không thể thắt cổ, không thể ăn độc được, bởi vì nhất định sẽ chết, bởi vì tự sát sẽ bị trừ điểm.

Nhưng y thật sự không thích hết thấy chút nào. Song cho dù không thích thì thế nào, y vẫn phải nhắm mắt, chỉ xem như một giấc mộng không tốt lắm, ngủ một giấc là được.

Thế mà giấc mộng này so với y tưởng còn đẫm máu hơn.

Khi đại quân Tông quốc giết vào kinh thành, tam hoàng đệ mình đầy những máu trở về hoàng cung, mắt đỏ ngầu cầm kiếm chạy đến trước mặt y: “Đại hoàng huynh, huynh đi cùng ta đi.”

Y nghĩ, giấc mộng khiến người chán ghét này có thể tỉnh rồi, thế mà một mũi tên bằng không bay đến kia, khiến trường kiếm giờ cao nọ vô lực buông xuống, khi tam hoàng đệ bị binh lính Tông quốc lôi ra như chó chết, hắn vẫn còn gào to: “Đại hoàng huynh.”

Tông vương trẻ tuổi rảo bước đi đến trước mặt, ánh mắt si mê nhìn y: “Từ ba năm trước, đến Đới quốc làm khách, trong lúc vô ý nhìn thấy ngươi, trẫm liền biết vô luận phải trả giá gì, trẫm cũng nhất định phải có được ngươi. Trẫm diệt quốc đồ tộc, chính là để có thể tới đón ngươi, tương lai, trẫm nhất định sẽ vì ngươi bình định thiên hạ này.”

Hết thấy đều không có biến hóa, y vẫn ở tại nơi hoa lệ nhất, hưởng thụ sự chăm sóc tốt nhất, y vẫn có thể ăn ngủ ngủ ăn, không cần lo lắng gì, chẳng qua người thích chạy tới cùng y vận động nhằm chán đã đổi thành người khác thôi.

Đời đầu tiên, đối với vận động, y không thể nói là thích cũng không thể nói không thích, nhưng hiện tại y thật sự có chút chán ghét, chỉ là chút chán ghét và khó chịu đậm đậm, cũng chưa đủ để y làm ra phản kháng quá cực khổ gì.

Y được người che chở như châu như bảo, Tông vương luôn nói bên tai y: “Trẫm đã vì ngươi diệt quốc gia nào đó, sao ngươi không cao hứng?”

“Trẫm đã vì ngươi đánh hạ ba thành trì, sao ngươi không khoái hoạt?”

“Trẫm đã vì ngươi giết sạch đám khởi nghĩa kia, sao ngươi không cười với ta một lần?”

Y không hiểu, hết thấy những điều này thì liên quan gì đến việc y khoái hoạt, không phải y không khoái hoạt, chỉ là y không biết có lý do gì để mà phải khoái hoạt.

Không còn ai đánh y, không còn ai chửi y, sủng phi nói xấu y nọ bị trượng phu mình một đao chém chết, người bởi vì thất sủng mà muốn xông đến đánh nhau với y kia, bị đế vương từng ngày ngày nói ân nghĩa với mình lôi đi lãng trì.

Có một lần, y ăn xong, rất không thoải mái, Thái y nói là trúng độc, cuối cùng là Lan phi và gia tộc của Lan phi, cả nhà Tả tướng bị xử trảm. Sau bao nhiêu ngày tháng, Tông vương ở bên tai y tùy tiện nói một tiếng, trẫm đã điều tra ra, ngày đó người trúng độc, kỳ thật là Hữu tướng hãm hại Tả tướng, trẫm đã tru cả tộc nhà lão rồi.

Y là bảo vật trân quý nhất, không thể bị đụng khê một chút, nếu y không cười, hạ nhân bên cạnh sẽ bị xử tử cả tập.

Y kỳ thật cũng không phải là quá quan tâm sinh tử của người khác, chẳng qua, cảm giác khi chứng kiến sinh mệnh sống sờ sờ bị hủy diệt trước mắt, luôn không thể nói là dễ chịu, thế là y bắt đầu cố gắng nhớ lại chức trách nam sủng ở đời đầu tiên, bắt đầu tận lực học tập mỉm cười.

Một ngày nọ, lúc ánh dương xán lạn, y dạo bước trong ngự hoa viên, nghe bộ một tiếng, y quay đầu, trông thấy một công tử cầm y hoa phục đang lảng lảng nhìn y ngẩn người, trước chân ném một cái gương khảm đầy trân châu.

Biểu tình như thế y thấy nhiều rồi, cũng không để ý, quay người bỏ đi.

Đêm đó, Tông vương mặt âm trầm hỏi y: “Hôm nay người đã gặp Thái tử Triệu quốc?”

Y suy tư một chút, “Gặp một người lạ.”

Tông vương vẻ mặt u ám: “Triệu quốc là cường quốc, trăm mặc dù vẫn muốn thôn tính nó, lại bởi vì thực lực chưa đủ mà một mực ẩn nhẫn, nhưng hiện tại không chờ được nữa rồi, ngày mai trăm sẽ điều động binh mã, chuẩn bị xuất chinh.”

“Phải đánh trận?”

“Đúng vậy, năm đó trăm chinh bình bởi vì ở Đới quốc gặp được người, mới huy binh diệt Đới, hôm nay Thái tử Triệu quốc đã trông thấy người, trăm không thể ngồi nhìn lịch sử tái diễn, tiên hạ thủ vi cường mới là đại trượng phu.”

A Hán nghĩ một thoáng, liền hỏi: “Triệu quốc cũng lớn như Đới quốc, có nhiều bách tính như vậy?”

Tông vương cười to: “Triệu quốc lớn hơn Đới quốc, bất quá, người không cần lo lắng, vì người, trăm sẽ không thua đâu.”

A Hán bình tĩnh gật đầu. Y còn nhớ Tông vương giết vào hoàng cung, lôi y đi khắp kinh thành, y nhìn thấy thi thể khắp thành, thấy tử vong vô số, nơi máu tươi đầm nhất kia lại có thể ngập đến đầu gối.

Đời đầu tiên, y từng không hiểu mà hỏi Dịch Phi, tại sao phải giết người. Sinh mệnh quý giá như thế, vì sao không biết che chở để ý, lại phải hại lẫn nhau.

Dịch Phi cười y không hiểu.

Đời thứ ba, y vẫn chẳng hiểu, chỉ là y đã không hỏi nữa. Không còn hỏi, tại sao mạng người có thể rẻ mạt hơn cả cỏ dại, tại sao giết người có thể càng đơn giản hơn cắt cỏ.

Y biết, thì ra Triệu quốc so với Đới quốc còn lớn hơn, so với Đới quốc còn nhiều người hơn. Nhiều người như thế, nhiều sinh linh như thế.

Tông vương luôn nói, trăm vì người lại diệt một quốc gia, trăm vì người lại giết một thành, trăm vì người lại hủy diệt một bộ tộc. Trăm vì người giết chết phi tử của mình, trăm vì người chém thần tử của mình, trăm vì người, đánh chết những hạ nhân này...

Y không hiểu, vì sao, vì sao, vì sao, là vì ta?

Bao nhiêu sinh linh như thế, bao nhiêu máu tươi như thế, vì sao?

Ngày hôm sau, y trèo lên Trích Tinh lâu cao nhất trong cung, trông ra ngoài cung, nhiều người như thế, nhiều máu tươi như thế, nhiều sinh linh như thế.

Sau đó, y nhẹ nhàng nhảy xuống, cuối cùng nghe được, là tiếng kinh hô liên tiếp.

A Hán đời thứ ba, hai mươi tuổi, tự sát mà chết.

Lần này không có hiểu lầm, không có sai lầm, không có bất cứ chuyện gì buồn cười, chớp mắt nhảy xuống đó, y hiểu rất rõ, từ trên lầu nhảy xuống, sẽ chết người. Y càng thêm tỉnh tường biết, tự sát, là sẽ bị trừ điểm.

Y không bị ngược đãi, không bị thương tổn, không bị hình tù. Y chỉ cảm thấy hết thấy những điều này không cần tiếp tục nữa.

Y chỉ là một kẻ lười, chỉ cần an an ổn ổn ngủ việc y, thiên hạ đại loạn, thế nhân sinh tử, chưa bao giờ liên quan tới y, y lười đến mức vừa không có ghê tởm, cũng chẳng có thiện niệm, y không phải Bồ Tát, cũng không phải ác ma, nhưng cho dù là gỗ đá băng sắt, cũng sẽ chẳng thích quá nhiều máu tươi và tử vong như vậy.

36. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 36: Công Pháp Thần Kỳ

Thời điểm A Hán kết thúc đời thứ ba, mấy người bạn học còn trong thời kỳ bình phục sau khi kết thúc đời thứ hai.

Lúc về đến Tiểu Lâu, Phương Khinh Trần, Kính Tiết, Tiểu Dung, Trương Mẫn Hân đều tụ lại một chỗ, có người biểu tình trầm trọng, có người mặt mỉm cười, có người thần sắc phức tạp, nhưng đều trầm mặc không nói.

Lần này, A Hán không trực tiếp chạy đi ngủ, ngược lại đi đến trước mặt mọi người: “Lần này, là các cậu sai, hay là tôi sai?”

Tiểu Dung nặng nề gật đầu: “Là bọn tôi đã sai, bọn tôi tưởng cho cậu thân phận cao quý, có thể giúp cậu tránh được thương tổn, lại không ngờ đến...” Về mặt nặng nề, nhất thời y lại không thể nói tiếp.

Kính Tiết thở dài: “Bọn tôi biết hoàng gia không phải nơi sạch sẽ, nhưng thật sự chẳng ngờ được là có thể dơ bẩn đến mức này. Chỉ trách tôi tuy cũng tiếp xúc với hoàng tộc, lại chưa từng thấy mặt ẩn tư này, mà Tiểu Dung vẫn luôn bận bịu giúp tiểu hài tử trị quốc an thiên hạ, càng không biết trong đây có nhiều việc kinh tởm như vậy, nhưng...”

Y đưa mắt nhìn Phương Khinh Trần. Phương Khinh Trần hai đời liền đều đắm luyến ái với nữ vương, những dự vọng điên cuồng, tàn nhẫn cực độ trong thâm cung, y hẳn có lĩnh hội.

Phương Khinh Trần nhún vai: “Ta đích xác biết sự tình sẽ không đơn giản như mấy người tưởng, nhưng quả thực không biết, hóa ra lòng người so với ta tưởng còn kinh khủng hơn.”

Trương Mẫn Hân từ từ nói: “Lúc trước tôi cho A Hán xem đàm mỹ, để cậu ấy chọn luận đề, các cậu khoanh tay đứng nhìn, các cậu cho rằng chỉ là trò đùa, chỉ là trò chơi, đó là bởi vì các cậu căn bản chưa từng đọc đàm mỹ, các cậu không biết trong đây có thể tàn nhẫn đến bước nào, các cậu cũng căn bản không biết, tội lỗi và dự vọng của nhân loại, khủng bố nhường nào.”

A Hán không để ý thảo luận của họ, chỉ hơi đề cao thanh âm: “Có phải chúng ta đã sai, có phải chúng ta...”

Tiểu Dung than khẽ: “Chúng ta quả thật có sai, cũng có tội, bao nhiêu mạng người như vậy...”

Khinh Trần bỗng cười dài, trong thanh âm đầy khinh thường và giễu cợt: “Chúng ta có tội sao? Đúng vậy, chúng ta đương nhiên là có tội, chúng ta để sự mỹ lệ cực chí như vậy giáng xuống nhân gian. Cho nên quốc vương loạn luân, xuống tay với chính con trai ruột, không phải ông ta không biết liêm sỉ, mất trí, mà bởi vì chúng ta có tội. Cho nên vương tử ác độc, sát huynh tru đệ thí phụ, không phải bởi vì y muốn tranh đoạt vương vị, không phải bởi vì y sợ lưu lại thêm một huynh đệ, tương lai sẽ thêm một phần uy hiếp, mà là bởi vì chúng ta có tội. Cho nên Tông vương xâm lược nước khác, diệt quốc đồ thành, không phải bởi vì dã tâm của y khiến y muốn chấm dứt thiên hạ, mà bởi vì chúng ta có tội. Cho nên Tông vương giết hại thê thiếp, xử tử trọng thần, không phải bởi vì thiên tính y bạc bẽo, đồng thời muốn diệt trừ tả hữu tướng uy vọng cao, thế lực lớn, đã khiến y ngày càng lo lắng, mà là bởi vì chúng ta có tội.”

Y cười khẩy liếc nhìn mấy người bạn: “Hết thấy những điều này, không phải bởi vì sự tham lam và xấu xa của thế nhân, mà là bởi vì chúng ta muốn bảo vệ bạn mình không bị thương, cho nên có tội không phải người đời, mà là chúng ta?”

Y lạnh lùng nhìn bức Tiểu Dung “Ưu học sinh, người cho là như vậy?” Lại quay đầu nhìn Kính Tiết chăm chăm “Người cũng nghĩ như vậy?”

“Nói hay lắm.” Trương Mẫn Hân nhẹ nhàng vỗ tay, trong mắt cũng dần hiện vẻ chế nhạo: “Đặc Lạc Y gây chiến, thật là vì tranh đoạt Hải Luân mỹ lệ, hay vì cướp sạch quốc gia phụ cận Đặc Lạc Y? Trụ vương Trung Quốc cổ đại diệt quốc, rốt cuộc là bởi vì sự hoang dâm của y và dã tâm của Chu hậu, hay bởi vì phi tử của y là yêu tinh? Nhớ phương Tây rất lâu về trước có một mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ cần nàng vừa ra đường, mọi người đều không có lòng dạ làm việc, toàn vây đến ngắm. Cuối cùng giáo hội yêu cầu mỹ nhân này, chỉ cần ra đường thì nhất định phải che mặt, trừ phi nàng tuổi tác già đi, không còn xinh đẹp, bằng không thì không được phép để người thấy dung nhan của nàng. Vị nữ tử mỹ lệ bất hạnh này, rốt cuộc có tội không? Tại sao phải vì người khác thiếu sức tự trị, mà gánh vác trách nhiệm. Tại Trung Quốc cổ xưa, mọi người

luôn thích tìm một người mỹ lệ làm mầm tai họa cho mọi chuyện bất hạnh, cho nên Hạ vong vì Muội Hỉ, Thương vong vì Đát Kỷ, Tây Chu vong vì Bao Tự, Ngô vong vì Tây Thi, Đường suy vì Dương Ngọc Hoàn, Minh vong vì Trần Viên Viên. Những triều đại khác, tuy lịch sử không có chứng cứ rõ ràng, bất quá nếu dụng tâm khảo chứng, khẳng định cũng có thể tìm được vô số hồng nhan họa thủy. Hiện tại A Hán đương nhiên là họa thủy, mấy người chính là kẻ hất họa thủy ra, quả nhiên là tội không thể tha.”

Phương Khinh Trần cười lạnh lùng: “Thứ mỹ lệ, đương nhiên vui lòng vui mắt, khiến người yêu thích, cho dù là chúng ta, cũng thích nhìn hình dáng A Hán hiện tại. Chúng ta cũng sẽ thích có người dung nhan thể này, hơn nữa sẽ tận lực không để y bị thương tổn. Cũng như ngôi sao điện ảnh xinh đẹp, là nữ thần trong lòng vô số nam nhân, thể nhưng nếu có kẻ si mê biến thái, theo dõi, chụp ảnh, thậm chí bắt cóc ngôi sao, lẽ nào đây là trách nhiệm của ngôi sao? Có người đẹp đi qua trên đường, đám nam nhân đều nhìn theo, đều nhìn không được huyết sáo, nhưng nếu có người mất khống chế, bỏ đến muốn cưỡng gian mỹ nữ, đây là lỗi của mỹ nữ sao?”

Trương Mẫn Hân thần nhiên bổ sung: “Trung Quốc cổ xưa, có một Hoàng đế tên Triệu Cát, ông ta là nhà nghệ thuật, thích hết thảy những thứ đẹp đẽ, ông ta hạ lệnh tất cả thứ đẹp đều phải dâng cho mình thưởng thức. Thế là ngoài ngàn vạn dặm, tảng đá lớn đẹp đẽ được vô số dân phu vất vả chuyển lên kinh thành, cây đẹp bị đào ra đưa lên kinh, vô số người bởi vì cất giữ đồ đẹp mà bị bức tử, vô số người vì hành vi theo đuổi nghệ thuật đẹp đẽ này, mà chảy cạn mồ hôi xương máu, tan cửa nát nhà. Hết thảy những điều này, có tội, rốt cuộc là tư dục của Hoàng đế, hay là những đẹp đẽ tự nhiên ban cho đó?”

“Nhưng mà, nếu không phải chúng ta...” Tiểu Dung ngập ngừng nói.

Phương Khinh Trần căn bản chẳng để ý nói hết lời: “Nếu không phải chúng ta để A Hán xuất hiện ở đó, Đối vương sẽ không loạn luân? Loạn luân trong hoàng tộc không phải bắt đầu từ y, cũng sẽ không từ y mà diệt sạch. Nếu không có A Hán, sẽ không có người sát huynh đồ đệ lại làm thịt cha ruột? Cốt nhục tương tàn trong hoàng tộc, đồng dạng không phải vì y mà ra, cũng sẽ không vì y mà kết, không có A Hán, sẽ không có sự diệt vong của Đối quốc sao? Tông quốc muốn bành trướng, mọi thời điểm, nước Đối láng giềng đều là mục tiêu thôn tính đầu tiên, trong thế giới phân loạn này, quốc diệt quốc vong, chẳng phải chuyện tự nhiên nhất hợp lý nhất sao? Nhân tính chẳng qua như vậy. Thế nhân tham lam, yếu đuối, dã man, tàn nhẫn, chỉ là vì đủ loại đạo đức văn chương, mà đeo trên người từng lớp màn che, sự tồn tại của A Hán, chẳng qua làm họ xé lớp màn này nhanh hơn triệt để hơn một chút, bởi vì họ có thể đương nhiên đổ hết mọi tội ác lên người A Hán. Mà người đời cũng thế, sách sử cũng vậy, đều nhận rằng, thì ra có tội không phải họ, mà là họa thủy nào đó.” Y ngưng mắt nhìn A Hán “Buồn cười là, A Hán đơn thuần, tin là thật cũng đành, sao cả mấy người cũng nghĩ như vậy.”

Y chậm rãi nhấn nút, trong máy truyền thanh, bắt đầu lặp lại mấy câu.

“Trẫm lại vì người diệt một quốc gia, sao người không cao hứng?”

“Trẫm lại vì người đánh hạ ba thành trì, sao người không khoái hoạt?”

“Trẫm đã vì người giết sạch đám khởi nghĩa kia, sao người không cười với ta một lần?”

Ánh mắt y chậm rãi quét qua mặt mỗi người: “Thật kỳ quái, nghe mấy lời vớ vẩn không hợp lý như thế, các người không phải cười nhạo bản lĩnh trốn tránh tội lỗi, lừa mình dối người của nhân loại, mà cảm thấy chúng ta có tội? Hóa ra tất cả những lời nói dối, hoang đường lặp lại một thời gian, thật sự sẽ biến thành chân lý?”

Y nhướng mày, trên mặt chỉ có lãnh ý và ngạo ý: “Chúng ta có tội sao? Nếu là như thế, đời tiếp theo tùy các người đi, ta chẳng thêm lo chuyện bao đồng không được lòng nữa.”

Kính Tiết lắc đầu cười khổ: “Khinh Trần, cậu nói có lẽ rất có đạo lý, nhưng cho dù có ngàn vạn đạo lý lớn, nhìn thấy bao nhiêu máu tanh và giết chóc như thế, chúng ta chung quy vẫn phải áy náy khó chịu, chung quy vẫn hy vọng đời kế tiếp đừng phạm phải sai lầm cùng kiểu nữa.”

Tiểu Dung cũng dần bình tĩnh hơn: “Cậu nói đúng, nhân tính đích xác yếu đuối, tàn nhẫn, ích kỷ, tầm tối, nhưng vẫn sẽ có quang minh, khoan dung, vô tư, chính trực, chúng ta không có quyền đứng trên cao nhìn xuống thể nhân, nhìn họ tranh chiến giết chóc, thương vong khắp nơi, sau đó nhẹ nhàng băng quơ mà nói, họ tự tìm.”

“Thật là thú vị, với cảnh ngộ hai đời liền của hai người, còn có thể tin tưởng quang minh, khoan dung, vô tư, chính trực trong nhân tính, ta thật sự bội phục sát đất.” Phương Khinh Trần tựa tiểu phi tiểu nói “Bất quá, có một điểm, các người nói sai rồi, chúng ta không hề đứng trên cao nhìn xuống thế nhân, bởi vì toàn bộ nhược điểm của nhân tính mà thế nhân có, chúng ta đều có. Chẳng qua chúng ta có được khoa học kỹ thuật lớn mạnh nhất, cho nên chúng ta không cần bị những nhược điểm này làm hại. Vật chất quá phong phú, làm cho chúng ta không cần chịu cái khổ tham lam. Cuộc sống quá hạnh phúc, làm cho chúng ta không cần đi đối mặt với sự yếu đuối của bản thân, khoa học kỹ thuật quá lớn mạnh, làm cho chúng ta dù trong lòng có bạo ngược và hắc ám, cũng hoàn toàn có thể trút hết với NPC trong thế giới hư cấu giống hệt thực thể, cảm giác hoàn toàn giống trong hiện thực, hơn nữa sẽ không ảnh hưởng sự yên ổn của cả xã hội. Chính bởi vì mọi thứ quá hoàn thiện, khiến chúng ta sẽ vĩnh viễn không nhận thức được chỗ thiếu hụt và sai lầm trong nhân cách, cuộc sống quá an ổn, khiến thế giới của chúng ta vĩnh viễn như một vũng nước đọng, cho nên chúng ta mới cần hoàn thành mô phỏng thế này, trong thế giới cổ xưa, vật chất túng thiếu, vì sinh tồn mà không thể không tiến hành chiến tranh đẫm máu, càng thêm trực tiếp, càng thêm sâu sắc cảm thụ nhân tính.”

Y cười cười, nhún nhún vai: “So với những cổ nhân này, chúng ta cũng thế thôi, chẳng qua khả năng tự chủ của chúng ta hơi cao hơn, đối với thứ đẹp đẽ, biết thưởng thức, mà không phải chỉ nghĩ đến việc độc chiếm, chẳng qua cảm giác đạo đức của chúng ta hơi mạnh hơn, sẽ không làm những chuyện xấu xa đó trắng trợn tàn khốc như thế. Nhưng chúng ta cũng vẫn chỉ là con người, mà không phải là thần hoặc thánh nhân, cho nên chúng ta chỉ có thể cân nhắc bảo vệ đối tượng chúng ta muốn bảo vệ nhiều hơn, mà không phải trước tiên theo các góc độ suy xét những thế nhân chúng ta không biết đó, lương tâm và nhân tính của họ chịu được bao nhiêu khảo nghiệm.”

Tiểu Dung nghe vậy hơi nhú mào: “Khinh Trần, cậu nói rất có đạo lý, nhưng cậu cũng vĩnh viễn chỉ biết nói mà thôi. Cậu đã biết chỗ thiếu sót và sai lầm trong tính cách của mình, tại sao đối với hành vi của hai kiếp trước, không mấy may xét lại.”

“Ta đích xác có thiếu sót, ta cũng đích xác đã làm chuyện sai lầm, nhưng...” Phương Khinh Trần cười dài một tiếng: “Những chuyện đó tuy nói là sai lầm, nhưng cũng thống khoái.” Y nhướng cao mi, bề nghệ nói “Là người thì phải có thiếu sót, có chỗ quang minh thì cũng có mặt tối, ta không định để mình phát triển thành người hoàn mỹ như nhà trường kỳ vọng. Ta chỉ muốn làm một phạm nhân có máu có thịt, ích kỷ, chỉ nghĩ cho mình, sẽ làm sai, sẽ lầm lỗi, sẽ ghi hận, sẽ trả thù mà thôi.”

Y trừng Tiểu Dung: “Ta chính là dũng cảm nhận sai, kiên quyết không đổi, người có ý kiến gì.”

Tiểu Dung giận đến mức không thốt nên lời, Kính Tiết cười khổ lắc đầu, Trương Mẫn Hân vỗ tay cười ngặt nghẽo.

Họ ở đây tranh cãi tối mắt, A Hán nghe mà chỉ thấy đầu vầng não căng, cuối cùng nói: “Tôi mặc kệ đây rốt cuộc là tội của ai, nếu bởi vì tôi đẹp mới biến thành thế này, vậy đời kế tiếp tôi cứ trở lại bộ dáng ban đầu là được.”

Kính Tiết nhẹ nhàng nói: “Cậu không biết sống chung với người thế nào, làm người vui vẻ thế nào, mà bởi vì luận đề của cậu, máy tính sẽ luôn an bài cậu ở bên người tính cách âm hiểm tàn nhẫn quả ân bạc tình, nếu dung mạo cậu không thể làm người thương yêu nữa, cậu rất có thể sẽ bị khổ như đời đầu tiên.”

A Hán nghĩ một thoáng, thản nhiên nói: “Không sao.”

Khinh Trần nhảy dựng lên nói: “Người đừng hồ đồ, không phải tùy tiện đánh mắng vài cái là xong đâu, hình phạt như sơ tấy, người không chừng còn phải chịu mấy lần nữa?”

A Hán không hề do dự nữa nói: “Tuy là rất đau, rất khó chịu, bất quá tôi cảm thấy thà rằng đau như vậy, cũng chẳng muốn như đời thứ hai và thứ ba, tôi không thích, nhiều máu như vậy, nhìn không khoái hoạt.”

Khinh Trần lẳng lẳng trừng y, Tiểu Dung và Kính Tiết nhìn nhau, cả người trì độn như A Hán cũng biết cái gì kêu là không khoái hoạt rồi.

Trương Mẫn Hân cười cười lắc đầu: “Vừa rồi Khinh Trần còn nói, chúng ta tuy có lực lượng như thần tiên, nhưng chúng ta chung quy vẫn là phạm nhân, cho nên không cần phải vĩ đại như vậy, mọi việc vẫn nên lo bảo vệ mình trước, rồi mới dưới tình huống bảo đảm bản thân an toàn, suy nghĩ giúp người khác, cho nên...”

Cô nàng kể đến A Hán nói: “Cậu vẫn cứ là diện mạo này đi, tôi đã đặt sẵn tư liệu dịch dung cho cậu, đợi lát nữa cậu đeo máy học một lúc là được. Đời kế tiếp, cậu tận lực dịch dung thành người bình thường đi, khi gặp phải nguy nan, lại lộ ra diện mạo vốn có, người khác cho dù muốn ngược cậu, nhìn cậu đẹp như vậy, cũng không thể xuống tay.”

A Hán nghe cô nói dường như cực có lý, nghĩ nghĩ liền gật đầu.

Những người khác cũng không tìm ra biện pháp này có vấn đề gì, nhìn nhìn nhau, không ai có dị nghị gì.

Trương Mẫn Hàn cười thầm trong bụng, dù sao chỉ có mình cô xem hết đam mỹ trong kho tư liệu, ôi ôi ôi, mười tuyệt sắc tiểu thụ, có năm người vừa lên trường đều là dung mạo bình bình, thời khắc mấu chốt lộ ra dung mạo thật, đúng là kịch tính, chuyện của đời kế tiếp, nhất định rất đáng chờ mong.

Tiểu Dung đứng lên nói: “A Hán, đời thứ hai và thứ ba của cậu khiến bọn tôi cảm thấy, chỉ có dung mạo khiến người thương yêu vẫn chưa được, cậu còn phải có lực lượng bảo vệ bản thân.”

“Không phải chứ, cậu trông mong cậu ta luyện võ?” Trương Mẫn Hàn ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Dung thở dài: “Bọn tôi chính là không dám trông mong cậu luyện võ, cho nên, tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng thử đem tất cả tư liệu võ công của nhân loại, khí tức vận chuyển, huyết mạch lưu động, bảy kinh tám mạch của cơ thể người, truyền hết vào máy tính, thông qua tổng hợp phân tích của máy tính, rốt cuộc đã tìm được một phương pháp luyện tập nội công hoàn toàn không phí sức.”

Kính Tiết bổ sung: “Thân pháp chiêu thức, những cái này đều phải không ngừng khổ luyện, để thân thể ghi nhớ động tác mới được, đều không thể trông cậy A Hán. Nhưng bộ nội công này, chỉ cần chiêu theo phương thức hít thở đặc biệt, dù là lúc ngủ cũng có thể luyện, đơn giản thoải mái mà hiệu quả cao...”

Ngữ khí y thoảng ngừng, Phương Khinh Trần cười tiếp lời: “Hiệu quả cao, cửu âm chân kinh, cửu dương chân kinh, quý hoa bảo điển gì đó mà so sánh, đều toàn là bùn đất.”

“Tuyệt nhất là, bộ nội công này quả thực như là đặc biệt tạo ra vì A Hán vậy.” Tiểu Dung cười nói “Chỉ có người tâm tính thuần hậu, tâm vô tạp niệm đi luyện hiệu quả mới lớn nhất. Bọn tôi đều đã thử, Khinh Trần tâm nhãn nhiều nhất, luyện một thời gian, thành quả bùng nổ, tôi suy nghĩ khá nặng, luyện ra hiệu quả cũng không tốt lắm, mà Kính Tiết, cách nghĩ đơn giản hơn, suy nghĩ cũng ít, luyện tốt hơn bọn tôi nhiều.”

“Nội công tâm pháp y đã chuyển vào máy học tập, người tùy tiện đeo là được, bất quá, người phải nhớ, nhất thiết không được truyền ra ngoài.” Khinh Trần như đang đùa “Loại võ công tâm pháp này, đủ khiến toàn võ lâm, thậm chí toàn thiên hạ, lâm vào giết chóc đến thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang, người chắc chắn sẽ không thích thấy đâu.”

A Hán gật đầu.

Lúc này, mọi người đều không để ý lắm, Tiểu Dung càng không thể ngờ, bộ tâm pháp y vì trợ giúp bạn mà ngẫu phát kỳ tưởng, dùng hết tâm tư nghiên cứu ra này, rất nhiều rất nhiều năm sau, sẽ tạo nên cao thủ nội lực đệ nhất và đệ nhị thiên hạ vang dội cổ kim.

Giáo chủ Ma giáo Phó Hán Khanh không giống giáo chủ nhất cùng Thanh Cô hoàn toàn là một thôn nữ bình thường.

Chính như A Hán cũng chẳng thể ngờ, đời kế tiếp, người y gặp phải sẽ họ Dịch, mà còn có dung nhan như từng quen biết, thân phận là Tu La chi chủ, Ma giáo chi vương.

37. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 37: Cách Thế Kỳ Duyên

Đời này, mọi người nghĩ đủ mọi phương pháp bảo đảm an toàn cho A Hán. Mẫu thân của A Hán, là một người đàn bà mới góa chồng mà mọi người chọn tới chọn lui. A Hán mồ côi từ trong bụng mẹ. Phụ nhân ngoài bốn mươi mới mang thai, lại biết mình là quả phụ, để tránh thị phi bèn về quê ẩn cư, bình thường chỉ trông vào mấy mẫu ruộng nhà chồng để lại mà sống qua ngày, cực ít kết giao với người. Tự nhiên giúp A Hán tránh được rất nhiều phiền toái.

Mẫu tử hai người sống dựa vào nhau, A Hán tuy lười biếng nhưng bốn phận làm con vẫn làm tròn. Phụ nhân thấy ái tử chưa từng nghĩ đến chuyện ra ngoài du ngoạn quây phá, luôn ở trước gối làm bạn, càng thêm vui vẻ, đối với quả phụ cô đơn, cách tuyệt với đời thế này mà nói, nhi tử, có thể nói là chỗ gửi gắm tình cảm duy nhất.

A Hán theo tri thức mình biết, chậm rãi từng chút một, không dấu vết, thay đổi dung mạo, phụ nhân tuổi tác lớn dần, mắt mờ dần, cũng chẳng nhìn ra sai khác.

Khi A Hán vừa được mười lăm tuổi, phụ nhân vì bệnh tật mà mất, để lại cho A Hán một trạch viện, ít ruộng đất. A Hán chỉ cần đứng hạn ra ngoài thu tô là cũng đủ sống những ngày không lo ăn uống.

Lúc mẫu thân còn sống, người lui tới đã ít, một năm cũng hiếm gặp mấy thân hữu đến thăm, lảng giềng ở quê cũng ít kết giao.

Hắn như chẳng có người nào chú ý diện mạo của y, mà A Hán cũng không còn phải tùy thời vất vả dùng phương thức phức tạp nhất để dịch dung cho mình, chỉ tùy tiện làm cái mặt nạ phỏng theo da người tự mình đeo lên, thôn nhân cũng không thể phát giác dung mạo vị thiếu gia kia đã có biến hóa. Dù có người lảng máng nhớ y trước kia dường như không phải như vậy, cũng chỉ cho là nam hài lớn lên thân thể có biến hóa, chẳng để trong lòng.

Cuộc sống của A Hán cực nhàn nhã, y đột nhiên phát hiện, a, hóa ra muốn có ăn có ngủ không làm việc kỳ thật đơn giản như thế, hoàn toàn không vất vả như Trương Mẫn Hân nói. Song, năm tháng khoái hoạt thế này cũng chẳng kéo dài quá lâu.

Lúc máy tính trung ương của Tiểu Lâu nhắc nhở, y hơi sững sốt. Hai đời trước đều trực tiếp cho y đầu thai đến bên cạnh người có tính cách phù hợp với luận đề, hoặc cho người có tính tình tương tự nhất được, đời này, để tránh cho y chịu quá nhiều thương tổn, đã cho y một hoàn cảnh cực tự do và cực hạnh phúc, song cuối cùng nhiệm vụ liên quan đến luận văn vẫn phải đến.

Đêm đó, y ra ngoài, đến bờ sông, lẳng lặng chờ đợi. Y sở dĩ muốn chọn luận đề kia chẳng qua là để có ăn có uống không cần làm việc, mà hết thấy đều có thể đạt được rồi, lại không thể không hoàn thành luận văn. Y chờ đợi trong bóng đêm, đời này, người máy tính tìm kiếm cho y, phù hợp với tiêu chuẩn tàn nhẫn ích kỷ cay nghiệt bậc nhất sẽ là ai?

Nhìn trong bóng đêm có thứ gì đó xuôi dòng mà đến, y cầm một cành cây đủ dài, nháy mắt chột ngột ngừng, tình này, cảnh này, như từng quen biết, nhưng lại lập tức quên mất.

Dưới ánh trăng lơ mờ, người được y vớt lên bờ kia, khuôn mặt hoàn toàn tròn vẹn. A Hán cúi đầu nhìn, phảng phất rất lâu rất lâu về trước, cũng vào một đêm như vậy, dòng sông như vậy, y từng cứu lên một người dung nhan tương đồng.

Điều bất đồng duy nhất, chỉ là A Hán hiện tại đã có nội lực mạnh đến khó tin. Y chưa từng phân tranh với người, nhưng khí lực của y đã mạnh đến mức có thể nhổ cây đẩy đá, ánh mắt y có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối, động tác của y có thể nhanh hơn mấy lần người bình thường.

Cho nên, vác một hán tử cao lớn về, ném lên giường, thoa thuốc băng bó, đều không còn là việc khó. Làm xong công tác trong tay, y bèn đẩy người bị thương vào trong giường, bản thân trực tiếp cởi đồ lên giường, đại mộng nặng nề.

Lúc tỉnh lại, đối thẳng một đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía, thanh âm của người nọ trầm ngưng bình định thông dong: “Thỉnh giáo cao tính đại danh của các hạ, cái ơn cứu giúp, để Địch Tĩnh sau này báo đáp.”

A Hán lẳng lặng nhìn y: “Người họ Địch?”

Địch Tĩnh hơi ngẩn ra, nhìn ánh mắt cực kỳ bình tĩnh của A Hán, không biết vì sao, lòng chột giật mình, chẳng lẽ y đoán được ta là...

Nhưng mà A Hán không chờ y trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta họ Triệu, bất quá, người có thể gọi ta là A Hán...”

Khuôn mặt Dịch Tĩnh chợt biến, trong mắt bắn ra thần quang, nhìn A Hán chòng chọc rất lâu, nhìn ánh mắt bình tĩnh yên triệt của A Hán không hề chớp mắt, sau đó chợt lấy tay chế uyển mạch của A Hán: “Người là ai, có ý đồ gì, làm sao người biết...”

Nội lực cường đại trong cơ thể A Hán lập tức sinh cảm ứng, trong chân khí cuộn cuộn, Dịch Tĩnh kêu lên một tiếng, lùi liền ba bước, về mặt kinh hãi, nhìn A Hán không dám tin, khàn khàn nói: “Võ công của người...”

Y chẳng còn khí lực để nói tiếp, phun ra một búng máu, chợt bất tỉnh dưới đất.

A Hán hết sức buồn bực kéo y dậy, một lần nữa quăng lên giường, cái kẻ luôn lười nhác là y, không thể không ra ngoài mời đại phu đến xem bệnh cho cái tên học máu. Thật là, một thân thương tích còn chưa khỏi, đã tùm tùm rống rống cái gì, ta hiện tại nội lực mạnh thế này, lại không giỏi không chế lắm, không cẩn thận giết chết người thì thảm lắm.

Dịch Tĩnh sau khi được đại phu dùng thuốc cứu tỉnh, không có động tác hoặc ngôn ngữ quá đáng gì nữa, chỉ nói là bị thương, đầu óc mơ hồ, sinh ảo giác, cũng chẳng biết đang làm gì. A Hán xưa nay lười nhác, cũng chẳng hỏi. Dịch Tĩnh đã không việc gì, cuộc sống của A Hán tự nhiên khôi phục như thường, tiếp tục ăn ăn uống uống vô công rồi nghề.

Dịch Tĩnh thấy cuộc sống của A Hán đơn giản mộc mạc đến cực điểm, một ngày ba bữa, sẽ có điền hộ đưa ít thức ăn đơn giản cho y, bình thường cách hai ba ngày, lại có điền hộ đến giúp y quét dọn nhà cửa, những việc này đều tính trong điền tô, cứ thế một mình ăn không ngồi rồi lãng phí cuộc sống.

Dịch Tĩnh vừa dương thương vừa đùa giỡn tán gẫu với A Hán, tuy không dám tùy tiện lời lời kéo kéo, tùm tùm bắt bắt A Hán nữa, bắt quá trong ngôn ngữ, không thể thiếu khéo léo dò hỏi lai lịch và nội lực của A Hán.

A Hán đối với gia thế nhà mình, tất nhiên là thần nhiên cho biết, về phần nội lực, chỉ nói là một bằng hữu dạy cho, bằng hữu này có nói người cũng chẳng biết, muốn hỏi tường tận, y chỉ lắc đầu nói, ta đã đáp ứng không nói với người, rồi chẳng nhiều lời nữa.

Mà Dịch Tĩnh cũng không dám hỏi quá nhiều, lại tùy ý nói chuyện khác.

Dịch Tĩnh dường như là một người rất bận rộn, thương vừa khá một chút đã đi, song cứ cách không bao lâu sẽ đến thăm A Hán, có khi mang rượu ngon, có khi mang thức ngon, nhàn nhã nói chút chuyện thú vị vụn vặt giang hồ. A Hán uể oải nghe, có ăn thì ăn, có uống thì uống, y muốn nói thì cứ để y nói, bản thân buồn ngủ rồi, liền ngáp một cái, uể oải leo lên giường.

Dịch Tĩnh giận đến dờ khóc dờ cười. Có mấy lần muốn lôi A Hán đi ngắm trăng chơi thuyền, đạp hoa du xuân, lại bị nội lực cường đại của A Hán, trong lúc vô ý tự phản chấn bảo vệ mình chấn ra mấy vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ.

Nhưng chưa có lần nào, Dịch Tĩnh lại bị thương nặng như cái đêm trăng tròn đó.

Khi thiếu niên mặt mày sáng sủa kia đỡ Dịch Tĩnh chạy đến, ánh trăng cực thanh cực lạnh, đêm cực khuya cực rét, mà màu máu, chói mắt người.

Máu của Dịch Tĩnh, đã nồn đầy một thân, vẫn cười mà ngẩng đầu nhìn A Hán: “Trước lúc chết, có thể gặp lại người, cũng không còn tiếc nuối.”

A Hán nhìn y, sau đó lại nhìn thiếu niên xa lạ kia: “Có phải y sắp chết?”

Thiếu niên vẻ mặt bi phẫn: “Đại ca nội thương trầm trọng, trừ phi có người đả thông kinh mạch toàn thân cho y, bằng không tất chết không nghi, nhưng giữa lúc vội vã, đến đâu tìm cao thủ chỉ ít có một giáp nội lực kia.”

A Hán đứng dậy, nhàn nhạt hỏi: “Làm sao đả thông kinh mạch.”

Hóa ra phương pháp đả thông kinh mạch thật sự không khác lắm với tình tiết từng nhìn thấy trên truyền hình trong lúc vô ý, đưa tay để lên lưng đối phương, cẩn thận truyền nội lực, mặc cho đối phương hô hấp dẫn dắt lực lượng của mình chạy đi.

Khi phát hiện chân lực trong cơ thể như phong ba tiết vào thân thể người kia, A Hán hơi mở to mắt. Thiếu niên bên cạnh kia vẻ mặt lo lắng, luôn miệng nói: “Đừng có ngừng, đừng có ngừng, tính mạng đại ca ở ngay một khắc này.”

A Hán không ra tiếng, y vốn cũng chưa từng nghĩ đến chuyện ngừng lại.

Khi một tia lực lượng cuối cùng rời khỏi thân thể, yếu đuối vô lực ngã xuống nền đất lạnh băng, không phải quá bất ngờ, Dịch Tĩnh đứng dậy, quay người cười âm lên.

Thiếu niên kia cười khẩy, một cước đá tới: “Cao thủ nội lực sâu không lường được cái gì, quả là một kẻ ngu ngốc không có kinh nghiệm giang hồ.”

A Hán uể oải không muốn ngẩng đầu, y quá lười, cho nên y không giải thích, kỳ thật y không hề ngu ngốc như họ tưởng, vừa rồi kỳ thật y biết, e rằng sẽ phát sinh chuyện gì, không ngừng lại, chỉ bởi vì y không muốn đánh cuộc. Vạn nhất, vạn nhất thật sự là người này bị thương nặng cần nội lực trị liệu, vạn nhất, thật sự là y chẳng hiểu gì lại suy đoán lung tung, vạn nhất, y dừng tay, người này lại chết mất thì sao?

Y không thể lấy một sinh mệnh ra mạo hiểm, cho nên y không dừng tay.

Y đã đoán được khả năng sẽ có kết cục thế này, cho nên y không bất ngờ, không đau lòng, không khổ sở, y chỉ cảm thấy hơi mệt, hơi lạnh, y chỉ uể oải, không muốn ngẩng đầu nhìn người kia lần nào nữa.

Song Dịch Tĩnh cười lạnh đưa tay nâng cằm y lên, ép y nhìn qua: “Muốn giết người thật là quá dễ dàng, chỉ là một thân nội lực vang dội cổ kim kia của người, nếu hủy diệt từ đó, chẳng phải lãng phí. Ta chẳng dễ dàng gì mới luyện thành công phu hút nội lực người khác này, lần đầu tiên đã dùng trên người người. Chỉ tiếc người cũng quá dễ mắc lừa, thật sự khiến người chẳng có chút cảm giác thành tựu.”

A Hán im lặng nhìn y, đôi mắt lạnh khốc mà vô tình như thế.

Bỗng nhiên, y đã nhớ ra, rất lâu rất lâu rất lâu trước kia, cũng có một người dung nhan đồng dạng có đôi mắt vô tình đồng dạng, cũng từng nói với y những lời đồng dạng khiến người không thể lý giải. Khi đó y không hề cảm thấy, có gì đáng để thương tâm. Khi đó, dường như, từng có một ngày ánh dương xán lạn, hoa đào tươi đẹp, ánh mắt người nọ từng ôn nhu. Chỉ là lúc đó y không hề biết, sự ôn nhu như thế hiếm có nhường nào, quý giá nhường nào.

38. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 38: Lịch Thế Bi Lương

A Hán thản nhiên nhìn Dịch Tĩnh, chẳng nói gì, nhắm mắt lại. Y chỉ cảm thấy rất mệt, rất muốn nghỉ ngơi, rất muốn ngủ, mặc kệ người này muốn gì, đã chiếm được, hẳn có thể rời khỏi, trả thiên địa an tĩnh cho y đi.

Thiếu niên bên cạnh lạnh giọng nói: “Nội lực của y người đã có được, phải trừ người này, vĩnh tuyệt hậu hoạn.”

Dịch Tĩnh gật đầu, tay vung đến cổ A Hán, ánh mắt trong lúc vô ý quét qua, chợt ô một tiếng khe khẽ, phát giác màu da trên cổ A Hán có sai biệt cực nhỏ. Y kinh nghiệm giang hồ phong phú, chẳng phải đồ ngốc A Hán này có thể so sánh, đưa tay qua cẩn thận vê một chút, dần dần lột ra một lớp da. Ra sức xé bung cả tấm mặt nạ da người, sau đó thân thể chợt cứng đờ, cứ thế ngơ ngẩn nhìn A Hán, không thể động đậy một ngón tay, phát ra một tiếng nữa.

Thiếu niên bên cạnh y sắc mặt cũng kinh hãi dị thường, ngơ ngẩn nhìn A Hán một lúc, sắc mặt chợt hóa âm trầm, đột nhiên đưa tay đánh ra một chưởng.

Mắt Dịch Tĩnh vẫn nhìn A Hán, tay lại tự nhiên đưa lên ngăn cản thiếu niên: “Chậm đã.”

Thiếu niên sắc mặt lạnh lùng: “Thế nào, người không nữ?”

“Người này nội lực mạnh thiên hạ ít có, nếu có thể biết nội lực của y rốt cuộc làm sao đến, với chúng ta tương lai, chắc sẽ có ích lớn, dù sao ta đã ép hấp thu nội lực của y, tuy rằng hút được hết, có thể vận dụng như thường cũng bất quá ba bốn phần mười, nếu có thể tra ra tâm pháp, mới là thượng sách. Hơn nữa dung mạo y như thế, ẩn trong dân gian, ẩn nấu từ đầu, chỉ sợ có huyền cơ khác. Những điều tra của chúng ta với y trước kia khả năng đều sai, chung quy cũng nên tra rõ ràng mới được...”

“Nội lực của y tuy cao, nhưng hiện giờ đã bị người sở hữu, lai lịch của y bất kể có bao nhiêu nội tình, đều kém mỗi họa giữ lại y.” Thiếu niên lạnh lùng nói “Người nghĩ xem, để người khác biết y tên gì, y có đôi mắt như thế nào, sẽ có bao nhiêu phong ba?”

Địch Tĩnh sa sầm mặt: “Cho dù biết rồi thì thế nào? Cũng đã ngàn ấy năm, ai còn chú ý những quy củ cũ rích đó.”

Thiếu niên cười khẩy: “Quy củ cũ rích? Không ai chú ý sao? Vậy tại sao người quản lý giáo ta nhiều năm, lại căn bản không phải Tu La vương, mà chỉ là Thiên vương tạm thay giáo chủ. Người bên ngoài chỉ cho người là giáo chủ, chứ vương chúng ta nghị sự, trước nay chỉ xưng là quyền giáo chủ? Tại sao trừ Bất Động Minh vương, chứ vương bất kể nhận bao nhiêu đồ đệ, trong đó mỗi người chỉ ít phải có một đệ tử lấy Địch làm họ, dung mạo cực giống giáo tổ năm đó, coi đây là truyền tự của khai sơn giáo tổ, mà một đời quyền giáo chủ mới, chỉ có thể chọn ra từ trong những người này, những đệ tử họ Địch không được chọn khác, toàn bộ rơi vào bóng tối, tại sao người thừa kế của chư vương khi kế vị đều phải phát thiên ma huyết thệ, giám sát chức quyền của quyền giáo chủ? Tại sao Bất Động Minh vương có quyền mở đại hội chư vương, thương nghị việc phế lập quyền giáo chủ? Mà trong đó lý do phế giáo chủ lớn nhất chính là vi phạm thiết luật của khai sơn giáo tổ năm ấy? Giáo chủ, ta vì người, có thể vi phạm huyết thệ năm đó khi ta kế nhiệm Dạ Xoa vương đã thề, giả như không biết cả sự kiện, giúp người trừ người này, nhưng người khác chỉ sợ không có giao tình với người như ta đây.”

Địch Tĩnh mặt trầm như nước: “Người thật sự cho là, đã qua ngàn ấy năm, mọi người vẫn cần tuân quy củ lão tổ tông định ra như thế.”

Thiếu niên mỉm cười lắc đầu: “Chư vương đời thứ nhất định ra thiết luật, chờ mong, vốn đã không phải các đời đệ tử chúng ta vâng theo, mà là chế hành quyền lợi. Quyền giáo chủ có quyền quyết định mọi việc, chứ vương có trách nhiệm giám sát, Bất Động Minh vương có địa vị cách biệt. Ba quyền chia nhau, hạn chế lẫn nhau. Trừ phi có một người, sau khi trở thành giáo chủ có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục không còn dị nghị, đến lúc đó, cho dù vi phạm thiết luật khai giáo, cũng không quá quan trọng. Nhưng mà...” Y cười lạnh lùng “Quyền giáo chủ, người cho là, người thật sự khiến chư vương khác hoàn toàn tâm phục rồi sao? Trong các đệ tử chư vương thân truyền, người không phải mạnh nhất, kiệt xuất nhất, tài giỏi nhất, người có thể trở thành quyền giáo chủ, quan trọng nhất là bởi, trong tất cả các đệ tử lấy Địch làm họ, dung mạo cực giống giáo tổ, người xuất sắc nhất thôi. Trong chư vương khác vẫn có một hai người năng lực không kém gì người, chỉ bởi vì dung mạo mà không thể trúng tuyển, họ thật sự hoàn toàn không có tâm bệnh với người, một khi người có nhược điểm trong tay họ, một khi để họ biết người đã tìm được người kia, chẳng những không nhận y về, ngược lại muốn giết y. Chờ người chẳng những là cái nạn phế vị, sợ còn không thể thiếu Tu La thập hình đâu?”

Trong mắt Địch Tĩnh bốc lên hận ý: “Việc này có thể trách ta sao? Ngoại hình giống giáo tổ đâu phải lỗi của ta, đều là Bất Động Minh vương đời đầu phát điên, bắt về sau mỗi một quyền giáo chủ phải thay tông đồ họ, truyền tự thay người đến chết cũng không có vợ con kia, còn yêu cầu ngoại hình phải giống ông ta. Chư vương đời đầu nhận cả đồng đệ tử cực giống ông ta, Bất Động Minh vương cũng chỉ yêu thương những đệ tử này, cũng bởi vì địa vị cách biệt của Bất Động Minh vương, cùng thực lực cường đại phía sau, chứ vương không thể không nghe ý kiến của ông ta, lập người dung mạo như thế làm giáo chủ, họ bộ dạng không giống, là mệnh họ không tốt, há có thể oán trách ta?”

Tiếng cãi vã của hai người lớn dần, thanh âm từ từ kích động, A Hán uể oải mơ màng, căn bản không muốn nghe, rất muốn ôm đầu cầu xin một tiếng, các người đừng ồn ào nữa, thứ các người muốn cũng có được rồi, làm ơn thương xót, cho ta ngủ một lúc đi.

Không biết vì sao, thanh âm của thiếu niên kia bỗng trở nên the thé chói tai: “Nói nhiều như thế, người chẳng qua coi trọng khuôn mặt kia của y, người đã quên người vì để ta giúp người, đã đáp ứng ta cái gì? Dạ Xoa vương ta dễ đùa bỡn như vậy? Nếu người không giết y, ta sẽ...”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương, khiến A Hán hơi kinh hãi, ngẩng đầu lên, lại thấy trường kiếm trong tay thiếu niên, không biết từ khi nào, chuôi kiếm đã nằm trong tay Địch Tĩnh, mũi kiếm lại xuyên thủng lồng ngực thiếu niên.

Thiếu niên ôm vết thương, nhìn chằm chằm Địch Tĩnh không dám tin, chậm chậm đưa tay chỉ về phía y.

Địch Tĩnh mặt không biểu cảm bắt đầu xoay thân kiếm, chậm rãi, tàn nhẫn, từ từ quay giữa máu thịt thiếu niên: “Người nói đúng, chuyện này một khi truyền ra ngoài, tất sẽ nguy hiểm cho địa vị của ta, đương nhiên phải càng ít người biết càng tốt.”

Y từ từ nghiêng người, kề đến thiếu niên, không nhìn thân thể theo thân kiếm chuyển động mà run rẩy kia: “Ngần ấy năm qua, chính đạo vẫn coi giáo ta là tà đạo, chèn ép nhiều mặt. Hiện giờ ta đã có được nội lực cường đại như thế, võ công tăng gấp bội. Chính nên triển hùng phong, để người thiên hạ kiến thức sự lớn mạnh của giáo ta. Vì sự hưng thịnh của toàn giáo, người thân là Dạ Xoa vương, chẳng lẽ không nên hy sinh?”

Y nhanh chóng rút kiếm lui lại, nhìn dòng máu đỏ tươi kia bắn thẳng ra, nhìn thân thể thiếu niên ngã xuống, nhìn thiếu niên run rẩy vươn tay, kéo vạt áo y, ngẩng mặt, đôi môi nhợt nhạt. Không biết khẽ nói điều gì, y mặt không đổi sắc mà nhấc chân, một cước đá người mang theo một đám bụi máu ngã thẳng ra.

A Hán vẫn lẳng lặng ngẩng đầu nhìn, im lặng, không nói không rằng nhìn giết chóc và phản bội như thế.

Từ đời thứ hai đến nay, hết thầy chưa từng xa lạ, hết thầy đã thấy quá nhiều quá nhiều, tại sao vẫn không chết lặng, tại sao khoảnh khắc này trong lòng lại...

Địch Tĩnh chậm rãi đi đến trước mặt A Hán, chìa tay ôm y vào lòng, đưa tay khe khẽ vuốt ve mặt y, vẽ mặt vô cùng thương tiếc. Đôi tay thon dài có lực kia, sạch sẽ không bụi, ai có thể nhìn ra vừa nãy từng nhuộm máu huynh đệ?

Tay y chậm rãi dừng trên đôi mắt A Hán, cúi đầu khe khẽ kề tai A Hán: “Từ hôm nay trở đi, vĩnh viễn quên thân phận lai lịch của người, vĩnh viễn không được nói với bất kỳ ai, trong tên của người có một chữ hán, vĩnh viễn không được dùng đôi mắt trong suốt hơn cả hải tử này nhìn người, vĩnh viễn không được...”

Sau đó xảy ra chuyện gì, Phương Khinh Trần, Tiểu Dung, Phong Kính Tiết, Trương Mẫn Hân đều không biết, họ chỉ biết, đời này A Hán trở về sớm nhất, trực tiếp xin bảo mật ghi chép mô phỏng từ sau mười bảy tuổi bốn tháng sáu ngày, theo quy củ, trừ đạo sư chấm điểm cho y, bất kỳ ai cũng không có quyền xem.

Trương Mẫn Hân nghe mà ngạc nhiên bật cười: “Hay lắm, tên trì độn, mọi sự không quan tâm kia, cũng biết để ý đến quyền riêng tư của mình rồi, đây có tính là chuyện tốt không?”

Tiểu Dung nhú chặt chân mày: “Cả người trì độn như cậu ta cũng biết xin bảo mật ghi chép, không muốn để chúng ta thấy, thật không hiểu tao ngộ của cậu ta rốt cuộc kinh khủng thế nào.”

“Sao người biết là kinh khủng, không chừng là tốt, tốt đến mức không muốn để người chia sẻ?” Phương Khinh Trần hồ hững nói một tiếng, sau đó bị Tiểu Dung với Kính Tiết đồng thời hung ác trừng qua.

Phương Khinh Trần nhún vai, buông tay: “Được rồi, được rồi, ta thừa nhận ta đùa thế này là không thích đáng, ta đã đi hỏi giáo sư. Giáo sư vô luận thế nào cũng không chịu nói, y rốt cuộc đã trải qua những gì. Chẳng qua giáo sư nói với về mặt hết sức nặng nề, rằng tinh thần lực của A Hán mạnh hơn cả dự liệu của chúng ta, mà chuyện y có thể làm, có lẽ cũng vượt khỏi tưởng tượng của chúng ta.”

Bốn người nhìn nhau, đều không thể đoán ra trong câu này rốt cuộc có thâm ý gì.

Kính Tiết khe khẽ thở dài một tiếng: “Tôi cũng từng hỏi giáo sư, giáo sư nói, A Hán lần này trở về, không hề nghỉ ngơi, không hề ngủ, ngồi một mình rất lâu, sau đó chạy đi tìm giáo sư, yêu cầu đối luận đề. Giáo sư trả lời lực bất tòng tâm, giải thích chuyện quy định của nhà trường với cậu ta rất lâu, cậu ta không nói gì nữa, lại ngồi một mình rất lâu, sau đó xin bảo mật ghi chép.”

Tiểu Dung thở dài: “Cậu ta có quyền không cho người khác xem ghi chép mô phỏng của mình, chỉ là, tôi rất lo lắng, không biết cậu ta đã xảy ra chuyện gì, chúng ta không thể giúp đỡ. Mô phỏng còn phải tiếp tục, cậu ta lại hết như một đứa trẻ, chẳng hiểu gì, việc này...”

Phương Khinh Trần cười lạnh một tiếng: “Cho dù chúng ta biết những việc y từng trải, ngày trước cũng không làm sao giúp được y, dường như trước nay chỉ toàn là giúp thêm phiền.”

Tiểu Dung và Kính Tiết cùng thở dài thất bại. Qua một lúc, Kính Tiết mới nhẹ nhàng nói: “Bằng không thì đời kế tiếp, thôi đừng để cậu ta quá đẹp, chỉ cần anh tuần theo mức bình thường, khiến người trông thấy mà lòng sinh hảo cảm là được.”

Tiểu Dung gật đầu: “Được.”

Phương Khinh Trần không tỏ ý kiến, mà Trương Mẫn Hân lại cười cười hỏi: “Các cậu cho rằng Dịch Tĩnh kia, có phải là Dịch Phi đầu thai không?”

Tiểu Dung thở dài: “Chúng ta có được nền khoa học phát triển nhất, nhưng chúng ta chưa bao giờ phát hiện những chuyện thần thoại linh dị, phải chăng chân thật. Tương truyền người chết linh hồn sẽ xuống địa phủ, thế nhưng, chúng ta có thể khơi thông hoàn toàn tinh cầu, cũng chưa từng nhìn thấy địa phủ. Tương truyền người khi còn sống tích tu công đức được lên thiên giới, nhưng chúng ta phân bố vô số máy thăm dò trong vũ trụ, cũng chưa từng tìm được tiên cảnh.”

Kính Tiết nhân nhát nói: “Các nhà khoa học đã sớm nhận định, tất cả thần thoại truyền thuyết đều chỉ là truyền thuyết, trên thực tế, thần linh có thể thổi gió phi hành, chúng ta có thể, thần linh có thể hóa thân ngàn vạn, chúng ta có thể, thần linh có thể là thân bất tử, tương tự chúng ta cũng có thể. Chúng ta chính là thần trong truyền thuyết, chuyện đầu thai, chưa bao giờ được khoa học chứng minh.”

Trương Mẫn Hân gật đầu: “Mỗi một đời Thiên vương quyền giáo chủ của Tu La giáo đều họ Dịch, mỗi một đời quyền giáo chủ đều giống Dịch Phi, chẳng qua, Dịch Tĩnh đời này, so với mấy đời trước thì giống hơn một chút. Cũng may nhờ Trương Sở Thần, năm đó không biết phát điên thế nào, định ra quy củ như vậy, chứng kiến mười mấy hai mươi đứa trẻ tướng mạo cực giống Dịch Phi dần dần lớn lên, lớn thành bộ dáng trong ký ức, phải chiếu theo yêu cầu của y, đi ăn vận, mặc đồ, thậm chí thói quen thường ngày, mấy động tác nhỏ, cùng với khẩu khí nói chuyện, cũng không cho phép chiếu theo tính của mình. Những người được ứng cử cho quyền giáo chủ đời thứ nhất của Tu La giáo, thực là đáng thương.”

Phương Khinh Trần cười khẩy một tiếng: “Dịch Tĩnh có phải là Dịch Phi đầu thai hay không, thật sự quan trọng sao? Truyền thuyết đầu thai phải chăng chân thực tồn tại, thật sự quan trọng ư? Cho dù thật có thể đầu thai thì thế nào? Muôn vạn thế nhân, có ai nhớ được chuyện kiếp trước, có ai nhớ được, người kiếp trước mình mắc nợ cần phải trả, có ai nhớ được, người kiếp trước mình phụ, phải đối xử tử tế? Dịch Phi kiếp trước, cho dù có muôn vạn bận tâm thì thế nào? Bước qua cầu Nại Hà, uống chén canh Mạnh Bà, y có thể nhớ được, cũng chỉ còn lại kiếp này. Tất cả mọi thứ, ân oán yêu hận, đều sẽ chỉ do phương thức kiếp này quyết định, cho nên, trông chờ kiếp sau, thực là chuyện không thể ngu xuẩn hơn, vô luận là nợ người phải trả hay bị nợ đến đời, tốt nhất vẫn nhân kiếp này, sớm làm xong mới phải.”

Ba người nghe xong chỉ trầm mặc nhìn nhau, chẳng nói năng gì, cho dù Trương Mẫn Hân lòng dạ cứng rắn nhất cũng không khỏi nghĩ, chỉ mong truyền thuyết đầu thai kia thật là hư ảo, chỉ mong Dịch Tĩnh kia đích xác không phải Dịch Phi, bằng không, nếu mấy trăm năm trước kia, chút hồn phách chưa hoàn toàn mất đi ý thức, nấp ở chỗ sâu nhất trong thân thể kiếp sau, trơ mắt nhìn những việc mình làm, thật chẳng biết là tâm tình gì đây.

.....

Đời thứ năm thứ sáu, A Hán đều lấy dung mạo trên trung bình giáng vào nhân thế, hai lần đều đầu nhập nhà bậc trung. Có gia tài sản nghiệp nhất định, không chịu nổi khổ bản hàn, cũng không cần đối mặt với những hắc ám trong quý giới cao tộc. Hai lần trước khi A Hán vào đời, đều xin bảo mật ghi chép mô phỏng, cho nên, y đã trải qua những gì, các học trò đều không biết.

Biết được, chỉ là A Hán hai đời đều trong thời gian rất ngắn đã về đến Tiểu Lâu, hơn nữa mỗi một lần cũng không hề nghỉ ngơi lâu, chỉ chờ thời hạn bình phục tối thiểu vừa đến, là ngay lập tức quay lại nhân gian.

Những người khác trải qua một đời dài đằng đẵng, còn ở trong Tiểu Lâu nhân nhâ vượt qua kỳ nghỉ ngơi thoải mái, liều mạng kéo dài thời gian, không muốn rời khỏi hưởng thụ công nghệ cao đầu nhập thế giới nguyên thủy lạc hậu nữa, y đã trong chốn hồng trần, trải qua hai lần đi về.

Có một lần Tiểu Dung thật sự lo lắng, kéo y hỏi đồng hỏi tây, A Hán chỉ nhìn như bình tĩnh, ngữ ý lại kích phần nói: “Không có người và việc mới lạ gì, cũng chẳng ngoài nhiều phản bội, nhiều tàn ngược, nhiều vong ân phụ nghĩa hơn mà thôi. Là tôi ngu xuẩn, chọn luận đề như vậy, gặp phải cái gì cũng là đáng đời.”

Không có phần nộ quá mãnh liệt, nhưng không biết vì sao, Tiểu Dung nghe mà tay chân lạnh ngắt. May mà chỉ cần không hỏi đời thứ năm thứ sáu đã trải qua những gì, biểu hiện của A Hán vẫn là cái tên lười

biếng, không đầu óc, vĩnh viễn vô tiền đồ cũng vô hại kia, khiến người dường như cho rằng, cảm giác lần đó chỉ là ảo giác.

Song, mắt thấy lần vào đời thứ bảy của A Hán sắp bắt đầu, Tiểu Dung chung quy vẫn không yên lòng, lại lặng lẽ kéo A Hán qua một bên: “A Hán, cậu không muốn nói cậu đã trải những gì thì thôi, nhưng cậu không thể mỗi một đời đều tiếp tục như vậy. Luận đề của cậu đã định trước là cậu nhất định phải gặp người âm hiểm tàn nhẫn cay nghiệt lãnh khốc. Mà vẫn nói vật hợp theo loài, người chia theo đoàn, bên cạnh loại người này cũng đa số là những kẻ cùng loại. Rơi giữa những người tính tình thế này, cậu sẽ phải chịu khổ nhiều, cậu phải học cách bảo vệ bản thân.”

“Bảo vệ?” A Hán hơi ngược lên “Họ luôn nói thế này, tiên hạ thủ vi cường, thù để người sợ, chó để người khi, thù phụ thiên hạ, không thể để thiên hạ phụ ta, họ luôn nói...” Y lắc đầu “Không được.”

Tiểu Dung khẽ than: “Tôi biết, chuyện những người đó làm, cậu không làm được, nhưng cậu có thể làm cho bản thân mạnh hơn một chút. Chỉ ít có thể tự bảo vệ mình, tôi không nên chỉ để cậu học tập nội lực, lại để cậu thiếu tri thức, nếu cậu biết được tri thức võ học, có thể lập tức phán đoán chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không bị người hút hết nội lực.”

A Hán hơi nhú mày: “Cậu muốn tôi luyện võ?”

A, luyện võ, việc này y lại biết, mấy đời này, y đã gặp nhiều người luyện võ, thật muốn luyện thành cường đại, lợi hại, vậy phải dùng quá nửa sinh mệnh để luyện công, nếu không chịu mất nhiều thời gian và tinh lực như vậy, võ công dù giỏi hơn, cũng chỉ có thể luyện đến mức bình bình thôi.

Vừa thấy vẻ mặt không thể tưởng tượng kia của A Hán, Tiểu Dung thở dài nặng nề: “Ôi, nếu cậu chịu luyện công thì tốt rồi.”

Y đưa tay, bỏ máy học tập vào tay A Hán: “Tôi đã dùng chút thời gian, sắp xếp lại toàn bộ tư liệu võ công trong lịch sử nhân loại, cậu không có việc gì thì học một chút đi. Dùng lời của Khinh Trần, học thức của Vương Ngữ Yên, lại thêm nội lực đệ nhất thiên hạ, dù thế nào cũng không phải dễ bắt nạt nhỉ.” Nói đến đây, ánh mắt y lại cực nặng nề mà trừng A Hán, lần thứ hai gia tăng ngữ khí “Cậu phải nhớ, cậu phải bảo vệ bản thân, không thể cứ luôn bèo trôi theo nước như vậy nữa, cậu phải biết chăm sóc mình, hiểu chưa?”

A Hán thế nào cũng được, gật đầu, nhận máy học tập rồi bỏ đi.

Nhìn dáng vẻ mơ mơ màng màng, giống như còn chưa tỉnh ngủ kia, bản thân Tiểu Dung thật sự không biết, lần này, rốt cuộc có phải là lại giúp thêm phiền. Y lúc này đương nhiên càng không thể biết, ý tưởng đột xuất này khiến giáo chủ Ma giáo Phó Hán Khanh bao nhiêu năm sau, trở thành nhân vật thần mật khó lường, bất khả tư nghị nhất thiên hạ.

Thời điểm đời thứ bảy của A Hán, bạn bè y phần lớn mới bắt đầu đời thứ tư hoặc thứ năm, đến khi đám học trò lười biếng lần nữa kéo dài, mắt thấy đã kéo đến kỳ hạn nghỉ ngơi tối đa, không thể kéo nữa, mới nhất nhất bước vào nhân thế, cách kỳ hạn nghỉ ngơi tối thiểu của A Hán vẫn còn nhiều năm. Cho nên lần này, A Hán rời đi muộn nhất.

Đám học trò Tiểu Dung lũ lượt bước vào nhân thế, thậm chí không biết A Hán lựa chọn rốt cuộc là dung mạo nào, xuất thân nào. Thế nhưng, điều họ không nghĩ tới chính là, đời này, A Hán lại không xin bảo mật ghi chép.

Đời này, Phương Khinh Trần dùng tên thật giáng sinh tại Sở quốc, Tiểu Dung lấy tên Dung Khiêm sinh ra tại Yên quốc, Phong Kính Tiết lựa chọn Mạc Bắc bảo cát mật mù làm nơi sinh. Đời này, họ đều không thể ngờ, lại sẽ nhân duyên tề hội, tụ họp một chỗ, tăng thêm cho hồng trần vạn tượng này vô hạn biến số.

39. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 1 - Chương 39: Phiên Ngoại: Thiên Ma Châu

Dưới tuyệt bích đoạn nhai, Tu La giáo chủ đời thứ ba mươi tư đang thoi thóp chờ chết, túm thiếu niên âm sai dương thác đẩy mình vào tử địa tên Phó Hán Khanh kia.

Lão không thể ngờ, truyền thuyết bảy trăm năm của Tu La giáo lại thật có ngày được thực hiện, thế nhưng tên ngọc này, trong tên của y có một chữ “hán”, y có đôi mắt trong suốt, vạn trượng hồng trần, ba nghìn thế giới cũng chẳng thể vương một chút, dù là ấu đồng trĩ linh cũng hiếm thấy tinh thuần như vậy, y nói... chuyện y đáp ứng rồi, thì nhất định sẽ làm được.

Nếu không phải bị chấn tan nội công, cái chết sắp buông xuống, lão chắc chắn sẽ không chút do dự giết chết thiếu niên sẽ thực hiện truyền thuyết này. Song giờ này khắc này... lão lại chỉ tóm y, hung tợn nói, người đã hại chết ta, cho nên người phải thay ta làm giáo chủ.

Lão run rẩy móc từ trong lòng ra một cái túi gấm con con, đưa cho người tên Phó Hán Khanh kia: “Đây là, tín vật giáo chủ.”

Phó Hán Khanh tiện tay nhận lấy, mở ra thoáng nhìn, chợt ngẩn người.

Trong chiếc túi gấm nhỏ tẹo đã cũ kỹ đến độ mắt hần về sáng bóng kia, cất một viên châu tròn xoe không tỳ vết.

Hạt châu kia trong suốt thông thấu, gần như thủy tinh, lại có một loại lưu quang dị thái, ẩn ẩn phát sáng. Nhưng chất liệu không lạnh lẽo như tinh thạch bình thường, tay chạm đến, cảm giác lại hơi âm ấm, trơn nhẵn, như ngọc bích thượng hạng.

Khoảnh khắc y mở cái túi gấm nho nhỏ, cúi đầu thoáng nhìn kia, Dịch Tuyết cảm thấy mình rõ ràng trông thấy, trên mặt Phó Hán Khanh dường như có biểu cảm gì hết sức kỳ dị, nhưng khi lão định thần, chú mục nhìn lại, thấy thần sắc Phó Hán Khanh dường như chẳng mảy may biến hóa so với ban nãy.

“Ông là người trong Tu La giáo.”

Phó Hán Khanh ngẩng đầu, bình tĩnh nói. Nhìn thấy lại là Dịch Tuyết thất khiếu không ngừng trào máu tươi nhưng vẫn tóm chặt mình không buông, hai mắt mở to, đầy tuyệt vọng và đau đớn.

Phó Hán Khanh thấy lão như thế, trong lòng ít nhiều cũng có chút khó chịu, do dự một thoáng, rốt cuộc hạ quyết tâm: “Ông yên tâm, ta quả không muốn làm giáo chủ Tu La giáo. Nhưng cái chết của ông, ta cũng có lỗi. Con người ta nhất định phải có trách nhiệm với chuyện mình đã làm, cho nên, tuy rằng không muốn, ta vẫn có thể đáp ứng ông.”

Y hết sức thành khẩn mà nói một phen, lại thấy Dịch Tuyết vẫn nhìn y trừng trừng, đành phải thở dài, cúi đầu ghé đến bên tai lão, ngắt từng chữ, chữ như thiên quân nói: “Chuyện ta đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được.”

Dịch Tuyết lại co giật kịch liệt một hồi, cơ thể đột nhiên gãy một cái, sau đó nặng nề ngã xuống.

So với Phó Hán Khanh, con ngựa gầy còm dưới háng Phó Hán Khanh, hiển nhiên phải có linh tính hơn nhiều.

Phó Hán Khanh rút xuống vách núi, nó lại dừng bước ngay vách đá. Khi Phó Hán Khanh mặt mày toàn đất cát từ dưới dốc núi bò lên, nó vẫn đang nhàn nhã ăn cỏ ở một bên.

Phó Hán Khanh bò lại lên yên ngựa, quay đầu ngựa, sau khi xuống núi liền ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, nhìn nhìn thái dương, chọn phương hướng Thiên Ngoại thiên tổng đàn Ma giáo ngoài vạn dặm, giữa cát vàng, cơ quan trùng trùng, thần bí khó lường nọ, liền thả dây cương, mặc con ngựa kia tha y về hướng đó.

Tiếng vó ngựa lộn xộn. Lưng ngựa hơi xóc nảy khiến Phó Hán Khanh lại buồn ngủ.

Y nhắm mắt.

Ánh dương ấm áp buổi trưa chiếu lên mặt, lên người y, khô hanh mà ấm áp.

Thấp thoáng, phảng phất vẫn là đầu xuân, phảng phất thời tiết vừa mới ấm lên, địa khí vừa mới hồi phục, bùn đất đông cứng suốt một mùa đông, mới vừa bắt đầu lỏng ra.

Phảng phất y vẫn vô ưu vô lự như thế, trong tòa viện nho nhỏ, bốn phía tường cao ấy, dùng tay moi ra chín cái lỗ nhỏ dưới đất, sau đó nằm bò dưới đất, thả một viên bi trong lỗ, dùng ngón trở câu một viên khác

trong tay, neho mắt, nhẹ nhàng bắn ra. Hai viên bi đụng vào nhau, đing đang một tiếng khe khẽ, y liền vui vẻ cười rộ.

“A Hán, người đang làm gì thế?”

Y nằm bò dưới đất, dùng tay chống cằm, nhìn nam tử cao lớn kia, cười thật đơn thuần.

“Chủ nhân, ta đang chơi bắn bi.”

“Bắn bi?”

Địch Phi hơi nghi hoặc.

A Hán đứng dậy, bưng hộp bi nho nhỏ kia của mình tới cho y xem như dâng bảo vật.

Hộp bi kia rất lộn xộn, lớn có nhỏ có, đủ các màu sắc.

Đỏ chính là Đông Hải san hô châu, trắng chính là dạ minh châu, lục chính là phỉ thúy châu trân quý, vàng rực thì đích thị đá mắt mèo.

Địch Phi kinh ngạc nhìn cái hộp, hồi lâu mới nói: “Đây là bi của người?”

“Đúng vậy!”

Địch Phi nhắm mắt, nén giận, sau đó đưa tay khều từng hạt châu trong hộp ra liệt kê: “Người biết đá mắt mèo này giá bao nhiêu tiền không?”

A Hán lắc đầu.

“Người biết phỉ thúy châu này giá trị ngàn vàng không?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Người biết vì cướp đoạt dạ minh châu này, bao nhiêu người đổ máu liều mạng không?”

Vẫn là ánh mắt vô tri mà vô tội như cũ.

“Còn nữa, lưu ly châu Nam Hải này? Người có biết châu này chỉ sản xuất tại đảo Tử Vân Nam Hải, mỗi năm mười năm cũng chỉ ra ba bốn viên, ta từng độ sức với ba đại cao thủ, trúng một kiếm hai chưởng, mới đoạt được đủ ba viên bảo châu năm nay, người lại lấy ra bắn bi?”

Địch Phi thật sự hơi bức bối. Tất cả tài vật Kinh Thiên trang đoạt được, phàm phân đến dưới danh nghĩa của y, thông thường y sẽ đem trân bảo tốt nhất chia làm hai phần, phần lớn đưa đến Di viên cho Bạch Kinh Hồng, phần nhỏ đưa tới cho tên ngốc trước giờ luôn hành sự khác hẳn lẽ thường này, còn mình xưa nay không giữ lại gì.

Nhưng cho dù y không để tâm tài vật trân ngoạn, thấy tên khốn không biết hàng này lấy trân bảo y phải đổ máu đoạt tới làm bi, vẫn khó tránh hơi phát điên.

Y cầm viên lưu ly Nam Hải kia trong tay, đưa thẳng tới trước mắt A Hán, dùng biểu tình phần nộ đến khởi binh hỏi tội.

“Thứ tròn tròn sáng sáng này, không làm bi thì phải dùng làm gì?”

“Phải...” Địch Phi bỗng không nói được gì.

Phải dùng làm gì? Phải vĩnh viễn giấu trong rương, khóa trong tủ, phải cẩn thận đeo trên người, quý trọng mà che chở trong lòng...

Địch Phi nhìn A Hán, rốt cuộc thở dài thất bại. Quên đi, làm sao có thể trông mong tên ngốc này có phản ứng như người bình thường với mấy thứ tài vật trân bảo này.

“Vô luận thế nào cũng không nên lấy làm bi. Mỗi hạt châu trong này đều có giá trị xa xỉ, phải cất bên người, mai sau có việc gì bất trắc, trong tay cũng sẽ không quẩn bách.”

“Nhưng mà, có ông rồi...”

Địch Phi thoáng ngẩn ra, nhìn thẳng A Hán, lại không nói câu nào.

A Hán lại nói rất đương nhiên: “Chủ nhân, có ông ở đây, ông sẽ mãi chiếu cố ta, bảo vệ ta, ta còn cần lo lắng bất trắc gì sao?”

Địch Phi kinh ngạc nhìn A Hán, vốn đầy bụng không thống khoái, nghe một câu ngốc nghếch như vậy, trong lòng lại vô cớ có chút khoái hoạt không nói nên lời, bất giác lại cười: “A Hán, có ta ở đây thì nhất định có người, có ta ở đây, người sẽ vĩnh viễn không cần vì tương lai mà lo lắng.”

A Hán cực kỳ hoan hỉ, cười đến mức giữa mi mắt toàn là ánh sáng vui vẻ rạng ngời.

Địch Phi cũng hơi kỳ quái, diện mạo bình bình chẳng có gì đặc biệt như thế, sao khi khoái lạc cười vui từ chân tâm, lại có thể khiến người có chút không đành lòng dời đi. Y cười cười nhìn hộp châu xanh xanh đỏ đỏ kia, bỗng nhiên cảm thấy sự phẫn nộ vừa rồi của mình thật quá buồn cười: “A Hán, nếu người không thích những châu bảo tài vật này thì cứ cho ta biết người thích gì, dù là đồ quý hiếm hơn, ta cũng tìm đến cho người.”

“Ta thích mấy thứ này.” A Hán ôm hộp nói.

“Thích mà người còn lấy làm bí?”

“Thích cho nên mới muốn cầm chơi chứ.” A Hán cảm thấy quy luật của chủ nhân thật là cổ quái. Chẳng lẽ càng thích càng phải ném qua một bên không quan tâm sao?

Địch Phi thoát tiên ngẩn ra, kể đó bật cười. Đúng vậy, chính bởi vì thích, mới muốn cầm trong tay mà chơi. Ngẩn ấy đồ cổ đồ chơi, mỹ ngọc hoa trù, đưa vào khu vườn nho nhỏ này như nước chảy, y ngày thường đều chẳng nhìn lấy một cái, lại có thể cầm mấy viên châu này chơi đùa không nỡ rời tay, đây không phải thích thì là gì? Ngược lại là mình thật hồ đồ, quên mất y là đồ quái vật con.

Y cười khẽ mấy tiếng như tự giễu, thế nhưng nhìn khoái ý trên mặt A Hán, trong lòng lại bỗng có chút ôn nhu, bất giác nói: “Nếu người thích thì ta sẽ chơi với người.”

Khi nói lời này, y hoàn toàn không phát giác, mình lúc này mỉm cười muốn dụ tên ngốc này cao hứng, hoàn toàn chẳng giống Huyết Tu La danh động thiên hạ kia.

A Hán bình thường trừ ăn uống ngủ nghỉ, trò giải trí vãn vãn chỉ là ra ngoài đi đi dòm dòm, phơi nắng tắm nắng. Trò con nít này tất nhiên là chẳng ai chịu bỏ lê dưới đất mà chơi cùng, y bình thường chỉ một mình tự chơi tự vui, lúc này Địch Phi lại chịu chơi với y, tất nhiên là vui mừng vô cùng, kéo đối phương đến trước một đồng lỗ nhỏ dưới đất: “Chúng ta so xem ai bắn chuẩn hơn.”

Đợi khi nhìn A Hán nằm bò dưới đất, nghiêm túc nhắm, Địch Phi mới bắt đầu hồi hận. Ban nãy sao mình lại hồ đồ đáp ứng làm cái việc buồn cười này.

Đường đường trang chủ Kinh Thiên trang, Huyết Tu La Địch Phi, phải nằm bò dưới đất chơi trò con nít với một tên dân sao...

Y nhướng mày, viên lưu ly châu Nam Hải kia nhẹ nhàng chuyển động giữa ngón tay, cân nhắc lát nữa dùng ám khí bắn hết loạt mấy hạt châu khác dưới đất vào lỗ, trong nháy mắt kết thúc trò hề này là xong.

Trong lòng nghĩ vậy, thuận miệng hỏi: “A Hán, ngoại trừ mấy hạt châu này, người còn thích gì nữa?”

Y thích cái gì thì sẽ kiếm đến xem như bồi thường là được, dù sao hài tử lớn đầu này thua quá thảm, không chừng sẽ hơi buồn.

“Ta thích nhất, chính là chủ nhân.” A Hán bắn một phát, viên đá mắt mèo chuẩn xác đụng một viên dạ minh châu lẫn vào lỗ.

Địch Phi ngẩn ra, bên tai đã nghe A Hán hưng phấn nói: “Chủ nhân, đến lượt ông rồi...”

Địch Phi hiển nhiên không chịu nằm bò xuống, tùy ý đứng nguyên đó, Nam Hải lưu ly châu chậm rãi kẹp giữa ngón giữa và ngón trỏ, lại không bắn ra.

Thật khiến tiểu tử này thua không còn manh giáp, có phải là hơi quá đáng.

“Chủ nhân, sao ông không bắn?” A Hán vừa giục vừa quay đầu, sau đó hỏi...

“Chủ nhân, sao ông cứ cười hoài vậy?”

Phải không, ta đang cười sao?

Địch Phi đưa tay sờ mặt mình một chút, có phần nghi ngờ, thế nhưng, rõ ràng, ý cười bên môi đang dần phần chân xán lạn lên.

“Ta thích nhất, chính là chủ nhân.”

Y hơi không nhịn được mà nghĩ, không nhịn được mà cười, chân khí ở kẽ tay mấy lần ngưng mà không tụ, cuối cùng đành phải thở dài, thôi, cứ thua y một lần, để y cao hứng một chút là được.

Song, gập ngón tay chưa kịp phát lực, ngoài viện đã có người dè dặt gọi một tiếng “Trang chủ...” Bốn quân sự trong trang vội vàng chạy đến, cúc cung ngay cửa viện, rất cụt hứng.

Địch Phi nhíu mày, nhớ ra mình vừa về, rất nhiều người đều đang ở phòng nghị sự chờ y bố trí sự vụ trong trang, đành phải cất Nam Hải lưu ly châu vào tay áo trước.

“A Hán, ta đi xử lý chút việc trước đây.”

A Hán mặc dù xưa nay dễ nói chuyện, cũng rất ít khi có yêu cầu gì với Địch Phi, nhưng đây là lần đầu tiên Địch Phi đồng ý chơi với y, kết quả chưa bắn viên nào đã đi mất, rốt cuộc hơi rầu rĩ không vui: “Ông đáp ứng chơi với ta rồi.”

Hiếm khi thấy A Hán lộ ra dáng vẻ không muốn này, Địch Phi trên mặt buồn cười, trong lòng nhẹ nhàng, như đang lừa con nít nói: “Chờ ta xong việc sẽ chơi với người.”

A Hán nào biết trên đời có chuyện nói đùa, lừa gạt, không giữ lời này. Y đã được hứa hẹn như vậy, tự nhiên liền chẳng có dị nghị gì nữa, cao cao hứng hứng gật đầu, nhìn Địch Phi rảo bước đi.

Địch Phi mãi khi ra khỏi viện, mới phát hiện mình đã cất Nam Hải lưu ly châu của A Hán trong tay áo, chưa trả lại cho y. Tiện tay lấy ra, để trong tay nhìn kỹ. Minh châu dưới ánh mặt trời, rực rỡ phát sáng, quang hoa lóa mắt.

A Hán nói, y rất thích mấy hạt châu này, vì thế kiếm thương chưởng thương ngày đó vì đoạt bảo châu này mà chịu, cũng chẳng đáng nhắc tới nữa.

A Hán nói, ta thích chủ nhân nhất...

Y bất giác lại cười, nhẹ nhàng bỏ bảo châu vào lòng.

Lúc này y không hề biết, y vừa ra khỏi viện, A Hán lại cao cao hứng hứng, tiếp tục chuyên tâm chơi bi. Căn bản chẳng có mấy may vướng bận và không muốn mà y tưởng.

A Hán nói, y thích mấy hạt châu này.

Bởi vì mấy hạt châu này tròn xoe, chơi rất tiện, mức độ thích mấy viên bảo châu này và mấy hòn đá cũng tròn vo y thích là không hề khác biệt.

A Hán nói, y thích chủ nhân nhất. Bởi vì chủ nhân lo ăn lo uống, có thể lo cho y nhân sinh hạnh phúc như heo, cả đời no đủ không cần làm việc.

Chẳng qua, chơi một mình như vậy cả buổi, đột nhiên có chút buồn tẻ vô vị.

A Hán một mình dưới thái dương, chống cằm, hiếm khi động não suy nghĩ.

Trước kia cũng chỉ chơi có một mình, vẫn luôn cao cao hứng hứng, sao bây giờ lại cảm thấy không thú vị.

Y nỗ lực nghĩ tới nghĩ lui, đứng rồi, chủ nhân đã nói sẽ chơi với y, rồi lại chạy đi mất?

Lần đầu tiên có người bằng lòng chơi với y, lần đầu tiên biết, hóa ra có người chịu chơi với mình, sẽ khiến người mong ngóng, vui mừng đến vậy, sau đó mới phát hiện, hóa ra có lúc, một mình cũng sẽ tịch mịch.

Y râu rĩ nhíu mày ngẩn người, hóa ra sự tồn tại của chủ nhân, không phải chỉ là lo ăn lo uống? Hóa ra chủ nhân, kỳ thật cũng có thể...

Y một mình trần trở, mê mê mang mang nghĩ, cũng chẳng biết qua bao lâu, mới nghe có hạ nhân nhỏ giọng gọi: “Công tử, trang chủ mời cậu qua kìa?”

Y quay đầu, mắt sáng rỡ: “Ông ấy xong việc rồi à?”

“Trang chủ xong việc rồi.”

“Ông ấy gọi ta cùng chơi bắn bi sao?”

Hạ nhân đầu đỏ mồ hôi: “Tiểu nhân không rõ? Công tử cứ đi theo tôi thì biết.”

A Hán cao cao hứng hứng gật đầu, cao cao hứng hứng đi theo gã, xuyên qua lầu các, vòng qua hồi lang, trông thấy phía trước, hồ nước xanh biếc, chiếc cầu cong cong, bên hồ một gốc hoa đào đang nở rộ, rực rỡ tươi đẹp, ánh mặt nước đều là màu hồng rực rỡ.

Cạnh ao kê một cái bàn, trên bày tiệc rượu, nam tử anh vĩ kia, bên cạnh nước biếc hoa đào ấy, mỉm cười với y.

Xem tình hình đó, có nhìn thế nào cũng chẳng giống muốn chơi bắn bi, A Hán râu rĩ đi qua, mở miệng nói ngay...

“Nhân nhả như vậy, có thời gian như vậy, tại sao không đi luyện công.”

Khi đó, chủ nhân dường như chỉ một mực mỉm cười, dường như dùng thanh âm cực ôn nhu mà nói với y vài câu.

Người yên tâm, ta không phải người lòng dạ sắt đá.

Từ nay về sau, có ta một ngày là còn có người một ngày. Người muốn cái gì, ta chung quy sẽ tận lực làm bằng được cho người.

Khi đó, chủ nhân còn từng cất tiếng cười to, còn từng dùng ngữ khí như đinh đóng cột nói.

Được, ta đáp ứng người!

Nhưng mà, ông ấy rốt cuộc đã đáp ứng y cái gì?

Trong cơn mơ màng vậy khốn, Phó Hán Khanh trí nhớ luôn tốt đến thần kỳ, lại mê mê mang mang chẳng sao nhớ nổi.

Bịch một tiếng, cũng không biết là lần thứ mấy trong hôm nay, từ trên ngựa rơi xuống, Phó Hán Khanh mơ mơ hồ hồ đứng dậy, mơ mơ hồ hồ bò lên ngựa đi tiếp.

Mê mê mang mang ngẩng đầu xác nhận phương hướng bốn phía một chút, điều chỉnh đầu ngựa, vỗ vỗ lưng ngựa: “Tiểu Hắc, mày cũng biết tao không muốn đi Tu La giáo, cho nên cố ý đi nhầm đường sao? Nhưng mà, tao đáp ứng rồi, chuyện đã đáp ứng thì không thể không giữ lời, mày ngoan ngoãn một chút, đừng đi lung tung nữa.”

Ngựa khê hí một tiếng, cũng chẳng biết có phải thật có linh tính, nghe hiểu lời chủ nhân ngu ngốc này phân phó không.

Phó Hán Khanh nằm bò trên lưng ngựa, nhắm mắt thiêm thiếp.

Thật sự rất mệt mỏi, cả người rã rời, dường như vừa nghĩ tới Tu La giáo thì càng mệt mỏi hơn, càng không có tinh thần hơn.

Thật sự rất không muốn đi. Chỉ là, y đã đồng ý, cho nên, y nhất định phải làm được.

Y đã không còn là A Hán nho nhỏ gốc nghé, chẳng hiểu nhân tình thế cố của đời đầu tiên kia.

Y đã biết, hóa ra người trên đời này, có thể mặt không đổi sắc mà nói không giữ lời, xem tất cả lời hứa chẳng là gì cả.

Chỉ là, những người đó, không phải y!

Một đời lại một đời, dường như lời hứa mọi người từng hứa với y, trước nay đều chưa từng làm được, nhưng mà chuyện y đã đáp ứng, lại chưa bao giờ nghĩ tới việc không nỗ lực làm đến cùng.

Chỉ là, thật sự rất mệt rất buồn ngủ. Y nằm bò trên ngựa chẳng có chút nghỉ thái, cảm thấy có thứ gì đó cộm cộm ngay ngực rất khó chịu, tiện tay móc ra.

Chính là túi gấm lão nhân kia đưa cho y, trong chiếc túi gấm, có một viên minh châu.

Kỳ thật, rất nhiều rất nhiều năm trước, cũng đã có người xem nó như thiên hạ chí bảo, đưa lên tay y.

Lúc ấy, y bị xích vàng tinh xảo kia xuyên qua xương bả vai, khóa chặt trong mật thất hoa lệ nọ. Trong lồng giam hoàng kim kia, có bảo vật như đắp núi lấp biển, y lại chẳng buồn nhìn một lần.

Người kia có dung nhan cơ hồ giống cổ nhân như đúc, thường ngày thích cường đoạt kỳ trân thiên hạ, chất trong lồng giam hoa lệ đó, đưa cho y như hiến bảo vật.

Y vẫn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao thế nhân lại cho rằng mấy thứ đó là trân quý nhất trên đời, tại sao thế nhân lại cho rằng, chất mấy thứ này trước mặt, là có thể bù lại hết thảy, đổi lấy hết thảy.

Y lười để ý, lười nhìn, lười quan tâm, nhưng mà, người kia luôn không tha cho y, luôn lắ y, khí lực mạnh đến độ khiến xương cốt của y cũng vang rắc rắc.

“Tại sao người luôn không cười, tại sao người luôn không nhìn ta. Ta tốt với người như vậy, tất cả thứ tốt đều cho người, ta coi người còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì...”

Ngày đó, là bởi vì cái gì, lại ma xui quỷ khiến đáp y một câu?

Phó Hán Khanh không nhớ.

Chỉ nhớ, người cho là đã bị đầu độc thành câm từ rất lâu, chẳng còn phản ứng bình thường với mọi thứ bên ngoài là y, lại đưa tay viết lên mặt đất mấy chữ.

“Người quan tâm nhất, là quyền lực của người, không phải ta.”

Hoặc giả, chỉ là hơi phiền chán nhĩ, phiền chán người nọ cứ lải nhải tuyên cáo cái gọi là quan tâm, gọi là yêu kia bên tai chẳng chịu ngừng.

Vì thế, y rút cuộc chỉ ra chân tướng, chỉ ra cái gọi là nhân tính mà y phải mất bốn đời, mới xem như hiểu một chút.

Thế mà, người nọ nổi trận lôi đình.

“Người nói ta không quan tâm người, người dám nói ta không quan tâm người?” Người nọ thò tay vào ngực, lấy ra một vật, ra sức dúi vào tay y.

“Cho người.”

Y thờ ơ cúi đầu, không để ý mà nhàn nhạt nhìn lướt một thoáng, sau đó, ngưng mắt... không hề động đậy, không hề chớp mắt, cũng không có biểu tình gì nữa.

“Người thích không?” Người nọ thấy vẻ mặt y khác thường, mừng rỡ hỏi. “Đây là thiên ma châu, tín vật giáo chủ của Tu La giáo ta, ta cũng đưa nó cho người, người dám nói ta vẫn chỉ quan tâm quyền lực, không quan tâm người sao?”

Y ngơ ngẩn nhìn minh châu kia. Viên này, rõ ràng tên là Nam Hải lưu ly châu, rõ ràng rất nhiều năm về trước, là một viên bi trong cái hộp nho nhỏ của y mà.

Rõ ràng rất lâu rất lâu mấy kiếp trước, có một người, cầm viên minh châu này, nổi giận đùng đùng mà trừng y, nói cho y biết, vì viên minh châu này, mình từng trúng một kiếm hai chương.

Địch Tịch thấy y nhìn minh châu chăm chú, trong lòng hoan hỉ, hết sức cao hứng giới thiệu giá trị của viên bảo châu này với y: “Loại trân châu này, vốn chỉ có đảo Tử Vân ở Nam Hải thỉnh thoảng chế tạo, về sau

đảo Tử Vân chìm, trên châu này cũng tuyệt chủng. Đến bây giờ, châu này, trong thiên hạ chỉ còn đúng một viên này.”

Địch Tĩnh càng nói càng kích động, hai mắt sáng lên: “Người có biết, tổ sư gia xưa nay không để tâm bảo vật, các đệ tử dâng lên ngàn vạn dị bảo, ông có thể tùy tay cho người. Thế nhưng, sau khi ông chết, đệ tử thay quần áo nhập liệm cho ông, lại phát hiện trong ngực giấu hạt châu này. Tuy rằng khi đó thể nhân cũng vì Nam Hải lưu ly châu mà tranh đoạt không ngừng, nhưng bảo vật trân quý hơn nó cũng không thấy tổ sư gia từng coi trọng nửa phần. Chư vương cảm thấy kỳ quái, Khẩn Na La vương liền nghiên cứu cẩn thận, lại phát hiện trước kia thể nhân đều chỉ xem nó như trang sức kỳ trân mà không biết châu này tránh được bách độc. Vì tổ sư phụ xem châu này quý giá đến thế, công hiệu của nó lại thần kỳ như vậy, chư vương mới quyết ý đổi tên bảo châu này thành thiên ma châu, trở thành tín vật giáo chủ. Mỗi đời giáo chủ, đều xem tín vật này trọng hơn cả tính mạng...”

Y lẩm nhẩm đông dài như vậy, nhưng mà, A Hán lại chỉ nghe được nửa trước, nửa sau rốt cuộc đã chẳng có lòng dạ nghe lấy nửa câu. Y lẳng lặng cầm bảo châu, lẳng lặng nhìn châu quang sáng rực kia, kỳ thật, y vẫn luôn muốn lớn tiếng hỏi.

Tại sao, tại sao viên bi nho nhỏ của y với người kia năm đó, lại biến thành thánh vật của Tu La giáo hôm nay?

Ông rốt cuộc có phải thật sự coi trọng viên bảo châu này, nếu coi trọng thì vì sao tùy tiện đưa bảo châu cho một nam sủng con con không thu hút làm bi bắn, nếu không coi trọng, thì tại sao gần ấy năm vẫn cất trong người, đến chết cũng chưa từng ly thân.

Tại sao, chủ nhân của ta, ông lại nói mà chẳng giữ lời?

Ông từng đáp ứng chơi bắn bi với ta, ông từng đáp ứng sẽ luôn tốt với ta, ông từng đáp ứng có ông một ngày thì có ta một ngày, ông từng đáp ứng...

Đã rất lâu rất lâu chẳng còn đi hoài nghi hành vi thất hứa bội tín của thể nhân, với tất cả cô phụ, tất cả lừa dối, tất cả phản bội, tất cả giấu giếm, đã thành quen cả rồi.

Thế nhưng, khoảnh khắc ấy, y đột nhiên rất muốn hỏi, rất muốn hỏi, rất muốn minh bạch.

Phảng phất hết thấy chứng kiến, học được, dần dần lý giải, dần dần minh bạch sau bốn đời lưu chuyển này, đều không tồn tại, y vẫn là kẻ ngốc của đời đầu tiên, ngốc nghếch chẳng hiểu gì, mọi lời đều tin, chỉ cần nói ra thì nhất định sẽ làm được, tất cả lời hứa, chỉ cần hứa rồi thì nhất định sẽ thành thật ấy.

Nhưng mà, y chẳng hỏi ra được.

Cổ họng y sớm bị độc cam rồi, y không thể nói ra một từ phát âm chính xác, y chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn mình châu mà ngây ra, mê mang hỏi thăm trong lòng hết lần này đến lần khác, nghe người có dung mạo tương đồng, cái họ tương đồng với cổ nhân kia, cứ chấp mê mà nói: “Ta quan tâm nhất chính là ngươi, là ngươi, luôn là ngươi...”

Đường cổ gió tây ngựa gầy.

Phó Hán Khanh mơ mơ hồ hồ cười ngựa, hướng về Ma giáo Thiên Ngoại thiên ngoài vạn dặm, giữa cát vàng kia.

Y vẫn rất rõ, vẫn rất minh bạch, cứ một đường đi tiếp thế này, hết thấy đều sẽ tái diễn.

Song, y không ghìm dây cương. Y không vùng vẫy, không dừng bước.

Trong giấc mơ, không có hoang mang, không có phản bội, không có đau đớn. Chỉ có tay y, vẫn nắm một chiếc túi gấm, chưa hề buông ra.

Trong túi gấm, có một viên minh châu, sáng rực lóa mắt và vô giá.

Rất nhiều năm về trước, có người vì đoạt bảo châu này, đã trúng một kiếm hai chưởng. Có người thở hồng hộc cầm hạt châu này từ trong cái hộp nhỏ của y mà hỏi tội y, có người ngón tay kẹp mình châu này, mỉm cười đáp ứng chơi cùng y, thế nhưng còn chưa bắn dù chỉ một lần, đã vĩnh viễn quay người rời đi.

Rất nhiều năm về sau, có người diên diên mừng mừng đặt bảo châu đã đổi tên vào tay y, như si cuồng mà nói hết diễn cổ liên quan đến bảo châu này cho y biết.

Tại đời thứ nhất xa xôi đó, y vẫn chưa biết hóa ra nếu lừa người ta vui vẻ, là có thể thuận miệng nói bừa, hóa ra lời đã nói, có thể không tính.

Nhưng mà... luân chuyển bốn đời... y lại đã minh bạch, với kẻ giết huynh đệ không hề lưu tình, hút đi tất cả nội lực của y, sau đó từng bước diệt sạch thể lực phản đối trong giáo, sớm có thể tùy tâm sát phạt, duy ngã độc tôn kia mà nói, thiên ma châu gọi là “bằng chứng giáo chủ” này, chẳng qua là một viên châu có thể giải độc.

Hành vi tùy tay đưa thứ mình không cần nữa, lấy đây chứng minh ta quan tâm ngươi nhất, thật buồn cười và hoang đường biết bao.

Phó Hán Khanh ở trên ngựa nặng nề chìm vào giấc mộng, trong mộng biết đâu sẽ có hoa đào, sẽ có nước chảy, sẽ có người chơi bắn bi với y, sẽ có người nói ra nhất định làm được, chỉ là, dù có trí nhớ tốt nhất trên đời, khi tỉnh mộng, hết thấy trong mộng sẽ mờ mịt không sao nhớ được.

Ngựa của y, chở y mơ mơ màng màng, hướng về vận mệnh phía trước.

Có ai biết được, mấy năm sau, y sẽ tự tay đem viên thiên ma châu nọ, đặt vào tay một người có dung nhan tương đồng, cái họ tương đồng với người kia.

Sau đó, tám lưới vẫn bện chặt y ấy, từ đây bắt đầu thít lại.

Có ai biết được, rất nhiều rất nhiều năm về sau, nam tử dưới pháo hoa rợp trời, một kiếm đâm xuyên lồng ngực y kia, sẽ đem viên minh châu y đưa cho, lại nhẹ nhàng chuyển tặng người khác.

Sau đó, người nọ mang theo y, chạy thẳng đến nơi thần bí khó lường nhất trong thiên địa, có người sống vào, lại chẳng có người sống trở ra, trông mong có thể cầu được một đường sinh cơ cho người ngủ mãi không tỉnh.

Có ai biết được, vào một đêm trăng sáng, sẽ có nam nhân tàn nhẫn nhất trên đời, ở bên cạnh y, lặng lẽ rơi xuống một giọt nước mắt còn lạnh hơn cả viên minh châu này.

Đó là lần duy nhất trong đời này người nọ rơi lệ vì y, mà y, căn bản lại chẳng nhìn thấy.

40. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 1: Giáo Chủ Ma Giáo Xui Xẻo Nhất Trong Lịch Sử

Chiều hôm u ám, đoạn nhai sừng sững. Hiểm phong kỳ tuần, quần bện vào nhau.

Đoạn nhai không biết tên này phảng phất đã nằm yên lặng giữa mộ sắc âm u ngàn vạn năm, chưa từng bị hồng trần quấy nhiễu.

Chỉ có cự thạch thương từng, rêu xanh cằn khô, bầu bạn cùng tước điệu hùng ưng, hướng ra trời đất mênh mông.

Cho đến năm này, tháng này, ngày này, một tiếng thét dài rung trời, vang động núi sông nọ.

Lại giống như, ngàn vạn năm chờ đợi, chỉ vì một khắc này bùng tỉnh, muôn vàn năm trầm tịch, chỉ vì sấm sét một chớp mắt này.

“Ha ha ha ha, ta cuối cùng đã luyện thành thần công.”

“Từ nay về sau, dưới thiên hạ này, ai có thể là địch thủ của ta.”

“Vô lâm? Giang hồ? Chính đạo? Danh hiệp? Đám nguỵ quân tử các ngươi cứ nhìn ta sát lục thiên hạ đi.”

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười điên cuồng vang vọng giữa quần sơn “Từ sau hôm nay, ta sẽ tung hoành thiên hạ, không bao giờ bại nữa.”

Theo tiếng cười âm ỉ, núi sụp đất lở, chim chóc bay loạn, hùng ưng lao đi trốn, giống như thiên địa vạn vật đều chấn động vì sát khí khoảnh khắc này. Lại giống như sinh linh nhân gian đều đã cảm giác được, nhân thế nhất định không thể tránh khỏi một trường giết chóc.

Nếu như, không phải là... bỗng nhiên mà đến kia...

Có lẽ tương lai giang hồ thật sự sẽ chỉ còn một biển máu.

Song một bóng đen từ trên vách núi đột nhiên rơi xuống, khiến cho hết thảy từ đấy sửa đổi.

Tiếng cười càng lúc càng khỏe: “Hay lắm, đây là vật thử công trời cao ban cho ta.”

Nam tử cao lớn dưới vách đá dựng đứng, mái tóc dài bạc trắng như tuyết che hết dung nhan, một thân cẩm y cũng vì nhiều năm vấy dưới vách núi mà bẩn thỉu, lão đưa tay bỏ ra một chưởng, xa xa hướng đến bóng người đang từ trên trời rơi xuống kia.

Chỗ kinh phong nổi lên, đại thụ dưới vách núi đều rụng lá gãy cành.

Người đứng đầu Ma giáo, đệ nhất hắc đạo thiên hạ hiện nay, tên Địch Tuyệt, đủ khiến con nít nửa đêm ngừng khóc. Năm đó huyết chiến liên trường, vô lâm các phái cao thủ tổn thất gần hết, mới vất vả đuổi được thế lực Ma giáo đến vùng cùng sơn ác thủy. Mà vị đệ nhất cao thủ hắc đạo này sau khi chịu nhục lại một mình viễn tuần, chẳng những nhân vật chính đạo thiên hạ không biết tăm tích, đến cả đệ tử Ma giáo cũng không cách nào liên lạc được với lão.

Không ai hay biết, lão vì báo đại thù mà một mình bế quan dưới đáy đoạn nhai này hai mươi năm, khổ luyện thiên ma đại pháp uy lực lớn nhất Ma giáo. Đến hôm nay cửu chuyển công thành, lão rất tin, cho dù lại gặp thiên hạ chính đạo liên thủ vây quét, cũng đủ để ứng phó một cách dễ dàng. Lúc này lão lòng đầy oán hận bụng đầy kích động, hận không thể tức khắc quay lại hồng trần, tái khởi sát lục, khiến giang hồ từ đó máu chảy ngàn dặm.

Ngay lúc này, trên đoạn nhai lại rơi xuống một người, với tính tình của vị ma tôn cái thế này, tất nhiên phải xem đây là kẻ đầu tiên thử công.

Lão tràn đầy lòng tin như thế, tiện tay vung lên, hoàn toàn cho là chưởng này hạ xuống, người tới cho dù là minh chủ của vô lâm chính đạo hiện nay, dưới thiên ma đại pháp lão khổ luyện mà thành, cũng sẽ nháy mắt bị bổ nát.

Song, chuyện ngoài dự kiến của lão, từ đấy phát sinh.

Người giữa không trung kia tay chân luống cuống, hoa chân múa tay, liên tục kinh hô, cố tình may mắn thế nào, khoảnh khắc bị một chưởng của lão đánh trúng cũng đưa tay, vừa vặn đối lại thủ chưởng của lão.

Từ đó, chuyện khó tin nhất đã xảy ra.

Nội lực cường đại của thiên hạ đệ nhất ma công đánh ra, lại như trâu đất xuống biển, nháy mắt vô tung, trái lại chân lực trong chưởng của người nọ như triều như biển, kinh đào hải lãng, không thể ức chế, không thể đoạn tuyệt, thậm chí không thể thoáng ngăn cản.

Địch Tuyệt thậm chí không kịp suy nghĩ, không kịp kinh ngạc, chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, cả người bị đẩy lùi ra.

Khoảnh khắc song chưởng của hai người vừa giao nhau, cả đáy nhai chấn động mãnh liệt, đại địa nứt ra lỗ hổng đáng sợ dài đến mấy trượng, ngoài đoạn nhai, tiểu thôn trang dưới chân núi đều chấn động, thôn nhân thuần phác chỉ nghĩ là động đất, kinh hoảng chạy trốn tứ xứ, lại chẳng ngờ chấn động như vậy chỉ thoáng cái đã không một tiếng động, thôn nhân kinh hồn chưa định kinh ngạc rất lâu, mới dám về nhà. Lần kịch chấn không hiểu này, từ đó trở thành đề tài trà dư tửu hậu của thôn nhân, những lý do liên quan, nghĩ ra hàng ngàn hàng vạn, thậm chí đời sau có thể được nghe vô số phiên bản truyền thuyết mỹ lệ, từ thần tiên, yêu ma, quỷ quái, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà dẫn phát trận địa chấn kỳ lạ.

Song khoảnh khắc này, người rơi xuống đoạn nhai, rút bịch xuống đất, sau đó bị bụi đất do cự chấn nổi lên che kín cả mặt mũi, cả người lập tức bụi lem nhem.

Y giãy giụa bò dậy, chẳng chút nghĩ ngợi xông về trước. Vừa sắc bụi mà ho khan kịch liệt, vừa cố gắng chạy đến chỗ Dịch Tuyết ngã, xông thẳng đến bên cạnh lão: “Xin lỗi, xin lỗi, đều là ta không tốt, ta không nên cưỡi ngựa ngửa gật, ta không nên hồ đồ mặc ngựa đi lung tung, cứ nhiên chạy lên đỉnh đoạn nhai.”

Y một tay đỡ Dịch Tuyết dậy, ra sức vỗ ngực thuận khí cho lão, một tay cố gắng múa may bốn phía muốn xua bụi, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt đăm đăm như nhìn quỷ của Dịch Tuyết.

Không có khả năng này, tuyệt không có khả năng này. Cho dù hai mươi cao thủ đứng đầu võ lâm thiên hạ hiện nay liên thủ hợp nội lực, cũng tuyệt đối không có khả năng một kích hoàn toàn đánh tan thiên ma thần công. Đây là ai, đây rốt cuộc là ai?

“Bất quá, nói thật, ông cũng có chút lỗi. Ông chạy đến đây luyện thiên ma đại pháp gì đó hả? Ông không biết thiên ma cửu chuyển mà trăm kiếp sao? Thiên ma đại pháp, cửu tử nhất sinh, bất cứ lúc nào cũng có thể tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch hủy sạch. Mà cho dù đại pháp luyện thành, cũng cần trầm ngưng định khí, chậm rãi dung hợp hoàn toàn nội lực kinh thể tu được với thân thể mình, giữa lúc này, nếu bị phản chấn, tuyệt đại lực lượng thiên ma phản lại bản thân, dù là thần tiên cũng khó cứu. Ông luyện thành rồi thì thôi, mau mau tìm một chỗ ngồi xuống định khí đi, làm gì kêu rống âm lên hù chết người. Ngựa của ta bị ông dọa điên, ở trên đỉnh núi hất ta từ trên lưng ngựa rơi thẳng xuống vách núi. Ông lại chẳng cần biết đúng sai đánh tới một chưởng, ta lúc ấy đâu biết ông đang luyện thiên ma đại pháp, không cần thận liên tiếp ông một chưởng, giờ thì hay rồi, ông chết chắc rồi, ta phải làm thế nào mới được đây?” Người nọ gấp đến độ vừa giậm chân, vừa kêu âm, vừa than vãn thở dài.

Ánh mắt Dịch Tuyết vẫn còn đăm đăm, không có khả năng, không có khả năng, lão là ai, lão là Dịch Tuyết, là Ma giáo chi chủ, là ma đầu đệ nhất thiên hạ, là tội phạm truy nã mười một nước, là kẻ thù chung của thiên hạ chính đạo, là ác mộng của tất cả chính nhân quân tử. Cho dù chết, cũng phải chết trận oanh oanh liệt liệt, cho dù chết, cũng phải chết dưới sự vây quét của chính đạo, cho dù chết, cũng phải thuận tay đem theo tính mạng mười mấy cao thủ chính đạo, dù có thảm hơn, chí ít cũng phải chết dưới âm mưu chính đạo khổ tâm chuẩn bị, tuyệt không đến mức vì tên đầu cưỡi ngựa ngửa gật nào đó, không cần thận để ngựa chạy lên vách đá mà chết.

Thiên ma kinh bị phản chấn đâm loạn trong cơ thể, thân thể lão run rẩy kịch liệt, sắc mặt trắng xanh không còn giống người, lão ra sức túm chặt vạt áo người nọ, thanh âm run rẩy nói: “Người là ai? Là ai sai sử người tới, các người làm sao biết ta luyện công ở đây, các người làm sao biết thiên ma đại pháp khi mới thành không thể phản chấn, vì thành tựu thân nội lực này của người, chính đạo đã phế bao nhiêu cao thủ? Âm mưu này các người định từ lúc nào?”

Người nọ hết sức buồn bực nói: “Ta nói chính là lời thật, sao ông không chịu tin. Ta thật sự là không cần thận ngửa gật, để ngựa tự mình chạy lên đây. Nội lực của ta vốn đã đệ nhất thiên hạ, có gì kỳ lạ, thiên hạ chỉ có võ công ta chưa luyện, không có võ công ta không biết, ta vừa giao chưởng lực với ông, vừa cảm giác được chân khí lưu động, khí cơ vận hành, liền biết ngay ông luyện công gì, công lực tới tầng thứ mấy rồi. Tiếc là nội lực của ta vận dụng còn chưa linh hoạt, không thể trong thời gian ngắn nhất, kịp thời thu lại tất cả nội lực, tránh cho ông bị phản chấn. Bất quá, chúng ta trước tiên phải nói rõ. Ta thừa nhận, cái chết của ông ta cũng có lỗi, nhưng ông cũng có một nửa trách nhiệm, không thể đổ hết cho ta.”

Toàn thân Dịch Tuyết bởi vì bị chân lực xung đột mà run rẩy kịch liệt, răng cũng vang càn cạch: “Người rốt cuộc là ai?”

Người nọ nghĩ, cái người tội nghiệp này thật sự sắp chết rồi, coi, cả răng cũng run cầm cập thế này. Y tuyệt đối không thể ngờ, đây biết đâu là Ma giáo chi chủ hận y đến nghiền răng nghiền lợi. Y thành khẩn nói: “Ta là Phó Hán Khanh, không cần thận hại chết ông thật sự xin lỗi, bất quá, bởi vì đây là ngộ sát, hơn nữa bản thân ông cũng phải chịu trách nhiệm nhất định, cho nên ta nghĩ, theo lý thuyết, ta không cần đền mạng, đương nhiên nếu ông đòi bồi thường, có yêu cầu gì thì cứ nói ra, ta sẽ tận lực làm được cho ông.”

Dịch Tuyết đột nhiên chấn động, phun ra một hơi, kéo tay Phó Hán Khanh, lại thỉnh linh dùng sức: “Trong tên của người, có một chữ hán?”

41. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 2: Chết Không Nhắm Mắt

Người ngoài chưa bao giờ biết, từ sau khi giáo tổ khai sơn Địch Phi mất, Ma giáo đã gần bảy trăm năm không có giáo chủ chân chính. Mỗi một đời giáo chủ Ma giáo mà người ngoài gọi, kỳ thật đều chỉ là Thiên vương trong chư vương Ma giáo, lấy thân phận quyền giáo chủ, đảm nhiệm chức giáo chủ. Mỗi một đời giáo chủ Ma giáo, đều phải cải thành họ Địch, đều phải có dung mạo cực giống giáo tổ khai sơn năm đó, chức vị của quyền giáo chủ chẳng qua là vì báo đáp công tích truyền tự cho giáo tổ mà thôi.

Vì sao lại định ra quy củ kỳ lạ như vậy, dòng năm tháng đằng đẵng trôi qua, trong lời dặn dò truyền qua từng đời, chân tướng đã không thể tra. Trong Ma giáo tầng cao nhất vẫn truyền lưu một truyền thuyết. Rằng một ngày kia, Ma giáo sẽ nghênh đón một vị giáo chủ chân chính, người nọ trong tên tất phải có một chữ hán, người nọ tất có đôi mắt trong suốt không vương một chút bụi, chuyện người nọ đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được.

Ngoài ba điểm tương đồng này, lại sinh ra vô số truyền thuyết trái ngược, người nọ tất phải có lực lượng thần kỳ, trí tuệ xuất chúng, năng lực như thần thể nào, đủ loại thiết tưởng, đủ mọi tình tiết, đã truyền tới không thể tưởng tượng.

Mà chân tướng chân chính có thể tin, cũng chỉ giới hạn trong Ma giáo thất vương mới biết, vắn vắn là, chỉ có người phù hợp ba điều kiện kia, mới có tư cách trở thành giáo chủ Ma giáo chân chính, mà quy củ này, là giáo quy lớn nhất từ thời giáo tổ khai sơn, do thiên ma bát vương đời đầu tiên với luật thiết huyết, lời thề thiên ma truyền xuống, phạm người phạm quy định này, bất luận chức vị cao thấp, tất chịu mọi hình phạt thảm nhất trong giáo.

Song, bảy trăm năm thời gian trôi qua. Trung thành, niềm tin, cùng chân tướng, cũng đều dần dần trôi đi theo thời gian.

Trong mắt Ma giáo cao tầng, truyền thuyết, cũng bất quá là truyền thuyết mà thôi.

Không phải chưa từng có người phù hợp ba điều kiện kia xuất hiện. Chẳng qua, đều thường trong thời gian nhanh nhất, vì đủ các bất trắc mà chết, đương nhiên, bất kể truy tra thế nào, chắc chắn không thể lên người thiên ma thất vương.

Việc tranh đoạt quyền lợi của Ma giáo thượng tầng cũng chưa từng ngừng, thậm chí có người lợi dụng truyền thuyết lâu đời, thiết luật từ đời đầu này, mà cố ý chế tạo người phù hợp với ba điều kiện kia, để cầu nắm đại quyền trong tay, mà có thể dẫn phát, bất quá là một trường tranh đấu quyền lực tàn khốc khác thế thôi.

Với Địch Tuyệt mà nói, chuyện mỗi một đời Thiên vương truyền lại kia cũng hầu như đã bị lão quên lãng. Trong mấy chục năm, cũng từng nghĩ, nếu trong nhiệm của lão, người kia xuất hiện thì làm sao? Mà đáp án cuối cùng có thể nghĩ đến, trước nay chỉ có một chữ “Giết!”

Song, giờ khắc này, khoảnh khắc sinh mệnh lão sắp trôi đi này, bỗng nghe thấy một chữ “hán”, đúng là chấn động tâm can, lão ngạc nhiên tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt trong sương khói mờ mờ đang dần rõ nét.

Song, lão có thể thấy, lại chỉ có một đôi mắt, tụ tập toàn bộ lực chú ý của lão, nhìn vào mắt, cũng chỉ được một đôi mắt này.

Trong suốt, không nhiễm hồng trần.

Trong bao nhiêu sương khói như thế, lại vẫn có một đôi mắt thanh minh như vậy.

Lải nhải đáng ghét như thế, lại vẫn bảo trì đôi mắt thanh tịnh như vậy.

Từ trên vách đá ngã xuống, một chưởng đánh chết một người, lại vẫn có đôi mắt trong suốt như vậy.

Địch Tuyệt đột nhiên ngưng, đôi mắt thế này, trong đời lão có từng gặp được, trong suốt như vậy, vạn tượng hồng trần ba nghìn thế giới cũng chẳng mấy may vương vào, dù là ấu đồng tri linh cũng hiếm thấy tinh thuần thế này.

Ngực lại đau nhức một trận, khiến lão không thể không co giật, càng ra sức túm lấy Phó Hán Khanh: “Chuyện người đã đáp ứng, có phải nhất định sẽ làm được?”

Phó Hán Khanh hơi ngần ra: “Đúng vậy, chuyện ta đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được.”

“Được, ta muốn người đáp ứng ta...”

“Là kế thừa một gia nghiệp khổng lồ, hay là một môn phái thần bí mà cường đại, hoặc là thay ông quản lý một kho báu lớn?” Phó Hán Khanh hơi hiếu kỳ hỏi.

Địch Tuyết rên một tiếng, cố gắng trợn to mắt, thất thanh nói: “Sao người biết?”

“Việc này dễ đoán quá mà, vách núi cao thế này, một người luyện công nhìn quần áo đầu tóc là biết đã rất nhiều năm chưa rời khỏi.” Phó Hán Khanh thở dài lắc đầu “Nói đến thì thật không thể tính là ta hại chết ông. Ai kêu ông đã già như vậy còn phải chạy xuống vách núi bế quan luyện công. Dựa theo kinh nghiệm của ta, ở dưới vách núi bao nhiêu năm, luyện một thân võ công, sau đó chạy ra ngoài, báo thù này, đại diện thân thủ này, danh động thiên hạ này, cộng thêm cưới cả đồng lão bà, việc này không phải không có, mà là phải do nam nhân tuổi trẻ anh tuấn làm, mới có khả năng thành công, một ông già...”

Phó Hán Khanh ra sức lắc đầu “Một ông già dưới vách núi, hơn nữa bộ dạng như ông vậy...”

Lúc này, sương khói đã tan dần, dung mạo Địch Tuyết đã có thể thấp thoáng trông thấy. Đầu bạc dính đầy bùn, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, thuật rõ mỗi một điểm gian nan và chua xót trong sinh mệnh lão, ba vết đao dài cùng bảy tám mảng sưng phù chẳng biết nguyên nhân vì sao nổi lên trên mặt, chẳng những khiến dung mạo ban đầu hoàn toàn bị hủy, càng khiến hình tượng của lão dữ tợn khủng bố như ma quỷ trong địa ngục.

“Khả năng lớn nhất, chính là canh dưới vách núi, chờ một người trẻ tuổi rơi xuống, sau đó tặng hết nội lực cho y, bản thân biến thành khô queo, hoặc đột nhiên không thể không chết, thế là trước khi tắt thở, đem gia tộc vô cùng lớn mạnh, bang phái thế lực, hoặc là một kho báu vô cùng lớn nào đó, tặng cho người trẻ tuổi bỗng dưng rơi xuống.” Phó Hán Khanh gãi đầu “Ông đã không còn nội lực để có thể tặng ta, vậy đương nhiên là tặng bang gì đó, phái gì đó, hoặc là kho báu gì đó cho ta.”

Phó Hán Khanh nói rất đổi thành thật, cho nên khi Địch Tuyết phun ra một búng máu, y tuyệt không cảm thấy là mình khiến người tức hộc máu, chỉ vội vàng vỗ lưng lão: “Ông có cái gì muốn tặng cho ta thì mau tặng đi, ta thấy ông cũng chẳng gượng được bao lâu nữa đâu. Không phải ta không cứu ông, thật sự là ta đã nghĩ hết tất cả tri thức ta biết, dường như thiên ma đại pháp tẩu hỏa nhập ma, chân khí phản chấn, thật sự hoàn toàn không thể cứu. Vậy mới nói, luyện cái gì không được, luyện loại công phu vứt đi này làm gì...”

“Công phu vứt đi...” Địch Tuyết muốn rống lên, nhưng mà tai mất mũi miệng đã đồng thời tràn ra máu tươi. Lão biết thời gian của mình không còn nhiều, lại bị chọc giận đến mức ngay cả thương tâm khổ sở cũng quên sạch. Tên dần cưới ngựa cũng ngủ gật, để ngựa leo lên vách núi mà không biết, cư nhiên dám nói ma công đệ nhất thiên hạ là võ công vứt đi. Người này rốt cuộc có biết, từ trước tới nay, hắc bạch lưỡng đạo, thiên hạ các quốc, cả thấy một trăm ba mươi tám cao thủ tuyệt đỉnh, tu luyện kỳ công này, trong đó bảy mươi chín người tẩu hỏa nhập ma mà chết, ba mươi hai người thất bại, võ công phế hết, chỉ còn lại mấy người luyện thành, cũng bất quá là luyện đến tầng thứ sáu rồi khó mà tiến thêm. Lão là cao thủ tuyệt đại duy nhất cứu chuyển công thành, luyện đến tầng thứ chín cảnh giới đại thành.

Tên dần nói chuyện cũng chẳng đầu vào đâu này còn dám chê lão già, chê lão xấu. Năm đó Địch Tuyết ta còn không phải là tuổi trẻ anh tuấn, phong độ nhẹ nhàng, nếu không phải bị chính đạo hãm hại, ta hiện tại chẳng qua năm mươi tuổi, đi ra ngoài vẫn hào quang chói sáng, mê chết cả đồng nam nhân nữ nhân. Nếu không phải vì luyện ma công, ta có đến mức già như lão đầu tám chín mươi tuổi vậy không? Một thân sọc của ta, bao gồm ba vết thương trên mặt, cùng vết sưng vì trúng độc mà lưu lại vĩnh viễn không thể mất đi, có vết thương nào không phải một chiến dịch xúc động lòng người, vết thương nào không đại biểu cho một trường chiến đấu oanh oanh liệt liệt. Với nam nhân trên giang hồ mà nói, mỗi một vết thương đều là chứng cứ đủ để tuyên dương sự tích anh hùng của mình. Đều là lý do đủ để cho người giang hồ đời sau say sưa nói chuyện, tán dương hưởng về, người cư nhiên chê nọ chê kia, nhìn không vừa mắt.

Lão tức đến mức hai mắt lồi ra, răng lại nghiêng vang ken két, hận không thể xé từng miếng thịt của Phó Hán Khanh: “Người, người nói là, người hại chết ta, phải thay ta hoàn thành chuyện ta vốn phải làm. Bất quá, người phải đáp ứng ta, không thể cho người khác biết, ta là bị người đánh chết.”

Phó Hán Khanh hơi cảm động nói: “Ông sợ thân nhân hoặc thuộc hạ của ông tìm ta báo thù?”

“Ta phi, ta tung hoành thiên hạ, một đời anh hùng, nếu để người biết, ta bị tên đàn cưỡi ngựa cũng không biết nhà người giết chết, chẳng những ta, ngay cả thể diện bảy trăm năm của các đời tổ sư giáo ta cũng mất sạch.” Địch Tuyết dùng hết chút sức lực còn lại mà gầm lên giận dữ, lập tức bọt máu tung bay đầy trời.

Phó Hán Khanh sợ quá lùi lại. Địch Tuyết không được y đỡ, cả người ngã ngửa ra sau, đầu vừa vịn đập lên tảng đá cứng ngắc, kêu cốp một tiếng.

Phó Hán Khanh vội vàng bổ đến đỡ lão dậy, thoáng nhìn, quả nhiên sau đầu sưng u một cục bự chảng. Y luống cuống xoa cho lão, miệng lại không ngớt: “Xin lỗi, xin lỗi...”

May mà lúc này Địch Tuyết đã chẳng tức giận nổi, chỉ thở hổn hển nói: “Người cứ nói, chính đạo tìm ra nơi ta ở, ta đang luyện công khẩn yếu quan đầu, tụ tập mấy trăm cao thủ đến đánh lén, ta ở đây cùng họ triển khai đại chiến oanh oanh liệt liệt, bởi luyện công bị nhiều, trước tẩu hỏa nhập ma, sau lại trúng độc được ám toán, mới trọng thương mà chết, người nói, là người đã cứu ta, như vậy, mọi người đều phải chịu ân tình của người.”

Lão run rẩy lôi từ trong lòng ra một cái túi gấm nho nhỏ, đưa cho Phó Hán Khanh: “Đây là, tín vật giáo chủ.”

Phó Hán Khanh tiện tay tiếp nhận, mở ra thoáng nhìn, chợt ngẩn người: “Ông là người trong Tu La giáo.”

Ma giáo nguyên danh Tu La giáo, nguyên từ Huyết Tu La Địch Phi thủy tổ lập giáo. Võ công mật truyền trong giáo, phần lớn đều là Địch Phi lưu lại, trong đây bao gồm thiên ma đại pháp, nhưng mấy trăm năm trước, trong tay quyền giáo chủ đời thứ chín là Địch Tĩnh, Ma giáo từng gặp phải một lần họa kiếp, rất nhiều điển cấp thần công đều thất lạc khắp thiên hạ, thiên ma đại pháp chính là một trong số đó. Nhưng thần công cỡ này, cho dù từng bị vô số người đoạt lấy, xem qua, trước đó lại chưa một ai luyện thành.

Mà Phó Hán Khanh cũng không vì Địch Tuyết luyện thành thiên ma đại pháp rồi lập tức nghĩ đến lão có quan hệ với Ma giáo. Nháy mắt y mở chiếc túi gấm nho nhỏ kia ra, cúi đầu thoáng nhìn, Địch Tuyết cảm thấy mình rõ ràng nhìn thấy, trên mặt Phó Hán Khanh dường như có biểu tình gì đó cực kỳ dị, lão định thần, chú mục nhìn lần nữa, lại thấy vẻ mặt Phó Hán Khanh dường như không mấy may biến hóa so với vừa nãy.

Là bị thương quá nặng, hoa mắt, hay là bốn phía quá nhiều bụi mù, khó tránh khỏi sẽ nhìn lầm cái gì.

Địch Tuyết hơi do dự, toàn thân chợt chấn động kịch liệt, thất khiếu đồng thời phọt ra hàng loạt máu tươi, toàn thân trăm mạch đều đau cực. Lão biết thời khắc cuối cùng đã đến, kinh hoảng ra sức nắm chặt Phó Hán Khanh, muốn hô to điều gì đó, nhưng rốt cuộc chẳng có sức nói ra một chữ, vừa mở miệng, tuôn ra chỉ có máu tươi nồng đặc, vô cùng vô tận.

Trong lòng tràn đầy kinh đau, không, không, không, lão còn chưa dặn dò xong, lão vẫn còn rất nhiều chuyện phải cho tên đàn này biết.

Lão chưa nói, tổng đàn trong giáo ở đâu, đồ đàn ngay cả cưỡi ngựa cũng có thể không cần thận chạy lên vách núi mà không tự biết kiểu này, tìm cả đời cũng chẳng tìm ra. Lão chưa nói, phụ cận tổng đàn có bao nhiêu bầy rập sinh tử, người này chỉ sợ cách tổng đàn xa lắc, đã chết mà xương cốt cũng chẳng tìm thấy. Lão cũng chưa nói, chư vương trong giáo đấu đá nhau, đều ôm tâm cơ, tên đàn này không hề phòng bị, tay cầm tín vật giáo chủ, tùy tiện hiện thân, tất sẽ có nguy nan không đếm nổi, trời biết liệu có bị người bán rồi còn đếm tiền cho người hay không.

Còn có giang hồ chính đạo coi Ma giáo là dị đoan, chỉ cần y không cần thận bại lộ mình là người đứng đầu Ma giáo, tất sẽ dẫn tới vô số họa sát thân, tên đàn này có hiểu điểm này không.

Còn có...

Còn có...

Còn có rất nhiều rất nhiều điều lão đều không kịp nói.

Người này tuy ngu ngốc, dù sao cũng có một thân nội lực khó tin, cũng có hiểu biết không thể tưởng tượng với võ công. Nếu cho y cơ hội, biết đâu y thật có thể như trong truyền thuyết, mở ra cho Ma giáo một thiên

địa mới, y thật sự là người trong thiên mệnh duy nhất có thể trở thành Tu La chi chủ chân chính. Y thật có thể cho Tu La giáo hân diện, không còn bị chính đạo áp bức nữa.

Y có đôi mắt trong suốt, trong tên của y có một chữ hán, y nói, chuyện y đã đáp ứng, nhất định làm được.

Nhưng vô luận thế nào, y phải sống sót, trước khi làm được hết thấy những điều đó, y phải sống sót trước đã.

Địch Tuyệt nỗ lực trừng to mắt, ra sức nhìn chăm chăm Phó Hán Khanh. Lão rất muốn dùng hết thấy của lão để đổi lấy thời gian nói mấy câu. Nhưng mà lão chẳng thể nói ra một chữ nào nữa.

Phó Hán Khanh thấy lão thất khiếu điên cuồng chảy máu tươi mà vẫn liều mạng túm chặt mình không buông tay, hai mắt mở to đầy tuyệt vọng và đau đớn, trong lòng ít nhiều cũng khó chịu. Y tất nhiên không biết tâm ý của Địch Tuyệt, chỉ cho là lão chưa nhận được câu trả lời của mình, thoáng chần chừ, cuối cùng hạ quyết tâm: “Ông yên tâm, ta quả thật không muốn làm giáo chủ Tu La giáo. Nhưng cái chết của ông, ta cũng có lỗi. Người ta phải có trách nhiệm với việc mình đã làm, cho nên mặc dù không muốn, ta vẫn có thể đáp ứng ông, chỉ là, ta không thể nói dối, cũng sẽ không nói dối, ta tối đa là không cho họ biết ông chết thế nào, chứ không thể nói dối họ.”

Y nói một phen hết sức thành khẩn, lại thấy Địch Tuyệt vẫn trừng y, đành phải thở dài cúi đầu, kể đến bên tai lão, ngắt từng chữ, chữ chữ thiên quân: “Chuyện ta đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được.”

Địch Tuyệt lại run rẩy kịch liệt một hồi, cơ thể chợt giãy, sau đó nặng nề ngã xuống.

Phó Hán Khanh đưa tay đỡ lão, khẽ dò xét, biết lão đã tuyệt khí bỏ mình, lại vẫn trừng mắt, trong mắt vẫn là vẻ tuyệt vọng lo âu và đau đớn.

Phó Hán Khanh bối rối gãi đầu, ôi, ta đã đáp ứng ông ta rồi, vì sao vẫn chết không nhắm mắt, ta nhìn không đáng tin vậy sao?

42. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 3: Cửu Trùng Thiên Vương Tôn

Biển Tử Vong chẳng có lấy một giọt nước, đó là một vùng biển cát mờ mịt vô biên. Cuồng phong phảng phất vĩnh viễn không dừng lại, cạm bẫy lưu sa vĩnh viễn phiêu dao bất định, cả chim ưng trên không trung cũng phải tránh xa vùng tử vong giữa sa mạc này.

Tương truyền, ở chỗ sâu nhất trong biển Tử Vong, có ốc đảo mỹ lệ nhất, có cung điện mỹ ngọc chạm thành, hành lang hoàng kim rải liên. Có vô số thanh niên nam nữ mỹ lệ như tiên nhân, vĩnh viễn uống rượu ngon, hưởng thụ thức ngon, khinh ca mạn vũ, sống cuộc sống tụy sinh mộng tử.

Song những con người gian nan sinh tồn giữa sa mạc, khốn khổ đấu tranh, từng vô số lần vì hướng tới truyền thuyết tốt đẹp ấy mà tiến vào sâu trong biển Tử Vong, sau đó, từ đây vĩnh viễn chôn vùi sinh mệnh trong nơi hiểm ác nhất sa mạc nọ.

Cũng từng có võ giả cường đại đến từ nơi rất xa, họ có được lực lượng hơn người, vì tìm kiếm vô số hoàng kim mỹ ngọc giữa biển Tử Vong trong truyền thuyết mà tiến vào sâu trong biển cát, mọi người thường phải chờ lâu lắm, mới ngẫu nhiên phát hiện một hai cốt hài bị lưu sa và cuồng phong mang theo ra.

Biển Tử Vong, nơi tuyệt đối tử vong, tuyệt đối tĩnh lặng, chỉ là... Nếu người sinh sống lâu dài trên sa mạc biết, dưới cuồng phong lớn như thế, trong cồn cát biển Tử Vong, cư nhiên có người dù bận vẫn ung dung nói chuyện, nhất định sẽ cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

“Vừa nóng vừa oi, sao thời gian trôi chậm quá vậy, sao cái tên thay ca kia còn chưa đến?”

“Yên chút đừng sốt ruột, cũng sắp tới rồi.”

“Đúng là chẳng thú vị, nơi này an toàn đến mức quả thực khiến người phiền chán, an tĩnh đến mức một chút lạc thú cũng không có, đang yên đang lành sao còn bắt chúng ta gia tăng thời gian tuần sát cùng số ca cấm vệ. Chúng ta nơi này, ai có thể vào được.”

“Người cũng không tính thử xem, đến hôm này chính là mãn hai mươi năm ngày giáo chủ mất tích, theo quy củ sẽ tuyển ra tân Thiên vương, sau đó thông truyền thiên hạ, một năm sau nếu giáo chủ còn không về thì giáo ta sẽ phụng Thiên vương làm giáo chủ.”

“Cũng đúng, đây là nghi thức đăng vị của giáo chủ tương lai, thêm chút cảnh giới cũng là phải. Có điều, bát vương giáo ta trừ Tu La vương vẫn bỏ không, Đại Minh vương chưa từng hiện thân, lục vương khác có ngũ vương đại diện chính vị đều cực long trọng, vì sao đại diện chính vị của Thiên vương giáo chủ tương lai này lại chỉ cử hành trong Cửu Trùng thiên ẩn mật nhất mà chỉ chư vương vào được, một người dự lễ cũng chẳng có, càng khỏi bàn đến long trọng với trọng thể.”

“Có trời mới biết, không chừng là có bí kíp tuyệt thế hoặc bí mật tuyệt đỉnh gì đó phải giao cho Thiên vương, không cho ai khác thấy, dù sao người ta chính là Thiên vương, là giáo chủ tương lai, ai biết sẽ có nghi thức thần bí nhất trang nghiêm nhất kỳ diệu nhất gì.”

“Nói cũng phải. Có điều, ta vẫn không rõ, Thiên vương đã là giáo chủ tương lai, đại diện chính vị của ông ta, chư vương khác hẳn là đều rất coi trọng. Đại Minh vương luôn thần bí thì thôi, vì sao cả Đại Bằng vương, Dạ Xoa vương cũng không về tham gia nghi thức?”

“Loại chuyện của cấp trên này, cấp dưới chúng ta nào biết được, chư vương thân phận cao quý không thể nói, chúng ta đừng vung tay múa chân nói một nói hai nữa, cứ an tâm làm tốt chuyện của mình là được.”

“Nhưng, ta chính là không rõ...”

“Sao người lắm điều không rõ như vậy? Ồ...”

“Sao thế?”

“Người coi, đó là ai, bảo cát lớn như thế, sao còn dám mò đến biển Tử Vong?”

Hôm nay, là vừa mãn hai mươi năm giáo chủ Ma giáo Dịch Tuyệt mất tích. Theo thiên ma cự luật thì vị chư vương không thể vĩnh viễn bỏ trống. Tân nhiệm Thiên vương sắp chính vị. Song, ngoài tượng tượng của tất cả giáo đồ Ma giáo, Cửu Trùng thiên cấm địa Ma giáo cử hành đại diện chính vị, không có hoàng kim làm gạch, lưu ly làm ngói, cũng chưa từng có mỹ ngọc lót nền, trân châu khảm đèn. Không có phồn hoa vạn đóa, cũng không có mỹ tửu ngàn vò. Không thấy bí kíp võ công nhiều không đếm nổi, cũng không thấy danh đao bảo kiếm ngấm không hết.

Trong tổng đàn Ma giáo Thiên Ngoại thiên mỹ lệ, Cửu Trùng thiên lại hoang lương vắng lặng đến khó tin. Bốn phía đều là những tảng đá lạnh băng, chẳng mấy may nhìn thấy một chút sắc xanh nào. Giữa một vùng trống trải cực rộng lớn, chỉ có một gian phòng cực lớn, cùng ngoài phòng, rất nhiều binh khí phổ thông bình bình vô kỳ, lại phẳng phát vẫn luôn dính máu tươi.

Đang vào giữa ngày, trong Cửu Trùng thiên tĩnh lặng một vùng.

Ngoài gian phòng rộng lớn kia, nhất tề đứng hai mươi người, y sam vải xám tương đồng, mặt mày anh lãnh tương tự, biểu tình lãnh hân như nhau, dung nhan hờ hững xấp xỉ.

Phía trước họ, một vị lão giả cát y đang lẳng lẳng đứng thẳng, dáng người cao ráo như thương tùng tuấn bạt, vẻ mặt thanh đạm, hai tay nâng một thanh trường kiếm kiểu dáng cổ sơ.

Phía sau họ, lại lẳng lẳng đứng một nữ tử y phục rực rỡ, tay nâng đao cầm thất bảo, bên môi tựa tiểu phi tiểu, vẻ đẹp dung nhan, lại khiến liệt dương mất màu, trở thành sắc sáng duy nhất giữa một khoảng trống vắng.

Ánh mắt lão giả quét qua mọi người, sau đó trầm giọng nói: “Dịch Cửu.”

“Có.” Một người gạt đám đông mà ra. Thanh âm và vẻ mặt đều lạnh lùng không gợn sóng.

“Trải qua một tháng tỷ thí không gián đoạn, người là kẻ mạnh nhất trong tất cả những người chờ chọn, từ hôm nay trở đi, người chính là một đời tân Thiên vương, mà những người khác thì sẽ trở thành ảnh vệ, từ sau hôm nay, không có chủ nhân phân phó thì vĩnh viễn không thể xuất hiện trước người.”

“Vâng.” Vẫn là lời đáp lãnh đạm mà hờ hững, trở thành người có quyền lực nhất trong Ma giáo, trở thành giáo chủ Ma giáo tương lai, lại vẫn không thể khiến trên mặt Dịch Cửu có một tạo dao động.

Có lẽ, từ rất lâu rất lâu trước kia, những cái bóng chờ tuyển là họ, đã mất đi quyền lực hỉ nộ ái ố rồi. Trong gian phòng rộng lớn kia, vốn có năm mươi đứa trẻ khuôn mặt giống hệt một người trong truyền thuyết xa xưa, mà có thể sống đến bây giờ, cũng bất quá hai mươi người. Dao thương còn bông, ám khí độc được, hỏa khí bấy rập, chưa có một khắc nào ngừng học tập, khổ hình huấn luyện phải chịu đựng cách mỗi hai tháng, cho người ta nếm hết mọi đau khổ của nhân gian, rồi lại khéo léo không thương đến gân cốt. Đại luận võ cách mỗi ba tháng, kẻ thất bại đổi mặt, trước nay luôn chỉ có tử vong. Nhiệm vụ khảo thí cách mỗi bốn tháng, lên trời xuống đất, đủ các kiểu nan đề, người thất bại, thậm chí là người cho dù bị thương hơi nặng, không thể lập tức tiếp tục tham dự, đổi mặt duy nhất, cũng chỉ có thể là tử vong.

Họ có thể hoàn mỹ cười hoặc khóc, hoàn mỹ chỉ huy một cuộc chiến tranh, hoàn mỹ hoàn thành một lần ám sát, song từ rất lâu về trước, họ đã quên mất vui mừng hoặc thống khổ hoàn toàn là gì rồi nhỉ.

Dịch Cửu lẳng lặng đứng thẳng trước mặt mọi người. Một tháng tỷ thí, trong một tháng này, bao nhiêu trường vật lộn sinh tử, bao nhiêu lần bấy rập ám sát, những người lớn lên cùng một chỗ, cùng học nghệ, họ công kích lẫn nhau, giết chóc lẫn nhau, trong giấc mộng sẽ có một dao tập kích, khi ăn cơm tùy thời đề phòng kịch độc hại người, không một khắc an tâm, không một khắc nghỉ ngơi. Người thắng chạy ra sinh thiên, kẻ bại vĩnh viễn chìm trong địa ngục, trần thế biến ảo, chớp qua như thế.

Sau một tháng, mỗi người họ đều mặt không biểu cảm, thẳng tắp lưng đứng giữa Cửu Trùng thiên, ai biết được, mỗi người họ đều thương tích khắp mình, ai sẽ quan tâm, mỗi người họ đều dùng ý chí và thống khổ chiến đấu, khốn khổ giày giụa, không chịu ngã xuống trước mặt Long vương và Càn Đạt Bà vương cao quý.

“Theo truyền thuyết, Thiên vương là thần điều khiển sấm, đây là thanh Lôi Đình kiếm Thiên vương chuyên dùng, ngày trước Thiên vương bỏ kiếm mất tích, hiện tại người là chủ nhân của nó.” Lão giả chậm rãi đưa bảo kiếm.

Dịch Cửu lẳng lặng tiếp nhận, thần sắc vẫn lạnh lùng thần kỳ.

“Từ giờ trở đi, người là Thiên vương, người có quyền lợi lấy một cái tên cho chính người, mà không còn là cái bóng chỉ có một số hiệu.” Lão giả mỉm cười “Người muốn gọi là gì?”

“Ta là...”

Từng hồi chuông phân loạn đột nhiên vang lên, như sóng cả nhấp nhô hỗn loạn, rất lâu không ngừng.

Chân mây tú lệ của nữ tử xinh đẹp kia chợt nhướng lên, lại lướt qua mấy phần anh khí: “Có người lạ hướng đến tổng đàn.”

43. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 4: Dị Khách Kinh Động Chuông Mà Đến

Tiếng chuông réo rất, khi nhẹ khi nặng, khi dài khi ngắn, dường như vĩnh viễn không đoạn tuyệt. Trong Cửu Trùng thiên, thần sắc ba vị vương tối cao của Ma giáo, dường như bị tiếng chuông kéo theo, thấp thoáng sinh ra biến hóa.

“Đối phương chỉ có một người? Che khăn vải chắn gió thường thấy nhất trong sa mạc, cho nên không nhìn thấy dung mạo, chỉ có thể đại khái phỏng đoán là một người trẻ tuổi.”

“Cưỡi một con ngựa già vừa gầy vừa yếu, lại có thể vượt qua sa mạc đằng đằng cùng bão cát mạnh nhất.”

“Y dường như hoàn toàn nhận được lộ tuyến, gió lớn như thế, trên sa mạc mắt còn chẳng mở ra nổi, nhưng y không mấy may lệch hướng, đang đi thẳng đến chúng ta bên đây.”

“Đệ tử của trạm gác ngầm giả làm sa đạo công kích y, vừa mới đến gần đã bị chắn bay xa tít.”

“Giữa bão cát ngựa đi rất nhanh, chớp mắt đã qua, đệ tử bị chắn bay dường như nghe thấy y nói xin lỗi gì đó, bất quá, hẳn là nghe lầm thôi.”

Nữ tử mỹ lệ mỉm cười, lặp lại từng câu tin tức truyền đến trong tiếng chuông kia, chẳng qua khi nói đến câu này, trên mặt cuối cùng có vẻ ngạc nhiên không xóa được.

Đến cả Địch Cửu thân đẳng vị Thiên vương vẫn không thấy hỉ sắc kia cũng hơi nhướn mày.

Người dám xông vào biển Tử Vong Thiên Ngoại thiên, một là không biết sống chết, hai là tự tìm đường chết, ba, phải là vô lâm chính đạo đại liên minh, thiên hạ cao thủ đại liên hợp, giơ cao lá cờ gọi là chính nghĩa đánh đổ tà giáo, tự cho là đúng mà xông vào. Một người một ngựa kia, còn có thể miễn cưỡng giải thích thành tài cao lớn mật, nhưng sau khi chân bay người ta còn luôn miệng xin lỗi, điều này, phỏng chừng, hẳn là nghe lắm rồi.

Về mặt lão giả hơi trầm xuống, so với sự thoải mái của người trẻ tuổi, là người lão làng duy nhất sống đến bây giờ trong một đời Ma giáo tăng cao sau khi trải qua huyết chiến hai mươi năm trước, ông tuyệt không thể coi thường bất cứ chuyện gì ư ỹ hiếp đến giáo phái.

Ngần ấy năm qua, cái tâm hủy diệt Ma giáo của thiên hạ chính đạo không ngày nào không có, nếu không phải có tấm chắn thiên nhiên là biển Tử Vong, nếu không phải tổng đàn trong giáo người ngoài không thể biết được, nếu không phải có cơ quan tốt nhất bảo hộ, họ tuyệt không thể bình yên mà lui, nghỉ ngơi dưỡng sức đến hôm nay. Ngần ấy năm qua, thời thời khắc khắc phòng bị chính đạo tiến công ồ ạt, thời thời khắc khắc lo lắng đề phòng. Địch Tuyệt mất tích, trong giáo lấy ông làm trưởng, ông ta tận lực chống đỡ, cho đến khi đám hài tử thế hệ mới dần dần thành tài, có thể quy các vương vị, lĩnh các chức trách. Vô luận thế nào, ông ta cũng không muốn, ngày Thiên vương kế nhiệm, lại có biến cố gì.

“Mặc kệ y là ai, cho dù vào được biển Tử Vong, cũng không thể qua nổi rừng Mạc Sầu.” Lời nói trầm định của lão nhân, giống như lời tuyên án của tử thần. Mà những người ở đây, không một ai có dị nghị với điều này.

Trong rừng Mạc Sầu, sâu bao nhiêu.

Tại rừng Mạc Sầu, cho dù là một gốc cây, một ngọn cỏ, một đóa hoa, cũng có thể giết người đoạt mệnh, ngẫu nhiên hít vào một chút phấn hoa trong gió thổi tới, trong lúc vô ý bị bụi gai đâm thủng da, đều đủ để khiến một người sống sờ sờ nháy mắt biến thành một thi thể lạnh băng. Càng không cần nói, cây và hoa ăn thịt người có thể tự động cuốn người vào mà hút khô, càng không cần nói, vô số ong độc rắn độc và kiến độc đã được huấn luyện kia.

Trên người không đeo được vật chuyên biệt, đến cả người trong Ma giáo cũng chẳng dám ra vào rừng Mạc Sầu.

Thế mà, lão nhân vừa dứt lời, tiếng chuông liền dồn dập vô cùng.

Mỹ nhân biến sắc: “Sao lại thế này, tất cả độc vật đều không tới gần y. Y băng qua rừng Mạc Sầu, lại thoải mái như đi trên phố lớn.”

Địch Cửu hơi hít vào, nắm chặt Lôi Đình kiếm trong tay.

Trong mắt lão giả đã ẩn ẩn có bão táp: “Cho dù qua được rừng Mạc Sầu thì thế nào. Trước Thiên Ngoại thiên còn có một Cách Thế lộ, chỉ có thể thông qua con đường đó, mới có thể từ vạn trượng hồng trần đi vào Thiên Ngoại thiên này. Mà con đường kia chưa từng có ai qua được.”

Mỹ nhân mỉm cười: “Không sai, quyền giáo chủ đời thứ chín Địch Tĩnh, kết oán khắp thiên hạ, nhưng trước đó cũng đã mưu tính đường lui thân cho giáo ta, ông ta dốc sức toàn giáo, hoặc bắt tay hoặc mời hoặc buộc, tìm kiếm những thánh thủ cơ quan, cao nhân ám khí giỏi nhất thế gian, trên Cách Thế lộ đàng đàng cùng đó, tạo ra cơ quan xảo diệu nhất, khó lường nhất trên đời này. Cho đến hôm nay cũng chưa ai có thể tạo ra cơ quan hoàn mỹ hơn. Năm đó giáo ta gặp họa kiếp, giáo chúng tàn dư lui vào đây. Minh chủ vô lâm dẫn một ngàn cao thủ các phái xông vào, trên Cách Thế lộ đó đã chết quá nửa, cuối cùng đành phải ôm hận lui về. Hai mươi năm trước giáo ta đại nạn, lại là dựa vào Cách Thế lộ này kéo dài mạch máu trong giáo. Trong Cách Thế lộ đó cơ quan khéo léo nguy hiểm, dù là chúng ta ra ra vào vào cũng cần cẩn thận vạn phần, đi sai bước nhậm nửa bước chưa biết chừng cũng phải chết không minh bạch, huống chi là một người ngoài. Bất kể người nọ là lai lịch gì, cũng tuyệt đối không qua nổi Cách Thế lộ.”

Nàng ở đây mỹ mục trông chờ, tươi cười xinh đẹp, một phen nói đến tất nhiên là có phong tư cực đẹp, không khí trầm túc ban đầu cũng hơi thoải mái, mắt thấy trong mắt lão giả dần có vẻ tươi cười, thần sắc cứng ngắc của Địch Cửu thoáng dịu đi, chuông bạc lại vang không dứt, thanh âm vang dội như thế, tiết tấu dồn dập như thế, tựa như muốn chấn cả thiên địa vậy.

Mọi người ở đây đồng thời biến sắc.

Mỹ nhân thất thanh nói: “Việc này không có khả năng.”

Lão giả mặt như màu đất: “Y có thể đạp Cách Thế lộ như đất bằng, y dường như quen thuộc mỗi một cơ quan hơn cả chúng ta, nhắc tay nhắc chân tuyệt không mảy may sai lầm, như là ung dung thoải mái, nhắm mắt hà một hơi mà qua cửa vậy.”

Trong mắt Địch Cửu dần nổi sát ý: “Vừa ra khỏi Cách Thế lộ, sẽ đến thẳng Thiên Ngoại thiên.”

“Đệ tử giáo ta lúc này nhất định đã dốc sức xuất động.” Mỹ nhân nhàn nhạt nói một câu, sắc mặt đã kéo căng khác thường, chỉ ngưng thần nghe tiếng chuông vang.

Chuông rung điên cuồng vô cùng, mỹ nhân đã nắm chặt dây đàn mỏng manh, thanh âm trầm thấp: “Không ai có thể tiếp cận người y trong vòng ba thước.”

Tiếng chuông không ngừng rung vang kịch liệt trong thời gian dài, sợi dây từng buộc vô số chuông từ bên ngoài vươn vào Thiên Ngoại thiên, cuối cùng tách một tiếng đứt lìa, vô số chuông, theo tiếng vang cực liệt nhất lũ lượt rơi xuống đất, tiếng chuông khắp trời đất, khắp thế giới vừa rồi, nháy mắt mất hẳn, chẳng còn một tiếng động. Giống như trong Cửu Trùng thiên này, dường như cũng đã an tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở và tiếng tim đập đều đã không thể tìm lại.

Mỹ nhân chậm rãi ngẩng đầu, dung nhan lãnh túc như sương tuyết: “Thiên Ngoại thiên của chúng ta phạm vi năm dặm, Cửu Trùng thiên nằm ở trung tâm nhất, với tốc độ này của y, muốn xông đến đây, chắc không cần đến nửa canh giờ.”

“Có lẽ căn bản không cần đến một nén hương.” Thanh âm già nua của lão giả lại ảm ảm có khí sát phạt.

Giống như đáp lại câu này của ông ta, xa xa truyền đến một tiếng thét dài, xuyên vân liệt thạch, bài không ngưng khí, thanh vang mười dặm, lâu lắm không tan.

Lão giả chấn y mà lên, quát to sang sảng: “Thiên long bát bộ chúng, chặn lại cho ta.”

Một tiếng quát này đúng là cuồn cuộn âm vang, phiêu đảng truyền ra, cả Thiên Ngoại thiên không một ai không nghe rõ.

Địch Cửu mi phong khê nhích, Cửu Tiêu Thần Long vương tư lịch lão luyện nhất Ma giáo, đã điều động đội ngũ bộ hạ tinh nhuệ nhất chặn giết người tới.

Thế mà.

Giống như chỉ qua một chớp mắt ngắn ngủi, tiếng thét dài dờn non lấp biển, xé núi phá sóng, đúng là đã ngoài một dặm.

Mỹ nhân tiểu diện sinh hàn quát: “Ta thật muốn xem thử, thần thánh phương nào tới. Ngũ âm cửu cung bộ, ngăn lại cho ta.”

Ngón tay mảnh mai lướt xuống, tiếng đàn phá không mà lên, réo rắt tuần bạt, lại tràn đầy tiếng sát phạt.

Địch Cửu trầm định tâm thanh, ngâm vận nội tức, hồng kháng cự lực sát thương tiếng đàn mang đến.

Dao cầm vừa vang, cửu cung động, dao cầm nổi lên lần hai, ngũ âm sinh, bộ hạ của Càn Đát Bà vương, cung thương giác chủy vũ năm bộ kiếm cửu cung tinh nhuệ, nghe âm mà động, ra sức giết địch, không chết không ngừng.

Song, một khúc dao cầm chưa ngừng, tiếng thét dài chọt lên chọt xuống, rồi lại hào hứng hùng tráng, như đã ở ngay phụ cận.

Mặt Dịch Cửu trầm như nước, kẻ địch đã đến bên ngoài Cửu Trùng thiên, không thể cho y ngồi nhìn nữa, y chỉ trầm giọng quát một tiếng: “Giết.”

Mười chín bóng người đồng thời lướt về một phương hướng, mười chín cao thủ cao nhất, mười chín tinh anh Ma giáo cùng tân nhiệm Thiên vương lớn dần một nơi, cùng nhau học nghệ, cùng được rèn luyện, chắc chắn tận mọi khả năng, dùng mọi thủ đoạn, chỉ cầu giết chết một người.

Song thân ảnh mọi người vừa lên, đã thấy một cảnh khiến người không dám tin.

Đó là một đạo gió xoáy hùng dũng do hơn trăm người tạo thành. Hơn trăm người, tay cầm các kiểu binh khí, thân bất do kỷ, hoa chân múa tay bị kéo xông đến Cửu Trùng thiên. Chỉ bởi vì chính giữa đám người có một kẻ đang chạy như bay, một mình y chạy, khí thế sinh ra lại kéo theo hơn trăm kẻ muốn giết y, không thể không theo y, một mực chạy về trước, thậm chí không có khả năng, không có cơ hội thoát khỏi khí cơ của y khổng chế.

Phương thức đánh nhau kiểu này, phương pháp tiến công kiểu này, chẳng những chưa từng thấy, chưa từng nghe, thậm chí cả nghĩ cũng chưa có ai nghĩ đến.

Về mặt lão giả và mỹ nhân đều kinh ngạc, dường như đã đương trường ngẩn ra.

Mà mười chín ảnh vệ ngay cả kinh ngạc cũng không kịp, họ là ảnh vệ, không được chủ nhân cho phép thì không được lộ diện trước mặt người khác, hiện giờ gặp cả đồng người thoáng chốc xông đến thế này, điều duy nhất họ có thể làm chính là nhanh chóng lui bước quay người, đeo mặt nạ sắt ảnh vệ chuyên dùng lên mặt. Chỉ thoáng chậm trễ, đã lỡ mất thời gian công kích.

Người xông vào nọ cuối cùng đứng lại, theo y dừng chân, dòng khí cường đại đột nhiên tan thành mây khói, những người vốn bị lôi theo đến đây, mất đi cỗ lực lượng này khổng chế, đều ngã trái ngã phải, không thể đứng vững, có kẻ ngã nhào dưới đất, có kẻ thất tha thất thểu, có kẻ đầu óc choáng váng, có kẻ sao vàng trước mắt, không còn ai nghĩ đến chuyện công kích địch nhân nữa.

Người nọ thở hổn hển, về mặt hơn hử hướng qua bên này kêu to: “Các người có thể ở Cửu Trùng thiên, hẳn là người có thể làm chủ, cũng coi như tìm được các người rồi, nơi này sao lại chẳng có một ai nói lý lẽ, vừa gặp đã hô đánh hô giết, chúng ta có chuyện gì cứ từ từ mà nói.”

Y toàn tâm toàn ý muốn nói đạo lý, tiếc là chẳng ai muốn từ từ nói chuyện với y.

Chỉ ít Dịch Cửu tuyệt đối không muốn, đối phương kéo theo hơn trăm người, thanh thế to lớn xông đến trong chớp mắt, y biết ảnh vệ không thể lập tức động thủ, y cũng chẳng nghĩ nhiều, trở tay rút kiếm, Lôi Đình kiếm ra, kiếm nổi lôi đình, người theo kiếm lướt đến gần.

Chỗ kiếm quang lướt qua, lôi quang nổi lên, người đang nói chuyện kia ngẩn ra ngắc đầu. Kiếm phong gào thét đã hoàn toàn xốc lên tẩm vài dùng để ngăn bão cát sa mạc trên mặt y kia, lộ ra dung nhan trẻ tuổi.

Phó Hán Khanh toàn tâm toàn ý muốn nói lý, song một câu còn chưa nói xong, kinh phong đã tới trước mắt, y vừa đưa mắt, chợt ngẩn ra, trong kiếm quang, khuôn mặt kia sao mà quen thuộc.

Là bao nhiêu năm trước, khuôn mặt kia, dưới ánh dương rực rỡ, bên hoa đào mỹ lệ, mỉm cười nói gì đó với y, sau đấy đưa y vào tay người khác, mặc y bị chà hết máu thịt.

Lại là bao nhiêu năm trước, khuôn mặt kia, dưới trăng sao sáng ngời, mỉm cười với y, kéo y uống rượu đùa giỡn, sau đấy hút hết tất cả nội lực của y, từng chút, cướp đi mỗi một phần sinh mệnh của y.

Đến hôm nay, vẫn là khuôn mặt này, vẫn là dung nhan này, một kiếm kinh thiên mà đến, truy hồn đoạt mệnh, tuyệt không dung tình.

44. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 5: Càn Đạp Bà Vương Danh Dao Quang

Trong vô số truyền thuyết đời sau, võ công của giáo chủ Ma giáo Phó Hán Khanh, được truyền thành một thần thoại. Nhất là y đột nhiên xuất hiện ở tổng đàn Ma giáo, lấy sức một người, dễ dàng xông vào Thiên

Ngoại thiên tụ tập sức của cả thiên hạ chính đạo cũng không thể công phá, đủ loại võ công thần kỳ trong đó, bởi vì truyền qua các đời, cùng các loại tướng tượng của người đời sau, đã được truyền thành cường đại như thần.

Trong truyền thuyết, y có thể nhảy một bước trăm trượng, trong truyền thuyết, y hét dài một tiếng, trăm dặm thậm chí ngàn dặm vẫn nghe rõ, trong truyền thuyết, một chưởng của y có thể chấn động núi non, tùy tiện chạy một chút là đủ khiến trong đại sa mạc nổi lên gió lốc.

Đương nhiên, đời này qua đời khác thuật lại, đời này qua đời khác thổi phồng, cho dù là người thường cũng có thể được khuyếch đại vô hạn thành thần thoại, huống chi Phó Hán Khanh năm đó mới vào Thiên Ngoại thiên, biểu hiện ra quả thật là lực lượng vô cùng kinh người.

Cho nên, hầu như không ai tin, kỳ thật Phó Hán Khanh căn bản chẳng biết võ công gì.

Y chẳng qua là nội lực thiên hạ vô song, cộng thêm thông hiểu tất cả tri thức liên quan đến võ công của nhân thế này mà thôi. Hơn nữa tính tình y lười nhác, ghét nhất chuyện đánh nhau cần phí tinh lực thời gian này, cho nên đối với tất cả phiền toái đều luôn trốn tránh chỉ sợ không kịp. Song kinh nghiệm mấy đời cho y biết, người không tìm phiền toái, không có nghĩa là phiền toái không tìm người, chỉ nội lực tốt lại không biết đánh nhau, sợ rằng không dễ dàng ứng phó phiền toái, thế là y tìm hết mọi tri thức võ công, tìm được loại khinh công cao nhất, tương đối thoải mái, chẳng cần quá phí sức cũng có thể luyện thành, rất không cam tâm không tình nguyện rồi lại không còn cách khác mà phí chút thời gian luyện.

Cho nên, trừ nội lực và khinh công, Phó Hán Khanh chẳng biết võ công gì, thật phải đánh nhau, nếu không dùng nội lực đả thương người, chưa biết chừng cả lưu manh đầu đường cũng chẳng thắng nổi. Nhưng y có khinh công, đánh không lại thì có thể chạy, có nội lực cường đại duy trì, hầu như không ai có thể đuổi được y. Cho nên, trong mười mấy năm tháng đời này, tuy thỉnh thoảng cũng gặp phải vài lần phiền toái, song đều được bí quyết một chữ chạy của y dễ dàng giải quyết.

Nhưng bỗng dưng đánh chết giáo chủ Ma giáo dưới vách núi, không thể không chịu trách nhiệm, thay ông ta quản lý cả Tu La giáo, công tác phiền toái nhất thiên hạ này, khiến kẻ lười nhác đệ nhất trên đời đau không muốn sống, biết vậy chẳng làm, âm thầm hận một trăm tám mươi hồi, a a a, sao ta lại như vậy. Sao mà cuối ngựa một lúc cũng không thể không ngủ gật.

Đương nhiên, mặc kệ trong lòng Phó Hán Khanh buồn oán cỡ nào, phẩm chất tốt đã nói là làm này vẫn đáng kính nể.

Hoặc giả cũng không thể tính là trọng tín giữ lời gì đó, chẳng qua trong nhận thức của Phó Hán Khanh, chuyện đã答应 phải làm được, đây là đương nhiên, y không hiểu, không thể minh bạch, không thể tiếp nhận, rằng người ta kỳ thật có thể xem lời mình từng nói như đánh rắm, nói rồi thì thôi, hoàn toàn chẳng để bụng.

Cho nên, đến Thiên Ngoại thiên, xông vào biển Tử Vong, lần này rốt cuộc không thể gặp chuyện bỏ chạy, ngược lại phải xông vào trong. Ngăn ấy người cầm đao cầm kiếm chém đến, Phó Hán Khanh không thể chạy, cũng không thể đánh, trong lòng sốt ruột. Chợt động linh cơ, bỗng nhiên vọt mạnh về trước, đồng thời đem nội lực vô cùng cường đại trong cơ thể tản ra theo kiểu vòng xoáy.

Nội lực đệ nhất thiên hạ đó toàn lực phát huy, lại thêm tốc độ chạy gấp này, hình thành một cơn gió xoáy hình người. Tất cả những kẻ đến gần y đều sẽ bị cuốn vào trong đó, mất đi quyền khống chế thân thể, thân bất do kỷ bị y kéo theo. Kinh phong cường đại như thế, phương thức chiến đấu quỷ dị như thế, khiến những giáo đồ Ma giáo dũng mãnh không sợ chết này đều lũ lượt chạy trốn, chỉ sợ lỡ mà tránh không kịp, lại trở thành người bị cuốn vào gió xoáy.

Có mấy kẻ nấp xa xa, cầm cung cầm nỏ rút ám thanh tử, cộng thêm thổi khẩu tiêu, khảy quái cầm, đuổi trùng hô thú, song cả gió xoáy lấy Phó Hán Khanh làm trung tâm, bốn phía toàn là đệ tử Ma giáo, tất cả công kích đánh đến sẽ đả thương những người này trước một bước.

Ngay khi giáo chúng Ma giáo đang luống cuống tay chân, không biết công kích thế nào, Phó Hán Khanh cứ thế một mực kêu to xông về trước.

Đương nhiên, dưới nội lực cường đại của y, từng tiếng kêu to cũng vang hù chết người, đây cũng chính là

tiếng thét dài dõng sau truyền càng thêm huyền diệu khó giải thích, thanh chấn mười dặm, trăm dặm, thậm chí ngàn dặm.

Phó Hán Khanh biết đám tiểu đệ tử này không làm chủ được, cũng không thể tham dự quyết sách tầng cao trong giáo, không chừng cả tín vật tối cao của giáo chủ đáng vẻ ra sao cũng chưa từng thấy, muốn nói lý thì phải trực tiếp gặp cấp cao, mà Ma giáo cao tằng, rất có khả năng sẽ ở trong Cửu Trùng thiên.

Vậy là y cứ thế xông vào Cửu Trùng thiên, nhìn thấy quả nhiên không ngoài dự liệu, trong Cửu Trùng thiên đứng cả đông người, vừa nhìn bộ dáng đã biết không phải Trương Tam Lý Tứ không tên không họ gì đó, mà là nhân vật quan trọng. Y thở phào nhẹ nhõm, cười hì hì bảo: “Có chuyện từ từ nói.”

Song hiển nhiên chẳng ai muốn từ từ nói chuyện với y, cho nên mới có hàn phong một kiếm từ xa bay tới kia.

Song, Phó Hán Khanh cũng chỉ ngẩn ra trong nháy mắt, lập tức vươn tay đối lại bảo kiếm đâm tới.

Quang huy sáng rực tức khắc lóa mắt mỗi người, mà một cỗ khí tức mát rượi kỳ dị lại lấy Phó Hán Khanh làm trung tâm, hoàn toàn bao phủ trong phạm vi ba thước.

“Chậm đã.”

“Dừng tay.”

Hai tiếng hô hoán đồng thời vang lên, một già nua, một thanh nhu, lại cấp bách khẩn trương như nhau.

Song căn bản không đợi họ phát ra tiếng. Khoảnh khắc quang hoa chợt hiện đó, Địch Cửu đã chuyển kiếm thế, nghiêng nghiêng lướt qua má Phó Hán Khanh, khăn che mặt bị kiếm phong khía ra làm đôi rơi xuống, lại chưa từng mây may đã thương Phó Hán Khanh.

Trong kiếm phong gào thét, hai mảnh khăn che bị khía đôi theo dáng người phiêu dật cường tráng của Địch Cửu từ từ rơi xuống đất, lộ ra dung nhan Phó Hán Khanh.

Y có khuôn mặt cực anh tuấn khôi ngô, bên môi lại như hàm chứa ý cười, nhìn dễ thân, tại mọi thời điểm đều dễ làm người lòng sinh hảo cảm. Song lúc này căn bản chẳng ai chú ý khuôn mặt y. Mọi người đều chỉ nhìn chăm chăm viên minh châu phát ra quang hoa rực rỡ trong tay Phó Hán Khanh kia.

Địch Cửu nhíu mày, kiếm thế dâng lên, mũi kiếm đã chỉ lên yết hầu Phó Hán Khanh: “Hạt châu này của ngươi chính là...”

“Đồ vô dụng, tất cả rút hết ra ngoài, tự mình đến hình đường nhận trách nhiệm cho ta.” Long vương tóc bạc già nua vẻ mặt chợt giận dữ, quát to một tiếng.

Những người thân bất do kỷ bị Phó Hán Khanh lôi vào đó luống cuống sắp ngã rút đi rất nhanh.

Càn Đạt Bà vương mỉm cười xinh đẹp, quay đầu nói: “Các ngươi cũng mệt mỗi một tháng rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Mười chín ảnh vệ lẳng lẳng đứng một hồi, cho đến khi Địch Cửu gật đầu, mới thi lễ, nháy mắt biến mất vô tung.

Càn Đạt Bà vương mỉm cười: “Không hổ là ảnh vệ, Thiên vương nhậm chức còn chưa đến nửa canh giờ, đã có thể lập tức xác nhận, mệnh lệnh của ai, mới là quan trọng nhất.”

“Không phải bất kính với chư vương.” Địch Cửu thản nhiên nói “Chỉ là chúng ta từ nhỏ đã nhất định phải ghi nhớ, chủ nhân của ảnh vệ, chỉ có thể là giáo chủ và Thiên vương. Chỉ có khi Thiên vương và giáo chủ đều vắng mặt, chư vương mới có thể tạm quyền quản lý.”

“Ta chưa nói họ bất kính mà.” Càn Đạt Bà vương nét mặt tươi cười như hoa “Ta đây không phải vì họ có thể giữ vững bốn phận mà thêm tán thưởng sao.”

“Địch Cửu, Dao Quang, các ngươi đủ chưa.” Một tiếng quát ẩn hàm tức giận của Long vương, rốt cuộc khiến hai người tạm thời ngừng đầu vô mồm, ngừng mắt nhìn Phó Hán Khanh: “Xin hỏi, viên châu trong tay người đây, chính là thiên ma châu của giáo ta.”

Phó Hán Khanh gật đầu: “Đúng vậy, đây là thiên ma châu.”

Địch Cửu kiểm phong chợt căng, Phó Hán Khanh chỉ cảm thấy luồng khí lạnh từ yết hầu xuyên thẳng vào lòng.

“Người từ đâu có được?”

“Giáo chủ của các người cho ta.”

Dao Quang gật đầu: “Chẳng trách người ra vào rừng Mạc Sầu đơn giản như bước trên phố lớn vậy, thiên ma châu có thể xua độc vật thiên hạ, tự có thể bảo vệ người không làm sao.”

Khuôn mặt Long vương chợt căng thẳng: “Giáo chủ hiện tại ở đâu.”

“Ông ta chết rồi.”

Cái gì? Ba người đều ngẩn ra. Đợi hai mươi năm, chẳng dễ dàng gì đợi được tin tức của lão đầu chết toi vô trách nhiệm kia, không ngờ lại chỉ một chữ chết này, khiến cho lửa giận đầy người hai mươi năm qua rốt cuộc chẳng có chỗ nào trút ra.

Song không đợi họ phục hồi tinh thần, câu tiếp theo của Phó Hán Khanh suýt nữa khiến tam vương Ma giáo cùng nhau ngã sấp xuống đất: “Ông ấy cho ta thiên ma châu, bảo ta đến làm giáo chủ.”

“Người nói vậy.” Địch Cửu một kiếm vung xuống, quyết không chần chừ.

May mà động tác của Phó Hán Khanh không chậm, nhanh chóng nhảy ra sau, rốt cuộc tránh được một kiếm, chẳng qua yết hầu lại vẫn có tơ máu rướm ra. Mắt thấy Địch Cửu vẫn muốn vung kiếm, y gấp quá xua loạn hai tay: “Chúng ta có chuyện từ từ nói.”

“Địch Cửu dừng tay.” Dao Quang lướt đến. Dao cầm vờn ra, ngăn một kiếm của Địch Cửu “Sự tình quan trọng, chưa hỏi tường tận, người này không giết được.”

“Y nói xằng xiên như vậy, cầm viên bảo châu rồi dám nói đến làm giáo chủ của chúng ta, người còn có thể tha cho y.” Trong mắt Địch Cửu ẩn ẩn có vẻ tức giận.

“Việc đó cũng chưa hẳn. Bảo châu là tín vật giáo chủ truyền xuống từ khi bắt đầu lập giáo, ngoại trừ giáo chủ thì không ai có thể đeo. Giáo chủ đã cho y vật đó, không chừng muốn y làm giáo chủ thật.” Dao Quang nhìn sang Phó Hán Khanh, mỉm cười “Nói đến thì lão đầu kia nhân quang không tồi đâu, tiểu ca này ngoại hình cực kỳ tuấn tú.”

Địch Cửu hừ lạnh một tiếng: “Chẳng qua là lời một phía, biết đâu y hại chết giáo chủ, đoạt bảo châu, lại đến đây giả danh lừa bịp.”

“Vậy y làm sao biết tổng đàn ở đâu, làm sao biết lộ tuyến biển Tử Vong, lại làm sao đi qua Cách Thế lộ.” Dao Quang nhìn Phó Hán Khanh nở nụ cười thùy mị gọi tình “Tiểu ca tuấn tú, hết thấy có phải là giáo chủ nói cho người biết?”

Phó Hán Khanh do dự một chút, lúc này mới nói: “Tổng đàn Tu La giáo Thiên Ngoại thiên nằm giữa biển Tử Vong, mỗi một cơ quan của Cách Thế lộ làm sao tránh, những điều này đích xác đều là giáo chủ Tu La giáo cho ta biết.” Y chưa bao giờ nói dối, y cũng không biết nói dối, nhưng trải qua mấy đời lịch luyện, y chỉ ít đã học được, làm sao dưới tình huống không nói dối, dẫn dắt những người khác lầm một chút. Dù sao y chưa hề nói rõ, người cho y biết hết thấy những điều này, rốt cuộc là giáo chủ đời thứ mấy.

“Người coi, quả nhiên như thế.” Dao Quang cười nhìn Địch Cửu “Chỉ bằng việc y có thể thông dong đi qua Cách Thế lộ thì đã nên tin tưởng y thật sự là người giáo chủ chọn. Người chung quy không cho là lão đầu kia sẽ bị người trong chính đạo bắt được, nghiêm hình bức cung, sau đó thú nhận hết toàn bộ chứ.”

Địch Cửu không nói được lời nào, cho dù y sống với Địch Tuyết chẳng được bao nhiêu ngày, cũng phải biết, theo tính nết vị kia, nếu không phải cam tâm tình nguyện, tuyệt không có khả năng cho người ngoài biết bí mật trọng đại như thế.

Trong khi hai người tranh chấp, Long vương vẫn duy trì trầm mặc, đến lúc này mới trầm giọng quát hỏi: “Giáo chủ chết như thế nào?”

Phó Hán Khanh lắc đầu: “Xin lỗi, ta đã đáp ứng ông ấy, không cho bất kỳ ai biết nguyên nhân cái chết.”

“Lời nói không rõ, lấp lấp liếm liếm, sao có thể tin.” Địch Cửu bắt lấy cơ hội, lại đâm tới một kiếm.

“Rõ ràng có bí mật không nói ra, mà không ngại biện che giấu, đây cũng là một loại thẳng thắn.” Dao Quang cười duyên một tiếng. Dao cầm chuyển động, chặn liền mấy kiếm của Địch Cửu, nhẹ nhàng lui đến bên cạnh Phó Hán Khanh, nở nụ cười nhu tình vô hạn với y “Tuần tú ca nhi, ta giúp người.”

Địch Cửu giận đến trắng bệch mặt: “Đồ hoa si người cứ thấy nam nhân hơi chỉnh tề là phát rồ.”

“Dù sao vẫn mạnh hơn nguy quân tử nhà người, luôn mồm mắng người ta lừa đảo, kỳ thật chẳng qua là một lòng muốn bảo vệ vị giáo chủ của mình.” Dao Quang cười khẩy “Ta khinh thường người đó, thì thế nào?”

Có lẽ là bị vạch trần tâm sự, Địch Cửu đại biến sắc mặt, gầm lên một tiếng: “Ta cứ giết người trước.” Người nhảy vọt, như chim ưng lao lên trời cao, đâm tới một kiếm.

Long vương chau mày: “Các người điên rồi, trong giáo đang gặp cự biến, các người còn nội đấu.” Ông ta phát tay một cái, người đã lướt đến, một chưởng chụp tới, muốn tách hai kẻ đang định triển đấu ra.

Phó Hán Khanh cũng vội vàng nhảy lên hô: “Các người đừng đánh nhau, nghe ta nói...”

Song lần này vẫn chẳng ai nghe y nói. Một kiếm Địch Cửu đâm đến Dao Quang kia bỗng nhiên hơi lệch cực nhỏ, lấy uy thế sắc bén bội phần so với một kiếm vừa rồi, đâm đến giữa hai chân mày Phó Hán Khanh phía sau Dao Quang.

Cùng thời gian, Dao Quang cười duyên một tiếng, dao cầm trong tay bảy dây cùng múa, một dây bay cuộn như tơ, quấn đến thiên ma châu trong tay Phó Hán Khanh, một dây căng như kiếm, đâm thẳng ngực Phó Hán Khanh, một dây giống như biết chuyển hướng bắn đến sau lưng Phó Hán Khanh, bốn dây khác chia nhau tấn công yết hầu, ngực, bụng, thậm chí hạ âm của Phó Hán Khanh. Thân cầm lúc này cũng chấn động, một đại bông ám khí đồng loạt bắn ra, có nhanh mà mạnh, có góc độ xảo diệu, có phương vị quý dị, có ám khí có thể nổ tung trong người, có cự độc ngấm khắp trên mặt. Mà không bàn sự quý dị và uy lực của những ám khí này, chỉ trong khoảng cách gần như vậy, ám khí công kích sát người, cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng chẳng cách nào tiếp được toàn bộ.

Huống chi còn có một kiếm muốn đoạt mạng người kia của Địch Cửu. Khi y đâm kiếm đến Dao Quang, Phó Hán Khanh hoàn toàn không phòng bị, mà chờ khi một kiếm này của y lâm thời sửa chiều đâm đến Phó Hán Khanh, mũi kiếm chỉ cách ấn đường Phó Hán Khanh nửa thước. Cho dù Phó Hán Khanh muốn tự cứu, cũng tuyệt đối không kịp.

Huống chi lúc này cao thủ tứ lịch lão luyện nhất Ma giáo đã xa xa một chưởng, tụ tập sức mạnh bình sinh, tập kích không hề lưu tình.

45. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 6: Đồ Ngốc Và Nguy Quân Tử

Trong mắt người bên ngoài, giáo chủ Ma giáo, tự nhiên là có được quyền lợi cao nhất, sinh sát trong tay, nói sao làm vậy, không chừng còn hờ chút đánh giết thủ hạ, để thể hiện mình uy nghiêm cỡ nào, cường đại cỡ nào, tài ba cỡ nào, trong truyền thuyết, tất cả ma đầu tà đạo, đa số đều tàn bạo vô tình, lại đáng sợ như thế.

Song cho dù là trong Ma giáo, cũng chỉ có tầng cao mới biết, quyền uy của giáo chủ kỳ thật rất có hạn.

Vốn từ đời đầu tới nay, mỗi một đời kế vị đều chỉ là quyền giáo chủ, thân phận không chính thức, không có quyền hạn quá cường đại, chư vương có quyền tiết chế giáo chủ, quyền giáo chủ vi phạm giáo quy, hoặc làm chuyện quá phận, chư vương đều có thể can thiệp.

Đặc biệt là quyền giáo chủ thứ chín Địch Tĩnh, làm điều ngang ngược, hãm hại chư vương, muốn quyền lợi trong giáo tập hợp vào một thân, với bên ngoài lại hoành hành bá đạo, kết vô số thù hận, cơ hồ đưa tới tai ương ngập đầu cho Ma giáo, từ sau đó quy củ trong giáo lại có sửa đổi cực lớn. Để phòng lịch sử tái diễn, quyền hạn của giáo chủ bị thu nhỏ thêm một bước. Nếu không có sự đồng ý của chư vương, giáo chủ thậm chí không thể điều động thân vệ thuộc hạ của chư vương. Mà thân là một trong Tu La bát vương tối cao,

đều có quyền hoài nghi ý kiến của giáo chủ, chỉ cần có tam vương bảo trì ý kiến như nhau, là có thể phủ quyết ý chí của giáo chủ, mà chỉ cần có tứ vương đứng lên hiệu triệu, là có thể tổ chức đại hội bãi miễn giáo chủ, chỉ cần có ngũ vương ý kiến tương đồng, thậm chí có thể khiến bảo tọa giáo chủ đổi người.

Dưới chế độ kiểu này, đừng nói Phó Hán Khanh chỉ cầm viên châu tới, cho dù Địch Tuyệt từ dưới đất leo lên, che chở Phó Hán Khanh về Thiên Ngoại thiên, chỉ y mà bảo đây là giáo chủ tiếp theo ta đã chọn, chư vương khác đều hoàn toàn có thể không quan tâm.

Đùa hử, giáo chủ truyền thừa là chuyện trọng đại, từ đời đầu tới nay đã có thiết luật, Tu La chư vương ai chưa từng phát thiên ma huyết thệ trước linh hồn giáo tổ, tuyệt không vi phạm lời hứa nhiều đời tương truyền. Quyền giáo chủ chỉ có thể lựa chọn trong những người được bồi dưỡng như ảnh vệ dung mạo cực giống giáo tổ.

Đương nhiên, cách vô số năm, cái gọi là thiết luật đời đầu, cũng bắt quá là lý do cho có trên hình thức. Nguyên nhân lớn nhất bên trong là, người trong ma đạo, không dung được người ngoài đến phân chia quyền lực của họ, không dung được người lạ dễ dàng tiến vào phạm vi thế lực của họ.

Đừng đùa, cho dù là Hoàng đế lão tử miệng vàng răng ngọc cũng chẳng thể tùy tiện tóm một người rồi hạ chỉ cho tên này làm Thái tử, thần tử trong triều còn không phải liều mạng can gián.

Cho dù là hậu đạo như danh môn chính phái, chương môn truyền thừa cũng phải hỏi ý kiến đại đa số. Đối một A Tam A Tứ không biết cầm tín vật chương môn tới cửa nói, ta đến làm chương môn của các ngươi, có lẽ cho dù là môn phái hậu đạo nhất, nói đạo lý, coi trọng tôn ti sư đồ nhất, cũng sẽ có người nhảy dựng lên phát tác.

Huống chi Ma giáo chưa bao giờ để mắt đến những điều này. Đối với người trong Ma giáo từng bị chính đạo áp bức vây quét nhiều mặt mà nói, mặc kệ Phó Hán Khanh nói là thật hay giả, một tên lai lịch không rõ, thực lực bí hiểm thế này, bỗng nhiên chui ra đòi làm giáo chủ, tuyệt đối là uy hiếp to lớn, đã là uy hiếp, tất phải trừ đi.

Giữa chư vương Ma giáo, đích xác không thể nói đến chân thành đối xử, hữu ái hài hòa, nhưng đã là vương chí cao, có thể bước lên vị trí này, ai mà chẳng trải qua vô số gian nguy, đổ vô số mồ hôi và máu, sớm lịch luyện đến mức bụng có cái hiểm sơn xuyên, lòng có lòng dạ chặt chẽ, tuyệt không đến mức mọi việc đều biểu hiện ra mặt, để cảm xúc lộ ra ngoài.

Cho nên, khi Địch Cửu giận dữ vung kiếm, song vương khác đã biết y đang che giấu thực lực, cũng bắt đầu đóng kịch. Mọi người tự nhiên sẽ không thiếu sự ăn ý, không cần thương lượng bằng lời, không cần ngôn ngữ câu thông, cũng có thể hô ứng lẫn nhau, không chê vào đâu.

Không phải họ không muốn bắt sống Phó Hán Khanh, thật sự là lực lượng cường đại của Phó Hán Khanh khiến lòng họ nghi kỵ quá mức, trước đánh lén, tất cả ám sát giao thủ ít nhất đều ẩn tàng quá nửa thực lực, cho đến khoảnh khắc này đánh lén, toàn lực xuất kích, không dám giữ lại chút nào.

Cho nên cũng bất chấp sự sống chết của Phó Hán Khanh.

Dù sao lời tên này nói nếu là giả, tất nhiên đáng chết. Nếu là thật, lão đầu chết tiết biết rõ tình huống trong giáo lại còn chẳng nói gì đã bảo tên này chạy tới tự xưng muốn làm giáo chủ kia, mới là đầu sỏ hại chết y.

Mọi người căn bản không hề áy náy, tuyệt không mấy may có gánh nặng tâm lý mà hạ sát thủ. Sau đó, ngay trong tiếng kêu rên cực thấp cực thấp, bị phản chấn về theo ba phương hướng.

Địch Cửu thân thể lắc lư một hồi, không thể không dùng tay trái vịn một góc đại thụ gần nhất, mới có thể nỗ lực đứng vững, kiếm trong tay đã gãy thành từng đoạn, hồ khẩu vỡ toang. Máu tươi nháy mắt nhuộm khắp tay phải, cả cánh tay phải giống như đã mất đi lực khổng lồ đổ xuống bên người, sắc mặt trắng bệch nhìn Phó Hán Khanh.

Long vương nội lực hùng hậu nhất bị chấn văng ra xa, thân ảnh mặc dù tuổi già vẫn thẳng tắp rớt cuộc hoàn toàn công xuống, rất nỗ lực muốn đứng vững, lại thân bất do kỷ một lui hai lui ba lui, cuối cùng thân thể chấn động kịch liệt một hồi, ngay cả xương cốt cũng liên tiếp phát ra tiếng vang rắc rắc, lúc này mới miễn cưỡng không trượt chân ngã xuống.

Song người thảm nhất lại là Dao Quang. Nàng ở gần nhất, ra tay tàn nhẫn nhất, bảy dây đàn đứt hết cũng thôi, chết người nhất là, tất cả ám khí nàng đánh ra đều bị chấn bay về. Trong khoảng cách ngắn ngủi như vậy, căn bản chẳng có đường né tránh ám khí, may mà nàng kỹ nghệ cao tuyệt, trong lúc trăm bận đã vận toàn bộ nội lực, dao cầm bay múa quét rơi một dải, đánh bay một dải, lại vẫn có một phần bắn trúng nàng.

Có ám khí đánh trúng người thì cực nhỏ, sau khi vào người lại nổ tung một đại bông thiết phiến, có ám khí trực tiếp nổ tung hỏa đạn trong người, có ám khí lại cực độc hết sức, khoảnh khắc bị bắn trúng, nàng ngay lập tức móc thuốc ra, sau đó cả cánh tay đã bắt đầu tê liệt, không nghe sai sử.

Mà ngoài dự liệu của mọi người lại là, Phó Hán Khanh kêu lên quái dị, bổ đến ôm lấy Dao Quang bởi vì trúng độc và đau đớn, toàn thân đều chảy máu, đang vô lực ngã xuống. Nội lực mạnh mẽ cứ thế tuôn vào thân thể nàng, nơi đi qua, phẳng phất như sóng to gió lớn, không gì sánh được, nháy mắt đã bức sạch toàn bộ độc tố trong cơ thể nàng, miệng vẫn nói: “Xin lỗi, xin lỗi, nội lực của ta quá mạnh, vừa bị tập kích tự nhiên sẽ phản ứng, thật sự xin lỗi, đã thương các người rồi sao. Mấy người xuống tay đánh lén sao cũng chẳng báo trước gì hết. Nếu như biết trước ta đã chú ý khống chế nội lực, không làm mấy người bị thương.”

Nếu không phải bởi vì người quá đau, Dao Quang quả thực muốn chửi ầm lên, báo trước còn gọi là đánh lén được không?

Địch Cửu đứng cách không xa, mặt không chút máu nhìn Phó Hán Khanh, chuyện vừa rồi phát sinh, khiến y cơ hồ cho là, mình đang sa trong cơn ác mộng, mà không phải đang tự thân trải qua hết thảy.

Không sai, người nội lực cực cao, có thể dễ dàng chấn bay vũ khí hoặc ám khí của người khác, song điều này cũng cần phải có một vật dựa vào, hoặc đao hoặc kiếm, cho dù là cầm một vật áo, một nhánh cây, chỉ ít phải có một vật, làm chỗ dựa cho nội lực phát huy, thế mà người này không dùng gì hết, thuần dùng nội lực vô hình đã chấn văng chưởng lực hùng hậu nhất, bảo kiếm sắc bén nhất, ám khí không đầu không vào nhất, đây căn bản là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Long vương hơi run rẩy đứng thẳng dậy, cố gắng nuốt xuống vị tanh ngọt bốc lên cổ họng, sắc mặt nghiêm trang: “Tu La giáo, Cửu Tiêu Vân Long vương Mạc Ly, bái kiến công tử, xin hỏi cao tính đại danh của công tử.”

Phó Hán Khanh ôm Dao Quang, nhìn máu tươi tràn ra khắp nơi kia, khiếp sợ vô cùng, tay chân luống cuống, hai tay không biết chấn đâu mới được: “Ta là Phó Hán Khanh, ông mau gọi đại phu đến, ta chỉ có thể giúp nàng ta trừ hết độc lực, ta không biết trị thương đâu.”

“Phó Hán Khanh?” Mạc Ly thoáng chấn động, thần sắc lại không có biến hóa gì lớn, chỉ nhìn cố định Phó Hán Khanh, qua một lúc mới nói: “Công tử nói giáo chủ chọn cậu làm giáo chủ đời tiếp theo, đứng đầu giáo ta tuyệt không thể do người võ công kém cỏi đảm nhiệm, chúng ta bắt đắc dĩ ra tay thử, đã đắc tội, xin công tử thứ lỗi.”

Lý do như vậy, đoán chỉ có đồ ngốc mới tin được, chẳng qua, thoát nhìn người trước mắt này không hề có ý trở mặt, cho hai bên một bậc thang để bước xuống, là ắt không thể thiếu.

Bất quá, Phó Hán Khanh căn bản không chăm chú nghe ông ta nói gì, chỉ kinh hoảng nhìn Dao Quang cả người vẫn không ngừng chảy máu, vết thương lớn nhỏ đều đang co giật, trên mặt đã trắng bệch chẳng còn chút huyết sắc nào, nhưng đến lúc này vẫn chưa rên rỉ một tiếng: “Được được được, ông nói cái gì cũng được, mau gọi đại phu đến đi.”

Sốt ruột kinh hoảng như vậy, khiến những người đứng nhìn là Mạc Ly và Địch Cửu đều hơi kinh ngạc, nếu không phải họ biết rõ lai lịch của Dao Quang một thân thương tích này, cơ hồ sẽ lầm tưởng Phó Hán Khanh là người chí thân của Dao Quang, mới lo âu như vậy. Thế nhưng ngữ khí thần dung kể cả ánh mắt Phó Hán Khanh, đều chỉ thành, cho dù không hợp tình lý hơn, cũng khiến người ta rất khó hoài nghi thành ý của y.

Đến cả Dao Quang, cực đau cực hận, muốn mắng một tiếng: “Bớt ở đây làm bộ làm tịch giả người tốt đi, còn ra vẻ vô tội...” Nhưng ngay cả mắng trong bụng, khi chạm đến ánh mắt trong suốt kia của Phó Hán Khanh, lúc này tràn đầy lo âu, không chứa một chút tạp chất nào, cũng phải hơi ngừng lại, sau đó không nhớ được nữa.

Phẳng phất, dường như nghe Mạc Ly đang nói: “Phó công tử, giờ ta sẽ đưa Dao Quang đi trị liệu, cậu cũng

mời tạm thời nghỉ ngơi. Liên quan đến việc tiếp nhiệm giáo chủ quá trọng yếu, ta cũng không tiện quyết định, phải chờ chư vương đủ mặt, mới cho công tử câu trả lời, công tử có muốn ở Thiên Ngoại thiên, làm khách vài ngày?”

Cái tên không biết là ngu ngốc hay thiên tài kia còn đang luôn miệng hô: “Được, được, được, ông mau dẫn nàng ta đi trị thương đi.”

Đường như nghe thấy Dịch Cửu nói như thăm dò: “Thiên ma châu là thánh vật bản giáo, công tử có thể trả lại chúng ta bảo quản.”

Câu trả lời nghe thấy lại vẫn là một tràng được được được.

Trời ạ, Dao Quang mơ mơ hồ hồ, có một loại kích động muốn kêu thảm. Tên kia rốt cuộc có hiểu không, thiên ma châu trân quý cỡ nào, ở Tu La giáo lại đại biểu cho ý nghĩa thế nào. Y cứ thế dễ nói chuyện mà đáp ứng giao cho một kẻ vừa rồi còn đánh lén muốn đẩy y vào chỗ chết.

Dao Quang mơ màng nghĩ, tên bỗng dưng chui ra, công phu cao hù chết người này, hoặc là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc, hoặc chính là thiên hạ đệ nhất nguy hiểm đáng sợ nhất.

46. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 7: Bát Vương Phong Vân Động

Phó Hán Khanh được chiêu đãi tốt vô cùng, bể bơi cực lớn bạch ngọc điêu thành, chỉ cho mình y tắm rửa, bên cạnh còn đứng một hàng bảy tám thiếu nữ xinh đẹp, giúp y giữ đồ, chà lưng. Mỗi một người dung nhan đều yêu kiều hơn hoa, mỗi một người trên mình đều chỉ mặc áo ngắn đơn giản, lộ rõ thân thể duyên dáng. Tất cả đều vẻ mặt tươi cười, cung kính hầu hạ y gạt sạch gió bụi, dòng nước mát rượi ngấm lên y phục vốn đã rất ít của mỹ nhân, khiến bộ vị mỹ lệ nhất đủ hấp dẫn nhất của nữ thể, càng như ẩn như hiện, khiến người phải nghĩ ngợi.

Phó Hán Khanh thản nhiên tiếp nhận sự hầu hạ chăm sóc của những nữ tử này, hoàn toàn không mảy may bất an, nhưng cũng đồng dạng thản nhiên nhìn hết đủ loại hình thái duyên dáng của mỹ nhân, ánh mắt chẳng hề bất đồng so với ngắm một đóa hoa, một gốc cỏ.

Sau khi gạt sạch gió bụi, thay y phục hoa quý thoải mái nhất, đến yến hội long trọng nhất của Tu La giáo. Thức ngon mỹ vị nhất, mỹ tửu danh quý nhất, ca vũ động lòng người nhất, tất cả đều có. Trừ Dao Quang bị thương quá nặng, thật sự không thể tham dự, Dịch Cửu và Mạc Ly đều nén thương thế đích thân bồi, tha thiết mời rượu, ngữ khí chân thành cứ như là tri kỷ nhiều năm không gặp vậy.

Phó Hán Khanh có rượu thì uống, có đồ thì ăn, người khác không đề cập tới chuyện tiếp nhiệm giáo chủ, y cũng chẳng nói gì nhiều. Người ta hỏi gì, y có thể đáp thì đáp, không thể đáp chỉ nói, ta không thể cho người biết. Về phần người ngoài có phải đang dò xét, nói chuyện phải chăng có nghệ thuật, đủ kỹ xảo, cực tuyệt quá trực tiếp liệu có khiến người ta khó xử không, những điều này y hoàn toàn không suy nghĩ. Yến tiệc đã xong, Dịch Cửu tự mình dẫn Phó Hán Khanh đến gian phòng tốt nhất trong cả Thiên Ngoại thiên.

Những trang sức hoa lệ, bài trí vô giá đó Phó Hán Khanh hoàn toàn không chú ý, y vừa nhìn đã trúng ý, trong lòng cao hứng chính là chiếc giường lớn nhất thoải mái nhất mềm mại nhất tinh xảo nhất kia. Nói đến thì vì lời hứa không hay ho này, y đã phải một mình trong sa mạc, chịu khổ chịu tội bao nhiêu ngày, chẳng dễ dàng gì đến được đây, cuối cùng có thể ngủ một giấc hạnh phúc khoan khoái rồi.

Nghĩ đến điểm đó, tâm tình thập phần kích động, tên lười nhác tội nghiệp, quả thực phải lệ nóng doanh tròng.

Cho nên sau khi Dịch Cửu khách khí cáo từ mấy câu, mấy người khác lưu lại hầu hạ đều bị y bảo không có việc gì mà đuổi hết ra ngoài, giáo chủ Ma giáo tương lai tâm tình khoái hoạt dị thường, như một đứa trẻ, quả thực gấp không chờ nổi mà lao thẳng lên giường. Sau đó kinh hãi kêu một tiếng rồi nhảy dựng lên, vén tấm chăn mềm mại nhìn thử, trong ổ chăn ấm áp, một nữ tử toàn thân không một mảnh vải, da thịt trắng như tuyết, thân mang dị hương, dung nhan tuyệt sắc, mỉm cười với y, vừa xinh đẹp vừa quyến rũ: “Công tử.”

Lúc này, tất cả những vết thương trọng yếu trên người Dao Quang đã được xử lý tốt nhất, tân nhiệm Thiên vương Tu La giáo và Long vương thâm niên cao nhất ngồi trước giường Càn Đát Bà vương, thần sắc đều thập phần ngưng trọng.

Mạc Ly trầm giọng nói: “Các người có chú ý, trong tên của y, có một chữ hán?”

Dao Quang gương mặt cao tỉnh thần hỏi: “Các người có phát hiện, mắt y, so với hài tử còn trong suốt hơn.”

Địch Cửu ngạc nhiên: “Truyền thuyết liên quan đến vị giáo chủ kia trong giáo rất nhiều người đều biết, một ngày nào đó, một người trong tên có chữ hán, ánh mắt trong suốt, sẽ đến mở ra một thiên địa mới cho thánh giáo chúng ta, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, truyền thuyết rất nhiều người từng nghe này, cũng có khả năng bị rất nhiều người lợi dụng.”

Mạc Ly và Dao Quang nhìn nhau một cái, sau đó Mạc Ly nhẹ nhàng nói: “Không phải truyền thuyết, hoặc giả nói truyền thuyết này, kỳ thật là rất nhiều năm trước, Bất Động Minh vương đời thứ nhất vì chế ước chư vương đời sau, vì một người tạo thế không biết ngày nào sẽ xuất hiện mà cố ý xây dựng nên.”

Địch Cửu hơi nhíu mày: “Có ý gì?”

Dao Quang nhẹ nhàng nói: “Có một bí mật rất lớn, thiết luật tối cao, từ đời đầu tiên tới nay, giáo mệnh tối cao cũng chỉ có chư vương mới có thể truyền tai nhau, người không biết. Vốn điều này phải vào ngày người tiếp nhiệm Thiên vương, do Thiên vương tiền nhiệm đích thân cho người biết. Nhưng lần đầu kia không còn, mà Long vương cũng chưa kịp cho người biết, đã bị Phó Hán Khanh xông vào cắt ngang.”

Mạc Ly nhẹ nhàng gật đầu: “Việc này có liên quan đến chế độ quyền giáo chủ giáo ta các đời truyền lại? Người biết vì sao mỗi một đời giáo chủ đều chỉ có thể xưng là quyền giáo chủ không? Bởi vì từ giáo chủ đời đầu tới nay, giáo chủ chân chính giáo ta có thể chấp nhận chỉ có một, người kia...”

Trong quá trình Long vương cao tuổi nhất Ma giáo thuật lại cơ mật cao nhất trong giáo với tân nhiệm Thiên vương, thần sắc Địch Cửu vẫn không có biến hóa lớn, đợi khi nói xong, y mới nhàn nhạt nói: “Cho nên, y phải là người trong lời tiên đoán của giáo tổ đời đầu kia, y sẽ trở thành giáo chủ chân chính đầu tiên của giáo ta từ sau giáo tổ.”

Mạc Ly nhìn Địch Cửu có phần kỳ quái, tuy nói phương thức huấn luyện ảnh vệ cực lãnh khốc thiết huyết, song biết địa vị của mình gặp uy hiếp lớn như vậy, còn có thể mặt không biểu cảm, ngữ khí nhạt nhẽo như thế, thiếu niên này thật sự có chút lão thành quá đáng, cũng khó trách có thể trở hết tài năng trong chúng nhân.

Dao Quang nén đau, khe khẽ cười nói: “Đã bảy trăm năm, tuy nói có thiên ma huyết thế ước thúc, nhưng bây giờ còn ai thật sự coi lời thề, coi tôn sư trọng đạo là gì. Trái lại chư vương chúng ta và chế độ chế hành giáo chủ càng có thể cam đoan thiết luật đời đầu này trong dòng thời gian đằng đẵng, có khả năng thực hiện. Nếu chư vương và quyền giáo chủ không hợp, trái lại có thể mượn lý do này kéo quyền giáo chủ xuống ngựa, trợ giúp người phù hợp với yêu cầu của giáo tổ bước lên, cho nên...” Nàng cười ném mị nhãn cho Địch Cửu “Nhớ khách khí với chúng ta một chút, lấy lòng nhiều hơn, tương lai bảo vệ vị quyền giáo chủ cũng dễ dàng hơn nhiều.”

Địch Cửu lạnh lùng nhướng mày, có phần không biết nên giận hay cười, vị toàn thân trên dưới thương lớn thương bé mấy chục chỗ này, cứ nhiên còn không quên nói đùa.

Mạc Ly nói nhàn nhạt: “Bao đời nay, không phải chưa từng xuất hiện người thoát nhìn phù hợp yêu cầu, các đời chư vương giáo ta thậm chí âm thầm bồi dưỡng một đám người mắt trong suốt, sau đó dùng để tranh quyền đoạt lợi.”

Địch Cửu mi phong hơi nhếch: “Các người cho y là...”

“Y đích xác có khả năng là chư vương khác âm thầm bồi dưỡng sai sử, dùng để đoạt quyền, nhưng với võ công của y, khả năng này hoàn toàn không tồn tại. Người có được võ công bậc này, làm sao cam tâm trở thành con rối của kẻ khác, ngồi bài trí trên bảo tọa. Sẽ chẳng có ai trợ giúp một kẻ quá cường đại, bản thân không thể khống chế như vậy lên ngôi.” Mạc Ly hơi lắc đầu.

Dao Quang thản nhiên cười cười: “Kỳ thật muốn đứng đầu giáo ta cũng không khó lắm, quan trọng không phải là phù hợp những điều kiện theo như lời giáo tổ đời đầu nói hay không, mà ở chỗ y phải chẳng đủ cường đại, phải chẳng có thể lãnh đạo chúng ta đánh bại đám gọi là chính đạo, phải chẳng có thể dẫn dắt giáo ta đi đến hưng thịnh.”

Địch Cửu nhướn mày, bình tĩnh nói: “Phó Hán Khanh đủ cường đại, y cường đại đến mức vượt quá tưởng tượng của chúng ta, nếu y thật lòng nghĩ cho giáo ta, vậy thì y làm giáo chủ đích xác có ích vô hại.”

Dao Quang ra vẻ kinh ngạc nói: “Đây chính là lời thật lòng của người, nếu người cũng không có ý kiến, vậy ta cũng thật sự muốn ủng hộ y làm giáo chủ.”

Địch Cửu dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang nàng: “Ta không có hứng thú ra vẻ rộng rãi. Các người vốn không có giao tình gì lớn với ta, giữa lợi và hại, cũng chẳng dám trông mong các người bảo vệ ta phản đối y. Nếu y đăng vị có ích cho giáo ta, các người tự nhiên sẽ ủng hộ, đến lúc đó cũng chẳng thể do ta không đồng ý.”

“Được rồi được rồi, sự tình cũng bức đến trước mắt rồi, mọi người phải nên đồng tâm hiệp lực mới đúng, sao các người lại cãi nhau rồi.” Mạc Ly đầu đầu nhìn hai người giận dữ “Chuyện này quá nghiêm trọng, không thể do ba người chúng ta quyết định. Hôm nay trong tiệc rượu, nên thăm dò, chúng ta đã dò ra hết, hiện tại lập tức đưa tin, bảo Đại Bằng vương tra rõ mọi thứ về Phó Hán Khanh. Người này quá cường đại, sâu không thể lường, nhất định phải tìm ra lai lịch xuất thân, nắm giữ nhược điểm của y mới được. Còn nữa, thông tri Khẩn Na La vương, điều động nhân thủ, tìm kiếm mộ phần và di thể giáo chủ ở nơi y nói, nếu có thể tìm được thi thể, phải tra nghiệm thi thể cẩn thận nhất, để xác định lời y nói có phải là thật. Bảo chư vương các nơi đều mau chóng về gấp cho ta, trời cũng sắp sập rồi, coi họ còn tiêu dao được không.”

Dao Quang mỹ lệ hơi nhướn mày: “Người khác liệu có về không thì ta không biết, bất quá Đại Minh vương của chúng ta chỉ sợ sẽ không nghe lời như vậy đâu.”

Mạc Ly lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn về phía Địch Cửu: “Nghị thức truyền thừa Thiên vương của người còn chưa tiến hành xong đã bị cắt ngang, bất quá, về quyền hạn Thiên vương của người sẽ không bị ảnh hưởng đâu, chỉ là người vẫn chưa chọn cho mình một cái tên?”

“Không cần.” Địch Cửu nhàn nhạt nói “Thiên ý khiến ta không kịp chọn tên cho mình, vậy cứ gọi là Địch Cửu đi.” Ánh mắt y hờ hững như chết “Để ta vĩnh viễn ghi nhớ, bất kể tương lai thân phận địa vị như thế nào, ta chẳng qua là một cái bóng chỉ có số hiệu. Chẳng qua là công cụ tồn tại vì sự cường đại của Tu La giáo. Tất cả những người cùng ta lớn lên, cùng nhau khốn khổ giãy giụa sống sót, đến bây giờ có được cũng bất quá là con số, vì sao ta phải đặc thù.”

Y đứng dậy, cũng không nhìn Mạc Ly và Dao Quang nữa, đẩy cửa rào bước ra ngoài.

Dao Quang khe khẽ cười rộ: “Tên này tâm tình không tốt đâu, xem ra trừ phi y có thể lên làm giáo chủ, bằng không y sẽ giận dữ, vĩnh viễn không lấy tên cho mình.”

Mạc Ly đối với việc nàng ta cười trên nỗi đau của người, cũng chỉ có thể khe khẽ thở dài, đang sâu não, nghe thấy Địch Cửu bên ngoài kêu một tiếng: “Mị Cơ, sao người đã về rồi.”

Mạc Ly kinh ngạc bước vội ra cửa, quả nhiên thấy trên hồi lang, một nữ tử cực xinh đẹp, vẻ mặt buồn bực, đang đứng phía trước Địch Cửu.

“Không phải lệnh người đi hầu hạ y à? Sao đã về rồi?”

Sắc mặt Mị Cơ hơi tái xanh, cắn răng, mới cảm giận nói: “Y ngủ rồi.”

“Cái gì?” Địch Cửu và Mạc Ly cùng hỏi.

“Y ngủ rồi.” Mị Cơ hô to một tiếng, vẻ mặt toàn là oán hận “Tôi dấm chân cho y, giúp y bóp vai, y lại dấm ngủ mất.” Nàng cắn răng, đáng vẻ như muốn xé nát người ta.

Địch Cửu và Mạc Ly nhìn nhau ngạc nhiên.

Có thể khiến nhị vương Tu La thất sắc như thế, tuyệt không phải bởi chuyện Phó Hán Khanh ngủ đơn giản kiểu này.

Mị Cơ là nữ tử đặc lực nhất trong số thuộc hạ của Dao Quang, cũng là người mị thuật tạo hài cao nhất trong cả Tu La giáo. Nàng vốn là một mỹ nhân tuyệt sắc, khi không thi thuật đã có thể khiến người ta thần động tâm dao, nếu toàn lực thi triển mị công, võ lâm chính đạo, tăng nhân đạo trưởng đức hạnh cao nhất tu hành kiên định nhất, cũng không thể duy trì. Khi nàng cởi sạch quần áo, không một mảnh vải nũng nịu tiến đến bóp vai bóp chân cho người, lại đem thủ pháp giục tình, phương thức kích thích dục vọng của cơ thể dung hợp vào trong xoa bóp. Cho dù là thần tiên thanh tâm quả dục, cũng sẽ nhịn không được lập tức đẩy ngã nàng.

Phó Hán Khanh lại có thể ngủ say trong khi nữ tử thể này hầu hạ mình. Trừ phi y không phải nam nhân. Cũng khó trách Mị Cơ bị đả kích nát bét hết tự tin, tức thành thể này.

Đến cả Dịch Cửu cũng tự hỏi, với định lực của y, nếu Mị Cơ toàn khai công lực trước mặt, mình nếu muốn bảo trì thanh tĩnh, biện pháp duy nhất cũng chỉ có thể là không cho nàng ta lại gần, bây giờ thấy Mị Cơ tức thành thể này, đúng là vừa sợ vừa giận vừa buồn cười, gương mặt lạnh lùng hiếm khi mới nhu hòa đôi chút, cười nói: “Người đừng quá buồn, ta thấy, chưa biết chừng tên này căn bản không thể đâu, bằng không làm sao y có thể ngủ trước mặt Mị Cơ.”

Mị Cơ bật cười: “Thiên vương mà cũng biết trêu đùa tiểu nhân vật như tôi đây.” Nàng cười nói “Tôi nghĩ, phạm là nam nhân bình thường, không có lý do gì mà không động tâm với tôi, trừ phi...”

“Trừ phi y thích căn bản không phải nữ nhân, đúng chứ?” Ánh mắt Dịch Cửu khê động.

Mạc Ly đã nhàn nhạt nói “Chọn hai thiếu niên tuấn tú nhất, đưa đến cho y.”

47. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 8: So Với Đồ Đàn Còn Đàn Hơn

Chính xác mà nói, cuộc sống của Phó Hán Khanh ở Ma giáo, tốt đến không thể tốt hơn. Giường ngủ gối mềm cao giấc, rượu ngon thức ngon bày trước mắt. Mọi sự đều không cần y nhọc lòng, y chỉ tự lo ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, mọi người đều khách khách khí khí với y, bất cứ yêu cầu nào cũng sẽ được thỏa mãn lập tức.

Đương nhiên, nếu đám vương của Ma giáo này đừng nhiệt tình như vậy, đừng hiếu khách như vậy, đừng cả ngày kéo y đi tham gia yến hội, du ngoạn khắp nơi như vậy, không cần y phí tinh thần ứng phó, thể thì cuộc sống tự nhiên càng thêm tốt đẹp.

Bất kể thế nào, cuộc sống trước mắt, cơ hồ đã đạt tới giác mộng lớn nhất của y bao lâu nay, ăn ngủ ngủ ăn, chẳng cần nhọc lòng gì cũng có thể sống hạnh phúc. Mặc dù y biết, loại đãi ngộ này không phải là lâu dài, nhưng cũng vui vẻ hưởng thụ, về phần đám người vui vẻ ứng phó y, dưới vẻ tươi cười ẩn giấu gì, y cũng lười nghĩ nhiều.

Ngày hôm nay, y vừa mới dự tiệc tối xong, vội vã quay về gian phòng rộng lớn của mình, hoan hô một tiếng, cách thật xa lấy dáng hùng ưng vỗ vỗ lao thẳng tới chiếc giường lớn ấm áp đáng yêu kia. Theo thân thể nặng nề đè xuống, bên tai tức khắc vang lên hai tiếng kêu đau khe khẽ. Phó Hán Khanh a một tiếng nhảy dựng lên, một phen tung chăn ra.

A, lại là mỹ nhân trần như nhộng, mà còn những hai người. Chẳng qua...

Ánh mắt Phó Hán Khanh chậm rãi từ hai khuôn mặt như họa lướt xuống, ngực phảng lỳ, cùng với bộ phận trọng yếu dưới bụng kia, chẳng qua đây là hai nam nhân, nam nhân rất đẹp, nam nhân rất trẻ rất đẹp...

Phó Hán Khanh nhìn lẳng lẳng hai thiếu niên cực xinh đẹp, hồi lâu chẳng nói ra lời.

Không phải y không rõ hai thiếu niên này là thân phận gì, trong dòng năm tháng dài đằng đẵng, y từng sinh hoạt giữa những người thể này, từng học hết thấy tri thức họ biết, từng trải vô số chuyện phải trải, chỉ là, trong hồi ức dài dòng mà xa xôi kia của y, vẫn đều là người ta đối đãi y như nam sủng, chưa từng có ai đưa nam sủng lên giường y đâu.

“Công tử.” Thiếu niên gọi, mang theo chút ngượng ngùng, lại càng nhiều chờ mong hơn.

Ánh mắt thiếu niên trong suốt, lại mang theo sự mê hoặc kỳ diệu.

Nam nhân còn trẻ như vậy, nói đến thì cơ hồ là đại hài tử, đối với nam tử hảo nam phong mà nói, nam hài tuổi này là mềm mại nhất, đáng yêu nhất, khiến người mất hồn nhất. Nếu là nam tướng quân, hài tử tuổi này, phải đang hồng nhất.

Phó Hán Khanh đứng lảng lảng một hồi, trong lòng đang có chút đấu tranh giữa ngủ và vận động, đến cuối cùng, lòng hiếu kỳ diệu kỳ thoáng chiếm chút thượng phong.

Từ trước đến nay, người y từng gặp, đại đa số đều cực thích cả ngày lẫn đêm, không ngừng không nghỉ, không kết thúc, chỉ nghĩ đến việc dùng đủ mọi phương pháp buộc y vận động, có lúc vừa làm còn vừa ai oán, ta tốt với người như vậy, vì sao người lạnh như băng, có lúc vừa làm còn vừa buồn bực, ta cũng đã dốc sức như vậy, vì sao người nhất định không phản ứng một chút. Vừa làm còn vừa điên cuồng, ta đối với người cũng đã thế này thế nọ, người còn dám như vậy như vậy, sau đó tự nhiên là vừa làm, vừa lấy phương thức rất có kỹ xảo, có thể tổn thương người, lại không ảnh hưởng việc tiếp tục vận động thương tổn thân thể y.

Phó Hán Khanh vẫn không cảm thấy vận động có gì tốt, bất quá, những người vận động với y đó, công tác gánh vác, tư thế áp dụng, đều bất đồng với y. Có lúc nhìn dáng vẻ điên cuồng kịch liệt của những người này, y cũng phải có đôi chút hiếu kỳ, chẳng lẽ cùng là vận động, lấy phương thức của họ, chọn dùng tư thế của họ, sẽ cho người ta cảm thụ hoàn toàn bất đồng, sẽ khiến người ta sung sướng như vậy, điên cuồng như vậy, mất hồn như vậy sao?

Cả người lười nhác như Phó Hán Khanh cũng phải sinh ra loại hiếu kỳ này, đủ thấy chuyện trước kia y từng trải qua phức tạp cỡ nào, lại kịch liệt cỡ nào.

Cho nên y ngẩn ra một hồi, sau khi thân thể hai thiếu niên quán lên như rắn, y bắt đầu đưa tay ôm họ.

Hai đôi tay vô cùng khéo léo bắt đầu cởi quần áo cho y, mà Phó Hán Khanh thì đang rất nỗ lực nhớ lại, ôi, trước kia y chỉ học làm nam sủng thế nào, hầu hạ người khác thế nào, lại chưa từng học làm người được hầu hạ thế nào. Phải làm sao đây? Nỗ lực nghĩ lại trước kia trải qua, những người đó làm gì nhỉ? Đương nhiên, những hành động tổn thương người đó, đừng nên nhớ lại, hài tử nhỏ thế này, chắc chắn sợ đau.

Hừm, bước đầu tiên, hừm, phải là... là hôn trước, hay là ôm trước, hay cởi quần áo trước? Đúng rồi, phần lớn thời điểm, là trực tiếp xé quần áo.

A, không được, trên người họ căn bản đâu có quần áo, bất kể là xé hay cởi đều không cần ta. A a a, thế thì ta hiện tại, bước đầu tiên nên làm gì mới được?

Sau một canh giờ, hai thiếu niên dung mạo như họa, ủ rũ đứng trước giường bệnh của Dao Quang.

Thấy họ xuất hiện, Mạc Ly nhíu mày: “Lại không thành công?”

Địch Cửu quay đầu nhìn Dao Quang, hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ này, kích thích cực mạnh tới Dao Quang, nàng giận dữ nhìn hai thiếu niên: “Thuật lại tỉ mỉ toàn bộ quá trình cho ta.”

Hai thiếu niên cúi đầu, đều không nói gì.

“Mau nói cho ta.”

Một tiếng quát giận dữ khiến hai thiếu niên rùng mình, một người bật thốt ra: “Mới bắt đầu còn rất tốt, y ôm chúng tôi, hôn chúng tôi, vuốt ve chúng tôi, thủ pháp tán tỉnh cực kỳ chuẩn xác, cơ hồ như là từng được huấn luyện.”

“Vậy sao các ngươi hiện tại lại ở đây?” Dao Quang lạnh giọng hỏi.

Thiếu niên kia sắc mặt xanh trắng: “Nhưng hôn không bao lâu, y đã quá phiền chán nói, ve vãn thế này phiền toái lắm, vất vả lắm, công tác tiếp theo còn quá phí lực eo, còn phải không ngừng động tới động lui, khẳng định càng vất vả hơn, sau đó nói với chúng tôi, xin lỗi, ta muốn ngủ, hôm nay thôi không vận động nữa. Kể đó liền đẩy chúng tôi ra.”

“Người nói cái gì?” Không chỉ Dao Quang, Mạc Ly và Địch Cửu, toàn bộ trợn mắt há mồm.

Oai môn tà đạo của Ma giáo, trước nay luôn bằng mọi thủ đoạn, sắc dụ, là thủ đoạn đơn giản nhất thường dùng nhất.

Với họ mà nói, người háo sắc thấy nhiều lắm, ngục quân tử cũng thấy nhiều lắm, ngay cả người thật sự đạo mạo trang nghiêm, bất vi sở động, vừa thấy cái gọi là dâm oa đăng tử, tức khắc thanh sắc đều nghiêm túc, cũng không có gì là ngạc nhiên, nhưng ban đầu tiến hành tốt như vậy, nháy mắt đã chẳng làm nữa, mà lý do tự nhiên là hiềm việc đó quá mệt, y buồn ngủ, trời ơi là trời, lời này nói ra cũng phải có người tin chứ.

Dao Quang hít sâu một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc của mình một chút: “Các người không nói với y, nếu y lười động, các người sẽ phục vụ y, y chỉ cần nằm hưởng thụ là được.”

“Nói rồi.” Một thiếu niên ủy khuất nói “Y cũng nhắm mắt, gật đầu đáp ứng rồi.”

“Thế nhưng”, thiếu niên kia cơ hồ òa khóc “Thế nhưng bất kể chúng tôi làm thế nào, y đều không phản ứng, hơn nữa chẳng bao lâu sau, y đã trực tiếp ngủ mất. Tiếng ngáy cũng nghe rõ.”

Thanh âm của y càng lúc càng nhỏ, đầu càng lúc càng thấp, đến cuối cùng, đầu hai thiếu niên cơ hồ đã cắm xuống đất.

Dao Quang ngạc nhiên, đây là hai người nhiều lần chọn ra trong số thuộc hạ của nàng, công phu trên giường xuất sắc nhất, công phu tán tỉnh đến nơi đến chốn nhất. Dù là thần tiên, bị họ đùa một chút cũng không khống chế nổi. Người người người, người kia, cứ cứ cứ, cứ thế ngủ mất, đây đây đây, đây quá không có khả năng.

Nếu thật là như vậy, thực không thể trách hai người này về mặt ủy khuất thế này, biểu tình xấu hổ giận dữ như thế, đây quả là nhục nhã vô cùng, nói ra sẽ khiến tất cả đồng hành, đồng bạn bên cạnh họ cười đến rụng răng, khinh thường họ.

Ánh mắt Địch Cửu quét qua giữa hai thiếu niên và Dao Quang, thong dong nói: “Dao Quang, người nói, là tên kia căn bản là thái giám, hoàn toàn không thể, hay Càn Đát Bà vương chủ quản thanh sắc khuyến mã âm vận tạp nghệ người bình thường mấy lời đó toàn là khoác lác, những thủ hạ này của người, kỳ thật, căn bản chẳng có bao nhiêu năng lực.”

Bị y châm chọc như vậy, sắc mặt Dao Quang cũng đã xanh xám. Thiên ma chư vương luôn tranh phong lẫn nhau, không ai nhường ai. Dao Quang hai lần liên tục bị mất mặt trong công tác đặc ý nhất của mình như thế, nào kiềm chế được. Bị chọc giận, nàng xóc chân đứng dậy: “Ta đích thân đi coi thử, coi y rốt cuộc là kẻ lì lợm thế nào.”

Mạc Ly nhíu mày: “Dao Quang, người người còn đang trọng thương kia?”

Địch Cửu hân hoan vỗ tay: “Khá lắm, khá lắm, vì thánh giáo, Càn Đát Bà vương phải hy sinh bản thân, đích thân ra trận, thật là khá lắm, ta thật sự bội phục.”

Dao Quang hừ mạnh một tiếng, không để ý Mạc Ly khuyên bảo nữa, thân hình chợt lóe, đã ra cửa phòng.

Mạc Ly trừng Địch Cửu một cái: “Người quá phạm lỗi rồi, đại địch trước mắt, người còn có tâm tư đấu tranh nội bộ.”

Địch Cửu hờ hững không nói. Một thế hệ chư vương trẻ tuổi của Ma giáo, mỗi người mất mọc trên đầu, kiêu hoành bá đạo, trước kia khi y còn là ảnh vệ, không biết đã chịu bao nhiêu cơn giận của đám người này. Hiện giờ có thể có cơ hội, sao có thể không đòi lại. Đại địch trước mặt cố nhiên phải đồng tâm hiệp lực, nhưng bình thường y không định cùng những người này tôn trọng lẫn nhau, huống chi tên kỳ lạ kia rốt cuộc có tính là địch không, vẫn thật sự chưa thể nói chắc.

Y ngồi một lúc, nghĩ nghĩ, chẳng biết Dao Quang giận dữ đi tìm Phó Hán Khanh, sẽ có chuyện phấn khích cỡ nào xảy ra, y tự nhiên không dễ bỏ qua, bèn đứng dậy vội vàng đuổi theo.

Dao Quang giận dữ, đi thẳng một mạch đến cửa phòng Phó Hán Khanh, không chút khách khí một chưởng đập tung cửa phòng.

Động tĩnh lớn như thế, Phó Hán Khanh trên giường giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu thoáng nhìn, cửa phòng đã bị chấn gãy.

Chẳng qua, y không giận chút nào, thậm chí không có cảm giác sợ hãi gì, trong rất nhiều năm tháng trước kia y từng trải qua, cửa phòng y luôn hết lần này đến lần khác bị những người bất đồng chấn gãy chấn bay chấn hủy thậm chí chấn nát, thế cho nên y rất tự nhiên cảm thấy, hủy cửa phòng, khiến vang ầm ầm, cũng là một phương pháp vào phòng người khác hoàn toàn bình thường.

Cho nên, y rất đối bình tĩnh mà ngồi dậy, rất đối khách khí mà hỏi: “Có việc sao?”

“Có...”

“Không có việc gì.” Mạc Ly rảo bước đuổi tới kịp thời ngắt lời Dao Quang “Không có việc gì, Dao Quang chỉ lo bọn hạ nhân tiếp đón không chu đáo, cố ý đến xem.” Mạc Ly cười bồi, mồ hôi trên trán cũng sắp chảy thành dòng suối nhỏ, miệng cười cũng hơi cứng.

Trời ạ, mấy người thanh niên này, bình thường gặp phải chút đại sự, biểu hiện coi như có thể, sao không chịu nổi kích động, vừa gặp thất bại đã mất chừng mực như vậy, người này đáng sợ như thế, sâu không lường được như thế, vất vả lắm mới ổn định được y, tuyệt đối không thể làm căng.

Dao Quang tức giận lườm ông ta một cái, lão tiên sinh ơi lão tiên sinh, bình thường thấy ông lớn tuổi, cho ông chút thể diện, ông liền thật sự cho là ăn muối nhiều hơn bọn ta ăn gạo, thật sự thông minh hơn bọn ta chắc. Muốn hòa giải cũng làm ơn kiếm một lý do bình thường chút, tỷ như nói vừa có thích khách trốn đến đây rồi biến mất, ta đang đuổi thích khách gì gì đó, lời này của ông làm sao giải thích chuyện ta một chưởng đập hỏng cửa, người này cho dù là đồ dân, cũng chẳng thể tin lời ông.

Trong lòng Mạc Ly cũng đang hận muốn chết, kích động hồ đồ chính là người, lúc này lại có thể trừng ta, vừa rồi khi nổi điên lý trí của người đã chạy đi đâu, người cứ thế đập hỏng cửa, muốn nghĩ ra cái cớ hoàn hảo chút, ta cũng cần có thời gian chứ. Mấy người trẻ tuổi bây giờ, thật là.

Song, mặc kệ nhị vương này vừa khấn trương vừa sầu não thế nào, sự thật chứng minh, Phó Hán Khanh cực có thể là cái thứ so với đồ dân còn dân hơn, với lý do hoàn toàn không hợp tình lý, hoàn toàn không có độ tin cậy này của Mạc Ly, Phó Hán Khanh lại như chẳng hề dị nghị đã tiếp nhận toàn bộ, chỉ thần nhiên gật đầu: “Các người tới thật vừa vặn, ta có một kiến nghị liên quan đến việc tiếp nhiệm giáo chủ của ta, đang định nói với các người đây.”

48. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 9: Phương Pháp Mười Lợi

“Công tử có kiến nghị gì?” Mạc Ly mỉm cười hỏi.

Phó Hán Khanh trực tiếp nói ngay: “Tuy rằng các người vẫn chiêu đãi ta rất tốt, nhưng ta nghĩ trong lòng các người nhất định rất sốt ruột, rất tức giận, rất không muốn thật sự để ta làm giáo chủ, đúng chứ?”

Trải qua mấy đời, lịch duyệt của Phó Hán Khanh ít nhiều vẫn hơi tăng lên, với phản ứng bình thường của thể nhân, y cũng phải có chút hiểu biết. Y không hỏi, không truy cứu, không có nghĩa là y thật sự không hiểu. Với người bình thường mà nói, làm sao có thể thích một kẻ không biết từ đâu chui ra đòi đứng đầu họ. Tuy nói Phó Hán Khanh hai ngày nay ăn ăn uống uống ngủ ngủ, vô cùng thoải mái, nhưng nghĩ đến người khác vì y mà lăm phiền não như vậy, y cũng phải có chút xú ầu ấy này.

Câu này với Phó Hán Khanh mà nói, thuần là lời thật lòng, nhưng Mạc Ly nghe vào tai lại như ngoài dây có âm, cả đồng tử khoảnh khắc này cũng co lại, thanh âm tuy vẫn mang cười, lại như cả cười cũng cứng ngắt: “Công tử nghĩ nhiều rồi.”

Phó Hán Khanh lắc đầu: “Ta nghĩ, với người bình thường mà nói, đều không thể hoan nghênh ta, nhưng ta cũng đâu có cách nào, ta đã đáp ứng Định Tuyệt phải làm giáo chủ, chuyện đã đáp ứng, không thể không làm bằng được, cho nên, đành phải khiến các người phiền não khó xử.” Y gãi đầu, khá là xấu hổ.

Mạc Ly và Dao Quang đưa mắt trao đổi, đúng vậy, chuyện đã đáp ứng, nhất định phải làm được, chính là một trong những đặc điểm lớn nhất của người trong truyền thuyết kia.

Phó Hán Khanh vẫn nói: “Hai ngày nay, ta cũng nghĩ rồi, kỳ thật vẫn có một cách. Các người không thích ta làm giáo chủ, ta lại đáp ứng nhất định phải làm giáo chủ, nhưng ta không hề đáp ứng làm bao lâu, các

người cho ta làm giáo chủ, xem như ta đã hoàn thành lời hứa, sau đó qua hai ngày, các người bãi miễn ta không phải là được rồi. Ta nhớ, chư vương Ma giáo liên hợp là có thể bãi miễn giáo chủ, đúng chứ?”

Y ở đây nói thật hùng hồn lý lẽ, tự cho là đắc kế, trên mặt còn có chút hưng phấn, nhưng Dao Quang và Mạc Ly nghe mà trợn mắt há mồm, việc này, việc này, việc này... việc này cũng quá khó tin quá không hợp lẽ thường.

Mạc Ly còn đang ngẩn người, Dao Quang đã nhìn chăm chăm mặt Phó Hán Khanh, ngắt từng chữ: “Người nói, toàn là lời thật lòng.”

“Đương nhiên rồi.” Phó Hán Khanh đưa tay nói “Các người không tin, ta có thể viết giấy cam đoan, lập lời thề, viết huyết thư cũng được, cam đoan ta làm giáo chủ hai ngày rồi thôi, tuyệt không thất lời, người coi biện pháp này có được không?”

“Được, được, được!”

Khi nói chữ được đầu tiên, Dao Quang vẻ mặt tươi cười, khi nói chữ được thứ hai, nàng đã tiến một bước vào phòng, Mạc Ly cũng không kéo nổi, khi nói chữ được thứ ba, Dao Quang thanh sắc đều nghiêm: “Người cho thánh giáo chúng ta là cái gì, người cho chư vương bát bộ, đệ tử thánh giáo chúng ta là cái gì? Từ đời đầu tới nay, mỗi một đời đều do đệ tử kiệt xuất nhất dùng huyết lệ tính mạng trải bằng con đường thông đến bảo tọa giáo chủ, để đạt được sự cân bằng trong giáo, có thể bảo đảm quyền uy của giáo chủ lại không đến mức vì người phế giáo, các đời chư vương phí hết tâm huyết, giữ gìn giáo quy, mỗi một đời giáo chủ truyền thừa đều là đại sự thần thánh nhất, trang nghiêm nhất, mỗi một đời, người xem đây là trò con nít, làm hai ngày rồi thôi, phải không?”

Nàng mắng cực hung ác sắc bén, Mạc Ly chẳng thể chen vào nửa câu, hòa giải căn bản nghĩ cũng đừng nghĩ.

Phó Hán Khanh cũng bị dáng vẻ hung ác này dọa sợ quá co thẳng vào góc trong cùng của giường, hai tay bắt tri bất giác bắt đầu ôm đầu: “Việc này, việc này, ta cũng là không muốn các người khó xử, nghĩ cho các người.”

“Nghĩ cho chúng ta?” Dao Quang liên tục cười lạnh “Hay cho nghĩ cho chúng ta. Lúc trước giữa người với lão giáo chủ đã xảy ra chuyện gì, ta không biết, nhưng ông ta bảo người làm giáo chủ, ý đó tuyệt không phải vì để người làm giáo chủ hai ngày rồi xuống đài. Người đã đáp ứng ông ta, lại dùng phương pháp mưu lợi này để thực hiện lời hứa. Người hãy tự hỏi lòng, đây chính là đã hứa là phải làm, đây chính là cái mà người nói, chuyện đã đáp ứng nhất định phải làm được sao? Nếu là như thế, trên đời này, lại còn lời hứa nào không tìm được lỗ hổng mưu lợi, vậy ý nghĩa của lời hứa ở đâu, đồ vô tín vô nghĩa nhà người, còn dám mở miệng nói nghĩ cho chúng ta.”

Phó Hán Khanh lúc đầu bị nàng ta mắng co rúm lại, nhưng biểu tình ít nhiều có phần ủy khuất, lúc này thần sắc dần dần trịnh trọng lên, chậm rãi lộ ra vẻ suy tư, sau đó gật đầu nói: “Người mắng đúng lắm, là ta không tốt, phương thức thực hiện lời hứa này đích xác là một hình thức không giữ lời khác, nhưng...”

Y ngẩng đầu, ánh mắt thẳng thắn đơn thuần, thậm chí có chút bất lực của hài tử: “Vậy phải làm thế nào mới được?”

Dao Quang chán nản, cũng bắt chấp đau đớn trên người, một chưởng ra sức đánh: “Đây là vấn đề của người.”

Phó Hán Khanh a một tiếng, rất tự nhiên đưa tay phải lên chặn.

Mạc Ly ngăn không kịp, trên mặt lộ ra vẻ không nở nín. Dao Quang cũng quá không biết nặng nhẹ, đã trải qua trọng thương hôm qua, sao còn dám làm liều như thế.

Quả nhiên, tiếng gãy xương kia, vang cực kỳ chói tai. Thế nhưng... thế nhưng...

Mạc Ly há hốc miệng nhìn phía trước, cái miệng của Long vương kiến thức rộng rãi đã đủ để nhét vào ba trái trứng gà.

Dao Quang lại không bị làm sao, chẳng qua vẫn đứng đực ra đó không nhúc nhích, ngay người nhìn Phó Hán Khanh.

Mà Phó Hán Khanh rút tay phải về, dùng tay trái đỡ lấy, mặt còn tươi cười: “Thế này là tốt rồi, người giận như vậy, ta liền đoán người chắc chắn muốn đánh người, kịp thời triệt bỏ nội lực, nếu người còn như ngày hôm qua, cười hì hì rồi bỗng nhiên không nói không rằng đánh tới, ta không kịp thu công, sẽ dễ chấn người bị thương.”

Dao Quang vẫn cương lại ở đó, dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn chăm chăm Phó Hán Khanh.

Mạc Ly lần này là miệng và mắt cùng mở to, tiếp sau vừa rồi không tin vào mắt mình, hiện tại ông ta lại không tin tai mình.

Sao lại có người bởi vì không muốn chấn bị thương kẻ công kích mình, liền tình nguyện để bản thân bị thương.

Phó Hán Khanh thấy Dao Quang và Mạc Ly đều ngẩn ra như bị người điểm trúng huyệt đạo, hơi bất an mà ho một tiếng, vẫn không nhận được phản ứng. Y muốn đưa tay khua khua trước mắt hai người một cái, nhưng xương tay phải bị thương, tay trái cần đỡ tay phải, nhất thời cả động tác đơn giản như vậy cũng không dễ làm. Y đành phải ra sức ho một tiếng nữa: “Ừm, ta nói, mấy người vẫn khỏe chứ.”

Cần Đạt Bà vương vừa mắng người còn như sóng cả không dứt, như nước Trường Giang chảy không ngừng, hiện tại đã hoàn toàn cà lăm: “Người... Người, người vì sao... đây... đây... kia...”

Phó Hán Khanh hơi đỏ mặt, rất dỗi xấu hổ nói: “Xin lỗi, việc này, ta hơi lười, nội lực mặc dù rất tốt, nhưng ta căn bản lười luyện tập nắm giữ vận dụng nội lực, kết quả là thành thế này, mỗi lần không phải đều dùng quá tay thì là thu quá tay, hoàn toàn không thể nắm giữ đúng mực, lần trước khiến người bị thương nặng như vậy, ta thật sự hơi sợ.”

Dao Quang dùng ánh mắt nhìn thiên hạ đệ nhất quái vật, hoặc cứ nói là nhìn đệ nhất ngu ngốc trên đời nhìn Phó Hán Khanh, với cao thủ đứng đầu như nàng mà nói, lời của Phó Hán Khanh rất dễ lý giải. Rất nhiều người học nghệ không tinh đều dễ dàng có khuyết điểm này, nắm giữ nội lực không đủ linh hoạt tự nhiên, không thể dễ dàng điều khiển tâm tùy ý động. Như vừa rồi mình đánh xuống một chưởng, cao thủ chân chính có rất nhiều cách ứng phó, dùng công thật đánh thật, lấy nhu thuật hóa giải, lấy thuật bốn lạng bặt ngàn cân gỡ xuống, hoặc là lấy miên lực hấp thu, mỗi một phương pháp đều có thể vừa bảo hộ mình vừa không đả thương đối phương.

Song, Phó Hán Khanh một loại cũng chẳng biết. Nội lực của y, hoặc là tràn đầy toàn thân để phòng hộ, phản chấn tất cả những người công kích không phân biệt lựa chọn, hoặc là hoàn toàn thu lại, không hề phản ứng mặc người thương tổn.

Nhưng mà chuyện kiểu này lại hoàn toàn không hợp tình lý. Người học nghệ không tinh có lẽ sẽ có khuyết điểm này, nhưng nội lực luyện đến trình độ quỷ thần như Phó Hán Khanh, sao có thể ngay cả việc vận dụng nội công cơ bản nhất cũng không thể làm tốt. Việc này, việc này, quá không hợp tình.

Mà đồ đàn này, lại chỉ vì không chấn bị thương một kẻ công kích mình, cưỡng ép thu hồi nội lực, rõ ràng có lực lượng phản kháng lại không làm, mà thân bị trọng thương, đây, đây, đây đã không phải là một chữ đàn có thể hình dung.

Sau đó, lại còn như không có việc gì, xấu hổ giải thích y công phu không đủ tốt, nội lực sử dụng không đủ tinh.

Trời ơi trời ơi, ông trời ơi, người này rốt cuộc có biết trọng điểm là gì không.

Dao Quang cảm thấy mình sắp té xỉu, biết đâu sau khi ngất đi tỉnh lại, sẽ phát hiện mọi thứ toàn là một cơn ác mộng, căn bản chưa từng có một tên đàn độn đàn đến mức khiến người học máu chạy đến tổng đàn của họ nói muốn làm giáo chủ.

Phó Hán Khanh thấy sắc mặt Dao Quang lúc đỏ lúc trắng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi lại biến hóa bao nhiêu lần, không khỏi có phần hết hồn, cẩn thận nói: “Người không sao chứ, ta, vừa rồi thật sự không vận nội lực, hẳn là không thương đến người, bộ dáng của người sao cổ quái vậy?”

Dao Quang khí tuyệt, người này rốt cuộc có biết xương tay y rất có thể đã gãy không, lúc này lại còn hỏi vấn đề kiểu này, y rốt cuộc có biết đau không. Sau khi xác định còn nán lại nữa mình rất có thể phải bị

chọc phát điên, nàng hừ mạnh một tiếng, quay người đi mất.

Phó Hán Khanh ở phía sau gọi: “Người thật sự không việc gì chứ? Người vẫn chưa cho ta biết, nếu ta không thể chỉ làm giáo chủ hai ngày đã xuống đài, vậy còn cách giải quyết gì khác?”

Dao Quang nghiêng rằng, một lần nữa xác định, a a a, tên này nếu không phải thiên hạ đệ nhất nguy quân tử, thì chính là đồ đàn trong đàn, không, y chắc chắn là đồ đàn, nguy quân tử? Hừ, trên đời này nếu có nguy quân tử đàn như thế, thôi đừng vũ nhục quần thể nguy quân tử này.

Dao Quang đi thẳng chẳng quay đầu, Mạc Ly còn lú lờ đứng đó, thấy tầm mắt Phó Hán Khanh nhìn qua, lúc này mới hoàn hồn, cho dù là Long vương kiến thức rộng rãi, cũng hoàn toàn không biết làm sao ứng phó biến hóa căn bản không hợp lý này, đành phải luống cuống nói: “Phó công tử đợi một chút, giờ ta sẽ đi gọi đại phu cho cậu.” Sau đó quay người chạy đi như là bỏ trốn.

Phó Hán Khanh còn ở đó ngẩn người, ta thật sự chưa làm nàng ta bị thương à, biểu tình của hai người họ sao quái lạ vậy. Đúng rồi, vừa nãy quên nói, kỳ thực ta thật sự không đau, chỉ quá buồn ngủ, muộn vậy còn kêu đại phu, không bằng cứ cho ta ngủ một giấc trước, mọi sự chờ mai dậy nói tiếp.

Dao Quang mới ra khỏi phòng Phó Hán Khanh chưa được vài bước, đã thấy Dịch Cửu mỉm cười đứng trên đường, biết trong khoảng cách ngắn như vậy, chỉ sợ tình hình vừa rồi đã bị tai mắt y tra biết hết, bất giác hừ lạnh một tiếng, tầm mắt không người ngông nghênh đi thẳng.

Dịch Cửu cũng không ngăn không nói, nhường ra một bước, chờ Dao Quang đi qua, Mạc Ly phía sau đuổi tới, hai bên mới trao đổi một ánh mắt đặc biệt, sau đó sóng vai chậm bước.

Đợi khi đi đến cự ly đủ xa để thoát khỏi phạm vi nội lực của Phó Hán Khanh thám thính, Dịch Cửu mới lắc đầu nói: “Không thích hợp, Dao Quang đặc biệt không thích hợp, thân là Càn Đát Bà vương, vì sao lại giận ra mặt, khiến người tra biết hỉ nộ, nắm giữ tâm tình, thậm chí không phân nặng nhẹ, bất chấp thương thể công kích người kia như thế.”

Mạc Ly khẽ thở dài một tiếng: “Phó Hán Khanh có khí chất tinh thuần lạ thường hết như hải tử, lúc vừa gặp mặt, không biết tình hình chắc có thể đề phòng như kẻ thù, nhưng chỉ cần thời gian hơi dài là sẽ khiến người ta rất khó có địch ý với y, thậm chí rất khó không tin y. Cho nên, lời Phó Hán Khanh nói, không hợp tình lý hơn, không có khả năng hơn, Dao Quang lại có một loại phần nộ cho là thật. Y là loại người có lẽ hay khiến người ta rất dễ tức y, lại khó mà thật sự hoà nghi y, không tin y, căm thù y, oán hận y.”

Dịch Cửu lạnh lùng nói: “Vậy thì, vì sao ta không thể cảm thấy, vì sao Long vương ông dường như cũng không bị ảnh hưởng.”

Mạc Ly lắc đầu có chút bất đắc dĩ: “Ta già rồi, người tuổi tác cao, đã trải nhiều, thấy nhiều, tâm trọng, suy nghĩ nhiều, cho dù là ánh mắt trong suốt như tiểu hải tử, cũng không dễ dàng đả động ta nữa. Nhưng Dao Quang thì khác, nàng ta chung quy vẫn còn trẻ, rất dễ bị cảm nhiễm xúc động. Ta thấy nàng ta hiện tại, đúng là cả thù Phó Hán Khanh làm mình trọng thương cũng quên luôn rồi. Mà người...”

Ông ta nhìn Dịch Cửu, rồi mới nói: “Huấn luyện thiết huyết của ảnh vệ, sớm khiến người, tâm đã thành độc hơn cả rắn, máu đã thành lạnh hơn băng tuyết. Phó Hán Khanh là đại gian hay đại thiện, với người mà nói, căn bản không khác biệt. Kỳ thật, cho dù là ta, hiện tại cũng thấy rất khó dùng ánh mắt căm thù nhìn Phó Hán Khanh, có lẽ người kia ở lại giáo ta lâu dài, trong bản giáo chắc chỉ có người, mới có thể hoàn toàn không động tâm mà giết y thôi.”

49. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 10: Kim Sí Đại Bằng Vương

Cuộc sống của Phó Hán Khanh ở Ma giáo rất tốt, có ăn có ở có chơi có vui.

Đương nhiên những người hầu hạ bên cạnh luôn dùng ánh mắt giám thị nhìn y, đương nhiên vì phòng ngừa y rình mò bí mật trong giáo, vào mấy cấm địa tuyệt không thể tùy tiện vào, Mạc Ly đã mất một phen tâm tư mà tính toán, rốt cuộc phải làm sao mới có thể vừa tỏ ra rất nhiệt tình, không hề ngờ vực tiếp đãi y, tùy y du ngoạn khắp nơi, một mặt lại có thể không dấu vết tránh để y tiến vào những nơi người ngoài không thể đặt chân nhất trong giáo.

Song, phiên tâm tư này, căn bản là phí công, loại người lười nhác như Phó Hán Khanh, có thể ăn uống no nê rồi ra tản bộ ngoài hoa viên gần cửa phòng nhất, cũng đã hiếm thấy lắm rồi, những chỗ khác cả ngắm cũng chẳng buồn ngắm một thoáng.

Qua thời gian dài, đến cả đám tinh anh Ma giáo thân gánh trọng trách chuyên môn hầu hạ Phó Hán Khanh cũng vô cùng buồn bực, ôi, cả ngày đi theo con heo lười nhác thế này, chỉ nhìn y ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, âm mưu quỷ kế gì cũng chẳng thấy, trộm vặt gì cũng chẳng có, công việc này quá là nhàm chán. Họ chính là những tinh anh kiệt xuất nhất của thần giáo, mỗi người đều gánh vác cả đồng nhiệm vụ trọng đại, vào sinh ra tử, nguy hiểm vô cùng, đầu rảnh mà ngày ngày theo con heo này ở đây.

Ôi ôi ôi, chẳng biết mấy người làm vương bên trên đó nghĩ thế nào nữa.

Chẳng qua, dù thế nào cũng chỉ có thể lạng lẽ oán thầm, còn chưa có ai to gan lớn mật đến mức chạy đi tìm tam vương đề xuất dị nghị.

Hôm nay, Phó Hán Khanh ăn uống no mòng, cao cao hứng hứng đeo cánh tay bị thương kia, dạo quanh trong vườn, chợt nghe một tiếng quát cực trầm cực lạnh: “Phó Hán Khanh.”

“Hả!” Y đáp một tiếng theo bản năng, ngẩng đầu, lại chỉ thấy bóng người nhoáng lên, trước ngực đã bị một kích.

Từ khi nội lực đại thành đến nay, nhĩ lực thị lực của y đều đề cao trong phạm vi rộng, không thua bao nhiêu so với cao thủ tuyệt đỉnh đương thời. Động tác của người thường trong mắt y đã rất chậm, cho dù người giang hồ bình thường, dùng hết toàn lực đâm tới một kiếm, y cũng có thể nhìn rõ mồn một, đồng thời tránh né.

Nhưng sau một tiếng quát này, cái bóng lướt đến nhanh hơn cả tưởng tượng, Phó Hán Khanh chỉ kịp thấy một tàn ảnh trên không, thần hồn còn chưa quay lại thì đã bị một kích thật mạnh.

Chẳng qua Phó Hán Khanh bị đánh mặt không đỏ thở không dốc, giống như chẳng việc gì, kẻ đánh người ngược lại khê kêu một tiếng, bay ngược ra ngoài, mặc dù cũng không kinh không loạn, giữa không trung dùng tư thế vô cùng tuyệt vời mà quay vài lần, giảm lực phản chấn, cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng hạ xuống đất.

Phó Hán Khanh phục hồi tinh thần, thấy một thiếu niên vóc người cao ráo, sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt như mang theo chiến ý kích tình vô cùng đang đứng cách vài chục bước trước mặt mình.

Y kêu một tiếng: “Người không sao chứ?” Vừa kêu vừa chạy vội qua “Khinh công của người thật lợi hại, rõ ràng trước khi đánh đã gọi mà ta vẫn không nhìn rõ thân pháp của người, bất quá, động tác của người nhanh như thế, hại ta cũng chẳng kịp chống chế nội lực, người không bị thương nặng chứ.”

Y hỏi rất cẩn thận cũng rất quan tâm.

Thiếu niên chỉ hơi mân môi, vẻ mặt có chút quật cường không thể nói thành lời, trong ánh mắt cơ hồ mang theo dấu chí kích liệt đến độ có thể đốt cháy người ta, hung hăng trừng Phó Hán Khanh.

Phó Hán Khanh bị y nhìn cho toàn thân mất tự tại, bất giác lùi lại hai bước, ngẫm không ổn, lại lui ba bước, nuốt nước bọt bốn năm lần: “Việc này, người không sao chứ, chúng ta phải nói rõ trước, người cho dù bị thương, cũng không thể trách ta, người ra tay quá nhanh, ta còn chưa hoàn hồn. Người không thể bắt ta bồi thường tiền thuốc men, ta không đền nổi đâu.”

Chiến ý trong mắt thiếu niên biến thành dở khóc dở cười, vừa định nói gì đó, phía sau lại truyền đến một thanh âm lạnh lạnh: “Phó công tử xin yên tâm, vị này chính là Kim Sí Đại Bạng vương Tiêu Thương của giáo ta, từ nhỏ mê võ, nghe thần kỹ của công tử, có lòng hướng tới, vừa rồi đột nhiên tập kích, chẳng qua là muốn cùng công tử luận bàn, chỉ là y không hiểu lễ thuật, mạo phạm công tử, thỉnh công tử đừng trách.”

Phó Hán Khanh đưa mắt nhìn lại, thấy phía sau Tiêu Thương không xa, một bạch y nữ tử yêu kiều đứng đó, thân ảnh thanh tú xa xa, đứng giữa khóm hoa cỏ, lại ánh hồng hoa lục thảo cũng nhuộm ý thanh hàn không hiểu.

Nữ tử nọ dung nhan như băng tuyết, thần sắc như huyền sương, xa xa thì lễ, giọng nói cũng thanh lạnh lạ thường: “Thánh giáo Khẩn Na La vương Bích Lạc, bái kiến Phó công tử.”

Phó Hán Khanh vội vàng trả lễ, quay đầu lại nói với Tiêu Thương: “Hóa ra người chính là Đại Bằng vương Ma giáo đời này, người rất có danh tiếng đó, không ngờ người còn trẻ thế này đã lợi hại như vậy. Ta ở dân gian cũng thường nghe người nhắc tới người, mọi người nói người là một trong vài người khinh công giỏi nhất thiên hạ, chẳng trách người đánh tới một chưởng, ta cả nhìn cũng chưa rõ đã bị đánh trúng. Bất quá, người đừng tìm ta luận bàn, ta không biết võ công.”

Không biết võ công, lời này nói ra, tất nhiên là chẳng có ai tin.

Tiêu Thương nhìn y một hồi, lúc này mới nói: “Ta đánh không lại người, nội lực của người quá mạnh, cho dù ta khinh công lợi hại, động tác nhanh đến mức người không kịp tránh, không kịp cản, nhưng trước khi đã thương người, bản thân đã bị chấn thương, chờ ta khổ luyện vài năm nữa lại đến tìm người.”

Phó Hán Khanh rung mình, vẻ mặt đau khổ nói: “Việc này, không cần đâu.”

Tiêu Thương quay đầu, chẳng buồn để ý đến y, tự mình đi mất.

Trái lại Bích Lạc vẫn rất hiểu lễ phép, nhàn nhạt nói: “Hai người bọn ta vì chuyện công tử mà ngày đêm kiếm trình chạy về thánh giáo. Nghe danh công tử từ lâu, nóng lòng gặp mặt, vừa về giáo đã chạy ngay đến chỗ công tử, vẫn chưa gặp đồng bạn khác, đợi sau khi chúng ta đi gặp Long vương Thiên vương và Càn Đạt Bà vương, lại đến chính thức bái kiến công tử.”

Phó Hán Khanh đương nhiên không có ý kiến gì khác, chỉ có thể gật đầu nói được.

Bích Lạc lễ nghĩa chu toàn nhưng lại lạnh lùng như băng sương thi lễ lần nữa, mới quay người, vừa vặn cùng Tiêu Thương đã đi đến bên cạnh sóng vai rời đi.

Hai người đi khá xa, xác định Phó Hán Khanh phía sau đã không thể nhìn thấy, bên cạnh cũng không thấy có người nào khác, Bích Lạc mới lạnh lùng nói: “Đừng cố nén.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Thương đột nhiên nổi lên sắc đỏ ửng bệnh trạng, đưa tay bịt miệng, khẽ ho vài tiếng, khi dời tay, lòng bàn tay đã có huyết sắc đỏ sẫm.

“Người đó, đúng là quá trẻ tuổi khí thịnh, ta sớm nói người kia võ công sâu không lường được, ta và Dao Quang Định Cửu liên thủ đánh lén còn gặp khổ to, người không chịu phục, cố phải tự mình thử một lần.” Long vương lớn tuổi nhất Ma giáo, thân hình xuất hiện ở phía trước.

“Chuyện các người nói quá quỷ dị, ta nhất định phải tự thân thử qua mới có thể tin.” Tiêu Thương thẳng tắp lưng, trong mắt thiếu niên tràn đầy nhuệ khí “Ta trước đó đã có phòng bị, ra tay không hề nặng, cho nên thương thế phần chấn phải chịu cũng khá nhẹ, chưa đến mức thảm như Dao Quang.”

Mạc Ly lắc đầu, vì sao người trẻ tuổi vĩnh viễn đều tùy hứng thế này, Dao Quang cũng vậy, Tiêu Thương cũng thế, trong xương cốt đều như nhau, bất quá, loại tùy hứng này có lúc thật khiến lão nhân như mình đỏ mắt. Ông ta thở dài một tiếng mới nói “Dạ Xoa vương vẫn cực đoan tùy hứng như vậy, gần đây sát tính phát tác, căn bản mặc kệ tổng đàn đã xảy ra chuyện gì, bảo người truyền lời rằng ai làm giáo chủ cũng mặc, chỉ cần không ảnh hưởng đến chức quyền của mình là được. Về phần Minh vương, cũng đã truyền tin nói sẽ không đến. Xem ra đại sự lần này phải do năm người chúng ta họp quyết nghị.”

Đối với việc Dạ Xoa vương tùy hứng làm vậy, cùng Minh vương đã đến nước này mà vẫn bất động như núi, Bích Lạc và Tiêu Thương đều không có vẻ gì là giật mình, hai người nhìn nhau một cái. Tiêu Thương lạnh lùng nói “Quả nhiên là phương pháp làm việc nhất quán của họ.”

Bích Lạc thản nhiên nói: “Chúng ta vẫn luôn mạnh ai nấy làm, phòng bị lẫn nhau như vậy, người người chỉ muốn bảo vệ ích lợi của mình, cho nên mới luôn không thể thoát khỏi sự chèn ép của những kẻ gọi là chính đạo đó.”

Mạc Ly thở dài lắc đầu: “Việc này không cần nhắc nữa, trái lại đại sự trước mắt này không thể trì hoãn thêm, chúng ta cần thương nghị ra đối sách.”

Tiêu Thương gật đầu: “Ta đã tra ra chi tiết về Phó Hán Khanh kia.”

Bích Lạc cũng nói nhàn nhạt: “Ta cũng đã tìm được thi thể tiền giáo chủ, đồng thời đích thân nghiệm qua, ta nghĩ, ta đã biết nguyên nhân cái chết của ông ta, cũng có thể đoán ra quan hệ của Phó Hán Khanh với

chuyện này.”

Thiên vương, Long vương, Càn Đát Bà vương, Đại Bằng vương, Khẩn Na La vương, ngũ vương địa vị cao nhất Tu La giáo hiện nay hiếm khi tụ lại một chỗ, thương nghị đại sự liên quan đến giáo chủ tương lai của Tu La giáo.

Trong mật thất, ngoại trừ năm người họ, không còn một kẻ không phận sự, trên bàn, đã đặt hàng loạt tư liệu Tiêu Thương chuẩn bị.

Thiếu niên vừa rồi còn tỏ ra rất hiếu chiến xúc động này, hiện tại thần sắc trầm ổn đến khó tin.

Y chậm rãi lấy ra từng chồng sổ sách dày cộp, phát đến tay mỗi người.

“Sau khi nhận được tin gấp của Long vương, ta đã phái ra tất cả nhân thủ truy tra mọi tư liệu liên quan đến Phó Hán Khanh. Chúng ta trước hết giả thiết tên Phó Hán Khanh này là thật, bắt đầu truy tra từ tên này. Chúng ta tra ra thiên hạ các nước, những người tuổi tác tương đương, tên là Phó Hán Khanh, tổng cộng một trăm hai mươi ba người, lại căn cứ ảnh dung mạo cùng tính tình đặc trưng các loại Long vương phái người truyền đến, nhất nhất điều tra. Chỉ còn lại hai mươi một người khá phù hợp, lại điều tra hành tung mỗi người, xác minh thêm, cuối cùng xác định, thân phận duy nhất có thể, chính là trưởng công tử Phó Hán Khanh của đại phú hộ Phó gia, quận Sơn Dương nước Tấn không lâu trước mới rời quê hương. Sau đó, bọn ta cho rất nhiều hạ nhân Phó gia xem ảnh y, lúc này mới có thể khẳng định, y báo đích xác là tên thật, người này chính là Phó Hán Khanh.” Tiêu Thương thần sắc bình thản, thể thức hóa mà giải thích thêm.

“Trên tay chúng ta có hết thấy tư liệu về y, tên phụ mẫu tổ tông, các tầng nhân thân quan hệ và gia sử. Từ sau khi y ra đời, mọi chuyện liên quan đến y trong trí nhớ của mọi người có ghi lại toàn bộ trên đây. Cả trên người y có mấy cái bớt, nằm ở bộ vị nào, người của chúng ta cũng đều điều tra ra. Ngoài ra, chúng ta còn cẩn thận hỏi rất nhiều người. Trong đó hai mươi ba người là thân thích của y, ba mươi tám người biết y, bốn mươi lăm người chưa từng gặp nhưng có nghe nói về y, còn sáu mươi mấy người, không quen biết, không biết y là ai, nhưng từng ngẫu nhiên gặp y. Chúng ta đã ghi lại toàn bộ hiểu biết và cách nhìn của tất cả những người thân phận bất đồng, địa vị bất đồng, học thức bất đồng, kiến thức bất đồng, quan hệ với y cũng bất đồng, ghi chép tỉ mỉ hiểu biết của mỗi người về y, chỉnh lý phân tích cảm giác cái nhìn của mọi người với y.”

50. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 11: Chân Tướng Bại Lộ

Tiêu Thương dùng thanh âm lãnh đạm và không hề lên xuống kể rõ vắn tắt: “Y tuy sinh trong nhà phú hộ, nhưng tuổi nhỏ tang mẹ, chưa được mấy năm phụ thân cũng qua đời vì bệnh. Gia sản của y bị mấy thúc thúc lấy danh nghĩa giúp y quản lý chiếm mất. Y chỉ được một khu viện nhỏ, một lão bộc, cùng áo cơm chỉ đủ ấm no. Để phòng y đoạt gia sản, đám thúc thúc chưa từng cho y đọc sách, cũng không cho y ra ngoài tiếp xúc với người khác. Bất quá, y lại là một quái nhân, trong hoàn cảnh này, cư nhiên bình thản ung dung, có ăn thì ăn, được ngủ thì ngủ, không hề tỏ vẻ ưu sầu, nghe nói lão bộc hầu hạ kia là kẻ trung thành, từng khuyên y phải nỗ lực, tương lai đoạt lại gia nghiệp. Y lại trả lời, ngần ấy gia nghiệp phải quản lý mệt lắm, hiện tại có ăn có ở, không cần làm việc, không cần phí tâm tư, có gì không tốt. Chẳng mấy năm sau, lão bộc của y cũng bệnh qua đời. Mấy thúc thúc của y cùng quản lý tài sản nhiều năm, không khỏi phải có tranh cãi xung đột, tranh đoạt lẫn nhau, có người định lôi Phó Hán Khanh ra làm con rối cho mình, mượn danh nghĩa người thừa kế chính thống của y để khống chế gia sản. Thế là đám thúc thúc lạnh nhạt y nhiều năm, bắt đầu cả ngày ra vào tiểu viện của y, nhao nhao lấy lòng, ra sức lôi kéo, bằng mọi thủ đoạn, liên tiếp xuất hiện, cuối cùng y ngại phiền, chịu không nổi nữa, bèn nhờ người mời tộc trưởng và mọi người trong họ tới, trước mặt toàn tộc tuyên bố, y không có hứng thú với gia sản, bởi vì y căn bản lười quản lý gia nghiệp lớn ngần ấy. Cho nên, với việc đám thúc thúc xử lý tài sản thế nào, y không muốn can thiệp, y chỉ hy vọng có thể cho y một con ngựa, một chút tiền đủ cho y không lo áo cơm, để y ra ngoài giải sầu. Vì y đã công khai bày tỏ không cần tài sản, mà bao năm qua y vẫn sống khép kín trong tiểu viện, trong gia tộc cũng không ai có tình nghĩa với y, tự nhiên chẳng ai nói giúp, gia nghiệp khổng lồ của y cứ thế dễ dàng bị đám thúc thúc phân chia một cách chính đáng, mà bản thân y thì đem theo một con ngựa cùng một khoản tiền nhỏ rời nhà. Có thể ý định ban đầu của y là muốn tránh sự hỗn loạn này, ra ngoài cho thoải mái một chút.

Theo thời gian suy tính, y rời nhà không đến mười ngày là gặp vị tiền giáo chủ mất tích hai mươi năm kia của chúng ta. Sau đó ngựa không dừng vó chạy thẳng tới đây.”

Tiêu Thương vừa nói vừa nhìn quét mọi người: “Ta đã điều tra tất cả thân nhân của y, không một ai từng ở chung lâu dài hoặc có cảm tình gì với y, cũng truy tra toàn bộ lộ tuyến từ khi y rời nhà, đồng thời hỏi rất nhiều người từng gặp y. Bất kể là người quen hay người lạ. Người biết y đều nói y là tên quỷ lười vô dụng, bụng không có chí lớn, không hề có tài năng. Cùng với để mai sau y bại hoại gia nghiệp, hiện tại giao gia sản cho thúc thúc nói không chừng là đúng. Người không biết thì bảo y là một phế vật, là một tên bất hiếu không có cốt khí, có lỗi với cha mẹ tổ tông. Mà người chỉ ngẫu nhiên trông thấy trên đường, không hề biết y là ai, chỉ cho y là quái nhân, cả ngày cười ngựa, uể oải như là luôn ngủ, mắt cũng chẳng mở, mặc ngựa muốn đi đâu thì đi, trên lưng ngựa mang theo hàng đồng lương khô nước uống, y chẳng cần lo nghĩ không có chỗ nghỉ, thậm chí cả cho ngựa ăn cũng giảm, mỗi lần ra khỏi thành, tới thôn giao, y đều sẽ tháo ngựa, cho nó tự đi ăn cỏ. Bản ghi chép tỉ mỉ việc hỏi thăm, trên tay các người đều có hết, không cần ta nhiều lời, các người tự mình xem đi.”

Dao Quang vừa nghe Tiêu Thương nói, vừa coi tư liệu trên tay, bất giác cười lắc đầu: “Lười đến nước này, đúng là không thể tưởng.”

Mạc Ly lại ngạc nhiên: “Vây võ công của y từ đâu đến.”

“Không biết.” Tiêu Thương đáp thật gọn gàng dứt khoát, nhìn vẻ thất vọng của Mạc Ly như không thấy.

Dao Quang lại mỉm cười nói: “Sao Bằng vương tin tức linh thông nhất, thiên hạ không chuyện gì không thăm dò ra của chúng ta cũng phải có chuyện không biết?”

Tiêu Thương lạnh lùng nhìn sang nàng: “Sao tật xấu gặp chuyện chuyên thích đâm chọc người mấy câu của Càn Đạt Bà vương chúng ta vẫn chưa sửa đổi. Nghe nói lần trước ngươi và tân nhiệm Thiên vương huyền náo rất không vui vẻ, xem ra ngươi không ngại thêm kẻ thù nữa.”

Y vừa nhắc tới Dịch Cửu, ánh mắt mấy người rất tự nhiên nhìn sang Dịch Cửu, lại thấy Dịch Cửu vẫn cau mày, hồi lâu không nói gì.

Bích Lạc thấy thần sắc y khác thường, bèn hỏi: “Ngươi cảm thấy có gì không ổn.”

Dịch Cửu nhàn nhạt nói: “Tư liệu trước mắt cho thấy, bên cạnh y căn bản không có một người thân cận còn sống. Y sống một mình trong tiểu viện hơn mười năm, không có bằng hữu, thân nhân đều ham tài phú của y, càng không có tình cảm đáng nói với y, chúng ta trước mắt, không tìm được nhược điểm của y, không tìm được bất cứ ai có thể dùng để hiếp bức y.”

Dao Quang cười lạnh nhướng mày: “Ngươi thật đúng là không lúc nào không lo nghĩ diệt trừ cái đinh trong mắt này, nghĩ đến đầu tiên chính là điểm này.”

Dịch Cửu lạnh lùng nói: “Vì sự an toàn của thánh giáo, không nên lo lắng chu toàn như thế sao?”

Mạc Ly cũng gật đầu nói: “Người này thật sự quá cường đại, Thiên vương có phân bản khoản này cũng là đương nhiên.”

Bích Lạc lại giống như đang nghĩ chuyện khác, xuất thần một hồi mới hỏi: “Y từ nhỏ đến lớn, tất cả hành tung sinh hoạt đều đặc biệt rõ ràng, ta nghĩ, cơ hội duy nhất để y học được tuyệt nghệ, hẳn là thời điểm bị phong bế trong tiểu viện, không bị người ngoài chú ý.”

Mạc Ly cũng đồng ý: “Không sai, trong rất nhiều truyền thuyết giang hồ, thiếu niên sống một mình trong tiểu viện, chợt gặp một phong trần dị nhân, học được tài nghệ kinh thế, mà người bên cạnh hoàn toàn không hay biết, chuyện kiểu này vẫn thường có.”

“Cũng chỉ bởi học thành tuyệt nghệ bậc này, liền xem nhẹ gia sản, không muốn như phú gia ông bình thường, cả đời sống trong nhà, cho nên mới mặc đám thúc thúc tranh đoạt gia sản, y lại một người một ngựa lang bạt.” Dao Quang phát huy sức tưởng tượng của mình, ánh mắt mang theo ý cười mà suy đoán.

Tiêu Thương chợt động tâm niệm, bỗng hỏi: “Liệu có khả năng, dị nhân y gặp gỡ kia chính là tiền giáo chủ.”

Mạc Ly lắc đầu: “Võ công của tiền giáo chủ ta hiểu rõ, cho dù ông ta dốc hết sức truyền thụ, cũng không thể giúp Phó Hán Khanh có nội lực mạnh như vậy.”

“Việc này, liệu có thể là...” Dao Quang nói với ánh mắt tỏa sáng “Tiền giáo chủ chẳng những dạy y thành tài, còn truyền hết một thân nội lực cho y, làm cho võ công của y tăng lên một hai ba bốn năm sáu giáp gì đó, mà bản thân ông ta lại dầu hết đèn tắt rồi chết, trước khi chết dạy y đến làm giáo chủ, cho nên nội lực của y mới thần kỳ như vậy, cho nên y chẳng những không dùng vũ lực bắt buộc chúng ta, ngược lại tỏ ra thân mật như thế với tà giáo mà người giang hồ coi là kẻ thù chúng ta, trên giang hồ, truyền thuyết cổ sự kiểu này, chẳng phải trước nay luôn nhiều không đếm hết sao?”

Mạc Ly, Địch Cửu, Tiêu Thương nhìn nhau, đồng thời lắc đầu. Cứ đùa, vị tiền nhiệm giáo chủ kia của họ, làm sao có thể có tâm địa tốt đẹp quên mình vì người như vậy.

Bích Lạc lại nói nhân nhạ: “Ta cho là người chí ít đã nói đúng một nửa.” Ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn mọi người “Tiền giáo chủ đích thực là vì y mà chết, căn cứ theo phân tích của ta, cùng kết quả Tiêu Thương ra tay thăm dò vừa rồi, tiền giáo chủ hẳn là bị nội lực của y chấn đứt đoạn kinh mạch mà chết.”

Mọi người đều kinh ngạc, Dao Quang nói ngay: “Sao người có thể xác định được?”

Bích Lạc bình tĩnh nói: “Ta đã đích thân nghiệm thi, trên người ông ta không có vết thương khác, cũng không có dấu hiệu trúng độc, không trải qua khổ chiến vây đấu hoặc hạ độc bắt giữ, người cho là, người nào có thể khiến kinh mạch toàn thân ông ta đứt đoạn?”

Tiêu Thương nhân nhạ tiếp lời: “Phó Hán Khanh kia cũng xem như tên duy nhất trong thiên hạ có thể chỉ dùng nội lực đánh chết lão đầu vô trách nhiệm đó.”

Dao Quang nhíu mày: “Liệu có khả năng là bản thân ông ta tẩu hỏa nhập ma?”

Bích Lạc nhướng mày nhìn nàng một cái: “Người cho là ta sẽ không phân rõ bị đánh chết với tẩu hỏa nhập ma?”

Mạc Ly vội vàng giảng hòa: “Bích Lạc, tạo nghệ trên y thuật độc thuật của người đương thời ít có, chẳng những là đệ nhất thánh giáo, cũng nằm vững trên ba vị đầu thiên hạ, không ai hoài nghi phán đoán của người, chẳng qua sự thể quan trọng, mọi người đều hy vọng có thể xác định một chút thể thôi.”

Bích Lạc thất tình bất động nói: “Ta thấy cũng chẳng tính là đại sự gì, đã bao năm rồi, có giáo chủ kia hay không vẫn như thế, ông ta chết rồi trái lại còn tốt, chúng ta có thể danh chính ngôn thuận tuyển giáo chủ kế tiếp.”

“Còn tuyển gì nữa, nếu Phó Hán Khanh không xuất hiện, giáo chủ kế tiếp theo lệ chính là Địch Cửu, nhưng hiện tại thì...” Tiêu Thương vỗ tay cười nói “Y đã giết giáo chủ của chúng ta, sau đó miệng xưng có di ngôn của tiền giáo chủ, chạy tới muốn làm tân giáo chủ của chúng ta, việc này cũng thật thú vị.”

“Thú vị?” Địch Cửu lạnh lùng nhìn y một cái “Chuyện nghiêm trọng thế này, người lại cảm thấy thú vị, hứng thú của Đại Bàng vương quả thật bất đồng với người thường chúng ta.”

Tiêu Thương mỉm cười nhìn sang y: “Đương nhiên đương nhiên, với Thiên vương mắt thấy có thể bước lên vị giáo chủ mà nói, đây tất nhiên là đại sự nghiêm trọng nhất thiên hạ.”

Trước khi Địch Cửu trả đũa, Mạc Ly đã đập một chưởng xuống bàn, cái bàn gỗ tử đàn đang yên lành bị ông ta đập vỡ, đứng lên cả giận nói: “Đã là lúc nào rồi, các người còn gây chuyện lẫn nhau thế này, không thể nghiêm túc một chút, giải quyết đại sự trước mắt sao?”

Vô luận thế nào, với vị lão nhân nhiều tuổi nhất trong giáo này, mọi người vẫn nể mặt, tuy là mất bản tên độc lẫn nhau, ngoài mặt cũng không tranh cãi nữa.

Mạc Ly âm thầm tự thấy đầu đau muốn nứt ra, đã bao nhiêu năm, thánh giáo vẫn thế này, bởi vì các loại phân tranh quyền lợi, chư vương không ai nhường ai, nội đấu không ngừng, nếu tình hình kiểu này còn tiếp tục kéo dài, đừng nói phản công chính đạo, rồi có một ngày chính họ sẽ tự diệt mình.

Bích Lạc cũng lãnh lãnh đạm đạm nói: “Phải, hiện tại quan trọng nhất là chúng ta phải nghĩ xem xử lý chuyện Phó Hán Khanh thế nào.”

“Việc này...” Địch Cửu nhượng mày muốn nói.

“Từ từ.” Dao Quang bỗng kêu một tiếng, cắt ngang lời y “Sao mọi người không dùng giấy bút viết xuống ý kiến của mình, xem xem sẽ có gì bất đồng?”

Địch Cửu không ngờ lúc này nàng ta còn có tâm tình chơi trò này, Mạc Ly thì sao cũng được, Tiêu Thương là người đầu tiên đồng ý: “Được, cứ làm thế đi.” Bích Lạc thì trực tiếp đứng lên, lấy giấy bút cho mỗi người.

Năm người đều tự viết xong, tụ lại một chỗ, mỗi người đưa tờ giấy ra, chữ viết trên giấy rõ nét lọt vào mắt, năm người hơi chần động, mọi người ngẩng đầu, hoặc là nhìn nhau cười, hoặc là ánh mắt giao nhau, hiểu tâm hiểu ý.

Mạc Ly cười to một tiếng: “Xem ra mọi người vẫn có thể tìm cái chung gác bất đồng.”

Địch Cửu lại thần nhiên nói: “Dù sao hết thấy chỉ là suy đoán của chúng ta, không hề có chứng cứ chính xác, rốt cuộc làm sao chứng minh, đích xác là y đã giết chết tiền giáo chủ...”

“Dễ lắm.” Dao Quang mặt mày hớn hở “Chúng ta trực tiếp đến hỏi đồ đàn kia là được.”

Phó Hán Khanh đang hưởng thụ bữa trưa thịnh soạn của y, chỉ thấy cửa phòng rầm một tiếng, một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, trước mắt lóe lên mấy bóng người, giày lát năm người đã quây thành nửa vòng tròn bức tới trước mặt, không khí tức sát bức người, mà nhĩ lực linh mẫn nội lực cường đại mang đến cũng giúp y nghe rõ mồn một tiếng bước chân đang nhanh chóng chạy đến ở ngoài phòng.

Cho dù trì độn như Phó Hán Khanh, trong lòng cũng không khỏi hơi căng thẳng, ngẩng đầu đối mặt với năm người mặt lạnh như băng, toàn thân tỏa ra sát khí trước mắt: “Việc này, ừm, chào mọi người, đã ăn chưa?”

Không ai quan tâm lời chào hỏi của y, năm người mười con mắt đều hung hăng khoét qua. Mà tiếng bước chân lộn xộn ngoài phòng đã ngừng lại, lảng máng có thể nghe được tiếng hô hấp kéo dài, cùng một hai tiếng binh khí ngẫu nhiên chạm nhau cực nhẹ.

Phó Hán Khanh chưa từng đối mặt với cục diện nghiêm trọng thế này, nghĩ đến bên ngoài không biết mai phục bao nhiêu người, cùng với năm vị tướng ra dáng vẻ không thể thân thiện trước mắt, nhất thời chân tay luống cuống.

Ngay khi y bị mọi người nhìn cho dần kinh hoảng, Dao Quang đã dứt khoát hỏi một câu: “Tiền giáo chủ có phải bị người giết không?”

Phó Hán Khanh căn bản không kịp suy nghĩ, cơ hồ là trực giác phản ứng: “Làm sao người biết?”

Trừ Dao Quang tức khắc đắc ý ra mặt, bốn người khác đều ngạc nhiên, quả thực không thể tin trên thế giới lại thật sự có loại ngu ngốc này, bị Dao Quang tùy tiện hỏi một câu đơn giản trực tiếp nhất thế này đã buột miệng cung khai.

Phó Hán Khanh tuy nói vẫn không quen phòng bị người khác, nhưng y đã không còn là người rất lâu trước kia, hoàn toàn chẳng hiểu nhân tình thế sự, đơn thuần như tờ giấy trắng. Tuy nói y rất ngoan rất thành thật, có hỏi tất đáp, đồng thời không suy nghĩ đã buột miệng nói ra, nhưng lập tức ý thức được là mình lỡ lời, một tay muộn màng bịt miệng, cả người nhảy dựng lên, cẩn thận lui ra sau: “Việc này, việc kia, các người nghe ta nói đã, chuyện này, không thể hoàn toàn trách ta... Đó là ta phòng vệ chính đáng... Giáo chủ của các người không cho ta nói ra... Bảo nói sẽ rất mất mặt gì gì đó...”

Nhìn dáng vẻ muốn chuồn lại chẳng biết chuồn đâu đó của y, Tiêu Thương và Bích Lạc rất đổi thất vọng, ôi, chỉ cái tên không chịu nổi trường diện lớn kiểu này, lại đến mức dám Mạc Ly như gặp đại địch mà triệu mọi người về sao?

Dao Quang lại bất giác nghe thấy cười thâm, phòng vệ chính đáng, giáo chủ không cho nói ra, sợ mất mặt? Hà, quả nhiên là phương thức giết người có khả năng của Phó Hán Khanh, quả nhiên là tính nết sĩ diện hão của lão đầu vô trách nhiệm kia.

Địch Cửu lại tiến một bước, tay đề chuỗi kiếm, đằng đằng sát khí nhìn Phó Hán Khanh chòng chọc: “Lý do đã không quan trọng, ai đúng ai sai càng không có gì để bàn, chúng ta là Ma giáo, không phải chính đạo

nói lý với người, người đã hại chết giáo chủ của chúng ta, vậy người cứ...”

Y nhìn chằm chằm Phó Hán Khanh, trong mắt lộ sát ý: “Trả giá.”

Phó Hán Khanh đầu to như đầu, y không sợ người ta tìm y báo thù, nhưng vừa nghĩ đến chuyện đánh nhau thì lập tức đầu đau vô cùng, tâm hoảng ý loạn khuỵu tay búa xua: “Việc này, việc này, các người hãy nghe ta nói, chúng ta mọi sự đều có thể thương lượng, phải chứ...”

Dao Quang lập đại công này, trong lòng đắc ý, cười duyên một tiếng: “Việc này lại không thể do người.”

Chưa dứt lời đã lấn đến gần, không cho Phó Hán Khanh biện bạch nữa, xuất thủ như điện.

51. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 12: Tân Nhiệm Giáo Chủ Ma Giáo

Phó Hán Khanh nội lực tuy tốt, nhưng võ công trên cơ bản chưa từng luyện, cho nên gặp một trảo này của Dao Quang, đúng là tránh cũng không thể, bị Dao Quang tóm được, đang tính chịu đựng đả kích trong dự liệu, ai ngờ Dao Quang lại không đánh không mắng, lôi thẳng y ra ngoài.

Phó Hán Khanh ngây người bị nàng kéo ra ngoài, phóng tầm mắt nhìn ra, bất giác hít một hơi khí lạnh, đen kịt một vùng toàn là đầu người, kéo dài liên tục rất xa rất xa ngoài hồi lang lâu các, tầm mắt bị ngăn trở không thể nhìn qua nữa, chẳng biết bên kia có còn người không.

Dao Quang đẩy Phó Hán Khanh ra trước, nhàn nhạt nói: “Bái kiến tân nhiệm giáo chủ.”

Sau đó, Phó Hán Khanh chỉ thấy vô số đầu người hết sức chỉnh tề đồng loạt đồng thời cúi xuống phân nửa.

“Tham kiến giáo chủ.”

Vô số thanh âm cùng vang lên, thanh thế kia quả thật rất dọa người.

Phó Hán Khanh đã bị phiên biến cố này chấn hoa cả mắt. Nếu là rất lâu về trước, y hoàn toàn không biết chuyện hồng trần, biến hóa thế này biết đâu bởi vì không hiểu, cho nên cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái. Nhưng hiện tại mấy thứ mang tính thường thức trong nhân thế, y ít nhiều vẫn hiểu được, nhân tình sự cố cơ bản nhất y cũng hiểu đôi chút.

Vô luận thế nào y cũng không thể nghĩ thông, sao lại có người biết y giết chết tiền nhiệm giáo chủ, còn như thế chẳng có việc gì mà cho y làm giáo chủ.

Nhìn dáng vẻ mờ mờ kiêu hai mắt mơ hồ này của y, Dao Quang cố nén cười, nghiêm mặt mà trịnh trọng nói: “Nam tử hán đại trượng phu có phải nên có trách nhiệm với việc mình làm?”

Phó Hán Khanh mơ mơ hồ hồ gật đầu.

“Vậy người giết một giáo chủ của chúng ta, không phải nên đền cho chúng ta một giáo chủ sao?” Dao Quang lạnh lùng nói “Huống chi người đến đây không phải là muốn làm giáo chủ của chúng ta à? Cũng coi như toại tâm ý của người rồi, thế nào...” Trong mắt nàng chợt lộ ra sát khí “Người không muốn?”

Đột nhiên phát giác nhiệt độ bốn phía cấp tốc giảm xuống, Phó Hán Khanh vội liềm mạng gật đầu.

“Được, cứ làm vậy đi.” Dao Quang phất tay không chút để ý “Ba ngày sau tiến hành đại điển nhậm chức của tân giáo chủ.”

Lời này nói tuy bình thản đơn giản, lại để lộ ra tình hình thực tế là tân nhiệm giáo chủ lần này hoàn toàn không giống các đời trước kia.

Tuy rằng quyền hạn của giáo chủ Ma giáo kém xa trong tưởng tượng của người bên ngoài, nhưng đây dù sao cũng là một giáo phái lâu đời truyền lưu đã mấy trăm năm, thực lực khổng lồ, căn cơ thâm hậu, giáo chủ Ma giáo là thân phận cực tôn quý, cái gọi là đại diện chính vị, tuyệt không thể chỉ vờn vờn ba ngày chuẩn bị.

Mỗi một đời giáo chủ nhậm chức trước tất phải phát thiệp mời cho các đại môn phái, báo cho họ đến uống rượu. Dù rằng mấy người gọi là khách quý đó chưa bao giờ đến dự tiệc, nhưng có thể khiến họ kinh hãi rầu rĩ, lại nhìn họ trên lúi dưới nhảy móc nối lẫn nhau, đáng vẻ như trò hề cũng là một niềm vui lớn lắm rồi.

Huống chi còn phải báo cho tất cả các môn phái nhỏ phụ thuộc Ma giáo, dựa vào Ma giáo bảo hộ, hoặc để Ma giáo dẫn đầu, cùng thế lực hắc đạo, để họ chuẩn bị lễ trọng đến dự lễ, đây cũng là việc tạo thanh thế tất không thể thiếu cho tân giáo chủ.

Ngoài ra cũng phải báo cho các đầu mục nắm giữ thế lực Ma giáo các nơi về yết kiến tân giáo chủ, hành lễ, đệ trình danh sách sổ mục trên đại điển nhậm chức của giáo chủ, đây cũng là một vòng tất không thể thiếu trong giao tiếp quyền lực.

Vô luận thế nào, quyền vị và sự tôn quý của giáo chủ đều khiến đại điển chính vị không thể quá qua loa.

Ba ngày, căn bản không kịp làm gì.

Kỳ thật, theo ý Dao Quang, tốt nhất là lập tức cử hành đại điển. Vẫn là Bích Lạc tính tình khá nghiêm cẩn ra sức phản đối, mới chậm lại ba ngày.

Bất kể thế nào, vẫn phải ít nhiều giữ chút thể diện cho tân giáo chủ, lúc đại điển dù sao cũng phải dựng cái đài, dù sao cũng cần treo mấy tấm vải đỏ, dán mấy chữ đỏ có ý đại cát đại lợi, cộng thêm mấy cái đèn lồng đỏ gì gì đó, cho dù là chơi trò con nít, cũng phải diễn nghiêm túc chút mới được.

Phó Hán Khanh lại không biết chỉ trong câu ba ngày sau cử hành đại điển này, đã bao hàm nội tình là giáo chủ rất không được coi trọng bên trong. Hiện giờ, đối mặt với biến hóa quỷ dị, không hợp tình lý kiểu này, cả người y trên cơ bản đã chẳng còn năng lực suy xét gì.

Dao Quang cười khanh khách vung tay, chỉ thấy vô số đầu người lui ra như thủy triều, lúc này nàng mới thân thiện thiết thiết kéo tay Phó Hán Khanh: “Giáo chủ tiểu đệ đệ, qua ba ngày nữa người sẽ kế vị rồi, để tỷ tỷ ta dẫn người đi làm chuyện quan trọng nhất.”

Vừa nãy còn mặt đầy nghiêm sương, sát khí lăm lăm, chốc lát sau đã cười như gió xuân, thân thiện vô hạn, sự thiên biến vạn hóa của nữ nhân, vĩnh viễn khó dự liệu hơn cả thế sự, mà Phó Hán Khanh mặt mày dần thoải cứ thế ngây ra như gỗ, lại để nàng kéo đi về phương hướng kia.

Mấy người khác nhìn nhau, cũng đều bất giác cười cười, đi theo bên cạnh, cùng đường mà đi.

Vừa nãy ngũ vương họp kín, viết lên mỗi tờ giấy, đưa lên cùng một chỗ quan sát, nội dung phần lớn tương tự.

“Để y làm giáo chủ.”

“Tạm thời để y làm giáo chủ.”

“Trước cứ để y làm giáo chủ xem.”

“Coi y làm sao làm giáo chủ.”

“Cứ để y làm giáo chủ là được.”

Sau hồi, vì sao mọi người đều lựa chọn như vậy.

Mạc Ly lấy ra tờ giấy thứ sáu: “Đây là mật tấn Đại Minh vương truyền cho ta, ta chỉ là tin vào phán đoán của y.”

Trên tờ giấy chỉ có bốn chữ.

“Để y kế vị.”

Trong mắt Tiêu Thương bốc lên chiến ý: “Ta chẳng qua muốn cho y lưu lại lâu dài, võ công ta tiến bộ rồi, cũng có thể tùy thời tìm y đánh một trận, y đã muốn làm giáo chủ, vậy cứ cho y làm là được.” Khẩu khí nói chuyện này, chức giáo chủ Ma giáo kia, lại như thể miếng giẻ lau, có thể cho người tùy tiện ném đầu thì ném.

Y đảo mắt nhìn Dao Quang: “Trái lại người, không ghi hận y chấn người bị thương à?”

“Chính bởi vì ghi hận, mới muốn y làm giáo chủ.” Dao Quang oán hận nói “Theo như ta mấy ngày nay quan sát, người này không yêu tiền, không yêu danh cũng không yêu quyền, càng không yêu nữ sắc nam sắc, quả thực chẳng phải người. Trừ lưỡi nhác thì y cơ hồ không có khuyết điểm. Đã như thế, ta cũng muốn kẻ lưỡi như heo này, thử xem bị tất cả giáo vụ đè là mùi vị gì.”

Nàng cơ hồ hơi nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đánh cũng đánh không thắng, giết cũng giết không nổi, chúng ta cứ một chết y là được.”

Ánh mắt Bích Lạc thoáng có chút không vui, hồ hững liếc nhìn Tiêu Thương và Dao Quang, hiển nhiên có phần không đồng ý với sự tùy hứng cực độ như vậy của đồng bạn: “Ta chọn y, là hy vọng cho giáo ta một hy vọng. Đã mấy trăm năm, giáo ta tuy là một trong những giáo phái có thực lực nhất, hùng mạnh nhất thiên hạ, nhưng mỗi một lần bị các phái vây quét, bị các quốc loại trừ, thất bại, luôn là chúng ta. Nghiên cứu nguyên nhân thì quyền lực phân tán, mọi người tự làm theo ý mình, chính là vấn đề lớn nhất của chúng ta. Song quyền lực tập trung cũng chưa hẳn sẽ mang đến vận may. Năm đó Dịch Tinh vô công đại tiến, lực áp chư vương, thu giáo quyền vào một thân, kết quả lại rước lấy đại họa đào thiên cho giáo ta, đến nay vẫn còn di độc. Mấy trăm năm nay, giáo ta tinh anh bội xuất, không phải chưa từng có ai nghĩ chuyện cải cách, nhưng vừa chạm đến quyền thế lợi ích của người khác, liền khó mà thực thi. Chư vương và giáo chủ chế hành lẫn nhau, ám tranh ẩn ẩn giữa chư vương, khiến giáo ta tuy không tới mức vì thất sách của một hai người mà có họa ngập đầu, nhưng cũng vĩnh viễn dừng chân không tiến. Lực lượng cường đại nhất trong giáo, vĩnh viễn tổn thất dần trong nội đấu không ngừng. Tuân hoàn đơn điệu như thế, ta đã sớm chán ghét, ta hy vọng có thể có biến hóa, nhưng không biết rốt cuộc làm thế nào, mới tốt cho giáo ta, làm thế nào mới có thể làm thông. Sự xuất hiện của Phó Hán Khanh, là ngoài ý, nhưng làm sao không phải là một cơ hội. Y có được lực lượng cường đại mà chúng ta vĩnh viễn không thể so...”

Khi nói đến đây, Tiêu Thương đã nhảy dựng lên định kháng nghị, tiếc là mấy người khác cả khóe mắt cũng chẳng nhìn y một thoáng.

Bích Lạc làm như không thấy biểu tình phẫn nộ kia của Tiêu Thương, thản nhiên nói: “Nếu lực lượng này có thể dùng để xuất lực cho giáo ta, với giáo ta tất có ích. Nhưng tính tình của y, lại hoàn toàn bất đồng với chúng ta, biết đâu sẽ không đi lên lối mòn sai lầm, làm những chuyện sai lầm mà các đời tiền bối của chúng ta từng đi từng làm, y sẽ làm những gì cho giáo ta, y lại sẽ mang đến những gì cho giáo ta, hết thấy không phải khiến người ta chờ mong lắm sao? Huống chi, di ngôn mà giáo chủ đời đầu lưu lại kia, y phù hợp nhất, ta chưa bao giờ thấy ánh mắt trong suốt như vậy, nếu y không phải là người giáo chủ đời đầu đã chỉ kia, mới là kỳ lạ? Tuy thoát nhìn, người của mấy trăm năm trước tiên đoán chuyện mấy trăm năm sau, rất khó bề tưởng tượng, nhưng giáo chủ đời đầu rốt cuộc vì sao lưu lại di ngôn kỳ quái như vậy, mà Minh vương đời thứ nhất vì sao lại cố chấp phí hết tâm cơ, muốn cam đoan di ngôn này có thể mãi lưu truyền và có khả năng được chấp hành? Hết thấy những điều này, chẳng lẽ mọi người không thể nghĩ thử? Lúc không chạm đến quyền thế lợi ích của mọi người, chúng ta thử tuân thủ di ngôn của giáo chủ đời đầu, xem thử rốt cuộc sẽ có biến hóa gì, cũng không có gì là xấu, chưa biết chừng giáo ta thật sự sẽ có tương lai quang minh thần kỳ.”

Dao Quang kinh ngạc nói: “Người ngay cả y rốt cuộc vì sao muốn đến làm giáo chủ, ngay cả tiền nhiệm giáo chủ rốt cuộc vì sao để y làm giáo chủ cũng không rõ, đã cho là y sẽ mang đến ích lợi cho giáo ta sao? Vạn nhất y có dụng tâm khác, vạn nhất y muốn hủy diệt giáo ta, hoặc là muốn mưu đồ kho báu đệ nhất thiên hạ trong truyền thuyết kia của giáo ta?”

Bích Lạc bình tĩnh nói: “Dù cho y có dụng tâm khác lại có thể làm gì? Chúng ta đều hiểu rõ, không có chúng ta phối hợp, một người ngoài như y, cho dù mang danh giáo chủ, cũng chẳng thể chân chính khống chế đại quyền và mệnh mạch giáo ta, chúng ta chỉ cho y tư liệu và tình báo không quan trọng, việc thật sự có can hệ trọng đại, đừng nói là một người đột nhiên chui ra như y, cho dù là Thiên vương danh chính ngôn thuận chính thức đăng vị, lại có lần nào có thể khiến chư vương khác nói thẳng ra hết thấy ẩn mật? Ta sợ cái gì? Y muốn giết người? Bằng võ công của y đã làm được, không cần phiên toái như thế. Y muốn cướp mọi thứ của giáo ta? Không có chúng ta phối hợp, y không thể làm được? Y muốn mưu đồ kho báu...”

Bích Lạc nở nụ cười thanh thanh lãnh lãnh: “Kho báu mà cả chúng ta cũng không biết ở đâu đó, còn sợ y mưu đồ sao?”

Mạc Ly gật đầu, có phần vui mừng nói: “Khó được Bích Lạc người lo lắng chu đáo như thế, ta nghĩ Đại Minh vương cũng có suy nghĩ như vậy, mới ra quyết định này.”

Là người cao tuổi nhất Ma giáo, đến lúc này ông ta mới có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, ôi, bất kể nói thế nào, trong đám tiểu bối bốc đồng này, cuối cùng vẫn còn một người chú ý toàn cục.

Dao Quang lại có chút hiếu kỳ nhìn sang Dịch Cửu: “Lý do bọn ta quyết định để y làm giáo chủ đã nói rõ? Lý do của người đâu?”

Lời này vừa hỏi, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dịch Cửu.

Dù sao Dịch Cửu bất đồng với họ. A Hán làm giáo chủ, sẽ không động đến lợi ích chân chính của mấy người khác, cho nên mọi người đều không quá coi trọng chuyện này, nhưng Dịch Cửu vốn là người được chọn làm giáo chủ, hiện tại Phó Hán Khanh tự dưng cướp đi vị giáo chủ trong tay y, sao y chẳng những không nóng nảy, ngược lại còn tỏ ý ủng hộ.

Dịch Cửu ánh mắt lạnh băng, chẳng buồn nhìn những người khác: “Ta đã liệu được các người đều sẽ đẩy y lên làm giáo chủ, một mình ta tỏ ý phản đối đã không thể ảnh hưởng đại cục, cần gì phải nhón nhấc, tranh đoạt không ngớt, cho các người đến xem náo nhiệt.”

Thế là, ngay trong cuộc nói chuyện ngắn gọn của năm người, một đời tân giáo chủ của Ma giáo đã định.

Khi mọi người thương thảo chuyện này, không ai đem cái chết của Dịch Tuyết làm điều kiện cân nhắc. Điều tra cái chết của Dịch Tuyết, chỉ là vì làm rõ chân tướng, mà không phải vì thay giáo chủ đời trước báo thù.

Dưới thiết luật của Ma giáo, mối quan hệ của mỗi một đời ảnh vệ bồi dưỡng như quyền giáo chủ và người thừa kế của chư vương khác đều không tốt. Dịch Tuyết làm Thiên vương, lại làm quyền giáo chủ, cùng chư vương tiền nhiệm khác, cũng vẫn là quan hệ đối kháng âm thầm, kiềm chế lẫn nhau.

Hiện giờ chư vương ở đây với một kẻ gọi là tiền giáo chủ mất tích hai mươi năm, trong lúc giáo phái khó khăn nhất không hề xuất chút lực, hoàn toàn chẳng thể nói đến một chút cảm tình, oán hận trái lại không hề ít.

Đến cả Dịch Cửu cùng xuất thân ảnh vệ, tâm tình cũng như thế. Huấn luyện của ảnh vệ vốn làm cho tâm tính của y lãnh khốc tàn nhẫn hơn xa người thường, hưởng chi từ sau năm tuổi, không còn gặp lão đầu kia nữa, bởi vì người kia không tận chức, ảnh vệ họ đời này phải chịu khổ hơn nhiều mấy đời trước. Nhớ đến những chuyện chua cay ngày xưa, không chừng chính y còn hận không thể một kiếm đâm chết Dịch Tuyết kia.

Ma giáo hoàn toàn bất đồng với các môn phái khác, họ không chú trọng những công phu bề ngoài, khác biệt tôn ti vị phân trên dưới cũng không để ý. Danh môn chính phái người ta, một chương môn bế quan mười năm bị giết, đó là đại thù của toàn phái, một trưởng lão mấy chục năm không gặp bị hại, đó là sỉ nhục lớn. Nhưng với họ mà nói, người đã không tận trách, vậy thì đừng mong được hưởng quyền lợi và đãi ngộ của giáo chủ.

Người trong Ma giáo hành sự trước nay vô cùng thực tế, kẻ mạnh làm tôn. Phó Hán Khanh đã mạnh hơn Dịch Tuyết, vậy Dịch Tuyết chết trong tay y, cũng nên chết mà không oán, vậy thì để Phó Hán Khanh thế chỗ Dịch Tuyết, cũng là chuyện đương nhiên.

Thế là, Dịch Tuyết, một đời giáo chủ Ma giáo, bị tất cả vô lâm nhân sĩ coi là ma tôn, bị mấy quốc gia thông tập, cái chết của lão, im ắng chẳng dấy mảy may bụi bậm mà bị Ma giáo ngũ vương quăng qua bên cạnh không quản nữa.

Phó Hán Khanh bị Dao Quang kéo đi một mạch, mấy người khác cũng theo sát không nhanh không chậm.

Rẽ ba bốn vòng, đường càng lúc càng hẹp, thủ vệ càng lúc càng ít, dần dà hàn khí trên người càng lúc càng nặng nề, địa thế trước mắt càng lúc càng hiểm yếu, nhưng Phó Hán Khanh lại chẳng nói chẳng rằng đi theo Dao Quang, cả hứng thú đánh giá bốn phía vài lần cũng không có.

Y thành thật như vậy, Dao Quang trái lại có phần không được tự nhiên, cười hỏi: “Người cũng không hỏi ta dẫn người đi đâu?”

Phó Hán Khanh thành thành thật thật, vâng lời mà hỏi: “Người dẫn ta đi đâu?”

Không ngờ y nghe lời thế này, cả bản thân Dao Quang cũng có phần dở cười dở khóc: “Dẫn người đi làm chuyện từ giáo chủ thứ hai tới nay, mỗi một đời giáo chủ trước khi đăng vị đều phải làm.”

Nàng nói đến đây, ngừng một chút, thấy Phó Hán Khanh vẫn đực ra như vậy, bất giác cả giận: “Mau hỏi chuyện gì đi.”

Phó Hán Khanh ngoan ngoãn hỏi: “Chuyện gì?”

Mấy câu đối đáp của hai người này, trái lại khiến mấy người bên cạnh thầm cảm thấy buồn cười.

Không đợi Dao Quang thỏa mãn trả lời, Dịch Cửu luôn ít nói bỗng tiếp lời: “Đi tự mình bái kiến các đời giáo chủ giáo ta.”

Phó Hán Khanh vốn mọi sự không quan tâm, hết như khúc gỗ, người khác đẩy một cái mới có thể động một chút chợt ngược mắt, thoáng ngạc nhiên hỏi: “Các người muốn ta đi bái họ à?”

“Chúng ta đi...”

Dịch Cửu đang định đáp, Dao Quang chợt cười cười có chút thần bí, lớn tiếng cắt lời Dịch Cửu: “Người theo đến, tự nhiên sẽ rõ.”

Bước chân nàng càng nhẹ nhàng, đi mấy bước lại quay đầu, nhìn Phó Hán Khanh cười khe khẽ, thông thả nói: “Người nhất định sẽ chấn động.”

52. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 13: Bích Ngọc Hàn Băng

“Tu La điện?” Xa xa trông đến điện vũ đầu cung mái cong, khí phái phi phàm phía trước kia, Phó Hán Khanh đọc ra ba chữ trên tấm biển.

“Đúng vậy, Tu La điện, chỗ Tu La vương ở, dù rằng từ sau khi dựng xong, chưa bao giờ có chủ nhân.” Dao Quang cười khe khẽ thích thú, dẫn Phó Hán Khanh rảo bước đến gần, miệng giải thích tỉ mỉ “Giáo ta lấy bát vương làm tôn, chư vương đều có chỗ ở, nhưng chỉ có chỗ của Tu La vương chưa bao giờ có chủ nhân vào, bởi vì từ sau giáo chủ đời thứ nhất, Huyết Tu La Dịch Phi, chức vị Tu La vương vẫn luôn bỏ không, mà Tu La điện cũng từ chỗ người sống ở biến thành phần mộ của người chết.”

Đang nói chuyện thì đã tới trước điện, Bích Lạc và Tiêu Thương một trái một phải đẩy cửa điện nặng nề, tiếng kim thạch ám ách truyền đến, cửa điện cao lớn này, lại như dùng kim loại chế thành, vô cùng nặng nề.

Trong điện trống vắng, một vùng ám trầm.

Dao Quang từ từ dẫn Phó Hán Khanh tiến vào điện: “Thiên Ngoại thiên là cấm địa của thế nhân, Cửu Trùng thiên là cấm địa của Thiên Ngoại thiên, nhưng chỉ có Tu La điện này, mới là cấm địa cao nhất của thần giáo ta. Trừ chư vương bất cứ ai cũng không thể bước vào một bước, đến cả chư vương chúng ta, cũng không thể vô cớ mà tùy tiện vào đây, bởi vì đây là chỗ các đời giáo chủ giáo ta yên giấc.”

Tòa đại điện này sâu rộng đến thần kỳ, mọi người đi thẳng vào trong, trừ tiếng thuyết minh nhẹ nhàng của Dao Quang thì cũng chỉ có tiếng bước chân trống vắng, đây lên kia xuống.

Điện vũ quá rộng rãi, hành lang quá sâu xa, khiến người ta không tự giác cảm thấy hàn ý cực nặng nề.

Ngay khi cơn lạnh không tên này xuyên tâm nhập thịt, Dịch Cửu đã lập lòe đồ lấy lửa, trong ánh lửa yếu ớt, phía trước là một tượng thần to lớn dữ tợn ngang nhiên mà đứng. Tượng thần kia sáu tay ba đầu, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, bốn tay khác chỉ tứ phương đông nam tây bắc, ba đầu, khuôn mặt hoàn toàn giống nhau, đều cực kỳ dữ tợn khủng bố. Song rõ ràng là một mô một dạng, ngũ quan lẽ ra dữ tợn đáng sợ, lại bởi vì vẻ mặt bất đồng, mà làm cho người ta có cảm thụ hoàn toàn bất đồng. Một khuôn mặt trông phương xa, trên mặt vô bi vô hỉ, lãnh đạm như băng thủy, lại khiến người vừa trông thấy trong lòng vô cớ bi thương ảm đạm, không thể tự kiềm chế. Một khuôn mặt là bừng bừng nổi giận, lửa liệt sinh uy, kim cương

trừng mắt, uy nghi bức người, khiến người vừa thấy, nhất định phải không cảm nổi mà lui ba bước, trong lòng kinh sợ, một khuôn mặt khác, lại là cực bi cực thống, cực khổ cực thương, rõ ràng là ngũ quan dữ tợn đáng sợ, lại có thể biểu đạt những đau thương sâu bi lớn nhất nhân thế, dù là người không liên quan, chợt trông thấy một lần, cũng sẽ bỗng nhiên nhớ lại việc đau khổ thế lương nhất trong đời, từ trong bi mà đến.

Trong bóng tối, khuôn mặt quý dị của thần tượng dưới ánh lửa hơi chập chờn, Địch Cửu ngửa đầu ngó nhìn một lúc lâu, giống như cũng bị sự tức sát và lạnh lẽo vô hình này ảnh hưởng.

Bích Lạc nhẹ nhàng nói: “Người đăng vị Thiên vương không lâu, nơi này, cũng nên là lần đầu tiên đến nhĩ.”

Địch Cửu nhìn chăm chú thần tượng một lúc lâu: “Phải, ta cũng là hai ngày trước nghe Long vương nhắc tới những điển cổ này, mới biết được những ẩn mật trong giáo này.”

Y nhìn thần tượng hồi lâu, bất giác khẽ thán phục: “Thật là búa quỷ thần công, rõ ràng là ngũ quan giống nhau, dung nhan giống nhau, nhưng thần dung hình thái, hoàn toàn không tương tự, lấy vật gỗ đá chạm trở đả động lòng người như vậy, quả thực là bản lĩnh thiên nhân.”

“Năm đó Đại Minh vương đời đầu tham khảo rất nhiều miêu tả dung mạo thần Tu La trong truyền thuyết điển tích, triệu tập tất cả thợ khéo thiên hạ, cùng với họa sư xuất sắc nhất, phí khoảng thời gian mười năm, mới chế ra tôn tượng Tu La này, tự nhiên là không tầm thường.” Tiêu Thương nói nhân nhạ “Mỗi người đều nói giáo chủ đời đầu của chúng ta là kỳ nhân, ta lại cảm thấy, Minh vương đời thứ nhất mới là kỳ nhân, giáo chủ đời thứ nhất sáng lập Tu La giáo, giúp Tu La giáo sống sót trong cuộc vây quét của người thiên hạ, nhưng Minh vương đời đầu, lại làm cho Tu La giáo tiếp tục tồn tại, cũng dần lớn mạnh. Đương nhiên trong giáo chúng ta, những quy củ kỳ lạ đó đều là ông ta truyền xuống, năm ấy ông ta phí bao nhiêu nhân lực vật lực như thế, điêu thần tượng, kiến cung điện chết cho Tu La vương, thật không biết là vì cái gì? Để bảo đảm di ngôn của giáo chủ đời đầu có thể mãi truyền xuống, lại phải ra quy tắc quỷ tắc như vậy hòng hạn chế quyền lực của chư vương và giáo chủ, người này, đúng là quái vật.”

Dao Quang cười cười buông Phó Hán Khanh ra, tự quỳ xuống một trong năm bồ đoàn trước tượng thần, Mạc Ly, Tiêu Thương, Bích Lạc cũng đều quỳ xuống, Địch Cửu chần chờ một chút, rốt cuộc quỳ xuống theo.

Dao Quang ngẩng đầu nhìn Phó Hán Khanh mà cười: “Chư vương chúng ta không thường đến đây, nguyên nhân lớn nhất chính là vì điều này, cơ quan nơi đây, phải có ít nhất năm người cùng quỳ lạy ba lượt, mới có thể mở ra.”

Tiêu Thương ở bên nói thầm một tiếng: “Thật là cơ quan đáng giận nhất thiên hạ, một ngày nào đó, ta sẽ đập tan nó.”

Nhìn lại, Bích Lạc, Tiêu Thương và cả Địch Cửu, thần sắc cũng đều không thể nói là dễ nhìn.

Đủ thấy chư vương Ma giáo vô pháp vô thiên này đối với chuyện quỳ xuống kiểu này, trong lòng cực không vui.

Mạc Ly miễn cưỡng cười cười, nói: “Mọi người bắt tất không thống khoái, đây dù sao cũng là lão tổ tông, tổ sư gia của chúng ta, cứ coi như là cho họ một chút kính ý đi.” Lập tức cầm đầu lễ bái, bốn người khác cũng đành phải làm theo.

Năm người lạy ba lạy trước tượng thần, tượng thần vĩ đại kia lại im hơi lặng tiếng trượt sang bên, lộ ra một thông đạo con con chỉ cho một người đi qua, một luồng khí lạnh thấu xương từ trong thông đạo ủa ra ngoài.

Phó Hán Khanh dưới sự dẫn dắt của năm người, bước vào thông đạo nho nhỏ, lại đi một quãng đường rất dài rất dài, luồng khí lạnh kia róc da đục cốt, mỗi người đều không thể không vận khí nội lực hộ thân, cũng may Phó Hán Khanh cái khác không tốt chứ nội công thì thật sự là thiên hạ đệ nhất, cho nên y từ đầu chí cuối, lại như vô sự.

Cuối con đường, là thế giới băng, vô số tầng băng lập lòe ánh sáng chói mắt.

Mà mấy tầng băng dài cực to chính giữa, trong băng thể trong suốt, rõ ràng đều có thân người thấp thoáng.

Địch Cửu lần đầu tiên vào đây, trong mắt ẩn ẩn lóe lên hào quang, ngay cả y thanh âm cũng hơi mất bình tĩnh: “Các đời giáo chủ giáo ta, đều ở trong này?”

“Phải, đều ở trong này?” Thanh âm lạnh lạnh của Bích Lạc vang lên giữa vô số hàn băng “Năm đó giáo chủ Dịch Phi đời thứ nhất mất, Đại Minh vương đời đầu lấy hàn băng bảo tồn thi thể ông, mỗi ngày đều dùng khoải mã vận chuyển những tảng băng lớn. Sau biết đảo Quan Kinh ở Đông Hải xa xôi có hòm hàn ngọc huyền băng, có thể bảo tồn xác chết, vạn năm không hủy. Liền phái quân đội, phí vô số nhân lực vật lực tài lực, vượt Đông Hải, trải qua ba năm chiến sự, sát thương vô số, đoạt được quan tài này. Quan tài này thoát nhìn không khác gì những tảng băng bình thường, nhưng thi thể để vào đó thì vĩnh viễn không hủy không hỏng. Cho nên, bảy trăm năm sau, thi thể giáo chủ đời đầu, vẫn như năm đó khi mất, không hề thay đổi. Mà từ sau đó, mỗi một đời giáo chủ, đều sẽ đặc ý lưu lại di mệnh, cũng dùng băng bảo tồn thi thể mình, chỉ là băng không thần kỳ như quan tài hàn ngọc huyền băng, nếu độ ẩm hơi cao sẽ tan ra. Cho nên, từ sau đó, tông đàn giáo ta luôn lựa chọn nơi gió tuyết cực lạnh, chính vì bảo tồn thi thể không hủy. Về sau Dịch Tĩnh cũng phái người ở Thiên Ngoại thiên này, dò ra một hàn đầm âm lưu vạn năm không gập, kiến thành băng thất trên hàn đầm này, bấy giờ mới có thể thuận lợi dời tông đàn đến đây.”

Dịch Cửu rảo bước về trước, dừng lại trước mỗi một quan tài băng, không thể chờ được mà ngưng mắt nhìn những người trong quan tài đó.

Mấy trăm năm thời gian như nước chảy, những nhân vật kinh thế tuyệt diễm trong truyền thuyết đó, những người đúc nên những truyền kỳ vô song đó, đột nhiên đều đã đến trước mặt, điều này sao có thể không khiến lòng người kích động, huống chi Dịch Cửu được bồi dưỡng như người thừa kế Thiên vương, dung mạo không khác chi những người trong truyền thuyết này, có khi nhìn người trong quan tài, lại như đang soi gương, cảm giác cực thần kỳ cực quỷ dị này, khiến Dịch Cửu trước nay tâm lạnh như băng, cũng bất giác nổi lòng kích động, thì ra, truyền kỳ đã có thể gần ta như thế, hoặc giả nói, kỳ thật, mình cũng có thể trở thành truyền kỳ như vậy.

So với sự kích động của Dịch Cửu, phản ứng của Phó Hán Khanh chỉ là thoáng kỳ lạ. Y chỉ lẩm bẩm nói: “Hóa ra, Thiên Ngoại thiên còn có nơi thế này, trước kia cũng chưa từng có ai cho ta biết?”

“Người mới đến Thiên Ngoại thiên vài ngày, chuyện trừ bát vương tuyệt không ai biết, sao có thể nói với người?” Dao Quang nói vẻ không chút để ý “Người không hiểu kỳ sao? Nơi này đều là những nhân vật truyền kỳ nhất trên giang hồ mấy trăm năm nay. Người cũng không lên nhìn thử à?”

Tiêu Thương cũng cười nói: “Nói đến thì quan tài bích ngọc hàn băng hoàn toàn giống hệt những tảng băng bình thường, người có thể phân biệt tảng nào là bích ngọc hàn băng không?”

Phó Hán Khanh không nói tiếng nào, đi đến trước một quan tài, dường như đều chỉ tùy ý liếc một cái, hầu như không dừng lại đã hướng đến quan tài băng tiếp theo, đến cổ quan tài băng thứ tư mới đột nhiên dừng bước: “Là đây.”

Tiêu Thương kêu a một tiếng, Dao Quang khê ồ một tiếng, Bích Lạc thần sắc hơi động, Mạc Ly mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Vẫn là Dao Quang nhin không được: “Người, người làm sao nhìn ra được, mỗi người bọn ta khi mới vào lần đầu, dùng hết tâm tư phân biệt, vẫn chẳng tìm ra tảng nào là bích ngọc hàn băng, sao người thoáng cái đã tìm ra?”

Phó Hán Khanh cúi đầu, ngưng mắt nhìn khuôn mặt vĩnh viễn vĩnh viễn phong giữa bích ngọc hàn băng kia, mãi khi Dao Quang hỏi ba bốn câu, mới nhẹ nhàng nói: “Ta nhận được ông ấy.”

Y nhận được người kia, cho dù bảy trăm năm thời gian nháy mắt trôi qua.

Y nhận được người kia, cho dù lúc ấy khi vĩnh tuyết, người nọ chưa đầy ba mươi, mà nay phong vào hàn băng, đã ngoài năm mươi.

Y nhận được người kia, cho dù người trong mỗi một cổ quan tài bốn phía, đều có dung nhan đồng dạng, nhưng y vẫn nhận được người kia.

Dao Quang cả giận: “Người nhận được ông ta, người đương nhiên nhận được ông ta. Trong giáo chúng ta đến bây giờ vẫn còn để thánh tượng của ông ta ở chính điện, Thiên vương của chúng ta, còn cả ảnh vệ, mỗi người ngoại hình đều từ một khuôn mẫu với ông ta, sao người có thể không nhận được? Nhưng người trong những hòm băng khác, diện mạo không phải đều một dạng sao? Tuy rằng giáo chủ đời đầu khi qua đời, tuổi

đã rất cao, nhưng ông ta thần công thông huyền, nhìn cũng bắt quá là trung niên mà thôi. Các giáo chủ khác của giáo ta khi qua đời phần lớn cũng là trung niên, bình thường rất khó dựa vào tuổi tác để phán đoán ra họ ai là ai, rốt cuộc người làm sao nhìn ra được.”

Phó Hán Khanh không trả lời, y chỉ lẳng lặng cúi đầu nhìn cỗ quan tài bằng.

Người dưới lớp băng, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt an tường thần kỳ, bên môi dường như còn hàm chứa chút ý cười cực nhạt cực nhạt.

Ông ấy... đã chết!

Bảy trăm năm tuế nguyệt, phẳng phất chưa từng tồn tại, người kia từng mỉm cười, từng phẫn nộ, từng ngưng mắt nhìn y, từng bất đắc dĩ lắc đầu, từng cười mắng y: “Đồ ngốc nhà người.” Là bởi vì tinh thần lực của y quá mức cường đại, cho nên trí nhớ không gì sánh được chẳng. Ấu thời cố sức cứu người ven sông, thiếu niên kinh ngộ ánh mắt người trong viên, cho nên những phẫn nộ và tàn nhẫn của người, ôn nhu tươi cười từng có, mỗi một màn, mỗi một chớp mắt, kỳ thật đều chưa từng quên. Cũng từng nhớ rõ khi đó hoa đào rực rỡ, khi đó dòng nước trong vắt, người nọ đã hứa với y, rồi sau đó, y máu thịt nát bấy, trơ mắt nhìn người nọ ở chỗ chỉ cách một bức tường, mỉm cười, nói chuyện, uống rượu, chơi cờ, y đã biết đau, lại không biết, vì sao người ta có thể nói không giữ lời.

Bảy trăm năm tuế nguyệt, bỗng trở nên dài dòng vô hạn, xa xôi vô hạn, tồn tại vô hạn, mà khoảng cách không thể vượt qua, đến tận khoảnh khắc này, y mới rõ ràng ý thức được, hóa ra, thật sự đã bảy trăm năm. Bảy trăm năm, với y, bắt quá là ngủ vài giấc, bắt quá là mơ hồ khôn khổ, qua mấy đời, thế mà người nọ đã chết bảy trăm năm rồi. Nếu không có Bích Ngọc Hàn Băng bảo vệ, thi thể sớm đã hóa bụi, hóa bùn, hóa thành tro, dù rằng có Bích Ngọc Hàn Băng bảo vệ, vẻ mặt mỉm cười bình yên ấy, cũng chỉ là vĩnh viễn đọng lại tại khoảnh khắc mất đi kia, không thể thay đổi nữa, thân thể lạnh băng cứng đờ ấy, cũng chỉ vĩnh viễn bảo trì tại chớp mắt tử vong nọ, không thể nhúc nhích nữa. Hóa ra, người kia đã chết rồi. Từ sau năm đó, y lại lưu chuyển nhân gian sáu đời, chưa hề nghĩ đến, muốn thăm dò một chút, Huyết Tu La Địch Phi bảy trăm năm trước, cũng chưa bao giờ hỏi, chưa bao giờ đề cập với bất cứ ai về người kia. Cho đến giờ khắc này, tận mắt nhìn thi thể người kia, mới cảm giác được một cách rõ ràng, hóa ra, đã là bảy trăm năm, mới chân chính biết, hóa ra, người kia thật sự, đã chết rồi.

Phó Hán Khanh lẳng lặng đứng thẳng, lẳng lặng ngưng mắt, Dao Quang dường như đang hỏi gì đó, bắt quá, y chẳng nghe rõ.

Khi ông ấy chết, đang mỉm cười sao? Lúc ông ấy chết, trong lòng hẳn là vui vẻ? Sau khi ta chết, ông ấy sống khoái lạc lắm sao? Có cùng Bạch Kinh Hồng sống chung thật hạnh phúc không?

Trương Mẫn Hân nói, ta chỉ là vai phụ.

Trong tất cả các câu chuyện, sau khi vai phụ vướng víu chết đi, vai chính sẽ có thể hạnh phúc khoái lạc mà sống tiếp.

Hắn là như vậy nhỉ, bởi vì sống hạnh phúc, cho nên khi chết đi, mới có thể bình yên mỉm cười.

A Hán năm đó chẳng hiểu gì, đã làm rất nhiều việc ngốc nhỉ? Phó Hán Khanh khẽ nở nụ cười, y hiện tại, ít nhiều đã hiểu kha khá nhân tình thế sự, biết, thì ra lời hứa không phải người người đều có thể tuân thủ đến cùng, biết mọi người làm việc, vĩnh viễn đều phải phân xa gần thân sơ, cho nên năm đó người kia giao y cho Bạch Kinh Hồng, người kia cuối cùng không thủ tín, dường như cũng là rất bình thường, có thể được tha thứ nhỉ?

Dao Quang hỏi mấy tiếng, thấy y không đáp, chỉ nhìn chăm chăm hòm băng, hậm hực ngậm miệng, thôi thôi, người bình thường đến đây đều phải chấn động, đều phải nhìn chăm chăm những nhân vật truyền kỳ đó mà ngẩn người, dù sao cũng là tổ sư gia trong giáo chúng ta, người đã thành thần thành ma trong truyền thuyết giang hồ, ta cứ coi như người chỉ tình cờ đoán trúng là được.

Bích Lạc thì vẫn dùng ánh mắt quan sát kỹ mà nhìn Phó Hán Khanh “Nói đến thì giáo chủ đời đầu đúng là một người quá kỳ quái, chẳng những có rất nhiều chiến dịch sự tích khó tin, hiện giờ đã được truyền thành thần tích, đến cả di ngôn lúc lâm chung cũng quái dị cực kỳ, giáo chủ đời tiếp theo ông chỉ định, cư nhiên là, trong tên có một chữ hán, cá tính rất lười nhác, ánh mắt trong suốt và đã hứa là làm. Nhưng người này

đang ở đâu, khi nào sẽ xuất hiện, giáo chủ lại không nói, chỉ nói rằng vô luận qua bao nhiêu năm, chỉ cần có người phù hợp điều kiện này xuất hiện, người nọ chính là giáo chủ đời kế tiếp.”

Những lời này, nàng nói thật phần nhẹ bằng thông dong, trên thực tế lại thâm lấy nội lực đưa ra, như sấm kinh tâm, như châm chói tai, đưa thẳng vào tai Phó Hán Khanh, câu câu chữ chữ, vô cùng rõ ràng, chấn tâm phách người.

Cho dù là Phó Hán Khanh thoáng xuất thần cũng đột nhiên cả kinh, ngẩng phắt đầu, ánh mắt cuối cùng lộ ra chút mê mang: “Trước nay chưa từng có người cho ta biết chuyện này.”

53. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 14: Thanh Tâm Nhiếp Hồn Âm

“Thừa lời, đây là bí mật bất truyền của giáo ta, làm sao có thể có người cho người biết?” Dao Quang mỉa mai không chút khách khí.

Mà những người khác lại chỉ ngưng mắt nhìn Phó Hán Khanh chằm chằm.

Phó Hán Khanh hoàn toàn không phát giác hết thảy, y chỉ nghi nghi hoặc hoặc, mê mê mang mang nhìn hòm băng, nhìn về mặt Địch Phi bình yên ngủ say bảy trăm năm kia.

Y xưa nay là người cực lười nhác, chỉ cần ăn ngon uống tốt ngủ thoải mái, đâu thèm quan tâm trời sập đất lở, bởi vậy cũng hầu như chưa bao giờ suy nghĩ điều gì. Mà lần này không thể không nghĩ, vì sao người kia phải lưu lại di ngôn kỳ quái như vậy.

Cho dù trì độn như y, cũng có thể lập tức hiểu được, toàn bộ di ngôn đều vì y mà lập, nhưng y lại căn bản không hiểu đây là vì sao?

Địch Phi không có khả năng biết bí mật của Tiểu Lâu, không thể biết mình còn có thể đầu thai lần nữa, vì sao phải nói như vậy?

Rõ ràng biết không có khả năng thực hiện, vì sao vẫn phải nói?

Cả giáo phái với người bình thường mà nói, không phải là sự nghiệp tối tối trọng yếu ư? Vì sao lưu lại di ngôn như trò đùa này.

Nếu người kia muốn đối xử tốt với y, không phải nên nói, tương lai gặp một hài tử lười biếng tên A Hán, hãy cho y ăn cho y ở thật tốt, để y thoải mái sống hết một đời sao?

Nếu người kia vẫn còn hận y khiến Bạch Kinh Hồng tức giận, không phải nên nói, tương lai gặp một hài tử lười biếng tên A Hán, lập tức đánh chết cho xong sao?

Vì sao lại là một di ngôn kỳ lạ như vậy?

Di ngôn, là gửi gắm cuối cùng của người ta lúc lâm chung, nói ra cũng nhất định là việc mong nhớ nhất trong sinh mệnh, người bình thường, mong nhớ, không phải nên là người yêu, người thân, sự nghiệp ư?

Vì sao, di ngôn của người kia lại chỉ vì y mà lập.

Phó Hán Khanh lẳng lẳng nhìn quan tài băng, sâu trong tầng băng trong suốt mỹ lệ kia, có người bình yên một mộng bảy trăm năm, bảy trăm năm qua, ý cười nhàn nhạt kia vĩnh hằng bất biến. Người kia vì sao mỉm cười? Là an tâm, là cao hứng, là vui mừng, là di ngôn cuối cùng ấy, rốt cuộc đã khiến lòng không còn vấn vương.

Rất lâu rất lâu về trước, người kia từng giận y, hung y, căm y, tổn thương y, nhưng cũng từng đối với mỗi một câu hỏi ngốc nghếch của y, không thể nề hà rồi lại cẩn thận giải thích, dù rằng giải thích của mình, hài tử lười nhác, có đôi mắt ngây thơ kia, chưa chắc thật sự có thể hiểu, hoặc là thường xuyên hiểu sai ý.

Phó Hán Khanh chậm chậm đưa tay, cách một tầng băng khe khẽ vỗ lên dung nhan mỉm cười bình yên kia, ông đã một mộng bảy trăm năm, vì sao còn chưa tỉnh dậy, ta không hiểu, ông lại không thể cho ta biết, vì sao ông phải lưu lại di ngôn như vậy?

Vì sao sinh mệnh của các người yếu ớt như thế, vì sao mất rồi thì vĩnh viễn không thể trở về, vì sao ta đã đại mộng tỉnh dậy, ông lại vẫn còn trong mộng?

Có thể xin ông cho ta biết, vì sao?

Y trước nay luôn là một kẻ cực lười nhác, rất ít khi nghiêm túc suy nghĩ điều gì, cho dù thật sự gặp phải chuyện nghĩ không thông, cứ ném qua bên không nghĩ nữa là được, chỉ là hết thấy những điều này, thật sự như chui vào ngõ cụt, một mực nghĩ, một mực nghĩ, lại một mực không hiểu. Y lúc này mới chân chính cảm giác được, mấy đời đặng đặng này, luân chuyển không ngừng, y tưởng rằng y đã minh bạch rất nhiều chuyện trong nhân thế, lý giải rất nhiều tình cảm của thế nhân, nhưng kỳ thật y vẫn chẳng biết gì. Y vẫn là A Hán bé nhỏ ngây ngô như tờ giấy trắng của đời thứ nhất kia.

Bất đồng là, đời đầu tiên, y biết mình không biết, cho nên lúc không hiểu, sẽ đi tìm tòi, sẽ đi hỏi dò, mà hiện tại, y không biết, lại cho là biết, cho nên lúc này, mới phải đối mặt với vẻ tươi cười bình yên gần gũi, chỉ cách y mấy tầng hàn băng mỏng manh, lại xa xôi đến mức không thể tìm về bảy trăm năm thời gian, mê mang rất lâu.

Ánh mắt Bích Lạc vẫn theo dõi sát sao mỗi một phân thân sắc biến hóa của y, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tổ sư gia giáo ta là nhân vật tuyệt thế kinh tài tuyệt diễm, thế gian khó tìm, người có biết chuyện của ông ấy?”

Thanh âm cực nhẹ, cực nhu, cực ôn hòa, cực mỹ lệ, nhẹ nhàng chạm đến nơi mềm mại nhất lòng người, khiến người cảm thấy, tất cả đau đớn của sinh mệnh, đều có thể kể với người có được thanh âm như vậy.

Khẩn Na La vương trong Tu La bát vương, đã không tiếc hao phí nguyên khí, thi triển nhiếp hồn thuật cường đại nhất trong các thuật thiên ma, để tìm kiếm kẻ hờ mềm yếu nhất của nhân tâm.

Phó Hán Khanh vẫn chỉ lẳng lặng ngóng nhìn quan tài bằng, hoàn toàn không phát giác đã bị thuật pháp của người khác áp chế: “Ta biết ông ấy là một cao thủ rất lợi hại, từng có một tòa Kinh Thiên trang, ông ấy có một người yêu mến, tên Bạch Kinh Hồng, phải đến rất lâu sau, ta mới nghe người ta nói, thì ra giáo chủ đời đầu của Tu La giáo tên Dịch Phi, nhưng mà chưa từng có ai cho ta biết, ông ấy từng có di ngôn như vậy.”

Mọi người đều đổi sắc. Rất lâu về sau... mới nghe người ta nói... Vậy thì rất lâu về trước, lại từng phát sinh chuyện gì đây... Cao thủ siêu tuyệt bảy trăm năm sau bỗng nhiên chui ra, cường đại như thần ma, rồi lại ngây thơ tựa như trẻ nhỏ này, cùng một đời ma tôn xưng tuyệt thiên hạ bảy trăm năm trước kia, rốt cuộc có liên hệ thế nào.

Bích Lạc nhẹ nhàng hỏi: “Người đã không rõ, vậy người có muốn biết chuyện liên quan đến ông ấy không?”

Phó Hán Khanh vẫn chỉ nhìn quan tài bằng chăm chú, lần đầu tiên chậm rãi hiện ra vẻ mâu thuẫn, một lúc lâu mới nói: “Không, ta không muốn biết.”

Thanh âm đang từ chối, nhưng ánh mắt vẫn không thu về.

Bích Lạc mỉm cười, ôn nhu nói: “Kỳ thật đó là một câu chuyện rất hay rất thú vị, người thật sự không muốn biết...”

“Mấy chuyện râu ria vặt vãnh của mấy trăm năm trước, có gì đáng nói.” Theo một tràng cười uyển chuyển, Dao Quang nhanh nhẹn tiến lên, hoàn toàn chưa cảm thấy ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, một phen kéo tay Phó Hán Khanh: “Chuyện một người chết lại có gì thú vị, tuy là ông ta ngoại hình không tồi, tuy ông ta đủ truyền kỳ, nhưng những người khác cũng đều không kém bao nhiêu, đến đây đến đây, ta dẫn người đến xem giáo chủ đời thứ hai của chúng ta.”

Nàng kéo Phó Hán Khanh tới trước một cỗ quan tài bằng khác: “Ông này tuy nói là giáo chủ đời thứ hai, kỳ thật chỉ là Thiên vương trong Tu La bát vương, là trưởng đồ của tổ sư, sau khi tổ sư qua đời, do ông ta tiếp chưởng bản giáo, nhưng ông ta không muốn trái di mệnh của tổ sư, vẫn không chịu tự nhận là giáo chủ, chỉ nói là thay giáo chủ tương lai chưởng quản giáo vụ, tối đa là quyền giáo chủ thôi. Ông này cũng là Thiên vương duy nhất ngoại hình không giống tổ sư. Từ sau ông, tất cả giáo chủ đều là do Thiên vương thăng nhiệm, mà tất cả Thiên vương, đều chọn ra từ trong một đám ảnh vệ diện mạo cực giống tổ sư. Quy củ này là Minh vương đời đầu định ra, nói đến thì đây lại là một chuyện khác. Giáo chủ thứ hai của chúng ta cũng là một nhân vật lợi hại, dưới sự lãnh đạo của ông, giáo ta đã khôi phục cường thịnh, còn trả thù

tất cả những môn phái từng bức hại giáo ta, đương nhiên trong đây, công lao của Minh vương đời đầu cũng không nhỏ, năm đó có rất nhiều chiến dịch kinh điển, tỷ như...”

Dao Quang giống như hoàn toàn không có cảm giác với không khí khác lạ của cả băng thất, luôn miệng giới thiệu mỗi một vị giáo chủ với Phó Hán Khanh, kéo y đi xem từng cỗ quan tài bằng.

Những người khác đều trợn mắt há mồm, nhìn Dao Quang không dám tin.

Vừa rồi mấy tiếng cười khê của Dao Quang kia, nghe thì vui vẻ, kỳ thật là thâm vận tâm pháp thanh tâm quyết, mượn tiếng cười phá nhiếp hồn thuật của Bích Lạc, một phen kéo Phó Hán Khanh nói không ngừng này, càng khiến Bích Lạc không còn cơ hội thi triển, chỉ có thể trơ mắt nhìn vẻ mê mang trên mặt Phó Hán Khanh dần dần biến mất, chỉ có thể không cam lòng mà nhìn Phó Hán Khanh lại chậm rãi khôi phục vẻ lười biếng kia, theo Dao Quang đi xem từng cỗ quan tài, thậm chí chẳng quay đầu nhìn quan tài của Dịch Phi nữa.

Bích Lạc biết, cơ hội tốt ngàn năm khó gặp này, cứ thế bị Dao Quang phá hủy như hà một hơi.

Năm người ở đây, có thể đi lên vị chư vương, đều là sau khi đã trải qua vô số tranh đấu gian nguy, biểu hiện ra đủ tài trí, mới có thể thành công. Bất kể biểu hiện bên ngoài, hoặc lãnh khốc, hoặc lỗ mãng, hoặc nghiêm cẩn giữ lễ, hoặc tùy hứng hiếu chiến, bên trong kỳ thật toàn là người thành tinh. Chẳng những mỗi người võ công xuất chúng, cũng đều tinh thông tà đạo dị thuật.

Đối mặt với người cường đại như Phó Hán Khanh, dùng võ công không thể đối phó, không phải họ không nghĩ đến việc dùng thuật bằng môn tà đạo để đối phó, nhưng Phó Hán Khanh lười biếng mọi sự đều chẳng để ý, người không cầu gì, không có gì tác động, cũng không có gì vẩn vương, không gì để tìm, người y cũng chẳng phòng, cho nên ngược lại không thể tìm được một chút sơ hở nào trong lòng y.

Hôm nay trước quan tài bằng này, biến hóa cảm xúc cực nhỏ kia của Phó Hán Khanh, lập tức làm cho chư vương ở đây tra ra khác thường, Bích Lạc nắm ngay thời cơ, túm chặt một lần tâm linh sơ hở vạn năm khó gặp này của Phó Hán Khanh, thi thuật nhìn lên.

Không ngờ, Dao Quang chẳng những ban đầu làm như hoàn toàn chưa phát hiện chỗ khác thường của Phó Hán Khanh, đến bây giờ biết rõ Bích Lạc đã ra tay, nhưng cũng phá hoại không hề cố kỵ. Để cơ hội ngàn năm khó gặp này trôi theo dòng nước một cách uổng phí.

Dao Quang lại hoàn toàn không phát giác ánh mắt giết người của mọi người, chỉ dẫn Phó Hán Khanh đến từng cỗ quan tài bằng mà giải thích, đi thẳng đến cỗ thứ chín, mới thản nhiên nói: “Đây là giáo chủ đời thứ chín của giáo ta, Dịch Tinh, nói đến thì ông ta cũng là một trường hợp đặc biệt của giáo ta, thi thể ông ta có gì bất đồng với thi thể của các giáo chủ khác, không cần ta nói, người cũng nhìn ra được rồi nhỉ?”

54. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 15: Năm Đó

Thi thể Dịch Tinh không hoàn chỉnh, chính xác mà nói thì cất giữ trong hòm băng, kỳ thật chỉ có cái đầu Dịch Tinh, mà cho dù là cái đầu này, cũng có quá nửa đã thối rữa biến dạng, nhiều chỗ lộ ra xương trắng ớn ớn, tai trái đã rửa nát quá nửa, treo lủng lẳng trên đầu, lại cố tình không rơi xuống, hốc mắt trái không còn tròn mắt, chỉ có một cái lỗ đen sâu hoắm, phần dưới của mũi cũng hoàn toàn trống rỗng, cơ thịt chỗ đó rốt cuộc là đã nát, hay là bị giòi bọ ăn mất, có lẽ chỉ có người năm đó bảo vệ cái đầu này mới biết được.

Một cái đầu thế này, quả thực có thể khiến người hơi nhát gan chỉ nhìn một cái là cả đời sẽ bị ác mộng quấy rầy, một cái đầu thế này, trên cơ bản không ai có thể từ nó đoán ra dung mạo ban đầu của Dịch Tinh.

Song, tình cảnh đáng sợ như thế, Phó Hán Khanh nhìn vào mắt, ngay cả mắt cũng chẳng chớp một lần. Y chỉ an tĩnh mà yên lặng nhìn lại, cũng như nhìn ba di thể khác, không kinh ngạc, không chấn động. Tựa như y không có khái niệm xấu đẹp, đối với thi thể hài cốt chân tay gãy mấy thứ này đều chẳng có cảm xúc gì, càng khỏi nói đến sợ hãi hoặc buồn nôn.

Ở thời đại của y, thân thể của nhân loại không còn chút cảm giác thần mật và thần thánh nào nữa, mọi bộ vị của cơ thể người, bao gồm đại não đều có thể tùy ý chế tạo. Mọi người đã sớm mất đi hết thủy lòng hiếu kỳ với thân thể, lần cuối cùng phân tích đại não phức tạp của nhân loại kia, cũng là chuyện từ hơn

ngàn năm trước. Cũng bởi vậy, với Phó Hán Khanh mà nói, một cái đầu người bình thường cùng đầu người trong phòng thí nghiệm, hoặc trong giảng dạy, hoặc tiết mục phổ cập khoa học thông thường, chẳng có gì bất đồng, tối đa chỉ là cái đầu này bởi vì thiếu phương tiện bảo vệ mà có phản ứng thối rữa.

Tiếng Dao Quang vang bên tai: “Người đừng nhìn đáng về ông ta đáng sợ như vậy, kỳ thật khi còn sống ngoại hình vẫn rất không tồi, cũng như mấy giáo chủ khác, dung mạo đều giống tổ sư gia, mà ông ta, là một dạng với tổ sư gia, là thần thoại võ công cao đến chừng như không giống người, song thần thoại này lại thành tai nạn của toàn võ lâm, cũng thành tai nạn của giáo ta. Năm đó ông ta bỗng nhiên võ công đại tiến, bắt đầu không còn cam tâm cục diện giáo chủ và chư vương chia đều quyền lực tiếp tục, ông ta chủ trương không kiêng nể gì, điên cuồng trả thù thiên hạ các phái, chư vương phản đối phương pháp quá cấp tiến này, cho rằng việc này sẽ dẫn đến càng nhiều địch nhân cho giáo ta, nhưng ông ta chẳng những không nghe, ngược lại đương trường trở mặt, lấy sức một người giết Khẩn Na La vương, bại Càn Đạt vương, trọng thương Long vương, đánh tàn phế Đại Bằng vương, lại thêm Dạ Xoa vương sớm chết, Minh vương không chịu lộ diện, trong giáo chẳng còn ai có thể áp chế sự điên cuồng của ông ta, cuối cùng chỉ có thể yêu cầu, trước khi hành động chí ít phải lưu cho giáo chúng một đường để lui. Mà ông ta dường như cũng sớm có chuẩn bị, đương trường lôi ra bản vẽ lộ tuyến cùng cơ quan của Thiên Ngoại thiên, vì thế mọi người không còn lời nào để nói, sau đó nữa chính là một trường hạo kiếp của võ lâm...”

Dao Quang khe khẽ thở dài một tiếng, mới nói tiếp: “Trong vòng một năm, ông ta lại tiêu diệt hơn năm mươi môn phái lớn nhỏ, chiếm toàn bộ tài phú của họ vào mình, sau đó lại khiến mấy trăm bang hội không thể không xưng thần hiệu trung, nạp cung hiến bảo. Chuyện ông ta làm mỗi ngày, chính là giết chóc, chiếm đoạt, hủy diệt, cướp bóc. Người thiên hạ nghe danh Tu La mà tái mặt. Từ sau đó, Tu La giáo mới chân chính trở thành Ma giáo trong miệng mọi người. Cho đến cuối cùng, thành công quá độ, khiến ông ta gần như điên cuồng, lại bắt đầu muốn lấy sức bang hội đi tiêu diệt quốc gia. Hành vi cướp đoạt tài phú của ông ta, quả thực không giống người bình thường, thậm chí từng nhiều lần xông vào kho báu hoàng cung của mấy quốc gia, sau khi cướp bóc giết chóc, lại phóng hỏa thiêu rụi. Khi ông ta làm điều ngang ngược tới cực điểm, thậm chí có việc, trong vòng một ngày vô cớ giết liền hơn ba trăm giáo chúng vô tội, mà đến cả các loại tài vật trân quý của các đời giáo chủ chư vương giáo ta khổ công đoạt được, cũng đều bị ông ta nạp vào mình, không trả lại trong giáo nữa. Cuối cùng kích mấy quốc gia cùng dốc sức ra tay, lại thêm tất cả các nhân vật võ lâm có thù với ông ta thừa thế nổi lên, mà bên trong giáo ta, lại đã chẳng còn mấy ai muốn hiệu trung cho ông ta. Mấy chiến dịch kia, ông ta cơ hồ lấy sức một người mà địch thiên hạ. Nhưng cuối cùng, vẫn chiến bại. Rốt cuộc ông ta bại vong như thế nào, đã không còn ghi chép để có thể tìm ra, tương truyền sau trận chiến thất bại cuối cùng, ông ta vẫn trốn về sào huyệt của mình, trong cấm địa giáo chủ ở chốn cũ của giáo ta, sau đó nhóm truy binh đầu tiên của các môn phái xông vào cấm địa. Có lẽ từng xảy ra huyết chiến, tóm lại là sau đó khi người ta đuổi tới, trong cấm địa đã chẳng còn một người sống. Họ chặt đầu Dịch Tinh, truyền đến các nước, mà thi thể thì bị tất cả những người có thù oán thiên đao vạn quả, nghe nói lúc ấy kẻ thù quá nhiều, thi thể thì chỉ có một, căn bản không thể chia hết, một người chém một đao cũng chẳng đủ để chém, vì thế đã có người bỏ đến tranh đoạt thịt, có thể nhai sống một miếng cũng có thể trút cảm ghét trong lòng. Lúc ấy giáo ta tự nhiên cũng là kẻ thù chung của toàn thiên hạ, đối tượng cho tất cả các thế lực quét sạch. Giáo chúng giáo ta chỉ có lui về Thiên Ngoại thiên, mới giữ được tính mạng, những người không kịp rút đi đều bị giết sạch, vốn Dịch Tinh là tội nhân lớn của giáo ta, nhưng niệm ông ta có công kiến tạo Thiên Ngoại thiên, giáo ta vẫn phái ra một tổ cao thủ, trả cái giá cực nặng nề, mới đoạt được lại cái đầu của ông ta, nhưng trên đường bảo quản bất lợi, cho nên thối rữa rất nhiều.” Dao Quang chợt cắn răng, như vẫn còn oán hận mà nói “Đương nhiên, ta rất hoài nghi đám cao thủ kia phải chăng cố ý bảo quản không tốt, nếu ta cũng là một trong những người trộm đầu năm đó, ta sẽ cùng đồng bạn đọc đường lấy cái đầu này làm bóng đá cho hả giận.”

Phó Hán Khanh lẳng lẳng nhìn cái đầu trong lớp băng kia, lẳng lẳng nghe Dao Quang nói từng tiếng, năm đó... năm đó... năm đó...

Năm đó...

Năm đó y cũng vào một đêm trăng sao như thế, cứu người kia từ giữa sông lên. Năm đó, y tận mắt nhìn thấy khuôn mặt giống hệt cổ nhân trước đây, năm đó, y lười biếng mặc người nọ lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh, hoặc cầm rượu ngon, hoặc mang món ngon, nói chuyện thiên hạ vạn dặm, sau đó y cũng chẳng để ý lắm mà mặc người nọ hút hết nội lực, năm đó...

Năm đó, y trở mắt nhìn người nọ, không chút lưu tình giết chết đồng bạn, y đến nay vẫn có thể cảm giác được rõ ràng, ngón tay người nọ đặt trên mắt y, còn cả thanh âm vang lên bên tai như nói mớ kia.

“Từ hôm nay trở đi, vĩnh viễn quên thân phận lai lịch của ngươi, vĩnh viễn không được nói với bất kỳ ai, trong tên của ngươi có một chữ hán, vĩnh viễn không được dùng đôi mắt trong suốt hơn cả hài tử này nhìn người, vĩnh viễn không được...”

Y hiện tại đã minh bạch, người nọ vì sao muốn đối phó y, câu di ngôn khiến người không sao hiểu được kia đã thuyết minh hết thảy. Song y thủy chung không thể hiểu được, vì sao lựa chọn cuối cùng của người nọ, lại không hề như Dạ Xoa vương nói, giết chết y.

Chính như y hiện tại nhớ lại lời nói năm đó, đã có thể minh bạch, năm đó người nọ muốn móc mắt y, cắt lưỡi y, nhưng không biết vì sao sau khi ngừng mắt nhìn hồi lâu lại chẳng xuống tay.

Còn nhớ khi ấy nằm giữa dưới đất, nhìn tinh không mênh mông vô hạn sau lưng người nọ, đó là lần cuối cùng y trông thấy sao, trông thấy bầu trời đêm. Sau đó, sinh mệnh đời thứ tư của y, vĩnh viễn bị nhốt trong chiếc lồng sắt hoa lệ đẹp đẽ.

Trong chiếc lồng sắt kia có bảo vật trân quý nhất trên đời, dụng cụ đẹp đẽ nhất nhân gian, đến cả một kiện y phục tùy tiện, một vật phẩm trang sức trên người y, đều vô giá. Nhưng y bị xiềng xích tinh xảo nhất khóa chặt, căn bản không thể bước ra khỏi chiếc lồng sắt hoa mỹ kia một bước. Y quá lười, không thích di chuyển, không thích ra ngoài, nhưng mà, vậy không có nghĩa là y sẽ thích bị xích lại. Y không giỏi giao lưu với người, cũng lười cùng người giao lưu, nhưng vậy không có nghĩa là y sẽ thích người hầu hạ bên cạnh đều bị chọc tai rút lưỡi, biến thành tàn phế.

Người nọ luôn nói với y, ta sẽ cho ngươi những thứ tốt nhất, ta sẽ cho ngươi tất cả mọi thứ trên đời này, chỉ cần ngươi không đi gặp người khác.

Thế nhưng, người nọ không biết từ rất lâu rất lâu kiếp trước, y đã thấy tất cả những thứ tốt nhất trên đời, y đã gặp, rất nhiều người đem mọi thứ gọi là tốt nhất dâng cho y, song y biết đó không phải là thứ y thích. Mặc dù mãi đến hiện tại, dường như đã biết, y lại thủy chung không thể lý giải, vì sao thế nhân lại cho rằng, hết thảy những thứ đó, chính là tốt nhất.

Vì thế, sinh mệnh một lần nữa bắt đầu đơn điệu lặp lại, hết thảy Định Tĩnh làm và mấy người trước kia, dường như chẳng mấy may bất đồng.

Dành cho y mọi thứ tốt nhất, không ngừng làm mấy vận động chẳng hề có ý nghĩa, không ngừng kể tai y nói mấy lời vô nghĩa, không ngừng hỏi trong lòng ngươi có ta không? Ta cho ngươi mọi thứ ngươi thích không? Tại sao ngươi luôn không cười với ta, tại sao ngươi không nói chuyện?

Có lúc, A Hán lười nhác kia cũng muốn bảo với y, ta không thể nói, là bởi vì ngươi đã làm ta không thể nói nữa, ngươi đã quên, là ngươi tự tay đổ thuốc cam cho ta uống sao? Ta không cười, là bởi vì ta không biết vì sao phải cười, ta không thích ngươi, trong lòng không có ngươi, bất quá, ngươi dường như không hề thật sự cần câu trả lời của ta, cho nên, nếu ngươi có thể im lặng một chút, đừng phiền người như vậy nữa, để ta có thể ngủ thêm một lúc, ta sẽ cao hứng hơn.

Nhưng mà, càng nhiều thời điểm, A Hán cho dù không bị độc cam, cũng sẽ chẳng có sức đi trả lời truy hỏi vĩnh viễn vĩnh viễn điên cuồng kia.

Lúc đó, dường như đã đạt thành cuộc sống lý tưởng cả ngày ăn ngủ ngủ ăn, lười biếng chẳng cần làm việc như A Hán kỳ vọng, song y không vui vẻ, dù rằng y vẫn không biết vì sao mình thủy chung không vui vẻ.

Mà Định Tĩnh dường như còn không vui hơn, y không thể chấp nhận ánh mắt A Hán có một chớp mắt không nhìn y, không thể chấp nhận tư tưởng của A Hán có một chớp mắt không tập trung trên người y. Vì nhắc nhở trong lòng trong mắt A Hán, thời thời khắc khắc đều chỉ có thể có y, y đã dùng mọi phương thức y biết, mất hồn, đau đớn, tàn nhẫn, ôn nhu, y đã nói mọi lời y biết, điên cuồng, cấp thiết, chân tình, si mê.

Song, y nhận được, lại luôn chỉ có sự hoang mang của A Hán. A Hán đã thấy hành vi kiểu này của nhân loại nhiều lắm rồi, cũng biết nhân loại đối mặt với mọi thứ quá mỹ lệ, dục vọng độc chiếm sẽ đạt tới cảnh giới điên cuồng này, nhưng y lại vĩnh viễn chẳng thể lý giải đây là vì sao?

Mỗi một lần y đối mặt với Địch Tĩnh, luôn sẽ không nén nổi mà nghĩ đến người có dung nhan đồng dạng kia rất nhiều rất nhiều năm trước.

Khi đó, nếu ở bên cạnh không phải là một tiểu nam sủng bình thường tên A Hán, mà là một tuyệt thế mỹ nam tử trong tên có chữ Hán, người kia liệu có thể cũng giống như Địch Tĩnh trước mắt, điên cuồng như thế, cổ chấp như thế, không thể lý giải như thế hay không.

Song, mỗi lần ý niệm này hiện lên trong đầu, y sẽ không nghĩ nữa, nhắm mắt, bình yên thiếp đi, trong lúc mơ màng màng, cảm giác thật giống như lại bị người ra sức lắc, lại có người ở bên tai nghiêng răng quát: “Người dám ngủ, người dám không chuyên tâm như thế.”

55. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 16: Độc Chiếm

Sau đó, sự điên cuồng của Địch Tĩnh càng ngày càng lợi hại. Y càng lúc càng hung bạo, dễ nổi giận, hờn chút là trút hết cảm xúc lên người A Hán, nhưng rồi sau đó, lại đem sự phẫn nộ vì A Hán bị thương mà biến lớn hơn, hóa thành giết chóc và tàn ngược, phát tác lên mỗi người.

Y bắt đầu thường xuyên kể với A Hán cuộc sống của mình.

“Tu La chỉ chủ cái quái gì, toàn là chó má cả, ta cũng bắt quá là kẻ đáng thương dưới thiết luật của Minh vương đời đầu, nơi nơi chịu hết kiểm chế, căn bản chẳng được tự do.”

“Nhưng hiện tại khác rồi, lực lượng của ta hiện giờ đã vượt quá tưởng tượng của mọi người, mọi quy củ đều không thể ràng buộc ta. Ta phải làm chủ nhân chân chính của Tu La giáo, ta phải khiến tất cả mọi người quỳ gối dưới chân.”

“Vô lâm chính đạo cái gì? Cái đám cổ hủ kinh khủng đó, thật cho là chúng tài ba lắm, ta sẽ nhanh chóng cho chúng hiểu được, chỉ có người mạnh nhất, mới có được chính nghĩa cuối cùng.”

“Người cao hứng cho ta chứ? Hôm nay ta nói sẽ tiến công toàn diện các đại môn phái, người không biết đám chư vương chỉ cầu an đó nhảy dựng lên phản đối thế nào đâu, ta đương nhiên sẽ không khách khí với chúng, người nhất định sẽ rất muốn xem bộ dáng của chúng khi bị ta đánh cho rã rây đây.”

“Ta cuối cùng đã trở thành chủ nhân chân chính của Tu La giáo, người chờ đi, chờ ta uy lăng thiên hạ, chờ ta vẫy cánh sung túc, chờ ta có đủ uy tín và thế lực, không cần sợ hãi thiết luật của giáo ta nữa, đến lúc đó ta sẽ thả người ra ngoài, người và ta cùng hưởng thiên hạ tốt đẹp này.”

“Ta biết người vì sao không cao hứng. Người lo lắng ta thất bại, bắt quá, người yên tâm, ta sẽ không thất bại, mà cho dù thất bại cũng chẳng quan trọng, người xem, ta đã chuẩn bị nơi lui thân tốt nhất cho chúng ta.” Y lấy ra bản vẽ tất cả lộ tuyến, phân bố, cơ quan của Thiên Ngoại thiên như dâng bảo vật, trải ra trước mặt A Hán “Chỗ này, ta đã tìm kiếm từ rất lâu trước kia, giang hồ cũng thế, Tu La giáo cũng thế, đều hẳn là nơi chưa nghĩ vào đã nghĩ lui trước. Từ rất nhiều năm trước, ta đã bắt đầu tổ chức nơi này, để biến nó thành thế ngoại đào nguyên mỹ lệ nhất, ta đã mất vô số tài phú, vì để nó có thể trở thành bảo lũy kiên cố nhất, ta không biết đã giết bao nhiêu thợ khéo léo, tương lai vạn nhất thất bại, chúng ta cũng có thể lui thân tới đó, cho dù người toàn thiên hạ đều hợp lực đối phó chúng ta cũng không sợ.”

Lúc đó, đầu óc y đã nóng đến mức hết như một đứa trẻ hoàn toàn không có năng lực suy nghĩ bình thường, cho nên y vĩnh viễn không biết, người bên cạnh, vĩnh viễn trầm mặc, vĩnh viễn uể oải, như ngủ mà không, bất kể bị đối xử thế nào cũng không thấy cảm xúc quá dao động kia, có được trí nhớ kinh người thế nào, chỉ không chút để ý mà tùy tiện lướt qua vài lần, đã ghi nhớ hết thấy liên quan đến Thiên Ngoại thiên.

Sau đó, Địch Tĩnh ở bên ngoài rung trời chuyển đất ra sao, chấn động thiên hạ ra sao, thế mà Địch Tĩnh về đến bên cạnh A Hán, vẫn chỉ kích động cổ chấp hết như một đứa trẻ.

Y luôn không ngừng giảng thuật hành vi kinh thế của mình, mỗi một trận đại chiến của mình, mình đã giết bao nhiêu người, mình đã tự tay đánh tàn phế nhân tài chường môn gì đó, đem bang chủ gì đó chậm rãi giết chết, thành lập bao nhiêu bao nhiêu thế lực.

Song A Hán không có phản ứng.

Thế là y bắt đầu dâng bảo vật.

Y cơ hồ đưa hết mọi bảo vật y cướp đoạt được cho A Hán xem.

“Người coi, đây là huyết trân châu Nam Hải, người biết, phải đổ bao nhiêu máu, ta mới có thể cướp được kỳ trân hi thế này không?”

“Người xem, đây là vải hỏa tằm, trong Thái bình quảng ký có ghi lại, dùng vật này may đồ, chỉ cần một lượng mà đêm đông giá rét ấm như ba tháng mùa xuân, ta tìm khắp cả hoàng cung Ly quốc mới tìm được ba lượng, người muốn dùng làm gì đây?”

“Còn có cái này...”

“Còn có cái kia...”

Y cơ hồ chất đống bảo vật thiên hạ đến trước mặt A Hán, song A Hán vẫn không có phản ứng.

Địch Tĩnh bắt đầu hơi điên cuồng, trong xương cốt y cũng giống như người bình thường, hy vọng người mình yêu quý có thể thích mình, sùng bái mình, dựa vào mình, hy vọng chuyện mình làm có thể khiến người mình yêu quý cao hứng, mỉm cười, khoái lạc và cũng cảm thấy vinh quang.

Thế nhưng, A Hán bất kể được đối đãi thế nào, đều không có phản ứng gì ngoại trừ uể oải muốn ăn muốn ngủ.

Ban đầu, y là sợ thân phận của A Hán bại lộ, cho nên không dám dẫn A Hán ra ngoài gặp người, không dám để A Hán cùng những kẻ hầu cận điếc bên ngoài tiếp xúc, mà hiện tại, là tâm tư ngày một điên cuồng kia đã không chấp nhận được A Hán lại tiếp xúc với thế giới bên ngoài, người bên ngoài. Thậm chí cả những kẻ câm điếc thường ngày hầu hạ A Hán, cứ qua một thời gian là y sẽ đổi một nhóm, người bị đối, chỉ có thể trở thành vật hy sinh cho lòng đố kỵ đáng sợ kia của y.

Dưới tình huống như vậy, trừ chất hết bảo vật toàn thiên hạ trước mặt A Hán, y cũng chẳng còn cách nào khác có thể ý đồ dụ A Hán vui vẻ.

Song, A Hán chưa bao giờ cười, bởi vì A Hán không cười, y ngày càng điên cuồng vỡ vét tài vật, thậm chí bắt đầu lấy sức một người đi cướp kho báu của mấy quốc gia, thế nhưng, A Hán thủy chung không cười.

Những tài phú địch quốc đó, những kho báu kinh thế đó, những tài phú đã nhuộm đẫm máu và nước mắt của vô số người, hủy diệt tính mạng và tiền đồ của vô số người, lại không thể khiến A Hán cười một lần.

Y cũng từng vô số lần ra sức lắc A Hán: “Tim người rốt cuộc làm bằng cái gì thế.” Bởi vì khí lực quá lớn, thậm chí nhiều lần bóp gãy xương cốt A Hán, mà y lại bởi vì A Hán bị thương, cảm giận khó nén rồi tùy tay đánh chết quá nửa đám người hầu cận điếc kia.

Cuộc sống như vậy, cứ trong giết chóc, cướp bóc, hiến bảo, phản nộ, điên cuồng, hết thấy những điều này, tuần hoàn qua lại không ngừng.

Bắt đầu từ khi nào, sự tình dần bất lợi với y, bắt đầu từ khi nào, mọi lực lượng phản đối bắt đầu tập kết một chỗ, bắt đầu từ khi nào, thuộc hạ bên cạnh dần dần ly tâm bội đức, bỏ chạy thật xa.

Hết thấy hết thấy, A Hán bị nhốt trong một cấm địa đóng kín, hoàn toàn không có khái niệm với thời gian trôi qua bên ngoài, không hề hay biết.

Y chỉ nhớ, Địch Tĩnh ngày càng nóng, luôn nổi giận, có mấy lần khi đến bên cạnh, đã bị thương, mình mấy toàn là máu.

“Mẹ kiếp, cái đám đó thật không biết sống chết, còn dám đối nghịch với ta?”

“Người của thần giáo chết sạch rồi, giáo ta đang lúc sinh tử tồn vong, lại chẳng có một kẻ chịu đứng ra.”

“Minh vương? Tên vương bát đản này, thư cầu viện của ta đã gửi đi lâu như vậy, lại vẫn không thèm hồi âm?”

“Đám người làm quốc vương đó hồ đồ hết rồi, dốc hết lực lượng cả nước đối phó một mình ta thế này, bệnh rồi.”

“Các người cứ chờ đi, một ngày nào đó, một ngày nào đó, ta phải bắt mỗi kẻ các người trả hết nợ cho ta.”

Nhưng mà, hết thấy những điều này đều không liên quan đến A Hán, Dịch Tĩnh phần nợ cũng được, đặc ý cũng vậy, thế giới của A Hán, vẫn chỉ có không gian khép kín u ám lạnh lẽo này.

Tại mọi thời điểm, Dịch Tĩnh mang đến, đều chỉ có mùi máu tanh y chán ghét, cùng giết chóc vĩnh viễn không thể nói hết.

Lúc kết cục đến, A Hán kỳ thật cũng không hề giật mình chút nào.

Ngày đó, khi Dịch Tĩnh vọt vào, nghiêng ngã lao đảo, giống như không đứng vững nổi, toàn thân trên dưới đều là máu, mấy vết thương nặng xuyên thân thể, càng khiến người ta nhìn mà ghê người. Song, Dịch Tĩnh vừa vào, chuyện đầu tiên làm chính là giết người.

Y giết sạch toàn bộ những kẻ hầu cận điếc, sau đó ngoác cái miệng toàn là máu tươi, cười với A Hán: “Ta sắp chết rồi, liên quân khốn kiếp đó sẽ giết đến rất nhanh thôi.”

A Hán vẫn chỉ lạnh lùng nhìn y, uể oải nhắm mắt, ai sống ai chết, quan trọng sao, y chỉ muốn một mộng trầm trầm thôi.

Vai bị ra sức kéo, mùi máu tanh gay mũi đập vào mặt: “Người cao hứng lắm đúng không, người rút cuộc có thể trốn khỏi lòng bàn tay ta, người nằm mơ...” Thanh âm điên cuồng kia vang lên bên tai, những ngón tay lạnh băng kia đặt trên cổ y “Cho dù chết, ta cũng phải kéo người đi cùng, bất quá...”

Dịch Tĩnh cúi đầu, miệng dính đầy máu kẻ trên cổ y, thanh âm cực nhẹ cực nhẹ vang lên bên tai: “Ta thật sự rất thích người, ta sẽ không để người lại cho kẻ khác, ta sẽ không để kẻ khác chạm vào thi thể người, ta sẽ không để người sau khi chết, cũng bị tách khỏi ta.”

Sau đó, vai hơi đau, A Hán thoáng ngạc nhiên nghiêng đầu, y không nhìn thấy vết thương của mình, chỉ thấy miệng Dịch Tĩnh chậm rãi nhai một tảng thịt đang chảy máu tươi, dùng ánh mắt mang theo vẻ tươi cười quỷ dị kia nhìn y.

A Hán lần đầu tiên rất đổi ngạc nhiên mà nhìn thẳng Dịch Tĩnh hồi lâu, cho đến khi Dịch Tĩnh hoàn toàn nuốt miếng thịt to tướng kia, chợt ôm y vào lòng, kẻ đó, lại là chút đau đớn khá nhẹ.

Đến đây, A Hán mới hiểu được, ánh mắt điên cuồng cực độ kia của Dịch Tĩnh có nghĩa là gì, y muốn xé tan mình thành từng mảnh, nhai nát từng miếng, hóa thành máu thịt, ăn hết toàn bộ, chỉ có như vậy, y mới có thể hoàn toàn chiếm hữu cái người vĩnh viễn không cười với y, vĩnh viễn không nói chuyện với y này, y mới vĩnh viễn không cần nơm nớp lo sợ, sợ ánh mắt người nợ nhìn về phía người khác, lòng người nợ gửi đến người khác, thân thể người nợ sẽ có một ngày, rời mình đi mất.

56. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 17: Trở Về

Khi đám cao thủ các phái xông vào cấm địa, đã trông thấy một màn cực khủng bố.

Khắp đất đều là máu tươi, khắp đất đều là thi thể, mà ở giữa tất cả thi thể, kẻ thù chung của thiên hạ, sát nhân ma vương trong lòng thế nhân đó, đang bỏ lên một người máu me nhầy nhụa. Nghe tiếng động, ngẩng đầu lên, khuôn mặt kia rõ ràng không phải là một người biết suy nghĩ, mà là một khuôn mặt dã thú thuần túy. Ánh mắt khát máu, vẻ mặt điên cuồng, cùng với từng tảng thịt to tướng đang nhỏ máu trong miệng kia.

Mà dưới thân y, đó dường như là một người, chỉ ít, từng là một con người hoàn chỉnh, hiện tại tuy máu thịt lẫn lộn, không thành hình người, nhưng ít ra vẫn thấp thoáng còn bộ xương người.

Bốn phía đều là quần áo nát vụn rơi vãi cùng máu tươi chảy xuôi đầm đìa. Ngay cả những người giang hồ đã trông thấy vô số giết chóc và tranh chiến này, cũng đều bất giác lạnh cả người.

Ma quỷ này, đang ăn thịt người.

Rút cuộc có người phục hồi tinh thần đầu tiên, đưa tay chỉ Dịch Tĩnh: “Bắt lấy hắn.”

Vậy là mọi người cố lấy dũng khí, gào thét xông đến.

Địch Tĩnh điên cuồng vật lộn, song thương thế quá trầm trọng, vẫn khiến y dần bị vây trong liệt thế, khi y bị chế huyết đạo, bị thủ lĩnh lôi đến giữa mọi người như lôi một con chó, y rống to, nội dung gào thét điên cuồng lại là: “Y là của ta, y là của ta, các người không ai được đụng đến y.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn về phía đồng máu thịt kia, lúc này mới phát giác đó lại vẫn còn là một người sống, thân thể đầm đìa máu kia còn đang động đậy.

Khi ánh mắt mọi người nhìn qua, người nọ vừa lúc chậm chạp, có phần gian nan mà ngẩng đầu.

Thế là, mọi người đã trông thấy mặt y.

Người nọ toàn thân trên dưới gần như không thể tìm thấy một chỗ da thịt còn hoàn chỉnh, nhưng chỉ có trên mặt lại chẳng hề bị thương tổn gì, giống như ma quỷ tàn nhẫn nhất bước ra từ địa ngục, sáng tạo thể giới Tu La, lại thủy chung không nhẫn tâm đi hủy hoại thứ đẹp đẽ nhất thiên địa đó.

Máu tươi đầy đất, máu thịt khắp trước mắt kia, hết thấy tàn khốc nhất lạnh lẽo nhất nhân thế, nháy mắt phai màu.

Một người đứng gần A Hán nhất, không cảm nổi mà vươn tay, muốn chạm đến, chạm đến điều đẹp đẽ dù là trong mơ cũng không thể mơ tới ấy.

Lúc A Hán ngẩng đầu, y đã rất đau. Sức cảm thụ và nhẫn nại của y với đau đớn vượt xa người thường, thậm chí vượt xa bạn bè y. Nhưng máu thịt toàn thân, bị người từng miếng từng miếng, không ngừng cắn sống như vậy, vô số đau đớn cứ thế chồng lên, cho dù là y, cũng thấy khó mà chịu đựng.

Nhưng y vẫn chỉ trầm mặc, không giãy giụa, không khóc lóc, không kêu thảm, lúc đau đến cực điểm, thần trí của y lại có một nháy mắt ngẩn ngơ, phảng phất rất lâu rất lâu về trước, y cũng từng đau đớn như thế, lần đó dường như còn đau lợi hại hơn lần này cơ, bất quá, lần đó đã có thể chịu được, vậy lần này hẳn là cũng có thể thôi. Điểm cuối của đau đớn chính là giải thoát, năm tháng của một đời này, nhất định sẽ ngừng lại tại đây, y sẽ có thể quay về nơi của y, sẽ được một đoạn an bình ngắn ngủi.

Thế là y nhắm mắt, trầm mặc, nhẫn nại, chờ đợi, chờ đợi thời khắc cuối cùng kia.

Lại đợi được động tĩnh âm âm, đợi được chiến đấu kịch liệt kia.

Máu của người ta bắn lên người y, tứ chi của người ta bay lên rơi xuống người y, trong giết chóc điên cuồng của Địch Tĩnh, nửa cái đầu của một cao thủ bị chém xuống, trực tiếp rơi trước mặt y, thân thể nọ vẫn hoa chân múa tay, bước thêm hai bước mới ngã xuống.

A Hán yên lặng nhìn nửa cái đầu từ trên trời bay tới kia, giết chóc bên cạnh vẫn còn tiếp tục, mà giết chóc đồng dạng tất nhiên cũng sẽ không ngừng kéo dài trong thế giới này.

Vĩnh viễn không ngừng giết hại sinh mạng nhau, vĩnh viễn không ngừng hủy diệt và phá hoại, vô luận nhìn bao nhiêu lần nữa, y vẫn vĩnh viễn vĩnh viễn, không thể chân chính hiểu được, nhân tâm và nhân tính.

Chiến đấu dường như đã ngừng, bên tai truyền đến tiếng Địch Tĩnh gào thét điên cuồng: “Y là của ta, y là của ta, các người không ai được đụng đến y.”

Y hơi mê mang ngẩng đầu, sau đó, y nghe thấy tiếng gió lặng, tiếng tim ngừng, tiếng hít thở dừng lại, tiếng tư duy tạm nghỉ.

Tất cả yên lặng, khoảnh khắc này phảng phất đều hóa thành thanh âm có hình có dấu, tiến thẳng vào lòng người.

Y thấy vô số khuôn mặt, vạn vạo có, điên cuồng có, lạnh lẽo có, tàn nhẫn có, nhưng mà, đều có biến hóa kinh người khi nhìn thấy y.

Y thấy người đứng gần y nhất đã vươn tay đến.

Y thấy Địch Tĩnh rõ ràng đã bị chế huyết đạo chột rống lên một tiếng, giải khai huyết đạo, từ xa xa bỏ đến đây như điên.

Thiên địa yên lặng như thế, tất cả động tác phảng phất đều không tiếng, tất cả kịch liệt phảng phất đều chậm chạp.

Biểu cảm trên mỗi một khuôn mặt, y đều quen thuộc, mỗi người sẽ làm chuyện gì, y cũng biết.

Luân chuyển từng có một lần nữa vô thú vô vị lặp lại.

Quân vương hủy diệt quốc gia y kiếp trước kia, huynh đệ điên cuồng kiếp trước kia, phụ vương gọi là sủng ái y kiếp trước kia, rồi còn kiếp trước nữa càng lâu hơn, những sự phụ sự thúc sự huynh đệ đó, cùng với đời này kiếp này, nam nhân tên là Dịch Tĩnh nọ.

Hết thấy hết thấy, đơn điệu mà lặp lại không ngừng, tuyệt không có một chút mới mẻ nào.

Y đã gặp những điều này quá nhiều, y thậm chí có thể đoán ra, mỗi người bước tiếp theo sẽ làm gì? Nhưng y lại không biết, họ rút cuộc vì sao, mới phải làm như thế?

Y vẫn không thể hiểu thế nhân.

Cho dù y nhìn rõ mỗi một bước động tác của thế nhân, có thể biết rõ mỗi một bước hành động thế nhân sẽ có, nhưng mà y thủy chung không thể hiểu nổi thế nhân.

Y chỉ mệt mỏi, mệt đến độ chẳng muốn hết thấy tiếp tục lặp lại nữa.

Khi cái tay kia khó khăn chạm đến y, khi ma quân kia bổ đến, vừa vịn chém một cao thủ đứng trên đường tiến tới ra làm đôi, khi mọi người đã phục hồi tinh thần, lại gào thét bắt đầu cuộc chiến mới, A Hán đã mất tất cả tri giác.

Khi tỉnh lại, y đã ở Tiểu Lâu.

Giáo sư Trang đứng trước mặt với vẻ mặt trịnh trọng: “Em có biết, em mê man đã một năm rồi?”

“Em có biết, tinh thần lực của em bỗng nhiên mất khống chế, khiến thân thể hoàn toàn hủy hoại, sóng xung kích cường đại thậm chí đã ảnh hưởng đến Tiểu Lâu, ghi chép theo dõi em của máy tính cũng đã bị tinh thần lực cường đại của em chấn động. Cho dù trung khu trí năng của Tiểu Lâu toàn lực cấp cứu, cũng chỉ cứu lại được một nửa ghi chép, nửa khác đều đã phá hủy cả.”

A Hán thoáng mê mang lắc đầu.

Giáo sư Trang thở dài: “Tinh thần lực của em đã giết chết thân thể em, nhưng bởi vì không phải em cố ý sử dụng tinh thần lực, cho nên chỉ có thể tính là em tự sát, không thể tính em phạm quy, tối đa chỉ trừ điểm chứ không phải xử phạt em theo điều lệ quản chế thời không, chỉ là chuyện này quá nghiêm trọng. Tinh thần lực cường lực bộc phát thế này, vừa không cẩn thận là sẽ dẫn phát thời không phân tách. Trước khi máy tính của chúng ta cho ra phân tích số liệu đầy đủ và gửi về học viện hợp nghiên cứu, cả sự kiện cho dù là nội bộ Tiểu Lâu cũng không thể công khai. Về sau nếu các bạn muốn xem ghi chép của em, không xem được, cứ nói em tự mình xin khóa lại, hiểu chưa?”

A Hán trầm mặc gật đầu.

“Được rồi, em nghỉ ngơi đi.” Giáo sư Trang thở dài “Thành tích lần này lại không thể tính, nhưng tinh thần hẳn là bị thương không nhẹ, cần phải ngủ mấy chục năm nhỉ?”

A Hán trầm mặc một lúc, mới thấp giọng hỏi: “Có đả thương ai không?”

Giáo sư Trang sửng sốt: “Cái gì?”

“Tinh thần lực của em mất khống chế, có đả thương ai không?”

Giáo sư Trang hơi chấn động nhìn y, đã bị đối đãi như vậy, sau khi về Tiểu Lâu, vấn đề đầu tiên hỏi lại là...

Trầm mặc hồi lâu, giáo sư Trang dùng ánh mắt gần như là đau đớn mà nhìn cậu học sinh khiến mình đau đầu nhất này: “Không, em không đả thương ai.”

Đây không phải là nói dối, là tình hình thực tế.

Thế mà, giáo sư Trang lại chỉ cảm thấy bị ai.

Sau tra tấn kinh khủng kiểu đó, trong hỗn loạn vô hạn đó, một lần nữa gặp phải kích thích tinh thần cực lớn, khiến tinh thần lực vô cùng cường đại của A Hán triệt để mất khống chế.

Lực lượng ấy khiến thân thể A Hán nháy mắt vỡ nát, hóa thành tro bụi, lực lượng ấy khiến sóng điện thu lại vô hình vô tượng của Tiểu Lâu hủy hoại toàn bộ, lực lượng ấy khiến máy móc của Tiểu Lâu ngoài ngàn vạn dặm gần như treo hết, nhưng lực lượng ấy lại không hại đến một người đứng gần nhất nào, trong đó thậm chí bao gồm Dịch Tĩnh.

Cho dù lúc ấy A Hán rõ ràng đã mất đi tri giác, nhưng lực lượng cơ hồ có thể hủy thiên diệt địa kia, lại vẫn không hại đến một người nào.

Nhận tri này lại khiến giáo sư Trang cảm thấy mấy phần bi thương.

Chấp nhất thế này rốt cuộc có ý nghĩa gì đâu. Khi y biến mất, Dịch Tĩnh đã hoàn toàn lâm vào điên cuồng, giống như lại từ hư không có được lực lượng vô hạn, sau khi dùng tay không đánh chết tất cả mọi người, mới ngã xuống đất mà chết, trước khi chết vẫn điên cuồng kêu: “Người ở đâu, người ở đâu, người là của ta, người không được đi.”

Làm người hướng dẫn, giáo sư Trang vẫn không tán đồng học sinh của mình tùy ý thương tổn người khác, nhất là Phương Khinh Trần, bởi vì làm việc tùy tâm sở dục, làm gì tùy thích, không biết đã bị giáo sư Trang cảnh cáo bao nhiêu lần, song lần này nhìn A Hán cho đến cuối cùng vẫn không hại người, bản thân giáo sư Trang lại cảm thấy bi ai phần nộ vô cùng.

“Giáo sư, em muốn sửa luận đề, có được không?” Thanh âm của A Hán rất nhẹ, rất chậm, rất mệt mỏi.

Giáo sư Trang ngưng mắt nhìn y, rất lâu rất lâu, lâu đến độ căn bản không thể che giấu dao động trong mắt mình, sau đó nhẹ nhàng nói: “Không, không được. A Hán, chiếu theo quy tắc, luận đề đã xác định thì không thể sửa, đây là vì phòng ngừa các học sinh xem mô phỏng như trò chơi, tùy tiện sửa đổi luận đề. Mặc dù dưới tình huống cực đặc thù, giáo sư có quyền sửa đổi sau khi qua sự phân tích của máy tính trung ương, nhưng trước đây vẫn chưa có một học sinh nào phá lệ, mà tôi... tôi kỳ thật cũng không muốn phá lệ vì em lắm.”

A Hán nhìn ông vẻ không hiểu: “Giáo sư, em...”

“Không phải tôi không thông cảm với cảnh ngộ em gặp, không phải tôi không thấy buồn vì em, nhưng làm người thầy, tôi phải nhắc nhở em, trong mỗi một lần bất hạnh của em, bản thân em cũng có trách nhiệm cực lớn.” Giáo sư Trang giải thích “Bởi vì luận đề của em, em không ngừng gặp phải người tính cách tàn nhẫn hắc ám, lại còn có dục vọng độc chiếm. Dịch Tĩnh càng là điển hình của loại người này. Bởi vì thiết luật của Ma giáo, hoàn cảnh lớn lên cực không bình thường, những việc trải qua này khiến nhân cách của y có thiếu hụt lớn. Tính tình cũng thường càng thêm cực đoan, nhưng bởi vì có đủ kiềm chế, cho nên không thể hiện lộ. Nội lực của em, khiến y có lực lượng đập tan loại kiềm chế này, khiến y có thể không cần kiềm chế, vì thế loại điên cuồng này liền lộ rõ, nhưng mà A Hán, em không phải học sinh đầu tiên, cũng tuyệt không phải là người cuối cùng gặp phải đối tượng điên cuồng thế này. Nhưng em lại là người trải qua thảm nhất, điểm quan trọng nhất trong đây là, em không biết làm sao bảo hộ mình.”

Giáo sư Trang thở dài: “Em thật cho là luận đề của em khó lắm sao? Tôi đã thấy những luận đề kỳ quái hơn nhiều, tỷ như ‘cách sống cuồng ngược đãi của cổ đại’ này cũng có. Nhưng hầu như tất cả học sinh đều biết làm sao bảo vệ mình, trong mọi hoàn cảnh, đối mặt với mọi đối tượng nghiên cứu, họ đều không thật sự bị hại, mà hết thấy, chỉ có em là không biết. A Hán, một người, nếu bản thân không biết bảo vệ mình thì làm sao có thể mong người khác quý trọng y, đối xử tử tế với y. Con người phải dựa vào chính mình, mà không phải cả ngày khát vọng, hôm nào đó có người nào đó chạy tới, che chở cho mình, chăm sóc mình không câu hỏi báo. Nếu em muốn cuộc sống hạnh phúc ăn ngon ngủ tốt như heo, vậy thì em phải dùng sự cố gắng của mình đi tranh loại đãi ngộ này, mà không phải là phó mặc số phận, mọi sự do người, bằng không em nhận được chỉ có thể là bị lôi đến lò mổ như heo. Cho nên...”

Giáo sư Trang nhìn chằm chằm cậu học trò vẫn hơi mê mang của mình: “Tôi không đồng ý yêu cầu của em, chỉ khi em đã học được cách bảo vệ mình, mà tình hình khác lại phù hợp với tình huống đặc thù quy định, tôi mới có thể chính thức suy xét, cho em đổi luận đề.”

57. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 18: Tự Hối

Nghe giáo sư nói xong, A Hán trầm mặc rất lâu, rất lâu, rất lâu, sau đó chợt hỏi: “Thực nghiệm như thế có thật sự cần thiết không? Khảo thí của chúng ta có thật sự cần thiết không?”

Y từ từ ngẩng đầu, ngừng mắt nhìn giáo sư Trang ánh mắt kinh ngạc: “Em có thể không xin đổi luận đề nữa, mà trực tiếp xin bỏ kiểm tra thế này luôn không?”

“Em nói cái gì?” Giáo sư Trang không thể tin mà bật ra câu hỏi vô vị.

“Luôn nói khoa học quá mức tiên tiến, khiến chúng ta không biết yêu hận, không biết sự quý giá của sinh mệnh, không biết cuộc sống hạnh phúc hiện tại có được không hề dễ dàng cỡ nào. Để chúng ta đến cổ đại lý giải nhân tính, nhân tâm, cùng tình cảm của những người bình thường, nhưng...” A Hán thanh âm bình tĩnh trầm thấp “Chúng ta thật sự có thể lý giải sao?”

“Giáo sư, em ngu xuẩn, vô cảm, hời hợt, không hề biết bảo vệ mình. Nhưng vì sao em phải biết tất cả những điều đó, cuộc sống của chúng ta hiện tại, khoa học và chế độ hoàn thiện, làm cho chúng ta căn bản không cần vì bảo vệ mình mà lo lắng. Trước kia như thế, về sau cũng là như thế, vì sao em nhất định phải học tập, hoài nghi, ngờ vực, phòng bị, đối kháng, trả thù, vì sao em lại nhất định phải tiếp nhận tình cảm của người khác, cảm thụ tâm ý của người khác? Đúng là trong thế giới này, sống như em, khó tránh sẽ bị thương tổn, nhưng thế giới em sống vốn không phải nơi này, nơi này, bất quá là một cuộc thi, một lần trải nghiệm, một nơi mô phỏng tạm thời, sau này em vẫn sẽ trở về thế giới của mình, tại sao em lại nhất định phải vì một trò chơi một giấc mộng này mà triệt để thay đổi bản thân?”

Câu hỏi của A Hán sắc bén như thế, bức người như thế, lại hoàn toàn tương phản với tính tình trong dĩ vãng như thế, dị biến thế này khiến giáo sư Trang ngẩn người, nhất thời lại căn bản vô lực trả lời.

“Thầy cho là, các học trò khác thật sự đã học được bao nhiêu, lại thay đổi bao nhiêu từ trong mô phỏng thế này? Đây chỉ là một cuộc mô phỏng, mỗi người đều hiểu rõ, cho nên em mới có thể lười nhác như vậy, cho nên em mới có thể khoan dung, không so đo với mỗi một người từng tổn thương em. Cho nên Khinh Trần mới có thể tùy hứng làm xằng như vậy, cho nên Tiểu Dung mới có thể hết lần này đến lần nọ tha thứ cho người đã phụ mình. Giáo sư, thầy luôn nói, để mọi người dựa theo tâm tư bình thường, đứng ở góc độ công bình đối diện với mô phỏng, đối mặt với thế nhân, nhưng mỗi một học sinh trong Tiểu Lâu, kể cả giáo sư luôn miệng dạy bọn em thái độ nhân sinh chính xác, có ai là thật sự công bình công chính nhìn những thế nhân ấy, có ai lại thật sự đối đãi họ như người ngang hàng. Thầy thật sự cho rằng, chúng ta có thể từ trong mô phỏng như vậy, học được thứ gì sao?”

Câu hỏi của A Hán có sự sắc bén hoàn toàn không hợp với bản tính của y: “Cũng giống như chúng ta quan sát lũ kiến, chúng ta biết tất cả phương thức hành động của chúng, nhưng chúng ta vĩnh viễn không thể lý giải cảm thụ của chúng, cũng như xem phim cách màn hình, vô luận bị hoan ly hợp, sinh ly tử biệt bên trong cảm động chúng ta cỡ nào, đó cũng chỉ là một bộ phim. Chúng ta có thể vì người trong màn hình mà thổ dài, tức giận, rơi lệ, phẫn nộ, nhưng cách một lớp màn hình, chúng ta vẫn không thể chân chính hiểu rõ tâm tình của họ, chúng ta vẫn biết, đây chỉ là một bộ phim, chỉ là một lần giải trí, một hồi tiêu khiển. Giáo sư, thầy thật sự cho là, chúng ta lẫn vào thế nhân, là có thể hoàn toàn tiếp nhận cách sống của họ, kiểu suy xét của họ, hoàn toàn cảm thụ được hỉ nộ ái ố của họ sao? Hoặc là em lãnh đạm lười biếng, không quan việc ngoài thân, cũng không giao lưu với bất cứ ai, hoặc là Khinh Trần kiêu ngạo tùy hứng, tình cảm yêu cầu cực đoan, hoặc là Tiểu Dung luôn lượng thứ cho người, suy nghĩ vì người, nhưng trong xương cốt, tất cả đều là một kiểu. Bọn em chưa từng có ai thật sự quên, chúng ta là ai, chúng ta đến từ đâu, chúng ta bất đồng với người khác, chính bởi vì có ý nghĩ như vậy, bọn em mới làm những chuyện người bình thường vĩnh viễn sẽ không làm đó.”

Y ngừng mắt nhìn giáo sư Trang: “Giáo sư, có ý nghĩa không? Mô phỏng như thế? Thật sự có cần thiết tiếp tục không? Em có thật sự cần phải học tập những cái gọi là phương thức bảo vệ mình và phương thức giao lưu câu thông với người, đáp lại tình cảm của người ta, mà trong cuộc sống sau này của em, căn bản không dùng đến và vốn cũng chẳng định dùng hay không?”

Giáo sư Trang kinh ngạc nhìn A Hán, lần đầu tiên bị chấn động sâu, ông tuyệt đối không ngờ được, A Hán luôn lười nhác, không muốn nói nhiều một chữ, sẽ nói một mạch ngắn ấy lời, sẽ có suy xét sâu sắc như thế

với mô phỏng của họ, đây quả thực không hề giống chuyện A Hán có thể làm.

Mô phỏng như thế, có ý nghĩa không? Chỉ ít cũng khiến A Hán không ai có biện pháp làm khó kia, chân chính đi suy xét một số chuyện chẳng.

Không biết vì sao, giáo sư Trang vẫn chỉ cảm thấy bị ai. Ông dùng ánh mắt đen diệu như đá kia mà nhìn chăm chú cậu học trò của mình: “Từ khi chế độ mô phỏng khảo thí thành lập tới nay, vẫn chưa từng có học sinh nào, nghĩ lại chuyện tiến hành mô phỏng của chúng ta như vậy, vô luận cách nhìn của em là đúng hay sai, ít nhất, có suy nghĩ như thế, chính là một chuyện tốt. Chính như lời em nói, chúng ta ở thời đại này, hết thầy học được, cảm nhận được, ở thế giới ban đầu của chúng ta, có lẽ căn bản không dùng đến. Nhưng chúng tôi hy vọng các em đến thế giới này, hy vọng các em đi cảm thụ, không phải vì để các em học tập bản lĩnh gì càng tài ba hơn, mà là hy vọng, trong môi trường công nghệ cao, các em vẫn có thể có những yêu hận trong nhân tính, có cảm xúc mạnh, cùng chí tiến thủ nhân loại riêng có, có nghị lực và chấp nhất không sợ thất bại, không sợ hiểm trở của nhân loại. Chúng ta tin chắc, chỉ có sâu trong nội tâm chúng ta vẫn giữ được hết thầy những điều này, nền văn minh của chúng ta mới không chết cứng trong chiếc lồng khoa học kỹ thuật ám áp. Mà bất luận quan điểm của bọn tôi với em rốt cuộc ai chính xác, có thể chế độ mô phỏng đích xác có lý do nên cải tiến, thậm chí xóa bỏ, nhưng hiện tại, em vẫn ở trong chế độ, em bắt buộc chế độ, có thể yêu cầu sửa đổi chế độ, song trước khi chế độ hủy bỏ, em vẫn phải tuân theo, cho nên...”

Giáo sư Trang trầm tĩnh nói: “Tôi sẽ không đồng ý cho em sửa luận đề, tôi đương nhiên càng không thể đồng ý hủy bỏ mô phỏng.” Ông thận trọng nói “A Hán, vì sao đến bây giờ em vẫn không thể nghĩ lại? Vì sao em chỉ nghĩ đến việc sau đó đi sửa luận đề mà không nghĩ lại, khi em quyết định luận đề đã khinh suất cỡ nào. Em có thể lười biếng, có thể tùy tính, có thể không suy xét vấn đề, nhưng em dù sao cũng là một người trưởng thành, em phải có trách nhiệm với lựa chọn của mình. Lúc trước khi Trương Mẫn Hân giật dây, em chắc gì đã không phát hiện là không thích hợp, nhưng bởi vì lười nghĩ nhiều, chỉ muốn qua loa cho xong mà đáp ứng, thế thì, em phải gánh vác việc này.”

A Hán trầm mặc hồi lâu, mới chậm chậm nhắm mắt, vẻ sắc bén và lạnh lùng trên mặt dần dần dịu đi, biến thành vẻ mặt buồn ngủ, trời sập cũng không để ý bình thường: “Xin lỗi, giáo sư, là em xúc động, em chỉ hơi mệt, không muốn tiếp tục nữa, em chỉ là...” Thanh âm của y nhỏ dần, dường như rất buồn ngủ.

Giáo sư Trang nhìn y rất lâu, rất lâu, lại không tìm thấy một chút sơ hở nào, cảm xúc bỗng nhiên kích động vừa rồi kia hết như một giấc mộng, một ảo giác, người trước mắt mới là A Hán chân chính, từ trước đến nay, y thậm chí đã bắt đầu ngáy.

Giáo sư Trang lắc đầu, ấn đường vẫn hơi nhú lại, lẳng lặng đứng dậy rời khỏi.

Còn lại mình A Hán, vẫn đại mộng trầm trầm, giống như tất cả thương tổn, khuất nhục, vận mệnh bi thảm từng có, trước sau chẳng qua là một mộng cảnh mờ nhạt không dấu vết.

Vốn mỗi một đời luân hồi với Phó Hán Khanh cũng chẳng qua là một giấc ảo mộng, mộng qua không còn dấu vết, liền lặng yên gác ra sau đầu, tuyệt đối không nghĩ tới, ngày này, giờ này, trong lúc bất ngờ không kịp phòng ngự, bị người một lần nữa vén lên tấm màn che ký ức, khiến y nhớ lại rõ nét như thế, hết thầy chôn giấu tận sâu dưới đáy lòng, tưởng rằng đã dần dần quên lãng, ai ngờ lại vẫn rõ ràng như thế.

Tâm thần Phó Hán Khanh trong khoảng thời gian cực ngắn đó, phảng phất lại trải một lần cảnh mộng, chỉ là ánh mắt nhìn đầu lâu Dịch Tinh sót lại kia, vẫn đậm đặc bình thường, không cảm khái không thở than không chấn động không kinh ngạc, không bị không hổ không hận không oán.

Ảo mộng thủy chung là ảo mộng, người trong ảo mộng không đáng để y oán hận, càng không đáng để y ghét, hết thầy từng có, y chưa bao giờ khắc ý khi nhớ.

Y vẫn không hề chần chừ đi theo Dao Quang, cất bước hướng đến cổ quan tài bằng tiếp theo, vẫn không hề nhìn lại cái đầu Dịch Tinh nữa, y không may mắn cảm khái thở than nghe Dao Quang giảng thuật chuyện vị giáo chủ tiếp theo.

Thẳng đến trước cổ quan tài bằng cuối cùng, nghe Dao Quang chỉ thị thể đã thối rửa phân nửa trong quan tài kia, thần nhiên nói: “Vị này, người tự nhiên đã biết, tiền nhiệm giáo chủ của chúng ta. Lão gia hỏa tiếp nhiệm giáo chủ mới ba năm, đã vì các phái vây quét, chịu thiệt lớn, bỏ lại giáo phái khó khăn trùng trùng không quan tâm, tự mình chạy xuống vách núi không hương hoa điệu ngữ trốn hai mươi năm liền, sau đó

biến thành một thi thể. Sau khi nhận được tin tức của người, Bích Lạc ngày đêm kiên trì chạy đến, đáng tiếc, thi thể vẫn bị hủy hoại một nửa.”

Phó Hán Khanh thản nhiên ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Dao Quang, thản nhiên hỏi: “Nói xong rồi?”

“Nói xong rồi.” Dao Quang mỉm cười.

“Ta có thể về ngủ nghỉ chưa?”

Mọi người đều sững sốt, đúng là không ai có thể đáp lời.

Ánh mắt Phó Hán Khanh lướt qua mọi người, bình thản nói: “Xem ra là có thể.” Sau đó quay người ra ngoài.

Bích Lạc, Tiêu Thương, còn cả Mạc Ly, vẫn đứng ngẩn người ngay cửa thông đạo, kinh ngạc nhìn Phó Hán Khanh, không ai có thể phản ứng.

Phó Hán Khanh đi thẳng đến trước mặt họ, vẫn là ánh mắt bình đạm, ngữ khí bình đạm: “Xin nhường cho.”

Song ánh mắt đạm mạc đến mức không thấy một chút tình cảm, bình tĩnh hết như không mảy may gợn sóng kia của y, lại cố tình khiến mỗi một người chấn động trong lòng, không tự chủ được phải lui sang bên cạnh nửa bước.

Phó Hán Khanh cứ thế giữa ba người, bình bình tĩnh tĩnh đi qua, một mình cô đơn mà tịch liêu đi vào sâu trong thông đạo.

Mà phía sau y, ngũ vương tối cao của Tu La giáo, đều chỉ có thể kinh ngạc nhìn bóng lưng y ngẩn người.

Ai có thể sau khi trải qua chuyện như vậy, nhìn thấy ngằn ấy thi thể của các nhân vật truyền kỳ, nghe ngằn ấy sự tích kích động lòng người, nháy mắt đã như không có việc gì mà đi ngủ.

Và ai có thể có ánh mắt bình thản hờ hững như thế, lại cố tình khiến người ta cảm giác được sự mỗi một khó tin kia, loại một mỗi phát ra từ linh hồn đó, lại có thể chấn động lòng người, chấn động tâm hồn người như vậy.

Họ ở phía sau yên lặng nhìn Phó Hán Khanh chậm chậm, Phó Hán Khanh lại chỉ im lặng đi về trước.

Y không biết có người đang ở phía sau nhìn y chăm chú, y chỉ cảm thấy sự mỗi một trước giờ chưa từng có, y chỉ muốn ngủ một giấc, biết đâu ngủ dậy rồi, cảm giác một mỗi như vậy sẽ có thể tan biến.

Hóa ra, đi thăm mộ địa một chút, lại có thể là một chuyện một đến thế.

58. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 19: Ảnh Vệ

Phó Hán Khanh về đến phòng mình, lập tức nhào lên giường ngủ khò khò.

Y ngủ thật say sưa, thiên ma ngũ vương lại không có vận may như vậy, an tâm như vậy.

Sau khi rời Tu La điện, ánh mắt bốn người đều nhìn về phía Dao Quang: “Vì sao?”

“Vì sao cái gì?” Dao Quang cười khanh khách, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Vì sao lời y nói rõ ràng không thích hợp, người lại còn giống như hoàn toàn không cảm thấy, nhiều lần kiếm cơ giúp y dàn xếp, vì sao ta thi thuật loạn tâm thần y, người lại phá thuật pháp của ta, giúp y hồi phục thanh tĩnh?” Giữa mi mắt thanh lạnh của Bích Lạc cũng ẩn ẩn vẻ tức giận “Người rõ ràng biết, đây có thể là cơ hội duy nhất để chúng ta dụ ra chân tướng sau lưng y.”

Dao Quang lại không hề chống chế, khoan thai cười: “Ta vì sao, còn cần phải giải thích à? Thiên ma chư vương chúng ta, đấu pháp lẫn nhau đâu phải một hai năm, mấy trăm năm qua đều như vậy, người lại còn hỏi ta vì sao? Công lao lớn như thế, sao ta có thể cho người bỗng dưng có được, tự nhiên là phải cho người thêm chút loạn. Người tương lai dụ ra sự thật sau lưng y kia, chỉ có thể là ta, cho nên Khẩn Na La vương, xin lỗi.”

Cũng chẳng thèm để ý đến vẻ mặt vừa kinh vừa tức của bốn đồng bạn, tự học Phó Hán Khanh, đường hoàng bỏ đi, lại còn không hề cố kỵ mặc tiếng cười bừa bãi bốc đồng kia vang khắp.

Sau khi nghe lời giải thích không thể tưởng tượng, Bích Lạc và Mạc Ly quả thực trợn mắt há mồm nhìn bóng nàng rời đi, Tiêu Thương lẩm bẩm: “Các người bình thường còn nói ta tùy hứng, so với nàng ta, ta không biết thủ quy củ cỡ nào.”

“Há chỉ tùy hứng.” Dịch Cửu lạnh lùng tiếp lời “Bổn sự khẩu thị tâm phi của nàng ta cũng không phải người khác có thể so sánh.”

Bích Lạc nhẹ nhàng nói: “Tuy rằng cơ hội lần này của chúng ta bị nàng ta phá hủy, nhưng có một điểm đã quá rõ ràng, Phó Hán Khanh này và tổ sư gia của chúng ta, chỉ sợ đích xác có một tầng quan hệ thần mật không thể tưởng, di ngôn của tổ sư, quả nhiên là vì y mà ra.”

Mạc Ly thở dài: “Không sai, đúng là không thể tưởng tượng, tổ sư bảy trăm năm trước, làm sao dính dáng đến một người bảy trăm năm sau, mà bảy trăm năm trước, tổ sư rốt cuộc làm sao biết bảy trăm năm sau, sẽ có một người trong tên có chữ hán, ánh mắt trong suốt như trẻ thơ, và có thể nói được làm được.”

Tiêu Thương nhún vai: “Bất kể thế nào, đây luôn là một chuyện tốt, tuy rằng chúng ta không tiến thêm một bước biết rõ nội tình, nhưng ít ra đã biết, y quả thật là người tổ sư chỉ, chúng ta chọn y làm giáo chủ, cũng coi như trung thành chấp hành di huấn của tổ sư phụ, hẳn là không sai.”

Dịch Cửu lại đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Ta nghe nói, nếu tổ sư thần tiên của phật đạo nho các phái, từ tượng đất tượng gỗ biến thành người sống sờ sờ đến thế gian, vậy thì người đầu tiên muốn diệt trừ họ, rất có thể là chính tín đồ của họ.”

Mạc Ly gật đầu: “Đúng vậy, xem đế vương các nước kia cúng bái tổ tông ở thái miếu, hử chút lễ bái, nhưng nếu khai quốc Hoàng đế của họ thật sự bước ra từ trong tranh, chuyện đầu tiên họ nghĩ, tuyệt đối không phải một lần nữa dâng lên quyền lợi cả nước.”

Bích Lạc ánh mắt trong veo, thanh âm rõ ràng: “Không sai, đừng nói y chỉ là có quan hệ với tổ sư gia, cho dù y là tổ sư gia sống lại, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thời thế chuyển dời, thần giáo hiện tại là cơ nghiệp dựa vào các đời đệ tử chúng ta dùng máu tươi và sinh mệnh dựng nên. Cho dù tổ sư gia sống lại, chúng ta tối đa cũng chỉ cho ông ta sự tôn kính thích đáng, cung ứng ăn uống đãi ngộ tốt mà thôi. Nếu muốn chân chính nắm giữ giáo ta, nhất định phải chân chính góp sức cho thần giáo, chân chính làm cho mọi người chúng ta tâm phục, cho nên y là ai, y rốt cuộc có bối cảnh thế nào, không hề là quan trọng nhất, chúng ta tạm chờ đợi, xem y rốt cuộc có thể làm tới trình độ nào, đây mới là quan trọng.”

Tiêu Thương nở nụ cười: “Nói đúng lắm, bất quá nói như thế thì Dao Quang trái lại không làm sai, nếu thật sự chứng thực tên này và tổ sư gia có quan hệ không tầm thường, chúng ta cho dù tàn nhẫn, có chuyện dù sao vẫn không tiện làm lắm. Hiện tại mọi người đều có thể giả hồ đồ, giả không biết, khi thật sự nhìn y không vừa mắt cũng có thể mạnh tay, không phải sao?”

Mạc Ly nhàn nhạt ừm một tiếng, Bích Lạc thì ngay cả đáp một tiếng cũng miễn. Dịch Cửu lại chỉ đưa mắt trông theo bóng dáng Dao Quang càng lúc càng xa kia.

Dao Quang một đường phiêu dao mà đi, nhẹ như tơ liễu, thoải mái như gió xuân, rải tiếng cười đầy đất.

Tên cổ quái kia, có đôi mắt còn ngây thơ hơn hài tử.

Tên cường đại kia, vừa gặp mặt đã khiến nàng phản chấn trọng thương.

Tên điên cuồng kia, vì không để nàng bị thương nữa, tình nguyện để tay mình gãy.

Tên ngu ngốc kia, lười y như heo, lại muốn đến thực hiện việc đỡ tề cật lực không được lòng nhất trên đời này.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời cao, nở nụ cười nhàn nhạt, quyến rũ tột cùng.

Tuy rằng rất tức giận, rất muốn chinh trị tên khốn đó, bất quá, lại không muốn dưới tình huống y không tình nguyện, nhìn lên việc riêng của y.

Tên dần đó ngữ điệu khi nói chuyện, vẻ mặt khi nói chuyện, khiến người không khỏi phải suy ngẫm, sau hành động như ngu ngốc kia, phải chăng cũng sẽ có nỗi khổ riêng sâu kín mà người ngoài không thể tra biết, không thể hiểu.

Nàng muốn biết, nhưng không muốn để y dưới tình huống không rõ ràng, bị người dụ dỗ mà mất đi hàng rào tâm linh.

Nàng muốn biết, nhưng hy vọng là y tự mình muốn nói.

Bất quá, trông mong tên lười nhác đó có tâm tình nói chuyện cũ...

Dao Quang trông trường thiên, thần nhiên lắc đầu, chuyện cũ phủ bụi, thần kỳ hơn, ẩn mật hơn, quý dị mà khó tin hơn, quan trọng sao?

Nàng cười khe khẽ, trước mắt quan trọng nhất là làm sao chinh trị đồ đàn, trút hết cơn giận trong lòng mới phải.

Song không ai ngờ được, Phó Hán Khanh ngủ một giấc, lại ngủ ba ngày liền.

Phó Hán Khanh mơ một giấc mơ dài dòng, trong mơ phẳng phất có hoa đào, có nước chảy, có một khuôn mặt đường như cực quen thuộc đang mỉm cười trước mắt, có một thanh âm đang gọi “Phó công tử, Phó công tử.”

Phó Hán Khanh uể oải mở mắt không tình nguyện lắm, nhìn thấy dung nhan trong mộng.

“Người không phải Dịch Cửu.” Ánh mắt Phó Hán Khanh vẫn mang theo vẻ mơ màng sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ dài, nhưng lời y nói lại không hề hàm hồ.

Nam tử sắc bén có dung nhan cổ nhân kia gập một gối quỳ xuống: “Thuộc hạ Dịch Nhất, là thống lĩnh ám vệ cận thân giáo chủ.”

“Ám vệ cận thân?”

“Ám vệ cả thầy mười chín người, bên cạnh giáo chủ, tối thiểu cần một nửa đồng thời ở bên hộ vệ, để tiện hiệu mệnh cho giáo chủ.”

Phó Hán Khanh ừ một tiếng: “Các người có mười hoặc chín người vĩnh viễn đi theo ta sao?”

“Phải, thuộc hạ lĩnh tám ảnh vệ, từ hôm nay trở đi, tùy thời thị vệ bên cạnh giáo chủ.” Theo một tiếng đáp của Dịch Nhất, hai thị tòng đứng cúi đầu hầu ở đầu giường Phó Hán Khanh chột quỳ gối sụp lạy. Trên xà ngang nóc nhà, chột nhẹ nhàng lướt xuống một người.

Trong góc phòng, vị trí rõ ràng không thể giấu được một người, cũng phân biệt có hai người, xuất hiện như thể sinh trưởng từ trong âm ảnh, ngoài cửa sổ rõ ràng chiếu ra vài bóng người, cùng với thân ảnh màu đen bỗng nhiên lùn xuống một nửa kia.

Phó Hán Khanh lẳng lẳng nhìn quét đám người thành linh chui ra, mọi người đều có dung nhan quen thuộc như nhau, ánh mắt lạnh băng như nhau. Họ cung kính, nhưng lạnh lùng, họ thuận theo, cũng xa cách.

Phó Hán Khanh nhẹ nhàng hỏi: “Các người tên gì?”

“Chúng tôi chỉ là ám vệ, chúng tôi có, chỉ là số hiệu từ một đến hai mươi, chúng tôi có dung mạo tương đồng, thân phận tương đồng, ngay cả giáo chủ tạm thời cũng rất khó phân rõ, nếu nhất định phải phân, chúng tôi có thể đeo một vật đánh số bất đồng lên người.”

“Ta có thể phân rõ.” Phó Hán Khanh nhàn nhạt nói “Cho nên, ta có thể nhận ra người không phải Dịch Cửu.”

Người dung mạo giống nhau hơn nữa cũng sẽ có sai biệt rất nhỏ, mà năng lực ghi nhớ cường đại của Phó Hán Khanh, chẳng những giúp y có thể nhìn qua là nhớ, cũng có thể cho y nhớ rõ mọi sai biệt nhỏ bé nhất.

Cho nên, Dịch Phi, Dịch Tĩnh, Dịch Cửu, Dịch Nhất, bất kỳ ai, bất kể ngoại hình giống nhau bao nhiêu, y đều chưa từng nhầm lẫn. Mỗi người đều là một thân thể độc lập, mỗi người đều là một sinh mệnh độc lập, cho dù thoát nhìn giống nhau như đúc, họ vẫn là những người khác nhau.

Địch Nhất hơi kinh ngạc nhìn Phó Hán Khanh một cái, lại lập tức cung kính cúi đầu. Y rất khó tin tưởng, có ai có thể vừa nhìn đã phân rõ bọn họ ai là ai? Ảnh vệ cho đến nay, lý do lớn nhất của việc chỉ giáo chủ có thể tự do ra roi, cũng là chỉ giáo chủ cùng họ lớn lên, mới có thể phân rõ bọn họ ai là ai?

Song cho dù giáo chủ đời này không phải do Thiên vương được chọn lựa từ trong số họ tiếp nhiệm, nhưng đã là giáo chủ, họ nhất định phải tuân thủ thiết luật tối cao giữa trên dưới chủ tòng của Ma giáo.

Phó Hán Khanh lại nhìn họ, vẻ mặt bỗng hơi do dự: “Các người sẽ mãi đi theo ta, bảo vệ ta à?”

“Phải.”

“Ta làm gì, các người đều nhìn thấy?”

“Phải.” Địch Nhất lại lập tức bổ sung: “Đây là vì bảo đảm an toàn cho giáo chủ, cũng là để giáo chủ khi cần thiết tiện sai sử, nếu có vài tình huống đặc thù, giáo chủ không hy vọng có người ở đó, chỉ cần nhắc nhở một tiếng, chúng tôi sẽ tránh đi, bất quá, chúng tôi cũng không thể rời xa, khoảng cách phải trong nơi giáo chủ tùy thời đều có thể gọi.”

Phó Hán Khanh lại nhìn quét mọi người một cái, vẻ mặt càng do dự.

Y hiểu, lúc y ăn cơm, sẽ có chín đôi mắt theo dõi y, chín người, có cùng một khuôn mặt.

Khi y ngủ, sẽ có chín người, không ngủ mà nhìn y, chín người, có khuôn mặt của cổ nhân rất nhiều năm trước.

Khi y làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ có chín người ngoại hình giống hệt Địch Phi, nhìn y chòng chọc.

Được rồi, đây là bảo hộ, đây là khí phái của giáo chủ, đây là quy củ, nhưng mà...

Phó Hán Khanh không hiểu lắm, sự không tự tại trong lòng, rốt cuộc là từ đâu mà đến.

Y luôn lười nhác hồ hững, chưa từng cảm thấy có chuyện gì cần giấu người, chưa từng quan tâm việc ngoài thân, có người ở bên hầu hạ trông coi, ngày đêm nhìn chăm chăm, có vấn đề không? Y chưa bao giờ nghĩ.

Chỉ là giờ này khắc này, đối mặt với cả đồng người dung nhan tương đồng, mới có một loại cảm thụ trực tiếp nhất với cuộc sống tương lai, vừa nghĩ đến ngày ngày đêm đêm, mỗi thời mỗi khắc, bất kể y nói gì làm gì, đều sẽ có chín người ngoại hình hệt như Địch Phi, cứ thế rất quan tâm, rất trung thành mà nhìn y chòng chọc, điều này khiến y đột nhiên cảm thấy cực không thoải mái.

“Ta có thể không cần ảnh vệ không?”

59. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 20: Giữa Thượng Và Hạ

Địch Nhất kinh ngạc nhìn y: “Đây là bảo đảm cơ bản nhất cho an toàn của giáo chủ, người đứng đầu giáo ta, trước nay đều là công địch của thiên hạ, phải không ngừng ứng phó các loại nguy hiểm, để bảo tồn căn cơ nguyên khí của giáo ta, cần có an bài thích đáng nhất với sự an toàn của giáo chủ. Nếu giáo chủ không quen có người thường ra vào bên cạnh, chúng tôi sẽ tận lực cẩn thận, không để giáo chủ phát giác ra chúng tôi, lúc giáo chủ làm bất cứ chuyện gì, có thể không cần lo lắng cảm thụ của chúng tôi, cách nghĩ của chúng tôi, chúng tôi không phải người, chỉ là cái bóng của giáo chủ, mắt chúng tôi sẽ không thấy những gì không nên thấy, tai sẽ không nghe những gì không nên nghe, trong lòng cũng sẽ vĩnh viễn không ghi nhớ, chúng tôi sẽ không làm gì quấy nhiễu giáo chủ...”

“Nhưng mà...” Phó Hán Khanh ngưng mắt nhìn họ: “Các người là người.”

Địch Nhất cúi đầu, ngữ khí đậm mạc mà bình tĩnh: “Chúng tôi là bóng, chỉ là cái bóng.”

Phó Hán Khanh cũng không nhảy dựng lên tranh luận sự khác biệt giữa người với bóng, hoặc là mấy đạo lý lớn tôn nghiêm niềm tin bình đẳng tự do gì gì đó của một người, y chỉ là kẻ lười, không có nhiệt huyết, cũng chẳng có tinh thần chính nghĩa quá mạnh, cho nên y chỉ nhún mày, tiếp đó nói: “Nếu nhất định cần hộ vệ, ta có thể yêu cầu đổi người không.”

Địch Nhất hơi chấn động: “Nếu đây là ý nguyện của giáo chủ, tự nhiên là có thể. Bất quá, thuộc hạ cần nói rõ, chọn người trong giáo có thể đảm nhiệm hộ vệ, không có bất kỳ ai có thể tốt hơn mạnh hơn chúng tôi.”

Phó Hán Khanh gật đầu, hiện tại y ít nhiều đã hiểu chút nhân tình thế cố, biết có một số lời không tiện nói ra, cho nên thoáng khó xử nói: “Ta không phải vì các người không tốt không mạnh mà không cần các người.”

Địch Nhất biết y có lời không muốn nói, hơi cúi đầu, chỉ thấp giọng đáp: “Vâng.”

Nhưng một ảnh vệ quỳ bên cạnh lại bỗng nhiên ngắt đầu: “Vâng giáo chủ vì sao không cần chúng ta.”

Địch Nhất biến sắc, khẽ quát: “Địch Tam.”

Ảnh vệ nọ thần sắc bất động, chỉ có ý hân lãnh chợt lóe qua sâu trong mắt: “Tuy rằng chúng ta vĩnh viễn không thể trông thấy thiên nhật, chỉ có thể là cái bóng sống vì thần giáo, chết vì thần giáo, nhưng ngàn ấy năm qua, chúng ta chịu đủ mọi khổ cực, mới luyện thành thân thủ không kém bao nhiêu so với chư vương thần giáo này. Cho dù chúng ta không được tuyển làm Thiên vương, chung quy vẫn là cao thủ cao nhất của thần giáo, lại bị xem là phế phẩm vứt đi, chí ít cũng phải cho chúng ta một lý do.”

Địch Nhất ánh mắt lạnh túc, quát một tiếng nữa: “Địch Tam, ngươi không muốn sống nữa.” Một tiếng này thanh sắc đều nghiêm.

“Địch Nhất, ngươi đã quên, điều đầu tiên ảnh vệ phải học, chính là không sợ chết. Chúng ta là cái bóng, có thể chết vì một câu của giáo chủ, ta mạo phạm giáo chủ thế này, tự nhiên là tội muôn chết, nhưng cái bóng không có chủ nhân, cái bóng bị vứt bỏ, còn cần thiết tồn tại làm gì, chúng ta bị xem thành phế vật mà xử lý, hoặc là có hết thấy càng tội tệ hơn đang chờ phía trước kia?” Địch Tam hồ hững nhìn Phó Hán Khanh “Làm ảnh vệ, dung mạo của chúng ta, võ công của chúng ta, đều liên quan đến bí mật cực lớn của các đời giáo chủ, theo quy tắc của thần giáo, ảnh vệ giáo chủ không cần, dù không chết cũng vĩnh viễn không được thấy thiên nhật, một thân võ công, vĩnh viễn không thể có cơ hội thi triển, giáo chủ, sau hôm nay, chín người chúng ta, còn chưa biết là sống hay chết. Quyết định của giáo chủ, chúng ta không dám cãi lời, nhưng giáo chủ ít nhất phải cho chúng ta một lý do, cho chúng ta một lý do, có thể khiến chúng ta từ đây vĩnh viễn bị phong bế trong bóng tối.”

Tuy đều trải qua nhiều năm huấn luyện thiết huyết như nhau, nhưng tính tình mọi người bất đồng, rất rõ ràng Địch Tam là người tính cách khá kích động trong chúng ảnh vệ, mà những người khác, tuy rằng vẫn kiềm chế không nói nhưng thần sắc, ít nhiều cũng có tâm ý như vậy.

Phó Hán Khanh tuy nói so với A Hán năm đó, đã hiểu được không ít chuyện trên đời, nhưng bởi vì tính cách lười nhác và cảm giác bàng quan trần thế vĩnh viễn không xua đi ấy, cho nên có rất nhiều việc quỷ dị ngoan tuyệt của thế gian, cùng với những chua cay đau khổ thân là đương sự, y không thể lý giải, cũng chẳng cách nào cảm thụ. Mấy lời này của Địch Tam, y nghe mà trừng to mắt, lẩm bẩm: “Xin lỗi, xin lỗi, ta không biết là như vậy, quy củ của thần giáo thật sự vừa phiền toái vừa nhàm chán, việc này...” Y chần chờ một chút, mới hỏi “Giáo chủ có quyền sửa quy củ không?”

Địch Nhất cúi mắt, nhàn nhạt nói: “Ảnh vệ không có quyền hỏi đến giáo vụ, cũng tuyệt không thể can thiệp giáo vụ, chuyện thế này, giáo chủ có thể thương nghị với chư vương.”

“Phải không?” Phó Hán Khanh cười gượng đôi tiếng “Việc này, kỳ thật, ta chỉ không thích mặt các người, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Địch Nhất ngược mắt, nhìn Phó Hán Khanh một cái: “Giáo chủ, việc này thực sự quá đơn giản.” Chưa dứt lời y đã đưa tay phải, năm ngón tay cùng chụp thẳng vào mặt mình, tiếng gió phá không lại mang theo tiếng kim thạch, giống như đó căn bản không phải tay bằng máu thịt, mà là sắt thép đúc thành vậy.

Động tác của y nhanh đến ngạc nhiên, nhưng Phó Hán Khanh từ sau khi nội lực đại thành, nhãn lực hơn xa người thường, động tác của cao thủ bình thường trong mắt y đều khá chậm chạp, cho nên động tác này trông thấy thập phần rõ ràng, đồng thời lại thấy tất cả ảnh vệ khác, tuy hơi chậm hơn Địch Nhất một bước song đều đồng thời ra tay.

Có người rút đoản đao, có người lộ chủ thủ, có người trong tay tung ra một mớ phi châm cực nhỏ nhưng không ai không phải công kích đến mặt mình.

Phó Hán Khanh kinh hãi quát to một tiếng: “Không được.”

Một tiếng quát này là y dưới tình thế cấp bách, tự nhiên vận nội lực quát ra, uy lực của nó đúng là còn lợi hại hơn sư tử hồng chính tông.

Thứ nhất, y là giáo chủ, mệnh lệnh của y phải được chấp hành, thứ hai, một tiếng quát này uy lực quá lớn, các ảnh vệ khác không phải ngậy ra thì là ngẩn ra, không phải chiêu thức trong tay dừng lại thì là ám khí ném ra đã mất lực đạo.

Chỉ có Dịch Nhất, vì y ra tay gấp nhất, nhanh nhất, lực đạo mạnh nhất, tuy y cũng coi như là cao thủ đứng đầu, nhưng y tự mình ra tay tấn công mặt mình, khoảng cách công kích quá gần, lại dùng toàn lực, chờ khi nghe được tiếng Phó Hán Khanh khiển trách thì đã không còn đủ thời gian và không gian để kịp thời thu thế hoặc giảm lực.

Song khi Phó Hán Khanh kêu lên cũng đồng thời bỗng ngăn một tay đến, vừa lúc ngăn giữa tay và mặt Dịch Nhất.

Phó Hán Khanh khinh công nội lực đều tốt, tuy rằng võ công chẳng ra gì nhưng tốc độ ra tay vẫn khá được, một phen ngăn lại vừa vận này, tiếng máu thịt bị xé rách lập tức vang lên, máu tươi bắn tóe, năm ngón tay Dịch Nhất như lưỡi dao, không ngờ cắm sâu vào tay Phó Hán Khanh, chọc ra năm lỗ máu.

Mặt Dịch Nhất tức khắc biến sắc, y không ngờ đến Phó Hán Khanh sẽ ra tay ngăn trở, càng không thể ngờ mình có thể một trảo mà trảo trọng thương Phó Hán Khanh võ công cao kinh người.

Nhưng mà trong lòng kinh hãi hơn nữa, tay lại không hề trì hoãn, tay phải thần tốc rút ra, ngón tay điểm liền, mấy huyết đạo trên tay Phó Hán Khanh đã được y phong lại cầm máu, sau đó trở tay nhẹ nhàng đỡ tay Phó Hán Khanh, hai ảnh vệ gần nhất vội vàng kè đến, một người thò tay lôi từ trong lòng ra một gói kim sang được, cẩn thận rắc lên. Người còn lại thấy được đã bôi xong, lập tức băng bó cho Phó Hán Khanh, động tác của hai người đều nhẹ nhàng chậm rãi, Phó Hán Khanh thậm chí còn chưa kịp cảm thấy đau đớn thì tay đã băng bó xong xuôi.

Hết thấy động tác đều nhanh chóng mà im tiếng, cơ hồ là trong vài lần chớp mắt đã kết thúc.

Phó Hán Khanh hơi ngẩn ra, sờ sờ tay mình, chẳng trách họ tự xưng trong giáo không ai có thể tốt hơn mình, hiệu suất làm việc dường như thật sự rất không tồi.

Mà lúc này, tất cả ảnh vệ đều đã phục dậy dưới đất, kể cả Dịch Tam vừa nãy có phần vô lễ.

Dịch Nhất thanh âm u ám lãnh túc: “Chúng tôi thất trách khiến giáo chủ bị thương, xin giáo chủ trách phạt.”

Phó Hán Khanh lắc đầu: “Chuyện ta bị thương không liên quan đến các người, là quyết định của chính ta. Vừa rồi người ra tay quá nặng, ta sợ dùng nội lực hộ thân, sẽ chấn gãy tay người, liền trừ đi nội lực.”

“Không thể bảo hộ giáo chủ, đã là sĩ nhục của ảnh vệ, huống chi tự tay đã thương giáo chủ.”

Phó Hán Khanh hết sức sầu não mà sờ mũi, cảm thấy người này sao không chịu nghe dẫn như thế: “Chẳng lẽ ngày nào đó ta chán sống, một mình đóng cửa tự sát, các người cũng phải chịu trách nhiệm?”

“Phải.”

Câu trả lời dứt khoát, khiến Phó Hán Khanh trừ đau đầu cũng chỉ còn lại đau đầu.

Y thở dài lắc đầu: “Chúng ta trước tạm không nói chuyện ta bị thương được không? Ta muốn biết tại sao các người phải tự làm mình bị thương?”

“Giáo chủ đã không thích mặt chúng tôi, vậy cứ hủy nó, tự nhiên sẽ không ảnh hưởng việc chúng tôi hiệu lực cho giáo chủ nữa.”

Phó Hán Khanh ngạc nhiên hỏi: “Không thích mặt các người lắm, chỉ là cảm giác rất cá nhân, các người không việc gì phải vì yêu cầu này của ta mà tự tàn hại mình?”

“Ảnh vệ chỉ là cái bóng, sống vì chủ nhân, chết vì chủ nhân, nếu chủ nhân không thích chúng tôi theo quá sát, mất thấy chuyện không nên thấy, có thể yêu cầu chúng tôi tự móc mắt, nếu chủ nhân không thích chúng

tôi thân là nam tử, quá gần kề, sẽ khinh nhờn nữ tử bên cạnh chủ nhân, có thể thiên chúng tôi, những việc này trước kia cũng không phải chỉ mới xảy ra một lần, huống chi chỉ là dung mạo. Ảnh vệ chỉ là cái bóng, không thể có cuộc sống của chính mình, dung mạo của chính mình, hết thấy đều là vì chủ nhân mà tồn tại. Trước kia ảnh vệ đều cực kỳ cẩn thận bảo vệ dung mạo mình, là bởi vì khi cần thiết có thể làm thế thân của chủ nhân, nhưng hiện tại giáo chủ không phải Thiên vương, tướng mạo không hề giống ảnh vệ, vậy thì tướng mạo của ảnh vệ cũng không còn quý giá nữa.”

Ngữ khí quá lạnh lùng, không mấy may có tình cảm phật phùng, khiến Phó Hán Khanh cảm thấy người hơi phát rét, y nghĩ nghĩ, mới chậm rãi nói: “Ta không cho là như vậy, ta cảm thấy, cấp trên và cấp dưới chỉ là quan hệ trên công việc, ngoại trừ công việc, hai bên đều phải bình đẳng độc lập. Ta nghĩ các người hẳn là đã chịu rất nhiều huấn luyện tàn khốc không hợp tình lý mới biến thành thế này. Nhưng giá trị và hành vi của các người, ta không hề tán đồng.”

Địch Nhất nhanh chóng nói: “Chúng tôi tự nhiên chỉ theo mệnh giáo chủ.”

“Đó chỉ là các người phục tùng ta, mà không phải bởi vì các người cho là ta đúng.” Phó Hán Khanh thần nhiên nói “Ta cho rằng, mệnh lệnh không hợp lý của cấp trên, cấp dưới có quyền cự tuyệt, cấp dưới càng không cần phải nhân nhượng thói quen sở thích và khuynh hướng tình cảm không đầu của cấp trên. Ta không biết giáo chủ ta đây có phải thật sự có thể làm chủ không, nhưng nếu ta có thể...” Trong ánh mắt y thoáng có chút sáng tỏ và hiểu thấu “Ta sẽ không xử phạt các người, cũng sẽ không cưỡng ép yêu cầu điều các người đi. Nhưng mà, ta quả thật không thích các người thường xuất hiện bên cạnh, ta cũng quả thật không thích mặt các người, ta sẽ không bởi vì các người thương tổn mình, mà cưỡng ép bản thân thay đổi sở thích, nhưng ta có thể thử nhẫn nại.”

Địch Nhất thoáng không hiểu mà hơi nhú mào: “Nếu giáo chủ nhất định không thích, vậy thì hủy nó đi không phải là tốt nhất sao?”

Phó Hán Khanh khẽ lắc đầu: “Ta sẽ không bởi vì các người tự hại, mà đối lòng nói thích các người, tương tự, ta cũng không cho rằng, các người có gì cần thiết, bởi vì ta không thích mà thương tổn chính mình. Quá dung túng ý nguyện của một người, với người đó, không nhất định là chuyện tốt. Việc này sẽ làm người ta dần dần mất đi lý trí, mất đi năng lực khống chế bản thân, cho nên sinh ra suy nghĩ mình là trung tâm cực độ, cũng có khả năng dẫn đến hành vi điên cuồng tột cùng. Các đời giáo chủ của các người trước kia, hành sự quá không kiêng kỵ, hoặc nhiều hoặc ít có phần điên cuồng, không biết có phải cũng liên quan đến điều này. Hơn nữa, bản thân các người cũng không nên làm như vậy, thương tổn chính mình, nhưng...”

Ngữ khí hơi ngừng, thần sắc của y an tĩnh mà bình thản: “Nếu cuối cùng các người vẫn quyết định hủy dung mạo của mình, ta cũng sẽ không cưỡng ép ngăn trở. Lựa chọn của các người, cho dù ta không tán đồng nhưng ta sẽ tôn trọng. Các người đều là người trưởng thành, các người muốn hủy dung mạo mình là hành vi của cá nhân các người, cũng là lựa chọn của chính các người, ta thử ngăn cản bình đẳng, nếu không được, ta sẽ không cưỡng ép mệnh lệnh hoặc không cho phép. Lựa chọn của chính các người ta sẽ không can thiệp, bởi vì các người là những người độc lập, hơn nữa...” Ánh mắt y thoáng cứng lại, rồi lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh tùy ý bình thường “Nếu chính các người không chịu tự tôn trọng tự yêu mình, nếu bản thân các người không muốn quý trọng mình, giữ gìn mình, bảo hộ mình, vậy thì người khác cũng chẳng thể yêu quý các người hơn các người.”

60. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 21: Đổi Người

Thần sắc Địch Nhất thoáng chấn động, nhưng không phát ra tiếng nào.

Phó Hán Khanh định đưa tay gỡ đầu, tay vừa nhấc lên mới nhớ là tay mình đã bị thương, y cười cười nói: “Ừm, có thể nói ta đều nói hết rồi, các người tự lo liệu đi, ta phải đi rửa mặt.”

Mọi người vẫn trầm mặc phục lạy dưới đất, không ai nhúc nhích, không ai nói gì.

Phó Hán Khanh nhìn quanh bốn phía, không thấy có ai, xem ra từ sau khi y được tuyên bố trở thành giáo chủ, hạ nhân bên cạnh đều bị đổi bằng ảnh vệ, hiện tại đám gia hỏa cùng một khuôn mặt, cũng đồng dạng quật cường mà kỳ quặc đang quỳ bất động, chuyện cần làm đó đành phải tự y đi làm, xem ra làm giáo chủ quả nhiên chẳng có lợi ích gì hết. Không lẽ bây giờ nước rửa mặt cũng phải tự múc sao?

Y hậm hực mở cửa, chuẩn bị tự mình tìm nơi lấy nước, lại thấy đại môn mở ra, Dao Quang sắc mặt cực không tốt đang đứng trước một chúng hạ nhân cung kính đứng hầu, thấy y liền cười lạnh một tiếng: “Thế nào, người rốt cuộc đã chịu dậy rồi.”

Phó Hán Khanh cười khan đôi tiếng, ánh mắt đảo qua bốn phía, thấy sau lưng Dao Quang đứng một đồng người, mỗi người tay bê khay, bên trên hoặc y hoặc quan hoặc sức hoặc bội, đều là những thứ cực hoa lệ, bên cạnh còn để mấy thùng gỗ đầy nước, bất giác kinh ngạc nói: “Người tự mình đưa nước cho ta à?”

Ánh mắt Dao Quang lướt qua vết thương trên tay Phó Hán Khanh, lại không hỏi câu nào, chỉ cười lạnh: “Người ngủ suốt ba ngày, kêu thế nào cũng không dậy, mắt thấy hôm nay chính là đại điển chính vị của người, mọi chuyện đều đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người đều đã tập hợp, giáo chủ người còn ngủ khò khò, ta cố ý đem theo năm thùng nước to, định xem thử có phải người thật có bản lĩnh ngủ rồi là không dậy luôn không.”

Phó Hán Khanh rung mình, nói luôn miệng: “Ta dậy rồi, ta dậy rồi.”

“Dậy rồi thì tốt.” Ánh mắt Dao Quang thoáng nhìn đám ảnh vệ đang quỳ đầy trong phòng: “Người không thích họ.”

“Phải...” Phó Hán Khanh vừa đáp phải, chợt nhớ vừa nãy Địch Tam nói, nếu họ bị vứt bỏ, kết cục sẽ rất thảm, vội vàng nói: “Mặc dù không thích lắm, nhưng lưu lại bên cạnh hẳn cũng không việc gì.”

“Thích là thích, không thích là không thích, giáo chủ sao có thể bị ủy khuất. Người đã không thích thì đổi người là được.” Dao Quang nói không chút để ý.

Phó Hán Khanh sửng sốt một chút, mới hỏi: “Vậy các người sẽ làm gì họ?”

“Làm gì cái gì? Không đi theo người, tự nhiên về theo Thiên vương, còn làm gì cái gì?” Dao Quang lạnh lùng nói “Người biết thần giáo dạy ra cao thủ như vậy, phải phí bao nhiêu nhân lực vật lực tài lực tâm lực không? Mỗi người họ đều là bảo vật của thần giáo, đều là cận vệ của Thiên vương, ai dám làm gì họ?”

Phó Hán Khanh quay đầu, thấy tất cả ảnh vệ đều chỉ lẳng lặng quỳ, không ai có biến hóa biểu tình hoặc động tác rõ ràng gì, xem ra hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Thấy Phó Hán Khanh vẻ mặt kiêu đó, Dao Quang thầm cười y ngây thơ, miệng chỉ nhàn nhạt hỏi: “Còn vấn đề gì nữa?”

“Không còn.” Phó Hán Khanh lập tức đáp.

“Vậy thì mau thay y phục cho ta, nếu để lỡ giờ, hậu quả người tự suy nghĩ đi.” Tuyệt thế mỹ nhân tức khắc đổi thành vẻ mặt đáng sợ mà gầm lên.

Dưới sự đốc thúc của Dao Quang, Phó Hán Khanh được đám hạ nhân ba chân bốn cẳng hầu hạ thay cao quan bào phục hoa lệ, vết thương bên tay phải được băng chặt lại, giấu trong ống tay áo rộng thùng thình, trên cơ bản không ai có thể nhìn ra được.

Từ đầu chí cuối Dao Quang chẳng hỏi câu nào về vết thương của y, chỉ không ngừng thúc giục, Phó Hán Khanh vừa mới mặc xong đồ, đã bị kéo chạy như bay.

Bởi vì trước đó có Dao Quang lên tiếng, phải đổi hết hộ vệ, tất cả ảnh vệ đều ở nguyên tại chỗ, không ai đi theo, chỉ nhìn Phó Hán Khanh rời đi.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng y nữa, Địch Tam mới chậm rãi nói: “Y nói chúng ta là người, thật kỳ quái, chúng ta đến bây giờ mới lần đầu tiên nghe nói, hóa ra chúng ta là người.”

Trong thanh âm không có cảm động, chỉ có sự khinh mạn và tự giễu nhàn nhạt.

Địch Nhất trầm mặc không nói gì, dưới thiết luật của Ma giáo, ảnh vệ bị huấn luyện bằng thủ pháp không phải người, đã sớm quên mất mình là người, nếu họ còn nhớ mình là một người sống, mà không thể xem mình là cái bóng không có tư tưởng, không có tình cảm, vậy thì rất rất lâu về trước đã chết vì các loại khảo nghiệm, cho dù có thể sống sót, sợ cũng đã điên cuồng.

“Y nói, nếu chúng ta không quý trọng bảo vệ mình, thì sẽ không có ai quý trọng, nhưng nếu có thể lựa chọn, có ai lại muốn không quý trọng bảo vệ mình. Ở nơi này, quý trọng bảo vệ mình, sẽ chỉ khiến cảnh ngộ của mình càng thảm hại hơn. Chỉ có không xem mình là người, mới có thể miễn cưỡng sống tạm.” Dịch Tam cười khẩy “Y thật thú vị, nói thật dễ nghe, tiếc là chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Địch Nhất khẽ quát: “Dịch Tam, nếu còn biết người là cái bóng, không có tình cảm và tư tưởng, người vẫn muốn sống tiếp, lời thế này cho dù bên cạnh không có người ngoài, cũng tốt nhất đừng nói.”

Dịch Tam cười lạnh lùng: “Chúng ta có thể sống qua hôm nay hay không còn chưa chắc, trước khi chết nói hai câu cũng thống khoái một chút.”

“Chưa đến mức đó đâu, cao thủ như chúng ta đâu phải dễ dạy ra như vậy, thần giáo sẽ không tùy tiện giết chúng ta. Bất quá, một hồi trừng phạt là không thể tránh.” Dịch Nhất nhìn Dịch Tam nói nhàn nhạt. Trong số ảnh vệ họ, Dịch Tam vẫn có thể giữ được tính khí kích phần này, đồng thời vẫn sống đến bây giờ, cũng coi như là kỳ tích. Biết rõ là không ổn nhưng vẫn hy vọng có thể bảo hộ y, có một người như vậy bên cạnh, thường nói ra mấy lời kích phần, chí ít trong tử khí nặng nề, vẫn còn chút sinh cơ tươi sống.

“Quan trọng nhất là, ảnh vệ chúng ta được xem như vốn và lực lượng vệ vệ của Thiên vương, vô luận thế nào, Thiên vương sẽ không để chúng ta chết, đúng không?” Dịch Tam lạnh lùng cười cười.

Địch Nhất thở dài, không nói gì.

Một ảnh vệ khác bên cạnh thấp giọng nói: “Người thay chúng ta đến rồi.”

Chưa dứt lời, mười thân ảnh động tác mau lẹ, nhanh chóng đến gần.

“Vừa nãy Càn Đạt Bà vương truyền tin đến Thiên vương, phải thay đổi ảnh vệ bên cạnh giáo chủ. Xảy ra chuyện gì thế? Sao các người mới nhậm chức ngày đầu tiên đã khiến giáo chủ không hài lòng, đây chính là tội không làm tròn nhiệm vụ lớn nhất thần giáo.” Ảnh vệ có dung nhan đồng dạng ngạc nhiên hỏi, y rất khó tin tưởng, đồng bạn từng cùng y chịu huấn luyện nghiêm khắc nhất, ngày đầu tiên đã bị ghét bỏ, để không phạm phải sai lầm cùng kiểu, bất kể thế nào cũng phải hỏi cho rõ.

Dịch Tam ở bên cười lạnh lùng: “Nếu là đổi các người, chắc giáo chủ cũng sẽ không vừa lòng.”

“Vì sao?”

Địch Nhất lắc đầu không đáp, lại hỏi ngược “Dịch Thất, người cho rằng, giáo chủ các đời ảnh vệ chúng ta hầu hạ, sẽ đứng ra cứu giúp khi ảnh vệ gặp nạn không?”

Địch Thất thoáng nhíu mày: “Ảnh vệ là cao thủ khá quý giá, nếu chỉ nhấc tay, hẳn là sẽ làm, nếu khá vất vả, khả năng là một nửa, nếu có nguy hiểm, khả năng sẽ không làm, ảnh vệ tồn tại để bảo hộ giáo chủ, không thể vì ảnh vệ mà khiến giáo chủ gặp nạn bị thương.”

“Nếu ảnh vệ chỉ bị thương không quan trọng, không nguy hiểm cho sinh mệnh, cũng không thể tàn phế, giáo chủ sẽ cứu chứ?”

“Cho dù là nhấc tay cũng sẽ không làm.” Dịch Thất thản nhiên nói “Ma giáo chi chủ, không phải thánh nhân, không có lòng nhân ái, chút việc nhỏ như vậy, căn bản chẳng đủ để khiến giáo chủ phân tâm tư dù chỉ là một nháy mắt.”

Địch Nhất trầm mặc một hồi, mới nói: “Vừa rồi mặt ta bị công kích, phương pháp xử lý của giáo chủ là trực tiếp chặn tay trước mặt ta, cánh tay y đã bị chọc thủng.”

Chúng ảnh vệ mới đến đều ngẩn ra, Dịch Thất phản ứng đầu tiên, không phải kinh hãi, cũng không phải cảm động, thậm chí không truy hỏi, người nào có thể trong tổng đàn Ma giáo, giữa một chúng ảnh vệ, công kích tuyệt đỉnh cao thủ Dịch Nhất: “Các người ngày đầu tiên nhậm chức đã khiến giáo chủ bị thương, đây là tội thất trách nghiêm trọng, có thể mất mạng.”

Địch Tam lạnh lùng nói: “Yên tâm, Thiên vương sẽ che chở chúng ta, thoảng cái giết chết mười ảnh vệ, thần giáo tổn thất nặng, Thiên vương càng tổn thất nặng hơn.”

Địch Nhất cũng bình tĩnh nói: “Với họ một lần phạt nặng, thương cân động cốt tự nhiên là không thể tránh, cũng không tính là đại sự gì, chỉ là...” Ngửi khí hơi ngừng, mới nói tiếp “Người đã thương giáo chủ là ta, truy

cứu lên sợ phải phạt nặng hơn, nếu ta bị phế rồi, tàn rồi, hoặc là bị giết, các người về sau phải cẩn thận chút. Vị giáo chủ này tính tình kỳ quái, hẳn rất dễ sống chung, không cần quá lo lắng, chỉ là y không giỏi bảo vệ mình, các người về sau phải dụng tâm lực hơn, đừng phạm sai lầm như ta.”

Địch Thất thoáng chấn động nhìn Địch Nhất: “Vì sao? Người công kích mặt người? Chắc hẳn không thể là mệnh lệnh của giáo chủ, không thì y sẽ chẳng ngăn trở.” Y cảm thấy khó bề tưởng tượng, chẳng qua là mặt mà thôi, bị thương thì tính là đại sự gì, giáo chủ kêu một tiếng ngăn cản là đủ rồi, nếu không kịp ngăn trở cũng đâu coi là gì, đâu đến mức đưa tay ra, kết quả biến thành bản thân bị thương, còn bỗng dưng hại tính mạng người ta.

Địch Nhất thoáng thở dài: “Y không thích mặt chúng ta, không muốn người mang khuôn mặt này ra vào chung quanh y.”

Địch Thất ngạc nhiên: “Cái gì?”

Địch Tam mỉm cười “Hiện tại mình bạch rồi chứ, không phải bọn ta làm không tốt, mà là bởi vì mặt bọn ta không được lòng, đổi các người đến cũng vậy thôi, mặt các người cũng chẳng đẹp để hay đáng yêu hơn bọn ta.”

Địch Nhất nhíu mày: “Tại sao, giáo chủ tại sao không thích diện mạo của chúng ta?”

“Không biết.” Địch Nhất đưa mắt, lại trông về phương hướng bóng dáng Phó Hán Khanh biến mất, vị giáo chủ này chẳng những hành sự khiến người hoàn toàn không thể suy đoán, không thể lý giải, càng là một quái nhân rất rất khó hiểu được.

61. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 22: Bắt Đầu Nhậm Chức

Nghi thức nhậm chức của giáo chủ Ma giáo cực dài dòng phiền toái, chỉ ít trong mắt Phó Hán Khanh thì thật sự là như thế.

Nghênh ngang ngồi ngay trung ương đài cao, đến cả chư vương khác cũng chỉ có thể đứng trang nghiêm phía sau y. Vô số người phục lạy dưới đài cao, từ trên nhìn xuống đen ngòm một vùng toàn đầu là đầu.

Lúc đầu Phó Hán Khanh cho rằng, bắt quá là lạy vài cái, hô vài tiếng là nghi thức coi như xong, ai biết chỉ lời chúc giáo chủ đăng vị đã đọc mất hơn một giờ. Người phụ trách đọc lại có thể không cần nhìn bản thảo một thoáng, vùi đầu lướt từ phải qua trái lại từ trái lướt qua phải, bắt đầu nói từ lịch sử xa xưa nhất của giáo phái, liệt kê những sự tích anh hùng của mỗi một đời giáo chủ bắt đầu từ Địch Phi, lại từ đáy lòng biểu đạt một phen cảm khái, tình cảm hoài niệm của hậu nhân với tiền bối anh liệt, cùng với lấy tiền bối anh hùng làm mẫu, phải học tập, cố gắng hướng về phía trước, tuyệt không cô phụ quyết tâm của tổ tiên. Lại nói đến việc tôn giáo chủ chính vị, tôn giáo chủ có được bao nhiêu phẩm đức ưu tú, thân mang thần công kinh thể ra sao, anh minh thần võ thể nào thể nào, khoan dung nhân ái thể nào thể nào, tài ba thể nào thể nào, tóm lại Phó Hán Khanh từ đầu đến đuôi, từ trên xuống dưới, chỉ có ưu điểm, tuyệt không có khuyết điểm, khẳng định là tuyệt thể hảo nam nhân trên trời mới có dưới đất không thể tìm.

Phó Hán Khanh nghe mà mơ màng buồn ngủ, thập phần hoài nghi, trong miệng người này nói rất cuộc có phải là mình không nữa.

Cuối cùng tiếng khàn lực cạn biểu đạt trung thành và quyết tâm của đám giáo chúng, thề chết đi theo giáo chủ, sau đó đưa tay lên trời, chúng giáo đồ toàn bộ lớn tiếng hô khẩu hiệu, vô số thanh âm hô hào rền vang như toác yết hầu vang lên rung trời, khiến Phó Hán Khanh nghe đến mơ màng, gần như ngủ say trên đài bị dọa cho sứt nửa rớt khỏi ghế.

Vốn tưởng là cuối cùng đã chịu được đến khi thủ lĩnh đọc xong ngân ấy văn chương kiểu cách, mọi người có thể nghỉ ngơi. Ai ngờ còn cả đồng nghi thức hành lễ dập đầu, lớn lớn bé bé, thủ lĩnh quản sự các nơi, phải nhất nhất tiến lên chào, đây cũng là để tôn giáo chủ lập tức quen thuộc các quản sự bên dưới, về sau tiện bề xử lý giáo vụ cần thiết, nhưng với loại người lười nhác như Phó Hán Khanh mà nói, đồng lễ nghi rườm rà này khiến y phiền càng thêm phiền.

Nói đến thì y thật sự không phải là cố ý, chỉ bất tri bất giác hai mắt bắt đầu khép lại, chỉ rất tự nhiên mà cách một lúc lại gật đầu, vừa ngủ gà gật vừa chú ý đám thủ lĩnh lớn nhỏ tiến lên làm lễ chào hỏi.

Đài vốn đã dựng cao, đám người lên chào cũng không dám ngẩng đầu nhìn giáo chủ cao cao tại thượng của họ, phía dưới đúng là chẳng ai phát giác cổ quái. Lại còn cảm thấy vị giáo chủ này không tồi, rất lễ độ, nghe nói giáo chủ trước kia đều tính tình lãnh ngạo, nào chịu hòa khí gật đầu chào hỏi mỗi người như vậy.

Chư vương đứng sau Phó Hán Khanh, thật sự không thể nói là tức giận hay buồn cười.

Thân là người đứng đầu Ma giáo, đại biểu nắm giữ quyền thế và tài phú khổng lồ cỡ nào, người này rốt cuộc có khái niệm không đây. Bao nhiêu người phí hết tâm huyết, chịu đủ gian khổ, chảy hết mồ hôi và máu, chính là vì vinh quang của khoảnh khắc này, người này rốt cuộc có hiểu không. Có thể ngủ giữa nghi thức quan trọng thế này, bảo người ta phải nói sao?

Vốn là thiên ma chư vương, đối với việc Phó Hán Khanh không hề quan tâm chức vị giáo chủ, hẳn phải tức giận, hẳn phải có cảm giác bị nhục, nhưng không biết vì sao, mọi người dường như đều sinh ra một cảm giác vô luận Phó Hán Khanh làm ra chuyện vớ vẩn gì, đều rất hợp lý, rất bình thường, hoàn toàn chẳng đáng giật mình hoặc tức giận.

Cho nên Mạc Ly chỉ thở dài nhẹ nhẹ, Tiêu Thương tựa tiểu phi tiểu nhìn Phó Hán Khanh ngủ thật thoải mái kia, Dịch Cửu cũng chỉ nhú mày, tuy có hơi không vui nhưng cũng không nói gì. Mà Dao Quang lại dùng ánh mắt cười trên tai họa xem kịch vui, nhìn chằm chằm Bích Lạc sắc mặt cực kỳ không tốt.

Trong thiên ma chư vương, Khẩn Na La vương Bích Lạc là người tính tình nghiêm cẩn nhất, nghe nói nàng xuất thân từ một gia tộc cực lớn, thậm chí có người nói nàng là công chúa nước nào đó, cái gọi là lễ nghi quy phạm trên cơ bản đã khắc vào xương cốt huyết mạch. Tuy rằng nàng xưa nay tính tình luôn lạnh băng, không chịu gần người, nhưng cũng luôn lễ nghĩa chu toàn, tuyệt không thất nghi. Dao Quang từng cười nói nàng là thực nữ hoàn mỹ nhất nhưng cũng lạnh lùng nhất.

Với tính tình của Bích Lạc, bộ dáng lười nhác thế này của Phó Hán Khanh tự nhiên là không thể nhìn nổi. Nhưng đồng dạng, là một người cực dễ ý quy củ lễ nghi, nàng cũng không thể đương trường phát tác trên đại diện chính vị của giáo chủ này, khiến cho chuyện tân nhiệm giáo chủ ngủ trên đại diện mọi người đều biết. Nàng chỉ bình tĩnh đưa tay, tại góc độ giáo chúng phía trước không thể trông thấy, chậm rãi bóp lưng Phó Hán Khanh một cái.

Giữa lúc đưa tay, chiếc nhẫn đeo trên tay nàng đột nhiên bắn ra một cây châm.

Với nội lực của Phó Hán Khanh, bất cứ ai đột nhiên công kích y, sẽ chỉ tự mình chuốc khổ, bị nội lực của y phản chấn. Nhưng nếu bình tĩnh áp châm trên da y, dùng âm kinh đâm xuống từng chút, trừ phi Phó Hán Khanh đã luyện kim chung tráo thiết bồ sam, lại còn trước đó đã vận khí chuẩn bị, nếu không cũng nhất định phải bị thương.

Huống chi cây châm kia chính là Bích Lạc vì đối phó loại quái vật Phó Hán Khanh này, đặc biệt tìm đến thiên la châm chuyên phá cương khí nội gia của võ lâm cao thủ. Cho nên, theo một cái nhẫn hồ hững trên lưng Phó Hán Khanh, châm này đã cắm một nửa vào lưng Phó Hán Khanh.

Chư vương khác, hoặc hơi nhú mày, hoặc hơi lộ ra biểu tình không tán đồng lắm, cũng có người vẻ mặt hưng phấn xem kịch vui, cũng có người thoáng chần chừ, rốt cuộc chẳng ai ra tay ngăn Bích Lạc.

Song phản ứng của Phó Hán Khanh sau khi bị thương lại ngoài dự liệu của mọi người, như thể chỉ ngủ hơi không được thoải mái, hơi cựa mình một chút rồi ngủ tiếp.

Bích Lạc ngạc nhiên, rút tay về, kinh ngạc nhìn thiên la châm một chút.

Đâu có lộn, kim đâm vào một nửa, bên trên còn dính máu kia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây?

Hiếm khi thấy Khẩn Na La vương vĩnh viễn bảo trì dáng vẻ tao nhã, hết như nữ thần chạm bằng băng ngọc nhiên thất sắc như vậy, Dao Quang thỏa mãn cười cười, thoải mái đưa tay ra sức véo bộ vị vừa rồi bị thương của Phó Hán Khanh một cái, bất quá, đầu tiên nàng sợ mình bị chấn thương, không dám dùng sức quá lớn, thứ hai, không phải thật sự muốn làm Phó Hán Khanh bị thương, cho nên không hề gửi gắm hy vọng đánh thức người trên một cái véo này, chỉ thăm vận nội lực, đem tiếng cười mỏng mảnh, truyền vào tai người lại

lợi hại như sư tử hồng của phật môn truyền vào tai Phó Hán Khanh: “Hồi hồn, mau hồi hồn, giáo chủ đại nhân.”

Phó Hán Khanh hừ một tiếng, lập tức ngồi thẳng tắp, hai mắt đột nhiên mở ra, nhìn đông nhìn tây một phen, hừm, hẳn là chưa gây ra họa gì.

Bích Lạc thấy y đến lúc này cũng chẳng có vẻ gì là bị thương, càng cảm thấy sững sốt: “Người không thấy đau à?”

“Đau?” Phó Hán Khanh ngẩn ra một chút, cẩn thận cảm thụ một hồi, a một tiếng “Đường như lưng hơi đau, ta bị thương rồi à? Bị thương lúc nào thế?”

Mọi người đều cười ngất, đây rốt cuộc có phải là người không hủ, y có biết đau không, bị thiên la châm đâm một cái, y lại chỉ hỏi vấn đề kiểu này như không việc gì.

Họ tự nhiên không biết Phó Hán Khanh không phải không biết đau, chẳng qua cảm giác với đau đớn quá trì độn, thương bình thường với y mà nói, trên cơ bản chẳng khác gì lăm so với bị muỗi đốt.

Dao Quang lại cảm thấy, mọi việc lạ phát sinh trên người Phó Hán Khanh đều không coi là lạ, cho nên cũng dứt khoát không suy xét chuyện này nữa, chẳng qua ánh mắt uy hiếp mười phần đánh giá Phó Hán Khanh, nở nụ cười ôn nhu mà quyến rũ: “Phó đại giáo chủ, người có biết, ngũ trên đại điển chính vị, với giáo ta là vũ nhục cỡ nào, người có biết, vừa rồi đã tạo thành thương tổn lớn cỡ nào với tâm linh của chúng ta, người có biết...”

Nàng ở đây còn chưa hỏi có biết xong, Phó Hán Khanh đã như một đứa trẻ ngoan ngoãn nhất, ngồi lại ngay ngắn, liềm mạng tròng to mắt nhìn bên dưới, cũng chẳng cần biết người đang hành lễ báo danh phía trước là ai, liền ra sức gật đầu một cái, miệng còn nói: “Ta xin lỗi, ta xin lỗi, ta cam đoan không ngũ gật nữa, bất quá, các người không thấy là thái dương hôm nay quá gắt sao? Các người không thấy họ đã quỳ lâu lắm rồi sao? Đầu gối sẽ tê, đổ nhiều mồ hôi sẽ mất nước, không bằng mau chóng tan đi, mọi người đi nghỉ ngơi...”

Dao Quang đề thanh âm cực thấp, ngữ khí càng ôn nhu: “Giáo chủ...”

Phó Hán Khanh rung mình, vội vàng ngậm miệng, không dám nói thêm chữ nào.

Đương nhiên, những biến hóa trên đài này, đám giáo chúng dưới đài cao không thể biết. Họ chỉ có thể xa xa trông thấy, tân nhiệm giáo chủ, thân thiết mà không mất uy nghiêm gật đầu với họ, họ chỉ có thể thấy, ngũ vương cao cao tại thượng, biểu tình uy nghiêm trang trọng, đương nhiên, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy họ mỉm cười trò chuyện một hai câu.

Xem ra tầng cao quan hệ hòa hợp, tình huống rất tốt, tiền đồ của thần giáo là không thể hạn lượng.

Chẳng dễ dàng gì chịu xong nghi thức phiền phức, Phó Hán Khanh rời đi dưới sự dẫn dắt của ngũ vương, vô số giáo chúng phía dưới mới có thể đứng lên, thẳng lưng, tan đi theo thứ tự.

Ngày đầu tiên chính thức trở thành giáo chủ, chuyện thứ nhất sau khi làm xong nghi thức, chính là vào Thiên Ma điện giáo chủ xử lý công vụ toàn giáo. Tuy nói nơi này nên là trung tâm quyền lợi cao nhất của Tu La giáo, nhưng bởi vì Dịch Tuyết mất tích hai mươi năm, nơi này vẫn bỏ hoang, ít người dọn dẹp, chẳng qua trước khi Phó Hán Khanh chính vị, dùng khoảng thời gian ba ngày tùy tiện dọn dẹp sơ sơ, bày chút đồ bài trí mới, cũng không thể nói đến hoa lệ.

Dao Quang cười khanh khách giải thích: “Chúng ta không có nhiều thời gian, cũng chưa sửa sang gì, bất quá, bởi vì các đời tới nay, thường có giáo chủ xử lý công vụ ở điện riêng của mình, đến nỗi nơi làm việc chính thức này lại thường trở thành bài trí, cho nên nơi này phải chẳng cần sửa sang trang trí, cứ theo ý người. Nếu người thích nơi này, cứ bảo người bố trí một phen, nếu không thích thì công việc người cũng có thể trực tiếp xử lý ở Tu La điện của người... Đúng rồi, hôm nay người đã chính thức trở thành giáo chủ, không cần về khách phòng của người nữa, đợi lát nữa trực tiếp đến Tu La điện đi, người chẳng những là giáo chủ, còn là Tu La vương đấy, nói đến thì danh hào này, chính là từ đời đầu tới nay, chưa từng có người làm.”

Có nàng phân thuyết cặn kẽ, mọi người cũng đều vui vì bớt việc, chỉ cùng Phó Hán Khanh theo nàng chậm rãi bước về trước, nghe nàng giảng giải tường tận.

“Nơi này là chính sảnh, là chỗ bình thường xử lý giáo vụ, phát mệnh lệnh, tiếp kiến thuộc hạ. Bên kia là thư phòng, tra hồ sơ trong giáo, xử lý công văn sách mật, phần đa là làm ở đó. Còn có thiên điện bên kia, thông thường mà nói, giáo chủ cùng chư vương tụ nghị đều ở đó, ngoài ra, thiên điện và thư phòng đều có bí thất khác, nếu phải xử lý việc cơ mật, hoặc phải nói chuyện riêng, thường chọn nơi này...”

Mọi người trước tiên ngồi ở chính sảnh, Mạc Ly cũng nói: “Người đã là giáo chủ, thế lực kế hoạch liên quan đến bản giáo, cùng với quyền và trách nhiệm của giáo chủ, cần phải nói rõ với người.”

62. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 23: Quyền Và Trách Nhiệm Của Chư Vương

Ánh mắt Mạc Ly nhìn lướt qua mọi người, mới nói: “Giáo ta từ giáo chủ trở xuống, chia làm chín đường, mỗi đường có chín đà, mỗi đà đều có chín đàn, chư đàn phân bố khắp thiên hạ, làm cho thế lực của chúng ta trải rộng tứ phương, chín đường tám mươi một đà, bảy trăm hai mươi chín đàn này đều do giáo chủ nắm giữ, quản lý mọi người bên dưới, sinh tử họa phúc, đều trong một ý niệm của giáo chủ.”

Phó Hán Khanh nghe thế không rét mà run, ôi trời ơi, vậy là phải quản bao nhiêu người bao nhiêu việc.

Dao Quang cười nói: “Người không cần cao hứng sớm, cũng không cần thở dài sớm, Long vương của chúng ta nói chuyện vẫn thích nghỉ xả hơi, lời cần nói, không chịu nói một lần cho xong. Ông ấy nói, kỳ thật là cơ cấu tổ chức ban đầu của giáo ta, song từ sau năm đó Dịch Tinh chọc giận thiên hạ, giáo ta đã bị đả kích cực đại, thế lực tàn lụi quá nửa, mà tổng đàn cũng đành phải lui vào hiểm địa Thiên Ngoại thiên này, mới có thể tự bảo vệ, rất nhiều phân đàn cũng không thể không từ mình chuyển ám, lấy thân phận khác để che giấu, mới không đến mức bị diệt trừ sạch. Từ sau đó, giáo ta lại liên tiếp cùng chính đạo, thậm chí là các nước xung đột, tổn thất nặng nề. Một trận chiến hai mươi năm trước, tinh anh giáo ta cơ hồ mất hết, mà thế lực của giáo phái bên ngoài, cơ hồ bị quét sạch. Cho nên, hiện tại gọi là chín đường tám mươi một đà bảy trăm hai mươi chín đàn, phần lớn đều là thùng rỗng, chân chính còn có thể do tổng đàn hiệu lệnh, bất quá là vài ám đàn che giấu tung tích, bởi vì thân phận không tiết lộ ra ngoài, mới có thể lặng lẽ bảo trì thế lực trong thế giới bên ngoài. Cho nên...”

Đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển: “Gọi là giáo chủ Ma giáo, chẳng qua là gọi dễ nghe, địa vị khá tôn sùng một chút thôi. Người chân chính có thể khống chế, chỉ có hai mươi ba ám đàn vẫn rải khắp thiên hạ, cùng với đại bộ phận thuộc hạ của tổng đàn.”

Phó Hán Khanh thoáng thở phào nhẹ nhõm, thế này xem như cũng còn được.

Y không hề che giấu tâm tình của mình, tất cả biến hóa trong lòng đều hoàn toàn biểu hiện ra nét mặt. Mọi người nhìn không sót, cũng bất giác âm thầm buồn cười.

Chuyện người bình thường nghe xong phải cao hứng, y lại phiền não, chuyện người bình thường phiền muộn nhất, lại có thể khiến y đặc biệt thoải mái, loại quái vật này thật đúng là...

Dao Quang bất giác lại cười rộ: “Thực lực của giáo ta tất nhiên là không chỉ như thế. Chư vương giáo ta, mỗi người đều có một thế lực không nhỏ. Thân vệ và thế lực cấp dưới của chúng ta, bình thường đều chỉ nghe mệnh lệnh của chúng ta, đương nhiên, vẫn tôn sùng giáo chủ, chút việc vặt giáo chủ phân phó, họ cũng sẽ làm theo, nhưng nếu sự tình hơi nghiêm trọng, họ bình thường sẽ phải được sự đồng ý của chư vương trước, mới nghe lệnh. Mà khi vương mệnh và giáo mệnh xung đột, họ sẽ chọn trung với vị vương mình hiệu trung, đây cũng là do chư vương và giáo chủ từ trước đến nay vẫn chế hành lẫn nhau tạo thành.”

Mạc Ly gật đầu: “Giáo ta cả thấy tám vương, Tu La vương chính là giáo chủ người. Mà Đại Minh vương thì thân phận thần bí nhất, địa vị cách biệt nhất. Tục truyền mỗi một đời Đại Minh vương trong tay đều khống chế thế lực hoàn toàn có thể so cùng giáo chủ, mà thân phận của mỗi một đời Đại Minh vương, trừ phi chính họ muốn nói rõ, cả giáo chủ cũng không thể bức bách y tỏ rõ. Chư vương giáo ta, mỗi người lựa chọn người kế nhiệm, đều phải được ít nhất ba vương đồng ý, mới có thể thuận lợi chuyển giao quyền vị, nhưng Minh vương thì không cần. Thân phận thế lực cùng với truyền thừa của một hệ Minh vương, cơ hồ đều hoàn toàn ngoài giáo ta nắm giữ. Cho nên, chuyện liên quan đến Minh vương, chúng ta cũng không thể giải thích nhiều hơn với người. Trên cơ bản, địa vị của Minh vương ở giáo ta, tương đương với khách

khánh thập phần tôn quý, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, không bị trong giáo ràng buộc, nhưng lời nói ra lại cực được trong giáo tôn trọng. Từ đời đầu đến nay, Minh vương vẫn tồn tại cách biệt. Minh vương từng liên tiếp trợ giúp giáo ta vượt qua đại nạn, nhưng cũng từng có vài lần phát sinh chuyện giáo ta đại họa lâm đầu, Minh vương ngồi yên không cửu, thậm chí từng có lịch sử suốt trăm năm không có tân nhiệm Minh vương liên hệ với giáo ta. Bởi vậy, với Minh vương, chúng ta tôn kính nhưng không thể quá trông chờ, mọi hoạt động của giáo ta, bình thường đều không có quan hệ gì lớn với Minh vương, quyền lực của Minh vương cũng không có ảnh hưởng gì với quyền vị của những người khác trong giáo. Giáo chủ chỉ cần biết những điều này là được, về sau nếu Minh vương muốn, sẽ tự tìm cơ hội xuất hiện trước mặt giáo chủ.”

Phó Hán Khanh nghe xong chỉ gật đầu, hiển nhiên không có ý kiến gì khác.

Bích Lạc bổ sung: “Long vương ty chương tất cả điển tịch bí đáng trong giáo, trong tay chẳng những có vô số bí kíp võ công từ xưa đến nay lưu truyền trong giáo, cũng có hết thủy bí ẩn cao nhất, cơ hồ mỗi một đời chư vương từng bước lý giải lịch sử và cơ mật trong giáo, đều là do Long vương dẫn dắt. Cho nên, vị Long vương, vẫn là do người nhiều tuổi nhất, đức cao vọng trọng nhất, làm việc thận mật ổn trọng nhất đảm nhiệm. Thân thuộc của Long vương là Thiên long bát bộ chúng. Tại tổng đàn có bốn bộ, chia nhau nắm giữ sử, võ, cơ, ba tầng toàn bộ những sách mật tư liệu. Bốn bộ khác phân tán các nơi trong thiên hạ, phạm nơi có thể lực giáo ta, sẽ có đệ tử của bốn bộ chúng. Họ không tham gia bất cứ chiến đấu nào, cũng không góp sức cho việc khuếch trương thế lực, họ ở các nơi chuyên trách quản lý hết thủy hồ sơ cơ mật, ghi chép tất cả các tư liệu xu hướng. Bất cứ nơi nào, gặp phải nguy hiểm, bị công kích, họ phải phụ trách mang tất cả bí kiện về tổng đàn an toàn. Nếu không thể làm được thì triệt để hủy đi, tuyệt không thể có một phần rơi vào tay người ngoài. Giáo ta có thể liên tục bảy trăm năm không tuyệt, công của Long vương và bát bộ chúng không thể che mắt.”

Tiêu Thương cười cười, chỉ chỉ Bích Lạc: “Khẩn Na La vương của chúng ta là một trong vài người y thuật giỏi nhất thiên hạ, nàng ta ty chương tất cả đan dược, sách y trong giáo. Người đừng coi thường phân công phụ này, toàn giáo trên dưới, không một ai thật sự dám đắc tội nàng ta, không ai dám cam đoan mình ngày nào đó sẽ không bị trọng thương, cầu nàng ta cứu mạng. Hơn nữa, bản lĩnh dụng độc của nàng ta không dưới y thuật, đắc tội một cao thủ tùy thời có thể dụng độc giết người một cách vô hình, bất cứ người bình thường nào cũng chẳng làm.” Y vừa nói, vừa nhìn Dao Quang hai cái, lúc này mới cười nói “Hơn nữa, Thần Nông hội và Bách Thảo đường nàng ta lĩnh cũng có vô số cao thủ y độc, những người này che giấu tung tích, dạo khắp thiên hạ, cũng là một thế lực không nhỏ. Một lang trung tha phương bình thường, cùng một y lâm thánh thủ danh động thiên hạ, biết đâu đều là đệ tử nàng ta dạy. Có người ẩn vào tầng thấp nhất của dân gian, không bị bất cứ ai chú ý, khi cần thiết, có thể nổi lên tác dụng kinh người. Có người cứu người vô số, danh khắp thiên hạ, nơi nơi đều có người từng nợ ơn cứu mạng, chỉ cần vừa đứng lên hô hào, có thể điều động nhân lực và vật lực không nhỏ, cho nên, giáo chủ, người đắc tội thiên, đắc tội địa, tốt nhất đừng đắc tội Bích Lạc cô nương của chúng ta.”

Phó Hán Khanh gật đầu lia lịa, dáng vẻ hết như bé ngoan nghe dạy bảo, khiêm tốn đáp vâng. Khiến người nhìn phải buồn cười, mà Bích Lạc cũng không khỏi có phần đỏ khóc đỏ cười.

Tiêu Thương lại vỗ ngực mình: “Về phần ta, Kim Sí Đại Bằng vương, người có thể truy phong trực diện. Đây không phải nói khinh công của ta cao, mà là nói trong thiên hạ không có tin tức gì là ta không thể dò ra, chỉ cần là có phong thanh, ta sẽ bắt được. Dưới tay ta có bảy mươi hai lộ phong tín tử, rải rác các nơi, người tin chứ...” Y bỗng nhiên cợt nhả nháy mắt “Ngay cả võ lâm minh chủ lên giường với nữ nhân thích dùng tư thế gì ta cũng có thể tra ra được.”

Lời này rõ ràng là linh tinh, ai ngờ Phó Hán Khanh lại nghiêm trang gật đầu, ánh mắt trong sáng tinh thuần, như hải tử hoàn toàn không có tâm cơ, nói: “Ta tin.”

Tiêu Thương không nhịn được cười to ra tiếng, một lúc sau mới đưa tay chỉ Dao Quang “Cần Đạt Bà vương giáo ta, nàng ta là người không thể lường, chẳng những thuật âm luật đương thời ít có. Cầm sắt quản huyền không gì không tinh, lại thiện xướng ca khiêu vũ, thêm dung hoa tuyệt thế, quả thực là tuyệt thế giai nhân mọi nam nhân đều mơ ước, có điều, người nhất thiết đừng coi trọng nàng ta, nàng ta chính là thủ lĩnh của hồ ly tinh thiên hạ, thật sự thích rồi, cẩn thận bị hút không sót xương cốt luôn.”

Dao Quang không tức không giận, ngược lại cười thản nhiên, bách mị đều sinh: “Đa tạ Đại Bằng vương đã khích lệ.”

Tiêu Thương rùng mình, chuyển mắt không nhìn nàng nữa: “Làm ơn làm ơn, ta còn trẻ, định lực không đủ, thiên ma mị thuật đó của người, bớt lấy ra khoe khoang đi.”

Dao Quang cười đến mức mâu quang lưu chuyển như sóng: “Ta tập là thiên ma mị thuật, chính là phương pháp tà đạo lấy tình dục dẫn động lòng người. Mà âm luật, ca múa, bất quá là một thủ đoạn để mị thuật đạt tới đại thành. Thuộc hạ của ta, vô luận nam nữ, đa phần tinh thông mị thuật, chẳng qua, người dùng cho rằng cái gọi là mị thuật, chỉ là làm ra vẻ phong tình, lấy lòng người. Mị pháp cao nhất là tìm chuẩn nhược điểm trong lòng mỗi người, xuất hiện bằng tư thái họ yêu nhất. Cho nên thuộc hạ của ta có nữ nhân phong tao nhất thiên hạ, cũng có khiết phụ trinh liệt nhất trên đời, có yêu cơ bách mị hoành sinh, cũng có thực nữ thanh hoa như tuyết. Đương nhiên các loại nam nhân xuất sắc cũng chưa bao giờ thiếu. Hoặc anh tuấn, hoặc thanh tú, hoặc ngây thơ, hoặc cuồng dã, các chủng các dạng, cần gì cũng có...” Nàng tựa như một bà chủ đắc ý đang mời chào hàng hóa, ném mị nhãn về phía Phó Hán Khanh: “Giáo chủ tiểu đệ đệ, người thích loại nào, bất kể là nam hay nữ, là già hay trẻ, là đẹp hay xấu, người nói một tiếng, ta nhất định tìm đến cho người vừa lòng.”

Phó Hán Khanh cư nhiên cũng giống như nghe giáo huấn bình thường, chỉ thẳng thần gật đầu: “Phải phải phải, được được được, ta nhớ rồi.”

Tiêu Thương rốt cuộc nhin không được cao giọng cười ầm, Mạc Ly cũng bất giác cười cười lắc đầu, Dịch Cửu hừ lạnh một tiếng, mà Bích Lạc bởi vì phải duy trì hình tượng thực nữ, không thể trợn mắt, không thể thở dài, không thể trừng mắt, bởi vậy biểu tình hơi cứng, chắc hẳn là không chế cảm xúc cực kỳ vất vả.

Dịch Cửu nhàn nhạt nói: “Cần Đạt Bà vương tốt nhất cũng chớ quên nói rõ, thiên hạ các nước, có mười ba kỹ viện, mười sáu thư ngự, hai mươi ba gánh hát đều là thế lực của người, ngoài ra, có rất nhiều vũ cơ ca nữ, lê viên tử đệ, còn cả danh kỹ phong trần danh văn thiên hạ, đều là đệ tử thân truyền của người. Thậm chí cả bên trong trọng thần, hậu cung của Hoàng đế vài nước, cùng với trong số nữ nhân vài giang hồ danh túc, vô lâm đại lão yêu thích, đều có quân cờ người an bài.”

Dao Quang nói vẻ không chút để ý: “Người còn sót, trong rất nhiều nam nhân mà những nam nhân cường đại yêu thích, cũng có đồ tử đồ tôn của ta.”

Phó Hán Khanh gật đầu, cơ hồ có phần sùng bái nhìn sang Dao Quang: “Người thật lợi hại.”

Dao Quang cười ha ha: “Không khách khí, giáo chủ tiểu đệ đệ, về sau nếu bị thiệt chỉ cần đến tìm ta, ta nhất định giúp người trút giận.”

63. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 24: Làm Việc

Dịch Cửu lại nói: “Ngoài ra, vẫn còn Dạ Xoa vương chưa vội về. Dạ Xoa là thần giết chóc, Dạ Xoa vương cũng là người sát tính lớn nhất trong chư vương. Thủ hạ của y chỉ có một nhánh Minh quân nhưng là đạo nhân mã chiến lực mạnh nhất, hung hãn nhất cả thần giáo. Mỗi người lấy một dịch trăm, người người dùng mãnh không sợ chết. Quyền chấp pháp giết chóc trừng phạt của giáo chủ, cũng phần lớn do Dạ Xoa vương kiêm quản, đồng thời trả thù địch nhân và giao chiến với thiên hạ các phái, những việc này cũng thường là Dạ Xoa vương làm tốt nhất. Đương nhiên, Dạ Xoa vương cũng luôn là người kiêu ngạo bất tuân nhất trong chư vương. Về sau chờ gặp y rồi sẽ biết.”

Phó Hán Khanh gật đầu, lại hỏi: “Vậy còn người, người quản gì?”

Dịch Cửu nhìn Phó Hán Khanh một cái, ánh mắt hơi phức tạp, song không nói gì.

Tiêu Thương vui trước tai họa, cười nói: “Trước người, giáo chủ giáo ta luôn do Thiên vương đảm nhiệm. Bởi Thiên vương sẽ trở thành giáo chủ, chứng quản toàn giáo, cho nên từ trước đến nay, bản thân Thiên vương ngược lại không phân phối quyền vị thế lực gì. Vốn y có thể trở thành giáo chủ, nhưng sự xuất hiện của người lại khiến y mất đi cơ hội này. Bởi vậy, y xem như là Thiên vương đầu tiên không làm giáo chủ trong bảy trăm năm qua, cho nên, trừ mười chín ảnh vệ kia, y căn bản không thể quản gì hết. Mà cả ảnh vệ, bởi vì phải chia một nửa làm hộ vệ của người, cho nên y chân chính có thể nắm trong tay chỉ còn một nửa mà thôi. Nói cách khác, trong giáo ta y mặc dù danh liệt chư vương, địa vị tôn quý, nhưng cũng bất quá là cái ngôi rỗng, không có bao nhiêu quyền lực thực tế.”

Nghe y nói chuyện là có thể nhìn ra, giữa chư vương truyền lại chính thống và Thiên vương xuất thân ảnh vệ chẳng những lòng bất hòa, trên cơ bản ngay cả mặt cũng bất hòa, từng câu từng chữ đều tru tâm lục can, khoét vào vết thương lòng, không để lại cho người ta chút thể diện nào.

Huấn luyện của ảnh vệ làm cho Dịch Cửu có được năng lực tự khống chế thần kỳ, hầu như có thể hoàn toàn bình tĩnh đối mặt với hết thảy, nhưng bao lâu nay, nhìn mọi thứ vốn thuộc về mình từ từ bị người khác cướp đi, một mực tận lực ẩn nhẫn không bộc phát cảm xúc trong lòng, song bị Tiêu Thương không hề cố kỵ, chỉ ra thân phận hiện giờ trong giáo của kẻ gọi là Thiên vương y trước mặt mọi người, chung quy khiến sắc mặt y cũng bắt đầu trầm xuống.

Song, phản ứng của Phó Hán Khanh lại một lần nữa khiến mọi người rớt tròng mắt.

Y ngẩng đầu nhìn Dịch Cửu: “Người thật may mắn.”

Dịch Cửu ngạc nhiên, tiểu tử này đã hại y đến bước này, còn nói y may mắn “Người nói cái gì?”

Phó Hán Khanh nhìn y đầy hâm mộ: “Người chỉ cần quản có chín người, thanh nhân biết bao.”

Đây có tính là đã được tiện nghi còn khoe khoang không?

Biết người nọ là đồ dần, là kẻ điên, song khi Dịch Cửu nghe Phó Hán Khanh tỏ ra hâm mộ với bản thân mình lúc này như thế, khi y thấy cái kẻ đã cướp đi hết thảy vinh quang và quyền lực của mình, còn nhìn mình bằng ánh mắt hâm mộ như thế, có lẽ dù là Bồ Tát cũng phải tức giận, huống chi y là một người bị thủ đoạn huyết tinh tàn nhẫn huấn luyện ra.

Dịch Cửu chậm rãi nhếch khóe miệng, lộ ra vẻ tươi cười cực cứng, lại còn lộ rõ sát khí: “Ta phải cảm tạ người đã cho ta thanh nhân như thế sao?”

Phó Hán Khanh tuy thường làm chuyện ngu xuẩn, nói lời ngu xuẩn, bắt quá lực cảm giác với nguy hiểm hình như không quá kém, chỉ ít y đã lập tức phát hiện Dịch Cửu nổi giận, lại còn giận cực lợi hại, vậy là lập tức trưng ra dáng vẻ kinh hồn táng đảm, trực tiếp nhảy dựng lên khỏi ghế, nhìn đông nhìn tây, có lẽ đang tìm đường chạy trốn.

Mạc Ly cao tuổi vì biểu hiện khiếm khuyết của giáo chủ Ma giáo mà liên tục lắc đầu, Bích Lạc thì hơi nhú mày.

Dao Quang lại cười yêu kiều như chuông: “Giáo chủ tiểu đệ đệ, mau đến chỗ tỷ tỷ, tỷ tỷ bảo vệ người.”

Phó Hán Khanh theo tiếng bổ đến, lại thật sự trốn ra sau lưng Dao Quang nhanh như chớp.

Lúc đó tất cả nhìn như cực đơn giản, lại khiến mấy người khác ở đây hơi ngẩn ra.

Dao Quang tập là thiên ma mị thuật, bình thường vô luận có ý hay vô ý, mỗi tiếng nói cử động đều tự nhiên, cực tao nhã, mà mị thái lan tràn, một khi nàng thật sự vận công pháp, chẳng những nam nhân không chịu được, cả Bích Lạc thân là nữ tử cũng không dám nhìn nàng nhiều.

Cho nên, ngày thường chư vương ở chung, với nàng đều có chút phòng bị, mọi người đều tận lực giảm thiểu thời gian nhìn thẳng nàng.

Vừa rồi Dao Quang gọi, nửa cố ý nửa vô ý, nói là dụ dỗ chẳng bằng nói chỉ thuần là trò đùa dai, gọi thật ôn nhu uyển chuyển, xúc động lòng người, một cái liếc nhìn, đủ khiến người khuyên thành khuyên quốc khuyên mệnh cũng không hối hận.

Nam nhân trong tiếng gọi như thế bổ đến trái lại không lạ thường, lạ là Phó Hán Khanh giống như không hề cảm nhận được hết thảy mị thái dung tư này, thuần vì một câu che chở cho y an toàn mà không hề xấu hổ, đường đường một giáo chủ Ma giáo tôn kính, lại trốn ra sau lưng một nữ nhân. Ánh mắt vẫn trong suốt thuần khiết hết như một đứa trẻ.

Y có thể đối với một tiếng gọi của Dao Quang, không suy đoán, không phòng bị, trực tiếp, hoàn toàn, không đa tâm thêm, trực tiếp nhận ý tứ trong một câu tùy ý kia.

Rốt cuộc nên nói nam nhân này trì độ, hay là đơn thuần. Song loại tình thuần cực chí này lại khiến người ta nhìn thấy đều không khỏi sững sốt.

Lực lượng của Dao Quang, có thể khiến mỗi người họ đều cảm thấy sợ hãi và uy hiếp, nhưng Phó Hán Khanh không bị ảnh hưởng, phải chăng bởi vì y vốn đã không phòng bị người, không đi suy nghĩ những huyền hoặc trong đó, lòng không có bụi bẩn, cho nên thiên ma thuật cũng chẳng thể có tác dụng gì với y.

Song, ngăn ra như vậy chỉ một nháy mắt.

Nhìn cái vẻ rụt tay rụt chân kiên rụt đầu co lại phía sau Dao Quang này của Phó Hán Khanh, mọi người đều lập tức ném phăng ý nghĩ vừa rồi, ôi, chắc vì y là đồ đàn, cho nên căn bản mới không hiểu thiên ma mị thuật là gì thôi.

Địch Cửu đưa tay day day ấn đường, vì sự thất thố của mình vừa rồi mà cảm thấy buồn bực cực độ, ôi, biết rõ y là đồ đàn còn nghiêm túc với y, thực là quá mất mặt.

Dao Quang quay đầu nhìn Phó Hán Khanh một cái, tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lại có chút khác thường. Đồ đàn này biết rõ nàng là ai, nàng am hiểu cái gì, lại vẫn có thể dùng ánh mắt trong suốt thẳng thắn như thế mà nhìn nàng, ngần ấy năm qua, từ sau khi thiên ma công pháp của nàng đại thành, đây là nam nhân đầu tiên, có thể thản nhiên nhìn thẳng nàng, hoàn toàn không cố kỵ. Tên gốc này lại thật sự tin nàng chịu bảo vệ y, nàng có thể bảo vệ y.

Nên nói gì cho được đây, kẻ gốc đến độ này, đúng là không phải người bình thường có thể so.

Mạc Ly thở dài nói: “Mọi người đừng ồn nữa, giáo chủ, hôm nay là ngày đầu tiên người chính thức nhậm chức, cũng nên học xử lý công vụ mới phải.”

“Phải phải phải.” Phó Hán Khanh cũng xem như rất sợ phiền phức, lúc này hận không thể tránh Địch Cửu càng xa càng tốt, tất nhiên là đáp không ngừng.

Tiêu Thương cười cười chỉ hướng thư phòng: “Công văn cần người phê duyệt, cùng hết thầy sổ sách danh sách phải nộp cho giáo chủ xem xét, đều ở đó?”

Chưa dứt lời bỗng nhiên sinh ra một trận kinh phong, kéo tay áo mọi người lay động, Phó Hán Khanh đã biến mất.

Tiêu Thương nhún vai: “Tiểu tử này khinh công không tồi.”

Dao Quang cười khanh khách, mâu quang như nước nhìn về phía Địch Cửu: “Có thể làm giáo chủ của chúng ta sợ thành như vậy, uy phong của Thiên vương thật khiến bọn ta mở rộng tầm mắt.”

Địch Cửu hừ một tiếng, không chịu đối mắt với nàng. Quay người rảo bước ra ngoài.

“Đi đâu, thân là một trong bát vương, ngày đầu tiên giáo chủ chính vị, dù sao cũng nên ra chút lực chứ? Người thật sự yên tâm để giáo chủ của chúng ta một mình đối mặt với cả đồng công vụ sao?” Dao Quang cười hỏi.

Địch Cửu chẳng buồn quay đầu, thản nhiên nói: “Ta trước kia vẫn là ảnh vệ, công vụ trong giáo chưa từng xử lý.”

“Nhưng mỗi một ảnh vệ đều từng được dạy làm giáo chủ như thế nào, hiệu suất xử lý giáo vụ mô phỏng, phản ứng khi thí nghiệm ứng đối mọi tình huống đột phát, đều là tham khảo để chọn Thiên vương trong ảnh vệ, không phải sao?”

“Nhưng ta hiện tại tuy là Thiên vương, quản chẳng qua là mấy ảnh vệ, hiện tại ta còn bận đi xử lý đám ảnh vệ thất trách bị tội, những chuyện khác cứ phiền mấy vị tiếp tục xuất lực vì thần giáo đi.” Y thản nhiên đáp một câu rồi nhanh chóng rời khỏi.

Mạc Ly lắc đầu: “Khúc mắc giữa chư vương và một hệ Thiên vương tuy đã rất nhiều đời, nhưng có lúc các người cũng quá đáng lắm.”

Tiêu Thương nói về không đồng ý: “Ông nghĩ rằng chúng ta hòa nhã nịnh bợ y là y sẽ quên hết nợ nần trước kia sao?”

Bích Lạc cũng chậm rãi gật đầu: “Kỳ thật ta cũng cảm thấy, có lúc, chỉ rõ vài việc thì tốt hơn, thẳng thắn biểu hiện bất mãn và khúc mắc của hai bên ra ngoài, có lẽ tốt hơn nhiều so với bình thường tươi cười nhìn nhau, thời khắc máu chốt âm thầm hại nhau.”

Mạc Ly thở dài một tiếng: “Ta già rồi, không có sự nhiệt tình, kích động, đảm sắc của các người, ta chỉ muốn được sao hay vậy, thiên hạ thái bình, tất cả duy trì hiện trạng, có lẽ là ta đã sai. Tương lai, hết thấy thần ma, cần dựa vào các người quyết định.” Ông đứng lên, cũng đi ra ngoài.

Dao Quang ngạc nhiên gọi: “Long vương ông cũng đi, vị giáo chủ kia của chúng ta bên kia còn có...”

Mạc Ly chẳng buồn quay đầu, khoát tay: “Ta già rồi, những chuyện ẩu tả này, về sau đừng kêu ta.”

Dao Quang lẩm bẩm: “Nếu chúng ta không ẩu tả, tên kia đã chẳng làm giáo chủ.”

Bích Lạc hiển nhiên khá không đồng ý với lời này, thần nhiên đứng dậy, cũng muốn rời khỏi.

Dao Quang cười kêu: “Người sẽ không đi luôn chứ, người thật sự cho là tên giáo chủ quỷ lười kia thật có thể một mình xử lý xong công sự, ta thấy, cả sổ sách cơ bản nhất y cũng chưa chắc đã có tinh thần lật hết.”

Bích Lạc thần nhiên nói: “Không phải còn có các người sao?”

Tiêu Thương cười ha ha nói: “Ta và Dao Quang lại chưa bao giờ vì tương lai thần giáo, mới chọn y làm giáo chủ, người thật cho là bọn ta sẽ rảnh rỗi để phụ tá y đằng hoàng.”

Bích Lạc thoáng chần chừ, rồi cuộc quay người hướng đến thư phòng.

Dao Quang cười đắc ý, vị Khẩn Na La vương này chính là nghiêm cẩn quá mức, có lòng trách nhiệm quá mức, suy nghĩ vì thần giáo quá mức.

Nụ cười này của nàng không khỏi lại tràn lan mị thái. Dọa Tiêu Thương mắt nhìn nóc nhà, nhìn mặt đất, nhất định không dám nhìn mặt nàng: “Ta nói, người bình thường có thể khống chế chút không?”

Dao Quang nghe mà không thấy, mắt nhìn về hướng thư phòng: “Ta thấy mười hơi là được.”

Tiêu Thương kêu ca: “Tối thiểu cũng phải nửa nén hương chứ, Bích Lạc tuy nói tính tình bảo thủ, cũng đâu đến mức hoàn toàn không có định lực...”

Chưa dứt lời, thư phòng bên kia đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm của Phó Hán Khanh.

Dao Quang đắc ý dương dương, một tay xòe trước mũi Tiêu Thương: “Coi đi, Bích Lạc ngay cả mười hơi còn chưa nhịn nổi đã phát tác, vấn này ta thắng, một lượng bạc, mau giao ra.”

64. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 25: Công Vụ?

Bích Lạc trước khi bước vào thư phòng, mặc dù trong lòng đã biết Phó Hán Khanh sẽ không ngoan ngoãn ngồi đó phê duyệt công văn, nhưng tận mắt trông thấy cả đồng công văn đầy ắp trên bàn, mà đường đường giáo chủ Ma giáo thì hai chân gác trên bàn, hai tay gối đầu, nửa ngồi nửa nằm trên chiếc ghế dựa da hổ lớn, đang ngủ khò khò, khóe mắt nàng vẫn giật giật vài cái không rõ ràng lắm.

Bích Lạc xuất thân từ một nơi lễ nghi quy phạm cực nghiêm cẩn, xưa nay nhận sự giáo dục cực thực nữ, trong mắt gặp được cũng thường là người lễ nghi phiên phiên, đối với sự lười nhác của Phó Hán Khanh, tư thế không ra thể thống như vậy, biểu hiện quét sạch thể diện của Ma giáo này, thật sự khiến mắt và lòng đồng thời bốc hỏa.

Nàng không thể không nhắm mắt hít sâu vài lần, nhắc nhở mình phải bình tĩnh, thông dong, chú ý khí độ phong phạm hình tượng các loại vấn đề, vất vả lắm mới làm cho tâm tình bình phục một chút, sau đó tiến lên trước, đến trước mặt Phó Hán Khanh, cúi đầu ghé tai y, vận hết nội lực toàn thân bức thanh âm thành một đường thẳng bén nhọn, không hề lưu tình tống toàn bộ vào tai Phó Hán Khanh.

Chiều này là nàng học được từ chỗ Dao Quang, nhưng Dao Quang chỉ muốn đánh thức Phó Hán Khanh, nàng lại cố tình trút giận, tất nhiên không hề giữ lại, ngưng toàn bộ công lực rồi trực tiếp bức ra.

Phó Hán Khanh hét thảm một tiếng, trực tiếp rút khỏi ghế, hai tay ôm tai, thống khổ cực kỳ, thần kinh cảm giác đau của y có trì độn hơn thì cũng phải thấy đau đớn mười phần khi màng tai bị kích thích đáng sợ như vậy.

Bích Lạc khoan thai, nghi thái muôn phương đứng bên cạnh, nhàn nhã vuốt tóc mai, thập phần thực nữ cũng cực khách khí nói: “Giáo chủ, người cứ tiếp tục ngon giấc, yên tâm, thân là cấp dưới, ta nhất định đánh thức người lúc cần thiết.”

Phó Hán Khanh đơn thuần hơn nữa cũng chưa đến mức không hiểu lời nói mát rõ ràng như vậy, phần nộ rúm lại, lòng còn sợ hãi mà đánh giá nàng vài lần, song không dám hó hé gì.

“Ồ, giáo chủ sao còn chưa bắt đầu xử lý công vụ?” Tiếng cười nhẹ nhàng từ ngoài cửa truyền đến, Dao Quang và Tiêu Thương tựa như vô sự đi tới, cười khanh khách nói “Có gì cần giáo chủ cứ việc nói, chúng ta sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ.”

Phó Hán Khanh đứng dậy chỉ chỉ đồng công văn rất rất cao chất đầy bàn: “Ta vừa rồi đã xem mấy thứ, ta nghĩ, các người khả năng đã lấy nhầm những thứ cần cho ta xem nên không xem tiếp nữa.”

“Lấy nhầm? Không thể...” Dao Quang thất tình hiện cả lên mặt, nhìn thế nào khoa trương thế ấy, vờ vịt thế ấy, nói “Cũng năm lần bảy lượt căn dặn rồi, tân giáo chủ vừa nhậm chức, không rõ sự vụ trong giáo, nhất định phải lấy tư liệu cần thiết cho giáo chủ xem, kẻ nào dám lấy nhầm, ta đi giáo huấn hắn.”

Nàng vừa nói vừa tùy tay mở một công văn, xem lướt một lúc, cười nói: “Không có gì nhầm lẫn cả? Giáo chủ, người cảm thấy nhầm chỗ nào.”

Phó Hán Khanh đưa tay nhận công văn trong tay nàng, mở ra nhìn một thoáng, sau đó nói: “Làm giáo chủ phải hiểu biết vài việc trong giáo, điều này rất có đạo lý, nhưng vì sao...” Y đưa tay chỉ mấy dòng chữ lút nhút trên giấy “Ngay cả một đệ tử phụ trách quét dọn, khi nào sinh ra, thích ăn món gì, uống rượu gì, thích nói suông gì, rồi cả nói mở có nội dung gì ta cũng phải đọc một lần.”

“Làm giáo chủ đương nhiên nên nắm rõ tình hình bên dưới, hiểu rõ hết thấy tư liệu, sở thích của thuộc hạ, vậy mới có thể khiến cấp dưới quy phục.” Dao Quang cười khanh khách nói “Nhớ không biết ai từng nói, một tướng quân đặc quân tâm nhất, có thể không biết kẻ địch của mình là ai, lại không thể quên tên thuộc hạ binh lính, đây chính là danh ngôn chí lý, muốn làm một giáo chủ thành công, đương nhiên phải học tập đằng hoàng.”

Tiêu Thương ở bên cột nhả hơi: “Có lời này à? Sao ta chưa từng nghe.”

Phó Hán Khanh đắm đắm mắt lẳng lẳng nhìn Dao Quang cả buổi, sau đó lại lấy một xấp từ trong đồng văn thư khác, mở ra trước mặt Dao Quang: “Ta biết làm giáo chủ là phải xử lý rất nhiều chuyện, nhưng vì sao một đệ tử trông cửa xin phép về thăm mẫu thân bị bệnh, chuyện kiểu này cũng phải do giáo chủ đặc phê?”

“Đệ tử trông cửa rất quan trọng, không có y trông cửa, chẳng phải chúng ta mở rộng cửa, mặc người ra ra vào vào. Người thân là giáo chủ, đương nhiên nên xử lý công vụ toàn diện không sót, nếu mọi chuyện thuộc hạ chúng ta đều giải quyết tốt, không giao cho giáo chủ người, chẳng phải là bỏ không người, thế còn cần giáo chủ người làm gì?”

Dao Quang nói rất đương nhiên, mà Phó Hán Khanh trên cơ bản hai mắt đã đắm đắm.

Bích Lạc nhíu mày, đưa tay mở vài xấp văn thư trên bàn, nhìn qua một chút, tốt lắm, Càn Đạp Bà vương ác liệt đến mức đem tất cả tư liệu của các đệ tử cấp thấp có thể có hoặc không trong kho tư liệu, những thứ cho dù người bình thường chuyên sắp xếp tư liệu cũng chẳng buồn lật xem này, cơ hồ đưa hết cho tân nhiệm giáo chủ, với danh nghĩa để giáo chủ hiểu biết tình hình trong giáo. Lại đem những chuyện vụn vặt, lông gà vỏ tỏi vô vị, đến nghiêm túc xin chỉ thị, cũng xưng là giao quyền cho giáo chủ...

Bích Lạc nhíu mày, cơ hồ hơi cười khổ muốn lắc đầu, tuy nói lúc trước Dao Quang thần nhiên thừa nhận chọn Phó Hán Khanh làm giáo chủ là vì báo thù, là vì một chết y. Nhưng trước đó thật sự không ngờ, phương thức báo thù của nàng ta có thể tuyệt như vậy. Ngần ấy thứ, thật muốn xem hết, ghi nhớ, đổi lại ai khác cũng phải mất nửa cái mạng.

Bỗng nhiên, Bích Lạc cảm thấy, vừa nãy Phó Hán Khanh bỏ mặc công sự mà ngủ, kỳ thật cũng có thể tha thứ, vừa rồi bị mình chính ác, dường như quả thật hơi oan.

Phó Hán Khanh đáng thương bị Dao Quang cười khanh khách, vô hạn ôn nhu thân thiết, vô cùng quan tâm, cộng thêm ánh mắt xích đảm trung tâm tròng cả buổi như vậy, rốt cuộc rất thất bại mà ngồi xuống, cầm một xấp tư liệu kiên trì xem. Khác với người khác chính là y nhìn cực nhanh, một xấp tư liệu cũ đã lâu năm, chữ liti nhit, y cơ hồ chỉ quét vài lần, đã nhanh chóng lật một tờ xem tiếp. Sau vài lần đã xem xong một xấp tư liệu, sau đó tiện tay cầm lấy xấp thứ hai.

Dao Quang hơi nhú mào, đưa tay dè tay y, uyển chuyển cười nhẹ, quyến rũ như hoa, nàng khom lưng, mặt hoa da phấn, cơ hồ đều sắp kề đến trước mặt Phó Hán Khanh, hơi thở như hoa lan nói: “Giáo chủ, những tư liệu này là để giáo chủ hiểu biết giáo chúng, giáo chủ lật xem tùy ý như vậy, xem với không xem, rốt cuộc có khác gì nhau đâu?”

Nhìn vẻ tươi cười của nữ tử mỹ thuật đệ nhất thiên hạ từ khoảng cách gần như thế, ánh mắt Phó Hán Khanh lại trong suốt đến khó tin: “Ta nghiêm túc xem xong rồi, cũng nhớ rồi?”

“Người nhớ rồi?” Dao Quang nở một nụ cười, định bảo giáo chủ người thật biết nói đùa. Phó Hán Khanh lại cũng cười cười, thần nhiên nói “Trần Hán, sinh ngày tám tháng tư, mười bốn tuổi nhập giáo, thân cao năm thước hai tấc, hơi gầy, lấy trường đao làm vũ khí, thuở nhỏ cha mẹ đều mất, chuyên ở phố chợ, là thủ lĩnh đám vô lại con trong chợ, thượng võ hiệu chiến, tính thích rượu nhẹ...”

Y cứ thế thần nhiên đọc thuộc lòng, lúc đầu Dao Quang còn tươi cười chờ xem trò hề của y, dần dần sắc mặt bắt đầu thay đổi. Vừa lắng nghe vừa không ngừng cúi đầu, đối chiếu tư liệu trong tay, thần sắc lập lờ bất định.

Bích Lạc bên cạnh còn giữ được phong độ, miễn cưỡng kiềm chế, Tiêu Thương lại thành thật không khách khí, đưa tay đoạt lấy tư liệu trong tay Dao Quang, đối chiếu nội dung trong tư liệu, bất giác kinh ngạc nói: “Vừa nãy lúc bọn ta chưa đến, người đã học thuộc?”

“Ta ghi nhớ lúc vừa rồi xem?” Phó Hán Khanh giải thích.

“Vừa rồi?” Ba người liếc nhìn nhau, vừa rồi Phó Hán Khanh đọc nhanh như gió, ba bốn lượt đã lướt xong một tờ, nháy mắt đã xem xong một xấp tư liệu, người bình thường tốc độ nhanh như vậy, ngay cả tư liệu viết gì còn không rõ, tên này có thể thuộc lòng cả xấp tư liệu sao?

Việc này căn bản không có khả năng.

Người thông minh họ thấy nhiều lắm rồi, thiên phú dị bẩm, tài trí hơn người, xem qua là nhớ, trí nhớ siêu quần, người như thế cũng không coi là hiếm thấy, nhưng chẳng ai có thể trong thời gian ngắn như thế, ngay cả đọc bình thường một lượt cũng không cần, đã ghi nhớ cả xấp tư liệu.

Đối với Phó Hán Khanh mà nói, nhìn qua nhớ ngay là vấn đề đơn giản nhất, mà tinh thần lực của y, khiến cho y có lực chuyên chú thần kỳ, tốc độ đọc cũng vượt xa tưởng tượng của người thường.

Y cũng thật sự không hề có ý định khoe khoang, nhưng đồng tư liệu Dao Quang ném cho y quá nhiều, nếu y không sử dụng tốc độ vượt xa người thường này để ứng phó, chỉ sợ cả đời sẽ bị chôn dưới đồng tư liệu, nhần nhục chịu nhục, vất vả làm việc mà chết.

Song cử chỉ lâm thời khẩn cấp không thể tránh này của y, lại thật sự dọa ba vương Ma giáo không nhẹ.

Bích Lạc không nói không rằng, rút ra một xấp tư liệu giữa đồng tư liệu, đưa cho Phó Hán Khanh.

Phó Hán Khanh hiểu ý mở ra, vẫn như lần trước, lật xem cực nhanh chóng, sau đó lại đưa trả Bích Lạc, lập tức cất cao giọng nói: “Hà Hiếu, nam, hai mươi sáu tuổi nhập giáo, sinh ngày mười ba tháng bảy, thiện dùng kiếm, gia tư khá giàu...”

Y cao giọng đọc thuộc lòng như vậy, Bích Lạc đối chiếu nguyên văn, lại không tìm ra một chữ sai. Nàng lúc đầu khó nén vẻ kinh ngạc, dần dần trong mắt lại lộ ra chút ý cười.

Người thần kỳ như vậy, lực lượng thần kỳ như vậy, lại bởi vì nguyên nhân thần kỳ mà khó tin như vậy, trở thành người đứng đầu giáo ta, hoặc đây thật sự là thiên ý cũng nên, hoặc là, lựa chọn của ta ngày đó không

hề sai.

Trong lòng sinh ra sự vui mừng đậm đậm, Bích Lạc mỉm cười ngẩng đầu, lại nghe một tiếng quát khê bên tai: “Đừng đọc nữa.”

Bích Lạc lòng hơi kinh ngạc, đưa mắt nhìn lại, Dao Quang xưa nay yên hành mị thị, xinh đẹp vô song, chuyện tày trời cũng cười bỏ qua, sắc mặt chẳng biết là đang tái xanh hay trắng bệch, tóm lại là không dễ nhìn. Đôi mắt xinh đẹp trừng Phó Hán Khanh, răng cũng sắp nghiền ken kết.

Mà ở bên cạnh, Tiêu Thương đang liều mạng xoa tay, bẻ ngón tay vang không dứt, vẻ mặt dữ tợn, dáng vẻ như thể muốn bóp lên bóp chết Phó Hán Khanh.

May mà Phó Hán Khanh lúc này đang chuyên tâm đọc tư liệu, không chú ý biểu tình của họ, bằng không chỉ sợ đã sớm ôm đầu trốn qua bên.

65. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 26: Quyền Hạn Của Giáo Chủ

Bích Lạc lúc đầu chỉ sửng sốt, song lập tức hiểu được, bất giác cười thầm không ngừng.

Dao Quang vốn đưa Phó Hán Khanh lên làm giáo chủ, có nguyên nhân rất lớn là muốn trút giận, ngăn ấy tư liệu cũ xưa chất hết lên đây, rõ ràng muốn chính chết Phó Hán Khanh, ai ngờ hy vọng một chết kẻ thù đã tan tành mây khói dưới năng lực khó tin này của Phó Hán Khanh, ngược lại bỗng đứng cho Phó Hán Khanh nổi bật một phen, thật sự khiến người không cam lòng.

Mà phản ứng của Tiêu Thương thì rất bình thường, chư vương họ đều là những nhân vật vạn dặm mới tìm được một, cực thông minh cực tài giỏi, tư chất thiên chất đều cao, mà vì được đến địa vị hôm nay, đều bỏ ra cái giá cực lớn, vất vả cực kỳ.

Mà Phó Hán Khanh đã có võ công khó lòng tưởng tượng, lại có tốc độ đọc và năng lực ghi nhớ càng thêm khó lòng tưởng tượng. Võ công còn có thể nói là khổ luyện ra, mà năng lực ghi nhớ kiểu này, rõ ràng chính là thiên phú. Trên thế giới, ai có thể có loại thiên phú này, khiến những người bình thường gọi là thiên tài đó, trong lòng thật sự rất không thoải mái. So với lực lượng này, mỗi người họ đều bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nếu có thể có được tốc độ đọc và trí nhớ như vậy, thành tựu của họ chắc sẽ cao hơn hiện tại hai ba lần là ít, song rất rõ ràng là, lực lượng họ tha thiết ước mơ, mà Phó Hán Khanh là người có được thì rõ ràng chẳng xem là gì, không có chí vươn lên, cũng không có ý quý trọng, lực lượng như vậy chỉ xem như bình thường, chỉ dùng để ứng phó trò đùa ác của Dao Quang.

Biểu hiện kiểu này, hành vi kiểu này, thật sự khiến người đổ mắt đổ kỵ muốn đem y thiên đao vạn quả, mới có thể trút hết ác khí trong lòng.

Vốn người của Ma giáo chẳng phải thiện nam tín nữ, Tiêu Thương và Dao Quang có biểu hiện như vậy thật sự chẳng có gì lạ.

Mắt thấy dáng vẻ vừa tức vừa hận, bất cứ lúc nào cũng có thể mất khống chế mà ra tay giết người của hai vị này. Bích Lạc hiếm khi mới cười vui vẻ, như mây tan mặt trời hiện ra, băng tầng chợt vỡ, thanh mỹ tuyệt luân. Nàng cười ngăn Phó Hán Khanh tiếp tục đọc: “Được rồi, chúng ta đều biết trí nhớ của ngươi tốt đến thần kỳ, không cần đọc nữa.”

Dao Quang đưa tay, phát toàn bộ nửa bản tư liệu cao bằng nửa người này xuống đất, tức giận nói: “Giáo chủ nói phải lắm, những tư liệu này không xem cũng không sao, về sau đừng xem nữa, giáo chủ, người cứ phê duyệt những việc đang chờ người quyết định này là được.”

Phó Hán Khanh nhìn đồng tư liệu không cần xem nữa, thập phần cao hứng, lại có chút hy vọng nói: “Việc này, phải chăng những công văn này cũng có thể không cần phê duyệt?”

Dao Quang thoải mái nói: “Giáo chủ không muốn phê thì thôi, cùng lắm là để mẹ tên trong cửa kia ở nhà bệnh chết, chúng ta ở đây vẫn không cho nghỉ, không cho mẹ con họ gặp nhau lần cuối đã...”

Không đợi nàng nói hết lời, Phó Hán Khanh đã nhanh chóng lấy công văn xin phép kia đến, một tay nhấc bút, viết một chữ đồng ý thật to bên dưới.

Dao Quang cười khanh khách lắc đầu: “Không được.”

Phó Hán Khanh ngẩn ra: “Không được? Không thể cho nghỉ sao?”

“Đương nhiên có thể cho, nhưng người phải viết rõ vì sao cho nghỉ, tổng cộng cho nghỉ bao nhiêu ngày, và với hành vi xin phép này, người có ý kiến gì không, vân vân.”

Phó Hán Khanh trợn tròn mắt, lẩm bẩm: “Không phải chứ, chỉ là xin nghỉ phép thôi mà.”

“Chỉ là xin nghỉ phép thôi mà cái gì, nếu để người biết, tùy tiện xin nghỉ là nhất định cho, hôm nay người này xin, ngày mai người kia xin, trong giáo chúng ta còn ai làm việc không?” Dao Quang hùng hồn lý lẽ: “Người đương nhiên phải viết rõ, chỉ cho nghỉ mấy ngày, cũng phải nói rõ, đây là niệm tình mẫu tử người ta mới ngoại lệ cho nghỉ, còn phải viết rõ, đối với hành vi xin phép kiểu này, người không hề ủng hộ, nếu không có chuyện quan trọng tốt nhất đừng xin nghỉ, như vậy người ta mới biết, vị giáo chủ mới nhậm chức người không phải chủ tử dễ lừa bịp, làm việc mới không dám không tận tâm.”

Phó Hán Khanh mồ hôi vã đầy đầu: “Đây... đây...” Trời ơi, một tờ giấy xin phép xiu xiu cũng phải biến thành phiền toái như vậy, bên kia còn mấy chồng đang chờ y chậm rãi phê duyệt, nói như vậy, nhân sinh của y sẽ chỉ còn phê duyệt phê duyệt lại phê duyệt mịt mù tăm tối, tàn bạo vô nhân đạo.

Dao Quang không khách khí nhét bút vào tay y lần nữa: “Người phê đi, thân là giáo chủ, chính là nên không từ vất vả, tận lực cho giáo ta, người phê duyệt nhiều hơn đi.”

Nàng nói cơ hồ có chút ác ý, có chút dữ tợn. Hừ, người xem nhanh nhẹn nhanh, ta thật muốn coi thử, người có phải viết chữ ra nghị luận cũng nhanh như vậy, nếu người không đủ nhanh, ta sẽ cho cổ tay người gãy, đầu óc xoắn lại luôn, nếu người thực sự nhanh như vậy, cứ coi như ta xúi quẩy là được.

Phó Hán Khanh nhìn cây bút kia lảng lảng, thiếu điều run bắn.

Bích Lạc không nhìn được, nhàn nhạt nói: “Cần Đạt Bà vương thích đùa, giáo chủ không cần để ý nàng ta. Những công văn giáo chủ phê duyệt này đích xác đều là việc vặt, không phải không thể không do giáo chủ phê. Chỉ vì giáo chủ hôm nay mới nhậm chức, còn chưa rõ lắm với giáo vụ, mới dùng mấy việc vặt vãnh này cho giáo chủ luyện tập, chậm rãi quen thuộc giáo vụ, về sau sẽ có thể xử lý đại sự. Giáo chủ chỉ cần phê cho hay không cho là được. Chúng ta đứng bên, giáo chủ có gì khó hiểu hoặc nhất thời không định được chủ ý, đều có thể hỏi chúng ta.”

Nàng vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Dao Quang một cái nửa cảnh cáo, nhắc nhở nàng ta cho dù tức giận, cũng không được quá đáng quá. Dao Quang cười cười, thấy Bích Lạc chống lưng cho Phó Hán Khanh, cũng biết không tiện ức hiếp người quá mức, bèn theo bậc thang bước xuống, yêu kiều cười đẩy vai Phó Hán Khanh một cái, sáng giọng: “Giáo chủ, người thật là, đùa một chút cũng không biết, còn xem là thật hay sao.”

Vừa thấy nàng hồn đồi vô hạn, Tiêu Thương liền rùng mình lui lại mấy bước, Bích Lạc cũng vội vàng dời tầm mắt.

Phó Hán Khanh lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nghe Bích Lạc nói thật hợp tình hợp lý, trong lòng khoan khoái, cao cao hứng hứng bắt đầu phê duyệt đồng ý việc vặt kia.

“Quần sự tiền điện đề nghị mua thêm một xấp binh khí mới? Đồng ý.”

“Tổng tuần tra trình hỏi trong lúc giáo chủ mới nhậm chức, hết thầy phòng ngự tổng đàn vẫn như cũ được không? Đồng ý.”

“Trưởng phòng thay mười ba giáo chúng báo công, xin mỗi người thưởng năm mươi lượng? Đồng ý.”

“Tả vệ đội trưởng cáo ốm từ chức, đồng ý.”

“Giáo chủ chính vị, giáo ta đại khánh, thỉnh cầu điều động rượu ngon bao nhiêu vò, cả giáo cùng vui, đồng ý.”

“Tiền phong thủ vệ thỉnh cầu sắm mười lăm kiện y phục mới. Đồng ý.”

“Phân đàn Ly quốc thỉnh cầu cho phép mở rộng việc làm ăn. Đồng ý.”

“Phân đàn Trịnh quốc có ý bán cửa hiệu, đồng ý.”

“Phân đàn Tống quốc thỉnh cầu tru sát Thiết Quyền Vô Dịch Phương Minh Viễn, đồng... chờ đã...”

Phó Hán Khanh ngồi thẳng dậy, nhìn lại tờ thỉnh thị trên tay một lần nữa, vội vàng viết ba chữ to bằng cái đầu “Không đồng ý.”

Vốn y phê toàn là những việc vặt vãnh không quan trọng, căn bản chẳng cần chờ y phê duyệt, người dưới sẽ tự xử lý, cho nên lúc y phê duyệt, ba người kia đều không chú ý lắm, cho đến lúc này y chợt chấn động, Dao Quang bấy giờ mới là người đầu tiên hơi cúi xuống, chú mục nhìn qua, ồ một tiếng: “Giáo chủ vì sao không đồng ý?”

Phó Hán Khanh ngạc nhiên nói: “Muốn giết người, vì sao ta phải đồng ý?”

“Nhưng đây cũng đâu phải là vô cớ giết người.” Dao Quang đưa tay chỉ công văn “Trên đây không phải có nói rõ sao? Phương Minh Viễn nhiều lần công khai nhục mạ giáo ta, lại còn đi khắp nơi khoác lác từng giết chết bao nhiêu đệ tử giáo ta, vì y nói xằng bậy, khiến thế nhân coi thường giáo ta, giáo ta bắt y trả giá, có gì không thể?”

Phó Hán Khanh chỉ cảm thấy đặc biệt hoảng sợ: “Chỉ bởi chút chuyện thế này đã muốn giết người?”

“Vậy thì sao?” Tiêu Thương thản nhiên nói “Trên giang hồ này, giết người chưa bao giờ cần lý do, chúng ta giết người có lý đã là rất không tồi.”

Phó Hán Khanh kinh ngạc nhìn mỗi người họ, trong mắt đầy vẻ khó hiểu và nghi hoặc.

Mà ba người cũng nhìn y như vậy, trong mắt cũng là khó hiểu và nghi hoặc hệt như nhau.

Phó Hán Khanh không hiểu, vì sao có thể tàn nhẫn như vậy, quyết định sinh tử của một tính mạng sống sờ sờ khác đơn giản như vậy, dù rằng việc này, y đã nhìn bao nhiêu đời, vẫn không sao hiểu được.

Mà ba người Dao Quang Bích Lạc và Tiêu Thương không hiểu, trên thế giới vì sao lại có loại người quả thực ngây thơ đến mức ngu xuẩn thế này. Làm giáo chủ Ma giáo mà hỏi vấn đề kiểu này, dứt khoát là trò cười.

Phó Hán Khanh trầm mặc hồi lâu, mới lắc đầu: “Ta không đồng ý.” Y không hề trình bày lý do, với y mà nói, muốn hủy diệt một sinh mệnh, đây đã là lý do lớn nhất để y phản đối.

Tiêu Thương cả giận nói: “Người rốt cuộc có hiểu mình đang làm gì không? Thân là giáo chủ Ma giáo, lòng dạ mềm yếu trách trời thương dân căn bản không nên có.”

Phó Hán Khanh bình tĩnh hỏi: “Là ai quy định giáo chủ Ma giáo không thể trách trời thương dân?”

Tiêu Thương sững sốt một chút mới đáp: “Mọi người đều biết...”

“Mọi người đều biết, không có nghĩa là ta phải làm như vậy? Giáo chủ Ma giáo, làm chính mình, hay là làm người trong mắt người khác. Vì sao ta phải thuận theo cách nghĩ của thế nhân, thay đổi cách nhìn của mình.” Phó Hán Khanh nhàn nhạt nói “Ta không phải trách trời thương dân, ta chỉ làm chính ta. Ta sẽ không đi hành hiệp trượng nghĩa, cũng không muốn cứu khổ cứu nạn, nhưng nếu có người hấp hối trước mặt, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nếu ta biết có người sắp đi giết chóc sinh mệnh, mà thái độ của ta có thể ngăn cản, vậy thì ta nhất định sẽ ngăn cản. Ta chỉ đang làm chuyện một người bình thường sẽ làm, lại có ai quy định, giáo chủ Ma giáo, không thể làm một người bình thường.”

Sự trầm mặc khiến người ngạt thở giằng co một lúc lâu, đối mặt giữa bốn người biến thành một loại giằng co khác.

Rất lâu sau, Dao Quang mới nói: “Chính người cũng nói, người kế nhiệm giáo chủ, chỉ là vì hoàn thành một lời hứa, người không thật sự muốn làm chuyện giáo chủ nên làm.”

“Nhưng người đã nói với ta, lời hứa sữ dĩ là lời hứa, quyết không phải là có thể dựa vào giả trò để chứng thực giá trị của lời hứa. Đã làm giáo chủ, vô luận có tình nguyện hay không, không thể thoái thác chuyện giáo chủ nên làm. Cho nên, những tư liệu và công vụ người giao cho ta này, tuy rằng ta cảm thấy không nhất thiết phải do giáo chủ xử lý, nhưng các người đã nói như vậy, ta cũng không cự tuyệt, mà chuyện này

cũng thế.” Trong ánh mắt trong suốt của Phó Hán Khanh, mang theo sự sáng tỏ: “Ta biết, giáo chủ ta đây với các người mà nói, chỉ là trò đùa, ta cũng biết, các người không thật sự để ý quyền uy của giáo chủ, mà Tu La giáo này từ trên xuống dưới, ta có thể làm chủ, có lẽ ít đến thăm. Nhưng các người đã đẩy ta lên vị trí này, chỉ ít trong một mức độ nào đó, phải cho ta một chút tuân trọng thích đáng. Những chuyện giao cho ta phê duyệt này, đã đều là chuyện không quan trọng, vậy thì chỉ ít phải cho phép ta quyết định. Mà hiện tại, quyết định của ta là, không đồng ý.”

66. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 27: Cái Gọi Là Xin Chỉ Thi

Y bình tĩnh ngưng mắt nhìn ba người trước mặt như vậy, trong ánh mắt không có uy thế lăm lăm, cũng không có khôn khéo sắc bén, nhưng sâu trong ánh mắt trong suốt, thẳng thắn thông dong như thế, rõ ràng có một loại sáng tỏ nhìn như khờ dại mơ hồ, rồi lại cực rõ cực thấu với rất nhiều chuyện.

Phân hiểu ra và bình tĩnh này, lại khiến người nhất thời có cảm giác không thể nhìn thẳng.

Sự trầm mặc như là rất ngắn, giống như chỉ một chớp mắt, nhưng lại dường như rất dài, dài đến mức đã không thể tính thời gian, sau đó, Dao Quang mới nhàn nhạt cười cười: “Giáo chủ đã lên tiếng, chút việc nhỏ này, chúng ta tự nhiên tuân theo, phê duyệt của giáo chủ sẽ đưa đến phân đàn...”

“Dao Quang, người thật cho là đùa giỡn thế này thú vị lắm sao? Người để y làm giáo chủ rốt cuộc chỉ là muốn đùa, hay thật muốn hại y?” Bích Lạc bỗng nhiên mở miệng, cắt lời Dao Quang.

Dao Quang hơi biến sắc: “Bích Lạc...”

“Người hỏi thử trong lòng người rốt cuộc muốn gì trước đã, rồi lại quyết định nên nói gì?” Bích Lạc không nhìn Dao Quang nữa, chỉ đưa mắt nhìn sang Phó Hán Khanh: “Giáo chủ, có một số việc, chúng ta phải nói rõ với người. Người đoán không sai, những việc đưa lên tay người, đều là những việc vật vãnh không quan trọng, gọi là tru sát ai đó, kỳ thật không khác bao nhiêu việc một kẻ trông cửa ở tổng đàn xin nghỉ mấy ngày, lý do là, kẻ gọi là Thiết Quyền Vô Dịch đó, chẳng qua là một quyền sư dân gian con con, tối đa chỉ xem như nhân vật giang hồ cứu lưu. Kỳ thật mấy việc vật vãnh này, kể cả phân đàn bán cửa hàng, hoặc là mở rộng làm ăn và phòng ngự của tổng đàn, cùng một số tạp vụ khác, căn bản không cần qua giáo chủ huấn thị, phía dưới tự có người phụ trách, tự đi thu xếp, nếu thật mọi việc lớn nhỏ đều không bỏ sót, toàn do một mình giáo chủ quyết đoán, các đời giáo chủ cũng chỉ có một kiểu chết, chính là một chết tươi.”

Nàng bình thản nói rõ, thần sắc thanh hoa như ngọc không có một chút biểu tình nào.

Phó Hán Khanh lại dần dần lộ ra vẻ tỉnh ngộ: “Cho nên...”

“Cho nên, những việc này, trước khi nộp lên đây, người dưới kỳ thật đều sớm làm tốt, nộp lên, kỳ thật chỉ là báo cáo, mà ngay cả những báo cáo này, những người thượng vị chúng ta cũng không xem, chỉ có các thống lĩnh trung tầng thẩm duyệt xem xét. Dao Quang là vì trên người, mới lấy mấy thứ này cho người phê duyệt, kỳ thật lợi ích lớn nhất của việc phê duyệt, chỉ là để người quen thuộc vài tạp vụ trong giáo. Trên thực tế, người phê đồng ý hoặc không đồng ý đều đã không còn quan trọng, bởi vì trước khi nộp lên, sự tình sớm đã làm xong.”

Nàng nhìn Phó Hán Khanh, thất tình bất động nói: “Người phê không đồng ý, cũng không thể cứu mạng Phương Minh Viễn, bởi vì lúc này, thi thể y khả năng cũng đã sinh giới.”

Phó Hán Khanh đứng ngẩn một lúc, trên mặt y không có biểu cảm quá lớn, kinh ngạc và sửng sốt cũng nhanh chóng nhạt đi, y quay đầu nhìn mớ công văn đầy bàn, sau đó lại nói với Dao Quang: “Mấy thứ này đã xem và không xem, phê hoặc không phê đều không sao cả, thế thì ta phải đi nghỉ ngơi.”

Y ngáp một cái rồi thật sự giống như không có việc gì, đi thẳng ra ngoài.

Biểu hiện cũng như lần trước khi ở trước quan tài bằng của các đời giáo chủ, không bi không hi không kinh không giận, chỉ cảm thấy mệt mỏi, cho nên y cũng như lần trước, mặt không biểu cảm, từ chỗ họ bỏ đi mất, mắt không liếc xéo, chẳng buồn nhìn bất cứ ai.

Y không như trong dự kiến của ba người này, kinh ngạc, kêu to, kinh hoàng, phẫn nộ, quát mắng, y chỉ mệt mỏi. Y không phải sứ giả chính nghĩa, cũng không phải hiệp khách. Kỳ thật y đã sớm biết Ma giáo giết

người không chớp mắt, chỉ là y đã không tận mắt nhìn thấy, vậy cũng lười suy nghĩ, lần này thấy xin chỉ thị giết người, y kiên trì không đồng ý, nhưng kiên trì đã không hiệu quả, y cũng chẳng trào dâng cảm phẫn, y chỉ mệt mỏi.

Ngay cả chính y cũng không hiểu vì sao mình lại dễ mệt đến vậy, giáo chủ đã chỉ là một vật bài trí, cái gọi là trách nhiệm căn bản đã không tồn tại, y đã hoàn toàn thực hiện lời hứa, vậy thì y đương nhiên có thể từ đây không để ý bất cứ việc gì, an an tâm tâm, ăn ngủ ngủ ăn, làm giáo chủ lười nhác hữu danh vô thực, hoàn thành tâm nguyện cả đời.

Việc này... Hẳn là có thể nhỉ!

Tuy rằng y vẫn không biết, vì sao bỗng nhiên mỗi mệt đến vậy.

Bích Lạc ở phía sau nhàn nhạt nói: “Giáo chủ, ta không biết người rốt cuộc là ai, người có tâm tính thế nào, nhưng bản thân người nên biết, Tu La giáo chưa bao giờ là một nơi ăn chay niệm phật. Nếu người không thích, có thể thử thay đổi, nhưng không ai có thể chỉ bằng một câu nói suông, đã khiến cuộc sống của người khác, thế giới bên ngoài sửa đổi ngênh hợp sở thích của y. Giáo chủ người có phải nắm thực quyền hay không đều như thế. Muốn làm cho thế giới này càng khiến người thích hơn, muốn phương thức làm việc của chúng ta được người chấp nhận, vậy thì trước phải xem bản thân người có bỏ ra nỗ lực gì không. Khi người cảm thấy mọi thứ Tu La giáo làm đều khiến người chướng mắt, khiến người không thoải mái, hãy hỏi thử bản thân người trước đã, người có từng chân chính làm gì để thay đổi hết thảy chưa? Không sai, người làm giáo chủ có phần là trò đùa, ta và Long vương ủng hộ người là một loại mạo hiểm, một loại thử nghiệm, Dao Quang và Tiêu Thương ủng hộ người, thuần là vì tìm chút việc vui cho cuộc sống nhợt nhạt hiện tại, mà Thiên vương thì là hết cách mới ủng hộ người. Nhưng cho dù tất cả chúng ta đều thành tâm thành ý đưa người lên làm giáo chủ, giao hết đại quyền toàn giáo cho người, người cho là một giáo chủ trời sập cũng chẳng buồn để ý, cả ngày chỉ quan tâm ăn uống ngủ nghỉ, có thể bằng một câu, thay đổi phương thức sinh tồn đã kéo dài mấy trăm năm của cả Tu La giáo sao? Cho dù người có thể cưỡng ép thay đổi cả Tu La giáo, thế thì giang hồ này, loạn thế này, vô số quy luật cá lớn nuốt cá bé mà Tu La giáo đang nằm trong đó, làm sao thay đổi. Nếu hết thảy những điều này không thay đổi, giáo ta vì tự vệ, vì sinh tồn, cũng không thể thay đổi. Cho nên khi người chỉ trích chúng ta tàn nhẫn, khi người không thể lý giải giết chóc của chúng ta, hãy tự hỏi chính người, trừ ngòi đó nói mấy câu rằng các người không nên giết người, bản thân người thật sự đã làm gì?”

Phó Hán Khanh trầm mặc lắng nghe, đợi Bích Lạc nói xong phen này, lập tức tiếp tục đi về trước, chỉ ít nhìn từ bóng dáng không hề chần chừ cùng bước chân không hề tạm dừng đó, hẳn là y không bị ảnh hưởng gì cả.

Dao Quang lặng lẽ nhìn theo bóng lưng Phó Hán Khanh, nhẹ nhàng nói: “Bích Lạc, người thật sự chờ mong y, thật sự hy vọng y có thể cho mọi người một số kinh hỉ, phải không?”

“Ta đang hy vọng gì người không hề coi trọng, nhưng ta cảm thấy người nên suy nghĩ một chút, người hy vọng rốt cuộc là gì? Chỉnh chết y, một chết y, lừa gạt y, thương tổn y? Rất lâu về sau lại cho y biết, những công văn y nghiêm trang viết xuống từng chữ không đồng ý không hề có ý nghĩa, rất nhiều lần giết chóc y cho là y đã ngăn cản, kỳ thật sớm đã xảy ra?” Bích Lạc không nhìn nàng, ngữ khí đậm mạc bình tĩnh “Những việc này, tuyệt không giống với bức một kẻ lười nhác học thuộc một đồng tử liệu vô dụng? Đây phải chăng là người muốn báo thù hoặc trút giận.”

Dao Quang hiếm khi không châm biếm lại, nàng lặng lẽ trầm mặc, nhìn Bích Lạc cũng chậm rãi rời đi.

Tiêu Thương một mực đứng bên sớ cầm nhìn chiến tranh giữa hai nữ nhân, đến lúc này mới cười cười nói: “Ta không thích bằng mỹ nhân của chúng ta lắm, có điều, chết tiệt, lời vừa rồi nàng ta nói, ta lại cảm thấy rất đúng, người thấy sao?”

Phó Hán Khanh vẫn rất tự nhiên tiến về nơi trước kia y ở, chưa đi được bao xa, một bóng người im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh, khom lưng hành lễ: “Giáo chủ, từ hôm nay trở đi, chỗ ở của ngài đã dời đến Tu La điện, mời theo thuộc hạ.”

Phó Hán Khanh thoáng kinh ngạc nhìn dung nhan quen thuộc kia: “Người...”

“Thuộc hạ Dịch Thất, phụng mệnh thay Dịch Nhất, lĩnh một đội ảnh vệ khác hiệu lực vì giáo chủ.” Trả lời cung kính, lại khiến Phó Hán Khanh dở khóc dở cười.

“Đổi Dịch Nhất đi, lại đổi các người đến?” Phó Hán Khanh ngẩng đầu nhìn trời, hờ, đổi đi một khuôn mặt khiến người không tự tại, lại đổi đến một khuôn mặt giống như đúc, hết thấy có gì khác biệt?

Tuy rằng y chưa nói lời gì bất mãn, nhưng biểu tình này, rõ ràng viết bốn chữ ta không cao hứng to tổ tướng, người nào có mắt cũng nhìn ra được.

Cho nên Dịch Thất khom lưng càng thấp hơn: “Không biết thuộc hạ có gì thất trách thất nghi, khiến giáo chủ bất mãn?”

“Ôi, ta không có gì bất mãn cả, đương nhiên cũng không hề quá vừa lòng, ta kỳ thật chỉ là...” Phó Hán Khanh định nói rõ, tâm niệm chợt chuyển, lại nghĩ đến vận nhất vị này cũng học Dịch Nhất, vừa nghe lời thật, vừa bị kích thích đã muốn tự hủy dung, không tốt đâu.

Y đành phải nuốt lại mấy lời đã ra đến miệng, triệt để hủy bỏ ý niệm bãi bỏ hoặc đổi hộ vệ, ừ ừ nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đi được hai bước, y bỗng nghiêng đầu nhìn Dịch Thất đang đi theo phía sau: “Đám Dịch Nhất sẽ bị phạt vì chuyện này sao?”

Dịch Thất trầm mặc không đáp.

Phó Hán Khanh khẽ nhíu mày, dừng bước: “Dao Quang nói không việc gì, bất quá, ta đoán lời nàng ta nói, mười câu thì phân nửa khả năng là không đúng. Nhưng ta hỏi đám Dịch Nhất có phải sẽ có chuyện, họ cũng không tỏ vẻ gì.” Y quay đầu, nghiêng đầu nhìn Dịch Thất “Họ thật sự không việc gì sao?”

Dịch Thất bình tĩnh đáp: “Quyền xử trí ảnh vệ, chỉ nằm trong tay giáo chủ và Thiên vương, thuộc hạ không thể vọng đoán. Chỉ là, người như chúng ta, cho dù lập tức bị chém rơi đầu, cũng sẽ không tỏ vẻ gì.”

Phó Hán Khanh hơi nhíu mày, thoáng bất an: “Ta không muốn xử trí các người, Dịch Cửu và các người cùng nhau lớn lên, khẳng định sẽ nghĩ đến tình nghĩa.”

Vốn là một câu khẳng định, nói xong, y nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn có phần chủ ý bất định hỏi: “Phải chứ?”

Dịch Thất nói mà không hề ngược lên: “Ảnh vệ chúng ta không có quyền đi đoán cách nghĩ của Thiên vương, cũng không thể hỏi thăm mệnh lệnh xử trí của Thiên vương, trong huấn luyện chúng ta từng nhận, chỉ có lãnh khốc vô tình là gì, chưa bao giờ biết tình nghĩa là gì.”

Phó Hán Khanh cười khan đôi tiếng, lại đi về trước hai bước, một lần nữa ngừng chân, một lòng lặng lẽ hướng về chiếc giường lớn mềm mại mới bố trí cho giáo chủ trong Tu La điện kia, đấu tranh tư tưởng một lúc, mới thở dài khe khẽ: “Được rồi, chúng ta đến Thiên Ngoại thiên và Thiên Ngoại điện nơi đó thăm thú đi.”

Lời này thật sự có chút không cam không nguyện không khoái hoạt, ôi, giáo chủ ấy à, đây quả thực là một công việc lao tâm lao lực mà.

67. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 28: Trừng Phạt

Tiếng roi da xé gió khiến Phó Hán Khanh rảo bước nhanh hơn, song vừa bước vào Thiên Ngoại thiên, tình cảnh trước mắt đã khiến Phó Hán Khanh ngây ngẩn cả người.

Tình hình giống như y nghe thấy, nơi này đang thi hành tiên hình, mà còn là ảnh vệ dụng hình với ảnh vệ, hai người một tổ, cả thấy bốn tổ, một người bị treo giữa không trung, một người cầm lân tiên ra sức đánh.

Đây là tiên hình rất bình thường, song tình hình trước mắt thật sự hơi quá quý dị.

Ảnh vệ bị đánh không phải là trối giữa không trung.

Giữa hai gốc đại thụ gác một nhánh cây dài, trên nhánh cây buộc bốn sợi dây cực mảnh, bốn ảnh vệ dùng tay nắm một sợi tơ yếu ớt kia, bằng không đề khí, treo giữa không trung chịu roi.

Mà bốn ảnh vệ vung roi quần áo rách nát, máu thịt lẫn lộn, khắp người đều là vết roi cực sâu.

Người thụ hình, rõ ràng vô cùng tự do, võ công cũng không bị cấm chế, người dụng hình lại giống như vừa thụ hình.

Tám người, tám khuôn mặt giống nhau như đúc, là ai treo ai lên, là ai đang trừng phạt ai, ngoài tiếng trường tiên xé gió, tiếng máu thịt rách toác, tiếng máu tươi nhỏ giọt, cũng chỉ còn lại tiếng đếm đơn điệu mà đơn giản.

Bảy mươi tám, bảy mươi chín, tám mươi...

Phó Hán Khanh đứng yên đó, không ngôn không ngữ không động đậy, chỉ ngơ ngác nhìn trừng phạt cực kỳ quỷ dị kia.

Gương mặt Dịch Phi, anh tuấn mà lạnh lùng, ánh mắt Dịch Phi, cô tịch mà lạnh lẽo.

Là Dịch Phi bị treo giữa không trung, là Dịch Phi đang trách đánh Dịch Phi, là máu tươi của Dịch Phi đang bắn tóe khắp trời đất, là máu thịt của Dịch Phi bị xé toang, là sự kiêu ngạo và cô độc của Dịch Phi, cho dù bị thương, chịu hình, vẫn chỉ có khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh băng.

Là sự tàn nhẫn và vô tình của Dịch Phi, cho dù bị đánh là người thân cận nhất bên cạnh, hoặc là bản thân y, cũng vẫn chỉ có khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh băng.

Người thi hình là ai, người thụ hình là ai?

Là Dịch Phi đang trách đánh Dịch Phi.

Vì sao...

Là Dịch Phi không chịu buông tha Dịch Phi.

Vì sao...

Phó Hán Khanh nhắm mắt, rất nhiều rất nhiều năm trước, vô số năm tháng của kiếp trước kia, ngày đó, là y bị treo cao cao giữa không trung, là lần tiên thô ráp kia vung trên người y, là máu tươi của y tung tóe khắp trời đất, là máu thịt của y xé toang. Mà người thi hình phạt kia, chỉ lạnh băng ngồi trên cao, chứng kiến từ đầu chí cuối, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh băng.

Sau đó nữa, y đã bị đưa cho Bạch Kinh Hồng.

Chần chừ xuất thần chỉ trong một chớp mắt ngắn đến không thể ngắn hơn, tất cả ảnh vệ đều đã thấy y đến.

Ảnh vệ thi hình lui lại một bước, ảnh vệ treo giữa không trung buông tay nhảy xuống, tám người đồng loạt cúi lạy: “Giáo chủ.”

Phó Hán Khanh vẫn đang bị tình hình quỷ dị này khiến cho tâm thần không yên, chỉ lẳng lẳng ừ một tiếng, không nói gì.

Tám người quỳ mọp dưới đất, đợi một lúc, không đợi được chỉ thị gì của giáo chủ, mà họ đều đang chịu Thiên vương phân phó, không ai dám chậm trễ nhiều, lại thi lễ rồi đứng dậy.

Bốn người lại nhảy lên, một tay nắm lấy sợi dây nhỏ buông giữa không trung, mà bốn ảnh vệ dụng hình thì tiếp tục quát họ, bắt đồng là, họ bắt đầu đếm lại lần nữa “Một, hai, ba...”

Phó Hán Khanh lẳng lẳng hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Địch Thất phía sau thấp giọng nói: “Đây là thủ đoạn trừng phạt thông thường nhất trong ảnh vệ, từ lúc chúng ta còn nhỏ đã thường xuyên như thế, người phạm lỗi, phải dựa vào nội khí của mình treo giữa không trung bằng một sợi dây nhỏ, đồng thời chịu tiên hình, không được dùng nội lực chống cự. Nếu nội tức không thể đề đến chỗ chí cực trong thời gian dài, khiến thân thể hóa nặng, kéo đứt dây, hoặc là bởi vì không chịu nổi tiên hình mà khiến nội tức hỗn loạn, làm dây đứt, thì tiên sẽ bắt đầu đếm lại từ đầu.”

Phó Hán Khanh rùng mình: “Vừa rồi họ đếm lại từ đầu...”

“Dưới mọi tình huống, chỉ cần rơi xuống đất là sẽ đếm lại. Nhưng giáo chủ đã đến, là nhất định phải chào.”
Địch Thất thần nhiên đáp, ngữ khí đậm mạc vô tình.

Phó Hán Khanh kinh ngạc nhìn hình trường thăm liệt trước mặt kia, những người này không phải loại người trì độn với đau đớn như y, họ chân thực cảm thụ mỗi một chút đau đớn, hơn nữa, một thân võ công của họ chẳng những không thể phản kháng, còn phải tận khả năng phối hợp để người ta dụng hình mình.

“Nếu đoạn một lần như vậy là đếm lại, nhưng trên người bị trọng thương, nội tức cũng không thể đề mãi không buông, lần sau lại đoạn, lại đếm lại, sau đó lại đoạn, cứ như thế, không thể cầm cự chịu hình cho xong thì làm sao?”

“Loại hình phạt này vốn bao hàm hai tầng ý tứ trừng phạt và khảo nghiệm võ công. Nếu cả đề khí khinh thân chịu xong một lần trừng phạt cũng không làm được, vậy chứng minh võ công và nghị lực còn kém xa thần giáo cần, mà không được thần giáo cần thì không cần thiết tồn tại, trừng phạt sẽ không dừng lại. Trong ngàn ấy năm ta chịu huấn luyện, có mười mấy đồng bạn chính là bị đánh chết tươi như vậy.” Câu trả lời của Địch Thất vẫn bình thản như trước “Bất quá giáo chủ có thể yên tâm, những người lưu lại đến cuối cùng chúng ta đây, vô luận là võ công thân mang hay tâm tính kiên nghị, đều đủ để chịu đựng một lần xử phạt thể này, ta nghĩ, nếu giáo chủ không xuất hiện, mọi người đều có thể chịu xong tiên hình trong một lần, mà không cần đếm lại. Bốn người đang dụng hình, vừa nãy hẳn cũng đã chịu quất roi như vậy, hiện tại vẫn có thể hoàn thành phân phó của Thiên vương một cách bình thường, mỗi một roi đánh ra, lực đạo không yếu đi.”

Phó Hán Khanh không thể hiểu, sao có người có thể lạnh lùng giải thích khổ nạn của đồng bạn như vậy, sao có người có thể lạnh lùng thương tổn đồng bạn như vậy, sao có người có thể lạnh lùng chấp nhận thương tổn của đồng bạn như vậy.

Mọi người, vô luận là người dụng hình, chịu hình, xem hình, đều thủy chung bảo trì sự lạnh lùng như vậy.

Y tưởng rằng y là kẻ lười nhác, là người không dễ dàng có tình cảm, là người thiên tính đậm mạc. Nhưng mà, trên đời này, dường như có người bỏ ra tình cảm còn keo kiệt hơn xa y, dường như có người còn đậm mạc lãnh khốc hơn xa y.

Y kinh ngạc nhìn mỗi một roi vung xuống, nghe từng tiếng đếm nhát nhéo kia.

“Mười một, mười hai, mười ba...”

“Đủ rồi, dừng tay.” Phó Hán Khanh rốt cuộc kêu lên.

Bốn ảnh vệ lập tức dừng tay: “Giáo chủ, đây là xử phạt của Thiên vương với việc chúng ta thất trách.”

“Thất trách gì?”

“Chúng ta khiến giáo chủ bị thương.”

Phó Hán Khanh nhìn quét họ một cái: “Cho nên, các người phải chịu bao nhiêu roi?”

“Một trăm năm mươi roi.”

“Bốn người các người đã chịu xong, hiện tại bắt đầu đánh bốn người họ?”

“Phải.”

Tiếng hỏi dồn dập, mà tiếng trả lời thì tương đối bình tĩnh.

Ánh mắt Phó Hán Khanh chuyển vài vòng giữa họ: “Ta là giáo chủ, ta biết ảnh vệ chỉ phục tùng giáo chủ và Thiên vương, Thiên vương muốn thi hình, nhưng ta muốn dừng hình, các người nghe ai?”

Mấy ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau, Địch Tam mới nói: “Ý chí của giáo chủ tự nhiên là cao nhất, chúng ta sẽ ngừng hành hình, nhưng nếu giáo chủ có lòng tốt muốn cứu chúng ta, tốt nhất cứ thương nghị với Thiên vương một chút, vạn nhất Thiên vương không đồng ý, mặc dù sẽ không lập tức phản bác ý giáo chủ, sau này tự có thể có vô số cơ hội dụng hình với chúng ta.”

Phó Hán Khanh gật đầu, sau đó lại hỏi: “Địch Nhất đâu, sao không thấy y?”

Địch Tam thân nhiên đáp: “Chúng ta chỉ là bảo hộ không chu toàn, khiến giáo chủ bị thương, thân phạm tội thất trách. Y lại tự tay đả thương giáo chủ, đây là tội phạm thượng, Thiên vương giữ y lại Thiên Vương điện, tự mình thi phạt.”

Phó Hán Khanh thoáng ngẩn ra, nếu chỉ bảo hộ không chu toàn đã bị phạt lợi hại như vậy, thế thì Địch Nhất tự tay đả thương y nên chịu tội gì?

Y không nói tiếng nào, chạy thẳng đến hướng Thiên Vương điện.

Đám ảnh vệ Địch Thất theo sát hai bên y, mà mấy ảnh vệ vừa dừng tiên hình thì đứng tại chỗ nhìn y rời khỏi.

Một người khẽ nói: “Y dường như thật sự bất đồng với người khác.”

“Vậy thì thế nào?” Địch Tam nhàn nhạt nói “Hiện tại mới thiện đãi chúng ta, muộn rồi, chúng ta đã sớm không còn là người, cũng sẽ không có tâm địa yếu đuối, lòng biết ơn của con người.”

Bởi vì mối quan hệ đặc thù của Thiên vương và ảnh vệ, Thiên Vương điện xây dựa Thiên Ngoại thiên, hai nơi cách nhau quá gần, làm cho Phó Hán Khanh sau khi rời khỏi Thiên Ngoại thiên có thể nhanh chóng vào đến Thiên Vương điện.

Bởi vì các đời Thiên vương đều sẽ làm giáo chủ, Thiên Vương điện chỉ để bài trí, trên cơ bản ở không lâu, cho nên trong số điện các của chư vương, nơi này xem như đơn giản nhất. Địch Cửu cũng vẫn bảo trì tính cách khi làm ảnh vệ, đạm mạc lãnh khốc, không thích xa hoa, không thích người tiếp cận, cho nên Thiên Vương điện rộng lớn như thế, trừ hai người trông cửa, lại không nhìn thấy một hạ nhân.

Phó Hán Khanh là tân nhiệm giáo chủ, tự nhiên ngông nghênh thẳng hướng, tuyệt không trở ngại.

Với nội lực của y, từ xa đã nghe thấy tiếng rên rỉ truyền đến từ trong đại sảnh. Đó là tiếng Địch Nhất.

Những người bị quát roi tàn nhẫn, vẫn có thể bảo trì biểu tình đạm mạc, ngay cả một tiếng đau cũng không kêu này, vậy mà lại phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt và đau đớn như thế.

Phó Hán Khanh vội lao về hướng đại sảnh, đẩy cửa cái rầm.

Sảnh đường lớn như thế, trừ Địch Cửu ngồi ở thượng vị thì chỉ có Địch Nhất ngã dưới đất.

Y thoát nhìn chưa hề chịu hình, quần áo tóc tai đều chỉnh chỉnh tề tề, cả chút tro bụi cũng không có. Trên người không có bất cứ dấu vết dụng hình nào, nhưng loại người bị lân tiên thô ráp đánh một trăm phát, vẫn có thể đề nội tức, chỉ bằng một sợi dây nhỏ treo giữa không trung này, lại như đã mất đi tất cả sức lực, chỉ có thể ngã dưới đất rên rỉ. Cơ thịt trên mặt đều vận vẹo, trong mắt là đau đớn cực độ, song đừng nói đứng, dường như cả sức lực mà lăn lộn dưới đất, hoặc là phát ra tiếng kêu lớn một chút cũng chẳng có. Y chỉ có thể như tất cả sinh mệnh, tất cả sức sống đều đã bị rút đi, ngã dưới đất, rên rỉ cực thấp cực thấp.

68. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 29: Giải Thoát

Thấy tình hình ấy, Phó Hán Khanh chỉ sửng sốt một chút, lập tức đi đến trước mặt Địch Nhất.

Tất cả sức lực của Địch Nhất, chỉ có thể giúp y ngẩng đầu, nhìn Phó Hán Khanh một cái. Đau đớn kịch liệt như vậy không hề khiến thần trí của y sụp đổ, nhưng mà trong ánh mắt y, trừ đau đớn đáng sợ, thật sự đã chẳng nhìn thấy gì nữa.

Phó Hán Khanh đưa tay đỡ y, cánh tay y đang run rẩy kịch liệt, chẳng có lấy một chút sức lực. Cơ thịt bởi vì nén đau, bởi vì khản trương mà toác ra, khuôn mặt y bởi vì đau đớn kịch liệt, ngay cả cơ cũng đang run rẩy.

Người có dung nhan như vậy, cũng phải có biểu tình đau không chịu nổi, cũng phải có biểu tình đau đớn cực độ như thế sao?

Phó Hán Khanh nghĩ, y tưởng rằng người kia là loại người cho dù lập tức chết ngay, biểu tình lạnh băng, ánh mắt hờ hững, cũng sẽ không có gì thay đổi.

Y cứ thế ngồi xổm xuống, cúi người, nửa ôm nửa đỡ Dịch Nhất ngồi dậy.

Luôn là như vậy nhỉ, y luôn như vậy, lần lượt xuất hiện khi người kia bị thương nặng, luôn là như vậy, lần lượt vươn tay, sau đó, lại lần lượt bị...

Song, ngơ ngẩn thế này chỉ trong chớp mắt, lòng lập tức ổn định như nước, đỡ Dịch Nhất, để cả người y dựa lên người mình, dùng tiếp xúc thân thể, cảm thụ mỗi một phân run rẩy của thân thể.

Y thậm chí có thể nghe được tiếng khớp xương toàn thân Dịch Nhất đang ma sát vang lên, y có thể cảm giác được, ngàn vạn luồng lực lượng như tơ nhện đang đâm loạn kinh khủng trong cơ thể Dịch Nhất, cho dù da thịt toàn thân cũng thường co rút hoặc căng lên.

Đây phải là cơn ác mộng lớn nhất của võ lâm cao thủ, chân khí toàn thân nghịch lưu, mất đi không chế, như chịu sự đau đớn vạn muối cắn thân. Cũng như tẩu hỏa nhập ma, người võ công càng cao, gặp phải chuyện này đau đớn càng thêm nghiêm trọng, ngược lại người cửu lưu kém cỏi thì căn bản không cần lo lắng loại đau đớn này.

Nhưng đang yên đang lành sao lại tẩu hỏa nhập ma.

Tay Phó Hán Khanh nhẹ nhàng đặt lên người Dịch Nhất, lẳng lẳng cảm thụ mỗi một chút khí cơ lưu động trong cơ thể y.

Quá trình này kỳ thật cực nhanh.

Dịch Cửu chỉ nhìn thấy Phó Hán Khanh vào phòng, y đứng lên, sau đó Phó Hán Khanh bỏ đến chỗ Dịch Nhất, ngồi xổm xuống, đỡ y ngồi dựa lên người mình. Dịch Cửu hướng ánh mắt dò hỏi qua đám Dịch Thất đến theo Phó Hán Khanh, mà Dịch Thất còn chưa kịp trả lời gì, Phó Hán Khanh đã nói: “Dịch Thất, người qua đây.”

Dịch Thất theo tiếng đến gần.

Phó Hán Khanh vẫn đỡ Dịch Nhất, miệng thản nhiên phân phó: “Người dùng ba thành nội lực, đánh huyết đàn trung của y.”

Dịch Thất ngẩn ra, là ảnh vệ, tại mọi thời điểm, nhanh chóng chấp hành chỉ thị của chủ nhân, đây là yêu cầu cơ bản nhất, song lần này, y rốt cuộc không lập tức phục tùng.

Đàn trung là yếu huyết của cơ thể, với võ công của ảnh vệ họ, đừng nói ba thành lực, dù là nửa thành lực đánh xuống cũng mất mạng, huống chi tình trạng Dịch Nhất hiện tại lại yếu ớt như vậy, kém như vậy.

Song sự do dự này cũng cực ngắn, y cảm giác được rõ ràng, phía sau, ánh mắt Thiên vương lăm liết bức đến, thu hết sự thất trách của y vào đáy mắt, y nhìn thấy rõ ràng, con người Dịch Nhất thoáng co lại, đã đau thành như vậy mà vẫn bảo trì sự thanh tỉnh, biết đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy người bên cạnh đang nói gì?

Nháy mắt này, trong mắt y, là thoải mái, là giải thoát, là chết lặng, hay là trống rỗng...

Dịch Thất không thể phân rõ, y cũng chẳng muốn phân biệt nữa. Họ chỉ là những cái bóng không có tư tưởng, không có quyền lực, không có tự do, không nghĩ, không nhìn, không nghe, không cảm động, không yêu, không quyến luyến, đây là phương thức sinh tồn của họ.

Cho nên, y đưa tay, đánh xuống.

Sau đó, Dịch Nhất kêu thảm một tiếng, toàn thân run rẩy kịch liệt.

Từ sau khi rời khỏi Tu La điện, Long vương Mạc Ly trở về Thiên Long cư của mình, vì đủ loại hành vi tùy ý làm bậy, tác phong tùy hứng của đám văn bối kia mà lắc đầu thở dài mãi, ông cũng sâu sắc cảm hoài hơn bất cứ ai là mình đã già rồi. Một mình đứng thẳng trong sân, nhìn tịch dương dần buông nơi chân trời, hoài tưởng niên hoa rực rỡ, huyết lệ tranh sát từng trải qua, hoài tưởng những năm tháng tùy ý mình cũng từng có, bất giác buồn bã, ngẩn ra rất lâu. Cho đến khi đặc sứ Dịch Cửu khẩn cấp phái tới phá tan sự bình yên.

“Chuyện gì mà vội vã bắt ta lập tức chạy đến Thiên Vương điện như vậy?”

“Thuộc hạ không biết, chỉ là Thiên vương truyền lời, bất kể Long vương bận chuyện gì, đều xin lập tức bỏ xuống, cứ đến trước rồi nói sau, trong Thiên Vương điện có đại sự phát sinh.” Bởi vì trong tay Dịch Cửu trừ ảnh vệ thì không còn thủ hạ có thực lực ra dáng, lâm thời cần dùng gấp, tùy tiện bắt một đệ tử Ma giáo truyền lời, tiểu đệ tử ngày thường tối đa chỉ có tư cách quét tước đình viện, ngay cả cơ hội ngẩng đầu nhìn chư vương một thoáng cũng không có nhiều này, hoang mang kích động, toàn thân run rẩy, đáp một câu cũng mấy bận suýt cắn lưỡi.

Mạc Ly biết không thể hỏi ra nguyên do nên không hỏi nữa, nhanh chóng lướt ra ngoài.

Bước ra Long Vương cư không bao lâu, đã thấy hai người một trái một phải đi tới trước mặt, chính là Bích Lạc và Tiêu Thương, ba người vừa gật đầu, chỗ rẽ trước mặt lại vừa vặn trông thấy Dao Quang phiêu phiêu dao dao đi đến, xa xa trông thấy ba người, bất giác cười: “Chuyện tày trời gì mà Dịch Cửu phải cho người gọi hết chúng ta đến.”

Về mặt bốn người đều hơi kinh ngạc, song không ai nói gì nữa, cùng hướng đến Thiên Vương điện.

Xa xa đến trước Thiên Vương điện, chỉ thấy chín ảnh vệ sóng vai đứng bên ngoài. Trong lòng bốn người biết đây là đội ảnh vệ Dịch Thất lĩnh đến thay đám Dịch Nhất kia, nhưng cũng bất giác thoáng cả kinh.

Ảnh vệ xưa nay giỏi nhất ẩn náu tung tích, hộ vệ chủ nhân, phần lớn hoặc minh hoặc ám, đi trước chiếm tất cả góc chết chỗ tối, lại không để người tra biết, một tác cũng không được rời khỏi giáo chủ. Chỉ có khi giáo chủ và chư vương mật nghị, ảnh vệ không thể gần người, nhưng cũng nhất định phải lên vào chỗ tối mới là đạo lý, làm sao lại đứng thành hàng rõ ràng như vậy, chướng mắt như thế.

Xa xa trông thấy bốn người đến gần, chúng ảnh vệ đều thi lễ.

Ảnh mắt Bích Lạc thần nhiên quét qua mọi người: “Xảy ra chuyện gì đây?”

“Thuộc hạ không biết, giáo chủ vừa vào không lâu, Dịch Thất dẫn đầu bảo vệ bên cạnh cùng vào điện, chúng ta vốn ẩn vào chỗ tối, nhưng Thiên vương bỗng ra, quát lệnh chúng ta hiện thân ở đây, canh giữ trước cửa, không được tự ý di chuyển một bước, vừa không được vào Thiên Vương điện, cũng không cho rời đi. Lại lệnh người chia nhau truyền tin cùng mời bốn vương.”

Câu trả lời lãnh đạm bình tĩnh lại trật tự rõ ràng mà ảnh vệ riêng có, khiến bốn người nghe thấy trong lòng càng kinh ngạc, cũng không hỏi nữa, bước vào Thiên Vương điện.

Bốn người bước vào cửa điện, xuyên qua lâm viên, thẳng đến chính sảnh, đã thấy bốn phía trái phải không một bóng người, chẳng biết là Thiên vương tính tình lãnh đạm không thích người ở gần, hay là vì có cơ mật nên không cho kẻ khác tới gần.

Cho đến khi bước vào trong sảnh, mới nhìn thấy bốn người.

Lại thấy Dịch Nhất ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt, mặt đất trước mặt có vài vũng máu, Dịch Thất ngồi xếp bằng phía sau y. Phó Hán Khanh vẫn đứng cạnh hai người, miệng nói gì đó cực thấp, mà theo ngữ thanh khá nhỏ của y, Dịch Thất hai tay bay lượn, hoặc vỗ hoặc ấn, hoặc điểm hoặc ép trên người Dịch Nhất, chỉ có mồ hôi trên trán và khí trắng bốc lên trên đầu cho người ta nhìn ra y lúc này đang cất lực cỡ nào.

Mà Dịch Cửu thì đứng hơi xa, về mặt ngưng trọng nhìn họ, đến cả bốn người tiến vào, y cũng không quay đầu lấy một lần.

Dao Quang ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì thế này?”

“Đây chính là điều ta muốn hỏi các người.” Dịch Cửu quay người, rảo bước đi đến, đưa tay chỉ đám Phó Hán Khanh ba người “Bọn họ là thế nào đây?” Y hỏi tứ vương, nhưng mắt lại chỉ nhìn chằm chằm mình Mạc Ly.

Mạc Ly từ sau khi vào sảnh, ánh mắt như bị một loại lực lượng vô hình ngừng lại, cột chặt trên ba người Phó Hán Khanh, về mặt biến ảo bất định, ánh mắt lập lòe không dứt.

“Rốt cuộc đây là...” Tiêu Thương cũng nhỏ giọng hỏi, song chưa nói được một nửa, sắc mặt lại chợt trắng bệch: “Không phải chứ?”

Y một phen kéo Mạc Ly: “Việc này, không phải là cái đó chứ, những tâm pháp thủ pháp ấy sớm bị lão đầu kia mang vào quan tài, ngay cả chúng ta cũng không biết, y càng không thể biết...”

Dao Quang ánh mắt hơi chuyển, cũng có vẻ hiểu ra, đưa mắt lại vừa lúc thấy Bích Lạc cũng vừa kinh vừa sợ nhìn qua “Chẳng lẽ là lão đầu trước khi chết dạy y?”

“Đây hẳn là phải...” Mạc Ly trầm ngâm một hồi, rồi cuộc nói “Nhưng chưa hẳn là tiền giáo chủ truyền, thủ pháp của y rất khác với ta biết, nhưng xem ra hiệu lực hẳn không sai biệt lắm...”

Không đợi ông ta nói hết lời, Dao Quang và Tiêu Thương đã một trái một phải lướt qua, cùng quát: “Dừng lại.”

Đương nhiên, họ quát ngừng tuyệt không thể chỉ hô ngoài miệng, thanh âm còn chưa ra khỏi miệng đã vung chưởng, dương tay áo, kinh phong lăm liệt tập kích đến.

Cái uy thiên ma song vương liên thủ, cho dù ảnh vệ đều là cao thủ đứng đầu, toàn lực ứng phó, cũng chắc chắn phải chịu thiệt lớn.

Song, bên cạnh ảnh vệ, lại đứng thêm một người.

Phó Hán Khanh, giáo chủ quái dị nhất Ma giáo từ trước tới nay.

Y chỉ hơi quay người, bước một bước ra trước, động tác cũng không thấy nhanh chóng lạ lùng mấy, nhưng chiêu thức nhanh như sấm sét kia của Dao Quang và Tiêu Thương, đúng là cả đường biến chiêu cũng không có, đều biến thành chào hỏi y.

Hai người này nguyên rửa khinh công mau lẹ phiên lòng kia của Phó Hán Khanh, cũng tuyệt đối không có ý dùng cái xác máu thịt của mình đi thử nghiệm tạo hải nội lực của Phó Hán Khanh nữa, thân hình còn trên không trung, dao cầm bên tay trái Dao Quang tiện tay vung đến Tiêu Thương, Tiêu Thương nhìn như không để ý mà nhẹ nhàng đánh một chưởng lên cầm, hai người mượn lực của nhau, chia ra trên không, phiêu dật lướt ra chừng ba thước, mới nhẹ nhàng như bụi mà lại tiêu sái tự nhiên hạ xuống đất.

Nhưng mà thân pháp tuy đẹp, lộ rõ phong phạm cao thủ, sắc mặt hai người lại đều cực khó coi, Dao Quang khẽ quát một tiếng: “Bích Lạc, phần độc nhện độc bò cạp độc của ngươi toàn là để trưng thôi sao?”

Thần sắc Bích Lạc thoáng do dự. Mà Phó Hán Khanh đã quay đầu, lại nhanh chóng nói một câu với Dịch Thất, Dịch Thất như phụng luân chỉ, hai tay nhanh như chớp vỗ một chưởng lên bảy chỗ huyệt vị trên người Dịch Nhất, lúc này mới nhanh chóng đứng dậy, thối lui ba bước.

Phó Hán Khanh cười cười, quay qua mấy người buông tay: “Đã hoàn thành rồi, không cần đánh nữa.” Cũng không nhìn mọi người sắc mặt hoặc xanh hoặc trắng nữa, y quay đầu, khom lưng nhìn Dịch Nhất: “Ngươi khỏe chưa?”

Sau một cơn thổ dốc cực nặng nề mà cấp bách, Dịch Nhất mới chậm chạp ngẩng đầu, sắc mặt vẫn tái nhợt, mắt lại chỉ kinh ngạc nhìn Phó Hán Khanh, phức tạp không thể phân biện.

Phó Hán Khanh thấy y không đáp, đánh giá trên dưới vài lần, lúc này mới cười nói: “Hẳn là khỏe rồi, ngươi hoàn toàn khỏi triệt để rồi, về sau nghỉ ngơi vài ngày là được.” Y nhẹ nhàng đưa tay vỗ vai Dịch Nhất, ngữ khí nhẹ không như thể Dịch Nhất chỉ bị cảm mạo “Hiện tại ngươi về nghỉ đi, đúng rồi, Dịch Thất cũng mệt rồi, cùng đi đi.”

Dịch Nhất chỉ kinh ngạc nhìn y, nhìn thiếu niên đang mỉm cười với mình này.

Y có khuôn mặt anh lãng đẹp đẽ, cười lộ lên lại chân mày cong cong, mắt cong cong, phẳng phất như gió xuân phả vào mặt, cực dễ thân. Chuyện tày trời, với y, có lẽ đều chỉ nhẹ tênh như mây gió, cho nên y cứ thể không cần nghĩ ngợi, mở lồng giam mãnh hổ, tháo gông xiềng cho giao long mà không nghiêng cứu lợi hại, không cân nhắc hậu quả, không lo lắng bị hổ ác vỗ ngược, lại chỉ dùng vẻ mặt ngây thơ như hài tử, vẻ tươi cười ngây thơ như hài tử, đối mặt với nhân gian mệnh mang, thể nhân sài lang này.

69. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 30: Biết Hết

Ma giáo cũng giống tất cả các tà phái khác trong mắt thế nhân, có cả tá thủ đoạn quỷ sử chúng nhân, nghe lệnh hành sự, hoặc tài hoặc thế hoặc nữ sắc hoặc độc dược, đều nhằm vào nhược điểm của lòng người, để đạt thành mục đích. Mà đối với việc làm sao bồi dưỡng cao thủ hoàn toàn không có bản thân, trung tâm lãnh khốc, như binh khí hình người, từ xưa đến nay chẳng những là huyền cơ trong thâm nghệ của các giáo phái hắc đạo khá lớn, dù là tầng cao của vài quốc gia, cũng thường có thể bồi dưỡng ra những kẻ gọi là cao thủ, nghe lời nhất, cường đại nhất, nói là người, không bằng nói là một công cụ, mọi sự đều lấy ý chỉ chủ thượng làm tôn.

Nhưng Ma giáo từ ngày trước khi Minh vương đưa ra đề nghị ảnh vệ, liền gặp phải một nan đề lớn, muốn bồi dưỡng ra một, thậm chí một đám cao thủ hoàn toàn nghe lời không hề khó. Đem vài hài tử lấy phương thức giáo dục đặc biệt, thủ đoạn tàn nhẫn xóa sạch ý chí tự do, ép người mất đi tất cả tự tôn tự ái tự ngã và tư tưởng, chỉ còn lại sự trung thành ngu muội ngoan cố, người như thế có thể rất mạnh, khi đối phó địch nhân có đủ thông minh, đủ lực lượng, đủ thủ đoạn, nhưng cũng có thể rất yếu, chỉ cần là chủ nhân của họ, chỉ cần một câu, có thể khiến họ đi chết.

Nhưng Ma giáo cần không chỉ là con rối cao thủ đơn thuần, họ đang bồi dưỡng những người này trở thành giáo chủ tương lai, bởi vậy rất nhiều thủ đoạn không thể sử dụng, ngược lại phải từ một phương diện khác, dạy họ làm sao tranh quyền đoạt vị, làm sao quyết đoán kịp thời, làm sao tung hoành đương thời, làm sao chọn lựa chuyên quyền, làm ảnh vệ, không thể có tư tưởng, có tình cảm, không thể xem mình là người, mà thân là giáo chủ, lại phải suy nghĩ chu toàn hơn bất cứ ai, càng duy ngã độc tôn, càng coi trọng bản thân y hơn bất cứ ai.

Chọn ra một trong số những người lớn lên dưới sự dạy dỗ như vậy làm giáo chủ là không thành vấn đề, nhưng những người không được chọn khác, trừ phi xử tử toàn bộ, nếu không với tài năng bản lĩnh của họ, giáo dục phải nhận và đã tâm dục vọng bởi vậy mà đến, tất sinh đại loạn. Song, nhân tài như vậy, xử tử thứ nhất là quá đáng tiếc, thứ hai, những người này nếu vì giữ mạng, cùng hăm hở liều mạng, lực sát thương chỉ sợ cũng cực đáng sợ. Cho nên, ý tưởng này, nếu có thể thực thi, nhất định phải có biện pháp, trước phải nắm chặt tất cả ảnh vệ, bảo đảm họ vô lực phản kháng.

Có cách nào có thể khiến một cao thủ đứng đầu bị khống chế chặt chẽ đây.

Xưa nay có không ít biện pháp, dụng độc cũng vậy, dùng võ công hạ cấm chế cũng thế, giam cầm người thân cận cũng được. Đây đều là những phương pháp rất hữu hiệu.

Song dụng độc cùng với cấm chế võ công nhiều năm, đều dễ dàng sinh ra thương tổn với thân thể, trong những ảnh vệ này, tất có một người phải trở thành giáo chủ, phương thức này tự nhiên không ổn.

Mà lấy người thân cận yêu quý để uy hiếp thì càng không thực tế.

Đối với người lớn lên dưới giáo dục thiết huyết của Ma giáo, không có khả năng lớn sẽ vì người khác mà khúm núm như nô lệ.

Sau thời gian dài phiên não và tìm kiếm tất cả võ công điển tịch Dịch Phi lưu lại, cùng chính họ lại đi mọi nơi mình tranh ám đoạt, kiếm được rất nhiều thần công mật sách, rốt cuộc tìm được phương pháp hạng nhất.

Có một loại nội công tâm pháp uy lực cực lớn, phải luyện toàn bộ mười hai kinh mạch võ công, tâm pháp mới có thể đại thành. Từ sau đó, tất cả đệ tử ảnh vệ, đều tu luyện loại công pháp này từ nhỏ, nhưng công pháp họ có được không hề đầy đủ, có một mạch thủy chung không thông. Mỗi tháng tất có một ngày, vì kinh mạch không thông mà đau đớn không hiểu, đau đớn này hơn xa khổ hình nhân gian, có thể giày vò người, chẳng những tâm tính kiên nghị hơn người, cũng có nghĩa là thân thể cường kiện hơn xa người thường, năng lực khống chế nội công, năng lực chịu đựng chân khí nghịch xung trong cơ thể càng thêm mạnh.

Cho nên, đây là một loại trói buộc, cũng thành một loại tu luyện của ảnh vệ, cùng một phương pháp đào thải.

Không thể chịu đựng đau đớn này, hoặc tàn hoặc phế hoặc chết, sẽ không còn tư cách ở lại trong ảnh vệ.

Mà nổi khổ kinh mạch đau đớn này, phải không ngừng tu luyện tăng nội lực tiếp theo, mới có thể miễn cưỡng ức chế, nhưng theo nội lực càng ngày càng mạnh, thì sự đau đớn khi chân lực nghịch chuyển, khí huyết đảo ngược lần tiếp theo, cũng liền đáng sợ gấp bội.

Đợi khi họ luyện hết đến tầng thứ mười, cho dù là người tâm chí kiên nghị nhất, thân thể tốt nhất, cũng không thể chịu đựng loại đau đớn này nữa, một khi phát tác sẽ đau không muốn sống, cũng khiến thân thể đại thương nguyên khí.

Cũng chỉ có người luyện đến tầng thứ mười, mới là ảnh vệ cuối cùng có thể sống sót.

Tu La bát vương đều đã học võ công dẫn chuyển loại chân khí này, mỗi lần ít nhất cần tam vương hợp lực, mới có thể miễn cưỡng giúp họ định lại một mạch không thông trong cơ thể, mà chân lực lao đi chực điên, không đến mức phát tác. Cũng có thể khiến thời kỳ phát tác trì hoãn ba tháng một lần, lần phát tác tiếp theo, nếu có thể có tam vương ra tay, thì lại có thể tạm ngừng đau đớn phát tác.

Mà tâm pháp của một mạch cuối cùng duy nhất và thủ pháp lấy lực một người ngừng việc chân khí nghịch lưu, chỉ có Thiên vương biết. Khi một đời Thiên vương mới được chọn ra, sẽ do Thiên vương đời trước, một mình đánh thông một mạch cuối cùng, dạy tâm pháp cho y, làm cho võ công của tân nhiệm Thiên vương tiến rất nhanh, cũng có thể nắm giữ mệnh môn của ảnh vệ. Đó chính là để khi ảnh vệ phát đau, có thể ra tay làm dịu hoặc kéo dài cơn đau, mà khi ảnh vệ phạm lỗi, y có thể dễ dàng dùng thủ pháp thần kỳ, khiến loại tai nạn tẩu hỏa nhập ma, chân khí đảo ngược này giảm xuống sớm.

Nhưng đời này, bởi cái chết của Dịch Tuyết, dẫn đến công pháp thần bí hạng nhất này hoàn toàn thất truyền. Mạc Ly chường quần tất cả công pháp điển tịch truyền lại của Ma giáo tra hết tư liệu, cũng chỉ có thể tìm được thủ pháp tạm thời giảm đau, hoặc dẫn phát chân lực nghịch lưu trước thời hạn, lại rất cuộc không tìm thấy tâm pháp bổ túc công lực một mạch cuối cùng.

Bởi vậy, Dịch Cửu tuy trên danh nghĩa là Thiên vương, nhưng không như các đời Thiên vương trước kia, hoàn toàn nắm giữ đại quyền sinh sát ảnh vệ, đến cả cái họa chân khí trong chính cơ thể y cũng chưa chân chính giải trừ, chỉ tạm thời ngừng lại. Đây cũng là một nguyên nhân khiến đám Tiêu Thương Dao Quang thường xuyên khiêu khích y vô lý, không hề cổ kỵ.

Lần này, vì Dịch Nhất làm Phó Hán Khanh bị thương, Dịch Cửu là Thiên vương, phải phạt nặng, cho nên dẫn phát nổi đau chân khí nghịch lưu trong cơ thể Dịch Nhất trước thời hạn, lại không ngờ Phó Hán Khanh đến đây, quát lệnh Dịch Thất làm ra một phen hành động khó lòng tưởng tượng.

Dịch Cửu nhân lực ra sao, lập tức thấy không đúng, lại liên tưởng đến phương pháp dẫn chế lúc trước Mạc Ly truyền thụ cho mình, cùng với thủ pháp từ sau khi luyện thành mười tầng nội lực, tam vương thường đến áp chế đau đớn cho họ đã dùng, lúc này đều có công hiệu như nhau, hơn nữa trên cảm giác, phương pháp Phó Hán Khanh dùng, càng thêm hữu hiệu, càng thêm phức tạp, chân khí nắm giữ càng thêm vi diệu chuẩn xác.

Tâm niệm động, y lập tức ra ngoài, lệnh chúng ảnh vệ không ai được lộn xộn, lại sai người gọi bốn người Mạc Ly.

Trong mọi người, Mạc Ly kinh nghiệm phong phú nhất, hiểu biết nhiều nhất với võ công của Ma giáo, với bộ nội lực này cũng biết được nhiều nhất, ông ta vừa thấy đã có thể kết luận, phương thức của Phó Hán Khanh chẳng những có thể hóa giải đau đớn chân lực nghịch lưu của ảnh vệ, thậm chí có thể giúp họ dẫn thông một mạch cuối cùng chưa thông kia, làm cho mười hai kinh mạch đều thông suốt, công lực tăng rất nhiều, cũng khiến họ không còn bị bất cứ ràng buộc nào.

Để ảnh vệ nhiều đời bị thiết huyết nắm giữ, tháo xuống gông xiềng cường đại nhất, chuyện này thật sự quá nghiêm trọng, cho nên Dao Quang và Tiêu Thương lập tức ra tay ngăn trở, nhưng vẫn chậm một bước, kinh mạch của Dịch Nhất đã được dẫn thông hoàn toàn.

Lúc này thấy Phó Hán Khanh cười hì hì như không việc gì, bảo họ đi nghỉ ngơi, Dao Quang cười lạnh một tiếng: “Giáo chủ ngày đầu tiên chính vị, đã có thể thiện quyền độc đoán như vậy, việc hôm nay, trừ phi chúng ta chết hết, nếu không Dịch Nhất và Dịch Thất, đều không thể đi một bước.”

Phó Hán Khanh cười cười, không quá để ý mà buông tay: “Dịch Nhất đã khỏi rồi, các người còn muốn thế

nào? Giết y? Việc này, ảnh hưởng không tốt lắm đâu. Bên ngoài còn cả đồng ảnh vệ, thật không sợ họ tỏ tử hờ bi? Hơn nữa, võ công của y cũng rất cao, muốn giết y không dễ dàng đâu. Về phần Dịch Thất, thủ pháp vừa rồi ta dạy y chắc chắn đã nhớ rất kỹ, nhưng đây là thủ pháp dùng khi Dịch Nhất bị ép dẫn phát chân lực nghịch lưu, bình thường đả thông kinh mạch cùng khi phát tác, thủ pháp lực đạo chừng mực đả thông kinh mạch là bất đồng, trong đây chỉ cần có một chút sai biệt, là có thể khiến chân khí bạo thể mà chết, cho nên, lúc này thả y ra ngoài nghỉ một chút cũng không sao.”

Y nói một phen nhẹ nhàng băng quơ, lại khiến những người khác nghe mà ánh mắt nghiêm nghị, được lắm, cuối cùng lộ ra bộ mặt thật rồi, lời này phân tích rõ ràng minh bạch, nói rõ toàn bộ trọng điểm, đây tuyệt không phải tên hồ đồ cả ngày chỉ lo ngủ kia có thể nói ra.

Mạc Ly cố định nhìn y: “Ta tin, bộ thủ pháp này của ngươi bất đồng với giáo ta nhiều thế hệ tương truyền, hẳn không phải tiền giáo chủ dạy cho, làm sao ngươi có thể dễ dàng phá giải kỳ chứng đại huyền công bậc nhất giáo ta?”

Phó Hán Khanh cười nói: “Đường lên núi trước nay không chỉ một, việc này có gì kỳ quái đâu. Ta từng cho ông biết, võ công trên đời này không có loại nào ta không biết, tri thức võ học của ta chính là thiên hạ đệ nhất.”

Mọi người đều lãnh nhãn nhìn, những kẻ cuồng vọng từng gặp, thật sự chưa từng thấy cuồng đến thế này, thế giới rộng lớn, bao nhiêu võ công, cho dù là Bách Hiểu Sanh cũng chưa dám nói không có gì mình không biết.

Phó Hán Khanh gãi đầu: “Thật mà, không tin các ngươi cứ thử tường tận võ công các ngươi đặc ý nhất cho ta coi thử, ta nhất định có thể giúp cải tiến bổ túc, đưa ra ý kiến tốt cho các ngươi.”

Y nói rất nhiệt tình, cũng rất thật lòng, nhưng có ai lại thật sự đồng ý.

Đem công phu mình xếp dưới đáy hòm, hoàn toàn triển lộ cho một tên lai lịch không rõ, cao thâm khôn lường xem, trừ phi là bị điên.

Người trong võ lâm, chỗ cao thâm của công phu bản môn, tuyệt không thể truyền ra ngoài, có khi cho dù là thân như phụ tử phụ thê cũng không tiết lộ. Giữa chư vương Ma giáo, với tuyệt chiêu thần công của nhau, cũng chưa từng truyền cho nhau, phòng bị nhiều hơn, ai lại đem hết thủy võ công mình có bày ra cho người ta coi, khác gì đưa đao cho người kẻ cổ mình?

Đương nhiên, lựa chọn như vậy, phòng bị như vậy là rất bình thường, rất lâu về sau họ phải vì quyết định lúc này mà hối hận cơ hồ đứt ruột, đó lại là chuyện sau này.

Dù sao lúc này, đề nghị của Phó Hán Khanh vừa đưa ra, lập tức bị mọi người trợn mắt nhìn, ánh mắt đó hoặc ác, hoặc giận, hoặc kinh, hoặc độc, tóm lại hết như ngàn vạn mũi tên nhọn hoắt muốn xuyên qua người y, nửa câu trước y còn lòng đầy nhiệt tình, nói cực kỳ vang dội, nửa câu sau đã càng lúc càng nhỏ tiếng, hai ba chữ cuối cùng chỉ có bản thân y mới nghe được.

70. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 31: Quyết Định

Sự trầm mặc như chết chóc giăng co một lúc, Dịch Cửu mới nhàn nhạt nói với Dịch Nhất và Dịch Thất: “Các ngươi đi đi.”

Hai người im lặng lui ra, nhưng không ai thật sự nghe lời mà về nghỉ ngơi.

Khi Dịch Nhất lông tóc vô thương bước ra Thiên Vương điện, đã dẫn đến ánh mắt thoáng ngạc nhiên của chúng ảnh vệ, Dịch Nhất không nói không rằng, lẳng lặng đi qua, sóng vai đứng chung với họ, mà Dịch Thất thì quay người rào bước, chỉ chốc lát sau đã dẫn theo tám ảnh vệ chờ ở Thiên Ngoại thiên một lần nữa quay về, tổng cộng mười chín người, lẳng lặng canh ngoài Thiên Vương điện.

So với sự im lặng túc mục ngoài điện, không khí trong điện không được tốt lắm.

Dao Quang lạnh lùng trừng Phó Hán Khanh: “Ngươi làm việc đều không cân nhắc hậu quả sao? Hiện tại chắc chắn có mười chín cao thủ cao nhất đang thủ bên ngoài, chờ quyết định của ngươi?”

“Vậy thì có vấn đề gì?” Phó Hán Khanh không mảy may thấy bối rối “Nếu họ muốn, cứ giúp họ một chút là được.”

“Vậy còn biện pháp gì có thể kiềm chế họ? Họ ở trong thần giáo đã chịu khổ không ít, oán hận chất chứa, ai biết sẽ gây ra phong ba gì, đó là mười chín cao thủ cao nhất, không phải mười chín ông nông dân đâu.” Dao Quang tức giận nói.

“Vì sao nhất định phải kiềm chế họ?” Phó Hán Khanh không hiểu “Mỗi người họ nhận đều là giáo dục của giáo chủ, những người có thể sống đến bây giờ đều là tốt nhất. Họ võ công giỏi, trí mưu mạnh, thạo quyền mưu, thông binh pháp, văn võ tạo hài đều cao, người như thế, các người cứ vây hãm ở đây, dùng họ như vệ sĩ thế thân? Các người không cảm thấy, ngàn ấy năm qua, Ma giáo vẫn đánh không lại các đại môn phái, có quan hệ rất lớn với phương pháp dùng người của các người sao?”

Mọi người bất giác đều sửng sốt, nếu Phó Hán Khanh nói nhân quyền, đạo đức, từ bi, thiện tâm mấy lời thế này với họ, khẳng định đều bị xem là gió thoảng bên tai, một chữ cũng chẳng nghe lọt, nhưng phân tích như vậy lại khiến người không thể không nghe. Kỳ thật đạo lý này, người có chút kiến thức đều biết, chỉ là ngàn ấy năm qua, truyền thống của Ma giáo vẫn như thế, không tiện sửa đổi. Huống chi, nhân tài cao nhất như vậy, nếu thật muốn dùng hết, cũng nhất thiết phải cho đủ quyền thế địa vị, nhưng bát vương tranh quyền đoạt thế lẫn nhau đã đủ kịch liệt, ai còn muốn thêm mấy người đến chia bớt quyền lợi trên tay, bởi vậy, rốt cuộc không một ai nghĩ sâu thêm một tầng vấn đề này.

Mạc Ly thở dài: “Giáo chủ nói quả là có đạo lý, nhưng giáo chủ mới nhập giáo, không như những người đã ở trong giáo nhiều năm chúng ta, cho nên người không bị quy củ truyền thống trong giáo trói buộc, cũng không lo lắng thiết luật trong giáo, nhưng mà, họ ngàn ấy năm chịu hết khổ nạn nhục nhã, hiện tại chỉ sợ chưa chắc sẽ toàn tâm toàn ý hiệu trung vì thần giáo.”

Phó Hán Khanh cúi đầu, sờ mũi, ừm một tiếng mới hỏi: “Trên đời này, có người toàn tâm toàn ý hiệu trung cho thần giáo sao?”

Y nở một nụ cười, ngưng mắt nhìn mọi người: “Có trung thành như vậy sao?”

Mấy người hoặc nhiều hoặc ít, sắc mặt đều hơi cứng, rõ ràng lời phản bác ở ngay bên miệng, rốt cuộc không ai nói nên lời, không thể báo ra một người, chân chính toàn tâm toàn ý hiệu trung cho thần giáo, trong đó bao gồm chính họ.

“Khi người yêu cầu người khác trung thành, bản thân phải chăng cũng nên bỏ ra gì đó. Khi ông chủ muốn người làm dụng tâm làm việc, ít nhất phải có thể trả đủ tiền công. Nếu không người làm chạy tới nhà khác làm việc, cũng chẳng thể trách người ta.” Phó Hán Khanh cười nói “Cho họ đủ tự do, để họ lựa chọn, nguyện ý lưu lại, cho họ đủ không gian, để họ có thể phát huy thực lực, Ma giáo có rất nhiều quyền lực, địa vị, tài phú, chỉ cần họ có thể bỏ ra nỗ lực tương ứng, chỉ cần họ biểu hiện đủ năng lực, chỉ cần họ có thể chứng minh mình có tư cách này, có thể làm ổn vị trí tương ứng hơn bất cứ ai, thế thì đem chuyện trọng yếu, quyền vị trọng yếu, giao phó cho người có khả năng, không phải càng tiện hơn so với giao cho người tầm thường sao? Không muốn lưu lại cũng không cần quá lo lắng, họ từ nhỏ lớn lên tại Ma giáo, chưa chắc có thể thích ứng cách sống bên ngoài, cho dù có thể thích ứng, họ biết rõ Ma giáo cường đại, sẽ không dễ dàng trở thành địch nhân của Ma giáo. Họ thậm chí cần chúng ta giúp họ che giấu thân phận, bằng không chính đạo cũng thế, quan phủ các nước cũng thế, đều không thể chấp nhận người đã sống trong Ma giáo mấy chục năm, dung nhập cuộc sống của họ.”

Bích Lạc yên lặng nhìn y, qua một lúc mới hỏi: “Đây là phương thức thay đổi của người sao? Người muốn bắt đầu làm từ điểm này, bắt đầu theo tâm ý của người, đến thay đổi thần giáo sao?”

Phó Hán Khanh rung mình, người trên đời này nghĩ mọi chuyện sao toàn phức tạp như vậy, thay đổi thần giáo, là công trình phức tạp mà khổng lồ cỡ nào. Y mở miệng muốn nói, ta bắt quá là thấy Dịch Nhất quá khổ sở, bèn thuận tay giúp đỡ, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt mất, đoán chừng nói như vậy, người ta không tin, y bị xem thường, người ta tin, y sẽ bị giáo huấn mất.

Bích Lạc nhàn nhạt nói: “Nếu là như thế, ta không ngại để người thử, những ảnh vệ này đều là nhân tài đứng đầu, nếu được họ thật lòng tương trợ, với người mà nói, cũng là lực lượng cực lớn, chẳng qua, họ đều là người lớn lên dưới thủ đoạn dạy dỗ thiết huyết của Ma giáo, trong lòng họ liệu có biết đội ơn báo đáp,

hay một khi thoát hết gông xiềng liền tùy ý làm bậy, thậm chí vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ơn, không ai có thể nói chắc.”

Phó Hán Khanh nhin rồi lại nhin, vẫn hơi không nhin nổi, rồi cuộc hỏi: “Các người trước khi ra tay giúp người nhất định phải suy xét đối phương liệu có báo ơn, có thể báo được bao nhiêu sao?”

Dao Quang cười khẩy một tiếng: “Thứ nhất, ta chưa bao giờ giúp người, nếu ta giúp người, thế khẳng định là có mưu đồ.”

Tiêu Thương cười buông tay: “Ta không đi hại người, người ta sẽ đốt hương.”

Bích Lạc thản nhiên đáp: “Nếu không liên quan đến được mất của ta và hưng vong của thần giáo, vì sao ta phải đi giúp người.”

Phó Hán Khanh lại sờ mũi, cúi đầu không nói gì.

Mạc Ly nhíu chặt chân mày: “Người nhất định phải giúp mọi người đả thông kinh mạch.”

Phó Hán Khanh thấp giọng nói: “Không phải ta cố ý muốn giúp họ đả thông kinh mạch đâu, ngay từ đầu ta đã nhìn ra, công pháp họ luyện có vấn đề, nhưng không ai nói, ta tự nhiên là mừng được thanh nhàn bớt việc, nhưng nhìn Dịch Nhất thăm như vậy, ta cũng không thể vờ như không thấy, bèn giúp một chút, nếu những người khác hy vọng ta giúp cả họ, ta dường như cũng không có lý do gì để cự tuyệt.”

Y nói thật đơn giản, Dịch Cửu nghe mà vẻ mặt thoáng lạnh: “Người ngay từ đầu đã nhìn ra, làm sao nhìn được?”

“Đương nhiên nhìn được, ta nói rồi, thiên hạ không có võ công ta không biết, ngày đầu tiên gặp họ, họ đã đồng thời tấn công ta.”

Dao Quang hơi tái mặt: “Ý người là chỉ trong một chiêu, người đã có thể phán đoán ra võ công, tâm pháp, khí kinh của họ, thậm chí võ công đã đến tầng thứ mấy, nội lực tu đến tầng thứ mấy, có thiếu sót hay không?”

“Đúng vậy, việc này cũng đâu có khó, cho dù là cùng một loại võ công, cùng một loại nội lực, công lực không nhiều, khi đồng thời vận hành, bởi vì người sử dụng bất đồng, sai biệt của công lực, phương thức biểu hiện đều bất đồng, mà ảnh hưởng với mọi thứ quanh người, không khí, bụi bặm, gió, lá, chim, hoa, côn trùng, sâu kiến thì đâu đâu cũng có, lại đều không giống nhau. Chỉ bởi chút khác biệt này rất nhỏ, cho nên các người không chú ý đến thôi.” Phó Hán Khanh nói càng lúc càng nhẹ nhàng, đối với tinh thần lực cường đại kia của y, chỉ cần bản thân y có thể tạm thời dừng lưỡi nhắc như vậy, nguyện ý nhìn nghe quan sát, mọi biến hóa vi diệu của thế giới hiện thực đều không thể thoát khỏi cảm giác của y, bản thân y hoàn toàn chẳng xem đây là gì, lại không biết một câu đơn giản như vậy, có thể tạo thành bao nhiêu đả kích cho người ta.

Một câu còn chưa nói xong, sắc mặt mấy người trước mắt hoặc xanh hoặc tím hoặc đen hoặc lam, khá là đặc sắc đẹp đẽ.

Trước khi Dao Quang nhảy dựng lên phát cáu, Dịch Cửu kịp thời tiến một bước, thản nhiên nói: “Đã như thế, người cũng nhìn ra trạng huống trên người ta?”

“Đúng vậy, tình huống của người hẳn không khác lắm với họ.”

Dịch Cửu gật đầu, quay đầu hỏi: “Việc đã đến nước này, các người còn ý kiến gì?”

Mạc Ly thở dài một tiếng: “Thôi, giáo ta đã lần đầu tiên chọn một người ngoài làm giáo chủ, thì cứ tạm thời chấp nhận hết thấy những biến hóa này đi vậy.”

Tiêu Thương cười nói: “Còn hỏi chúng ta làm gì, bản thân người cũng chỉ mong y có thể ra tay giúp chứ gì, đã như thế thì đành phải để y giải thoát hết những người khác. Chẳng qua, nếu việc này cuối cùng gây ra nhiều loạn gì, y phải tự mình chịu trách nhiệm.”

Phó Hán Khanh thấy mọi người đều không phản đối nữa, cao cao húng húng nói với Dịch Cửu: “Tốt lắm, chúng ta giúp người đả thông kinh mạch trước.” Y quay đầu nhìn sang mấy người khác “Các người ai ra tay, cứ làm theo ta nói là được.”

Dao Quang hơi không cam lòng nói: “Bản thân ngươi không có tay chân hả? Cả ra tay cũng lười nữa, may mà ngươi chưa lười đến mức không chịu mở miệng.”

Phó Hán Khanh ra sức xua tay: “Không phải ta lười đâu, mà là bản thân ta căn bản cả huyết vị cũng không biết rõ, nội lực vận dụng càng hồng bát, hoàn toàn không thể nắm giữ đúng mực, nếu ta ra tay, đừng nói cứu người, căn bản chẳng khác gì giết người.”

Rất hiển nhiên, một câu cực thật này vẫn chẳng ai tin, mọi người đồng thời lãnh nhãn nhìn, ai lại tin một kẻ đáng sợ cường đại đến mức khủng bố này, cả võ công cơ sở nhất cũng không làm được.

Nhưng cũng chẳng mấy người có sức đi tranh cãi vấn đề này với Phó Hán Khanh nữa, cuối cùng quyết định do Mạc Ly ra tay, theo Phó Hán Khanh chỉ điểm, dẫn thông kinh mạch cho Dịch Cửu.

Dù sao trong bốn vương ở đây, cũng chỉ có người lão luyện thành thực và không có quá nhiều tâm tranh đoạt như ông ta, mới có thể làm Dịch Cửu yên tâm, đổi lại Bích Lạc Dao Quang Tiêu Thương, thật không biết có thể lưu lại một hai trò lúc đang cứu người hay không.

Thời gian dẫn thông kinh mạch rất dài, lúc đầu Dao Quang còn kiên nhẫn xem, cuối cùng dần hết kiên nhẫn, quay người ra khỏi sảnh, tự mình ra Thiên Vương điện.

Vừa ra ngoài, quả nhiên thấy thân ảnh mười chín ảnh vệ đang trầm mặc đứng thẳng, ánh mắt nàng lạnh lùng đảo qua, lúc này mới nói nhàn nhạt: “Giáo chủ có năng lực giải trừ triệt để thống khổ nhiều năm cho các người, kỳ thật, mấy người chúng ta đều phản đối, bất quá giáo chủ kiên trì làm như vậy, chúng ta cũng chỉ đành thuận theo, các người cứ chờ ở đây đi, nếu kịp, có lẽ trong hôm nay, tất cả các người đều có thể đại tiến võ công.”

Ảnh vệ cho dù đao kề trên cổ, sắc mặt cũng không biến mấy may, rốt cuộc hơi chấn động.

Khổ nạn ngàn ấy năm, cho dù biết rõ trên đời này sẽ không có bất cứ ai cho họ lợi ích vô điều kiện nữa, không có chuyện thần linh che chở thể nhân, trời cao hiển linh gì đó phát sinh, lại từ rất lâu rất lâu về trước đã biết, trừ phi được chọn trở thành Thiên vương, bằng không vĩnh viễn không thể được giải trừ thống khổ, nhưng khi nghe tin tức căn bản không thể tin, cũng hoàn toàn không đáng tin này, họ vẫn chấn động.

Cơ hồ ánh mắt mỗi người đều nhìn về phía Dịch Nhất và Dịch Thất.

Mà hai người kia, từ từ gật đầu.

Chậm như thế, chậm đến mức trong mắt, trong lòng mỗi người, đều phẳng phất dài lâu như thể một đời một kiếp, gật đầu một lần như vậy.

71. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 32: Mỗi Người Mỗi Ngã

Dao Quang nói xong một câu liền rảo bước đi, chưa đi bao xa, chợt nghe tiếng gió phía sau dần đến gần, thanh âm thoảng có ý cười kia của Tiêu Thương truyền đến: “Việc đã đến nước này, ngươi làm gì còn phải đắc tội ảnh vệ, mỗi người họ đều có thân thủ tuyệt đỉnh, so với ngươi và ta cũng không kém bao nhiêu đâu.”

“Việc đã đến nước này, cho dù ta nói, ta cực kỳ đồng ý giúp họ dẫn thông kinh mạch, ngươi cho là họ sẽ tin sao?” Dao Quang chẳng buồn quay đầu, lạnh lùng nói: “Đã như thế, sao không đơn giản để giáo chủ ngu ngốc của chúng ta, làm trọn phân nhân tình này, để họ đều hiểu rõ, tên đàn kia kiên trì giúp họ. Coi như là đánh cuộc lương tâm họ. Phó Hán Khanh dù thế nào cũng là giáo chủ giáo ta, chỉ cần họ còn có chút lòng biết ơn, với chúng ta luôn có lợi.”

Tiêu Thương nhướng mày: “Nữ nhân ngươi quả nhiên nói gì làm gì đều có tâm tư khác, bất quá, hành động này của ngươi, rốt cuộc là vì thần giáo, hay vì tên đàn kia?”

Dao Quang quay đầu cười, hoa quang sáng rực: “Ngươi nghĩ sao?”

Tiêu Thương vừa thất thần, chân khí chợt nghẽn, thân ảnh bay vút từ giữa không trung rơi bịch xuống. Trơ mắt nhìn Dao Quang đi xa.

Tại Thiên Vương điện, sau khi đã thông kinh mạch cho Địch Cửu, Phó Hán Khanh lại ra ngoài dạy thủ pháp, lực đạo đã thông kinh mạch bình thường cho ảnh vệ hết sức tường tận, chuyện khác thì cứ để đám ảnh vệ tự làm, chạy về như trút được gánh nặng, sau một ngày vất vả, cuối cùng có thể thỏa nguyện bỏ lên chiếc giường lớn ấm áp của mình.

Sau hôm đó, cuộc sống của Phó Hán Khanh lại bắt đầu hạnh phúc lên. Ràng buộc của ảnh vệ đã giải, những cao thủ đứng đầu này đều đã là thân tự do, chứ vương vì khuếch trương thế lực, tất nhiên nghĩ đủ mọi cách lôi kéo thân cận, thu dùng cho mình. Mấy ngày này, Thiên Ngoại thiên thanh thanh lãnh lãnh náo nhiệt đến khó tin, cửa nhà ảnh vệ trên cơ bản đều bị đập hỏng.

Thời điểm trọng yếu này, vừa thoáng xả hơi, không chừng sẽ để người khác chiếm thượng phong, vậy nên chẳng ai rảnh rỗi đi quan tâm đến giáo chủ nhàm chán trên danh nghĩa kia nữa.

Thế là Phó Hán Khanh lại bắt đầu cuộc sống khoái lạc ăn uống ngủ nghỉ kia của y.

Ở trong phòng ngủ như heo còn chưa đủ, lúc thái dương ấm áp lại vươn vai chạy ra hoa viên bên ngoài, nằm trên cỏ chảy nước miếng ngủ khò, trong mộng cười ngây ngô, phá tan hình tượng giáo chủ cho giáo đồ lui tới nhìn thấy, tội nghiệp đám giáo chúng Ma giáo, bị kích thích cỡ này, hình tượng chói lọi của giáo chủ trong lòng sụp đổ, mỗi người mặt mày tái mét, tinh thần chịu giày vò bội phần.

Phó Hán Khanh trì độn không thể phát giác sự thống khổ và thất vọng của người khác, bất quá, cho dù phát giác, cũng chưa chắc lương tâm phát hiện rồi cải tiến cách sống của mình.

Dưới thái dương ấm áp, một giấc mộng đẹp, ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, mở mắt, ơ, sao cả không trung đều bị một khuôn mặt kẻ sát rạt như vậy chiếm mất.

Phó Hán Khanh chớp chớp mắt, sau đó nói: “Ngươi là Địch Nhất!”

Vẫn không phải câu hỏi, mà là phán đoán khẳng định.

Nam tử trên mặt dọc ngang mấy vết đao, khiến cả khuôn mặt dữ tợn biến hình cười cười, tuy rằng khuôn mặt toàn vết đao cười cũng đáng sợ dị thường: “Giáo chủ dường như vĩnh viễn có thể dưới mọi tình huống, phân rõ chúng ta ai là ai.”

“Cho dù mặt ngươi bị thương, nhưng mấy đặc điểm rất nhỏ không thể hoàn toàn thay đổi.” Phó Hán Khanh ngồi dậy, lúc này mới phát giác bên cạnh dựng một giáo kỳ đại diện cho Ma giáo, che quá nửa ánh dương.

“Thái dương tuy tốt, nhưng ngủ dưới ánh dương lâu quá cũng sẽ không khỏe đâu, phải che một chút mới tốt.” Địch Nhất nói nhàn nhạt.

“Ngươi làm hử?” Phó Hán Khanh cười nói “Cảm ơn.”

Sau đó chỉ chỉ mặt Địch Nhất “Làm sao vậy?” Ngữ khí của y vẫn bình thản, không kinh quái, cũng không chán động, một khuôn mặt bị hủy dung, trong mắt y chẳng có gì bất đồng với mặt những người bình thường.

Địch Nhất bình tĩnh nói: “Giáo chủ từng nói không thích mặt ta, ta muốn ở lại bên cạnh giáo chủ làm hộ vệ, tự nhiên không thể để giáo chủ không tự tại.”

Phó Hán Khanh nhíu mày: “Được rồi, mặc dù ta không thích, nhưng đây đã là quyết định của chính ngươi, ta đành phải tôn trọng.” Trong giọng nói của y lại không tìm thấy một chút áy náy, sốt ruột, khó chịu, ngược lại thoáng tò mò hỏi: “Sao ngươi vẫn quyết định làm hộ vệ của ta? Ta tưởng các ngươi đều có tiền đồ rất tốt?”

Địch Nhất nhìn y một cái thâm sâu, người này thoát nhìn phải là thiên tính thiện lương, nhưng không biết vì sao, vài thời điểm nào đó, sẽ như vừa rồi, sẽ có nháy mắt cực ngắn kia, khiến người cảm thấy, y rõ ràng là trời sinh vô tình: “Đây đều là nhờ giáo chủ ban, đám ảnh vệ chúng ta, chưa bao giờ chạm tay có thể bằng thế này. Vì giữ chúng ta lại hiệu lực cho thân giáo, trong giáo bổn ra bốn vị trí phân đường chủ, do chúng ta đảm đương. Tuy rằng không tôn quý bằng chư vương, nhưng cũng là thủ lĩnh một phương, hơn nữa chư vương đều đáp ứng cho chúng ta quyền tự chủ lớn nhất, rất nhiều chuyện, không cần nhất định phải đợi được chỉ thị của tổng đàn, có thể tự quyết, biểu hiện trong đó, luận công ban thưởng, quyết không phụ lòng. Ngoài ra, trong chúng ta, có bốn người đi theo Càn Đạt Bà vương. Càn Đạt Bà vương không tiếc đem nam nữ xinh đẹp tốt nhất mị nhất trong tay đến cho chúng ta, ta trước kia không hề biết, hóa ra Địch Nhị thích

lượn quanh đám nam nữ xinh đẹp, tùy ý phóng túng như vậy, mà Dịch Bát và Thập Nhất thì quần quýt với tỷ muội Mị Cơ trợ thủ đắc lực của Càn Đạt Bà vương, như muốn bàn chuyện cưới xin, còn có Thập Tam, trái lại cực hợp ý với một thiếu niên Cung bộ thuộc hạ của Càn Đạt Bà vương, không muốn chia lìa. Rồi còn ba người đi theo Bằng vương, nghe nói Bằng vương hứa, trong số họ nếu có ai đơn đả độc đấu, độ sức công bằng thắng y, là có thể tiếp nhiệm vị trí Bằng vương. Khẩn Na La vương cũng được ba người, về phần làm sao mua chuộc thành công, ta cũng không biết, Dịch Tam đoán, không chừng Khẩn Na La vương hạ độc họ, nhưng cũng chỉ là nói đùa thôi. Còn có hai người nói là đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ muốn nghỉ ngơi, căn bản không muốn đi đánh giết nữa, cho nên họ chỉ đi theo Long vương, giúp ông ta quản lý giữ gìn công văn, lại không phụ trách sắp xếp duyệt đọc, nói cách khác, có thể xem như cả ngày nhàn nhã không có việc làm, cầm tiền công không lao động, chuyên môn nghỉ ngơi.”

Phó Hán Khanh gật đầu tán thán: “Nói như vậy, công việc này hẳn cũng rất thích hợp với ta, dù sao ở tổng đàn, ai lại đi trộm mớ công văn đó, chỉ cầm tiền không làm việc, còn có thể ngủ nướng mỗi ngày.”

Dịch Nhất nhướng mày, tận lực bỏ qua việc giáo chủ tâm vô chí lớn, ngữ khí không hề dao động nói: “Còn mấy người đến nay vẫn chưa quyết định đi đường nào.”

Phó Hán Khanh hơi khó hiểu hỏi: “Trong các người, không có một ai muốn đi sao?”

“Ai nói không có, ta muốn đi.” Sau một tràng cười sang sảng, một nam tử rảo bước đến, dưới ánh dương, trên mặt y cũng có vết đao như Dịch Nhất, nhưng mà chỉ vạch mỗi một đao, đao thế tuy khiến dung mạo có thay đổi, song cẩn thận không chế phượng vị, không khiến người cảm thấy dữ tợn đáng sợ, ngược lại làm khuôn mặt vốn anh vĩ, thêm phần cảm giác tang thương.

Tiếng cười trong sáng vốn không nên thuộc về ảnh vệ kia, nhịp bước trong sáng mà kiên định dưới ánh dương kia, làm Phó Hán Khanh do dự một chút, mới nói: “Dịch Tam.”

“Là ta.” Dịch Tam cười nhìn Phó Hán Khanh “Bản lĩnh nhận người của giáo chủ, thật sự khiến người rất bội phục.”

“Người muốn đi?”

“Phải.”

“Chỉ có người đi?”

“Phải.”

“Vì sao?”

Liên tục ba câu hỏi, trong ánh mắt Phó Hán Khanh, dần lộ vẻ mê hoặc.

“Vì sao? Bởi vì tất cả sự cường đại của chúng ta đều chỉ là giả tượng ngoài mặt, thực chất bên trong yếu ớt mà khiếp đảm. Chúng ta sinh trưởng ở Ma giáo, chịu sự dạy dỗ của Ma giáo, học tập mọi kỹ xảo của ma quỷ u minh, chúng ta chưa từng sinh hoạt dưới ánh dương, đối với ánh dương kia, chúng ta khát vọng, nhưng càng thêm sợ hãi. Hiện tại đã có thể sống rất tốt, có thể muốn gì được đó, vậy thì vì sao còn phải đi truy tìm những thứ chưa biết đó? Ra khỏi nơi này, chúng ta chẳng là gì cả, không có lai lịch, không có thân nhân, không có nhà, ở lại đây, chúng ta sẽ có được mọi thứ. Hết thầy chúng ta từng học, đều chỉ thích hợp ở đây, rời khỏi nơi này, e rằng chúng ta sẽ chẳng còn gì cả, cũng chẳng dùng được gì. Chúng ta học tập giết người, chúng ta sở trường âm mưu, mà những điều này, chỉ có ở đây, mới có cơ hội thi triển.” Dịch Tam mỉm cười “Đừng tưởng rằng, mở gông xiềng cho tù phạm, phạm nhân nhất định sẽ không thể chờ đợi chạy thẳng ra ngoài, kỳ thật, gông xiềng kia chưa hẳn thật sự có thể tù vây chúng ta, thật sự tù vây chúng ta, là tâm của chính chúng ta.”

Dịch Nhất lắc đầu, không tán đồng: “Dịch Tam, chúng ta đều bởi sợ hãi sự đau đớn của việc kinh mạch nghịch lưu mà...”

“Nhưng chúng ta vì sao lại sợ. Chúng ta được dạy không sợ chết, mọi thời điểm đều phải không chút do dự đi chết vì mệnh lệnh, nếu chúng ta cả chết cũng không sợ, vì sao lại sợ đau, lại bởi vì muốn trốn tránh đau đớn này mà sa vào nô lệ.” Dịch Tam hơi cười khẩy, cắt ngang lời y “Bởi vì chúng ta từ lúc còn rất nhỏ đã bị đau đớn này tra tấn, theo tuổi tác tăng dần, vô công tăng tiến, đau đớn ngày càng mãnh liệt, mà người

dạy chúng ta cũng cố ý gây dựng bóng ma trong lòng chúng ta, làm chúng ta có ảo giác rằng trong thiên địa này, điều duy nhất đáng sợ, chính là loại đau đớn này, chỉ có phục tùng, mới có thể tránh được đau đớn này, chúng ta thậm chí không thể nghĩ đến nếu không sợ chết, đau đớn này cũng căn bản không thể tra tấn chúng ta. Vì thế, sau khi chúng ta lớn lên, trở thành một trong những ảnh vệ xuất sắc nhất, chúng ta lại bởi vì nguyên nhân buồn cười này mà cúi đầu mặc người nô dịch. Nhớ chuyện khi chúng ta học tập quyền mưu, người phụ trách dạy chúng ta từng kể không? Đem voi xích vào cột từ nhỏ, sau khi lớn lên, sức lực đã đủ để giãy khỏi xiềng xích, nó cũng sẽ không giãy. Dựng hàng rào trước đàn dê, để dê phải nhảy lên mới có thể qua được, sau đó, cho dù bỏ hàng rào, dê đến nơi đó cũng nhất định sẽ nhảy. Nực cười, chúng ta từ nhỏ học chính là thuật quyền mưu chế ngự người, bản thân chúng ta bị phương thức đơn giản nhất trói buộc, lại không biết giãy ra.” Địch Tam nhẹ nhàng nói “Nếu không phải giáo chủ đã tháo trói buộc cho chúng ta, nếu không phải khoanh khắc thân tâm ta nhẹ nhõm đó, thiên địa rộng mở trong sáng, có lẽ ta vĩnh viễn chẳng nghĩ thông điểm này, từ giờ trở đi, đã không có gì là ta phải sợ hãi nữa. Ta ngay cả chết còn không sợ, vì sao phải sợ thế giới bên ngoài, cho dù kinh mạch nghịch hành đau đớn lại phát tác, ta cũng sẽ không về Ma giáo nữa. Ta muốn mình đi dưới ánh mặt trời, đi trong đoàn người, ta muốn không phải thời khắc đề phòng người khác, cũng bị người khác đề phòng nữa, ta muốn không cần thời khắc lo lắng ánh mắt phía sau, mệnh lệnh của chủ nhân nữa, ta muốn đơn thuần làm chính ta một lần, làm một người tự do, cho dù một giờ một khắc một phân một chớp mắt cũng được.”

Địch Tam mỉm cười, trong mắt có ánh sáng khác thường chớp động: “Ta chẳng thêm sợ thế giới bên ngoài ra làm sao đâu? Ta cũng không quan tâm Ma giáo liệu có thể cho ta tiêu dao, sau khi ta ra khỏi nơi này, liệu có ám toán đuổi giết hãm hại hay không? Ta muốn tùy tâm sở dục, sống theo tâm ý của bản thân một lần.”

Địch Nhất khe khẽ thở dài: “Địch Tam, rất lâu về trước ta đã cảm thấy, trong chúng ta, ngươi là người duy nhất còn có thể giữ được tính cách thật.”

“Không bằng nói ta là tên duy nhất còn có chút nhân khí giữa một đám xác không hồn. Nhưng...” Địch Tam cười lạnh lùng, ánh mắt bỗng trở nên lợi hại “Ngươi có muốn biết, chút nhân khí ấy của ta, là làm sao lưu lại.”

72. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 33: Thối Quen

Còn nhớ Nhị Thập Tam không?”

“Đương nhiên nhớ, y thông minh như vậy, học võ công nhanh nhất, nhưng tính cách khá yếu đuối, khi đấu võ, rõ ràng võ công cao hơn người, lại không đủ tàn nhẫn, cuối cùng vẫn là...”

“Yếu đuối ư? Y chỉ không chịu quên y là ai thôi.” Địch Tam nhàn nhạt nói “Những đứa trẻ bị tụt tập một chỗ chúng ta, có khi là cô nhi, có khi là đứa trẻ bị vứt bỏ, còn lại là họ cướp về. Chỉ cần mặt mũi tương tự cái người đã chết mấy trăm năm kia, chỉ cần căn cốt thích hợp luyện võ, họ nhất định sẽ không từ thủ đoạn đưa chúng ta đến đây. Từ đó, chúng ta không có tên, không có thân nhân, không có quá khứ, chỉ có thể có một cái họ, chỉ có thể có một con số làm tên, vì để mặt chúng ta phát triển theo diện mạo người kia, cách mỗi ba tháng, sẽ có một đám đại phu đến xem xét, mặt ai hơi chệch sẽ có người cẩn thận động dao, dùng y thuật thần kỳ sửa chữa mặt y. Không thể có khuôn mặt của mình, không thể nhớ lại quá khứ, không thể nhớ được cha mẹ, thậm chí có người kêu cái tên ngày trước một tiếng, nếu không cẩn thận đáp lại, hoặc chỉ là nằm mơ kêu cha mẹ một tiếng, đều phải có tai ương ngập đầu. Huấn luyện vĩnh viễn không ngừng, tẩy não vĩnh viễn lặp lại. Tất cả chúng ta đều nghe theo, chỉ có y, lúc không có ai, sẽ hết lần này đến lần nọ nói với mình, ta là Vương Vĩnh Quý, tên của ta là Vương Vĩnh Quý.”

Địch Nhất hơi ngần ra: “Đây là cái tên y từng có?” Cái tên từng có, với họ mà nói, đã là chuyện mà cả kiếp trước cũng không phải, trong ký ức hoàn toàn chẳng tìm được dấu vết, lúc này y thậm chí không thể sinh ra một chút cảm thán buồn bã. Chớp mắt này, cảm giác duy nhất của y, lại vẹn vẹn là: “Không ngờ, tên học võ công cực nhanh đó, lại có một cái tên đơn giản tục khí như vậy.”

“Y đơn giản tục khí, nhưng y là người duy nhất một mực kiên trì trong chúng ta, bất kể hết thủy vát và cơ nào, mệt mỏi cỡ nào, khủng bố cỡ nào, y luôn không quên nhắc nhở mình, y vốn là ai, y từng là ai.”

“Người cùng phòng với y, hết thấy những điều này, tất nhiên không thể gạt được người, không ngờ, năm đó người lại không tổ giác y?”

“Người nói y thông minh, kỳ thật y ngu xuẩn, y thậm chí từng nửa đêm kéo tay ta, xin ta nhớ tên y, nếu có một ngày bản thân y không nhớ được nữa, xin ta nhắc nhở. Y nói, y chỉ nhớ phụ thân họ Vương, mẫu thân họ Kế, nhưng cũng chẳng nhớ nổi tên họ nữa, y không hy vọng đời này kiếp này, ngay cả tên mình mà y cũng quên mất.”

Địch Tam ngửa mặt nhìn trời, ánh dương chiếu lên mặt y, vậy mà cũng lạnh băng: “Ta đã đáp ứng y, nhưng lúc đó ta định là, dù sao đấu võ đào thải ba tháng một lần sắp bắt đầu, ta có thể thắng y tự nhiên là tốt, nếu không thể thắng, ta sẽ tổ giác y. Như vậy, ta có thể sống sót. Ngu xuẩn khờ dại như thế, rõ ràng biết tất cả chúng ta đều là đối thủ, trong quá trình huấn luyện, sẽ có rất nhiều người từ đây bị đào thải thảm bại bị loại, mà người cuối cùng lưu lại, cũng chỉ một người có cơ hội trốn khỏi châu trời. Một người càng thông minh, càng học võ nhanh, sẽ càng là cái đinh trong mắt người khác, buồn cười là y lại hoàn toàn không hiểu được.”

“Người đã giết y?” Phó Hán Khanh nhẹ nhàng hỏi.

“Phải, ta đã giết y.” Địch Tam thần nhiên nói “Y võ công giỏi hơn ta, nhưng không tàn nhẫn bằng ta, rõ ràng có cơ hội giết chết ta, thế nhưng y chần chừ, ta lại không chút do dự hạ trọng thủ. Y trọng thương bị thua. Lúc đó, trong chúng ta, nếu có người trọng thương mà không thể đuổi kịp chương trình huấn luyện nữa, sẽ chẳng ai phí thời gian trị liệu cho y. Trọng thương, cùng chết, không hề khác biệt. Y bị đưa về, nằm trên giường chờ chết. Buổi tối, y vừa học máu, vừa giã giụa đến bên cạnh ta, giống như trước kia, nắm tay ta, nhìn ta, khẩn cầu ta, cầu ta thay y nhớ tên y, hy vọng sau khi chết, trên mộ bia có thể có cái tên của chính mình, y hy vọng ta có thể thay y ghi nhớ, có một tiểu hài tên Vương Vĩnh Quý đã sống một hồi trên nhân thế. Mà ta, đã đáp ứng.”

Về mặt ngữ khí của Địch Tam, đến lúc này vẫn bình tĩnh: “Y ở cùng ta trong một gian phòng tổng cộng hai năm ba tháng linh bảy ngày, y bị ta đánh chết, trước khi chết không hận ta, chỉ cầu ta thay y nhớ tên y, lúc y chết máu phun trên người ta, lúc y chết, còn khờ dại cho là, y sẽ có được một phần mộ con con, thậm chí có thể có một mộ bia khắc tên mình.”

Địch Nhất bi thương cười cười, ngần ấy năm qua, tất cả những kẻ thất bại, đều im hơi lặng tiếng biến mất khỏi họ, sống không thấy người, chết không thấy xác, chẳng ai biết những người đó liệu có may mắn được hoàng thổ chôn thân, mà sau này cũng chẳng có ai đi suy tư, cân nhắc vấn đề này: “Ngần ấy năm người vẫn nhớ y, cho nên so với chúng ta, người vẫn giữ được một chút nhân tính.”

“Ta nhớ y, là bởi vì điều này làm ta cảm thấy, ta còn là một người sống. Ngần ấy năm, ta đã quên mất bản thân là ai, lại vẫn nhớ tên y, nhưng ta không phải người duy nhất trong chúng ta, có tính tình của chính mình.” Địch Tam nhẹ nhàng nói “Kỳ thật mỗi người chúng ta, đều vẫn có tính tình của mình, chẳng qua trước nay vẫn chôn quá sâu, sâu đến mức bản thân cũng không hay biết. Nếu không phải biến cố lần này, chúng ta vĩnh viễn không thể biết, hóa ra Địch Nhị yêu thích sắc đẹp, phong lưu tùy tính như vậy, Địch Bát và Thập Nhất Thập Tam, thì ra khát vọng có một người yêu thương làm bạn bên cạnh như vậy, hóa ra Thập Ngũ và Thập Cửu, kỳ thật căn bản không có dã tâm, mà chỉ hy vọng sống cuộc sống yên bình. Là bởi vì dây thừng trời buộc chúng ta đã lỏng ra, chúng ta mới có cơ hội nhìn tính cách thật của mình, người làm sao không phải cũng như thế.”

Địch Tam ngưng mắt nhìn Địch Nhất: “Khuôn mặt này với chúng ta mà nói, là ác mộng cũng là tai nạn, người hủy nó, thật sự chỉ là vì...” Y đưa tay chỉ Phó Hán Khanh “Vì y sao? Nếu chỉ đơn thuần muốn thay đổi dung mạo, vì sao hạ thủ tàn nhẫn như vậy, có phải khi người hủy khuôn mặt này, trong lòng cũng có cảm giác thống khoái lâm ly, người hủy kỳ thật là gông xiềng bao năm qua đè trên người chúng ta.”

Địch Nhất trầm mặc, không nói tiếng nào.

Địch Tam cười ha ha, chuyển mắt nhìn Phó Hán Khanh: “Cho nên, người cũng không cần vì sự hy sinh của y mà cảm động.”

“Ta không có cảm động, đây là chuyện của chính y, lựa chọn của chính y, rốt cuộc vì sao y hủy mặt mình, đều không liên quan đến ta.” Phó Hán Khanh trả lời rất thành thật, tuy rằng đáp án như vậy nghe không

khỏi vô tình.

Địch Tam nhìn y một cái thâm sâu: “Vô tình lãnh khốc thế này, khiến người rất khó tin người chính là cái tên đại nhân đại nghĩa kia.”

“Đại nhân đại nghĩa?” Phó Hán Khanh ngạc nhiên đưa tay chỉ mũi mình, việc này, người đại nhân đại nghĩa, phải là mấy cái tên cả ngày ăn cơm rau dưa của mình, quần chuyện bất bình của thiên hạ, mệt chết mệt sống chứ.

Địch Tam lắc đầu, nở một nụ cười: “Người là người nào không hề quan trọng, trên thế giới này, thật thật giả giả, ai có thể nói rõ, những kẻ từ nhỏ đã bị hắc ám dạy dỗ, chỉ biết lợi hại, không hiểu trung nghĩa ân lý chúng ta đây đều không thể tin. Địch Nhị mặc sức thanh sắc là thật tâm, hay là giả tạo, Địch Bát và Thập Nhất Thập Tam tình ý ân ái, rốt cuộc là chân tình, hay chỉ cùng môn hạ của Càn Đạp Bà vương diễn kịch với nhau, lừa gạt lẫn nhau, Thập Ngũ và Thập Cửu không màng danh lợi, rốt cuộc có phải là thật, họ phải chăng đều đang tàng phong ẩn nhuệ, hòng làm những người khác lơ là phòng bị, sau khi được sự tín nhiệm của chư vương, lại thành tựu dã tâm của bản thân? Mà cả Địch Nhất lại thế nào? Y vẫn là người ổn trọng nhất, chú ý toàn cục nhất trong chúng ta, cho nên y là thủ lĩnh, nhưng cũng chính vì như thế, sự nhẫn nại của y, nỗi đau riêng của y, áp lực của y, cũng hơn những người khác, chính vì thế, lúc y tự mình hủy dung đã hạ thủ đặc biệt tàn nhẫn.”

Khi Địch Tam nói ra những lời này ngay trước mặt Địch Nhất, thật sự hoàn toàn không cố kỵ, y đưa tay sờ vết thương trên mặt mình, cười cười: “Xem, ta cũng muốn thay đổi khuôn mặt mình, nhưng hạ thủ cần thận hơn, ta không hy vọng cuộc sống tương lai của mình, bởi vì diện mạo đáng sợ mà bị ảnh hưởng quá lớn. Người bình thường hẳn đều phải có cách nghĩ như ta thôi, mà như y, có thể điên cuồng hủy mặt mình như thế, vậy thì y lại có lý do gì mà không nhẫn tâm với người khác kia chứ. Cho nên, người giữ y lại bên cạnh, vẫn nên cẩn thận một chút đi, y có thể tận trung với người, đó thật là vận khí của người, mà nếu có một ngày y bán đứng người, người cũng đừng quá thất vọng, quá thương tâm.”

Một phen thao thao bất tuyệt, Địch Nhất có lẽ là trấn định hơn người, hay là bởi đã hủy dung, trên mặt không nhìn ra biểu cảm, tóm lại không có biến hóa thần sắc gì, nếu nói là tức giận, chẳng bằng nói y cảm thấy ngạc nhiên với cả đồng lời của Địch Tam.

Ảnh vệ luôn không nói nhiều. Địch Tam trước kia mặc dù cũng coi là người nói nhiều nhất trong họ, nhưng cũng tuyệt không đến mức nói không ngừng như vậy, hóa ra con người sau khi thoát khỏi gông xiềng, thật có thể thay đổi rõ ràng đến thế, lớn đến thế.

Mà Phó Hán Khanh nghe Địch Tam nói, lại vẫn chỉ bình thản nói: “Người yên tâm, ta sẽ không thất vọng, sẽ không thương tâm.”

Địch Tam cười: “Vì sao, người cũng giống như những người của thần giáo khác, cảm thấy chỗ lợi ích ở đó thì bán đứng và phản bội là chuyện nên có.”

“Ta cho rằng điều đó là không nên, nhưng ta đã quen rồi.”

Địch Nhất và Địch Tam nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, quen? Điều này đại biểu cho quá khứ và kinh lịch như thế nào đây, cho dù là họ, vẫn phải hơi hiếu kỳ với vị giáo chủ đại nhân thần mật khó lường này.

Địch Nhất ngập ngừng một chút mới hỏi: “Giáo chủ, trước kia từng bị người bán đứng...”

“Đúng vậy, đây là chuyện rất bình thường, ta quen rồi.” Phó Hán Khanh dùng ngữ khí nhẹ nhàng giải thích một cách đơn giản “Cũng như ta biết, nhặt được tiền nên trả cho người đánh mất, nhưng liên tục mười lần, ta đều thấy người khác nhặt được tiền, tự bỏ vào túi mình, vậy thì khi người thứ mười một cũng làm thế, ta sẽ không cảm thấy có gì phải bất ngờ và thất vọng.” Phó Hán Khanh giải thích đơn giản.

Địch Tam nhìn y thâm sâu, sau đó hỏi: “Vậy thì khi thấy mười một người đều bỏ tiền vào túi mình, người còn cho là tiền nhặt được nên trả cho người mất không?”

“Đương nhiên, vì sao không cho là như vậy?” Phó Hán Khanh ngạc nhiên hỏi: “Người khác muốn làm thế nào, đó là chuyện của người khác, phán đoán của mình với thị phi đúng sai, nhân sinh của mình, quan điểm của mình, tại sao phải vì những người khác mà thay đổi?”

Y không hiểu mà hỏi như vậy, ánh mắt trong suốt phẳng phất trẻ thơ, giống như toàn bộ vấn đề này, thật sự đơn giản như nhặt được tiền có trả lại cho người mất không vậy.

Địch Nhất bỗng nhiên trầm giọng nói: “Ta sẽ không bán đứng ngài.”

Phó Hán Khanh thân nhiên đáp một tiếng, vẫn không có cảm động, song cũng không có hoài nghi, y không hề để tâm mà nghĩ, rất nhiều rất nhiều người từng nói, không bán đứng y, từng nói sẽ tốt với y, sau đó...

Song ngay cả suy nghĩ như vậy, cũng đều không hề để tâm, nháy mắt qua đi.

73. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 34: Ta Là Người

Địch Tam nhìn Phó Hán Khanh vẻ mặt có phần hồ hững, chợt nhẹ nhàng nói: “Tất cả những người từng phản bội người, bán đứng người, với người mà nói, đều không quan trọng đâu nhỉ?”

Phó Hán Khanh nhất thời không hiểu, chỉ hả một tiếng.

“Có thống khổ, là sẽ vĩnh viễn không thể quên, người nói người quen, chỉ bởi vì người kỳ thật không hề quan tâm những người đó, vô luận họ là trung tâm hay bán đứng với người mà nói, đều không quan trọng?” Địch Tam thân nhiên nói “Ta là cô nhi, chưa từng có ai dạy ta tình cảm, nhưng cho dù là ta cũng biết, nếu là chí thân phản bội và thương tổn, nhất định sẽ đau đớn thấu xương, cho dù ta học chỉ là quyền mưu lạnh băng, trong quyền mưu của người thượng vị, cũng có một nguyên tắc, đối với kẻ thấp kém hèn mọn vô tri mạo phạm, có thể khoan dung xử lý, để tỏ rõ sự khoan dung và từ bi của người thượng vị, nhưng đối với sự phản bội, hiểu lầm, thương tổn của bằng hữu, cấp dưới đặc lực, người thân cận, là tuyệt không thể tha thứ, tuyệt không thể khoan dung, bởi vì những người này, với chúng ta mà nói, là bất đồng.”

Phó Hán Khanh trong lòng kinh ngạc, mặt hơi nghi hoặc, hơi ngơ ngàng, hơi khó hiểu.

Không quan tâm ư, không quan trọng ư, cho nên không đau ư?

Quan tâm là gì, quan trọng là gì, trong sinh mệnh đặng đặng này, lại có người nào là thật sự phải quan tâm, quá quan trọng đây?

Không quan tâm ư?

Mím cười dưới hoa đào.

Không quan trọng ư?

Lời hứa dưới ánh dương?

Không đau ư?

Thân và tâm xương thịt thành bùn.

Y mù mờ mà hơi nhú mảy, bởi vì không quan tâm, không quan trọng, cho nên mới có thể quen ư?

Nhìn dáng vẻ mê mang của y, Địch Tam lắc đầu nhìn sang Địch Nhất: “Xem ra giáo chủ của chúng ta đích thực là một quái nhân. Chuyện của các người, các người tự mình lo liệu đi, ta sẽ không nhọc lòng nữa.”

Địch Nhất nói nhàn nhạt: “Người đặc ý đến nhắc nhở y cả đồng chuyện như vậy, không phải là không yên lòng sao?”

Địch Tam cười ha ha: “Y nói cho cùng cũng có ơn với ta, tuy nói đám chúng ta đều không phải kẻ tri ân tất báo, nhưng khí lực nói mấy câu vẫn phải có.”

Y lắc đầu, không nói gì nữa, quay đầu đi mất.

Địch Nhất ngưng mắt nhìn bóng lưng y, nhẹ nhàng nói: “Không yên tâm, vì sao không ở lại?”

Địch Tam dừng bước: “Ở lại, giống như người, làm hộ vệ của y, lo chuyện ăn mặc ngủ nghỉ của y, vĩnh viễn cùng tiến cùng xuất?” Y lắc đầu không ngừng “Ta mặc dù cảm kích y, nhưng vẫn không định bán mình làm nô, sát thân tương báo, ta có cuộc sống của chính ta, nguyện vọng của chính ta, ta muốn sống một hồi vì mình, ta muốn tự do tự tại, không bị bắt cứ ai gò bó, không vướng bận vì bất cứ ai, làm người chân chính

một hồi, mà không phải tiếp tục làm cái bóng. Ân nghĩa lớn hơn, cũng không đáng để ta dùng bản thân báo đáp.” Y quay đầu, ngưng mắt nhìn Địch Nhất “Nếu người thật sự định xích gần trung tâm, làm cái bóng của y, tận hết trách nhiệm ảnh vệ trước kia, dùng hết những gì ảnh vệ học được trên người y, cuộc sống của chúng ta, lại có bản chất gì bất đồng với quá khứ đâu?”

Y đưa tay, ngăn Địch Nhất dường như đang muốn nói gì đó: “Người muốn nói, đây là lựa chọn của chính chúng ta, mà không phải là bị ép buộc, nhưng loại nghĩa bộc này, trung danh này, ta không gánh nổi, cũng không muốn gánh. Nói thật, đối với mấy tên trong truyền thuyết, nhận chút ân của người ta là tính suốt đời suốt kiếp làm trâu làm ngựa, làm nô làm tì, mở miệng thuộc hạ, ngậm miệng nô tài, trong mắt từ đây chỉ có ân nhân chủ nhân, trong sinh mệnh không có tình nhân, không có thù tử, không có hải tử, không có truy cầu, không có sự nghiệp, không có lý tưởng đó, ta vẫn cảm thấy, họ nếu không phải trời sinh tính tôi tớ, không làm nô tài sẽ không an tâm, thì là mượn danh nghĩa báo ân, bám chặt chủ tử có tiền có thế, lừa ăn lừa uống cả đời không lo cơm áo, còn được danh tiếng trung nghĩa tốt đẹp. Ta không phải người như thế, người cũng không nên là người như vậy. Chỉ ít...” Y nở nụ cười, “Trong mắt ta là như vậy.”

Y lại nhìn Phó Hán Khanh đến bây giờ còn đang trầm tư, đối với cuộc nói chuyện của họ, dường như chẳng nghe chữ nào “Chẳng qua, bất kể nói thế nào, y cũng là ân nhân của ta, cho nên, ừm, việc này...” Y ngập ngừng một chút mới nói “Nếu về sau y gặp nạn... Đương nhiên y bổn sự như trời, Ma giáo sau lưng cũng như trời, còn có hộ vệ có bản lĩnh như người, chắc chắn sẽ không gặp nạn, ta nói là nếu y gặp nạn thôi... Các người có thể gửi thư cho ta, nếu ta đủ khả năng, mà lại không cần trả cái giá quá lớn, ta không chừng vẫn báo ân. Đương nhiên, ta vẫn hy vọng tốt nhất là vĩnh viễn đừng có người truyền tin.” Y ra sức vẫy tay, cười to đôi tiếng, quay đầu rảo bước đi, không quay đầu lại nữa.

Cho dù là Địch Nhất từng nhận huấn luyện thiết huyết, trời sập xuống chân mày chưa chắc đã nhích cũng không nhin được xúc động muốn cười khổ, thật không hổ là xuất thân ảnh vệ ích kỷ lãnh khốc, đến cả một lời hứa báo ân, cũng hứa không cam tâm không tình nguyện như vậy, nhân tiện còn để lại cho mình đủ các loại đường lui.

Phó Hán Khanh đang hồn lìa khỏi xác, thần du thiên ngoại, y luôn lười nhác, rất ít khi suy xét một vấn đề, cho dù gặp phải chuyện không nghĩ thông, cũng bất quá là quăng qua bên khỏi nghĩ nữa là được, nhưng lần này ngàn vạn ý niệm thay phiên mà đến, đúng là hỗn loạn vô cùng, lại mơ hồ cảm thấy, vấn đề này không thể bỏ mặc không lo nữa. Đang lúc hỗn loạn, chợt nghe một tiếng hét vang như sấm sét, chấn hai tai ong ong đau nhức.

Y a một tiếng, kinh ngạc ngẩn đầu, ngàn vạn ý niệm nháy mắt đã bằng tiêu tuyết tan, ánh mắt lại không chút vướng bận, thuần khiết trong sáng như trước, kèm chút khó hiểu, kinh hãi: “Sao vậy?”

Địch Nhất đáp vẻ không vui: “Có kẻ điên vừa thi triển khinh công, nhanh chóng rời khỏi tổng đàn, đoán là chạy đến đại sa mạc bên ngoài, đối mặt với đại thái dương, đề tất cả nội lực lên, liều mạng hô to ‘Ta là người’. Thanh âm như vậy liên truyền rất xa, rất vang, cũng vô cùng ồn ào, các đệ tử hôm nay đang ngủ trưa trong giáo tâm tình nhất định sẽ rất không tốt.”

Phó Hán Khanh cũng bất giác cười: “Địch Tam thật sự rất thú vị, rất đặc biệt.”

Địch Nhất trông xa xa, ánh mắt thoáng buồn bã: “Y so với chúng ta càng giống người hơn, có dũng khí đối mặt với hết thảy chưa biết hơn.”

“Y sẽ đối mặt với cái gì?” Phó Hán Khanh nhẹ nhàng hỏi.

Địch Nhất im lặng.

Phó Hán Khanh lại nói: “Kỳ thật bộ dáng của người vừa rồi, dường như cũng bất đồng với bình thường, dùng lời của các người mà nói, hẳn là cũng có chút tính tình của con người rồi.”

Địch Nhất không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Phó Hán Khanh, họ có lãnh khốc hơn, vô tình hơn, cũng vẫn là con người, cho nên có sự yếu đuối của con người, cảm thán của con người, buồn bã của con người, kỳ thật, đem so sánh, giáo chủ đối với mọi người đều mỉm cười, đều thân thiết, đều dễ nói chuyện này, mới chân chính càng không giống một con người hơn họ.

Là người đều có truy cầu, có dục niệm, thế nhưng y lại chỉ quan tâm có thể ăn ngon làm biếng không cần làm việc hay không.

Y không làm ác, không phải bởi vì y thiện lương, chỉ bởi vì trên đời này chẳng có thứ gì đáng để y làm ác.

Y ra tay cứu tất cả ảnh vệ, thế nhưng y không hề để ý tâm tình của ảnh vệ, sự trung thành của ảnh vệ, hồi báo của ảnh vệ, chính như bất kể mặt mình vì đâu mà hủy, y cũng không cảm thán, ảnh vệ cho dù đi chết vì y, khả năng y tối đa chỉ nói, lựa chọn của các người, ta không tán đồng, nhưng ta sẽ tôn trọng.

Y tốt với người khác, không phải bởi vì thiện tâm, không phải bởi vì quan tâm, chỉ bởi vì y không ghét bất cứ ai, chỉ bởi vì y trông thấy, cho nên thuận tay cứu. Cho nên, biết rõ ảnh vệ chịu nỗi khổ kinh mạch nghịch chuyển, nhưng nếu không phải chính mắt nhìn thấy mình bị Thiên vương dẫn phát đau đớn, chỉ sợ ảnh vệ cho dù theo y cả một đời một kiếp, y cũng lười nhắc chuyện này.

Y không phải người xấu, hoặc giả nên tính là người tốt. Người trước mắt y sẽ cứu, chuyện trước mắt y sẽ làm, nhưng cứu người và không cứu, hành thiện và ngồi yên, với y mà nói, vẫn kém xa ngủ một giấc. Y không giết người, cũng không tán đồng việc giết người, thế nhưng dường như chưa bao giờ muốn đi làm gì vì thế giới người giết ta, ta giết người, cá lớn nuốt cá bé này.

So với họ, vị giáo chủ này, kỳ thật mới càng không giống người hơn.

Không có dục vọng của con người, không có thống khổ của con người, không có nhược điểm của con người, thậm chí cả lực lượng của y, cũng cường đại đến mức không như người thật.

Thấy Dịch Nhất vẫn chần chừ không nói, Phó Hán Khanh lại hỏi một câu như thế: “Y sẽ đối diện với cái gì?”

Lần này Dịch Nhất rút cuộc trả lời: “Việc này không phải ta có thể quyết định.”

Phó Hán Khanh sờ sờ mũi: “Được, chúng ta đi tìm người có thể quyết định.”

Giáo chủ đại nhân luôn lười nhắc, thấy trách nhiệm là trốn lại bước vào phòng nghị sự của chư vương, quả thực có thể xem là đại sự chưa từng thấy, hơn nữa vừa vào đã nói thẳng: “Các người đừng giết Dịch Tam, được không?”

Mấy người đang nghị sự cùng trừng y: “Ai nói phải giết y?”

“Sẽ không giết y sao? Không phải trong mọi câu chuyện, Ma giáo, tà phái, những người đương quyền, đều là một kiểu sao? Nếu không thể cho ta dùng thì phải giết chết, hoặc là hãm hại bằng mọi cách sao? Ngoài mặt thả người tự do rồi đi, mỹ tửu tiễn biệt kia nhất định có độc, nếu không có rượu, bình thường ra cửa ba bốn bước nhất định sẽ bị giết, sống được lâu nhất, cũng chỉ một hai ngày sau khi rời khỏi là sẽ chết không nguyên có.” Phó Hán Khanh vẽ mặt hồn nhiên, mắt đầy vô tội mà hỏi.

Tiêu Thương bị thắm cúi đầu, đây là người đứng đầu Ma giáo, hay là tiểu hài tử trước khi ngủ nghe kể chuyện quá nhiều, thật là quá mất mặt.

Dao Quang nén cười nói: “Việc này người từ đâu biết được?”

“Trong mọi câu chuyện đều nói như vậy mà?” Phó Hán Khanh đáp rất đương nhiên, trong đồng sách năm đó Trương Mẫn Hân cho y xem, cũng không thiếu giáo chủ, Vương gia, Hoàng đế, hộ vệ trung tâm, sát thủ đáng thương, những nhân vật này.

Bích Lạc nhàn nhạt nói: “Xin giáo chủ yên tâm, bọn ta sẽ không giết y đâu. Ảnh vệ cả thầy mười chín người, chỉ có mình y rời đi, chúng ta phải suy xét tâm tình của những người khác, tuy nói giữa ảnh vệ chắc gì đã có tình nghĩa thân thiết, nhưng nếu y chết, người khác khó tránh khỏi sẽ có cảm giác môi hở răng lạnh, muốn cho họ trung tâm với thần giáo, thì không thể để họ có quá nhiều nghi ngờ với thần giáo.”

Nếu Dao Quang trong miệng vĩnh viễn không biết câu nào thật câu nào giả nói như vậy, Phó Hán Khanh khả năng còn phải suy xét một chút, nhưng đã là Bích Lạc trước nay khá nghiêm cẩn mở miệng, Phó Hán Khanh liền hoàn toàn tin tưởng, vẽ mặt tươi cười gật đầu: “Như vậy thì tốt rồi, ta cũng không lo lắng nữa.”

Dao Quang cười lạnh: “Thần giáo chủ liên quan hưng vong cả giáo, hiện giờ lại phải nhọc lòng vì một kẻ đã phá môn xuất giáo, đủ thấy là chúng ta mấy ngày nay bận việc khác, lơ là giáo chủ, xin giáo chủ yên tâm, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ phụ tá giáo chủ, quản lý giáo vụ đền hoàng.”

Rõ ràng là tuyệt sắc giai nhân, nhất tiểu khuynh thành, thế nhưng biểu tình ý cười như hoa này, không biết vì sao có thể khiến người cảm giác được là nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Phó Hán Khanh phát rét, hai tay xua loạn: “Các người bạn, các người bạn, ta về trước đây.” Vừa nói vừa lui ra sau, đến chỗ bậc cửa, không hề trì hoãn ngã cắm đầu, sau đó luống cuống đứng dậy, tro bụi cũng chẳng buồn phủi một cái, lao đi như chạy trốn.

Tiêu Thương lẩm bẩm với vẻ mặt không nở nhin: “Chúng ta chọn y làm giáo chủ, thật sự là chính xác sao?”

Dao Quang lại đưa mắt nhìn Bích Lạc: “Một câu dối trá cũng không nói, đã ứng phó được giáo chủ của chúng ta, Khẩn Na La vương, trên đời còn bao nhiêu người bị vẻ nghiêm cẩn đoan trang giả dối đó của người lừa đảo.”

Bích Lạc thần nhiên đáp: “Ta là thuộc hạ, đương nhiên không thể lừa gạt giáo chủ, chúng ta tất nhiên sẽ không giết Địch Tam, nhưng thả tiếng gió y là người trong thần giáo, để thiên hạ chính đạo đều đuổi giết, khiến y không nơi dung thân, chỉ có thể trở về thần giáo, chút việc nhỏ đó đương nhiên phải làm, giáo chủ không hỏi, tất nhiên không cần đi phiền nhiễu y.”

74. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 35: Trọng Bàng Tạc Đạn

Uể oải duỗi dài thân thể, nằm trên mặt đất lạnh băng, hai tay gối đầu, vô ý thức trông một trời đầy trăng sao, thì ra cho dù là Cửu Trùng thiên, nơi lạnh băng tàn khốc thể này, ánh trăng cũng sáng ngời như vậy.

Địch Cửu lẳng lẳng nhìn không trung, gió đêm lướt đến, cũng bắt giác lạnh.

Sinh sống ở đây đã hai mươi năm, chưa từng dùng góc độ này, tâm tình kiểu này, chưa từng có đủ thời gian, ngẩng đầu nhìn trăng trên trời một lần, chưa bao giờ biết, thì ra không trung rộng lớn đến thế, thì ra, thả lỏng tâm tình, thả lỏng thân thể, thả lỏng hết thấy, sẽ thanh thần như vậy.

Đây là không trung trong mắt tên luôn ngủ ngày kia sao? Khi y ở bên ngoài bình yên mà ngủ, hô hấp, là không khí trong lành thể này sao? Khi y mở đôi mắt ngái ngủ, nhìn thấy, là vạn dặm trời cao thể này sao?

Cho nên những quyền mưu ám toán đó, giống như chung quy không thể dính vào chéo áo y, cho nên ở nơi hiểm ác nhất trong thiên hạ, y có thể cười ngây ngô, dùng đôi mắt trẻ thơ nhìn thế giới, sau đó an an tâm tâm ngủ ngon.

Hồn nhiên như vậy, khiến người hâm mộ cỡ nào, rồi lại khiến người thống hận cỡ nào.

Địch Cửu nở một nụ cười, vươn tay hướng lên không trung cao cao kia, từ từ nắm chặt, lại chậm rãi mở ra, lòng bàn tay trống trơn, chưa từng có gì hết.

Trăng sao gần xiết bao, phảng phất chỉ vươn tay là có thể bắt được, trên thực tế, vô luận cố gắng cỡ nào cũng không thể tiếp cận, hết thấy hư vô mờ ảo kia.

Bởi vì Phó Hán Khanh bỗng nhiên chui ra, ngôi giáo chủ mất thấy sẽ nằm trong tay của Địch Cửu bỗng dưng bị cướp đi, có một hư danh Thiên vương suông, trong tay có thể nắm giữ, vền vẹn một nhánh ảnh vệ do cao thủ đứng đầu hợp thành.

Lại bởi vì Phó Hán Khanh ra tay cứu giúp, ảnh vệ đều được tự do, chư vương vì tranh thủ họ hiệu lực, đều xuất hết bách bảo, dùng hết toàn lực, mà Địch Cửu tự biết trên tay không có lợi thế gì để lấy ra, căn bản chẳng tham gia cuộc náo nhiệt này.

Khi Cửu Trùng thiên vắng vẻ người đến người đi ầm ĩ vô tận, y một mình ẩn sâu trong Thiên Vương điện, chưa từng lộ diện, mà khi các ảnh vệ từng người đưa ra những lựa chọn bất đồng, đến vị trí mới, mà người chưa lựa chọn cũng trước sau rời khỏi Cửu Trùng thiên tất cả phương tiện đều cực đơn sơ, dọn đến nơi ở mới xa hoa thoải mái, tân nhiệm Thiên vương Tu La giáo, lại luôn một mình, trở về nơi hai mươi năm qua đã đổ vô số mồ hôi và máu, chịu giày vò vô cùng này.

Một mình, trong thế giới trống vắng này, hoặc ngồi hoặc nằm, hai ba canh giờ liền.

Toàn Tu La giáo trên dưới, người mù cũng biết tâm tình Thiên vương khăng định rất kém, không ai muốn tự rước lấy bẽ mặt vào lúc này, tất nhiên là tránh đi thật xa.

Trong những ngày quanh què, hồ hững nhìn tất cả những náo nhiệt tương bưng bên ngoài, tâm tình của vị Thiên vương này, không một ai biết, chính như trong quãng thời gian trầm tĩnh quá nhiều này, Địch Cửu ở Cửu Trùng thiên nhìn lên trời cao, đang nghĩ gì, cũng chẳng có người nào là thật sự để ý.

“Vừa đi Thiên Vương điện không tìm được người, hóa ra người ở đây.” Tiếng kêu hỗn hển, khiến Địch Cửu hơi nhứ mày không vui.

Lúc này, cho dù là chư vương khác cũng không đến đụng chạm y rước xui, chỉ có tên đầu têu gây chuyện này, không biết nhìn khoe mắt người, xáp đến khiến người khó chịu.

Phó Hán Khanh cao hứng chạy đến, nằm xuống bên cạnh y, cũng hai tay gối đầu, cười hì hì nói: “Vẫn thoải mái như vậy.”

Địch Cửu hừ một tiếng, không nói lời nào, bên cạnh có một kẻ kẻ sát rạt như vậy, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, độ ẩm thân thể đều có thể cảm giác được, chọn dùng một tư thế như y, nhìn lên cùng một dải sao trời, cảm giác này khiến y cực kỳ không thích ứng, nhưng y không thể không nén sự mất tự tại trong lòng, nỗ lực khống chế mình đừng nhảy dựng lên tránh xa.

Vô luận thế nào, tên lười nhác sét đánh cũng không buồn động dậy này, lại chủ động đến tìm mình, nhất định là có nguyên nhân gì, cứ xem thử y muốn chơi trò gì cũng được.

Quả nhiên, vòng vo tam quốc tuyệt đối không phải tác phong của Phó Hán Khanh, y dứt khoát hỏi ngay: “Hiện tại trên tay người đã không còn thực quyền gì, không có bất cứ người hoặc việc nào, chân chính do người quản, đúng không?”

Thái dương Địch Cửu ần ần nổi gân xanh, thật sự không thể trách y không có định lực, trên thế giới sao lại có kẻ điên thế này, rõ ràng hết thảy do mình tạo thành, còn cố xát muối vào vết thương của người ta.

Y cố nén nổi kích động muốn đưa tay bóp chết Phó Hán Khanh, trực tiếp đứng lên. Không phải y thiện lương, cũng không phải y chú ý toàn cục, hết thảy chỉ bởi vì, y thật sự không đánh lại đồ điên này mà thôi.

Ngay khi y định cất bước bỏ đi, đánh không lại thì tránh, Phó Hán Khanh lại vội vàng nói một câu: “Người đã không có việc làm, vậy việc của ta, người tới quản đi.”

Địch Cửu thoáng ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn y: “Người đang nói cái gì?”

“Ta nói không rõ sao?” Phó Hán Khanh gãi đầu “Trong giáo ngoại trừ bát vương mỗi người có quyền hạn riêng, những giáo vụ chủ yếu khác, phân đường các nơi đều do giáo chủ quản lý. Nhưng ta thật sự không giỏi, dù sao người cũng vừa vận nhân rồi, mà người lại chắc chắn biết xử lý mấy việc này thế nào, giao cho người quản không phải tốt lắm sao?”

Địch Cửu lạnh lùng nhìn bức Phó Hán Khanh: “Người cho là, trong tay người, thật sự có quyền lực gì sao?”

Phó Hán Khanh khẽ cười cười: “Hiện tại tự nhiên là không có, bất quá về sau hẳn là sẽ ít nhiều có đôi chút chứ, hơn nữa nếu người ra mặt quản lý kia là người, quyền lực so ra sẽ lớn hơn rất nhiều, tăng thêm rất nhiều, đúng không?”

Địch Cửu ánh mắt hơi giật, người này, dường như vĩnh viễn không hiểu gì, cho nên luôn có ý tưởng mà người khác nghĩ cũng chưa từng, nhưng rất nhiều thời điểm, kỳ thật cái gì y cũng hiểu, đây rốt cuộc là thông minh hay hồ đồ, thật sự khiến người ta không thể đoán ra.

Phó Hán Khanh vẫn mở to đôi mắt tinh thuần như hải tử, giống như hoàn toàn không có tâm cơ kia nhìn y: “Được không?”

Được không?

Địch Cửu ngẩng đầu nhìn trời, không trung rộng lớn như thế, tiếc là y chung quy không phải người thiên hạ vạn vật đều có thể bỏ xuống, chỉ cầu say sưa một mộng kia.

Dù biết rõ là mờ ảo không dấu vết, cũng đành phải liều mạng túm vào trong tay mới thật sự.

Dễ dàng vứt bỏ mọi thứ người khác quý trọng liều mạng tranh đoạt như vậy là vì sao?

Y cúi đầu nhìn Phó Hán Khanh, chợt cười.

Không phải bởi ân hận vì đã cướp đi mọi thứ của y, cũng không phải bởi tán thưởng năng lực tài hoa của y, hẳn chỉ vì sợ Dao Quang bận chuyện trong tay xong rồi, một lần nữa nhớ đến mình, thế là vội vàng tìm người đến chịu tai họa, đẩy hết những công sự giáo vụ đó cho người, bản thân chỉ cầu thanh nhàn.

Y nên phần nộ sao? Rõ ràng hết thảy thuộc về y, hiện giờ lại đành phải do người khác ban ân.

Phó Hán Khanh hiển nhiên không đủ quan tâm và lý giải tâm tình của y, vẫn nhiệt tình chờ mong mà nhìn y như vậy, hỏi: “Thế nào, được không?”

Địch Cửu ngưng mắt nhìn Phó Hán Khanh, một lúc lâu, bên môi mới lộ ra chút ý cười chế giễu không biết là với mình hay với thiên hạ.

Người như y đây, còn có tự tôn đáng nói sao? Dù là đồ bỏ thí, cũng đành phải nắm chặt thôi.

“Chuyện thế này chỉ sợ không phải người có thể làm chủ đâu?”

“Ta hỏi ý kiến của người trước, nếu người bằng lòng, ta lại đi nói với họ, ta nghĩ...” Phó Hán Khanh dừng một chút, mới cười nói “Họ hẳn sẽ đáp ứng, việc này có lợi cho Tu La giáo, không phải sao?”

Địch Cửu nhìn y đăm đăm, lại là như vậy, lại là như vậy, lại là ánh mắt nhìn như khờ dại, nhưng lại thấu triệt như vậy, lại là vẻ mặt phẳng phất hồn nhiên, nhưng lại hiểu rõ như vậy.

Y trầm mặc một hồi, rốt cuộc nói: “Được, người đi nói đi.”

“Thật tốt quá.” Phó Hán Khanh hoan hô một tiếng, nhảy dựng lên, nắm tay Địch Cửu “Đi, chúng ta đi tìm họ.”

Động tác của y quá nhanh, với khả năng của Địch Cửu mà cũng không kịp né, trong lòng biết rõ, vấn đề bàn giao quyền lực trọng yếu như thế, tất nhiên phải thương nghị dài lâu, nghiên cứu sách lược một chút, sao có thể thích nói là nói như vậy, nhưng lực tay Phó Hán Khanh mạnh, rốt cuộc kéo y không thể tự chủ chạy theo, nhất thời vừa tức vừa gấp, mặt cũng xanh xám. Tiếc là vị giáo chủ đại nhân chỉ biết chạy như bay về phía trước, không rảnh quay đầu nhìn sắc mặt người ta, lại rõ ràng thiếu tâm nhân này chẳng hề phát giác ra.

Mắt thấy giáo chủ đại nhân và Thiên vương gần đây tâm tình không tốt tay nắm tay chạy như điên, giáo chúng lớn nhỏ cũng hòng đã đành, ngay cả chư vương định lực tốt nhất, đối mặt với hai vị lao đến như gió, hai tay nắm vô cùng thân mật, cũng đều trợn mắt há mồm.

Mà Phó Hán Khanh hoàn toàn không nhìn vẻ mặt mọi người, càng không lo lắng tâm tình của mọi người, cao hứng nói ngay: “Địch Cửu dù sao cũng không có việc gì, ta lại không hiểu chuyện trong giáo, việc của ta để y quản, thế nào?”

Bịch bịch bộp bộp, là đám thị tòng trợ thủ trong sảnh đó, hoặc văng đầu, hoặc nhũn tay, không phải làm rơi mấy thứ trong tay thì là không cẩn thận đâm đầu vào tường.

Cũng may định lực của mấy vị làm vương vẫn không tồi, cứ im lặng bất động, đứng nguyên tại chỗ, chẳng qua vẻ mặt sững sờ ngớ ra, khiến người hoài nghi rằng những cao thủ tuyệt đỉnh này phải chăng đã không cẩn thận bị người điểm huyệt hết.

75. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 36: Đề Tự Tính Toán

Sau khi Phó Hán Khanh vô trách nhiệm quăng ra trận bom này, y liền chạy ra ngoài, đám Dao Quang Bích Lạc Tiêu Thương Mạc Ly họp mật nghị suốt đêm, sau đó lại gọi cả Địch Cửu vào thương nghị, nghiên cứu mấy ngày liền, cuối cùng mọi người mới cùng nhau đến trước mặt Phó Hán Khanh tuyên bố kết quả.

“Ý của giáo chủ chúng ta đã thương lượng, đại thể là đồng ý.” Mạc Ly nói chuyện vẫn khá khách khí, nhưng người khác căn bản không rảnh mà chờ ông ta nói xong.

Dao Quang đã thần nhiên tiếp lời: “Lý do đồng ý, nói dễ nghe chút là, một thân bản lĩnh của Thiên vương, không thể mai một, giáo chủ đã tán thưởng như thế, tự nhiên nên đồng ý. Khó nghe một chút là, Thiên vương là nhân tài kiệt xuất nhất, trình độ cao nhất trong ảnh vệ, nếu trường kỳ đối đãi không công bằng, tất sinh biến loạn trong giáo, cùng với ngày khác là địch, chỉ bằng hôm nay là bạn, có thể để Thiên vương tận lực vì thần giáo chung quy vẫn tốt hơn để Thiên vương âm thầm đối phó thần giáo. Hơn nữa giáo chủ người cũng quá không xứng chức, nếu thật trông cậy vào người, tương lai giáo ta nhất định tối đen.”

“Nhưng quyền lợi của giáo chủ lớn hơn chư vương, nếu quyền lực của người giao cho Thiên vương toàn bộ, chế hành giữa chư vương sẽ bị phá hủy, cho nên Thiên vương mặc dù có thể xử lý phần lớn giáo vụ, nhưng giáo chủ vẫn cần có kiểm chế quản lý tất yếu, ngoài ra, chuyện này chúng ta cũng phải hỏi ý kiến của Minh vương và Dạ Xoa vương, tin đã gửi đi, tin tưởng sẽ rất nhanh chóng có tin tức quay lại.” Bích Lạc bổ sung, “Trước đó, người và Thiên vương phải làm một chuyện giáo chủ khi chính vị đều phải làm.”

“Chuyện gì?” Phó Hán Khanh cẩn thận hỏi.

Tiêu Thương cười nói: “Tuần tra phân đường thiên hạ, gặp mặt đường chủ các phân đường các nơi, nghe họ báo cáo, tiếp nhận sự hiệu trung của họ, chỉ có sau khi trải qua nghi thức này, giao tiếp quyền lực của giáo chủ mới xem là chính thức hoàn thành. Người mới chưởng quản giáo vụ, việc gì cũng chẳng biết, chuyện này đương nhiên không làm được, nhưng hiện tại đã có Thiên vương hỗ trợ, việc này không nên trì hoãn.”

Phó Hán Khanh sửng sốt một lúc mới hỏi: “Ta có thể không đi không?”

Với ý mà nói, nơi này có ăn có uống có ngủ, đương nhiên chẳng muốn ra ngoài lao lực bôn ba.

Nhưng tiếc là bao quát Địch Cửu, mọi người đều trừng y.

Dao Quang lộ ra nụ cười như hoa: “Giáo chủ, người cảm thấy có thể không?”

Phó Hán Khanh rút đầu nuốt nước bọt, không dám nói nữa.

Địch Cửu thần nhiên nói: “Giáo chủ, ta đi cùng người.”

Phó Hán Khanh thở dài kiểu ít còn hơn không. Được rồi được rồi, có vị này gánh phía trước, trên lý luận mà nói, có chuyện gì phiền toái, cũng chẳng rơi xuống đầu y.

Tóm lại, ý nguyện của giáo chủ bị hoàn toàn xem nhẹ. Đội ngũ xuất hành nhanh chóng định ra, tân nhiệm giáo chủ Tu La giáo dẫn đầu, Thiên vương phụ tá, bên cạnh dẫn theo hộ vệ Địch Nhất trên mặt vĩnh viễn có một chiếc mặt nạ sắt lạnh băng. Bốn thị tòng, bốn hộ vệ, còn có hai thị nữ Dao Quang tự mình chọn cho họ để trông coi mọi việc, hầu hạ giáo chủ.

Ngày đó đội ngũ xuất phát, chư vương dẫn chúng giáo đồ đưa tiễn, khí phái thanh thế cực lớn.

Mà một nhóm mười ba người, mười ba khoái mã ngàn dặm chọn một, các đệ tử bởi vì có thể tham gia cuộc tuần tra có ý nghĩa cực lớn này của tân giáo chủ mà kích động phấn chấn, đều ưỡn ngực ngẩng đầu, rất có khí thế anh liệt.

Nếu không phải giáo chủ đại nhân hữu khí vô lực, hai mắt híp lại, ngáp tới ngáp lui, cả trường diện phải nói là hoàn mỹ.

Tóm lại sau khi hoàn thành nghi thức rườm rà phức tạp, một nhóm mười ba người này dương lên một cơn gió xoáy giữa sa mạc bụi mù, nháy mắt đã đi rất xa.

Chư vương đứng trên cao, ngóng nhìn rất lâu.

Tiêu Thương ở bên cạnh Dao Quang cười nói: “Lần này người không đi theo thật là ngạc nhiên, người thật sự không sợ giáo chủ tiểu đệ đệ vừa dốt vừa lười đó của người bị Thiên vương của chúng ta thu thập.”

Dao Quang nhìn phương xa, rất lâu mới nói: “Người cần bảo hộ, không xứng làm Tu La chỉ chủ. Vô luận y vốn là người thế nào, vốn có tính tình thế nào, đã ngồi trên vị trí này, sớm muộn phải đối mặt với trách nhiệm vốn thuộc về bản thân y.”

Mạc Ly khẽ nhủ mảy: “Tuy nói như thế, nhưng an bài lần này của chúng ta, khiến y không kịp trở tay mà đối diện với những mưa máu gió tanh ấy, đối với một người đến bây giờ cả giáo vụ cơ bản nhất của tổng đàn cũng chưa quen mà nói, phải chăng là quá nhanh.”

“Nếu còn để y tiếp tục lười nhác như vậy nữa thì thật không biết khi nào mới thành tài. Ta chọn y làm giáo chủ là mong y có thể mang đến hy vọng cho thần giáo, chứ không phải muốn cả thần giáo phí thời gian theo y.” Bích Lạc bình tĩnh nói: “Lần này, phân đường Triệu quốc bên dưới y tuần tra đầu tiên, có một phân đàn đang tranh chấp rất kịch liệt với thế lực địa phương, thương vong nhiều, mắt thấy sẽ phát sinh đánh nhau quy mô lớn, mà phân đường Tề quốc bên kia cùng võ lâm nhân sĩ địa phương đang chơi trò quyết đấu, bắt cóc tổng tiền, nắm đầm của ai cứng, âm mưu của ai cao, về phần Đối quốc bên kia, bởi vì phân đường không đặc lực, bị thế lực địa phương ức hiếp rất gay gắt, Dạ Xoa đã dẫn Minh quân chuẩn bị đi huyết tẩy vài môn phái thế gia. Những việc này, ta thật muốn xem, y sẽ làm như không biết hay sẽ đứng ra xử lý chứ vạ, chủ trì đại cục.”

Dao Quang hừ một tiếng: “Tên đàn này, cả ngày chỉ biết phản đối giết người, chỉ biết cứu người không cần biết lợi hại, thật dựng núi dao rừng kiếm kia trên đầu y, ta thật muốn xem y, là khoan tay đứng nhìn, hay là cố xoay chuyển tình thế.”

“Chỉ có chân chính đối mặt, mới biết thế giới này tàn khốc cỡ nào, mới biết lý do không thể giết người yếu ớt buồn cười cỡ nào.” Tiêu Thương cười nói, “Nếu đối mặt với loạn cục kiểu này, y còn có thể giải quyết vấn đề mà không giết một người, ta trái lại thật phải bội phục y.”

“Rồi còn, y chỉ vì ngại phiền toái, giao hết mọi quyền vị cho Địch Cửu, nhưng đến phân đường các nơi, đối mặt với những loạn cục ấy, Địch Cửu tất sẽ ra thủ đoạn lời đình, trong đó tất nhiên không thiếu được giết chóc đầm máu. Nếu y nhìn được, xem như y tàn nhẫn, cũng xứng làm giáo chủ của chúng ta. Nếu y không nhìn được, tất nhiên phải nhúng tay quản, đó là tự vả vào mồm, tự thất lời.” Bích Lạc buồn bã nói, “Chỉ có như vậy y mới có thể hiểu được đạo lý, quyền lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, chỉ có lúc này y mới hiểu được, tùy ý giao ra quyền lực, rốt cuộc có nghĩa là gì. Y phải tự nghĩ cách đi tìm kiếm một con đường, có thể cùng Địch Cửu chung sức hợp tác, xử lý hết thảy.”

Mạc Ly mỉm cười gật đầu: “Chúng ta không đi theo cũng tốt, tránh được sự can thiệp ảnh hưởng của chúng ta, mọi sự do y và Địch Cửu thương lượng xử lý, hy vọng cơn phong ba này có thể làm họ dần dần dung hòa lẫn nhau, chậm rãi biết hợp tác. Địch Cửu có thể chống lại quyền vị, y cũng không thể nhàn nhã ngồi yên, một người là chủ, một người là phụ, mới có thể ngăn ngừa bất cứ người nào độc đại, ảnh hưởng đạo chế hành của giáo ta.”

Dao Quang thở dài: “Ôi, nói đến thì ngần ấy quyền lợi tài phú, bỗng dưng tiện nghi Địch Cửu, ngẫm lại thật là không cam tâm.”

Tiêu Thương cũng lắc đầu: “Đâu còn biện pháp, nếu chúng ta đến chia, chắc chắn sẽ không công bằng, tất nhiên là phải tranh đoạt, hơn nữa chúng ta không thể không chọn giáo chủ, giáo chủ không thể vĩnh viễn là cái thùng rỗng, chẳng quản được chút việc. Lòng người nên biết đủ thì hơn.”

Nói thì như vậy, trên mặt ít nhiều có chút thất vọng.

Mạc Ly thoáng cười khổ: “Nói đến thì trừ tuyển ra tân giáo chủ, những chuyện quan trọng khác các người đều không hề thông báo cho Dạ Xoa vương, như là ảnh vệ được tự do, Địch Cửu thay quyền và trách nhiệm của giáo chủ, những việc này không ra một chút tiếng gió, thật không sợ Dạ Xoa khát máu kia về tìm các người tính sổ.”

“Nói cho y? Chúng ta bị điên, mười chín cao thủ đứng đầu, một kẻ chạy mất, một kẻ đi cùng giáo chủ, chỉ còn mười bảy kẻ, chúng ta ở đây cũng không đủ phân không đủ tranh, còn để y chạy về đoạt người của chúng ta sao.” Dao Quang không chút khách khí.

Tiêu Thương cũng nói với vẻ mặt ác ý: “Cứ để y không biết gì, vừa vận dụng phải giáo chủ và Thiên vương, Minh quân kia của y đi qua, chó gà không tha, giáo chủ lại là người tốt, vừa chạm mặt, khẳng định là nhìn nhau không vừa mắt, y không chịu được tiểu giáo chủ ngu ngốc của chúng ta lòng dạ đàn bà, tiểu giáo chủ cũng khẳng định không nhìn quen giết chóc vô tình của y, đầu lên mới vui.”

Rất rõ ràng là họ ít nhiều đều đã xơi mệ trong tay Phó Hán Khanh, lòng tự trọng bị thương không nhỏ, liền hận không thể cho tên đứng ngoài mọi việc kia cũng bị một lần xui xẻo như họ, tâm lý mới cân bằng lại.

Bích Lạc lạnh lùng nói: “Đừng đứng mãi, chúng ta không đi, các đệ tử khác cũng không ai dám nhúc nhích, chúng ta về trước đi.”

Không ai có dị nghị, cùng nàng quay người trở về.

Dao Quang lại quay đầu, hướng đến đoàn người cơ hồ đã biến thành mấy chấm đen xa xa, bỗng nhiên khẽ hả một tiếng.

Những người khác cùng quay đầu. Tiêu Thương hỏi đầu tiên: “Sao vậy?”

Ánh mắt mọi người cùng nhìn theo nàng, đâu có vấn đề gì đâu, mười ba chấm đen xa xa đã sắp mất hẳn khỏi tầm mắt, không có gì bất thường cả.

“Ta vừa nãy giống như nhìn thấy, có người rơi khỏi ngựa, bất quá, dường như lại từ giữa không trung trở về rồi.” Bởi vì cách quá xa, Dao Quang cũng không dám xác định lắm.

Mấy người nhìn nhau một thoáng, trên mặt dần dần đều lộ ra ý cười.

Tiêu Thương dứt khoát cười ha ha: “Giáo chủ của chúng ta nhất định lại đang gà gât giấc ngủ vĩnh viễn không xong của y.”

Mạc Ly thở dài: “Đám khoái mã đang phi trong bão cát sa mạc này của chúng ta, lại chẳng phải quái mã mọi sự đều chậm rì, đi nhằm đường có thể chạy lên vách núi của y ngày trước.”

Bích Lạc thì nói nhàn nhạt: “Địch Nhất hản là một hộ vệ rất đủ tư cách.”

Bốn người nhìn nhau cười cười, khi đưa mắt lần nữa, xa xa chỉ còn cát vàng mờ mịt, gió bụi cuộn cuộn, không tìm thấy một chút tung tích của mười ba người kia nữa.

76. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 2 - Chương 37: Bái Kiến Giáo Chủ

Tiếng vó ngựa, lao đi như sấm.

Mười ba khoái mã, lao trên quan đạo như chớp giật, nơi đi qua, kinh phong nổi lên thổi cây cối ven đường đong đưa cành lá, vang sột soạt.

Thanh thế của mười ba thốt ngựa, lại ngông nghênh như thể thiên quân vạn mã.

Song theo một tiếng bịch vang lên, bụi mù càng dày, mọi người đồng thời ghìm ngựa, khoái mã đều bị kéo ngã đầu hí dài, nỗ lực dừng chân.

Trừ một nam tử huyền y cao quan dẫn đầu, khuôn mặt lãnh túc thần sắc thản nhiên trông phía trước, những người khác đều quay đầu, nhìn về chỗ khói bụi mù mịt phía sau.

Một bóng dáng lão đảo chậm chạp đứng dậy từ giữa đám bụi mù, bởi vì từ trên khoái mã rơi xuống đất, khó tránh lẩn vài vòng, khiến toàn thân trên dưới bụi lem nhem, trên mặt trên tóc cũng chỗ thì xám xịt chỗ thì đen thùi lù. Thế nhưng bản thân rõ ràng không hề có cảm giác gì là không khỏe, cứ nhiên vẫn nhắm mắt, sờ soạn phía trước như mộng du, mò được con liệt mã không nghe lời lắm kia, quen tay quen chân vươn mình lên ngựa, điều chỉnh phương hướng, tiếp tục đi về trước, cả quá trình đúng là mắt cũng không mở lấy một lần.

Những người khác chỉ tức mụ mà im lặng nhìn hết thấy, đợi khi y một lần nữa lên ngựa, lại giục ngựa, lúc này mới cùng nhau ruổi ngựa song song.

Tuy tình hình thế này dọc đường đã chứng kiến vô số lần, nhưng khóe miệng Lăng Tiêu vẫn nhin không được giật giật.

Lần đầu tiên thấy giáo chủ bởi vì ngủ gât mà từ trên ngựa giã ngựa rơi xuống, đám tùy tùng họ đều trợn mắt há mồm, suýt nữa cũng trực tiếp trượt khỏi lưng ngựa.

May mà hộ vệ mang mặt nạ sắt bên cạnh giáo chủ kia thân thủ tốt thần kỳ, giữa không trung lướt qua, đưa tay tóm được, lại đỡ giáo chủ về trên lưng ngựa, tốc độ chỉ trong nháy mắt, mọi thứ lại khôi phục như cũ. Khiến người hoài nghi rằng hết thấy vừa rồi, chẳng qua là mình hoa mắt.

Trên thực tế, nếu không phải Phó Hán Khanh rất chẳng ra làm sao, trong một canh giờ rơi đến bảy tám lần, hoàn toàn đập nát ảo tưởng tốt đẹp của các đệ tử Ma giáo này. Họ nhất định sẽ sẵn lòng lừa mình dối người mà lấy tập thể đều hoa mắt để giải thích hết thấy.

Song bởi giáo chủ chết cũng không hối cải, mọi người không thể không bi thương chấp nhận sự thật.

Bởi vì Phó Hán Khanh hầu như không ngày nào đêm nào là không ngủ gật, ngã khỏi ngựa là chuyện không thể bình thường hơn. Ban đầu, mỗi một lần Dịch Nhất đều có thể kịp thời đẩy y từ giữa không trung về lại ngựa, nhưng số lần quá nhiều, cả Dịch Cửu cũng ngựa mất, phân phó Dịch Nhất mặc xác tên khốn đó. Mà Dịch Nhất không biết có phải là kiên nhẫn rốt cuộc đã cạn, cuối cùng cũng nhìn như không thấy việc giáo chủ nhà mình rớt xuống đất.

Ban đầu Phó Hán Khanh còn gãi đầu, ngượng ngùng cười khan đôi tiếng, nhưng ngã nhiều, ngay cả lòng xấu hổ teo teo này cũng hoàn toàn biến mất. Cho dù ngã khỏi lưng ngựa cũng xem như không việc gì, tiếp tục trong trạng thái nửa ngủ mơ thuần thực lên ngựa, tiếp tục lên đường là được.

Lăng Tiêu đáng thương là người trẻ nhất trong số đệ tử tùy thị lần này, đang tràn lòng ngóng trông đi theo tân nhiệm giáo chủ, thi triển quyền cước, có thành tích, chấn hưng chí khí nhiệt huyết của thần giáo.

Đối với lần đi tuần này, không biết ôm bao nhiêu khát khao, hy vọng, chờ mong, song mục đích đầu tiên còn chưa đến, một bầu nhiệt huyết đã bị sự thật đáng sợ giội gần thành băng.

Đây, đây, đây, đây là giáo chủ của họ hả.

Chính là giáo chủ họ gửi gắm hy vọng vô hạn, bái như thần đấy hả.

Không chỉ gã, những đệ tử khác cũng chẳng khác là bao, sắc mặt bụi bặm, tâm tình chán nản. Lúc đầu mọi người đều có chút ảo tưởng tốt đẹp, tự mình an ủi rằng giáo chủ khẳng định là kỳ nhân, kỳ nhân ấy mà, đều phải có kỳ hành.

Tỷ như đại anh hùng nào đó trong truyền thuyết, bốn sự vô địch thiên hạ, lại ẩn trong dân gian kéo cầm cho người, tỷ như hào kiệt nào đó, nếu muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể được gia tài bạc triệu, lại tình nguyện làm ăn mày, ăn gió uống trăng.

Tỷ như ai đó ai đó...

Tóm lại, giáo chủ thoát nhìn mặc dù hơi không tiền đồ, hơi kỳ quái, nhưng giáo chủ sở dĩ trở thành giáo chủ, khẳng định là vì ngài có chỗ tài ba, chắc chắn sẽ làm ra sự nghiệp vĩ đại khiến mọi người kinh ngạc.

Song ngày lại ngày, theo thời gian dần qua, giáo chủ đại nhân ngày qua ngày, không mấy may thay đổi, vĩnh viễn không ngủ xong, không ngã xong, khiến chút hy vọng của mọi người đều hóa thành bọt nước.

Rõ ràng là một lần xuất hành hăng hái hùng dũng, nhiệt huyết tràn lòng, đủ để khoe khoang với tất cả đồng bạn trong giáo, cố sao lại biến thành như vậy, đi theo giáo chủ thế này đến phân đường, làm sao đối mặt với ánh mắt đồng bạn ở phân đường, nghĩ đến đó, chúng đệ tử hổ thẹn ảo não hận không thể đâm đầu vào lỗ nẻ.

Nhưng đường vẫn phải tiến lên, cách Triệu quốc đã càng ngày càng gần. Xuất phát từ sự lo lắng với tôn nghiêm của giáo chủ, Lăng Tiêu từng dừng cầm đề nghị đổi một chiếc xe ngựa cho giáo chủ. Nhưng tiếc là, không biết Thiên vương cao cao tại thượng, xuất phát từ nguyên nhân gì mà kiên quyết cự tuyệt, tiếp tục để Phó Hán Khanh cứ thế vừa ngã vừa tiến về trước.

Mất thấy quan đạo đã sắp đi tận, xa xa trông thấy cuối quan đạo, một đám người vây quanh đen kịt, phía sau có màn gấm màn hoa, trước mặt bày tiệc rượu, thoát nhìn trần tượng không nhỏ.

Mọi người đều ghìm ngựa đi từ từ, rất tự nhiên chậm lại tốc độ, để Dịch Cửu một người một ngựa đi trước nhất. Mà Dịch Nhất quay đầu nhìn nhìn Phó Hán Khanh, cũng không nói gì, liền hơi chậm nửa ngựa, đi theo phía sau Dịch Cửu.

Không đợi họ đến gần, đã có một nam tử nho sam vóc người cao ráo bước tiến lên, thi lễ thật sâu với Địch Cửu: “Phân đường Triệu quốc cung nghênh giáo chủ.”

Địch Cửu thoáng kéo thân ngựa nghiêng sang bên, tránh một lễ này, nhàn nhạt nói: “Ta không phải giáo chủ.”

Không phải?

Nam tử thoáng ngẩn ra, người này huyền y cao quan, khí chất trầm duệ, ánh mắt như có thực chất, khiến người không dám nhìn thẳng, thân hình trên ngựa như từng cốt kình trúc, không thể dao động, dù là hộ vệ mang mặt nạ sắt bên cạnh kia cũng khiến người vừa nhìn là chẳng dám coi thường, nhân vật thể này không phải giáo chủ thì còn ai vào đây.

Hơn nữa, những người khác đều cung kính theo sau y, ánh mắt mọi người theo gót y, động tác của mọi người do y ra hiệu, sao y có thể không phải là giáo chủ được.

Địch Cửu hơi nghiêng đầu, thoáng nhìn ra sau. Đám Lăng Tiêu tức khắc ghìim ngựa né ra hai bên. Phân đường Triệu quốc gần trăm đệ tử đã chuẩn bị màn hoa rượu ngon đến tấy trần đón gió cho giáo chủ, nhìn theo con đường mọi người tránh ra, chỉ thấy...

Giữa bụi mù hàng ngựa, một con ngựa chậm chạp tiến đến, trên ngựa kia... Hử, một kẻ bụi đất lem nhem... hình như là người... cả người bám trên thân ngựa. Hai tay ôm chặt cổ ngựa. Quần áo bụi lờ mờ, trên tóc còn bám đầy cỏ cây bụi cát, người này...

Triệu quốc phân đường chủ đáng thương chậm chạp quay đầu, cổ cũng bắt đầu kêu lách cách. Y gian nan ngẩng đầu, nhìn Địch Cửu. Trong ánh mắt, như là vô số tiếng than van: “Không phải chứ!”

Mà Địch Cửu thì mỉm cười, vị Thiên vương không tùy tiện nói cười này bây giờ đang cười, đúng là tuần lãng thần kỳ.

Y mỉm cười gật đầu, cơ hồ có phần tàn nhẫn nói: “Vị này chính là giáo chủ.”

Trong bầu không khí yên tĩnh như chết, Lăng Tiêu trẻ tuổi nhất trong số nhân viên đi theo bắt đầu co rúm lại muốn tìm chỗ trốn. Gã không nhẫn tâm ngẩng đầu nhìn biểu tình sắc mặt của các đệ tử phân đường này, gã càng sợ ánh mắt trách cứ nghi vấn khó hiểu của mọi người sẽ nhìn sang họ.

Ngay trong sự tĩnh lặng này, ai là người đầu tiên hít vào khí lạnh, ai là người đầu tiên kêu lên, đã không ai có thể xác định.

Tóm lại, Ma giáo coi trọng quy củ nhất, giữa trên và dưới lễ nghi nghiêm nhất, trừng phạt với việc thất nghi vô lễ cũng lợi hại nhất, hôm đó, bao nhiêu đệ tử đã hoàn toàn mất khống chế.

Tiếng kêu chói tai khiến Phó Hán Khanh đang ngủ ngon buồn bực định đưa tay bịt tai, động tác này lại khiến thân thể y lập tức mất thăng bằng, rớt cái bịch xuống đất.

Thế là tiếng kinh hô chợt ngừng. Thiên địa đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Phó Hán Khanh vẫn như không việc gì mà bò dậy, nhắm mắt tiếp tục sờ soạn con ngựa của y.

Địch Cửu tựa tiểu phi tiểu nhìn giáo chủ đại nhân hoàn toàn không biết đã phát sinh chuyện gì, trầm giọng quát: “Giáo chủ.”

Chư vương Ma giáo đều đã nắm vững làm sao đánh thức giáo chủ đại nhân ngủ gật, một tiếng này nghe thì bình thường, kỳ thật y đã vận nội lực truyền vào tai Phó Hán Khanh, kích thích cực lớn đối với màng nhĩ.

Phó Hán Khanh rùng mình, lập tức nhảy dựng lên, đồng thời mở mắt, bỗng nhiên phát hiện, trước mắt lại đứng đông nghẹt hơn trăm người, mỗi người vẻ mặt quý dị, thần sắc cứng ngắc, ánh mắt mê mang, người người đều như là tinh thần đã bị đả kích cực lớn.

Y mù tịt gãi đầu, ngẩng khuôn mặt chỗ thì xám xịt chỗ thì đen thui, gần như không thể nhìn ra diện mạo vốn có, cười ngây ngô: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Trong đám người lại là tiếng hít thở khí lạnh, cùng với tiếng nghiến răng đáng sợ như khi lý trí người ta sắp sụp đổ.

Triệu quốc phân đường chủ đáng thương vốn là một kẻ sĩ thoát nhìn phong độ nhẹ nhàng, nho nhã ôn văn, lúc này mặt cũng sắp thành màu gan heo. Y nhắm mắt, ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, toàn thân run rẩy một lúc, bấy giờ mới cắn răng, thẳng tắp quỳ xuống: “Bái kiến giáo chủ.”

Gần trăm người theo sau y đều quỳ xuống, chẳng qua, có người ngay cả quỳ cũng lảo đảo, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, có người không phải quỳ, mà là hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

Hơn trăm người đồng thời mở miệng, thanh âm lại đều hữu khí vô lực mà “Bái kiến giáo chủ.”

Người vừa tỉnh ngủ đầu óc cơ bản chỉ là một đồng tương hồ, cho nên giáo chủ đại nhân mơ mơ màng màng chỉ ngây ngốc đối mặt với đồng đầu thấp xuống một nửa, tiếp tục lặp lại câu hỏi của y “Xảy ra chuyện gì thế?”, cũng là có thể tha thứ.

Đồng dạng, chúng đệ tử phân đường Triệu quốc trong thời gian cực ngắn đã chịu kích thích liên tiếp, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Lịch sử vô lâm ghi lại. Phó Hán Khanh, Tu La chi chủ, đệ nhân đương thời. Sư môn xa vời không thể biết, nghề nghiệp mệnh mông không thể dò. Mới chưởng Ma giáo, liền tuần tra thiên hạ, lần đầu tới Triệu quốc, kỳ hành kỳ ngôn, mọi người đều rất lấy làm lạ.

Từ hôm đó, Phó Hán Khanh đã chân chính tiếp xúc giang hồ, từ hôm đó, giang hồ cũng dần bắt đầu biết Phó Hán Khanh.

Tân nhiệm giáo chủ Ma giáo, phương pháp xử lý sự vụ kỳ dị, quan điểm quỷ dị đối với sự tình, cùng với rất nhiều hành động hoàn toàn không hợp tình lý của y, dần dà bắt đầu khiến cả Ma giáo lẫn thiên hạ chính đạo chấn động, kinh hãi, cũng bởi vậy sinh ra biến cố kinh người thổi quét cả giang hồ, cùng cải cách kỳ lạ thay đổi cả vô lâm, nhưng hết thảy những điều này, đều là chuyện về sau.

77. Bích Huyết Hán Khanh - Quyển 3 - Chương 1: Tự Chương: Kinh Biên

Khi ánh mặt trời đầu tiên xuất hiện nơi cuối trời, bóng đêm trầm trầm tịch tịch cứ thế lặng yên trôi đi mất. Cả phủ Đại Danh dưới ánh bình minh tờ mờ, dần dần có nhân khí, có sức sống, có tiếng động, có huyền não và hỗn tạp.

Trên bến tàu thuyền bè qua lại, tiếng nước không bao giờ ngừng. Đám người khuôn vác tất bật kiếm sống đã xếp thành hai hàng bên sông, nỗ lực mời chào kiếm khách.

Thuyền bè lớn bé lần lượt cập bến, xa xa gần gần có người cao giọng hò hét, có người cười nói bắt chuyện, có người chuyển đồ, hò hét ra lệnh.

Nhà cửa gần đó dần dần có người mở cửa, có nam tử ra ngoài kiếm sống, có trẻ nhỏ chơi đùa bên đường, có phụ nhân trước cửa sổ, lặng lẽ ngóng nhìn sự náo nhiệt bên ngoài.

Phố xá phương xa người đi đường nhiều dần, các cửa hàng ven phố lũ lượt mở cửa kinh doanh.

Là trọng trấn tương đối phồn vinh sung túc phía nam Đại Triệu quốc, phủ Đại Danh trước nay luôn khá náo nhiệt. Việc làm ăn của các thương hộ lớn nhỏ vừa khá lên, đường thủy để đi lại vận chuyển hàng hóa này lại càng ngày càng quan trọng hơn.

Nháy mắt lại có bốn năm chiếc thuyền hàng tập trung lên bờ, chiếm giữ cả bến tàu, những tiểu thuyền khác chỉ có thể chờ đợi phía sau.

Thuyền phu trên thuyền, mỗi người nhanh nhẹn dũng mãnh, thoát nhìn có một thân khí lực, chắc hẳn trên thuyền có không ít hàng hóa, đám thuyền phu dỡ hàng cũng không đủ. Lúc này lại có một quần sự lên bến thuê khuôn vác.

Những người khuôn vác vừa thấy người tới là khách hàng lớn, tất nhiên nhao nhao chạy lên tranh nhau tự tiến cử. Cũng may đây là vụ làm ăn lớn, nhân lực càng nhiều càng tốt, quần sự tùy tay chỉ mấy cái đã tự được hơn hai mươi người thể trạng tráng kiện.

Mọi người cầm gậy gỗ, đòn gánh để khiêng đồ kiếm sống trong tay ulla đến bên thuyền, đang định giúp chúng thuyền phụ dọn hàng.

Lúc này, sắc trời mới vừa tăng sáng. Đại đa số mọi người vừa dậy chưa bao lâu, đang chuẩn bị yên ổn vượt qua một ngày mới.

Người trên bến tàu bận bịu bịu, ngoài bến hết sức náo nhiệt, mọi người đều tự làm việc mình, không hề cảm thấy ngày hôm nay với bất cứ ngày nào trước kia lại có gì bất đồng.

Quản sự đang xông đến mấy chiếc thuyền hoa tay múa chân, chỉ huy đám người khuân vác làm việc. Biển cổ phát sinh ngay vào khoảnh khắc này.

Hàn quang chợt hiện, một cây đao đã chém lên lưng y không hề báo trước.

Những thuyền phụ khác cũng hoàn toàn không phòng bị. Mới cảm thấy khác thường, còn chưa kịp có động tác gì, bốn phương tám hướng đã nổi lên tiếng gió.

Đòn gánh giơ lên cao, không phải khiêng hàng hóa, mà là hung tợn đánh người, gậy gỗ lại rỗng ruột, đám khuân vác rút đao kiếm từ bên trong, hoặc đâm hoặc chém, mà chúng thuyền phụ trở tay không kịp, trên người đã tung tóe máu tươi.

Có người gậy gỗ trong tay căn bản là thiết bồng nguy trang, tùy ý đập một phát có thể nghe thấy tiếng xương cốt gãy.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên xé toang trường không. Trên phố chợ phút chốc hỗn loạn, trong nháy mắt người đi đường vắng ngắt. Bốn phía đóng kín cửa, tựa như đất quỷ.

Trên bến tàu, tất cả những hạ nhân vô can đều bỏ chạy tứ tán, tìm kiếm một nơi có thể ẩn thân, chỉ sợ bị vô tội cuốn vào phong ba.

Ngoài bến tàu, thuyền bè trên mặt nước đều tránh xa, người người sắc mặt tái nhợt.

Trong nháy mắt chỉ còn lại năm chiếc thuyền hàng kia trơ trọi cập bến, mà thuyền phụ quản sự đang bị một đoàn người nhìn như khuân vác hàng đuổi đánh không ngừng.

Những thuyền phụ này, tuy trong lúc bất ngờ không kịp phòng đã trọng thương quá nửa nhưng vừa không quỳ xuống xin tha cũng không bỏ chạy tứ tán, lại vẫn có thể dũng cảm chống địch. Có người tay không bổ đến, liều mạng để lồng ngực bị thiết côn đánh gãy xương sườn, nhưng cũng ôm lấy địch thủ nhảy xuống nước.

Có người chui vào thuyền, nháy mắt lại từ trong khoang thuyền xuất hiện, trên tay đột nhiên có thêm đao kiếm sáng loáng như tuyết, hoặc công hoặc phòng, đều dũng mãnh vô cùng.

Những người này cường hãn thiện chiến hơn nữa, chung quy biến loạn gấp gáp, nháy mắt đã có quá nửa số người trọng thương mất đi sức chiến đấu, còn lại năm sáu người, mặc dù liều chết chống đỡ nhưng đám khổ lực này người đông thể mạnh, lại thêm thủ thế chiêu pháp đánh nhau vừa thuần thực vừa tàn nhẫn, như là người cực lão luyện. Dưới tình thế nghiêng về một phía như vậy, sự kiên trì của chúng thuyền phụ rốt cuộc tuyên cáo kết thúc bằng thất bại cuối cùng.

Sau chừng non nửa canh giờ chiến đấu, máu tươi đã nhuộm khắp trên bến tàu, những người từ trên thuyền xuống, không một ai còn có thể đứng thẳng.

Đám khuân vác ngừng tay, liền có kẻ cầm những chiếc dùi sắt lớn đi chọc thủng đáy thuyền.

Mấy thuyền phụ ngã dưới đất thấy thế giãy giụa muốn ngăn cản, lại bị gậy đập đao chém một cách tàn nhẫn, thương càng thêm thương ngã xuống lần nữa.

Chỉ chốc lát, năm chiếc thuyền hàng đều bị dùi thủng, bắt đầu chìm dần.

Đám khuân vác lập tức muốn rút khỏi nơi này, vẫn là quản sự trọng thương kia gắng gượng nhồm dậy, run giọng hỏi: “Các người là ai, vì sao...”

Chưa dứt lời đã bị người đá một cước vào ngực, lăn một vòng dưới đất giữa tiếng kêu thê thảm, đau đến mức mồ hôi lạnh đầy trán, gần như ngất đi.

Chỉ lảng máng nghe thấy từng tràng cười to càn rỡ.

“Đám tranh làm ăn với Vĩnh Phong chúng ta, hôm nay xem như một chút giáo huấn.”

Quản sự chậm chạp ngừng đầu, tầm mắt mơ hồ nhìn bóng một đám người đi xa, hận nghiêng rằng nghiêng lợi.

Hung đồ đánh người mặc dù nháy mắt đã không còn một bóng, nhưng những khung cửa sổ đóng chặt trên đường vẫn chẳng hề có ý hé ra, thuyền bè lớn nhỏ tránh né phương xa cũng tuyệt không chịu đến gần nữa, những người sống sót trên bến tàu sau khi lo đầu quan sát, xác định không còn nguy hiểm, liền tụm năm tụm ba, vì cảnh hỗn độn trước mắt mà ngơ ngàng vô thức.

Nhưng từ đầu chí cuối, không một ai chạy đi báo quan, cũng không một người nào bước đến giúp những kẻ đáng thương mình đầy thương tích, máu chảy không ngừng này.

Thái dương đã treo cao trên không, giữa đất trời là một vùng quang minh xán lạn. Song máu tươi giữa càn khôn sáng ngời này, dù có nổi bật thế nào cũng chỉ có thể bất lực mà tiếp tục chảy xuôi.

Lại qua nửa nén hương, mới có bốn năm người lao như bay đến bến tàu, trông thấy máu tươi khắp đất này, trong mắt vừa có vẻ căm hận lại vừa kinh hoàng.

Có người quay đầu, gầm lên với bốn phương tám hướng: “Các người chỉ biết đứng xa quan sát sao? Có còn chút lòng trắc ẩn nào không?”

Có người giận dữ quát to: “Đừng tưởng rằng trốn xa tí là vô sự, chúng ta sẽ tìm từng kẻ tính sổ.”

Nhưng ba người khác thì không rảnh để trút giận lên bất cứ ai nữa, chỉ luống cuống bỏ về phía quản sự trong thương kìa: “Lão Mạc, người thế nào, còn có thể cầm cự không?”

Quản sự được đỡ dậy, vẻ mặt lại phần nộ, giận dữ muốn vùng khỏi những người đang đỡ: “Các người đi làm gì hết thế, bọn ta ở đây khốn khổ cầm cự gần nửa canh giờ, lại chẳng thấy một viện binh. Các người đều điếc hết, không nghe được tiếng gió gì cả?”

Mấy người hoặc là giận dữ, hoặc là oan ức, đầu lĩnh kia cười khổ nói: “Lão Mạc, sáng sớm hôm nay, cửa hiệu tranh chữ phố đông, tơ lụa phố tây, còn cả sông bạc thành nam, tiệm đồ cổ ở đường Chính Đức bên kia, toàn bộ bị đám người Vĩnh Thái đập phá, ngay cả Bách Hoa lâu chúng ta mới mở không bao lâu cũng bị bọn người Hối Thông náo loạn, nhân thủ bọn ta trong một lúc, thật sự không thể nào lo hết.”

Mạc quản sự tức đến mức toàn thân phát run, căm hận nói: “Buồn cười, thần giáo ta...”

Còn chưa dứt lời, mấy người đang đỡ y kia nhờ thân mình ngăn trở ánh mắt những người khác. Một người đưa tay bịt miệng y, một người cố ý la lớn: “Lão Mạc, lão Mạc...” Mượn thanh âm áp chế lời y lỗ miệng trong lúc cấp bách.

Một người khác nhanh chóng đưa mắt nhìn bốn phía, thấy quả thật không có ai về mặt khác thường, có lẽ chẳng nghe rõ lời lão Mạc, lúc này mới thoáng yên tâm.

“Buồn cười, thần giáo ta lúc nào phải chịu thiệt như vậy.” Một chưởng thật mạnh vỗ lên chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, cả cái bàn trong khoảnh khắc đã tan tành. Lão nhân đầu bạc kia tức giận đến mức râu tóc vểnh cả lên, vẻ mặt giận dữ “Người chính là quản lý phân đà như vậy đó hả? Nói gì mà khuếch trương thực lực, thu nạp vậy cánh cho thần giáo ta, kết quả lại để đám thương nhân thô tục đó khi nhục như vậy, còn uống phí liên lụy người phân đà Ứng Thiên phái đến vận chuyển hàng.”

Lão nhân hết sức tức giận, nam tử trung niên cường tráng mồ hôi lạnh đầy trán kia đã gập một gối quỳ xuống: “Đường chủ, thuộc hạ có tội.”

Lão nhân hầm hầm giận dữ: “Người đã biết có tội, còn chạy đến làm gì, mắt thấy giáo chủ vừa nhậm chức, tuần tra thiên hạ, bản đường chủ dẫn giáo chủ đến đây, lại gây ra việc bê bối thế này, người còn dám tới thỉnh tội, sao không trực tiếp lấy đầu xuống đưa cho ta.”

Nam tử nọ về mặt hồ thẹn: “Thuộc hạ đáng chết, bây giờ sẽ dẫn người đi bình định tất cả việc làm ăn của Vĩnh Phong, Hối Thông và Vĩnh Thái, dùng máu của toàn gia chủ sự bọn chúng, rửa sạch nỗi nhục của giáo ta, sau đó thuộc hạ lại đến thỉnh chết.”

Vừa dứt lời, y vọt dậy quay người đi thẳng.

Lão nhân hừ mạnh một tiếng: “Đứng lại cho ta.”

Nam tử dừng bước quay người thì lễ: “Đường chủ còn việc gì phân phó?”

Lão nhân mặt trầm như nước: “Đã chịu thiệt như vậy, trả thù lại gấp chục lần trăm lần, vốn cũng là theo lý phải làm, chỉ là hiện giờ giáo chủ đã ở đây, chúng ta thân là thuộc hạ, sao có thể không bẩm báo xin chỉ thị trước?”

Nam tử đầu tiên đáp một tiếng, rồi lại lộ vẻ chần chừ: “Đường chủ, chúng ta bẩm báo với vị nào?”

Lão nhân lạnh lùng trừng y một cái: “Giáo chủ chỉ có một vị, còn bẩm báo với vị nào.”

Nam tử muốn nói lại thôi, ngẫm nghĩ một chút, vẫn cúi đầu quy quy củ củ, không nói nữa.

Lão nhân nhìn vẻ mặt y, nhớ tới vị tân nhiệm giáo chủ vừa hay đang dừng chân nơi này, cũng không khỏi thở dài một tiếng, sau khi thở xong vẫn thấy trong lòng buồn bực khó tiêu, lại thở thêm tiếng nữa, lúc này mới đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lau-truyen-thuyet-quyen-3-bich-huyet-han-khanh>